

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

ROBIN HOBB

SHIP OF DESTINY

Book Three of *The Liveship Traders*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KADER GEMİSİ

Kitap III CANLI GEMİ TİCARETÇİLERİ

Robin Hobb

Adanmışlık

Bu kitap Jane Johnson ve Anne Groell için. Doğru yapmam için ısrar eden ve beni önemseyen herkese.

İçinde

BAŞLIK

SAYFASI

ADANMIŞLIK

HARİTA YAZIN

SONU

ÖNSÖZ HATIRLAYAN KADIN

1 YAĞMUR ORMANLARI

2 TİCARETÇİLER VE HAİNLER

3 WINTROW

4 TINTAGLIA'NIN KAÇIŞI

5 PARAGON VE KORSANLIK

6 BAĞIMSIZ BİR KADIN

7 EJDERHA GEMİSİ

8 ÜÇ DÜNYANIN EFENDİLERİ

9 SAVAŞ

10 AŞK

11 BEDENLER VE RUH

KIŞ

12 İTTİFAKLAR

13 HAYATTA KALMAK

14 DIVVYTOWN

15 YILAN GEMİSİ

16 TINTAGLIA'NIN ANLAŞMASI

17 BINGTOWN MÜZAKERELERİ

18 SADAKAT

19 STRATEJİLER

20 TUTUKLULAR

21 LUDLUCKS'IN ÖRNEĞİ

22 AİLE BİRLİĞİ

23 UÇUŞLAR

24 VESTRIT AİLESİ İÇİN TİCARETÇİ

25 YENİDEN DONATIM

26 NİŞAN

27 ANAHTAR ADASI

28 EJDERHA HAYALLERİ

29 KENNIT'İN KADINLARI

30 BİRLEŞME

31 Pazarlık kozları

32 ULTIMATUM

33 KADER GEMİSİ

34 KURTARMA

35 ZOR KARARLAR

36 SIRLAR

37 BİR EJDERHASIN

İRADESİ BAHAR

38 JAMAILLIA ŞEHİRİ

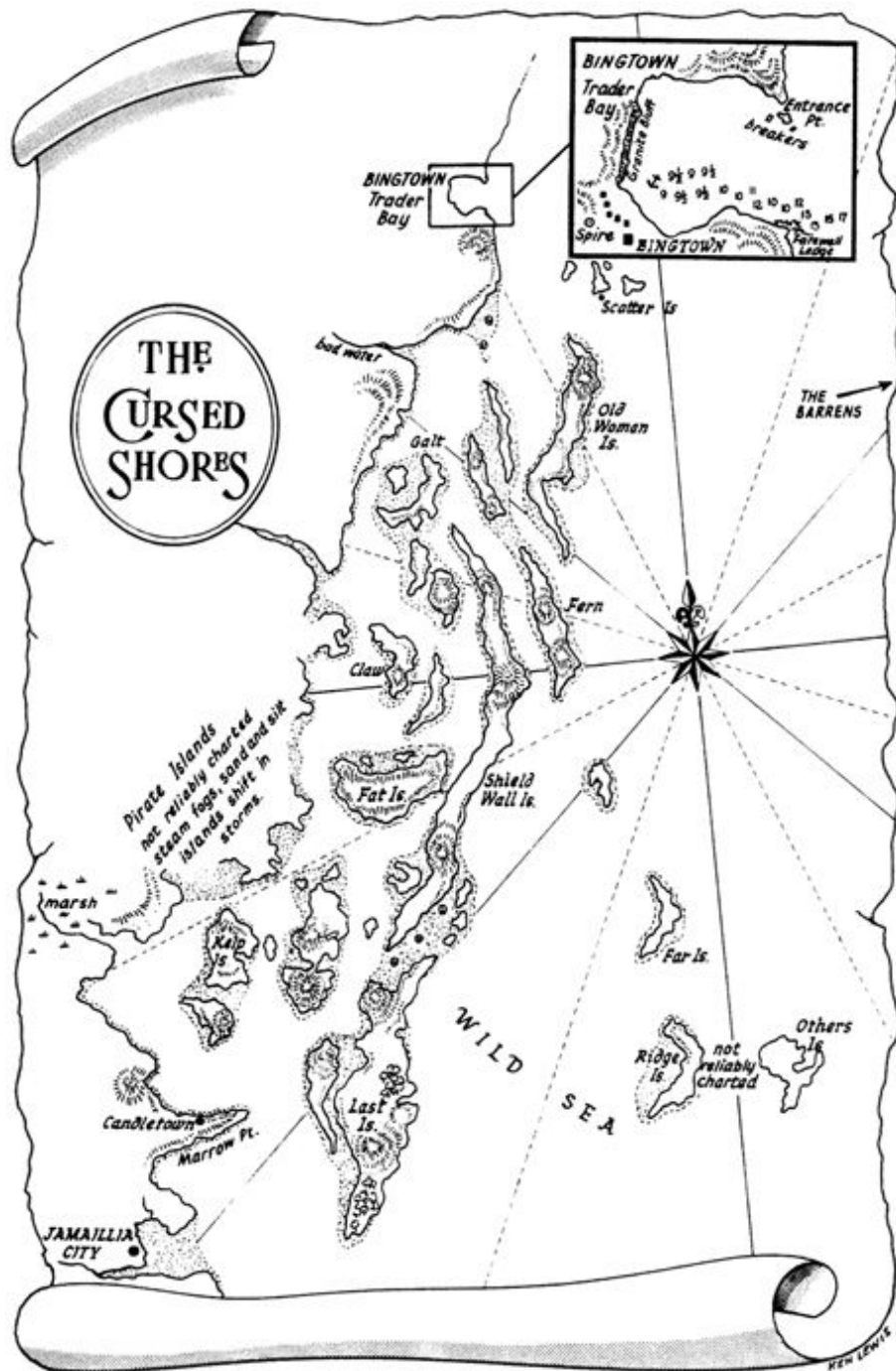
39 BINGTOWN

40 YAĞMUR VAHŞİ NEHİR

EPİLOG METAMORFOS

ÖVGÜ TELİF

Harita

YAZIN SONU

PROLOG

HATIRLAYAN KADIN

MÜKEMMEL OLMAK nasıl bir şey olurdu diye merak ediyordu.

Yumurtadan çıktığı gün, kumların üzerinde kıvrılarak serin ve tuzlu denizin kucağına ulaşmadan yakalanmıştı. Hatırlayan, o günün her ayrıntısını net bir şekilde hatırlamak zorunda kalmıştı. Bu, onun tüm görevi ve varlık nedeniydi. O, anıların taşıyıcısıydı. Sadece yumurtada oluşmaya başladığı andan itibaren kendi hayatı değil, ondan önce yaşamış olanların birbiriyle bağlantılı hayatları da onun içinde saklıydı. Yumurtadan yılan, koza, ejderha ve tekrar yumurtaya, soyunun tüm anıları ona aitti. Her yılan bu kadar yetenekli ya da bu kadar yük altında değildi. Sadece nispeten az sayıda yılan, türünün tüm geçmişini hafızasına kazıymıştı, ama sadece birkaç tanesine ihtiyaç vardı.

Mükemmel bir başlangıç yapmıştı. Minik, pürüzsüz, esnek ve pullu vücudu kusursuzdu. Burnunun üstündeki yumurta dişiyle deri gibi kabuğundan çıkmıştı. Geç yumurtadan çıkmıştı. Yumurtadan çıkan diğer yavrular çoktan kabuklarından ve üstlerine yığılmış kuru kumdan kurtulmuştu. Onlar, onun izinden gitmesi için çamurda izler bırakmışlardı. Deniz onu ısrarla çağırıyordu. Her dalganın her turu onu büyülemişti. Yolculuğuna başlamıştı, kavurucu güneşin altında kuru kumların üzerinde sürünerek ilerliyordu. Okyanusun ıslak kokusunu almıştı. Göz kamaştırıcı yüzeyindeki hareketli ışık onu cezbetmişti.

Yolculuğunu hiç bitiremedi.

İğrenç yaratıklar onu bulmuştu. Onu çevreleyerek, ağır bedenlerini onunla çağırıcı okyanus arasına sokmuşlardı. Kumdan çekip çıkarılmış, kayalıkların içindeki bir mağarada gelgitlerin beslediği bir havuzda hapsedilmişti. Onu orada tutmuşlar, sadece

ölü hayvanlarla besleyip, asla özgürce yüzmesine izin vermediler. Diğerleriyle birlikte, yiyeceğin bol olduğu sıcak denizlere göç etmemiştir. Özgür bir hayatın ona vereceği irilik ve gücü asla elde edememiştir. Yine de büyüdü, ta ki mağaradaki havuz onun için daracık bir su birikintisine dönüşene kadar, derisini ve solungaçlarını ıslak tutmaya zar zor yeten bir alana. Ciğerleri, kıvrılmış halkalarının içinde sürekli sıkışmış durumdaydı. Etrafını saran su, zehirleri ve atıklarıyla sürekli kirleniyordu. Abominations onu esir tutmuştu.

Onu ne kadar zamandır orada tutuyorlardı? Bunu ölçemiyordu, ama kendi türünün birkaç normal ömrü boyunca esir tutulduğundan emindi. Defalarca göç mevsiminin çağrısını hissetmişti. Huzursuz bir enerji onu sarar, ardından kendi türünü arama arzusu onu kaplardı. Boğazındaki zehir bezleri şişer ve dolup ağrırdı. Böyle zamanlarda dinlenemezdi, çünkü anılar onu sarar ve serbest bırakılmak için haykırırdı. Küçük havuzunda işkence içinde huzursuzca hareket eder ve onu esir tutan Abominations'a sonsuz intikam yemini ederdi. Böyle zamanlarda onlara olan nefreti en vahşi halini alırdı. Taşan bezleri, atalarının anılarıyla suyu tatlandırırdığında, su geçmişle o kadar zehirli hale geldiğinde, nefes almakta zorlanan solungaçları onu tarihle zehirlediğinde, Abominations gelirlerdi. Hapishanesine gelirlerdi, havuzundan su çekip kendilerini sarhoş etmek için. Sarhoş halde, birbirlerine kehanetlerde bulunur, dolunayın ışığında bağırıp çağırırlardı. Onun türünün anılarını çaldılar ve bunları geleceği tahmin etmek için kullandılar.

Sonra iki ayaklı Wintrow Vestrit onu kurtarmıştı. O, deniz kıyısında denizlerin bıraktığı hazineleri toplamak için Abominations adasına gelmişti. Karşılığında, onlar da onun geleceğini ona kehanet etmelerini bekliyordu. O düşünce bile şimdi bile yelesini zehirle şişiriyordu. Abominations, sadece onun geçmişini çalarak gelecekte hissettiklerini kehanet ediyorlardı! Gerçek görme yeteneği yoktu. Eğer olsaydı, iki ayaklıların onların sonunu getireceğini bilirlerdi. Wintrow Vestrit'i durdururlardı. Bunun yerine, onu keşfetmiş ve kurtarmıştı.

Onunla tenleri birbirine değmiş, anıları zehirleriyle karışmış olmasına rağmen, iki ayaklıların onu kurtarmak için neyin onları motive ettiğini anlamıyordu. O kadar kısa ömürlü bir yaratıktı ki, anılarının çoğu onda iz bile bırakmamıştı. Onun endişesini ve acısını hissetmişti.

ve acısını hissetmişti. Onu kurtarmak için kısa ömrünü tehlikeye attığını biliyordu. Böylesine kısa bir yaşamın cesareti onu etkilemişti. İkisini yeniden yakalayacakları sırada Abominasyonları öldürmüştü. Sonra, iki ayaklılar ana denizinde ölecekken, onun gemisine dönmesine yardım etmişti.

Hatırlayan, solungaçlarını bir kez daha genişçe açtı. Dalgalarda gizemli bir tat aldı. İki ayaklıyı gemisine geri götürmüştü, ama gemi onu hem korkutuyor hem de çekiyordu. Geminin gümüş rengi gövdesi, önündeki suyun tadını değiştiriyordu. Onu takip etti, kayıp anıların belirsiz tadını içti.

Gemi, bir gemi gibi kokmuyordu, kendi türünden bir şey gibi kokuyordu. On iki gelgitten beri onu takip ediyordu, ama böyle bir şeyin nasıl olabileceğini hala anlayamıyordu. Gemilerin ne olduğunu çok iyi biliyordu; Elderlingler gemilere sahipti, ama bu gibi gemiler değildi. Ejderha anıları, türünün bu tür gemilerin üzerinde sık sık uçtuğunu ve geniş kanatlarıyla onları şakacı bir şekilde salladığını söylüyordu. Gemiler gizemli değildi, ama bu gemiydi. Bir gemi nasıl bir yılan kokusu yayabilirdi? Üstelik sıradan bir yılan kokusu da değildi. Hatırlayan Olan'ın kokusu gibiydi.

Yine görevi onu çekiyordu: Bu, beslenme veya çiftleşme dürtüsünden daha güçlü bir içgüdüydü. Zamanı gelmişti, hatta geçmişti. Şu anda kendi türünün arasında olmalı, anılarının çok iyi bildiği göç yolunda onlara öncülük ediyor olmalıydı. Uyuyan anılarını uyandırmak için güçlü zehirleriyle onların zayıf hafızalarını besliyor olmalıydı. Biyolojik zorunluluk kanında çılgılık atıyordu. Değişme zamanı gelmişti. Suyun içinde beceriksizce debelenen ve çırpınan çarpık yeşil-altın rengi vücudunu bir kez daha lanetledi. Dayanma gücü kalmamıştı. Geminin bıraktığı dalganın içinde yüzmek ve geminin hareketinin onu suda ilerlemesine yardım etmesine izin vermek daha kolaydı.

Kendisiyle uzlaşma sağladı. Gümüş geminin rotası kendi rotasıyla aynı olduğu sürece onu takip edecekti. Kendi gücünü ve dayanıklılığını kazandıkça, geminin ivmesini kullanarak ilerleyecekti. Gemin gizemini düşünecek ve mümkünse çözmeye çalışacaktı. Ancak bu bulmaca, asıl hedefinden dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Kıyıya yaklaştıklarında gemiden ayrılacak ve kendi türünü arayacaktı. Yılanların oluşturduğu yığınları bulacak ve onları büyük nehirden geçerek koza yapma alanlarına götürecekti.

önümüzdeki yılın bu zamanında, genç ejderhalar yaz rüzgarlarında kanatlarını deneyeceklerdi.

Bu yüzden, gemiyi takip ettiği ilk on iki gelgitte kendine söz vermişti. On üçüncü gelgitin ortasında, birdenbire yabancı ama aynı zamanda yüreğini parçalayan tanıdık bir ses derisini titretti. Bu, bir yılanın boru sesiydi. Hemen geminin izinden kurtuldu ve yüzeydeki dalgaların dikkatini dağıtan şeylerden uzaklaşmak için daldı. Hatırlayan, bir cevap verdi, sonra tamamen hareketsiz kalarak beklemeye başladı. Cevap gelmedi.

Hayal kırıklığı onu ağırlaştırdı. Kendini kandırmış mıydı? Esaretinde, acısı içinde defalarca ağlamış, mağaranın duvarları onun ıstırapıyla yankılanana kadar trompet sesi çıkarmıştı. O acı anları hatırlayarak, gözlerini kısa bir süre kapattı. Kendine eziyet etmeyecekti. Gözlerini açtığı anda yalnızlığıyla karşılaştı. Kararlı bir şekilde, tanıdığı tek soluk arkadaşlık izi olan gemiyi takip etmek için döndü.

Kısa duraklama, engellenmiş vücudunun yorgunluğunu daha da fark etmesine neden olmuştu. Devam etmek için tüm iradesini kullanması gerekti. Bir an sonra, beyaz bir yılan yanından geçip giderken tüm yorgunluğu uçup gitti. Adam, gemiyi takip etmekle meşgul olduğu için onu fark etmemişti. Geminin tuhaf kokusu kafasını karıştırmış olmalıydı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Buradayım!" diye bağırdı. "Buradayım. Ben Hatırlayan Kadın. Sonunda sana geldim!"

Beyaz, kalın ve solgun vücuduyla zahmetsiz dalgalar halinde yüzmeye devam etti. Onun çağrısına bile başını çevirmedi. Şok içinde ona baktı, sonra yorgunluğunu geçici olarak unutarak onun peşinden koştu. Nefes nefese kalarak kendini onun peşinden sürükledi.

Onu geminin gölgesinde buldu. Geminin altındaki loşlukta kayıp duruyordu, geminin gövdesine anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıp inliyordu. Zehirli dallardan oluşan yelesi yarı dikti; etrafındaki suyu hafif bir acı toksin akıntısı kirletiyordu. She Who Remembers, onun anlamsız hareketlerini izlerken yavaş yavaş dehşete kapıldı. Ruhunun derinliklerinden gelen tüm içgüdüleri ona karşı uyarıyordu. Bu tuhaf davranışlar hastalık ya da delilik kokuyordu.

Ama o, yumurtadan çıktığı günden beri gördüğü ilk kendi türündendi. Bu akrabalık bağı, herhangi bir tiksinti duygusundan daha güçlüydü ve bu yüzden ona yavaşça yaklaştı. "Merhaba," diye cesaretle sordu. "Hatırlayan'ı mı arıyorsun? Ben o'yum."

Cevap olarak, kocaman kırmızı gözleri düşmanca döndü ve ona uyarıcı bir ısırık attı. "Benim!" diye boğuk bir sesle bağırdı. "Benim. Benim yemeğim." Dik duran yelesini gemiye bastırdı ve zehirli sıvısını geminin gövdesine akıttı. "Beni besle," diye gemiden talep etti. "Yiyecek ver."

Kadın aceleyle geri çekildi. Beyaz yılan geminin gövdesini koklamaya devam etti. Hatırlayan Kadın gemiden hafif bir endişe kokusu aldı. Tuhaf. Tüm durum bir rüya kadar garipti ve bir rüya gibi, olası anlamlarla ve neredeyse anlaşılabilirliklerle onu kışkırtıyordu. Geminin beyaz yılanın zehirlerine ve seslerine tepki veriyor olabilirdi? Hayır, bu saçmalıktı. Geminin gizemli kokusu ikisini de şaşırtıyordu.

Hatırlayan Kadın kendi yelesini salladı ve güçlü zehirleriyle şiştiğini hissetti. Bu hareket ona güç verdi. Beyaz yılanla karşı karşıya geldi. Yılan ondan daha büyüktü, daha kaslıydı, vücudu fit ve bilgiliydi. Ama bu önemli değildi. Onu öldürebilirdi. Cılız vücudu ve deneyimsizliğine rağmen, onu felç edip dibe batırabilirdi. Bir sonraki anda, kendi vücudunun salgılarının güçlü zehrine rağmen, bundan daha da güçlü olduğunu biliyordu. Onu aydınlatıp yaşamasına izin verebilirdi.

"Beyaz yılan!" diye bağırdı. "Beni dinle! Seninle paylaşacak anılarım var, tüm ırkımızın yaşadığı anılar, kendi anılarını keskinleştirecek anılar. Onları almaya hazır ol."

Onun sözlerine aldırmış etmedi. Hazırlanmadı, ama kız umursamadı. Bu onun kaderiydi. Bunun için dünyaya gelmişti. O, ister istemez, onun hediyesinin ilk alıcısı olacaktı. Garip bir şekilde, cılız vücudunun engeliyle, kendini ona doğru fırlattı. O, saldırısına karşı dönerek yelesini dikti, ama kız onun önemsiz zehirlerini umursamadı. Çirkin bir hamle ile onu sardı. Aynı anda yelesini sallayarak, en güçlü zehri, onun zihnini anında bastıracak ve hayatının ardındaki gizli zihnini bir kez daha açacak olan derin zehri saldı. O çılgınca mücadele etti, sonra

aniden onun kollarında bir kütük gibi sertleşti. Dönen yakut gözleri hareketsizleşti ama göz kapakları açık kaldı, şoktan göz çukurlarından dışarı çıkmıştı. Son bir nefes almak için başarısız bir çaba gösterdi.

Onu tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Onu kendi vücuduyla sardı ve suda hareket etmeye devam etti. Gemi onlardan uzaklaşmaya başladı, ama o neredeyse hiç tereddüt etmeden bırakıp gitti. Bu tek yılan, geminin sakladığı tüm gizemlerden daha önemliydi onun için. Onu tutarken boynunu çevirip yüzüne baktı. Gözlerinin dönmesini izledi, sonra tekrar hareketsiz kalmasını. Binlerce ömür boyunca onu tuttu, tüm ırkının geçmişi onu yakalarken. Bir süre, onu o tarihin içinde bırakmaya karar verdi. Sonra onu yavaşça çıkardı, derin zihnini sakinleştiren toksinleri serbest bırakarak, kendi kısa hayatının düşüncelerinin ön plana çıkmasına izin verdi.

"Unutma." Bu kelimeyi yumuşak bir nefesle söyledi ve tüm atalarının sorumluluklarını ona yükledi. "Unutma ve var ol." O, onun kıvrımlarının içinde hareketsiz duruyordu. Bir titreme tüm vücudunu sararken, onun hayatının aniden geri geldiğini hissetti. Gözleri aniden döndü ve sonra onun gözlerine odaklandı. Başını ondan geri çekti. O, onun hayranlık dolu teşekkürlerini bekledi.

Onunla karşılaşan bakışlar suçlayıcıydı.

"Neden?" diye sordu aniden. "Neden şimdi? Hepimiz için çok geç olduğunda? Neden olabileceğim her şeyi bilmeden ölemedim? Neden beni bir canavar olarak bırakmadın?"

Sözleri onu o kadar şok etti ki, onu tutan ellerini gevşetti. Kendini küçümseyerek onun kollarından kurtardı ve suda uzaklara doğru fırladı. Kaçtığını mı, yoksa onu terk ettiğini mi bilemedi. Her iki düşünce de dayanılmazdı. Anılarının uyanması onu sevinç ve amaçla doldurmalıydı, umutsuzluk ve öfkeyle değil.

"Bekle!" diye bağırdı arkasından, ama karanlık derinlikler onu yuttu. Onun hızına asla yetişemeyeceğini bilerek, beceriksizce peşinden gitti. "Henüz çok geç olamaz! Ne olursa olsun, denemeliyiz!" Boş Plenty'ye boşuna sözler haykırdı.

Onu geride bırakmıştı. Yine yalnız kalmıştı. Bunu kabul etmeyi reddetti. Cılız vücudu onu takip etmek için suda çırpınıyordu, ağzı açık

arkasında bıraktığı kokuyu tatmak için ağzı açık kalmıştı. Kokusu gittikçe zayıfladı, sonra tamamen kayboldu. O çok hızlıydı, o ise çok deforme olmuştu. Hayal kırıklığı, kendi zehirleri kadar sersemletici bir şekilde içinde yükseldi. Suyu tekrar tattı. Artık yılan kokusu yoktu.

Onun kokusunu bulmak için çaresizce suda gittikçe geniş çaplı daireler çizdi. Sonunda kokuyu bulduğunda, iki kalbi de kararlılıkla çarptı. Ona yetişmek için kuyruğunu salladı. "Bekle!" diye bağırdı. "Lütfen. Sen ve ben, türümüzün tek umuduyuz! Beni dinlemelisin!"

Yılanın tadı aniden daha da güçlendi. *Türümüzün tek umudu.* Bu düşünce, sanki derinliklerde borazanla çalınmış değil de havaya üflenmiş gibi, su üzerinde ona doğru süzülerek geldi. Bu, ihtiyacı olan tek cesaretlendirmeydi.

"Sana geliyorum!" diye söz verdi ve inatla ilerledi. Ama yılan kokusunun kaynağına ulaştığında, dalgaları yararak ilerleyen gümüş bir gövde dışında hiçbir canlı görmedi.

1 YAĞMUR ORMANLARI

MALTA DUG HER, parıldayan suya derme çatma küreğini daldırdı ve kuvvetlice itti. Küçük tekne suda ilerlemeye başladı. Hızla sedir tahtasını teknenin diğer tarafına taşıdı ve bunu yaparken tahtadan tekneye damlayan su damlacıklarına kaşlarını çattı. Yapacak bir şey yoktu. Tahtadan başka küreği yoktu ve teknenin bir tarafında kürek çekmek onları sadece daireler çizdirirdi. Asit damlalarının şu anda ayaklarının altındaki tahtayı kemirdiğini düşünmek istemiyordu. Rain Wild Nehri'nin suyu bu kadar az miktarda ne kadar zarar verebilirdi ki? Teknenin dışındaki toz gibi beyaz metalin nehrin tekneyi yemesini engelleyeceğine güveniyordu, ama bunun da garantisi yoktu. Bu düşünceyi kafasından attı. Çok fazla yol kalmamıştı.

Her uzvunda ağrı vardı. Trehaug'a dönmek için bütün gece çalışmıştı. Yorgun kasları, her hareketinde titriyordu. Çok az kaldı, diye tekrar söyledi kendine. İlerlemeleri çok yavaştı. Baş çok ağrıyordu ama en kötüsü alnındaki iyileşmekte olan yaranın kaşınmasıydı. Neden kaşıyacak eli yokken en çok o zaman kaşınıyordu ki?

Rain Wild Nehri'nin kıyısındaki devasa ağaç gövdeleri ve örümcek ağı gibi dallar arasında küçük kürek teknesini manevra ediyordu. Burada, yağmur ormanlarının gölgesinde, gece gökyüzü ve yıldızları nadiren görülen bir efsaneydi; ama aralıklı bir parıldama onu ağaç gövdeleri ve dalların arasından ilerlemeye zorluyordu. Ağaçların üzerinde kurulu Trehaug şehrinin ışıkları onu sıcaklığa, güvenliğe ve en önemlisi dinlenmeye götürüyordu. Etrafında hala yoğun gölgeler vardı, ancak yüksek ağaç tepelerinden gelen kuş sesleri, doğuda şafak vakti gökyüzünü aydınlattığını söylüyordu. Güneş ışığı, kalın gölgeliklerin arasından geçemeyecek ve geldiğinde, sulu yeşilin ortasında güneş ışığına alay eden

güneş ışığının alaycı bir yansıması gibi görünecekti. Nehrin kalın ağaçların arasından bir yol açtığı yerde, günün ışığı geniş kanalın süt rengi sularında gümüş gibi parlayacaktı.

Kürek teknesinin burnu aniden gizli bir kökün üzerine takıldı. Yine. Malta, hayal kırıklığını haykırmamak için dilini ısırды. Ormanlık sığ sularda ilerlemek, batık bir labirentte tekneyi sürmek gibiydi. Defalarca, enkaz parçaları veya gizli kökler onu istediğı yoldan saptırdı. Önlerindeki soluk ışıklar, yola çıktıklarında olduğundan çok da yakın görünmüyordu. Malta ağırlığını kaydırды ve kenara eğilerek tahtasıyla engeli yokladı. Bir homurtuyla tekneyi itti. Küreğini tekrar suya daldırdı ve tekne gizli engeli geçerek ilerledi.

"Neden bizi ağaçların daha seyrek olduğu yere kürekle götürmüyorsun?" diye sordu Satrap. Bir zamanlar tüm Jamaillia'nın hükümdarı olan Satrap, dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmiş, arkada otururken, arkadaşı Kekki korkuyla pruvada kıvrılmıştı. Malta başını çevirmedi. Soğuk bir sesle konuştu. "Bir tahtayı alıp kürek çekmeye ya da dümeni tutmaya yardım etmeye hazır olduğunda, nereye gideceğimize karışabilirsin. O zamana kadar çeneni kapat." Satrap'ın küstah tavırlarından ve pratik işlerdeki beceriksizliğinden bıkmıştı.

"Orada daha az engel olduğu herkesin malumu. Oradan çok daha hızlı gidebiliriz."

"Oh, çok daha hızlı," dedi Malta alaycı bir şekilde. "Özellikle de akıntı bizi yakalayıp nehrin ana kısmına sürüklerlerse."

Satrap sinirli bir nefes aldı. "Şehrin yukarısındayız, akıntı bizim lehimizde gibi görünüyor. Bundan yararlanıp bizi istediğim yere götürmesine izin verebiliriz, böylece çok daha hızlı varırız."

"Ayrıca teknenin kontrolünü tamamen kaybedip şehrin yanından geçip gidebiliriz."

"Çok uzak mı?" Kekki acınacak bir şekilde sızlandı.

"Sen de benim kadar iyi görebiliyorsun," diye karşılık verdi Malta. Kürekleri diğer tarafa geçirirken dizine bir damla nehir suyu düştü. Gıdıkladı, sonra kaşındı ve acıttı. Bir an durup cüppesinin yırtık kenarıyla sildi. Kumaşta kum izleri kaldı. Uzun

Eski Elderling şehrinin koridorlarında ve salonlarında geçirdiği uzun mücadeleden kirlenmişti. O zamandan beri o kadar çok şey olmuştu ki, sanki bin gece geçmiş gibiydi. Hatırlamaya çalıştığında, olaylar zihninde karışıyordu. Ejderhayla yüzleşmek ve Reyn'i rahat bırakması için tünellere girmişti. Ama deprem olmuştu ve sonra ejderhayı bulduğunda... Hatırlayabildikleri o noktada umutsuzca karışmıştı. Kozaya sarılmış ejderha, Malta'nın zihnini şehrin o odasında saklı tüm anılara açmıştı. Orada yaşamış olanların hayatlarına boğulmuş, onların anılarına gömülmüştü. O andan, Satrap ve arkadaşını gömülü labirentten çıkarana kadar her şey sisli ve rüya gibiydi. Rain Wild Tüccarlarının Satrap ve Kekki'yi kendi güvenlikleri için sakladıklarını ancak şimdi anlayabiliyordu.

Yoksa saklamamışlar mıydı? Bakışları, pruvada korkarak kıvrılan Kekki'ye kaydı. Onlar korunan misafirler miydi, yoksa rehineler mi? Belki de ikisi de biraz. Kendi sempatisinin tamamen Yağmur Yabanlılar'da olduğunu fark etti. Satrap Cosgo ve Kekki'yi bir an önce kendi korumalarına teslim etmeliydi. Onlar, Jamaillia soylularına, Yeni Tüccarlara ve Chalcedeanlara karşı kullanılabilecek değerli mallardı. Satrap ile baloda ilk tanıştığında, onun gücünün yarattığı yanılsamadan kısa süreliğine gözleri kamaşmıştı. Artık onun zarif kıyafetlerinin ve aristokrat tavırlarının, işe yaramaz, rüşvetçi bir çocuğun üstüne yapıştırılmış bir maske olduğunu biliyordu. Ondan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olacaktı.

Gözlerini önündeki ışıklara odakladı. Satrap ve arkadaşını gömülü Elderling şehriden çıkardığında, Malta'nın yeraltı harabelerine ilk girdiğinden çok uzak bir yerdeydiler. Onları şehirden ayıran geniş bir bataklık ve sığ nehir yatakları vardı. Malta, karanlık çöküp şehrin rehber ışıkları görünene kadar bekledikten sonra, eski kurtarılmış tekneleriyle yola çıkmıştı. Şimdi şafak sökmek üzereydi ve o hala Trehaug'un çağırıcı fenerlerine doğru kürek çekiyordu. Kötü planlanmış macerasının sona ermek üzere olduğunu umut ediyordu.

Trehaug şehri, devasa ağaçların dalları arasında yer alıyordu. Daha küçük odalar en üst dallarda sallanıp dururken, daha büyük aile salonları ağaç gövdelerinden gövdelere uzanıyordu. Büyük merdivenler ağaç gövdelerini sararken, merdivenlerin dinlenme yerleri tüccarlar, ozanlar ve dilenciler için alan sağlıyordu. Şehrin altındaki toprak, bataklık ve depremlere yatkın bölgenin istikrarsızlığıyla iki kez lanetlenmişti.

Tamamen kuru olan az sayıdaki arazi parçası, çoğunlukla ağaçların etrafındaki küçük adalardı.

Küçük teknesini yükselen ağaçların arasında şehre doğru sürmek, unutulmuş bir tanrının tapınağındaki dev sütunların arasında manevra yapmak gibiydi. Tekne yine bir şeye çarptı ve sıkıştı. Su teknenin yanlarına çarpıyordu. Kök gibi gelmiyordu. "Nereye takıldık?" diye sordu Malta, öne doğru bakarak.

Kekki dönüp bakmadı bile, dizlerinin üzerine eğilmiş halde kaldı. Teknenin tabanına ayak basmaya korkuyor gibiydi. Malta iç geçirdi. Arkadaşının aklında bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya geçen gün yaşadıkları onu delirtmişti ya da, Malta alaycı bir şekilde düşündü, o her zaman aptaldı ve bunu ortaya çıkarmak için sadece zorluklar yeterli olmuştu. Malta tahtasını yere bıraktı ve çömelerek teknenin içinde ilerledi. Bu hareket teknenin sallanmasına neden oldu ve Satrap ile Kekki korkuyla bağırdı. Malta onları duymazdan geldi. Yakından bakınca, teknenin yoğun bir dal, dal parçaları ve diğer nehir enkazından oluşan bir tabakaya takıldığını görebiliyordu, ama karanlıkta bunun boyutlarını görmek zordu. Akıntının bir oyunu sonucu buraya sürüklenip bu yüzen bataklığa sıkışmış olabileceğini düşündü. Tabaka çok kalındı, küçük tekneyle geçmek imkansızdı. "Etrafından dolaşmamız gerekecek," diye diğerlerine duyurdu. Dudaklarını ısırıldı. Bu, nehrin ana akıntısına daha fazla yaklaşmak anlamına geliyordu. Satrap'ın dediği gibi, karşılaştıkları herhangi bir akıntı onları Trehaug'a doğru götürecekti, uzaklaştırmayacaktı. Hatta bu, onun nankör görevini kolaylaştırabilirdi. Korkularını bir kenara itti. Beceriksizce kürek çekerek tekneyi enkazdan uzaklaştırıp ana kanala doğru çevirdi.

"Bu dayanılmaz!" Satrap Cosgo aniden haykırdı. "Kirliyim, böcekler tarafından ısırıldım, aç ve susuzum. Ve bunların hepsi bu sefil Rain Wild yerleşimcilerinin suçu. Beni korumak için buraya getirdiklerini söylediler. Ama beni ellerine geçirdiklerinden beri, bana sadece kötü muamele ettiler. Onurumu kırdılar, sağlığımı tehlikeye attılar ve hayatımı tehlikeye attılar. Hiç şüphe yok ki beni kırmak niyetindeler, ama onların kötü muamelesine boyun eğmeyeceğim. Öfkemin tüm ağırlığı bu Yağmur Ormanı Tüccarlarının üzerine çökecek. Aklıma geldi de, buraya resmi bir statü olmadan yerleşmişler! Kazıp sattıkları hazineler üzerinde hiçbir yasal hakları yok.

İç Geçit'i istila eden korsanlardan daha iyi değiller ve ona göre muamele görmeleri gerekir."

Malta alaycı bir şekilde burnundan nefes aldı. "Sen kimseye havlayacak durumda değilsin. Gerçekte, onların iyi niyetine, onların senin iyi niyetine güvendiklerinden çok daha fazla güveniyorsun. Sizi en yüksek teklifi verene satmak onlar için ne kadar kolay olurdu, alıcı sizi öldürür, rehin alır ya da tahtınıza geri koyar, fark etmez! Bu topraklara olan hak iddiaları ise doğrudan atan Satrap Esclepius'un elinden çıktı. Bingtown Tüccarları'nın orijinal tüzüğü, her yerleşimcinin kaç leffer toprak talep edebileceğini belirtiyordu, nerede olacağını değil. Rain Wild Tüccarları burayı sahiplendiler; Bingtown Tüccarları ise Bingtown Körfezi'ni sahiplendiler. Her iki tarafın hakları da eski ve onurludur ve Jamaillian yasalarına göre iyi belgelenmiştir. Senin bize dayattığın Yeni Tüccarların hakları gibi değil.

Bir an için, şok edici bir sessizlik onu karşıladı. Sonra Satrap zoraki bir kahkaha attı. "Onları savunmanı duymak ne kadar eğlenceli! Ne cahil, küçük bir köylüsün. Kendine bir bak, paçavralar içinde, pislik içinde, yüzün bu renegatlar tarafından sonsuza kadar çirkinleştirilmiş! Yine de onları savunuyorsun. Neden? Ah, dur tahmin edeyim. Çünkü artık hiçbir erkeğin seni istemeyeceğini biliyorsun. Tek umudun, senin gibi çirkin bir ailenin olduğu bir aileye gelin gitmek, bir peçe arkasına saklanıp kimsenin senin korkunç halini görmemesi. Acınası! Bu isyancıların eylemleri olmasaydı, seni eş olarak seçebilirdim. Davad Restart senin adına konuşmuştu ve dans ve konuşma konusundaki beceriksiz girişimlerini sevimli bir taşralılık olarak görmüştüm. Ama şimdi? İğrenç! Elini küçümseyerek sallayınca tekne hafifçe sallandı. Yüzü bozulmuş güzel bir kadından daha ucube bir şey olamaz. Jamaillia'nın saygın aileleri seni ev kölesi bile almaz. Böyle bir uyumsuzluğun aristokrat bir evde yeri yoktur.

Malta ona bakmayı reddetti, ama dudaklarının küçümseyerek kıvrıldığını hayal edebiliyordu. Onun kibrine kızmaya çalıştı; kendine onun cahil bir züppe olduğunu söyledi. Ama o gece, devrilen arabada neredeyse ölecekken yüzünü görmemişti. Trehaug'da iyileşirken ona ayna göstermediler. Annesi ve hatta Reyn bile yüzündeki yaraları önemsemiyor gibi görünüyordu. Ama önemsemeleri gerekirdi, ona ihanet eden kalbi öyle söylüyordu. Annesi onun annesi olduğu için

Çünkü o annesiydi ve Reyn de araba kazasından kendini sorumlu hissediyordu. Yara izi ne kadar kötüydü? Alnındaki kesik, parmaklarıyla dokunduğunda uzun ve pürüzlü gelmişti. şimdi merak ediyordu: Yara izi büzülmüş müydü, yüzünü bir tarafa çekiyor muydu? Tahtayı iki eliyle sıkıca kavradı ve suya daldırdı. Tahtayı bırakmayacaktı; parmaklarının yara izini okşadığını görerek ona bu zevki vermeyecekti. Dişlerini sıkarak kürek çekmeye devam etti.

Bir düzine kürek çekince, küçük tekne aniden hızlandı. Sudaki küçük bir yana doğru sallandı ve Malta, sığ sulara geri dönmek için çaresizce tahtayı suya batırınca bir kez döndü. Derme atma küreğini kaldırdı ve kürek teknesinin dibinden fazladan bir tahta aldı. "Ben kürek çekerken sen dümeni tutmalısın," dedi Satrap'a nefes nefese. "Yoksa nehrin ortasına sürükleneceğiz."

Ona uzattığı tahtaya baktı. "Dönmek mi?" diye sordu, tahtayı isteksizce alarak.

Malta sesini sakın tutmaya çalıştı. "O tahtayı arkamızdaki suya sapla. Bir ucunu tut ve onu sürükleyerek bizi sığ sulara doğru çevir, ben de o yöne doğru kürek çekeyim."

Satrap, daha önce hiç tahta görmemiş gibi ince kemikli elleriyle tahtayı tuttu. Malta kendi tahtasını kapıp suya geri attı ve akıntının ani gücüne şaşırdı. Onları kıyıdan uzaklaştıran su akıntısına karşı koymaya çalışırken tahtanın ucunu beceriksizce tuttu. Sarkan ağaçların gölgesinden çıktıklarında sabah ışığı üzerlerine düştü. Aniden güneş ışığı suyu aydınlattı ve karanlığın ardından dayanılmaz bir parlaklık yarattı. Arkasında, sinirli bir haykırış ve bir sıçrama sesi duyuldu. Ne olduğunu görmek için başını çevirdi. Satrap'ın elleri boştu.

"Nehir onu elimden kapıp aldı!" diye şikayet etti. "Seni aptal!"

diye bağırdı Malta. "şimdi nasıl y n vereceğiz?"

Satrap'ın yüzü öfkeyle karardı. "Bana nasıl böyle konuşursun! Asıl aptal sensin, bunun bize bir faydası olacağını düşünerek. Kürek şeklinde bile değildi. Ayrıca, işe yarası bile

ihtiyacımız yok. Gözlerini aç, kız. Korkacak bir şey yok. Şehir orada! Nehir bizi oraya götürecektir."

"Ya da geçip gidecek!" Malta ona tükürdü. Tiksintiyle ondan uzaklaşarak tüm gücünü ve düşüncelerini tek başına nehirle savaşmaya verdi. Gözlerini kısa bir süre Trehaug'un etkileyici manzarasına çevirdi. Aşağıdan bakıldığında, şehir büyük ağaçların arasında çok kuleli bir kale gibi yüzüyordu. Su seviyesinde, uzun bir iskele bir dizi ağaca bağlanmıştı. Kendry oraya bağlanmıştı, ama yaşam gemisinin pruvası onlara dönük değildi. Duyarlı figür başını bile göremiyordu. Çılgınca kürek çekmeye başladı.

"Yaklaştığımızda," diye nefes nefese söyledi, "yardım iste. Gemi bizi duyabilir, ya da rıhtımdaki insanlar. Yanımızdan geçsek bile, peşimizden kurtarma ekibi gönderebilirler."

"Rıhtımda kimse yok," dedi Satrap alaycı bir şekilde. "Aslında, hiçbir yerde kimseyi görmüyorum. Hala yatakta olan tembel insanlar."

"Kimse yok mu?" diye sordu Malta nefes nefese. Bu son çabayı gösterecek gücü kalmamıştı. Elindeki tahta su yüzeyinde sıçrayarak ilerliyordu. Her geçen saniye nehirde daha da açılıyorlardı. Gözlerini şehre çevirdi. Çok yakındı, bir dakika önce olduğundan çok daha yakındı. Satrap haklıydı. Birkaç bacadan duman yükseliyordu, ama bunun dışında Trehaug terk edilmiş gibi görünüyordu. İçinde derin bir yanlışlık hissi uyandı. Herkes neredeydi? Yürüyüş yolları ve merdivenlerdeki normal canlılık ne olmuştu?

"Kendry!" diye bağırdı, ama nefes nefese kalan sesi zayıftı. Akıntılı su, sesini alıp götürdü.

Yol arkadaşı Kekki birdenbire neler olduğunu anlamış gibi göründü. "İmdat! İmdat!" diye çocukça bir çığlık attı. Küçük teknede pervasızca ayağa kalktı ve ellerini salladı. "Yardım edin! Kurtarın beni!" Satrap, tekne şiddetle sallanırken küfretti. Malta kadına atladı ve onu tekrar tekneye çekti, bu sırada tahtasını neredeyse düşürüyordu. Etrafına bakındığında, tahtanın artık bir işe yaramadığını gördü. Küçük tekne nehrin akıntısına kapılmıştı ve hızla Trehaug'un yanından geçiyordu.

"Kendry! Yardım edin! Bize yardım edin! Nehrin ortasındayız! Kurtarma ekibi gönderin! Kendry!

Kendry!" Umutsuzluk onu sararken çığlıkları giderek azaldı.

Hayat gemisi duymuş gibi bir işaret vermedi. Bir an sonra Malta ona bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi görünen figür başı şehre doğru dönmüştü. Malta, iskelenin üzerinde yalnız bir figür gördü, ama o bir yere aceleyle gidiyordu ve başını hiç çevirmedi. "İmdat! İmdat!" Şehri görebildiği sürece bağırmaya ve tahtasını sallamaya devam etti, ama bu uzun sürmedi. Nehre doğru eğilmiş ağaçlar kısa sürede onu gözlerinden uzaklaştırdı. Akıntı onları sürüklemeye devam etti. Malta hareketsiz ve yenilmiş bir şekilde oturdu.

Malta etrafına bakındı. Burada Rain Nehri geniş ve derindi, karşı kıyı kalıcı sisin içinde kaybolmuştu. Nehrin kenarına baktığında su gri ve kireç gibiydi. Yukarıda gökyüzü maviydi, her iki tarafı da yüksek yağmur ormanlarıyla çevriliydi. Görülecek başka bir şey yoktu, suda başka tekne yoktu, kıyılarda insan yerleşimi belirtisi yoktu. Akıntı onları bataklık kıyılardan acımasızca uzaklaştırırken, kurtarılma umutları azaldı. Küçük tekneyi kıyıya yönlendirmeyi başarsa bile, şehrin aşağısında nehirde umutsuzca kaybolacaklardı. Yağmur Vahşi Nehri'nin kıyıları bataklık ve amurluydu. Karadan Trehaug'a dönmek imkansızdı. Sinirleri bozulmuş parmakları tahtayı teknenin dibine düşürdü. "Sanırım öleceğiz," dedi diğerlerine sessizce.

Keffria'nın eli korkunç bir şekilde ağrıyordu. Dişlerini sıktı ve kendini zorlayarak kazıcıların yüklemeyi bitirdiği el arabasının tutamalarını tekrar kavradı. Tutamaları kaldırıp yükünü koridorda sürüklemeye başladığında, iyileşmekte olan parmaklarındaki ağrı iki katına çıktı. Ağrıyı memnuniyetle karşıladı. Bunu hak etmişti. Acının keskin kenarları, kalbindeki yanmayı neredeyse unutturuyordu. Onları kaybetmişti, iki küçük çocuğu bir gecede gitmişti. Hayatında hiç olmadığı kadar tamamen yalnız kalmıştı.

Elinden geldiğince şüpheye sarılmıştı. Malta ve Selden Trehaug'da değildi. Dünden beri kimse onları görmemişti. Selden'in ağlayan bir oyun arkadaşı, ağlayarak çocuğa eski şehre giden bir yol gösterdiğini itiraf etmişti. Yetişkinlerin güvenli bir şekilde kilitli olduğunu düşündükleri bir yol. Jani Khuprus, Keffria'ya açık sözlüydü. Yüzü bembeyaz, dudakları sıkı sıkıya kapalı, Keffria'ya o geçidin Reyn'in kendisi tarafından tehlikeli ve dengesiz olduğu için terk edildiğini söylemişti. Eğer

Selden gömülü koridorlara girmişse, Malta'yı da yanında götürmüşse, depremde en çok çökme olasılığı olan bölgeye girmişlerdi. Şafaktan beri en az iki büyük sarsıntı olmuştu. Keffria, kaç tane küçük sarsıntı hissettiğini sayamamıştı. O yöne kazıcılar gönderilmesi için yalvardığında, koridorun girişinden birkaç adım içeride tüm koridorun çöktüğünü görmüşlerdi. Keffria, çocuklarının depremden önce gömülü şehrin daha sağlam bir bölümüne ulaşmış olmalarını, bir yerde birbirlerine sarılıp kurtarılmayı bekliyor olmalarını dileyerek Sa'ya dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Reyn Khuprus geri dönmemişti. Öğleden önce, koridorlar temizlenip desteklenene kadar beklemeyi reddederek kazıcıları bırakıp gitmişti. Çalışma ekiplerinin önüne geçerek, çoğu çökmüş bir tünelden geçip ortadan kaybolmuştu. Kısa bir süre önce, çalışma ekipleri onun yolunu işaretlemek için bıraktığı izlerin sonuna ulaşmıştı. Satrap'ın odasının kapısına bıraktığı not da dahil olmak üzere birkaç tebeşir izi buldular. Reyn, *umutsuz* yazmıştı. Tıkalı kapının altından kalın çamur sızıyordu; büyük olasılıkla tüm oda çamurla dolmuştu. O kapıdan çok geçmeden koridor tamamen çökmüştü. Reyn oradan geçtikten sonra ya çöküntüde ezilmiş ya da ötesinde mahsur kalmıştı.

Keffria koluna bir dokunuş hissedince irkildi. Dönüp bitkin haldeki Jani Khuprus'a baktı. "Bir şey buldunuz mu?" diye sordu Keffria refleks olarak.

"Hayır." Jani korkunç kelimeyi yumuşak bir sesle söyledi. Oğlunun öldüğü korkusu gözlerinde okunuyordu. "Koridoru temizlemeye çalıştıkça çamur hızla içeri giriyor. Burayı terk etmeye karar verdik. Yaşlılar bu şehri bizim yaptığımız gibi, evlerin birbirinden ayrı olduğu şekilde inşa etmemişler. Eskiler şehirlerini büyük bir kovan gibi inşa etmişler. Burası kesişen koridorlardan oluşan bir labirent. Koridorun o bölümüne farklı bir yaklaşımla ulaşmaya çalışacağız. Ekipler çoktan yerlerine geçiyor."

Keffria yüklü el arabasına baktı, sonra kazılmış koridora geri döndü. Çalışma durmuştu. İşçiler yüzeye dönüyorlardı. Keffria bakarken, kirli ve yorgun erkekler ve kadınlar onu geçmek için ikiye ayrıldılar. Yüzleri kir ve cesaretsizlikle grileşmişti, ayakları sürünüyordu. Taşdıkları fenerler ve meşaleler titriyor ve duman çıkarıyordu. Arkalarında, kazı alanı karanlığa gömülmüştü. Bütün bu çalışma

boşuna mıydı? Derin bir nefes aldı. "Şimdi nereyi kazacağız?" diye sordu sessizce.

Jani ona ürkek bir bakış attı. "Birkaç saat dinlenmemiz gerektiğine karar verildi. Sıcak bir yemek ve birkaç saat uyku hepimize iyi gelecektir."

Keffria ona inanamayan bir bakış attı. "Yemek mi? Uyumak mı? Çocuklarımız hala kayıpken nasıl yapabiliriz?"

Yağmur Vahası kadını, Keffria'nın yerine çubukların arasına geçti. Çubukları kaldırdı ve ileri doğru itmeye başladı. Keffria isteksizce onun peşinden gitti. Keffria'nın sorusuna cevap vermedi, sadece "Yakındaki bazı yerleşim yerlerine kuşlar gönderdik. Rain Wilds'ın toplayıcıları ve hasatçılar yardım için işçiler gönderecek. Yoldalar, ama gelmeleri biraz zaman alacak. Taze işçiler moralimizi yükseltecek." Omzunun üzerinden ekledi, "Diğer kazı ekiplerinden de haber aldık. Onlar daha şanslıymış. Tapestry Works adını verdiğimiz bölgeden on dört kişi kurtarıldı ve Flame Jewel koridorlarında üç kişi daha bulundu. Onların çalışmaları daha hızlı ilerlemiş. Bu bölgelerden birinden şehrin bu kısmına ulaşabiliriz. Bendir, şehri en iyi bilenlerle görüşüyor."

"Reyn eski şehri herkesten iyi bilir sanıyordum," dedi Keffria acımasızca.

"Öyleydi. Öyle. Bu yüzden hayatta olabileceği umuduna tutunuyorum." Yağmur Vahşi Tüccar, Bingtown'daki meslektaşına bir bakış attı. "Bu yüzden Malta ve Selden'i bulabilecek tek kişinin Reyn olduğuna inanıyorum. Onları bulursa bu yoldan geri dönmeye çalışmaz, şehrin daha güvenli bölgelerine gider. Her nefesimde, yakında birinin koşarak gelip onların kendi başlarına ortaya çıktıklarını haber vermesini diliyorum."

Amfitiyatroya benzeyen büyük bir odaya ulaşmışlardı. İşçiler, işlerinin artıkları buraya döküyorlardı. Jani el arabasını devirdi ve toprak ve taş yükü, eskiden görkemli olan odanın ortasındaki dağınık yığını daha da büyüttü. El arabaları diğerlerinin yanına dizildi. Çamurlu kürekler ve kazmalar yakınlarda bir yığın halinde duruyordu. Keffria aniden çorba, kahve ve sıcak sabah ekmeği kokusu aldı.

reddettiği açlık bir anda uyandı. Vücudunun ani istekleri, bütün gece hiçbir şey yemediğini hatırlattı. "Şafak sökmek üzere mi?" diye sordu Jani'ye aniden. Ne kadar zaman geçmişti?

"Korkarım şafak çoktan sökmüştür," diye cevapladı Jani. "Zaman, en çok yavaş geçmesini istediğimde en hızlı akar."

Salonun uzak ucunda, sehpa ve banklar dizilmişti. Çok yaşlılar ve çok gençler orada çalışıyor, çorbayı tabaklara koyuyor, kaynayan tencerelerin altındaki küçük mangallarla ilgileniyor, tabak ve bardakları yerleştirip topluyorlardı. Kocaman oda, cesaretsiz mırıltıdanmaları yutuyordu. Sekiz yaşlarında bir çocuk, buhar çıkan bir leğenle aceleyle geldi. Koluna bir havlu asmıştı. "Yıkamak ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim." Jani, Keffria'ya lavaboyu gösterdi. Elleri ve kollarını yıkadı, yüzüne su sıçrattı. Sıcaklık, ne kadar üşüdüğünü fark etmesini sağladı. Kırık parmaklarındaki bandaj ıslanmış ve kumlanmıştı. Keffria havluyu kullanırken Jani, "Bunun değiştirilmesi lazım," dedi. Jani yıkandı ve çocuğa tekrar teşekkür ettikten sonra Keffria'yı şifacıların çalıştığı birkaç masaya yönlendirdi. Bazıları sadece kabarcıklarla kaplı ellere merhem sürüyor ya da ağrıyan sırtları masaj yapıyordu, ama kırık uzuvların ve kanayan yaraların tedavi edildiği bir alan da vardı. Çöken koridoru temizlemek tehlikeli bir işti. Jani, Keffria'yı sırasını beklemesi için bir masaya oturttu. Jani, ikisi için sabah ekmeği, çorba ve kahveyle geri döndüğünde, bir şifacı Keffria'nın elini yeniden sarmaya başlamıştı. Şifacı işini çabucak bitirip Keffria'ya işinin bittiğini söyleyerek bir sonraki hastasına geçti.

"Bir şeyler ye," diye ısrar etti Jani.

Keffria kahve fincanını eline aldı. Avuçlarının arasında hissettiği sıcaklık garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Fincandan uzun bir yudum aldı. Fincanı masaya koyarken gözleri amfiteyatroya kayd. "Her şey çok düzenli," dedi şaşkınlıkla. "Sanki bunun olacağını bekliyormuşsunuz, planlamışsınız gibi..."

"Öyle," dedi Jani sessizce. "Bu çöküşü olağan dışı kılan tek şey, büyüklüğü. İyi bir deprem genellikle bazı yıkıntılara neden olur. Bazen hiçbir neden yokken bir koridor çökebilir. İki amcam da çöküntüde öldü. Şehirde çalışan neredeyse her Rain Wild ailesi, her nesilden bir veya iki kişiyi burada kaybeder. Bu,

kocam Sterb'in Rain Wild Konseyi'nden bizim için başka gelir kaynakları bulmaya yardım etmesini ısrarla talep etmesinin nedenlerinden biri. Bazıları onun sadece kendi servetini kurmakla ilgilendiğini söylüyor. Rain Wild Tüccarlarının torununun küçük oğlu olarak, kendi ailesinin servetinden pek payı yok. Ama ben onun, toplayıcıların ve hasatçıların yerleşim yerlerini geliştirmek için bu kadar çok çalışmasının nedeninin kişisel çıkar değil, fedakarlık olduğuna inanıyorum. O, Rain Wild'ın ormanın zenginliğine gözlerimizi açarsak tüm ihtiyaçlarımızı karşılayabileceğini ısrarla söylüyor. Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Yine de, böyle bir şey olduğunda 'Sizi uyarmıştım' dediğinde, bu durumu kolaylaştırmıyor. Çoğumuz, yağmur ormanlarının bolluğu için gömülü şehri terk etmek istemiyoruz. Şehrimiz, kazı ve keşifler, bizim tek bildiğimiz şey. Bu tür depremler, bizim karşı karşıya olduğumuz tehlike, tıpkı denizde ticaret yapan ailelerinizin, eninde sonunda birilerini kaybedeceğinizi bilmeniz gibi."

"Kaçınılmaz," diye kabul etti Keffria. Kaşığını eline aldı ve yemeye başladı. Birkaç lokma sonra kaşığını bıraktı.

Karşısında oturan Jani kahve fincanını masaya koydu. "Ne oldu?" diye sordu sessizce.

Keffria hareketsizce oturdu. "Çocuklarım öldüyse, ben kimim?" diye sordu. Konuşurken içinde soğuk bir sakinlik yükseldi. "Kocam ve en büyük oğlum öldü, korsanlar tarafından kaçırıldılar, belki çoktan ölmüşlerdir. Tek kız kardeşim de onların peşinden gitti. Ben kaçarken annem Bingtown'da kaldı; ona ne olduğunu bilmiyorum. Buraya sadece çocuklarım için geldim. Şimdi onlar kayıp ve belki de çoktan ölmüşlerdir. Eğer tek başıma hayatta kalırsam..." Bu olasılıkla başa çıkacak bir düşünce bulamayıp sözlerini keserek sustu. Bu durumun büyüklüğü onu ezip geçmişti.

Jani ona tuhaf bir gülümseme attı. "Keffria Vestrit. Ama bir gün önce, çocuklarını benim bakımına bırakıp Bingtown'a dönerek Yeni Tüccarları bizim için gözetlemeye gönüllü olmuştun. Bana öyle geliyor ki, o zamanlar anne ya da kız olarak rolünden bağımsız olarak kim olduğunu çok iyi biliyordun."

Keffria dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ve şimdi bu, bunun cezası gibi geliyor. Sa, çocuklarımı küçümsemişimi düşünürse, onları benden almaz mı?"

"Belki. Sa'nın erkek bir yönü olsaydı. Ama Sa'ya olan eski, gerçek tapınmayı hatırla. Erkek ve kadın, kuş, hayvan ve bitki, toprak, ateş, hava ve su, hepsi Sa'da onurlandırılır ve Sa hepsinde kendini gösterir. Eğer ilahi olan da kadınsa ve kadın da ilahi ise, o zaman kadınların anne, kız ve eşten daha fazlası olduğunu anlar. Bunlar tam bir hayatın yönleridir, ama tek bir yön mücevheri tanımlamaz."

Eskiden çok rahatlatıcı olan bu eski söz, şimdi kulaklarında boş boş yankılanıyordu. Ama Keffria'nın düşünceleri uzun süre bu konuda kalmadı. Salonun girişinde büyük bir kargaşa çıktı ve ikisinin de başı oraya döndü. "Otur ve dinlen," diye tavsiye etti Jani. "Ne olduğunu bakayım."

Ama Keffria ona itaat edemedi. Reyn, Malta ya da Selden'den haber mi geldi diye merak ederken nasıl oturup sakin kalabilirdi? Masadan kalkıp Yağmur Yolu Tüccarını takip etti.

Yorgun ve perişan haldeki kazıcılar, taze su dolu kovaları yere atmış dört gencin etrafında toplanmıştı. "Bir ejderha! Büyük, gümüş bir ejderha, inan bana! Tam üstümüzden uçtu." En uzun boylu çocuk, dinleyenlere meydan okurcasına konuştu. Bazı işçiler bu çılgın hikayeye şaşkınlık, bazıları ise tiksinti ile baktı.

"Yalan söylemiyor! Gerçekten oldu! Çok parlaktı, bakamıyordum bile! Ama maviydi, parlak mavi," diye düzeltti daha küçük bir çocuk.

"Gümüş mavisi!" diye bir üçüncü çocuk da katıldı. "Ve bir gemiden daha büyüktü!" Grupta tek başına duran kız sessizdi, ama gözleri heyecandan parlıyordu.

Keffria, Jani'ye baktı, onun kızgın bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordu. Hayatların tehlikede olduğu bir zamanda, bu gençler nasıl bu kadar saçma bir hikaye anlatabilirlerdi? Ama Rain Wild kadınının yüzü solmuştu. Gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki ince pullar yüzünde belirginleşmişti. "Bir ejderha mı?" diye sordu titrek bir sesle. "Ejderha mı gördün?" Anlayışlı birini bulan uzun boylu çocuk kalabalığın arasından Jani'ye doğru itildi. "Fresklerdeki gibi bir ejderhaydı. Uydurmuyorum, Tüccar Khuprus. Bir şey dikkatimi çekti ve orada duruyordu. Gözlerime inanamadım. Şahin gibi uçuyordu! Hayır, hayır, kayan yıldız gibi! Çok güzeldi!"

"Bir ejderha," diye tekrarladı Jani şaşkın bir şekilde.

"Anne!" Bendir o kadar kirliydi ki Keffria onu kalabalığın arasından zorlukla tanıdı. Jani'nin önünde duran çocuğa, sonra da annesinin şok olmuş yüzüne baktı. "Demek duydunuz. Yukarıda bebeklere bakan bir kadın, gördüklerini bize haber vermek için bir çocuğu gönderdi. Mavi bir ejderha."

"Olabilir mi?" diye sordu Jani, sesi titriyordu. "Reyn başından beri haklı mıydı? Bu ne anlama geliyor?"

"İki şey," diye yanıtladı Bendir kısaca. "Yaratığın şehirden kaçtığını düşündüğüm yere, karadan arama ekipleri gönderdim. Tanımlara göre, yaratık tünellerden geçemeyecek kadar büyük. Taçlı Horoz Odası'ndan fırlamış olmalı. Oranın yaklaşık yerini biliyoruz. Orada Reyn'den bir iz olabilir. En azından şehre girip hayatta kalanları arayabileceğimiz başka bir yol olabilir." Sözleri üzerine bir mırıldanma yükseldi. Bazıları inanamıyor, bazıları merak ediyordu. Onların sesini bastırmak için sesini yükseltti. "Diğer bir şey ise, bu canavarın düşmanımız olabileceğini unutmamalıyız." Yanındaki çocuk itiraz etmeye başlayınca Bendir onu uyardı: "Ne kadar güzel görünürse görünsün, bize düşmanlık besliyor olabilir. Ejderhaların gerçek doğası hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Onu kızdıracak hiçbir şey yapmayın, ama fresklerde ve mozaiklerde gördüğümüz iyi huylu yaratıklar olduğunu varsaymayın. Dikkatini üzerinize çekmeyin."

Odadaki konuşmalar gürültüye dönüştü. Keffria, Jani'nin koluna umutsuzca tutundu. Gürültünün arasında konuştu. "Reyn'i orada bulursan... Malta da onunla birlikte olabilir mi sence?"

Jani onun gözlerine dik dik baktı. "Onun korktuğu şey buydu," dedi. "Malta'nın Taçlı Horoz Odası'na gittiği. Ve orada uyuyan ejderhanın yanına."

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Sence geri döner mi?" Zayıflık ve hayranlık, çocuğun fısıldamasına neden oldu.

Reyn ona döndü. Selden çamurun üstündeki bir moloz adacığına çömelmişti. Az önce gördüklerinden yüzü değişmiş, üstlerindeki ışığa bakıyordu. Yeni serbest kalan ejderha çoktan gözden kaybolmuştu, ama çocuk hâlâ onun peşinden bakıyordu.

"Onun geri gelip bizi kurtaracağını sanmıyorum. Bence bu bize bağlı," dedi Reyn pragmatik bir şekilde.

Selden başını salladı. "Öyle demek istemedim. Onun bizi fark edeceğini sanmıyorum. Buradan kendimiz çıkmamız gerekecek. Ama onu bir kez daha görmek istiyorum. Ne kadar muhteşemdi. Ne kadar neşeliydi." Gözlerini bir kez daha delik deşik tavana kaldırdı. Yüzünü kaplayan kir ve çamur, giysilerini ağırlaştırmasına rağmen, çocuğun yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu.

Güneş, yıkık odaya zayıf bir ışık ve çok az sıcaklık getiriyordu. Reyn, sıcak olmanın ne demek olduğunu hatırlamıyordu, kuru olmanın ne demek olduğunu ise hiç hatırlamıyordu. Açlık ve susuzluk onu eziyet ediyordu. Kendini hareket etmeye zorlamak zordu. Ama gülümsedi. Selden haklıydı. Harika bir kızdı. Bir neşe kaynağıydı.

Gömülü Taçlı Horoz Odası'nın kubbesi, yumuşak haşlanmış yumurtanın üstü gibi çatlamıştı. Düşen enkazın üzerine çıkıp sarkan ağaç köklerine ve gökyüzünün küçük penceresine baktı. Ejderha oradan kaçmıştı, ama kendisi ve Selden'in kaçabileceğinden şüpheliydi. Bataklık, uzun süredir kendisine direnen şehri ele geçirmek için içeri sızarken, oda hızla çamurla doluyordu. Soğuk çamur ve su akışı, yukarıdaki çıkış yolunu bulamadan ikisini de çoktan yutmuş olacaktı.

Durumu ne kadar kasvetli olsa da, yüzyıllar boyunca bekledikten sonra ortaya çıkan ejderhanın anısına hala hayranlık duyuyordu. Hayatı boyunca gördüğü freskler ve mozaikler, onu ejderhanın gerçekliğiyle yüzleşmeye hazırlamamıştı. "Mavi" kelimesi, ejderhanın pullarının parlaklığında yeni bir anlam kazanmıştı. Ejderhanın gevşek kanatlarının, çırpındıkça güç ve renk kazandığını asla unutmayacaktı. Dönüşümünün yılan kokusu nemli havada hâlâ ağır bir şekilde asılı duruyordu. Onu saran "büyücü ağacı kütüğü"nden hiçbir iz kalmamıştı. Olgun bir ejderhaya dönüşürken hepsini emmiş gibi görünüyordu.

Ama şimdi o gitmişti. Reyn ve çocuk için hayatta kalma sorunu devam ediyordu. Önceki geceki depremler sonunda batık şehrin duvarlarını ve tavanlarını yıkmıştı. Dışarıdaki bataklıklar bu odaya akıyordu. Kaçmanın tek yolu, yüksekte, mavi gökyüzünün cezbedici bir penceresiydi.

Reyn'in üzerinde durduğu çökmüş kubbenin kenarında çamur ıslak bir şekilde köpürüyordu. Sonra galip geldi, kristalin kenarlarını yuttu ve çıplak ayaklarına doğru kaydı.

"Reyn." Selden'in sesi susuzluktan kısılmıştı. Malta'nın küçük kardeşi, yavaşça batan enkaz adacığının tepesinde duruyordu. Ejderha kaçmak için çırpınırken enkazları, toprağı ve hatta bir ağacı yerinden sökmüştü. Bunlar batık odaya düşmüş ve bir kısmı yükselen çamur dalgasının üzerinde yüzüyordu. Çocuk, doğal pragmatizmi yeniden ortaya çıkınca kaşlarını çatı. "Belki o ağacı kaldırıp duvara dayayabiliriz. Sonra üzerine tırmanırsak, biz..."

"Ben o kadar güçlü değilim," Reyn, çocuğun iyimser planını böldü. "Ağacı kaldıracak kadar güçlü olsam bile, çamur beni taşıyamayacak kadar yumuşak. Ama daha küçük dalları kırıp bir tür sal yapabiliriz. Ağırlığımızı yeterince dağıtabilirsek, bu şeyin üzerinde kalabiliriz."

Selden, ışığın sızdığı deliğe umutla baktı. "Sence çamur ve su bu odayı doldurup bizi yukarıya çıkarır mı?"

"Belki," diye yalan söyledi Reyn içtenlikle. Çamurun odayı doldurmaya yetmeyeceğini tahmin ediyordu. Yükselen su onları yutarsa muhtemelen boğulacaklardı. Boğulmazlarsa da sonunda burada açlıktan öleceklerdi. Ayaklarının altındaki kubbe parçası hızla batıyordu. Burayı terk etme zamanı gelmişti. Oradan düşmüş toprak ve yosun yığınınına atladı, ama yığın da onun altında çöktü. Çamur düşündüğünden daha yumuşaktı. Ağaç gövdesine doğru atıldı, dallarından birine tutundu ve kendini dışarı çekerek ağacın üzerine çıktı. Yükselen çamur artık en azından göğüs hizasına kadar gelmişti ve kıvamı yulaf lapası gibiydi. Eğer içine batarsa, soğuk çamurun içinde ölecekti. Bu hareketiyle Selden'e çok yaklaşmıştı. Çökmekte olan adadan atlayan çocuğa elini uzattı, çocuk ona ulaşamadı ve yumuşak çamurun üzerinde sürünerek ona ulaştı. Reyn onu devrilmiş yaprak dökmeyen ağacın gövdesine çekti. Çocuk titreyerek ona sarıldı. Giysileri, yüzünü ve saçlarını kaplayan çamurla vücuduna yapışmıştı.

"Keşke aletlerimi ve malzemelerimi kaybetmeseydim. Ama artık çoktan gömüldüler. Bu dalları elimizden geldiğince kırıp kalın bir hasır gibi üst üste yığmalıyız."

"Çok yorgunum." Çocuk bunu bir şikayet olarak değil, bir gerçek olarak söyledi. Reyn'e baktı, sonra ona sabit bir şekilde baktı. "Yakından bakınca o kadar da kötü görünmüyorsun. O peçenin altında nasıl göründüğünü hep merak etmişimdir. Tünellerde, sadece mum ışığında yüzünü göremiyordum. Dün gece, gözlerin mavi parladığında, ilk başta korkutucu geldi. Ama bir süre sonra, onları görmek ve hala orada olduğunu bilmek güzeldi."

Reyn kolayca güldü. "Gözlerim parlıyor mu? Genelde bu, Rain Wild erkekleri çok yaşlanana kadar olmaz. Biz bunu, bir erkeğin tam olgunluğa ulaştığının işareti olarak kabul ederiz."

"Oh. Ama bu ışıktaki neredeyse normal görünüyorsun. O titrek şeylerden pek yok. Sadece gözlerinin ve ağzının etrafında biraz pul var." Selden ona açıkça baktı.

"Hayır, henüz o titrek şeylerden yok. Ama yaşlandıkça onlar da çıkabilir." Reyn sırttı.

"Malta, senin her yerin siğille kaplanacağından korkuyordu. Bazı arkadaşları onunla bu konuda alay ediyordu ve o da sinirleniyordu. Ama..." Selden, sözlerinin pek nazik olmadığını fark etti. "Yani, ilk başta, ona kur yapmaya başladığında, bu konuda çok endişeleniyordu. Son zamanlarda pek bahsetmiyor," diye cesaret verici bir şekilde ekledi. Reyn'e bir göz attı, sonra ağaç gövdesi boyunca ondan uzaklaştı. Bir dalı yakaladı ve çekmeye başladı. "Bunlar kırılması zor olacak."

"Başında başka dertleri vardır herhalde," diye mırıldandı Reyn. Çocuğun sözleri Selden'ın kalbini sızlattı. Görünüşü Malta için bu kadar önemli miydi? Onu yaptıklarıyla kazanacak, ama yüzünü gördüğünde ondan vazgeçecek miydi? Aklına acı bir düşünce geldi. Belki de kız çoktan ölmüştü ve o bunu asla öğrenemeyecekti. Belki de o ölecek ve kız onun yüzünü hiç göremeyecekti.

"Reyn?" Selden'ın sesi tereddütlüydü. "Sanırım bu dallarla uğraşsak iyi olacak."

Reyn, ne kadar uzun süredir sessizce çömelmiş olduğunu aniden fark etti. Yararsız düşünceleri bir kenara bırakıp hayatta kalmaya çalışmanın zamanı gelmişti. Elinde iğneli bir dalı tuttu ve ondan bir dal kırdı. "Dalı bir kerede kırmaya çalışma. Sadece dalları kopar. Onları orada yığınlayalım. Çatı örmek gibi birbirine geçirmeliyiz."

Yer yeniden titredi ve sözleri kesildi. Kırılan tavandan yağmur gibi yağan toprak parçalarına karşı çaresizce ağaç gövdesine sarıldı. Selden çığlık attı ve başını korumak için kollarını havaya kaldırdı. Reyn, ona ulaşmak ve vücuduyla onu korumak için dallı gövdeye tırmandı. Odanın eski kapısı gıcırdadı ve aniden menteşelerinden sarktı. Arkasından çamur ve su akıntısı odaya doldu.

2 TİCARETÇİLER VE HAINLER

Hafif ayak sesleri onun tek uyarısıydı. Mutfak bahçesinde, Ronica çömeldiği yerde donakaldı. Sesler araba yolundan geliyordu. Turp sepetini kapıp üzüm çardağının sığınağına koştu. Ani hareketle sırt kasları protesto edercesine gerildi, ama onu umursamadı. Sirtından çok canını korumayı tercih ediyordu. Sepeti sessizce ayaklarının dibine koydu. Nefes almadan, el büyüklüğündeki asma yapraklarının arasından bakındı. Saklandığı yerden, genç bir adamın evin ön kapısına yaklaştığını görebiliyordu. Kapüşonlu pelerini kimliğini gizliyordu ve gizli davranışları niyetini ele veriyordu.

Yapraklarla kaplı basamakları tırmandı. Kapının önünde tereddüt etti, kırık camların üzerinde botları gıcırdayarak karanlık evin içine baktı. Aralık olan büyük kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve o evin içine süzüldü.

Ronica derin bir nefes aldı ve düşündü. Muhtemelen sadece bir çöpçüydü, yağmalayacak bir şey kalmış mı diye bakmaya gelmişti. Yakında hiçbir şey kalmadığını görecekti. Chalcedealılar almadıklarını komşuları almıştı. Bırakalım, yağmalanmış evi dolaşsın, sonra gider. Evde kendini tehlikeye atmaya degecek hiçbir şey kalmamıştı. Onunla yüzleşirse, yaralanabilirdi. Kazanacak hiçbir şey olmadığını kendine söylemeye çalıştı. Yine de, ailesinin evinin ön kapısına doğru ilerlerken, artık sürekli yanında taşıdığı sopayı sıkıca kavradığını fark etti.

Ayakları sessizce, enkazla dolu merdivenleri ve cam parçalarını aşarak ilerledi. Kapıdan içeriye baktı, ama davetsiz misafir ortalıkta yoktu. Sessizce giriş salonuna girdi. Orada donakaldı, dinledi. Evin içinden bir kapının açıldığını duydu.

Bu kötü adam nereye gittiğini biliyor gibiydi; acaba tanıdığı biri miydi? Eğer öyleyse, niyeti iyi miydi? Bunun olası olmadığını düşündü. Artık eski dostlarına ve ittifaklarına güvenmiyordu. Evde onu bulmayı bekleyen kimse gelmezdi.

Yaz Balosu'nun ertesi günü, birkaç hafta önce Bingtown'dan kaçmıştı. Önceki gece, limanda Chalcedean paralı askerleri yüzünden gerginlik aniden patlak vermişti. Eski Tüccarlar'ın kutlamaları sürerken Chalcedeanların karaya çıkmaya çalıştığına dair söylentiler, toplananların arasında hızla yayılmıştı. Bu, Satrap'ı rehin alıp Bingtown'u devirmek için Yeni Tüccarlar'ın kurduğu bir komplo olduğu söyleniyordu. Bu söylenti, yangınları ve ayaklanmaları ateşlemek için yeterliydi. Eski ve Yeni Tüccarlar birbirleriyle ve limandaki Chalcedean paralı askerleriyle çatışmaya girdi. Gemiler saldırıya uğradı ve yakıldı, Satrap'ın otoritesinin sembolü olan gümrük rıhtımı bir kez daha alevlere teslim oldu. Ancak bu kez yangınlar huzursuz kasabanın geri kalanına da sıçradı. Öfkeli Yeni Tüccarlar, Rain Wild Caddesi'ndeki lüks dükkanları ateşe verdi. Yeni Tüccarların depoları intikam için yakıldı ve ardından biri Bingtown Tüccarları Meydanı'nı ateşe verdi.

Bu sırada limanda savaş şiddetlenmişti. Jamaillian devriye gemileri kılığına girmiş, limanda demirlemiş Chalcedean kadirgaları, kısılcacın bir kolunu oluşturuyordu. Satrap'ı getiren Chalcedean gemileri ise diğer kolu oluşturuyordu. Aralarında Bingtown'un yaşam gemileri, ticaret gemileri ve Üç Gemi göçmenlerinin daha büyük balıkçı gemileri sıkışmıştı. Sonunda, Üç Gemi halkının küçük tekneleri bir araya gelerek savaşın gidişatını değiştirdi. Karanlıkta, küçük balıkçı tekneleri büyük Chalcedean yelkenli gemilerine yaklaşabildi. Aniden, yanan yağ ve katran dolu tencereler gemilerin gövdelerine çarptı veya güvertelere fırlatıldı. Chalcedean gemileri, limandaki gemileri kontrol altına almak için yangınları söndürmekle meşgul oldu. Sineklerin boğaları rahatsız etmesi gibi, küçük tekneler liman ağzını tıkayan gemilere saldırmaya devam etti. Rıhtımda ve Bingtown'da bulunan Chalcedoen savaşçılar, kendi gemilerinin Bingtown Limanı'ndan kovulduğunu görünce dehşete düştü. Aniden, kuşatılmış işgalciler hayatları için savaşmaya başladı. Bingtown gemileri Chalcedoenleri açık denize kadar takip ederken, kaçış savaşı devam etti.

Sabah, isyan ve ayaklanma sesleri dinince, yaz esintisiyle duman sokaklarda kıvrılarak yayıldı. Kısa bir süre için, Bingtown

Tüccarları kendi limanlarını yeniden kontrol altına aldı. Sessizliğin hakim olduğu anda Ronica, kızına ve torunlarına Rain Wilds'a sığınmaları için ısrar etti. Keffria, Selden ve ağır yaralı Malta bir yaşam gemisiyle kaçmayı başardı. Ronica ise geride kaldı. Kendi sığınağını aramadan önce halletmesi gereken birkaç kişisel işi vardı. Aile belgelerini Ephron'un uzun zaman önce hazırladığı saklama yerine gizlemişti. Sonra Rache ile birlikte aceleyle giysi ve yiyecek topladılar ve Ingleby Çiftliği'ne doğru yola çıktılar. Bu Vestrit ailesine ait mülk, Bingtown'dan çok uzaktaydı ve Ronica'nın güvenli olacağına inandığı kadar mütevazı bir yerdi.

Ronica o gün kısa bir sapma yapıp, önceki gece Davad Restart'ın arabasının pusuya düşürüldüğü yere geri döndü. Yoldan ayrılıp ormanlık tepeyi tırmanarak, devrilmiş arabayı geçip Davad'ın cesedine ulaştı. Cesedi gömmek için gücü yoktu, bu yüzden üzerine bir bez örttü. Davad, geniş ailesinden uzaklaşmıştı ve Ronica, Rache'den onu gömmek için yardım istemeyeceğine karar verdi. Hayatının büyük bir bölümünde sadık bir dostu olan ve son birkaç yıldır kendisi için tehlikeli bir yük haline gelen bu adama sunabileceği tek şey, bu son saygı göstergesiydi. Cesedinin başında söyleyecek sözler aradı ama sonunda başını salladı. "Sen hain değildin, Davad. Bunu biliyorum. Açgözlüydün ve açgözlülüğün seni aptallaştırdı, ama Bingtown'a kasten ihanet ettiğine asla inanmayacağım." Sonra yoluna devam ederek Rache'nin yanına döndü. Hizmetçi kadın, onu köle yapan adam hakkında hiçbir şey söylemedi. Davad'ın ölümünden herhangi bir tatmin duyduysa da, bunu yüksek sesle dile getirmedi. Ronica bunun için minnettardı.

Chalcedean kadirgaları ve yelkenli gemileri hemen Bingtown Limanı'na dönmedi. Ronica barışın geleceğini ummuştu. Ancak bunun yerine, Eski Tüccarlar ile Yeni Tüccarlar arasında daha korkunç bir savaş başladı, komşular birbirine düşman oldu ve hiçbir tarafa bağlı olmayanlar iç kargaşadan zayıf düşenleri yağmaladı. Gün boyu yangınlar çıktı. Ronica ve Rache Bingtown'dan kaçarken yanan evlerin ve devrilmiş arabaların yanından geçtiler. Mülteciler yolları tıkadı. Yeni Tüccarlar ve Eski Tüccarlar, hizmetkarlar ve kaçak köleler, tüccarlar ve dilenciler ve Üç Gemi balıkçıları; hepsi birdenbire ortalarında patlak veren garip savaştan kaçıyordu. Bingtown'u terk edenler bile kaçarken çatışmaya girdi. Gruplar arasında alay ve hakaretler havada uçtu. Mavi limanın güneşli şehrinin neşeli çeşitliliği, keskin bir şüpheyne dönüşmüştü.

parçalara ayrılmıştı. Yolda geçirdikleri ilk gece, Ronica ve Rache uyurken çuvallarındaki yiyecekleri çalındı. Yiyeceksiz bile çiftliğe ulaşacak kadar dayanacak güçleri olduğuna inanarak yolculuklarına devam ettiler. Yoldaki insanlar, Chalcedalıların geri döndüğünü ve Bingtown'un tamamının yandığını söylüyordu. İkinci günün akşamüstü, birkaç kapüşonlu genç adam onlara yaklaşıp değerli eşyalarını istedi. Ronica hiçbir şeyleri olmadığını söyleyince, haydutlar onu yere itip giysi çantasını karıştırdıktan sonra eşyalarını alaycı bir şekilde tozlu yola fırlattı. Diğer mülteciler gözlerini başka yöne çevirerek aceleyle yanlarından geçtiler. Kimse müdahale etmedi. Haydutlar Rache'yi tehdit etti, ama köle kadın stoik bir şekilde dayandı. Haydutlar sonunda daha zengin bir avın peşine düştü: iki uşağı ve ağır yüklü bir el arabası olan bir adam. İki uşak haydutlardan kaçmış, adam ise haydutlar arabasını yağmalarken yalvarıp bağıyordu. Rache, Ronica'nın kolunu çaresizce çekip onu uzaklaştırdı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kendi canımızı kurtarmalıyız."

Onun sözleri doğru değildi. Ertesi sabah bunun kanıtı ortaya çıktı. Çaycı kadın ve kızının cesetlerini buldular. Kaçan diğer insanlar aceleyle cesetlerin etrafından geçiyorlardı. Ronica yapamadı. Durup kadının çarpık yüzüne baktı. Adını bilmiyordu, ama Büyük Pazar'daki çay tezgahını hatırladı. Kızı her zaman Ronica'ya gülümseyerek hizmet etmişti. Onlar Eski ya da Yeni Tüccarlar değildi, parlak ticaret şehrine gelip Bingtown'un çeşitliliğinin küçük bir parçası haline gelmiş mütevazı insanlardı. Şimdi ölmüşlerdi. Bu kadınları Chalcedeanlar öldürmemişti; Bingtown halkı öldürmüştü.

O anda Ronica arkasını döndü ve Bingtown'a geri döndü. Rache'ye bunu açıklayamadı ve hatta kadını onsuz Ingleby'ye gitmesi için cesaretlendirdi. Ronica, o anda bile bu kararını mantıklı bir şekilde açıklayamıyordu. Belki de başına gelenlerden daha kötüsü olamazdı. Geri döndüğünde evinin tahrip edildiğini ve yağmalandığını gördü. Ephron'un çalışma odasının duvarına birinin "Hainler" yazdığını keşfetmesi bile onda daha büyük bir üzüntü uyandırmadı. Bildiği Bingtown yok olmuştu, bir daha geri dönmeyecekti. Her şey yok olacaksa, belki de en iyisi onunla birlikte son bulmaktı.

Ancak o, kolayca pes eden bir kadın değildi. Sonraki günlerde, Rache ile birlikte bahçıvanın kulübesinde bir ev kurdular. Hayatları

garip bir şekilde normaldi. Aşağıdaki şehirde çatışmalar devam ediyordu. Ana evin üst katından Ronica limanı ve şehri görebiliyordu. Chalcedeans iki kez şehri ele geçirmeye çalıştı. Her iki seferinde de geri püskürtüldüler. Gece rüzgârları sık sık çatışma seslerini ve duman kokusunu taşıyordu. Artık bunların hiçbirinin onunla ilgisi yoktu.

Küçük kulübeyi sıcak ve temiz tutmak kolaydı ve mütevazı görünümü, onu gezgin yağmacılar için daha az çekici hale getiriyordu. Mutfak bahçesinin son ürünleri, bakımsız meyve bahçesi ve kalan tavuklar, sınırlı ihtiyaçlarını karşılıyordu. Küçük ocaklarında yeşil ve mavi alevlerle yanan odun parçalarını sahilden topluyorlardı. Kış yaklaşırken, Ronica ne yapacağına karar verememişti. Ölecekti, sanırım. Ama onurlu ya da isteyerek değil. Hayır. Savaşarak ölecekti.

Aynı inatçılık, şimdi de koridorda izinsiz giren kişiyi takip ederken dikkatli adımlarla ilerlemesine neden oluyordu. Sopasını iki eliyle sıkıca kavradı. Adamla karşılaştığında ne yapacağına dair net bir planı yoktu. Sadece, terk edilmiş evinde bu kadar gizlice dolaşan bu yalnız fırsatçıyı neyin motive ettiğini bilmek istiyordu.

Malikâne, kullanılmadığından dolayı tozlu bir koku almaya başlamıştı. Vestrit ailesinin en değerli eşyaları, korsanlar tarafından kaçırılan gemilerini kurtarmak için yazın başında satılmıştı. Geriye kalan hazineler, maddi değerinden çok manevi değeri olan eşyalardı: Ephron'un denizcilik günlerinden kalma biblolar ve antikalar, annesine ait eski bir vazo, Ephron'la yeni evlendiklerinde birlikte seçtikleri bir duvar süsü... Ronica zihnini bu eşyalardan uzaklaştırdı. Hepsi artık yoktu, kırılmış ya da bu eşyaların değerini bilmeyen insanlar tarafından alınmıştı. Bırak gitsinler. Geçmiş kalbinde saklıyordu, onu bağlayacak fiziksel eşyalara ihtiyacı yoktu.

Menteşelerinden koparılmış kapıların önünden parmak uçlarında geçti. Kapüşonlu adamın peşinden koşarken, devrilmiş saksılar ve kahverengiye dönmüş bitkilerin dağıldığı avluya sadece bir bakış attı. Nereye gidiyordu? Bir odaya girerken pelerinini gördü.

Malta'nın odası mı? Torununun yatak odası mı?

Ronica yavaşça yaklaştı. Adam kendi kendine mırıldanıyordu. Hızlıca bir göz attı, sonra cesurca odaya girerek sordu: "Cerwin Trell, burada ne

Ne yapıyorsun?"

Çılgın bir çığlık atarak genç adam ayağa fırladı. Malta'nın yatağının yanında diz çökmüş duruyordu. Yastığının üzerinde tek bir kırmızı gül duruyordu. Ronica'ya bembeyaz bir yüzle bakarken, elini göğsüne bastırdı. Ağzını açtı ama ses çıkmadı. Gözleri Ronica'nın elindeki sopaya kaydı ve daha da büyüdü.

"Oh, otur," diye bağırdı Ronica sinirli bir şekilde. Sopayı yatağın ayak ucuna attı ve kendi tavsiyesine uydu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu yorgun bir sesle. Cevabı bildiğinden emindi.

"Hayattasın," dedi Cerwin yumuşak bir sesle. Ellerini yüzüne götürdü ve gözlerini ovuşturdu. Ronica, gözyaşlarını saklamaya çalıştığını biliyordu. "Neden yapmadın... Malta da güvende mi? Herkes öyle dedi..."

Cerwin, Malta'nın yatağının yanına çöktü. Elini nazikçe yastığının üzerine koydu. "Davad Restart ile balodan ayrıldığını duydum. Herkes onun koçunun pusuya düşürüldüğünü biliyor. Onlar sadece Satrap ve Restart'ın peşindeydi. Herkes öyle diyor, Restart ile seyahat etmeseydin seni rahat bırakacaklardı. Restart'ın öldüğünü biliyorum. Bazıları Satrap'a ne olduğunu bildiğini iddia ediyor, ama söylemiyorlar. Malta ve geri kalanlarınız hakkında her sorduğumda..." Aniden durakladı ve yüzü kızardı, ama devam etmeye zorladı kendini. "Sizin hain olduğunuzu, Restart'la işbirliği yaptığınızı söylüyorlar. Söylentiye göre, Satrap'ı onu öldürecek olan Yeni Tüccarlara teslim etmeyi planlamışsınız. Böylece Bingtown Tüccarları onun ölümünden sorumlu tutulacak ve Jamaillia, Chalcedean paralı askerlerini gönderip kasabamızı ele geçirip Yeni Tüccarlara teslim edecekti." Tereddüt etti, sonra devam etmek için kendini topladı. "Bazıları hak ettiğinizi aldığınızı söylüyor. Korkunç şeyler söylüyorlar ve ben... hepinizin öldüğünü sandım. Grag Tenira aileniz için konuşup bunun saçmalık olduğunu söyledi. Ama o, Rain Wild Nehri'nin ağzını korumak için Ophelia'ya gittiğinden beri, kimse senin tarafını tutmadı. Bir kez denedim, ama... ben gencim. Kimse dinlemiyor. Babam, Malta'dan bahsettiğim için bile bana kızıyor. Delo onun için ağladığında, onu odasına kapattı ve bir daha adını ağzına alırsa kırbaçlayacağını söyledi. Oysa Delo'yu daha önce hiç kırbaçlamamıştı."

"Neden korkuyor?" diye sordu Ronica açıkça. "Arkadaşlarınızın başına gelenleri umursadığınız için halkın sizi hain ilan etmesinden mi?"

Cerwin aniden başını salladı. "Ephron, ailemiz onu reddettikten sonra Brashen'i yanına aldığıında babam hiç memnun olmadı. Sonra onu Paragon'un kaptanı yaptın ve Vivacia'yı kurtarabileceğine gerçekten inanıyormuş gibi onu gönderdi. Babam bunu, bizi küçük düşürmek, onun terk ettiği oğlunu düzelttiğini kanıtlamak için yaptığını düşündü."

"Ne saçmalık!" Ronica tiksintiyle haykırdı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Brashen kendini düzeltti ve baban onunla gurur duymalı, Vestritlere kızmamalı. Ama bizi hain ilan etmekten memnun olduğunu varsayıyorum?"

Cerwin utançla yere baktı. Sonunda ona doğru kaldırdığı koyu renkli gözleri, ağabeyininkine çok benziyordu. "Korkarım haklısın. Ama lütfen, beni daha fazla işkence etme. Söyle bana. Malta zarar görmedi mi? Burada seninle birlikte saklanıyor mu?"

Ronica uzun bir süre düşündü. Ona gerçeğin ne kadarını anlatmalıydı? Çocuğu işkence etmek istemiyordu, ama onun duyguları için ailesini tehlikeye atamazdı. "Malta'yı son gördüğümde yaralıydı, ama ölmemişti. Bize saldıran ve onu ölüme terk eden adamlara çok teşekkürler! O, annesi ve kardeşi güvenli bir yerde saklanıyorlar. Sana söyleyeceğim tek şey bu."

Kendisinin de bundan fazlasını bilmediğini itiraf etmedi. Malta'nın Rain Wild'lı taliplisi Reyn ile birlikte yola çıkmışlardı. Her şey planlandığı gibi gitmişse, Kendry'ye sağ salim ulaşmış, Bingtown Limanı'ndan kaçmış ve Rain Wild Nehri'ne yelken açmışlardı. Her şey yolunda gitmişse, Trehaug'da güvendediler. Sorun, son zamanlarda çok az şeyin yolunda gitmiş olması ve Ronica'ya haber göndermenin imkânsız olmasıydı. Tek yapabileceği, Sa'nın merhametli davrandığına güvenmekti.

Cerwin Trell'in yüzünde rahatlama belirdi. Malta'nın yastığına bıraktığı gülü dokunmak için uzandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sonra ekleyerek sözünü bozdu: "En azından artık umuda tutunabilirim."

Ronica yüzünü buruşturmayı zorlukla engelledi. Delo'nun Trell ailesinin melodramatik eğilimlerini tamamen miras almadığını görebiliyordu. Konuyu kararlı bir şekilde değiştirdi. "Bingtown'da neler olduğunu anlat bana."

Ani istek karşısında şaşırmış göründü. "Şey, ama ben pek bir şey bilmiyorum. Babam tüm aileyi evden uzak tutuyor. Hâlâ

bunun bir şekilde geçip gideceğine ve Bingtown'un eskisi gibi devam edeceğine inanıyor. Kaçtığını öğrenirse çok kızacak. Ama kaçmak zorundaydım, anlarsın." Kalbini tuttu.

"Elbette, elbette. Buraya gelirken ne gördün? Baban seni neden evden uzaklaştırmıyor?"

Çocuk kaşlarını çatıp bakımlı ellerine baktı. "Şu anda liman tekrar bizim. Ama bu her an değişebilir. Üç Gemi halkı bize yardım ediyor, ama tüm gemiler savaşırken kimse balık tutamıyor, pazara mal getiremiyor. Bu yüzden yiyecekler pahalılaşmaya başladı, özellikle de depoların çoğu yakıldığı için.

Bingtown'da yağma ve talan var. İnsanlar iş yapmaya çalıştıkları için dövülüyor ve soyuluyor. Bazıları suçluların Yeni Tüccar çeteleri olduğunu söylüyor, diğerleri ise kaçak kölelerin bulduklarını alıp götürdüklerini söylüyor. Pazar terk edilmiş durumda. İş yapmak için kapılarını açmaya cesaret edenler büyük risk alıyor. Serilla, Şehir Muhafızları'na Satrap'ın gümrük limanında kalanları ele geçirmesini emretti. Orada tutulan haber kuşlarını istedi, böylece Jamaillia'ya haber gönderebilecek ve onlardan haber alabilecekti. Ancak kuşların çoğu yangın ve duman nedeniyle ölmüştü. Oraya gönderdiği adamlar kısa süre önce geri dönen bir kuşu yakaladı, ancak Serilla kuşun getirdiği haberi paylaşmadı. Şehrin bazı bölgeleri Yeni Tüccarlar, bazı bölgeleri ise Eski Tüccarlar tarafından kontrol ediliyor. Üç Gemi ve diğer gruplar ise iki taraf arasında sıkışmış durumda. Geceleri çatışmalar çıkıyor.

Babam kimse pazarlık yapmadığı için çok kızgın. Gerçek tüccarların neredeyse her şeyin doğru pazarlıkla çözülebileceğini bildiklerini söylüyor. Bunun, olan her şeyin suçlusunun Yeni Tüccarlar olduğunu kanıtladığını söylüyor, ama tabii ki onlar bizi suçluyorlar. Satrap'ı kaçırdığımızı söylüyorlar. Babam, Satrap'ı kaçırıp öldürmek ve suçu bize atmak için sana yardım edeceğini düşünüyor. Şimdi Eski Tüccarlar kendi aralarında kavga ediyor. Bazıları, Serilla'nın Jamaillia Satrap'ı adına konuşma yetkisini tanımamızı istiyor; diğerleri ise Bingtown'un Jamaillia'nın otoritesinden tamamen kurtulmasının zamanının geldiğini söylüyor. Yeni Tüccarlar, hala Jamaillia'nın yönetimi altında olduğumuzu iddia ediyorlar, ancak Serilla'nın belgelerini tanımıyorlar. Ateşkes bayrağı altında gönderdiği elçiyi dövdüler ve ellerini arkadan bağlayıp boğazına bir parşömen bağlayarak geri gönderdiler. Parşömen, Serilla'yı vatana ihanetle ve Satrap'ı devirme komplosuna katılmakla suçluyordu. Onlar,

Satrap ve onun yasal devriye botlarına yönelik saldırımızın limandaki şiddeti kışkırttığını ve Chalcedian müttefiklerimizi bize düşman ettiğini söylediler. Dudaklarını yaladı ve ekledi: "Zamanı geldiğinde ve güç onların tarafında olduğunda merhamet göstermeyeceklerini söylediler."

Cerwin nefes almak için durakladı. Konuşmaya devam ederken genç yüzü yaşlanmış görünüyordu. "Durum çok kötü ve düzelmıyor. Bazı arkadaşlarım silahlanıp Yeni Tüccarları denize sürmek istiyor. Roed Caern, gitmeyenleri öldürmemiz gerektiğini söylüyor. Bizden çaldıklarını geri almamız gerektiğini söylüyor. Tüccarların oğullarının çoğu ona katılıyor. Yeni Tüccarlar gittiğinde Bingtown'un yeniden Bingtown olabileceğini söylüyorlar. Bazıları Yeni Tüccarları toplayıp onlara gitmeleri ya da ölmeleri arasında seçim yapmalarını öneriyor. Diğerleri ise Yeni Tüccarlarla iş yapanlara karşı gizli intikam eylemleri düzenleyip Yeni Tüccarları yakarak onları gitmeye zorlamaktan bahsediyor. Caern ve arkadaşlarının geceleri çok dışarı çıktığına dair söylentiler duydum. Başını üzüntüyle salladı. "Bu yüzden babam beni evden uzak tutmaya çalışıyor. Beni bu işe karıştırmak istemiyor." Aniden Ronica'nın gözlerine baktı. "Ben korkak değilim. Ama bu işe karışmak istemiyorum."

"Bu konuda sen ve baban haklısınız. Bu şekilde hiçbir şey çözülmez. Sadece bize karşı daha fazla şiddet uygulamaları için gerekçe olur." Ronica başını salladı. "Bingtown bir daha asla eski Bingtown olmayacak." İçini çekerek sordu, "Bir sonraki Bingtown Konseyi toplantısı ne zaman?"

Cerwin omuz silkti. "Bu olaylar başladığından beri hiç toplanmadılar. En azından resmi olarak. Tüm yaşam gemisi tüccarları Chalcedeans'ın peşinde. Bazıları şehirden kaçtı, bazıları evlerini güçlendirip dışarı çıkmıyorlar. Konsey başkanları birkaç kez Serilla ile bir araya geldi, ama o toplantıyı ertelemelerini istedi. Yeni tüccarlarla uzlaşmak ve Satrap'ın temsilcisi olarak yetkisini kullanarak barışı sağlamak istiyor. Chalcedeans ile de görüşmek istiyor."

Ronica bir an sessiz kaldı. Dudakları sıkılaştı. Ona göre Serilla, kendine çok fazla yetki alıyordu. Gizlediği haberler neydi? Konsey ne kadar çabuk toplanıp düzeni sağlamak için bir plan yaparsa, şehir o kadar çabuk iyileşirdi. Neden buna karşı çıkıyordu?

"Cerwin. Söylesene. Serilla'nın yanına gidersem, benimle konuşur mu sence? Yoksa beni hain olarak öldürürler mi?"

Genç adam Ronica'ya dehşetle baktı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Artık kendi arkadaşlarımla neler yapabileceğini bilmiyorum. Tüccar Daw asılmış halde bulundu. Karısı ve çocukları ortadan kayboldu. Bazıları, işlerinin ters gittiğini görünce intihar ettiğini söylüyor. Diğerleri ise utançtan kayınbiraderlerinin yaptığını söylüyor. Kimse bu konuyu pek konuşmuyor."

Ronica bir süre sessiz kaldı. Evinin kalıntıları arasında kıvrılıp, öldürülse bile kimsenin bu konuyu pek konuşmayacağını bilerek burada kalabilirdi. Ya da saklanacak başka bir yer bulabilirdi. Ama kış yaklaşıyordu ve o, onurlu bir şekilde ölmeyeceğine çoktan karar vermişti. Belki de tek seçeneği yüzleşmekti. En azından biri onu öldürmeden önce içini dökmüş olacaktı. "Serilla'ya bir mesaj iletebilir misin? Nerede kalıyor?"

"Davad Restart'ın evine taşındı. Ama lütfen, mesaj götürmeye cesaret edemem. Babam öğrenirse..."

"Tabii ki." Onu aniden keserek sözünü kesti. Onu utandırarak bunu yapmaya zorlayabilirdi. Tek yapması gereken, bunu yapmazsa Malta'nın onu korkak olarak göreceğini ima etmektir. Çocuğu, durumu yoklamak için kullanmayacaktı. Kendi güvenliğini sağlamak için Cerwin'i feda etmenin ne anlamı vardı? Kendisi gidecekti. Yeterince uzun süre evde korkakça saklanmıştı.

Ayağa kalktı. "Eve git, Cerwin. Ve orada kal. Babanın sözünü dinle."

Genç adam yavaşça ayağa kalktı. Gözleri üzerinde dolaştı, sonra utanarak başka yere baktı. "Sen... burada tek başına iyi misin? Yeterince yemek var mı?"

"İyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim." Onun endişesi onu garip bir şekilde etkilemişti. Bahçede kirlenmiş ellerine ve kirle kaplı tırnaklarına baktı. Ellerini arkasına saklama dürtüsünü zorla bastırdı.

Adam nefes aldı. "Malta'ya geldiğimi, onun için endişelendiğimi söyler misin?"

"Söylerim. Onu bir dahaki görüşümde. Ama bu oldukça uzun bir süre olabilir. Şimdi eve git. Bundan sonra babana itaat et. Senin kendini tehlikeye atman olmadan da yeterince endişesi vardır."

Bu sözler onu biraz daha dik durmaya itti. Ağzında bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Ama gelmek zorundaydım. Ona ne olduğunu öğrenmeden huzur bulamazdım." Durdu. "Delo'ya da söyleyebilir miyim?"

Kız, Bingtown'un en kötü dedikoducularından biriydi. Ronica, Cerwin'in bir tehdit oluşturacak kadar hiçbir şey bilmediğine karar verdi. "Söyleyebilirsin. Ama ona bunu kimseye söylememesi için yalvar. Malta'dan hiç bahsetmemesini iste. Bu, arkadaşına yapabileceği en büyük iyilik. Malta'yı merak eden kişi ne kadar az olursa, o kadar güvende olur."

Cerwin dramatik bir şekilde kaşlarını çattı. "Tabii. Anlıyorum." Kendi kendine başını salladı. "Peki. Hoşça kal, Ronica Vestrit."

"Hoşça kal, Cerwin Trel."

Sadece bir ay önce, onun bu odada olması düşünülemezdi. Bingtown'daki iç savaş her şeyi alt üst etmişti. Onun gitmesini izledi ve sanki eski tanıdık hayatının son parçalarını da yanında götürüyor gibiydi. Onu yöneten tüm kurallar yıkılmıştı. Bir an için, içinde bulunduğu oda kadar ıssız ve talan edilmiş hissetti. Sonra tuhaf bir özgürlük hissi onu sardı. Kaybedecek neyi kalmıştı ki? Ephron ölmüştü. Kocasının ölümünden beri, tanıdık dünyası parçalanıp dağılmıştı. Artık o da yoktu, geriye sadece o kalmıştı. Artık kendi yolunu çizebilirdi. Ephron ve çocuklar olmadan, eski hayatının pek bir önemi kalmamıştı.

Zaten hoş olmayacaksa, yeni hayatını ilginç hale getirebilirdi.

Çocuğun karo döşeli koridordaki ayak sesleri kaybolduktan sonra, Ronica Malta'nın yatak odasından çıktı ve yavaşça evin içinde dolaştı. Eve döndükleri ve evin talan edildiğini gördükleri günden beri buraya gelmekten kaçınmıştı. Şimdi kendini zorlayarak her odaya girip, dünyasının cesedine bakıyordu. Ağır mobilyalar ve bazı perdeler ve örtüler kalmıştı. Değerli veya kullanışlı olan neredeyse her şey götürülmüştü. O ve Rache bazı mutfak eşyaları ve yatak takımlarını kurtarmışlardı, ama yaşamı konforlu kılan tüm basit eşyalar gitmişti. Çıplak

ahşap masaya koydukları tabaklar birbirine uymuyordu ve battaniyelerin sert yününden onu koruyacak hiçbir örtü yoktu. Yine de hayat devam ediyordu.

Elini mutfak kapısının mandalına koyduğunda, yan yatmış ve köşeye yuvarlanmış, mumla mühürlenmiş bir tencere fark etti. Onu almak için eğildi. Biraz sızıyordu. Yapışkan parmağını yaladı. Kiraz reçeli. Acı bir gülümsemeyle onu kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Bu son tatlılığı da yanında götürecekti.

"Hanımefendi?"

Serilla, incelediği haritadan gözlerini kaldırdı. Çalışma odasının kapısında duran hizmetçi çocuk saygıyla ayaklarına bakıyordu. "Evet?" diye cevap verdi.

"Sizi görmek isteyen bir kadın var."

"Meşgulüm. Daha uygun bir zamanda gelmesi gerekecek." Ona hafifçe kızmıştı. Bugün başka ziyaretçi istemediğini bilmesi gerekirdi. Saat geç olmuştu ve tüm öğleden sonrasını, tüccarlarla dolu havasız bir odada, onlara mantıklı davranmalarını anlatmaya çalışarak geçirmişti. En bariz şeyleri bile tartışıyorlardı. Bazıları, onun otoritesini tanımadan önce Konsey'de oylama yapılması gerektiğini ısrarla savunuyordu. Tüccar Larfa, Bingtown'un işlerini Jamaillia'nın tavsiyesi olmadan Bingtown'un halletmesi gerektiğini oldukça kaba bir şekilde söylemişti. Bu çok sinir bozucuydu. Onlara Satrap'tan zorla aldığı yetki belgesini göstermişti. Belgeyi kendisi yazmıştı ve itiraz edilemeyeceğini biliyordu. Neden Satrap'ın yetkisini elinde tuttuğunu ve Bingtown'un Satrap'ın yetkisine tabi olduğunu kabul etmiyorlardı?

Bingtown haritasına bir kez daha baktı. Şimdiye kadar tüccarlar limanlarını açık tutabilmişlerdi, ama bunun bedeli tüm ticaretin durması olmuştu. Kasaba bu koşullarda uzun süre ayakta kalamazdı. Chalcedealılar bunu çok iyi biliyorlardı. Hemen aceleyle Bingtown'u ele geçirmelerine gerek yoktu. Ticaret Bingtown'un can damarıydı ve Chalcedealılar onu yavaş ama emin adımlarla boğuyorlardı.

İnatçı Tüccarlar ise bariz gerçeği görmek istemiyorlardı. Bingtown, düşmanca bir kıyıda tek başına duran bir yerleşim yeri idi. Hiçbir zaman kendi kendine yetememişti. Chalced gibi savaşçı bir ülkenin saldırısına nasıl karşı koyabilirdi? Bunu Konsey liderlerine sormuştu. Onlar da

bunu daha önce yaptıklarını ve yine yapacaklarını söylemişlerdi. Ama o zamanlar Jamaillia'nın gücü arkalarında duruyordu. Ayrıca, Chalced'in işgalini memnuniyetle karşılayabilecek Yeni Tüccarlarla uğraşmak zorunda kalmamışlardı. Yeni Tüccarların çoğu Chalced ile yakın bağları vardı, çünkü Bingtown üzerinden geçirdikleri kölelerin ana pazarı orasıydı.

Roed Caern'in ele geçirip ona getirdiği kuş mesajını tekrar düşündü. Mesajda, Satrap'ın öldürülmesinin intikamını almak için Jamaillia filosunun yakında yola çıkacağı yazıyordu. Bunu düşünmek bile Serilla'yı üşüttü. Mesaj çok erken gelmişti. Hiçbir kuş o kadar hızlı uçamazdı. Bu, ona göre komponun yaygın olduğu ve Jamaillia Şehri'nin soylularına kadar uzandığı anlamına geliyordu. Kuşu Jamaillia'ya gönderen kişi, Satrap'ın öldürüleceğini ve kanıtların Eski Tüccarları işaret edeceğini bekliyordu. Cevabın hızı, yanıt verenlerin mesajı beklediğini gösteriyordu.

Tek soru, komponun ne kadar geniş olduğu idi. Kaynağını bulsa bile, onu yok edip edemeyeceğini bilmiyordu. Keşke Roed Caern ve adamları Satrap'ı yakaladıkları gece bu kadar aceleci davranmasalardı. Davad Restart ve Vestritler hayatta kalsalardı, onlardan gerçeği öğrenebilirdi. Jamaillia soylularından kimlerin bu işe karıştığını ortaya çıkarabilirlerdi. Ama Restart ölmüştü ve Vestritler kayıptı. Oradan cevap alamayacaktı.

Çizelgeyi bir kenara itip yerine Bingtown'un zarif bir haritasını koydu. İnce mürekkeple çizilmiş ve resimlerle süslenmiş bu eser, Restart'ın kütüphanesinde keşfettiği harikalarından biriydi. Davad, tüm Eski Tüccarların orijinal imtiyazlarını, her birinin ailenin rengiyle mürekkeple yazılmış olarak eklemiş, ayrıca Yeni Tüccarların ana taleplerini de eklemişti. Haritayı inceleyerek, bu haritanın müttefikleri hakkında bir ipucu verebilir mi diye düşündü. Kaşlarını çatarak haritaya baktı, sonra kalemini kaldırdı, mürekkebe batırdı ve kendine bir not yazdı. Barberry Hill'in konumu hoşuna gitmişti. Tüm bu çatışmalar sona erdiğinde, yazlık evi olarak çok uygun olacaktı. Burası Yeni Tüccarların mülkiyetindeydi; Bingtown Tüccarları muhtemelen burayı ona seve seve devredecekti. Ya da Satrap'ın temsilcisi olarak, burayı basitçe alabilirdi.

Kocaman koltuğa yaslandı ve Davad Restart'ın daha küçük bir adam olmasını diledi. Bu odadaki her şey ona çok büyüktü. Bazen kendini yetişkin gibi davranan bir çocuk gibi hissediyordu. Bazen

Bingtown toplumu ona bu etkiyi yapıyordu. Buradaki tüm varlığı bir poz gibiydi. "Satrap'tan aldığı yetki" Satrap Cosgo hasta iken imzalamaya zorladığı bir belgeydi. Tüm gücü, tüm sosyal statüsü bu belgeye dayanıyordu. Ve bu belgenin gücü de, Jamaillia Satraplığı'nın Bingtown'u yasal olarak yönettiği kavramına dayanıyordu. Bingtown Tüccarları'nın egemenlik konusundaki konuşmalarının ne kadar yaygın olduğunu ilk fark ettiğinde şok olmuştu. Bu, aralarındaki sözde statüsünü daha da şüpheli hale getirmişti. Belki de Yeni Tüccarların tarafına geçmesi daha akıllıca olurdu. Ama hayır, en azından aralarından bazıları Jamaillia Şehri soylularının Satrap'ın otoritesini sarsmaya çalıştığını fark etmişti. Satrap'ın başkentteki gücü sorgulanabilirse, Satrap'ın en uzak eyaletinde ne kadar zayıf olabilirdi?

Artık geri çekilmek için çok geçti. Seçimini yapmıştı ve rolünü üstlenmişti. Şimdi son ve en iyi umudu, bu rolü iyi oynamaktı. Başarırsa, Bingtown hayatının sonuna kadar evi olacaktı. Genç bir kadinken, Bingtown'da kadınların erkeklerle aynı haklara sahip olduğunu duyduğundan beri bu onun hayaliydi.

Gözleri odayı tararken bir an için yastıklara yaslandı. Çalışma odasının şöminesinde bol ateş yanıyordu. Şömineden ve odadaki birçok mumdan gelen ışık, cilalı ahşap masanın üzerinde sıcak bir şekilde parılıyordu. Bu odayı seviyordu. Perdeler dayanılmazdı ve duvarları kaplayan kitaplıklardaki kitaplar dağınık ve eskimişti, ama bunların hepsi değiştirilebilirdi. Rustik tarzı ilk başta rahatsız edici, hatta sinir bozucu gelmişti, ama artık bu malikane ona ait olduğu için, kendini gerçekten Bingtown'un bir parçası gibi hissediyordu. Gördüğü eski tüccar evlerinin çoğu bu eve benziyordu. Uyum sağlayabilirdi. Ayak parmaklarını giydiği rahat kuzu yünü terliklerin içinde kıpırdatıyordu. Terlikler Kekki'ye aitti ve ona biraz dar geliyordu. Kekki'nin ayakları şu anda üşüyor mu diye boş boş düşündü, ama Rain Wild Tüccarları şüphesiz asil rehinelerine iyi bakıyorlardı. Memnuniyetle gülümsemesini saklamadı. Küçük porsiyonlarda bile intikam tatlıydı. Satrap, onun kaçırılmasını ayarladığını muhtemelen henüz fark etmemişti.

"Hanımefendi?"

Yine servisçi çocuktu. "Meşgul olduğumu söyledim," diye uyarıcı bir şekilde hatırlattı. Bingtown'daki hizmetkarlar, efendilerine saygı kavramını pek bilmezlerdi.

Hayatı boyunca Bingtown'u incelemiş olmasına rağmen, resmi tarih, onu bu eşitlikçi gerçekliğe hazırlamamıştı. Oğlan ona cevap verirken dişlerini sıktı.

"Kadına meşgul olduğunuzu söyledim," diye dikkatlice açıkladı çocuk. "Ama sizi hemen görmek istediğini söyledi. Davad Restart'ın evine sahip olma hakkınız olmadığını söylüyor. Davad'ın yasal mirasçıları adına bu şikayeti Bingtown Konseyi'ne sunmadan önce size kendinizi açıklamak için bir şans vereceğini söylüyor."

Serilla kalemini masaya fırlattı. Böyle sözleri kimseye, hele bir hizmetkâra bile tahammül edemezdi. "Davad Restart bir hain idi. Yaptıklarıyla mülkünün tüm haklarını kaybetti. Bu, mirasçılarının haklarını da kapsar." Birdenbire, kendini bir hizmetkâra açıklama yaparken buldu. Öfkesi patladı. "Ona gitmesini söyle, bugün de, başka gün de onu görmek için vaktim yok."

"Bunu kendin söyle, o zaman tartışmak için daha fazla zamanımız olur."

Serilla, kapıda duran yaşlı kadına şok içinde baktı. Kadın sade, yıpranmış ama temiz giysiler giymişti. Takısı yoktu, ama parlak saçları titizlikle taranmıştı. Kıyafetlerinden çok duruşu, onun bir tüccar olduğunu gösteriyordu. Tanıdık geliyordu, ama Bingtown'daki eski tüccarlar arasında evlilikler yaygın olduğu için Serilla bu durumdan şaşırmadı. Yarıısı kendi ikinci kuzenleriydi. Serilla ona sert bir bakış attı. "Git buradan," dedi sertçe. Sakin görünmek için kalemini eline aldı.

"Hayır. Gitmeyeceğim. Tatmin olana kadar gitmeyeceğim." Tüccarın sesinde soğuk bir öfke vardı. "Davad Restart bir hain değildi. Onu hain ilan ederek, onun mal varlığını ele geçirdin. Belki de sana evinin kapılarını açan bir adamın mirasını çalmak senin için sorun değil. Ama senin yalan suçlamaların başıma felaket getirdi. Vestrit ailesi saldırıya uğradı ve neredeyse öldürülüyordu, evimden kovuldum, mallarım çalındı ve bunların hepsi senin iftiraların yüzünden. Buna daha fazla tahammül edemem. Beni bunu Bingtown Konseyi'ne taşımaya zorlarsan, burada Jamaillia'daki gibi güç ve servetin adaleti etkilemediğini göreceksin. Buraya geldiğimizde tüm Tüccar aileleri dilencilikten farksızdı. Toplumumuz, bir insanın serveti ne olursa olsun, sözünün onu bağladığı fikrine dayanır. Hayatta kalmamız, birbirimizin sözüne güvenmemize bağlıdır.

. Burada yalan tanıklık yapmak, senin hayal edebileceğinden çok daha ağır bir suçtur."

Bu Ronica Vestrit olmalı! Balodaki zarif yaşlı kadına pek benzemiyordu. Tek kalan şey onuru ve vakarıydı. Serilla, burada yetkili kişinin kendisi olduğunu kendine hatırlattı. Buna inanana kadar bu düşünceyi kafasından atamadı. Kimsenin üstünlüğünü sorgulamasına izin veremezdi. Yaşlı kadın ne kadar çabuk halledilirse, herkes için o kadar az sorun olurdu. Hafızası onu Satrap'ın sarayındaki günlerine geri götürdü. O böyle şikayetlerle nasıl başa çıkmıştı? Yüzünü ifadesiz tutarak, "Bu uzun şikayet listesiyle zamanımı boşa harcıyorsunuz. Tehditleriniz ve imalarınızla beni sindiremezsiniz." dedi. Sandalyesine yaslanarak, sakın ve kendinden emin görünmeye çalıştı. "Sen bir vatan haini olduğun için yargılanıyorsun, bilmiyor musun? Buraya gelip bu çılgın suçlamalarda bulunmak sadece aptalca değil, aynı zamanda gülünç. Seni hemen zincirleyip hapse atmadığım için şanslısın." Serilla, hizmetçi çocuğun gözlerine bakmaya çalıştı. Çocuğun, yardım çağırması gerektiğini anlaması gerekiyordu. Ancak çocuk, iki kadını büyük bir ilgiyle izliyordu.

Ronica korkmak yerine daha da öfkelenildi. "Bu, tiranların tapıldığı Jamaillia'da işe yarayabilir. Ama burası Bingtown. Burada benim sesim de senin kadar yüksek. Ayrıca, insanları önce konuşma şansı vermeden zincirle bağlamayız. Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne hitap etme fırsatı istiyorum. Davad'ın adını temize çıkarmak istiyorum ya da onu suçlayan kanıtları görmek istiyorum. Her iki durumda da onun naaşının düzgün bir şekilde gömülmesini talep ediyorum." Yaşlı kadın odaya girdi. Kemikli elleri yanlarında sıkı sıkı kapalıydı. Gözleri odanın içinde dolaştı, Serilla'nın odada kaldığına dair izleri fark edince öfkesi açıkça arttı. Sözleri daha keskinleşti. "Davad'ın mallarının mirasçılara teslim edilmesini istiyorum. Kendi adımı temize çıkarmak ve ailemi tehlikeye atanlardan özür istiyorum. Onlardan da tazminat bekliyorum." Kadın daha da yaklaştı. "Beni Konsey'e götürürseniz, sesimi duyuracağım. Burası Jamaillia değil, dostum. Bir tüccarın, hatta popüler olmayan bir tüccarın şikayeti görmezden gelinmez."

Dağınık zihinli hizmetçi çocuk kaçmıştı. Serilla kapıya gidip yardım istemek için bağırarak istedi. Ama saldırıya uğramaktan korktuğu için ayakta durmaya bile cesaret edemedi. Hain elleri titriyordu. Karşılaşma onu sinirlendirmişti. O zamandan beri... Hayır. Şimdi bunu düşünmeyecekti,

bunun onu zayıflatmasına izin vermeyecekti. Bunun üzerinde durmak, onun kendisini geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini kabul etmektir. Kimse onun üzerinde böyle bir güce sahip değildi, kimse! Güçlü olacaktı.

"Cevap ver!" diye bağırdı kadın aniden. Serilla çılgınca sıçradı ve ellerini savurarak masadaki kağıtları yere saçtı. Yaşlı kadın masaya eğildi, gözleri öfkeden parlıyordu. "Nasıl cüret edersin orada oturup beni görmezden gelirsin? Ben Bingtown Tüccarları'ndan Ronica Vestrit. Kim olduğunu sanıyorsun da sessizce oturup bana bakıyorsun?"

İronik olarak, bu soru Serilla'yı donmuş panik halinden çıkarabilecek tek soruydu. Son zamanlarda kendine sık sık sorduğu bir soruydu. Aynaya bakarak, kendini onaylamak için cevabı defalarca prova etmişti. Ayağa kalktı. Sesi sadece biraz titriyordu. "Ben Serilla, Satrap Cosgo'nun yeminli yardımcısıyım. Dahası, Bingtown'da onun temsilcisiyim. Bunu kanıtlayan imzalı belgelerim var, Satrap bu durumu halletmek için özel olarak hazırlatmış. O kişisel güvenliği için saklanırken, benim sözüm onun sözü kadar geçerlidir, benim kararlarım onun kararlarıdır ve hükümlerim bağlayıcıdır. Davad Restart'ın ihanetini kendim araştırdım ve onu vatana ihanetten suçlu buldum. Jamaillian yasalarına göre, tüm mal varlığı tahta devredilir. Tahta temsil ettiğim için, bu haktan yararlanmaya karar verdim."

Yaşlı kadın bir an için yılgın göründü. Serilla bu zayıflık belirtisinden cesaret aldı. Kalemını tekrar eline aldı. Masaya eğilerek notlarını inceliyormuş gibi yaptı, sonra gözlerini Vestritli kadına kaldırdı.

"Şu ana kadar, ihanetinizle ilgili doğrudan bir kanıt bulamadım. Size karşı resmi bir açıklama yapmadım. Beni, sizin olaydaki rolünüzü daha derinlemesine araştırmaya zorlamayın. Ölmüş bir hain için endişelenmeniz size yakışmıyor. Akıllıysanız, hemen buradan gidersiniz." Serilla, kağıtlarına bir kez daha bakarak kadını gönderdi. Kadının hemen gitmesi için dua etti. Kadın gider gitmez, Serilla silahlı adamları çağırıp kadının peşine düşebilirdi. Dizlerinin titremesini engellemek için ayak parmaklarını yere bastırdı.

Sessizlik devam etti. Serilla başını kaldırmayı reddetti. Ronica Vestrit'in yenilgiyle uzaklaşmasını bekledi. Ancak, Tüccar'ın yumruğu aniden masaya indi ve mürekkep şışesi sıçradı. "Sen burada değılsin

Jamaillia'da değilsin!" diye sertçe haykırdı Ronica. "Sen Bingtown'dasın. Ve burada gerçekler, senin emirlerinle değil, gerçeklerle belirlenir." Ronica'nın yüzü öfke ve kararlılıkla çarpılmıştı. Bingtown tüccarı masanın üzerine eğildi ve yüzünü Serilla'nın yüzüne yaklaştırdı. "Davad bir hain olsaydı, bunun kanıtı burada, kayıtlarında olurdu. Ne kadar aptal olursa olsun, hesapları her zaman düzenliydi."

Serilla kendini sandalyeye geri itti. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve kulaklarında uğultu vardı. Kadın tamamen çıldırmıştı. Ayağa kalkıp kaçmak için iradeyi toplamaya çalıştı ama felç olmuştu. Ronica'nın arkasındaki hizmetçi çocuğa göz attı ve onun arkasında birkaç Tüccar gördüğünde rahatladı. Birkaç dakika önce, onları habersiz getirdiği için ona çok kızardı. Şimdi ise o kadar minnettardı ki gözleri yaşlarla doldu.

"Onu tutun!" diye yalvardı onlara. "Beni tehdit ediyor!"

Ronica başını çevirip adamlara baktı. Onlar ise şoktan hareket edemiyor gibiydiler. Ronica yavaşça doğruldu ve Serilla'ya sırtını döndü. Ses tonu soğuk ama nazikti, adamları isimleriyle selamladı. "Tüccar Drur. Tüccar Conry. Tüccar Devouchet. Sizi burada görmek ne güzel. Belki şimdi sorularıma cevap alabilirim."

Tüccarların yüzlerinden geçen ifadeler, Serilla'ya durumunun iyileşmediğini gösterdi. Şok ve suçluluk duygusu, kibar bir endişeyle hızla maskelendi.

Sadece Tüccar Devouchet ona bakıyordu. "Ronica Vestrit mi?" diye sordu inanamayan bir sesle. "Ama ben sanmıştım ki..." Arkadaşlarına bakmak için döndü ama onlar kendilerini toparlamakta daha hızlı davrandılar.

"Bir sorun mu var?" diye başladı Tüccar Drur, ama Conry onu keserek, "Özel bir konuşmaya karıştık galiba. Daha sonra gelebiliriz," dedi.

"Hiç de değil," diye cevapladı Ronica, sanki ona hitap etmişler gibi ciddiyetle. "Tabii benim hayatta kalmamın Companion tarafından çözülmesi gereken bir sorun olduğunu düşünmüyorsanız. Buradaki asıl sorun, bir Satrap'ın Companion'u tarafından değil, Tüccarlar Konseyi tarafından çözülmesi gereken bir sorun. Beyler, bildiğiniz gibi, ailem vahşice saldırıya uğradı ve itibarımız, hayatımızı tehlikeye atacak kadar lekелendi. Tüccar Restart haince

cinayetle öldürüldü ve öldürüldükten sonra o kadar karalandı ki, onu öldürenler yaptıklarının haklı olduğunu iddia ediyorlar. Konsey'den bu konuyu soruşturmasını ve adaleti sağlamasını talep etmek için buradayım."

Devouchet'in gözleri taş gibi oldu. "Adalet çoktan yerini aldı. Restart bir hain. Bunu herkes biliyor."

Ronica Vestrit'in yüzü ifadesizdi. "Öyle duyuyorum. Ama kimse bana tek bir kanıt bile sunmadı."

"Ronica, mantıklı ol," diye azarladı Tüccar Drur. "Bingtown bir harabe. İç savaşın ortasındayız. Konsey özel meselelerle uğraşacak zamanı yok, yapması gereken..."

"Cinayet özel bir mesele değildir! Konsey, Bingtown'daki tüm tüccarların şikayetlerine cevap vermelidir. Konsey, zengin ya da fakir fark etmeksizin tüm tüccarlara adalet sağlanması için kurulmuştur. Benim talebim budur. Davad'ın bir söylenti yüzünden öldürüldüğüne ve ailemin saldırıya uğradığına inanıyorum. Bu adalet değil, cinayet ve saldırdır. Dahası, siz suçlunun cezalandırıldığına inanırken, ben gerçek hainlerin serbest kaldığına inanıyorum. Satrap'ın ne olduğunu bilmiyorum. Ancak bu kadın, kendi itirafına göre biliyor gibi görünüyor. O gece zorla götürüldüğünü biliyorum. Bana pek "gücünü ona emanet ederek saklandığı" gibi gelmiyor. Bingtown'un, Satrap'ı devirmek için Jamaillianların komplosuna sürüklendiği ve bu komplonun hepimizi suçlu göstereceği daha olası görünüyor. Hatta Chalcedeans'la anlaşmak istediğini duydum. Onları yatıştırmak için ne verecek, beyler? Bingtown'un sahip olduğu şeyler dışında onlara ne verebilir ki? Satrap'ın yokluğundan güç ve servet kazanıyor. Bazı tüccarlar, bu kadının kendi çıkarları için Satrap'ı kaçırmaya kandırılmış olabilir mi? Eğer öyleyse, onları vatana ihanete sürüklemiştir. Davad Restart'ın cinayetini yargılamayacaksa, bu konuyu Konsey'in yargılaması gerekmez mi? Yoksa bunların hepsi "özel meseleler" mi?

Serilla'nın ağzı kurumuştu. Üç adam birbirlerine tereddütle baktılar. Bu çılgın kadının sözleri onları etkilemişti. Ona karşı döneceklerdi! Arkalarında, hizmetçi çocuk kapının yanında merakla dinliyordu. Arkasında koridorda bir hareket oldu ve Roed Caern ile Krion Trentor odaya girdi. Uzun ve zayıf olan Roed, daha kısa ve yumuşak huylu arkadaşının üzerinde yükseliyordu. Roed, uzun siyah saçlarını

kuyruk gibi bağlamıştı. Karanlık gözleri her zaman vahşi bir ışıltı barındırıyordu; şimdi ise bir avcının şehvetiyle parlıyordu. Ronica'ya bakıyordu. Genç tüccar her zaman onda tedirginlik uyandırır da, Serilla onun görünmesiyle aniden rahatlamış hissetti. En azından o onun tarafında olacaktı.

"Davad Restart'ın adını duydum," dedi Roed sert bir sesle. "Onun sonuyla ilgili bir itirazı olan varsa, bana gelsin." Gözleri Ronica'ya meydan okurcasına bakıyordu.

Ronica kendini toparladı ve korkusuzca ona doğru ilerledi. Boyu onun omzuna bile yetişmiyordu. Gözlerine bakarak sordu: "Tüccarın oğlu, tüccarın kanının senin ellerinde olduğunu kabul ediyor musun?"

Yaşlı tüccarlardan biri nefesini tuttu ve Roed bir an şaşkın göründü. Krion gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Sonra Roed, "Restart bir hain!" diye haykırdı.

"Bana kanıtla!" Ronica patladı. "Bana kanıtla, o zaman susarım, ama susmamam gerekir. Hain olsun ya da olmasın, Davad'a yapılan şey cinayetti, adalet değildi. Ama daha da önemlisi, beyler, bunu kendinize kanıtlamanızı öneririm. Davad Restart, bir Satrap'ın kaçırılmasını planlayan hain değildir. Kendi evinde misafir olan bir adamı kaçırmasına gerek yoktu! Davad'ın hain olduğuna ve onu öldürerek bir komplo bozduğuna inanarak, kendinizi sakat bırakıyorsunuz. Komplonun arkasında kim varsa, eğer bir komplo varsa, o kişi hala hayatta ve kötülük yapmaya devam edebilir. Belki de tam da korktuğunuz şeyi yapmanız için manipüle edildiniz: Satrap'ı kaçırarak Jammaillia'nın gazabını Bingtown'a çekmek? "Davad'ın hain olmadığını biliyorum. Ama o bir enayi olabilir. Davad gibi kurnaz bir adam, daha kurnaz birinin kurbanı olabilir. Davad'ın belgelerini dikkatlice inceleyin ve kendinize sorun: Onu kim kullanıyordu? Her tüccarın eylemlerinin altında yatan soruyu kendinize sorun. Kim kazanç sağladı?"

Ronica Vestrit, sırayla her bir adamın gözlerine baktı. "Davad hakkında bildiğiniz her şeyi hatırlayın. Hiç kârının kesin olmadığı bir anlaşma yaptı mı? Hiç kendini fiziksel tehlikeye attı mı? O sosyal beceriksiz, hem Eski Tüccarlar hem de Yeni Tüccarlar için neredeyse bir parya olan bir adamdı. Bu adam, dünyanın en güçlü adamına karşı bir komplo kurmak için gerekli karizma ve uzmanlığa sahip biri mi?" Serilla'ya küçümseyerek başını salladı.

"Onun varsayımlarına yol açan bilgileri ona veren Yoldaş'a sor. Bu isimleri Davad aracılığıyla pazarlık yapanlarla karşılaştı, şüphelerinin başlangıç noktasını bulabilirsin. Cevapları bulduğunda beni evimde bulabilirsin. Tabii Trader Caern'in oğlu beni de öldürmenin bu sorunu çözmenin en temiz yolu olduğunu düşünmezse." Ronica aniden döndü. Kılıç gibi dik ve gülümsemeyen bir ifadeyle Roed'a baktı.

Yakışıklı, esmer Roed Caern aniden solgun ve hasta göründü. "Davad Restart arabadan atıldı. Kimse onun orada ölmesini istememişti!"

Ronica, onun öfkeli bakışlarına buz gibi bir bakışla karşılık verdi. "Niyetinizin bir önemi yoktu. Hiçbirimizi umursamadınız. Malta, onu ölüme terk ettiğiniz gece söylediklerinizi duydu. Sizi gördü, sizi duydu ve hayatta kaldı. Hepinize çok teşekkürler. Tüccarlar, tüccarların oğulları, bu akşam düşünecek çok şeyiniz var sanırım. İyi geceler."

Yıpranmış giysileri içindeki bu yaşlı kadın, yine de odadan asil bir şekilde çıkmayı başardı. Ronica odadan çıkınca Serilla'nın hissettiği rahatlama anlık oldu. Sandalyesine geri otururken, etrafındaki erkeklerin yüzlerini rahatsız edici bir şekilde fark etti. Yaşlı Tüccarlar odaya girdiğinde söylediği ilk sözleri hatırlayınca, utanarak, onları savunması gerektiğine karar verdi. "O kadın aklını kaçırmış," diye alçak sesle söyledi. "Sen zamanında gelmeseydin, bana zarar vereceğine inanıyorum." Sessizce ekledi, "Onu bir şekilde kontrol altına almak en iyisi olabilir... kendi güvenliği için."

"Onun ailesinin geri kalanının da hayatta kaldığına inanamıyorum," diye başladı Krion gergin bir sesle, ama "Kapa çeneni!" diye emretti Roed Caern. O, odanın içinde somurtarak dolaştı. "Yoldaş'a katılıyorum. Ronica Vestrit deli. Konsey'e dilekçe vermekten, cinayet davalarından ve yargılamalardan bahsediyor! Savaş sırasında böyle kuralların geçerli olacağını nasıl düşünebilir? Bu günlerde güçlü erkekler harekete geçmelidir. Yangınların olduğu gece Konsey'in toplanmasını bekleseydik, Bingtown şimdi Chalcedean'ın elinde olurdu. Satrap ölmüş olurdu ve suç bizim üzerimize atılırdı. Bireysel tüccarlar harekete geçmek zorundaydı ve her biri bunu yaptı. Bingtown'u kurtardık! Restart ve Vestrit kadınlarının Satrap'ın yakalanmasına karışmış olmalarını üzücü buluyorum, ama onunla birlikte arabaya binme kararını kendileri verdiler. Böyle bir yol arkadaşı seçtiklerinde, kaderlerini de seçtiler.

"Yakalanmak mı?" Tüccar Drur kaşlarını kaldırdı. "Yeni Tüccarların onu kaçırmamasını engellemek için müdahale ettiğimiz söylenmişti."

Roed Caern yüzünü kızartmadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı ve yana döndü. Bir pencereye doğru yürüdü ve Ronica'nın uzaklaşan silüetini görmeye çalışır gibi karanlık avluya baktı.

Drur başını salladı. Gri saçlı tüccar, yaşından daha yaşlı görünüyordu. "Niyetimizi biliyorum, ama bir şekilde..." Sözlerini yarım bıraktı. Sonra gözlerini kaldırdı ve odadaki herkese yavaşça baktı. "Bu yüzden bu gece buraya geldik, Yoldaş Serilla. Arkadaşlarım ve ben, Bingtown'u kurtarmaya çalışırken, onu tam kalbinden yok olmaya mahkum ettiğimizden korkuyoruz."

Roed'un yüzü öfkeyle karardı. "Ve ben, o kalbin atışları kadar genç olan bizlerin, yeterince ileri gitmediğimizi söylemeye geldim. Yeni Tüccarlarla anlaşmak istiyorsun, değil mi, Drur? Onlar ateşkes teklifini yüzüne tükürdüler, ama sen yine de. Kendine rahat bir yaşlılık için benim doğuştan hakkımı feda edeceksin. Kızın, Bingtown sokaklarında insanlar ölürken evde oturup dantele oyabilir. Senin, o yeni gelmiş sonradan görmelerin önüne korkakça sürünmeni ve barış uğruna haklarımızı pazarlık etmeni izin verebilir, ama biz izin vermeyeceğiz. Sonra ne olacak? Onu Chalcedeans'a verip onlarla barış mı satın alacaksın?"

Tüccar Drur'un yüzü hindi gerdanı gibi kızardı. Yumruklarını yanlarına sıkıştırdı.

"Beyler. Lütfen." Serilla yumuşak bir sesle konuştu. Odada gerginlik hakim oldu. Serilla, örümceğin ağında gibi odanın ortasında oturuyordu. Tüccarlar ona döndü ve sözlerini bekledi. Bir an önce hissettiği korku ve endişe, içinde görünmez bir şekilde yanan zaferle küle dönüştü. Bingtown tüccarları, Bingtown tüccarlarına karşı çıkmıştı ve onun tavsiyesini almaya gelmişlerdi. Onu bu kadar çok takdir ediyorlardı. Bu gücü elinde tutabilirse, hayatının geri kalanında güvende olabilirdi. Öyleyse, dikkatli ol. Dikkatli davran.

"Bu anın geleceğini biliyordum," diye yalan söyledi zarifçe. "Bu anlaşmazlığı çözmek için Satrap'ı buraya çağırmamın nedenlerinden biri de buydu. Siz kendinizi farklı gruplar olarak görüyorsunuz, ama dünya sizi bir bütün olarak görüyor. Tüccarlar, kendinizi dünyanın gördüğü gibi görmelisiniz. Demek istediğim," diye sesini yükseltti ve Roed öfkeyle sözünü kesmek için nefes alırken uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı, "hak ettiğiniz şeylerden vazgeçmeniz gerektiği değil.

Tüccarlar ve tüccarların oğulları, Satrap Cosgo'nun Satrap Esclepius'un size verdiği hakları elinizden almayacağından emin olabilirler. Ancak, dikkatli olmazsanız, zamanın değiştiğini fark edemediğiniz için bunları yine de kaybedebilirsiniz. Bingtown artık bir taşra kasabası değil. Dünyanın önemli ticaret limanlarından biri olma potansiyeline sahip. Bunun için Bingtown, eskisinden daha çeşitli ve hoşgörülü bir şehir haline gelmelidir. Ancak bunu, Satrap'ın tacındaki benzersizliğini oluşturan özelliklerini kaybetmeden yapmalıdır."

Sözler ağzından ritmik ve mantıklı ifadeler halinde döküldü. Tüccarlar büyülenmiş gibiydi. Kendisi ne tavsiye ettiğini bile bilmiyordu. Önemli değildi. Bu adamlar bir çözüm bulmak için o kadar çaresizdi ki, bir çözüm olduğunu iddia eden herkesi dinlemeye hazırdı. Herkesin gözleri üzerindeyken sandalyesine yaslandı.

Drur ilk konuşan oldu. "Bizim adımıza Yeni Tüccarlarla görüşecek misin?"

"Orijinal tüzüğümüzün şartlarını uygulayacak mısınız?" diye sordu Roed Caern.

"Evet. Bir yabancı ve Satrap'ın temsilcisi olarak, Bingtown'a barışı geri getirebilecek tek kişi benim. Herkesin kabul edebileceği şartlar altında kalıcı bir barış." Gözlerini parlatarak ekledi: "Ve onun temsilcisi olarak, Chalcedeans'a Jamaillia'nın mülklerine saldırdıklarında Jamaillia'ya saldırdıklarını hatırlatacağım. İnci Taht böyle bir hakareti kabul etmeyecektir."

Sanki sözleri tek başına bu amaca ulaşmış gibi, odadaki gerginlik aniden azaldı. Omuzlar indi, yumruklar ve boyunlardaki kaslar birdenbire daha az belirgin hale geldi.

"Bunu bir düşmanlık olarak görmemelisiniz," dedi onlara. "Her biriniz kendi gücünüzü masaya koyuyorsunuz." Sırayla her gruba işaret etti. "Yaşlılarınız Bingtown'un tarihini bilir ve yılların müzakere tecrübesine sahiptir. Tarafların hepsinin bazı tavizler vermeden bir şey elde edilemeyeceğini bilirler. Oysa sizin oğullarınız, geleceklerinin Bingtown'un orijinal tüzüğünün burada yaşayan herkes tarafından tanınmasına bağlı olduğunu anlıyorlar. Onlar, inançlarının gücü ve gençliğin azmiyle buradalar. Bu zor zamanda, geçmişini onurlandırmak ve geleceği güvence altına almak için birleşmelisiniz."

İki grup Őimdi birbirlerine açıkça bakıyorlardı, aralarındaki dűŐmanlık geęici bir ittifaka dűnűŐműŐtű. Kalbi kıpır kıpırdı. Bu, onun doęuŐtan yapması gereken Őeydi. Bıngtown onun kaderiydi. Onu birleŐtirecek, kurtaracak ve kendine ait hale getirecekti.

"Geę oldu," dedi yumuŐak bir sesle. "KonuŐmadan önce hepimizin dinlenmeye ihtiyaçı var. Ve dűŐűnmeye. Yarın ęle yemeęinde hepinizin benimle birlikte olmasını bekliyorum. O zamana kadar kendi dűŐűncelerimi ve önerilerimi toparlayacaęım. Yeni Tűccarlarla anlaŐmaya varmaya karar verirsek, bu tűr műzakerelere açık ve komŐuları adına konuŐacak kadar gűclű olan Yeni Tűccarların bir listesini sunacaęım." Roed Caern'in yűzű karardı ve Krion bile kaŐlarını ęattı. O da hafif bir gűlűmsemeyle ekledi: "Ama elbette, henűz bu konuda birleŐmiŐ deęiliz. Ve konsensűse varana kadar hiębir Őey yapılmayacak, sizi temin ederim. Tűm önerilere ačíęım."

Gűlűmsemeyle onları uęurladı ve "İyi akŐamlar, Tűccarlar" dedi.

Her biri onun elinin űzerine eęilerek tavsiyeleri ięin teŐekkűr etti. Roed Caern bunu yaparken, kadın onun parmaklarını bir an daha kendi parmakları arasında tuttu. Roed Caern ŐaŐkınlıkla ona baktıęında, kadının dudakları sessizce "Daha sonra gel" dedi. Roed Caern'in koyu renkli gűzleri bűyűdű ama hiębir Őey sűylemedi.

Çocuk onları dıŐarıya kadar geęirdikten sonra, hem rahatlamıŐ hem de memnuniyetle ięini ęekti. Burada hayatta kalacaktı ve Satrap'ın baŐına ne gelirse gelsin, Bıngtown onun olacaktı. Roed Caern'i dűŐűnűrken dudaklarını sıktı. Sonra hızla ayaęa kalktı ve hizmetęinin ziline yanına gitti. Hizmetęisinden daha resmi bir kıyafet giymesine yardım etmesini isteyecekti. Roed Caern onu korkutuyordu. O her Őeyi yapabilecek bir adamdı. Ona yaptıęı isteęin bir randevu daveti olduęunu dűŐűnmesini istemiyordu. Ronica Vestrit ve ailesini bulması ięin onu gűrevlendirirken soęukkanlı ve resmi davranacaktı.

3

WINTROW

OYULMUŞ FIGÜRBAŞI dalgaları keserken dümdüz ileriye bakıyordu. Arkasında esen rüzgâr yelkenlerini şişirip gemiyi ileriye itiyordu. Pruva, neredeyse hiç durmadan beyaz bir su sıçramasıyla suyu kesiyordu. Uçan su damlacıkları Vivacia'nın yanaklarına ve köpüklü siyah buklelerine yapışyordu.

Others Adası'nı ve ardından Ridge Adası'nı geride bırakmıştı. Vivacia şimdi batıya, açık okyanustan uzaklaşarak Shield Wall ve Last Island arasındaki tehlikeli boğaza doğru ilerliyordu. Adaların sırtının ötesinde, Pirate Isles'ın nispeten güvenli İç Geçit vardı.

Geminin donanımında, korsan mürettebatı altı yelken rüzgarda şişene kadar hareketli bir şekilde çalıştı. Kaptan Kennit uzun parmaklı elleriyle pruva korkuluğuna tutunmuş, soluk mavi gözlerini kısmıştı. Su sıçramaları beyaz gömleğini ve zarif kumaş ceketini ıslatmıştı, ama o bunu fark etmedi. Geminin baş figürü gibi, sanki iradesi gemiden daha fazla hız çıkarabilirmiş gibi, özlemle ileriye bakıyordu.

"Wintrow'un bir şifacıya ihtiyacı var," diye ısrar etti Vivacia aniden. Üzüntüyle ekledi: "*Crosspatch'teki* köle cerrahı *gemide* tutmalıydık. Onu bizimle gelmeye zorlamalıydık." Canlı geminin baş figürü kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini sıkıca sarıp sarmaladı. Kennit'e dönüp bakmadı, denize bakmaya devam etti. Çenesi sıkıca kapalıydı.

Korsan kaptan derin bir nefes aldı ve sesinden tüm öfkeyi silip attı. "Korkularını anlıyorum," dedi. "Ama onları bir kenara bırakmalısın. Herhangi bir yerleşim yerine günlerce yolumuz var. Oraya vardığımızda Wintrow ya iyileşmiş ya da ölmüş olacak. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, gemi. Şu anda en büyük umudu kendi gücü. Geç de olsa onu teselli etmeye çalıştım. Daha yumuşak bir sesle konuştu. "Endişelendiğini biliyorum

. Ben de senin kadar endişeliyim. Buna inan, Vivacia. Nefes alıyor. Kalbi atıyor. Su içiyor ve işiyor. Bunların hepsi yaşayacak bir adamın işaretleri. Yaralı adamları yeterince gördüm, bunu biliyorum."

"Bunu bana sen söyledin." Sözleri kesik kesikti. "Seni dinledim. Şimdi lütfen beni dinle. Onun yarası normal bir yara değil. Acı ya da bedensel hasarın ötesinde bir şey. Wintrow orada değil, Kennit. Onu hiç hissedemiyorum." Sesi titremeye başladı. "Onu hissedemediğim sürece ona yardım edemem. Ona rahatlık ya da güç veremem. Çaresizim. Onun için değersizim."

Kennit sabırsızlığını bastırmak için mücadele etti. Arkasında Jola, adamlara öfkeyle bağırarak, işlerine kendilerini vermezlerse kaburgalarını koparacağını söylüyordu. Boşuna nefes harcıyorsun, diye düşündü Kennit. Birine bunu bir kez yap, bir daha birinci kaptan onları tehdit etmek zorunda kalmaz.

Kennit kollarını göğsünde kavuşturarak öfkesini bastırdı. Gemide sert davranmak onun tarzı değildi. Yine de öfkesini dizginlemek zordu. Çocuk için duyduğu endişe onu kemiren bir yara gibiydi. Wintrow'a ihtiyacı vardı. Bunu biliyordu. Onu düşündüğünde, neredeyse mistik bir bağ hissediyordu. Çocuk, onun şansı ve kral olma kaderiyle iç içe geçmişti. Bazen Wintrow, hayatının sertliğinden etkilenmemiş, daha genç ve masum bir versiyonu gibi görünüyordu. Wintrow'u bu şekilde düşündüğünde, ona karşı garip bir şefkat duyuyordu. Onu koruyabilirdi. Wintrow'a, kendisinin hiç sahip olamadığı türden bir akıl hocası olabilirdi. Ancak bunu yapmak için, çocuğun tek koruyucusu olması gerekiyordu. Wintrow ile gemi arasındaki bağ, Kennit için çifte engeldi. Bu bağ var olduğu sürece, ne gemi ne de çocuk tamamen ona ait olabilirdi.

Vivacia'ya sert bir şekilde konuştu. "Çocuğun gemide olduğunu biliyorsun. Bizi yakaladın ve kurtardın. Onu gemiye aldıklarını gördün. Ölmüşse, sana yalan söyleyip hayatta olduğunu söyler miyim?"

"Hayır," diye cevapladı Vivacia ağır bir sesle. "Bana yalan söylemeyeceğini biliyorum. Üstelik, ölseydi bunu bilirdim." Başını şiddetle salladı ve ağır saçları inkarının etkisiyle uçuşmaya başladı. "Çok uzun zamandır birbirimize çok bağlıyız. Onun gemide olduğunu bilmek,

ama ondan hiçbir haber alamamak. Sanki bir parçam kopmuş gibi...'

Sesi azaldı. Kime konuştuğunu unutmuştu. Kennit, derme çatma koltuk değneğine daha ağır bir şekilde yaslandı. Koltuk değneğiyle güverteye üç kez yüksek sesle vurdu. "Senin hissettiklerini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Yapabileceğini biliyorum," diye kabul etti. "Ah, Kennit, ona sahip olmadan ne kadar yalnız olduğumu ifade edemiyorum. Beni rahatsız eden her kötü rüya, her kötü niyetli hayal, zihnimin köşelerinden ortaya çıkıyor. Alay ediyorlar ve benimle dalga geçiyorlar. Kurnaz alayları, kim olduğum hissini yok ediyor." Büyük büyücü ağacından ellerini şakaklarına götürdü ve avuçlarını oraya bastırdı. "Kendime defalarca Wintrow'a artık ihtiyacım olmadığını söyledim. Kim olduğumu biliyorum. Ve onun asla anlayamayacağı kadar büyük bir insan olduğuma inanıyorum." Sinirli bir nefes aldı. "O çok sinir bozucu olabiliyor. Benim için basmakalıp sözler söyleyip teoloji üzerine felsefe yapıp duruyor, ta ki ben onsuz daha mutlu olacağıma yemin edene kadar. Ama o yanımda olmadığında, gerçek benliğimle yüzleşmek zorunda kaldığımda..." Yine sessizce başını salladı.

Tekrar başladı. "Gig'den ellerime yılanın sümüğü bulaştığında..." Sözleri kesildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi değişmişti. "Korkuyorum. İçimde korkunç bir dehşet var, Kennit." Aniden dönerek çıplak omzunun üzerinden ona baktı. "İçimde gizlenen gerçeği korkuyorum, Kennit. Tüm kimliğimden korkuyorum. Dünyaya gösterdiğim bir yüzüm var, ama ben bundan daha fazlasıyım. İçimde gizli başka yüzler var. Geçmişimin arkasında bir geçmiş hissediyorum. Eğer buna karşı korunmazsam, ortaya çıkıp tüm benliğimi değiştireceğinden korkuyorum. Ama bu mantıklı değil. Nasıl şu anki halimden başka biri olabilirim? Kendimden nasıl korkabilirim? Böyle bir şeyi nasıl hissedebilirim, anlamıyorum. Sen anlıyor musun?"

Kennit kollarını göğsüne sıkıca doladı ve yalan söyledi. "Bence sen hayalperestsin, deniz kadını. Bundan öte bir şey değil. Belki biraz suçluluk duyuyorsun. Wintrow'u, böyle bir tehlikeye maruz kalacağı Diğerlerinin Adası'na götürdüğüm için kendimi suçluyorum. Senin için bu daha da keskin olmalı. Son zamanlarda ona karşı mesafeli davranıyorsun. Seninle Wintrow'un arasına girdiğimi biliyorum. Bunun için pişman olmadığım için beni affet. Onu kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığın için, onun sana olan bağlılığını daha iyi anlıyorsun. O ölürse ya da giderse sana ne olacağını merak ediyorsun."

Kennit ona başını salladı ve alaycı bir gülümseme attı. "Hâlâ bana güvenmediğinden korkuyorum. Sana söyledim, hayatımın sonuna kadar senin yanında olacağım. Yine de onu, sana layık tek eş olarak görmeye devam ediyorsun." Kennit durakladı, sonra onun tepkisini görmek için bir hamle yaptı. "Bence bu zamanı Wintrow'un bizi terk edeceği gün için hazırlanmak için kullanmalıyız. Onu çok seviyoruz, ama ikimiz de kalbinin burada değil, manastırında olduğunu biliyoruz. Eğer onu gerçekten seviyorsak, onu bırakmamız gereken zaman gelecek. Katılmıyor musun?"

Vivacia arkasını dönüp denize baktı. "Sanırım haklısın."

"Benim güzel su çiçeğim, neden onun yerini seninle doldurmama izin vermiyorsun?"

"Kan, hatıralardır," dedi Vivacia üzüntüyle. "Wintrow ve ben hem kanı hem de hatıraları paylaşıyoruz."

Her uzvunda acı hissediyordu, ama Kennit yavaşça güverteye indi. Hala kalçasının ve bacağının izini taşıyan kan lekesinin üzerine elini koydu. "Benim kanım," dedi sessizce. "Bacağım kesilirken burada yatıyordum. Kanım sana sızdı. O zaman benimle anılarını paylaştığını biliyorum."

"Paylaştım. Ve sen öldüğünde de paylaştım. Ama..." Durdu, sonra şikayet etti, "Bilinçsizken bile benden saklandın. Sen, açıklamak istediklerinizi paylaştın, Kennit. Gerisini gizem ve gölgeyle örttün, o anıların varlığını bile inkar ettin." Kocaman başını salladı. "Seni seviyorum, Kennit, ama seni tanımıyorum. Wintrow ve benim birbirimizi tanıdığımız gibi değil. Onun ailesinin üç neslinin anılarını saklıyorum. Onun kanı beni de ıslattı. Biz tek bir kökten çıkan iki ağaç gibiyiz." Aniden nefes aldı. "Seni tanımıyorum," diye tekrarladı. "Seni gerçekten tanısaydım, Diğerlerin Adası'ndan döndüğünde olanları anlardım. Rüzgarlar ve deniz bile senin emrine uyuyor gibiydi. Bir yılan senin iradene boyun eğdi. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamıyorum, ama gözlerimle gördüm. Sen de bana açıklamayı uygun görmüyorsun." Çok yumuşak bir sesle sordu, "Bana güvenmeyen bir adama nasıl güvenebilirim?"

Bir süre rüzgârla birlikte sessizlik esti. "Anlıyorum," diye cevapladı Kennit ağır bir sesle. Dizlerinin üzerine çöktü ve sonra zorlukla koltuk değneğine tırmanarak ayağa kalktı. Kız onu incitmişti ve o bunu belli etmeye karar verdi. "Tek söyleyebileceğim

Sana söylemek istediğim şey, henüz sana kim olduğumu açıklamamın zamanı gelmediğidir. Beni yeterince sevdiğini ve sabırlı olacağını ummuştum. Bu umudumu boşa çıkardın. Yine de, beni yeterince tanıdığını ve sözlerime inanacağını umuyorum. Wintrow ölmedi. İyileşme belirtileri gösteriyor. İyileştiğinde, sana geleceğinden hiç şüphem yok. Geldiğinde, aranızda girmeyeceğim.

"Kennit!" diye bağırdı kız, ama o yavaşça uzaklaştı. Yükseltilmiş baş güverteden ana güverteye çıkan kısa merdivene vardığında, kendini beceriksizce merdivene indirmek zorunda kaldı. Koltuk değneğini güverteye düz bir şekilde koydu ve vücudunu merdivene doğru sürükledi. Tek bacaklı bir adam için bu zor bir işti, ama yardım almadan başardı. Onu yardım etmek için yanında olması gereken Etta, Wintrow'a bakıyordu. O da artık onun yerine delikanlının arkadaşlığını tercih ediyordu. Others Adası'nda gösterdiği çabaların onu ne kadar yorduğunu kimse umursamıyor gibiydi. Sıcak havaya rağmen, uzun ve zorlu yüzüşten sonra öksürük başlamıştı. Vücudundaki her kas ve eklem ağrıyordu, ama kimse ona sempati ya da destek göstermiyordu, çünkü Wintrow yaralanmıştı, deniz yılanının zehri vücudunun derisini yakmıştı. Wintrow. Etta ve Vivacia'nın fark ettiği tek kişi oydu.

"Ah. Zavallı korsan. Zavallı, acınası, sevgisiz Kennit."

Bu sözler alaycı bir şekilde, küçük bir sesle söylendi. Ses, bileğine bağladığı oyulmuş tılsımdan geliyordu. Merdivenden inmiyor, eli hala yüzünün yanındaki basamağı sıkıca tutuyor olmasaydı, bu küçük, nefes nefese sesi duymazdı bile. Ayağı alt güverteye ulaştı. Bir eliyle merdivene tutunurken, paltosunu düzeltti ve manşetlerindeki dantelin düşmesini düzeltti. İçinde öfke yanıyordu. Kendisine şans getirmesi için yaptığı büyücü ağacından tılsım bile ona sırtını dönmüştü. Minyatür olarak oyulmuş kendi yüzü, ona alaycı bir şekilde bakıyordu. O küçük canavara bir tehdit düşündü.

Elini kaldırıp bıyığının kıvrımlarını düzeltti. Ağzına yakın oyulmuş yüz, "Sihirli odun yanar," dedi sessizce.

"Et de yanar," diye cevapladı minik ses. "Sen ve ben, Vivacia'nın Wintrow'a bağlı olduğu kadar sıkı bir şekilde birbirimize bağlıyız. Bu bağı test etmek ister misin? Zaten bir bacağını kaybettin. Gözlerin olmadan yaşamayı denemek ister misin?"

Büyünün sözleri korsanların omurgasına buz gibi bir parmak değdi. Ne kadarını biliyordu?

"Ah, Kennit, bizim gibi iki kişi arasında çok az sır olabilir. Çok az." Bu sözler onun sözlerinden çok düşüncelerine hitap ediyordu. Gerçekten onun ne düşündüğünü biliyor muydu, yoksa kurnazca tahmin mi ediyordu?

"Vivacia'ya anlatabileceğim bir sır var," diye devam etti tılsım acımasızca. "Ona, o kurtarma sırasında neler olduğunu senin bile bilmediğini söyleyebilirim. Coşkunun geçtikten sonra, Etta Wintrow'a bakarken sen yatağında korkarak titrediğini." Bir duraklama. "Belki Etta bunu komik bulur."

Bileğine istemeden attığı bir bakış, tılsımın yüzündeki alaycı gülümsemeyi gösterdi. Kennit derin bir tedirginliği bastırdı. Bu kötü niyetli küçük şeye cevap vererek onu onurlandırmayacaktı. Koltuk değneğini aldı ve Jola'nın hoşuna gitmeyen bir yelkeni yeniden yerleştirmek için acele eden bir grup adamın önünden hızla geçti.

Others Adası'ndan ayrılırken ne olmuştu? Fırtına etraflarında şiddetlenmişti ve Wintrow bilinçsiz bir halde, belki de geminin dibinde can çekişiyordu. Kennit, hayallerini gerçekleştirmek üzereyken kaderinin onu elinden almaya çalışmasına öfkelenmişti. Teknenin üzerinde ayağa kalkmış, yumruğunu sallayarak denizin onu boğmasına ve rüzgârın ona karşı gelmesine izin vermeyeceğini söylemişti. Onun sözlerini dinlemekle kalmamış, adadaki yılan da derinliklerden yükselerek sandalın ana gemisine kavuşmasını sağlamıştı. Wintrow, saf korkuyu reddederek sertçe nefes verdi. Kendi mürettebatının artık ona hayranlıkla bakması, en ufak bir itirazında korkuyla sinmesi yeterince zordu. Etta bile onun dokunuşunda korkuyla titriyor ve gözlerini yere indirerek konuşuyordu. Ara sıra, eski samimiyetine geri dönüyordu, ama bunu fark edince kendinden utanıyordu. Sadece gemi ona her zamanki gibi korkusuzca davranıyordu. Şimdi, onun mucizesinin aralarında başka bir engel oluşturduğunu ortaya çıkarmıştı. O, onların batıl inançlarına boyun eğmeyi reddetti. Ne olursa olsun, bunu kabul etmeli ve her zamanki gibi devam etmeliydi.

Bir geminin komutanı olmak, kaptanın her zaman mesafeli bir hayat sürmesini gerektiriyordu. Kimse geminin kaptanıyla eşit şartlarda dostluk kuramazdı. Kennit, komutanın yalnızlığını her zaman sevmişti. Sorcor, *Marietta'nın* komutasını devraldığından beri, Kennit'e olan saygısını biraz kaybetmişti. Fırtına olayı, Kennit'in Sorcor'un üstünde olduğunu bir kez daha kesinleştirmişti. Artık eski ikinci komutanı, ona tanrıya bakarcasına hayranlıkla bakıyordu.

Kennit'in bu kadar rahatsız olduğu şey, onların saygısının artması değildi. Bu yeni zirveden düşmenin onu paramparça edebileceğini bilmekti. Artık en ufak bir hata bile onların gözünde itibarını sarsabilirdi. Her zamankinden daha dikkatli olmalıydı. Kendine çizdiği yol gittikçe daralıyor ve dikleşiyordu. Yüzüne her zamanki küçük gülümsemesini takındı. Kimse endişesini görmesin. Wintrow'un kamarasına doğru ilerledi.

"Wintrow? Su getirdim. İç."

Etta, dudaklarının üzerine küçük bir sünger bastırdı. Damlalar düşmeye başladı. Kabarcıklarla kaplı dudaklarının suya açılmasını endişeyle izledi. Kalın dili ağzının içinde hareket etti ve yutkunduğunu gördü. Ardından hızlıca nefes aldı. "Daha iyi mi? Daha fazla ister misin?"

Daha yakına eğildi ve yüzünü izleyerek bir tepki bekledi. Göz kapağının seğirmesi, burun deliklerinin genişlemesi, her şeyi kabul ederdi. Hiçbir şey olmadı. Süngeri tekrar daldırdı. "Daha fazla su geliyor," diye onu rahatlattı ve ağzına kısa bir damla daha damlattı. Yine yuttu.

Üç kez daha su verdi. Son seferinde su, morarmış yanağından aşağı sızdı. Nazikçe sildi. Derisi de onunla birlikte geldi. Sonra, ranzasının yanındaki sandalyeye yaslandı ve yorgun bir şekilde ona baktı. Susuzluğu giderilmiş miydi, yoksa yutamayacak kadar yorgun muydu, anlayamıyordu. Teselli edici şeyleri saymaya başladı. Hayattaydı. Nefes alıyordu, su içiyordu. Bunun üzerine umut kurmaya çalıştı. Süngeri su dolu tavaya geri attı. Bir an kendi ellerine baktı. Wintrow'u kurtarıırken ellerini haşlamıştı, çünkü onu boğulmaktan kurtarmak için tuttuğunda, giysilerindeki yılan sümüşü ona bulaşmış ve ısıya ve soğuğa karşı çok hassas, parlak kırmızı lekeler bırakmıştı. Ve bu hasarı, gücünün çoğunu Wintrow'un giysilerine ve vücuduna harcadıktan sonra yapmıştı.

Giysileri aşınarak paçavra haline gelmişti. Sonra, sıcak su buzunu eritir gibi, sümük onun etini yemişti. En kötü hasar ellerindeydi, ama sıçrayan sıvı yüzünü de mahvetmişti. Denizci kuyruğunu da yiyip bitirmiş, kafasına yapışmış düzensiz siyah saç tutamları bırakmıştı. Kız, yaralarına yapışmaması için kalan saçlarını kesmişti. Kesik kafası onu yaşından daha genç gösteriyordu.

Bazı yerlerde hasar güneş yanığından daha kötü görünmüyordu; diğer yerlerde ise bronzlaşmış ve sağlıklı derinin yanında ıslak ham doku parlıyordu. Şişlikler yüz hatlarını bozmuş, gözleri kaşlarının altında yarıklar haline gelmişti. Parmakları sosis gibiydi. Nefesi ıslak bir şekilde hırıltıyla girip çıkıyordu. Sızan eti çarşaflara yapışmıştı. Acısının çok şiddetli olduğunu tahmin ediyordu, ama o hiç acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. O kadar tepkisizdi ki, ölmek üzere olduğunu düşündü.

Gözlerini sıkıca kapattı. Eğer ölürse, geride bırakmak için kendini eğittiği tüm acılar yeniden uyanacaktı. Sonunda ona güvenmeye başlamışken onu bu kadar çabuk kaybetmek çok adaletsizdi. Ona okumayı öğretmişti. Ona dövüşmeyi öğretmişti. Kennit'in ilgisini çekmek için kıskançlıkla onunla rekabet etmişti. Bir şekilde, bu süreçte onu bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Kendini nasıl bu kadar dikkatsiz davranmaya izin vermişti? Neden kendini bu kadar savunmasız bırakmıştı?

Onu gemideki herkesten daha iyi tanımıştı. Kennit için Wintrow şanslı bir parçaydı ve başarısının habercisiydi, ancak onu takdir ediyordu, hatta belki de kendi çekingen tarzında seviyordu. Mürettebat, Wintrow'u ilk başta isteksizce kabul etmişti, ancak bu uysal delikanlı Divvytown'da kılıcıyla yerini koruyup Kennit'i kral olarak desteklediğini söyleyince, neredeyse babacan bir gururla onu benimsemişti. Gemideki arkadaşları, Wintrow'un Treasure Beach'e gitmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı, çünkü orada keşfedeceği her şeyin Kennit'in gelecekteki büyüklüğünün habercisi olacağına emindiler. Sorcor bile Wintrow'a hoşgörü ve sevgiyle bakmaya başlamıştı. Ama hiçbiri onu Etta kadar tanı mıyordu. Eğer ölürse, hepimiz üzü lürüz, ama Etta yas tutar.

Kendi duygularını sertçe bir kenara itti. Onlar önemli değildi. Asıl önemli olan, Wintrow'un ölümü Kennit'i nasıl etkileyecekti? Bunu gerçekten tahmin edemiyordu. Beş gün önce, korsanları herkesten iyi tanıdığını yemin edebilirdi. Tüm sırlarını bildiğini iddia etmiyordu; o çok gizemli bir adamdı ve niyetleri onu sık sık şaşırtıyordu. Yine de ona nazik ve hatta nazik ötesi davranıyordu. Onu sevdiğini biliyordu. Bu ona yetiyordu; karşılığında sevilmek istemiyordu. O Kennit'ti ve ondan tek istediği buydu.

Wintrow utangaç bir şekilde spekülasyonlarını dile getirmeye başladığında, hoşgörölü bir şüphey le dinlemişti. Kennit'e karşı ilk güvensizliği, yavaş yavaş Kennit'in Sa tarafından büyük bir görevi yerine getirmek için seçildiğine olan inancına dönüşmüştü.

kader. Kennit'in çocuğun saflığını kullanarak Wintrow'u kendi amaçları için kullanmak için onun inançlarını körüklediğinden şüpheleniyordu. Kennit'i çok sevmesine rağmen, onun böyle bir aldatmacaya kapılabileceğine inanıyordu. Amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olması, onun gözünde değerini azaltmıyordu.

Ama bu, Kennit'in ellerini kaldırıp sesini yükselterek bir fırtınayı dindirdiği ve bir deniz yılanına emir verdiği anlardan önceydi. O andan itibaren, sevdiği adamın elinden alınmış ve yerine başka biri konmuş gibi hissetti. Bu konuda yalnız değildi. Kaptan Kennit'i kanlı bir ölüme bile takip edecek olan mürettebat, artık onun yaklaşmasıyla sessizliğe bürünüyor ve onun emirlerine karşı neredeyse korkuyla titriyordu. Kennit bunu neredeyse fark etmiyordu. Tuhaf olan da buydu. Yaptıklarını kabul etmiş gibi görünüyordu ve çevresindekilerden de aynısını bekliyordu. Ona sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, ona her zamanki gibi dokunuyordu. Böyle bir varlığın dokunmasına layık değildi, ama ona karşı da kendini reddetmeye cesaret edemiyordu. Onun gibi birinin iradesini sorgulayacak kimdi ki o?

O kimdi?

Bir zamanlar alay edeceği sözler aklına geldi. Tanrı'nın dokunduğu. Sa'nın sevgilisi. Kaderinde yazılı. Kehanetle belirlenmiş. Kaderin seçtiği. Gülüp bu hayalleri kafasından atmak istedi, ama yapamadı. En başından beri Kennit, tanıdığı diğer erkeklerle hiç benzemiyordu. Hiçbir kural onun için geçerli değildi. Diğer erkeklerin başarısız olacağı yerlerde başarılı oluyor, imkansız kolaylıkla başarabiliyordu. Kendine koyduğu görevler onu şaşırtıyordu. Hırslarının büyüklüğü onu hayrete düşürüyordu. Bingtown'un yaşam gemisini ele geçirmemiş miydi? Deniz yılanının saldırısından başka kim kurtulabilirdi? Korsan Adaları'nın dağınık köylerini, kendilerini uzak bir krallığın, Kennit'in haklı krallığının ileri karakolları olarak görmeye başlatan başka kim olabilirdi?

Ne tür bir adam böyle hayaller kurar, hatta bunları gerçeğe dönüştürür?

Bu sorular, Wintrow'u daha da özlemesine neden oluyordu. Uyanık olsaydı, onu anlamasına yardımcı olabilirdi. Genç olmasına rağmen, neredeyse tüm hayatını bir manastırda eğitim görerek geçirmişti. Onunla ilk tanıştığında, eğitilmiş tavırları ve nazik davranışları nedeniyle onu küçümsemişti. Şimdi ise, belirsizlikleriyle ona danışabilmeyi diledi.

Kader, alın yazısı ve kehanet gibi kelimeler onun dudaklarından lanetler gibi dökülüyordu. Ondan çıkan bu sözler inandırıcıydı.

Boynuna taktığı küçük keseyle oynarken buldu kendini. Bir iç çekerek keseyi açtı ve minik mankeni bir kez daha çıkardı. Onu, Diğerleri Adası'ndan kaçtıktan sonra botunun içinde, bir miktar kum ve midye kabuğu ile birlikte bulmuştu. Kennit'e Treasure Beach'ten gelen bu kehanetin ne anlama geldiğini sorduğunda, o ona zaten bildiğini söylemişti. Bu cevap, onun ağzından çıkabilecek en korkunç kehanetten daha çok korkutmuştu.

"Ama gerçekten bilmiyorum," dedi Wintrow'a yumuşak bir sesle. Bebek avucunu dolduruyordu. Fildişi gibi hissediyordu, ama rengi bir bebeğin teninin rengiyle aynı pembeydi. Kıvrılmış ve uyuyan bebek, yanaklarında minik, mükemmel kirpiklere, minik deniz kabukları gibi kulaklara ve etrafını saran kıvrımlı bir yılan kuyruğuna sahipti. Elinde hızla ısındı ve minik vücudunun pürüzsüz hatları dokunulmak için yalvarıyordu. Parmak uçlarıyla omurgasının kıvrımlarını izledi. "Bana bir bebek gibi görünüyor. Ama bu benim için ne anlama gelebilir?" Sesi alçaldı ve genç adamın duyabileceği gibi daha gizli bir şekilde konuştu. "Kennit bir keresinde bir bebekten bahsetmişti. Bana, eğer isterse bir bebek yapıp yapmayacağımı sormuştu. Tabii ki yaparım demiştim. Bunun anlamı bu mu? Kennit benden çocuğunu yapmamı mı isteyecek?"

Eli düz karnına kaydı. Gömleğinin üzerinden parmağı küçük bir yumruya dokundu. Hastalıktan ve hamilelikten korumak için göbek deliğine takılmış, küçük bir kafatası şeklindeki bir büyücülük ağacı tılsımı vardı. "Wintrow, korkuyorum. Böyle hayallere layık olamayacağımdan korkuyorum. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsam? Ne yapacağım?"

"Senden yapamayacağını düşündüğüm hiçbir şeyi istemeyeceğim."

Etta korkuyla haykırarak ayağa fırladı. Dönüp kapıda duran Kennit'i gördü. Elini ağzına kapattı. "Seni duymadım," diye suçlulukla özür diledi.

"Ah, ama ben duydum. Oğlumuz uyandı mı? Wintrow?" Kennit odaya topallayarak girdi ve Wintrow'un hareketsiz bedenine umutla baktı.

"Hayır. Su içiyor, ama onun dışında iyileşme belirtisi yok." Etta ayakta kalmaya devam etti.

"Ama yine de ona bu soruları mı soruyorsun?" Kennit spekülâtif bir şekilde gözlemledi.

Başını çevirip ona keskin bir bakış attı.

"Bu şüphelerimi paylaşacak başka kimsem yok," diye başladı, sonra durdu. "Demek istediğim," diye tereddütle devam etti, ama Kennit sabırsız bir el hareketiyle onu susturdu.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi. Kadının sandalyesine çöktü. Koltuk değneğini bıraktığında, kadın yere düşmeden onu yakaladı. Wintrow'u daha yakından görmek için öne eğildi, kaşları çatıldı. Parmakları, bir kadının hassasiyetiyle çocuğun şişmiş yüzüne dokundu. "Ben de onun öğütlerini özlüyorum." Wintrow'un kafasındaki kısa saçları okşadı, sonra sertliği yüzünden elini iğrenerek çekti. "Onu baş güvertede, figür başının yanına koymayı düşünüyorum. O, iyileşmesini hızlandırabilir."

"Ama..." Etta başladı, sonra dilini tuttu ve gözlerini indirdi.

"Karşı mı çıkıyorsun? Neden?"

"Öyle demek istemedim..."

"Etta!" Kennit, Etta'nın adını bağırarak onu irkitti. "Bu sızlanmayı ve korkaklığı kes. Sana bir soru sorduğumda, konuşmanı istiyorum, bana sızlanmanı değil. Onu oraya taşımaya neden karşı çıkıyorsun?"

Korkusunu yuttu. "Yanıklarının üzerindeki kabuklar gevşek ve ıslak. Onu taşırsak, kabuklar kopabilir ve iyileşmesi gecikebilir. Rüzgâr ve güneş, yaralı deriyi daha da kurutup çatlatabilir."

Kennit sadece çocuğa baktı. Kızın sözlerini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Anlıyorum. Ama onu dikkatlice taşıyacağız ve orada uzun süre bırakmayacağız. Geminin onun hayatta olduğundan emin olması gerekiyor ve iyileşmesi için kızın gücüne ihtiyacı olabilir."

"Eminim sen benden daha iyi bilirsin..." diye tereddüt etti, ama o itirazını keserek, "Eminim ki biliyorum. Onu taşımak için birkaç mürettebat getir. Ben burada bekleyeceğim." dedi.

Wintrow karanlık ve sıcaklık içinde derinlere daldı. Yukarıda, çok uzaklarda, ı ışık ve gölgelerin, seslerin, acının ve dokunmanın olduğu bir dünya vardı. Oradan uzak durdu. Başka bir boyutta, onu adıyla çağırarak peşinde olan bir varlık vardı.

ve anılarıyla onu kışkırtıyordu. Ondan kaçmak daha zordu, ama kararlılığı güçlüydü. Eğer onu bulursa, ikisi için de büyük acı ve hayal kırıklığı olacaktı. Karanlıkta yüzen küçük, şekilsiz bir varlık olarak kaldığı sürece, tüm bunlardan kaçabilirdi.

Vücuduna bir şey yapılıyordu. Gürültü, konuşma ve telaş vardı. Beklenen acıya karşı kendini topladı. Acı onu yakalayıp tutma gücüne sahipti. Acı onu, bir bedeni, zihni ve bunlara ait bir dizi anısı olan o dünyaya sürükleyebilirdi. Aşağıda, burada çok daha güvendeydi.

Sadece öyle görünüyor. Ve uzun süre öyle görünse de, sonunda ışığı, hareketi, tadı, sesi ve dokunmayı özleyeceksin. Çok uzun süre beklersen, bu şeyler sonsuza kadar kaybolabilir.

Bu ses, kayalara çarpan dalgaların gürültüsü gibi etrafında yankılandı. Tıpkı okyanus gibi, ses onu döndürüp savurdu, her açıdan inceledi. Ondan saklanmaya çalıştı ama nafile. Ses onu tanıyordu. "Kimsin?" diye sordu.

Ses eğleniyordu. *Ben kimim? Kim olduğumu biliyorsun, Wintrow Vestrit. Ben senin en çok korktuğun kişiyim ve onun en çok korktuğu kişiyim. Ben, kabul etmekten kaçındığın kişiyim. Ben, kendinden ve birbirinizden inkar ettiğiniz ve sakladığınız kişiyim. Yine de, ben ikinizin de bir parçasıyım.*

Ses durakladı ve onu bekledi, ama o konuşmadı. Eski isim verme büyüsunün iki yönlü olduğunu biliyordu. Bir yaratığın gerçek adını bilmek, onu bağlama gücüne sahip olmak demekti. Ama böyle bir yaratığa isim vermek, onu gerçek hale de getirebilirdi.

Ben ejderhayım. Ses kesin bir şekilde konuştu. *Artık beni tanıyorsun. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.*

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı sessizce. "Bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Özür dilerim, çok özür dilerim."

Benim kadar üzgün değilsin. Ses, kederinde acımasızdı. *Henüz senin kadar üzgün değilsin.*

"Ama benim suçum değildi! Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

Bu benim hatam da değildi, ama en ağır cezayı alan benim. Büyük resimde hatanın yeri yoktur, küçüğüm. Hata ve suçluluk, iş yapıldıktan sonra özür dilemek kadar anlamsızdır. Bir eylem gerçekleştirildikten sonra, herkes bunun sonuçlarına katlanmak zorundadır.

"Ama neden bu kadar derinde?"

Başka nerede olabilirim ki? Başka nereye gidebilirim? Kim olduğumu hatırladığımda, senin anıların üzerimde katmanlar halinde birikmişti. Yine de buradayım ve burada kalacağım, beni ne kadar inkar edersen et. Ses durakladı. Kendimi ne kadar inkar edersem edeyim, diye ekledi yorgun bir ses.

Acı onu sardı. Wintrow, ateş ve ışıkla dolu bir ortamda, gözlerini kapalı ve dilini sabit tutmak için mücadele etti. Ona ne yapıyorlar? Önemli değildi. Tepki vermeyecekti. Hareket ederse, bağırsa, hayatta olduğunu ve Vivacia'nın öldüğünü kabul etmek zorunda kalacaktı. Ruhunun, kendisinden daha uzun süredir ölü olan bir şeye bağlı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Bu, korkunç olmanın ötesindeydi; onu dehşetle uyuşturuyordu. Bu, bir yaşam gemisinin harikası ve ihtişamıydı. Sonsuza kadar ölümle birlikte yaşamak zorundaydı. Uyanıp bunu kabul etmek istemiyordu.

Benimle burada kalmak ister misin? Varlığın sesinde artık acı bir eğlence vardı. Geçmişimin mezarında kalmak mı istiyorsun?

"Hayır. Hayır, özgür olmak istiyorum."

Özgür mü?

Wintrow tereddüt etti. "Bunların hiçbirini bilmek istemiyorum. Bunların bir parçası olmak istemiyorum."

Sen, daha ana rahmindeyken bunun bir parçasıydın. Böyle bir şeyi geri almak mümkün değil.

"O zaman ne yapmalıyım?" Sözler ses çıkmadan içinden haykırdı. "Bununla yaşayamam."

Ölebilirsin, dedi ses alaycı bir şekilde.

"Ölmek istemiyorum." En azından bundan emindi.

Ben de istemedim, dedi ses acımasızca. Ama öldüm. Uçma anılarıyla dolu olsam da, kendi kanatlarımı hiç açamadım.

, kozamdan çıkamadan kozam benden alındı. Benim bedenim olacak şeyi soğuk taş zemine attılar. Benim tek varlığım anılar, kozamın duvarlarında saklı anılar, yazın sıcak güneşinde oluşurken yeniden emmem gereken anılar. Senin türünün bana sunduğu anılar dışında yaşamak ya da büyümek için hiçbir yolum yoktu. Bana verdiklerini özümstedim ve yeterince özümsemediğimde canlandım. Ama kendim olarak değil. Hayır. Bana dayattığınız şekle büründüm ve ailenizin beklentilerinin toplamından oluşan kişiliği kendime aldım. Vivacia.

Vücudunun pozisyonundaki ani değişiklik Wintrow'un fiziksel acısını hafifletmişti. Hava üstünden akıyordu ve güneşin sıcaklığı ona dokunuyordu. Bu temas bile çıplak tenini yakıyordu. Ama en kötüsü, sevinç ve endişenin karışımıyla ona seslenen sestti. "Wintrow? Beni duyuyor musun? Ben Vivacia. Neredesin, ne yapıyorsun? Seni hiç hissetmiyorum."

Geminin düşüncelerinin kendisine ulaştığını hissetti. Onun zihnine dokunmasına izin vermek istemediği için geri çekildi. Kendini küçülttü, daha derine saklandı. Vivacia ona ulaştığı anda, onun yaptıklarını öğrenecekti. Gerçekte ne olduğunu görmek ona ne yapardı?

Onu delirtmesinden mi korkuyorsun? Seni de yanında götürmesinden mi korkuyorsun? Bu düşünceyi ifade eden sesinde şiddetli bir sevinç vardı, neredeyse bir tehdit gibiydi. Wintrow korkudan dondu. Anında bu saklanma yerinin bir sığınak değil, bir tuzak olduğunu anladı. "Vivacia!" diye bağırdı çığınca, ama vücudu ona itaat etmedi. Dudakları ses çıkarmadı. Düşünceleri bile ejderhanın varlığında boğulmuş, sarılmış, bastırılmış ve hapsedilmişti. Mücadele etmeye çalıştı; onun varlığının ağırlığı altında boğuluyordu. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefes almayı bile unutmuştu. Kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. Vücudu protesto etmek için sarsıldığında acı onu vurdu. Uzak bir dünyada, güneşin aydınlattığı bir güvertede, çaresiz bir dehşet içinde sesler yükseldi. O, bedeni ve ruhu ile ölümden bir adım uzaklıkta, tam bir sessizliğe çekildi.

Güzel. Sesinde memnuniyet vardı. Sakin ol, ufaklık. Bana karşı gelmeye çalışma, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım. Bir duraklama. Hiçbirimizin ölmesini istemiyorum. Birbirimize bu kadar bağlıyız ki, herhangi birimizin ölümü diğerleri için risk oluşturur. Düşünmek için biraz zaman ayırsaydın, bunu anlardın. Sana bu zamanı veriyorum. Durumumuzu düşünmek için kullan.

Bir an için Wintrow sadece hayatta kalmaya odaklandı. Nefesi kesildi, sonra ciğerlerinde tekrar titredi. Kalp atışları düzeldi. Etrafında rahatlama çığlıkları duyuyordu. Acı hala içini yakıyordu. Zihnini ondan uzaklaştırmaya çalıştı, vücudundaki ciddi hasarın sesini görmezden gelmeye çalıştı, böylece düşünceleri ejderhanın ona verdiği soruna odaklanabilecekti.

Kadının ani öfke patlamasına irkildi. *Uçan her şey adına, hiç mantığın yok mu? Senin gibi yaratıklar nasıl hayatta kalıp dünyayı bu kadar istila edebildiniz ve kendiniz hakkında bu kadar az şey biliyorsunuz? Acıdan kaçma ve bunun seni güçlü yapacağını düşünme. Bak şuna, aptal! Sana neyin yanlış olduğunu söylemeye çalışıyor, böylece düzeltebilirsin. Hepinizin ömrünün bu kadar kısa olmasına şaşmamalı. Hayır, bak şuna! Böyle.*

Wintrow'un vücudunu destekleyen çarşafın köşelerini taşıyan mürettebat, onu nazikçe güverteye indirdi. Yine de Kennit, Wintrow'un yüzünde yeni bir acı spazmı gördü. Bunun cesaret verici bir işaret olarak alınabileceğini düşündü; en azından hala acıya tepki veriyordu. Ama figür başı onunla konuştuğunda, kıpırdamadı bile. Yatan figürün etrafındaki diğer hiç kimse, bunun Kennit'i ne kadar endişelendirdiğini tahmin edemiyordu. Korsan, çocuğun geminin sesine tepki vereceğinden emindi. Tepki vermemesi, belki de ölümün onu alacağı anlamına geliyordu. Kennit, yaşam ve ölüm arasında, insanın bedeninin sadece hayvanların tepkilerini verebilen sefil bir hayvana dönüştüğü bir yer olduğuna inanıyordu. Bunu görmüştü. Igrot'un acımasız rehberliğinde, babası günlerce o durumda kalmıştı. Belki de Wintrow şu anda oradaydı.

Kabin içindeki loş ışık merhametliydi. Burada, gün ışığının altında, Kennit Wintrow'un iyi olacağına kendini inandıramıyordu. Yanmış vücudunun her çirkin detayı ortaya çıkmıştı. Kısa süreli spazmları, vücudunda oluşmuş ıslak kabukları bozmuştu; yaralarından sıvı akıyordu. Wintrow ölüyordu. Onun peygamberi, kahini olacak rahip ölüyordu ve Kennit'in geleceği hala belirsizdi. Bu adaletsizlik Kennit'i boğdu. Hayaline çok yaklaşmıştı, çok yakındı. Şimdi bu yarı yetişkin adamın ölümüyle her şeyi kaybedecekti. Düşünmesi bile çok acıydı. Kaderin acımasızlığına karşı gözlerini sımsıkı kapattı.

"Oh, Kennit!" gemi alçak bir sesle haykırdı ve Kennit, geminin kendi duyularını da hissettiğini biliyordu. "Onu ölmesine izin verme!" diye yalvardı. "Lütfen. Onu yılan ve denizden kurtardın. Şimdi onu kurtaramaz mısın?"

"Sessiz ol!" diye emretti, neredeyse sertçe. Düşünmesi gerekiyordu. Eğer çocuk şimdi ölürse, Kennit'in bugüne kadar elde ettiği tüm şansın yok olması anlamına gelirdi. Bu, uğursuzluktan da beter olurdu. Kennit bunun olmasına izin veremezdi.

Sessizce başını eğmiş, harap haldeki çocuğa bakan mürettebatın farkında olmayan Kennit, garip bir şekilde güverteye indi. Wintrow'un hareketsiz yüzüne uzun uzun baktı. Wintrow'un yüzündeki lekesiz bir bölgeye parmağını koydu. Çocuğun yüzünde henüz sakal çıkmamıştı ve yanağı yumuşaktı. Çocuğun güzelliğinin bu şekilde mahvolduğunu görmek kalbini sızlattı. "Wintrow," diye fısıldadı. "Evlat, benim. Kennit. Beni takip edeceğini söylemiştin. Sa seni benim için konuşmaya gönderdi. Hatırlıyor musun? Şimdi gidemezsin, evlat. Hedefimize bu kadar yaklaşmışken gidemezsin."

Etrafındaki mürettebatın fısıltılarını duyuyordu. Onlar ona acıyorlardı. Onların konuşmasını zayıflık olarak yorumlayabilecekleri için bir anlık öfke duydu. Ama hayır, onlar ona acımıyorlardı. Yüzlerine baktı ve sadece endişe gördü, sadece Wintrow için değil, kendisi için de. Kaptanlarının bu yaralı çocuğa olan ilgisinden etkilenmişlerdi. İçini çekti. Eğer Wintrow ölmek zorundaysa, bundan elinden gelen iyiliği yapacaktı. Yanağını nazikçe okşadı. "Zavallı çocuk," diye mırıldandı, duyulacak kadar yüksek sesle. "Ne kadar acı çekiyorsun. Seni bırakmak merhamet olur, değil mi?"

Etta'ya baktı. Yanaklarından utanmadan gözyaşları akıyordu. "Suyu tekrar dene," dedi nazikçe. "Ama hayal kırıklığına uğrama. O artık Sa'nın ellerinde, biliyorsun."

Ejderha, Wintrow'un bilincini bükdü. Wintrow gözleriyle görmüyordu, acının hissine kapılmıyordu. Bunun yerine, bilincini daha önce hiç hayal etmediği bir yöne çevirdi. Acı neydi? Vücudunun hasarlı kısımları, dış dünyaya karşı savunmasının kırıkları. Bariyerlerin onarılması, hasarlı kısımların parçalanıp dağıtılması gerekiyordu. Bu görevin önüne hiçbir şey geçmemeliydi. Tüm kaynakları buna

. Vücudu bunu ondan istiyordu ve acı, içinde çalan alarmdı.

"Wintrow?" Etta'nın sesi yün gibi kara karanlığı deldi. "Su burada." Bir an sonra dudaklarında rahatsız edici bir nem damlası hissetti. Dudaklarını hareket ettirdi, kaçmaya çalışırken kısa bir süre boğuldu. Bir saniye sonra hatasını fark etti. Bu sıvı, vücudunun kendini onarmak için ihtiyacı olan şeydi. Su, besin ve mutlak dinlenme, onu engelleyen ikilemlerden uzak.

Yanağına hafif bir baskı hissetti. Uzaklardan tanıdığı bir ses geldi. "Ölmek zorundaysan öl, evlat. Ama bunun bana acı verdiğini bil. Ah, Wintrow, bana biraz olsun sevgin varsa, uzan ve yaşa. Kendi kehanetini terk etme."

Sözler, daha sonra düşünmek üzere zihninde saklandı. Şu anda Kennit'e ayıracak zamanı yoktu. Ejderha ona bir şey gösteriyordu, Sa'nın o kadar büyük bir parçası olan bir şey ki, bunca zaman içinde nasıl görünmeden kalabildiğini merak etti. Kendi vücudunun işleyişi gözlerinin önünde açıldı. Hava ciğerlerinde fısıldadı, kan uzuvlarında akıyordu ve hepsi ona aitti. Bu kontrol edilemeyen bir bölge değildi; bu onun kendi vücuduydu. Onu iyileştirebilirdi.

Kendini rahatlamış hissetti. Gerginlikten kurtulmuş bedeninin kaynakları artık yaralı kısımlarına akıyordu. İhtiyaçlarını biliyordu. Bir süre sonra, isteksiz çenesi ve ağır hareket eden dilini buldu. Ağzını hareket ettirdi. "Su," diye boğuk bir ses çıkardı. Kendini korumak için zayıf bir girişimle sertleşmiş kolunu kaldırdı. "Gölge," diye yalvardı. Güneşin ve rüzgârın yaralı cildine dokunması dayanılmazdı.

"Konuştu!" Etta sevinçle bağırdı.

"Kaptan," dedi başka biri. "Onu ölümden geri çağırdı."

"Ölümün ta kendisi Kennit'ten geri çekildi!" diye bağırdı bir başkası.

Yanağına nazikçe dokunan sert avuç içi ve başını dikkatlice kaldırıp kutsal serinlikte damlayan bardağı ağzına götüren güçlü eller Kennit'indi. "Sen benimsin, Wintrow," diye ilan etti korsan.

Wintrow buna içti.

"Sanırım beni duyabiliyorsun." Hatırlayan Kadın, gümüş rengi gövdenin gölgesinde yüzerken bu sözleri haykırdı. Gemiyle aynı hızda ilerledi. "Kokunu alıyorum. Seni hissediyorum, ama bulamıyorum. Benden kasten mi saklanıyorsun?"

Sessiz kaldı, her duyusuyla bir cevap bekledi. Bir şey, suda bir şeyin tadını aldı, kendi bezlerinden çıkan acı toksinler gibi acı bir koku. Eğer böyle bir şey mümkünse, geminin gövdesinden sızıyordu. Sesler duyuyor gibiydi, o kadar uzak seslerdi ki, ne dediklerini anlayamıyordu, sadece konuştuklarını duyabiliyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yılan, delirdiğini düşünerek yarı korkuya kapıldı. Bu acı bir ironiydi, sonunda özgürlüğüne kavuşup delilik tarafından yenilmek.

Tüm vücudu titredi ve ince bir zehir akıntısı saldı. "Kimsiniz?" diye sordu. "Neredesiniz? Neden benden saklanıyorsunuz?"

Bir cevap bekledi. Kimse cevap vermedi. Kimse onunla konuşmuyordu, ama o birinin onu dinlediğine emindi.

4 TINTAGLIA'NIN UÇUŞU

GÖKYÜZÜ mavi değildi, hayır. Uçtuğu andan itibaren mavi değildi, çünkü kendi parlak görüntüsüne kıyasla ne mavi olabilirdi ki? Ejderha Tintaglia sırtını kavisledi ve derin mavi pullarından yansıyan güneş ışığını hayranlıkla seyretti. Kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Ancak bu mucize bile keskin gözlerini ve daha da keskin koku alma duyularını, ihtişamından daha önemli olan şeyden uzaklaştıramadı.

Aşağıda, uzak bir açıklıkta yiyecek hareket ediyordu. Yazın otlayarak şişmanlamış bir dişi geyik, cesurca ormanın açıklığına çıkmıştı. Aptal şey! Eskiden hiçbir geyik, önce yukarıya dikkatli bir bakış atmadan açıklığa çıkmazdı. Ejderhalar gerçekten dünyadan bu kadar uzun süre uzak kalmış mıydı ki, toynaklı hayvanlar gökyüzüne karşı ihtiyatlarını kaybetmişlerdi? Onlara yakında derslerini verecekti. Tintaglia kanatlarını topladı ve aşağıya doğru daldı. Geyiğin ondan kaçmasının imkânı kalmayacak kadar yaklaştığında avını seslendirdi. *Ki-i-i* diye çığlık attığında, müzikal trompet sesi sabahın huzurunu bozdu. Ön ayaklarının pençeleri avını göğsüne sıkıştırırken, devasa arka ayakları inişin şokunu emdi. Geyiği de yanında taşıyarak havaya sıçradı. Dişi geyik şoktan donakaldı. Boynunun arkasına attığı hızlı bir ısırık onu felç etti. Tintaglia avını, geniş Rain Nehri Vadisi'ne bakan kayalık bir çıkıntıya taşıdı. Orada avının kanını yaladıktan sonra, açlığını gidermek için koyu kırmızı parçaları makas gibi kesip başını geriye atarak yuttu. Yemeğin verdiği inanılmaz duyusal zevk onu neredeyse kendinden geçirdi. Sıcak kanlı etin tadı, dökülen iç organların keskin kokusu, karnını büyük parçalarla doldurmanın fiziksel hissi. Vücudunun yenilendiğini hissedebiliyordu. Pullarına işleyen güneş ışığı bile onu yeniledi.

Yemeğini bitirdikten sonra uyumak için uzanmışken, canını sıkan bir düşünce aklına geldi. Avını öldürmeden önce, bir şey yapmak için yola çıkmıştı. Kapalı göz kapaklarının üzerinde oynayan güneş ışığını izledi. Neydi o? Ah. İnsanlar. İnsanları kurtarmak niyetindeydi. Derin bir nefes alıp uykuya daldı. Ama onlara söz vermiş değildi, çünkü kendisi gibi birinin bir böcekle yaptığı sözün onuruna bağlayıcı olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Yine de. Onlar onu özgür bırakmıştı.

Ama muhtemelen ölmüşlerdi ve onları kurtarmak için artık çok geçti. Tembelce, zihnini onlara doğru kaydırды. Her ikisinin de hala hayatta olduğunu görmek neredeyse canını sıkıyordu, ama düşünceleri artık bir sivrisinek vızıltısından ibaretti.

Bir iç çekerek başını kaldırdı ve ayağa kalkacak kadar kendini topladı. Erkeği kurtaracaktı, kendi kendine karar verdi. Onun nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Dişi bir yere düşüp suya batmıştı; şimdi her yerde olabilirdi.

Tintaglia uçurumun kenarına doğru yürüdü ve kendini aşağıya attı.

"Çok acıktım," dedi Selden titreyerek. Reyn'in hızla kaybettiği vücut ısını aramak için Reyn'e daha sıkı sarıldı. Reyn, titreyen çocuğa cevap verecek gücü bile bulamadı. O ve Selden, yükselen çamura yavaş yavaş batmakta olan ağaç dallarından yapılmış bir matın üzerinde yatıyorlardı. Çamur matı yuttuğunda, bu son umudu da yok edecekti. Odanın tek çıkışı çok yukarıdaydı. Enkazdan bir platform yapmaya çalışmışlardı, ama düşen toprak ve ağaç dallarını ne kadar hızlı yığsalar da çamur onları yutuyordu. Reyn burada öleceklerini biliyordu ve çocuğun tek yapabildiği aç olduğunu sızlanmaktı.

Ona biraz akıl vermek için onu sarsmak istedi, ama bunun yerine kolunu Selden'in omzuna attı ve onu teselli etmek için şöyle dedi: "Birisi ejderhayı görmüş olmalı. Annem ve kardeşim bunu duyacak ve ejderhanın nereden geldiğini tahmin edecekler. Yardım gönderecekler." İçinden kendi sözlerine inanmıyordu. "Biraz dinlen."

"Çok açım," diye tekrarladı Selden umutsuzca. Reyn iç geçirdi. "Bir bakıma, buna değdi. Ejderhanın yükseldiğini gördüm." Yüzünü Reyn'in göğsüne çevirdi ve hareketsiz kaldı. Reyn gözlerini kapattı. Bu kadar basit olabilir miydi? Öylece uyuyup ölebilirler miydi? Devam etmek için önemli bir şey düşünmeye çalıştı

. Malta. Ama Malta muhtemelen çoktan ölmüştü, yıkılmış şehrin bir yerinde. Malta'yı keşfetmeden önce tek umursadığı şey şehirdi ve şimdi etrafında her yer harabeye dönmüştü. Şehrin sırlarını asla ortaya çıkaramayacaktı. Belki de burada ölmek ve şehrin sırlarından biri olmak, ona en çok yaklaşılabileceği şeydi. Kalbinde Selden'in sözleri yankılanıyordu. En azından ejderhayı kurtarmıştı. Tintaglia yükselmiş, özgürce uçmak için. Bu önemli bir şeydi, ama yaşamaya devam etmek için bir neden değildi. Belki de huzur içinde ölmek için bir neden olabilir. Onu kurtarmıştı.

Başka bir küçük sarsıntı hissetti. Ardından, üstlerindeki açıklıktan gevşek toprak çamurlu suya sıçrayarak sıçrayan bir ses geldi. Belki de tüm tavan çökecekti; bu ona hızlı bir son verecekti.

Soğuk hava, sürüngen kokusuyla ağırlaşmış olarak yüzünden geçti. Gözlerini açtığı anda, Tintaglia'nın midilli büyüklüğündeki kafasının odaya doğru eğildiğini gördü. "Hala hayatta mısın?" diye selamladı onu.

"Geri mi geldin?" İnanamıyordu.

Cevap vermedi. Başını dışarı çıkarmış, pençeli ön ayaklarıyla açıklığın etrafındaki toprağı kazıyordu. Kayalar, toprak ve tavan parçaları odanın içine yağmur gibi yağdı. Selden bir çığlık atarak uyandı ve Reyn'in arkasına saklandı. "Hayır, her şey yolunda. Sanırım bizi kurtarmaya çalışıyor." Reyn, düşen enkazdan çocuğu korurken güven verici bir ses tonuyla konuştu.

Toprak ve taşlar aşağıya dökülürken, başlarının üzerindeki delik büyüdü. Odaya daha fazla ışık girmeye başladı. "Bunun üzerine tırmanın," diye emretti Tintaglia aniden. Bir an sonra kafası odaya girdi, çenesinde bir ağaç gövdesi parçası sıkıca tutunmuştu, sanki bir terrier köpeği sopa getirmiş gibiydi. Burun deliklerinden çıkan nefes soğuk odada buharlaşıyordu ve sürüngen kokusu dayanılmazdı. Reyn son gücünü toplayarak ayağa kalktı ve Selden'ı kaldırarak kütüğün üzerine tırmanmasını sağladı. Reyn kütüğün diğer ucunu tuttu. Reyn kütüğü tutar tutmaz, Tintaglia onları kaldırdı. Bir an için açıklığın içinde takıldılar, ama Tintaglia onların kütüğe ne kadar zayıf tutunduklarını umursamadan kütüğü kopardı. Bir saniye sonra, onları yosunlu toprağa indirdi. Bataklık ormanın ortasında, uzun zamandır gömülü olan kubbenin altında, izole bir tepenin üzerine uzandılar. Selden kütükten sendeleyerek uzaklaştı ve sonra yere yığıldı, rahatlamış bir şekilde ağladı. Reyn sendeledi, ama ayakta durabildiğini fark etti. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Söylediğimi yaptım." Burun deliklerini genişleterek üflediği buharlı nefes, onu kısa süreliğine ısıttı. "Artık yaşayabilecek misin?" Bu bir soru kadar bir ifadeydi.

Bacakları titremeye başladı ve yere çökmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Eğer Trehaug'a çabuk dönebilirsek. Yiyeceğe ihtiyacımız var. Ve sıcaklığa."

"Sanırım seni oraya götürebilirim," diye kabul etti isteksizce.

"Sa'ya şükürler olsun," Reyn, hayatında hiç bu kadar içten bir dua etmemişti. Ayağa kalktı ve Selden'in yanına sendeledi. Eğilip çocuğu kaldırmak istedi, ama gücü yetmedi ve Selden'i ancak ayağa çekebildi. Çocuğu yarı sürükleyerek Tintaglia'ya doğru sendeledi.

"Yorgunum," dedi Reyn. "Sırtına tırmanabilmemiz için çömelmelisin."

Ejderhanın gözleri gümüş rengi bir küçümsemeyle döndü. "Çömel mi?" diye sordu. "Sen benim sırtıma mı? Sanmıyorum, insan."

"Ama... bizi Trehaug'a götüreceğini söylemiştin."

"Taşıyacağım. Ancak hiçbir yaratık bana binemez, hele bir insan hiç binemez. Sizi pençelerimle taşıyacağım. Önümde durun, hep birlikte. Sizi toplayıp eve götüreceğim."

Reyn, ejderhanın pullu ön ayaklarına şüpheyle baktı. Pençeleri gümüş renginde, parlak ve keskindi. Onları delmeden taşımak için nasıl sıkıca kavrayabileceğini anlayamadı. Selden'e baktı ve çocuğun yukarı dönük yüzünde kendi şüphelerinin yansımasını gördü. "Korkuyor musun?" diye sordu sessizce.

Selden bir an düşündü. "Korkmaktan çok açım," diye karar verdi. Kendini düzeltti. Gözleri ejderhanın üzerinde dolaştı. Bakışları Reyn'e döndüğünde yüzü parladı. Hayretle başını salladı. "Efsaneler. Goblenler ve tablolar. Onun parlaklığı karşısında hepsi çok zayıf kalıyor. O, güvensizlik ya da korku duyulmayacak kadar muhteşem. Beni şu anda öldürse bile, onun ihtişamıyla ölürdüm." Çocuğun abartılı sözleri Reyn'i şok etti. Selden derin bir nefes alarak kalan tüm gücünü topladı.

Reyn, dik durup "Beni taşımasına izin vereceğim" demek için ne kadar güç harcadığını biliyordu.

"Öyle mi? Öyle mi?" ejderha onu alaycı bir şekilde kışkırttı. Gözleri, çocuğun iltifatlarına hem eğlence hem de zevkle parıldıyordu.

"Taşıyacağız," diye kesin bir şekilde ilan etti Reyn. Selden yanında sessizce duruyordu, ama ejderha aniden arka ayakları üzerinde yükseldiğinde nefesini tuttu. Ejderha onların üzerinde yükseldi. Reyn, ejderha pençeli ön ayaklarıyla onlara uzanırken, hiç bu kadar zor bir şey yapmamıştı. Selden'i yanında tuttu ve ejderha pençeli ellerini onların etrafına kapatırken kıpırdamadı. Pençelerinin uçları onun üzerinde dolaşarak onu ölçtü, sonra parmakları onu sardı. İki pençenin keskin uçları sırtına rahatsız edici bir şekilde değdi, ama onu delmedi. Bulduğu bir cevizi saklayan bir sincap gibi ikisini de göğsüne sıkıca bastırdı. Selden, ejderha o muazzam arka ayakları üzerinde çömeldiğinde istem dışı bir çığlık attı ve gökyüzüne sıçradı.

Mavi kanatları çırpındı ve yavaşça yükselmeye başladılar. Ağaçlar altlarında kapanıyordu. Reyn boynunu çevirdi ve altındaki ağaç tepelerinin baş döndürücü manzarasını gördü. Midesi bulandı, ama bir saniye sonra kalbi hayranlıkla doldu. Dünyanın bu tehlikeli yeni yüzünde korkusunu neredeyse unuttu. Yeşil ve şişkin Yağmur Ormanı Vadisi, altlarında uzanıyordu. Ejderha, onları yukarı ve yukarı, genişleyen bir dönüşle taşıdı ve bu, ona yemyeşil bitki örtüsünün arasından kıvrılan nehri görebilmesini sağladı. Nehrin, her zamankinden daha soluk gri olduğunu gördü. Bazen, büyük depremlerden sonra, günlerce beyaz ve asitli akardı ve teknede olanların tekneleriyle dikkatli olmaları gerekirdi. Nehir beyaz akarken, ahşabı hızla yiyip bitirirdi. Ejderha kanatlarını eğdi ve iç kesimlere, nehrin yukarısına doğru süzöldüler. Sonra Trehaug'u hem gördü hem de kokusunu aldı. Yukarıdan bakıldığında, şehir ağaç dalları arasında dekoratif fenerler gibi asılı duruyordu. Yemek pişirme ateşlerinin dumanı durgun havada yükseliyordu.

"İşte bu!" Ejderhanın sormadığı soruyu yüksek sesle haykırdı, sonra bunu sesli olarak söylemesine gerek olmadığını fark etti. Ona bu kadar yakinken, aralarındaki eski bağ yeniden ortaya çıkmıştı. Bir anlık ürpertici bir önsezi hissetti, ama sonra onun alaycı cevabını hissetti: endişelenmesine gerek yoktu. İnsanlarla daha fazla ilgilenmek onun planlarında yer almıyordu.

Baş döndürücü spiraller çizerek alçalırken, karnının boş olmasına neredeyse şükretti. Aşağı inerken, şehir ve nehrin dönerek kaybolan görüntülerini yakaladı

önlerinde dağılan, işaret eden ve bağırarak figürleri de dahil olmak üzere, şehir ve nehrin dönen görüntülerini yakaladı. Bir ejderhanın inebileceği geniş, düz bir alan olmamasına duyduğu tiksintiyi hissetti. Bu ne tür bir şehirdi?

Şehrin rıhtımına sarsılarak indiler. Nehrin değişen akıntısıyla serbestçe yükselip alçalan platformlar, çarpmanın şiddetiyle yerinden oynadı. Rıhtımın kenarlarından beyaz su sıçradı ve yakındaki Kendry'yi tehlikeli bir şekilde salladı. Hayat gemisi şaşkınlığını haykırdı. Rıhtım, ejderhanın ağırlığı altında sallanarak yükselirken, Tintaglia pençelerini açtı. Reyn ve Selden ayaklarının dibine düştü. Ön pençelerini yanlarındaki tahtaya bırakmak için yanlarına döndü. "Artık yaşayacaksınız," dedi.

"Şimdi... yaşayacağız," diye nefes nefese konuştu Reyn. Selden sersemlemiş bir tavşan gibi yatıyordu.

Reyn, gürleyen ayak seslerini ve heyecanlı fısıltıları fark etti. Başını kaldırdı. Gerçek bir insan seli iskeleye akın ediyordu. Birçoğu uzun süre kazı yapmaktan çamur içindeydi. Yüzlerinde şaşkınlık olmasına rağmen hepsi yorgun görünüyordu. Birkaç kişi kazı aletlerini sanki silah gibi tutuyordu. Hepsi iskelenin ucunda durdu. İnanılmaz haykırışlar, insanlar Tintaglia'ya bakıp işaret ederken karışık bir uğultuya dönüştü. Reyn, annesinin kalabalığın arasından dirsekleriyle yol açtığını gördü. Hayranlıkla bakanların ön sırasına ulaştığında, tek başına kalabalığın arasından sıyrıldı ve ejderhaya doğru dikkatlice ilerledi. Sonra onu gördü ve devasa canavara olan ilgisini tamamen kaybetti.

"Reyn?" diye sordu inanamadan. "Reyn!" Adını söylerken sesi kırıldı. "Sen hayattasın? Sa'ya şükürler olsun!" Ona koşarak yanına diz çöktü.

Reyn elini uzattı ve annesinin elini tuttu. "O yaşıyor," dedi. "Haklıydım. Ejderha yaşıyor."

Kız konuşmadan, uzun bir çığlık sesleri duyuldu. Reyn, Keffria'nın kalabalığın arasından sıyrılıp rıhtım boyunca Selden'e doğru koştuğunu gördü. Kız, Selden'in yanına diz çöktü ve oğlunu kollarının arasına aldı. "Oh, Sa'ya şükürler olsun, o yaşıyor. Ama Malta ne oldu? Malta nerede, kızım nerede?"

Reyn zor sözleri söyledi. "Onu bulamadım. Korkarım şehirde öldü."

Keffria'nın boğazından yükselen çığlık, rüzgâr gibi şiddetini artırarak inkar dolu bir ılığa dönüştü. "Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı. Selden, annesinin kollarında soldu. Reyn'in zorlu yolculuklarında ona eşlik eden sert küçük çocuğun yüz hatları birdenbire bir çocuğun yüzüne dönüştü. O da annesinin ağlamasına katıldı.

"Anne, anne, ağlama, ağlama!" Onu çekmeye çalıştı ama dikkatini çekemedi.

"Malta dediğin kişi ölmedi," diye keskin bir sesle ejderha araya girdi. "Bu miyavlamayı kes ve duygusal çöküntünü bırak."

"Ölmedi mi?" diye bağırdı Reyn.

Selden de onun sözlerini tekrarladı. Ağlayan annesini yakaladı ve salladı. "Anne, dinle, ejderhanın dediğini duymadın mı? Malta ölmedi dedi. Ağlama, Malta ölmedi." Parıldayan gözlerini Tintaglia'ya çevirdi. "Ejderhaya güvenebilirsin. Beni taşıdığında, bilgeliğini tenimde hissettim!"

Arkalarında, rıhtımda yükselen sesler Selden'ın sözlerini bastırdı. Bazıları hayretle bağıırıyordu. "Konuştu!" "Ejderha konuştu!" "Duydunuz mu?" Bazıları şaşkınlıkla başlarını sallarken, diğerleri arkadaşlarının ne demek istediğini öğrenmek istedi. "Ben hiçbir şey duymadım." "Sadece homurdandı, hepsi o."

Tintaglia'nın gümüş rengi gözleri tiksinti ile grileşti. "Zihinleri benimkiyle konuşmak için bile çok dar. İnsanlar!" Uzun boynunu esnetti. "Çekil, Reyn Khuprus. Seninle ve senin gibilerle işim bitti. Bağım yerine geldi."

"Hayır! Bekle!" Reyn, annesinin kolunu tutan elini çekerek kurtuldu. Cesurca, Tintaglia'nın parlak kanadının pençeli ucunu kavradı. "Henüz gidemezsin. Malta'nın hala hayatta olduğunu söyledin. Ama nerede o? Hayatta olduğunu nereden biliyorsun? Güvende mi?"

Tintaglia kanat ucunu kolayca ondan kurtardı. "Bir süre birbirimize bağlıydık, bunu sen de biliyorsun Reyn Khuprus. Bu yüzden onun hakkında biraz bilgiye sahibim. Nerede olduğunu bilmiyorum, sadece suda yüzdüğünü biliyorum. Korktuğuna bakılırsa nehirde olduğunu tahmin ediyorum. Aç ve susuz, ama bildiğim kadarıyla yaralı değil."

Reyn ejderhanın önünde diz çöktü. "Beni ona götür. Yalvarırım. Bu tek şeyi benim için yaparsan, sana sonsuza kadar minnettar kalırım."

Ejderhanın yüzünde eğlence belirdi. Gözlerinin hızla dönmesinden ve burun deliklerinin hafifçe genişlemesinden bunu anladı. "Senin hizmetine ihtiyacım yok, insan. Ve senin arkadaşlığın beni sıkıyor. Hoşça kal." Kanatlarını kaldırdı ve açmaya başladı. "Düşmek istemiyorsan benden uzak dur."

Reyn ise ona doğru atıldı. Pürüzsüz pullu vücudu, Reyn'in çırpınan ellerine tutunacak yer vermedi. Reyn, ön bacağına atladı ve bir çocuk annesine sarılır gibi kollarını onun etrafına doladı. Ama sözleri güç ve öfke doluydu. "Gidemezsin, Tintaglia Ejderha! Malta'yı ölüme terk edemezsin. O da seni kurtarmak için benim yaptığım kadarını yaptı. Kendini şehrin anılarına açtı. Büyük duvarı açacak gizli mandalları keşfetti. O seni aramamış olsaydı, depremlerin ortasında şehre giremezdim. Şimdiye kadar gömülmüş olurdun! Böyle bir borcu geri çeviremezsin! Yapamazsın."

Arkasında, annesi, Selden ve Keffria'nın anlaşılmaz sorularını ve konuşmalarını duyuyordu. Onların ne duydukları umurunda değildi; çocuğun onlara ne söylediği umurunda değildi. Şu anda tek düşünebildiği Malta'ydı. "Nehir beyaz akıyor," diye devam etti ejderhaya. "Beyaz su tekneleri yiyor. Eğer o nehirde bir kütük veya sal üzerindeyse, su onu ve sonra da onu yutacak. Ölecek, çünkü seni kurtarmak için şehre girmeye cesaret etti."

Ejderhanın gözleri öfkeden kızıl lekelerle kaplı gümüş rengi dönüyordu. Sıcak bir nefes üfledi, onu neredeyse yere devirecekti. Sonra tek bir ön pençesiyle onu testere talaşı ile doldurulmuş bir oyuncak bebekmiş gibi havaya kaldırdı. Pençeleri göğsünü acı bir şekilde sıktı. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Peki, böcek!" diye tısladı ejderha. "Onu bulmana yardım edeceğim. Ama ondan sonra, seninle ve senin gibilerle işim biter. Sen ve o bana ne kadar iyilik yapmış olursanız olun, soyunuz tüm türümüze büyük kötülükler yaptı." Onu kaldırdı ve yaşam gemisine doğru fırlattı. Kendry onlara baktı, yüzü ölmek üzere olan bir adamın yüzü gibiydi. "Bilmediğimi sanma! Unutmam için dua et! Bu günden sonra beni bir daha görmemek için dua et!"

Cevap verecek nefes bile alamadı, kadın da onun sözlerini beklemedi. Güçlü bir sıçrayışla yukarı fırladı. Rıhtımın ani sallanması, üzerine çıkmış olanları yere devirdi. Reyn, ejderha onu uzaklara taşıırken annesinin dehşet çığlıklarını duydu. Sonra yükselişlerinin hızıyla kulaklarında tüm sesler kayboldu.

O zamana kadar, Tintaglia'nın önceki uçuşta kendisine ve Selden'e ne kadar özen gösterdiğini bilmiyordu. Şimdi o kadar hızlı yükseldi ki, kan yüzüne hücum etti ve kulakları çınladı. Midesi kesinlikle çok aşağıda kalmıştı. Onun içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu. İnsanların önünde, onun kendi adını kullanarak onu utandırmıştı. Adını, buna hakkı olmayan diğerlerine ifşa etmişti.

Nefes aldı ama ne söyleyeceğine karar veremedi. Özür dilemek, ona bunu Malta'ya borçlu olduğunu söylemek kadar büyük bir hata olabilirdi. Dilini tuttu ve pençelerini kavrayarak kaburgalarını sıkın pençelerini gevşetmeye çalıştı.

"Onları gevşetmemi ister misin, Reyn Khuprus?" ejderha alaycı bir şekilde sordu. Pençelerini açtı, ama o ölümüne atlamadan önce tekrar kapattı. O korkuyla nefes nefese kalırken, ejderha yükselişlerini durdurdu, vücudunu eğdi ve onları nehrin üzerinde geniş bir spiral çizerek uçurdu. Çok yüksekti, hiçbir şey göremiyorlardı. Altlarındaki ormanlık arazi dalgalı bir yosun halısı gibiydi, nehir ise beyaz bir şerit gibi görünüyordu. Ejderha, onun düşüncelerine seslendi.

"Bir ejderhanın gözleri av hayvanlarının gözleri gibi değildir, küçük et parçası. Buradan görmem gereken her şeyi görüyorum. O burada yok. Nehirde sürüklenmiş olmalı."

Reyn'in kalbi göğsünde çarpıyordu. "Onu bulacağız," ejderha isteksizce onu teselli etti. Büyük kanatları düzenli bir şekilde çırpmaya başladı ve onları nehrin akışına doğru sürükledi.

"Daha aşağı in," diye yalvardı. "Onu kendi gözlerimle arayayım. Sığ bir yerdeyse, ağaçların arasında saklanmış olabilir. Lütfen."

Ejderha cevap vermedi, ama onu o kadar hızlı indirdi ki, görüşünün kenarlarında karanlık göründü. Ejderha onunla birlikte nehir boyunca uçtu. İki eliyle ejderhanın pençelerine sıkıca tutunarak nehrin geniş yüzünü ve her iki kıyıyı izlemeye çalıştı. Ejderhanın uçuşu çok hızlıydı. Ejderhanın keskin duyuları, onu görmese bile Malta'yı bulacağına inanmaya çalıştı

, ama bir süre sonra umutsuzluk içini kapladı. Çok uzağa gitmişlerdi. Henüz bulamamışlarsa, artık hayatta olmadığı içindi.

"Orada!" Tintaglia aniden haykırdı.

O baktı ama hiçbir şey görmedi. Tintaglia, bir kırlangıç kadar çevik bir hareketle yön değiştirdi ve onu aynı nehir kesimine geri getirdi. "Orada. İki kişiyle birlikte, o küçük teknede. Nehrin ortasına yakın. Şimdi görüyor musun?"

"Görüyorum!" Joy'un içinde bir sevinç patladı, ama hemen ardından dehşet geldi. Onu bulmuşlardı ve Tintaglia onu gittikçe yaklaştırırken, Satrap ve arkadaşının da onunla birlikte olduğunu gördü. Ama onu görmek, onu kurtarmakla aynı şey değildi. "Onu tekneden kaldırabilir misin?" diye sordu ejderhaya.

"Belki. Seni bırakıp tekneyi batırırsam. Kaburgalarını kırmaktan başka bir şey yapmadan onu kapma şansım var. İstedğin bu mu?"

"Hayır!" diye düşündü çılgınca. "Ejderhalar yüzebilir mi? Nehrin üzerine, onun yanına inebilir misin?"

"Ben ördek değilim!" İğrenesi belliydi. "Ejderhalar suya inmeyi seçerse, yüzeyde durmaz, dibe dalar ve oradan çıkarız. Bu deneyimi beğenmeyeceğini sanırım."

O çaresizce bir umut aradı. "Beni tekneye bırakabilir misin?"

"Ne yapayım? Onunla birlikte boğulmak mı? Aptal olma. Kanatlarımdan esen rüzgar, seni teknenin dibine bırakacak kadar yaklaşmadan tekneyi batırır. İnsan, ben üzerime düşeni yaptım. Onu senin için buldum. Artık nerede olduğunu biliyorsun, onu kurtarmak sana ve diğer insanlara kalmış. Onun hayatındaki rolüm bitti."

Bu onu hiç rahatlatmadı. Malta'nın yüzünün onlara doğru döndüğünü görmüştü. Neredeyse ona yardım için yalvaran çılgınlıklarını duyduğunu sandı. Ama ejderha haklıydı. Hepsi daha büyük bir tehlikeye atılmadan Malta için hiçbir şey yapamazlardı.

"Beni Trehaug'a geri götür, çabuk," diye yalvardı. "Kendry şimdi onun peşine düşerse, tüm yelkenlerini açarsa, nehir tekneyi yutmadan

nehir onu yutmadan önce onu yakalayabiliriz."

"Akıllıca bir plan!" ejderha alaycı bir şekilde gürlledi. "Benden bunu istemek yerine hemen gemiye binseydin daha akıllıca davranmış olurdun. Sana onun nehirde olduğunu söylemiştim."

Ejderhanın soğuk mantığı cesaret kırıcıydı. Reyn söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Kanatları bir kez daha güçlü bir şekilde çırpındı ve onları çok katlı ormanın üstüne çıkardı. Onu Trehaug'a geri götürürken, toprak hızla altlarında kayıp gitti.

"Bana yardım etmenin hiçbir yolu yok mu?" diye sordu acınacak bir sesle, o şehrin üzerinde daireler çizerken. Onu gören tüm liman halkı kıyıya doğru koştu. İnişlerini yavaşlatmak için kanatlarını çırpıtığında, büyük kanatlarından esen rüzgar Kendry'yi sarsmıştı. Rıhtım altında çöküp sallanırken, ağır arka ayakları bir kez daha inişin darbesini emdi. Onu pençelerine aldı, boynunu uzatıp başını çevirerek kocaman gümüş gözünü ona odakladı.

"Küçük insan, ben bir ejderhayım. Üç Diyarın son lorduyum. Türümden başka biri varsa, onu bulup yardım etmeliyim. Senin gibi önemsiz bir varlık için endişelenemem. Öyleyse, kendi başına elinden geleni yap. Ben gidiyorum. Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum."

Onu ayakları üzerine indirdi. Nazik davranmak istemişse, başaramamıştı. Sendeleyerek uzaklaşırken, bedeninden çok zihninde ani bir şok hissetti. Birdenbire, çok önemli bir şeyi unuttuğuna dair umutsuz bir korku sardı. Sonra kaybolan şeyin ejderha ile olan zihinsel bağı olduğunu fark etti. Tintaglia kendinden uzaklaşmıştı. Bu kayıp başını döndürdü. Bağlantıdan bir miktar canlılık alıyordu sanki, çünkü aniden açlık, susuzluk ve aşırı yorgunluk hissetti. Dizlerinin üzerine çökmeden önce birkaç adım atmayı başardı. Dizlerinin üzerine çökmesi iyi olmuştu, aksi takdirde ejderha gökyüzüne sıçrayarak rıhtımı sarsınca düşerdi. Son bir kez kanatlarının çırpınmasıyla sürüngen kokusu üzerine yayıldı. Anlayamadığı bir nedenden dolayı, kaybının acısı gözlerini yaşarttı.

Rıhtım uzun süre sallanmaya devam etti. Annesi yanında diz çökmüş olduğunu fark etti. Annesi başını kucağına aldı. "Sana zarar verdi mi?" diye sordu. "Reyn. Reyn, konuşabiliyor musun? Yaralandın mı?"

Derin bir nefes aldı. "Kendry'yi hemen denize açmaya hazırlayın. Nehirden aşağı tüm hızımızla gitmeliyiz. Malta, Satrap ve arkadaşı... küçük bir teknede." Aniden, kelimeleri bile çıkaramayacak kadar yorgun düştü ve sustu.

"Satrap!" diye bağırdı yakınlarda bir adam. "Sa'ya şükürler olsun! Eğer hala hayattaysa ve onu kurtarabilirsek, her şey kaybedilmiş sayılmaz. Kendry'ye acele edin. Yola çıkmaya hazırlayın!"

"Bana bir şifacı gönderin!" Jani Khuprus'un sesi ani mırıldanmaların üstüne yükseldi. "Reyn'i odama taşıyın."

"Hayır. Hayır." O, annesinin koluna zayıf bir şekilde tutundu. "Kendry ile gitmeliyim. Malta'nın güvende olduğunu görmeden dinlenemem."

5

PARAGON VE KORSANLIK

"Dövmeyi umursamıyorum. Ama bu seferki öyle değildi. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Hayatımda aldığım dayakların çoğu da öyle oldu. Yanlış bir şey yapmadım, ama doğru bir şey de yapmadım," dedi Althea tarafsız bir şekilde. İki parmağını Clef'in çenesinin altına koydu ve yüzünü solan gün ışığına doğru çevirdi. "Çok da önemli değil, evlat. Dudakların çatlamış ve yanağın morarmış. Bir haftada geçer. Burnunu kırmadı ya."

Clef somurtarak onun dokunuşundan çekildi. "Görmeseydim kırardı."

Althea, geminin çocuğunun omzuna vurdu. "Ama gördün. Çünkü sen hızlı ve güçlüsün. İyi bir denizci olmanın sırrı budur."

"Sence bana yaptığı şey doğru muydu?" Clef öfkeyle sordu.

Althea nefes aldı. Kalbini ve sesini sertleştirerek soğukkanlılıkla cevap verdi. "Bence Lavoy ikinci kaptan, sen gemici çocuksun ve ben de ikinci kaptan yardımcısıyım. Doğru ya da yanlışın burada önemi yok, Clef. Bir dahaki sefere biraz daha canlı ol. Ve ikinci kaptan sinirliyen yoluna çıkmayacak kadar akıllı ol."

"O hep sinirli," dedi Clef somurtkan bir şekilde. Althea bu sözü geçiştirdi. Her denizci ikinci kaptan hakkında şikayet etme hakkına sahipti, ama Clef'in bu konuda taraf tutacağını düşünmesine izin veremezdi. Olayı görmemişti, ama Amber'in öfkeli anlatımını duymuştu. Amber, geminin direklerindeydi. O güverteye geri döndüğünde, Lavoy çoktan uzaklaşmıştı. Althea, birinci kaptan ile geminin marangozunun karşılaşmamasına sevindi. Yine de, bu olay Amber ve Lavoy'un birbirlerine olan düşmanlığını daha da şiddetlendirmişti. Lavoy'un Clef'e attığı yumruk, delikanlıyı havaya uçurmuştu ve bunun tek nedeni, Clef'in sarstığı halatın, ikinci kaptanın istedi

Amber ve Lavoy'un birbirlerine olan düşmanlığı daha da şiddetlendi. Lavoy'un Clef'e attığı yumruk, delikanlıyı havaya uçurmuştu ve bunun tek nedeni, Clef'in sararken halatı, ikinci kaptanın istediği gibi düzgünce sarmamış olmasıydı. Althea, içinden Lavoy'un kaba ve aptal olduğunu düşünüyordu. Clef, iyi huylu bir delikanlıydı ve en iyi çabaları, şiddetle değil, övgüyle karşılanıyordu.

Geminin kış tarafında durmuş, geminin bıraktığı izleri izliyorlardı. Uzakta, küçük adalar yeşil tepelikler gibi görünüyordu. Su sakin ve durgundu, hafif bir akşam esintisi vardı ve Paragon bunu en iyi şekilde değerlendiriyordu. Son zamanlarda, gemi sadece istekli değil, neredeyse Pirate Isles'a doğru hızla ilerlemek için can atıyor gibiydi. Yılanlarla ilgili tüm konuşmalarını ve bir insanın diğer insanların onun hakkında düşündükleri mi yoksa kendisinin hakkında düşündükleri mi olduğu konusundaki metafiziksel düşüncelerini bile bırakmıştı. Althea, sığ bir balık sürüsüne dalan martıları izlerken kendi kendine başını salladı. Onun felsefi konuşmalarını bırakmasına sevindi. Amber bu uzun konuşmalardan hoşlanıyor gibiydi, ama Althea onları rahatsız ediyordu. Şimdi Amber, Paragon'un içine kapanık ve ters davrandığından şikayet ediyordu, ama Althea ona daha sağlıklı ve elindeki işe daha odaklanmış gibi geliyordu. Bir insanın ya da bir yaşam gemisinin kendi doğası üzerine sonsuza dek kafa yorması iyi bir şey olamazdı. Clef'e baktı. Gemici çocuk, dudağındaki yarayı dikkatlice yalıyordu. Mavi gözleri uzaklara dalmıştı. Onu nazikçe dürttü.

"Git biraz uyu, evlat. Yakında nöbetin başlayacak."

"Sanırım," dedi isteksizce. Bir an dalgın dalgın ona baktı, sonra dikkatini ona verdi. "Onu ondan almam gerektiğini biliyorum. Bunu köle olduğum zamanlarda öğrendim. Bazen birinden alıp kafanı eğmen gerekir."

Althea gülümsemeden gülümsedi. "Bazen bana denizci olmakla köle olmak arasında pek bir fark yokmuş gibi geliyor."

"Olabilir," dedi çocuk sertçe. "İyi geceler, hanımefendi," diye ekledi ve dönüp yoluna devam etti.

Kısa bir süre daha, arkalarında genişleyen izlerini izledi. Bingtown'u çok geride bırakmışlardı. Evde rahatça oturan annesini ve kız kardeşini düşündü ve onları kıskandı. Sonra kıyıdaki hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu ve sonsuz bekleyişin onu ne kadar sinirlendirdiğini hatırladı.

. Muhtemelen şu anda babasının şalışma odasında oturmuş, şaylarını yudumlarken, bu kadar kısıtlı bir bütçeyle Malta'yı Bingtown toplumuna nasıl sokacaklarını düşünüyörlardı. Yazın geri kalanında cimrilik yapıp idare etmek zorunda kalacaklardı. Adil olmak gerekirse, muhtemelen onun için, aile gemisinin ve Keffria'nın kocası ile oğlunun kaderi için büyük endişe duyduklarına karar verdi. Buna katlanmak zorundaydılar. İyi ya da kötü, bahara kadar geri dönebileceğinden şüpheliydi.

Kendisi için, daha büyük bir sorunla ilgilenmeyi tercih ediyordu: Ailesinin yaşam gemisini nasıl bulacak ve Vivacia'yı Bingtown'a sağ salim geri götürecekti? Brashen yaşam gemisini son gördüğünde, Vivacia korsan Kennit'in elindeydi ve bir korsan kalesinde demirlemişti. Elinde pek bir ipucu yoktu. Korsan Adaları sadece haritalarda yer almayan ve korsanlarla dolu bir yer değildi, aynı zamanda fırtınalar ve iç kesimlerdeki sellerin adaların, nehir ağızlarının ve su yollarının şeklini sık sık değıştirdiğİ için ziyaret edilmesi tehlikeli bir yerdi. En azından öyle duymuştu. Babasıyla birlikte güneydeki ticaret seyahatlerinde, babası tam da şimdi onun cesaretle göğüs gerdiğİ tehlikeler nedeniyle Korsan Adaları'ndan hep uzak durmuştu. Babası bu konuda ne düşünürdü? Babası, aile gemisini kurtarmaya çalışmasını onaylayacaktı, ama kurtarma gemisi seçimini onaylamayacaktı. Babası her zaman Paragon'un sadece deli değıl, aynı zamanda uğursuz bir gemi olduğunu söylerdi. Kızken, babası ona Paragon'la hiçbir şekilde ilgilenmemesini söylemişti.

Aniden yana döndü ve tedirginliğinden uzaklaşmak istercesine ilerlemeye başladı. Hoş bir akşamdı, diye düşündü, gemi son iki gündür alışılmadık bir şekilde dengede ve iyi seyrediyordu. Birinci zabıt Lavoy, son zamanlarda disiplin ve temizlik konusunda sıkı önlemler almıştı, ama bu olağandışı bir durum değildi. Kaptan Brashen, işe aldıkları denizciler ile kölelikten kaçmak için gemiye gizlice binenler arasındaki ayrımı ortadan kaldırmasını söylemişti. Her zabıt, mürettebatı birleştirmek için birkaç gün boyunca onları zorlu koşullarda tutmanın en iyi yol olduğunu bilirdi.

Mürettebatın genel olarak biraz daha disiplin ve çok daha fazla temizliğe ihtiyacı vardı. Yelkencilik becerilerini geliştirmekle kalmayıp, mürettebatın savaşmayı da öğrenmesi gerekiyordu. Ve, ekledi morali bozuk bir şekilde, sadece gemilerini savunmak için değıl, başka bir gemiyi saldırı becerilerini de öğrenmeleri gerekiyordu. Aniden her şey çok zor göründü. Böyle düzensiz bir mürettebat ve öngörülemez bir gemiyle Vivacia'yı bulmayı, geri almayı nasıl umabilirlerdi?

"İyi akşamlar, Althea," diye selamladı Paragon. Düşünmeden, geminin baş tarafındaki figürinlerin yanına gelmişti. Paragon, sanki onu görebiliyormuş gibi, yaralı yüzünü ona çevirdi.

"İyi akşamlar, Paragon," diye karşılık verdi. Sesinde hoş bir ton vermeye çalıştı, ama gemi onu çok iyi tanıyordu.

"Ee, bu akşam seni en çok hangi dertlerimiz rahatsız ediyor?"

Althea pes etti. "Hepsi bir sürü havlayan köpek gibi peşimde. Aslında hangisi için önce endişelenmeliyim, bilmiyorum."

Gemi başı küçümseyerek burnunu çekti. "O zaman onları gerçekten bir köpek sürüsüy müş gibi kov ve yerine kaderimize bak." Sakallı yüzünü ondan çevirip ufka doğru boş boş baktı. "Kennit," dedi alçak ve kader dolu bir sesle. "Korsanla yüzleşmeye gidiyoruz ve hakkımız olan her şeyi ondan geri alacağız. Bu amaçla aramıza hiçbir şey girmesin."

Althea şaşkınlıktan sessiz kaldı. Geminin böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Başlangıçta, denize açılmaya bile isteksizdi. O kadar uzun yıllar karaya oturmuş, kör bir terk edilmiş olarak yaşamıştı ki, kurtarma görevine çıkmak bir yana, denize açılma fikrine bile karşı çıkıyordu. Şimdi ise bu fikri kabul etmekle kalmayıp, Vivacia'yı ele geçiren adamdan intikam alma fırsatını sevinçle karşılıyor gibiydi. Kaslı kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Elleri yumruk haline gelmişti. Gerçekten onun davasını kendi davası mı yapmıştı?

"Şu an ile onunla yüzleşeceğimiz an arasında bizi bekleyen engelleri düşünme." Gemi alçak ve yumuşak bir sesle konuştu. "Uzun ya da kısa, yolculuğun her adımını düşünürsen, onu sonsuza dek parçalara böler ve bu parçalardan herhangi biri seni yenebilir. Sadece sonuna bak."

"Bence kendimizi hazırlamazsak başaramayız," diye itiraz etti Althea.

Paragon başını salladı. "Başaracağına inanmayı öğren. Kennit'i bulduğumuzda iyi savaşçılar olmalıyız dersin, o zamana kadar bunu ertelemiş olursun. Şimdi iyi savaşçılar olun. Yolculuğunuzun sonunda başarılı olmak için şimdi olmanız gereken kişiler olun, ve son geldiğinde, bunun sadece başka bir başlangıç olduğunu göreceksiniz."

Althea iç geçirdi. "Şimdi Amber gibi konuşuyorsun," diye şikayet etti.

"Hayır." Paragon onu kesin bir şekilde yalanladı. "Şimdi kendim gibi konuşuyorum. Bir kenara koyup sakladığım, hazır olduğumda bir gün tekrar olmak istediğim kendim. Artık niyet etmiyorum. Artık öyleyim."

Althea sessizce başını salladı. Paragon somurtkanken onunla başa çıkmak daha kolaydı. Onu seviyordu, ama Vivacia ile olan bağına benzemiyordu. Paragon ile birlikte olmak, çoğu zaman sevilen ama huysuz ve zor bir çocuğa bakmak gibiydi. Bazen onunla başa çıkmak çok zor oluyordu. Şimdi bile, onunla ittifak kurmuş gibi görünse de, yoğunluğu korkutucu olabiliyordu. Rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Bu düşünceleri bir kenara itti ve geminin yumuşak hareketine ve yatıştırıcı gece seslerine kendini bırakarak rahatlamaya çalıştı. Huzur uzun sürmedi.

"İstersen bana söylemiştin diyebilirsin." Amber'ın sesi yorgun ve acıydı.

Althea, geminin marangozunun da korkuluğa gelmesini bekledikten sonra tahminini söylemeye cesaret etti. "Lavoy ve Clef hakkında kaptanla konuştun mu?"

"Konuştum." Amber cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi. "Bir işe yaramadı. Brashen sadece Lavoy'un ikinci kaptan, Clef'in gemici çocuğu olduğunu ve karışmayacağını söyledi. Anlamıyorum."

Althea'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onu Brashen olarak düşünmeyi bırak. Brashen sokakta olsaydı ve Lavoy'un bir çocuğu yere düşürdüğünü görseydi, hemen müdahale ederdi. Ama biz sokakta değiliz. Bir gemideyiz ve o geminin kaptanı. Birinci kaptan ile mürettebat arasında kalamaz. Bunu bir kez bile yaparsa, tüm mürettebat Lavoy'a saygısını yitirir. Onun hakkında bitmek bilmeyen şikayetler olur ve hepsi kaptanın kulağına gider. O kadar meşgul olur ki, kaptanlık yapmaya vakti kalmaz. Bahse girerim Brashen de Lavoy'un yaptığını senden daha fazla takdir etmiyordur. Ama kaptan, bir çocuğun gururunun birkaç çürükten daha önemli olduğunu bilir."

"Lavoy'u ne kadar ileri gitmesine izin verecek?" diye homurdandı Amber.

"Bu kaptanın sorunu, benim değil," diye cevapladı Althea. Alaycı bir gülümsemeyle ekledi, "Ben sadece ikinci kaptanım, biliyorsun." Amber alnını

Altaea sordu, "İyi misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Amber kısaca. Althea'ya bakmadı, ama Althea marangozun profiline açıkça baktı. Sönük ışıktaki bile cildi kağıt gibi gergin görünüyordu ve yüz hatlarını daha keskin hale getiriyordu. Amber'ın ten rengi her zaman o kadar tuhaftı ki Althea ondan pek bir şey anlayamazdı, ama bu gece ona yaşlanan parşömenleri hatırlattı. Açık kahverengi saçlarını geriye bağlamış ve bir mendille örtmüştü.

Althea aralarında sessizliğin uzamasına izin verdi, ta ki Amber isteksizce ekleyene kadar: "Ama ben de hasta değilim. Ara sıra bir rahatsızlık geçiriyorum. Ateş ve yorgunluk dışında bir şey yok. İyileşeceğim." Althea'nın dehşetli bakışına Amber aceleyle ekledi: "Bulaşıcı bir hastalık değil. Sadece beni etkiliyor."

"Yine de kaptana sorununuzu anlatmalısınız. Ve geçene kadar odanızda kalın."

Paragon sessizce ekleyince ikisi de irkildi: "Gemide ateş ve salgın hastalık söylentisi bile mürettebatı tedirgin edebilir."

"Kimseye söylemem," diye güvence verdi Amber. "Sen ve Jek dışında kimse hastalığımı fark etmez herhalde. Jek daha önce görmüştü, onu rahatsız etmez." Aniden Althea'ya dönerek sordu, "Ya sen? Yanımda uyumaktan korkmuyor musun?"

Althea, karanlıkta onun bakışlarını karşıladı. "Korkacak bir şey olmadığına inanacağım. Ama yine de kaptana söylemelisin. Görevlerini ayarlayıp dinlenmen için daha fazla zaman verebilir." Amber'ı hastalığını gizlemek için onu izole etmenin bir yolunu bulacağını eklemedi.

"Kaptan mı?" Amber'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onun hakkında gerçekten her zaman böyle mi düşünüyorsun?"

"O öyle biri," diye yanıtladı Althea sertçe. Geceleri, dar ranzasında, Brashen'i kaptan olarak görmüyordu. Gündüzleri ise görmek zorundaydı. Bu ayrımı net tutmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu Amber'e söyleyemezdi. Konuşmak da işleri kolaylaştırmazdı. Kendine saklaması daha iyiydi. Paragon'un Brashen'e karşı gerçek duygularını bildiğinden şüpheleniyordu

Paragon, Brashen'e olan gerçek duygularından şüpheleniyordu. Onun korkunç ve her şeyi aıĒa çıkaracak bir şey söylemesini bekledi, ama baş figür sessiz kaldı.

"Bu onun bir parçası," dedi Amber kolayca. "Bir bakıma, en iyi yanı. Bence uzun yıllarını kaptan olsaydı nasıl olurdu diye planlayarak ve hayal ederek geçirdi. Kötü kaptanların altında acı çekti, iyi kaptanların altında çok şey öğrendi ve şimdi tüm bunları işine yansıttı. Hayalini yařayabildiĒi için sandıĒından daha şanslı. Çok az insan bunu başarabilir."

"Ne yapan çok az erkek var?" diye sordu Jek, yanlarına yaklaşarak. Althea'ya gülümsedi ve Amber'a sevgiyle drtt. KorkuluĒa yaslanarak dişlerini karıştırdı. Althea ona kıskançlıkla baktı. Jek canlılık ve saĒlık saçıyordu. Güverteci uzun boylu, kaslı ve vücudundan hiç utanmıyordu. GĒslerini hiç baĒlamıyordu ve denizci pantolonunun dizine kadar uzanmasından da hiç rahatsız olmuyordu. Uzun sarı örgüsü rzgr ve tuzlu sudan dolayı saman gibi olmuştu ama hiç umursamıyordu. Althea tedirginlikle düşündü: O, benim gibi davranmaya alıřtıĒım kadın: Cinsiyeti, istediĒi gibi yaşamasına engel olamayan bir kadın. Bu haksızlıktı. Jek, Altı Dkalık'ta büyümüştü ve bu eřitliĒi doĒuřtan hakkı olarak görüyordu. Sonuç olarak, erkekler genellikle bu hakkı ona bırakıyordu. Althea, bazen sadece kendisi olmak için bile birinin iznine ihtiyaç duyduĒunu hissediyordu. Erkekler bunu onda hissediyor gibiydi. Hiçbir şey kolay gelmiyordu. Mücadelenin nefes almak kadar sürekli olduĒunu hissediyordu.

Jek korkuluĒa yaslandı. "İyi akşamlar, Paragon!" Omzunun zerinden Amber'a sordu, "Senden ince bir iĒne alabilir miyim? Tamir etmem gereken bir şey var da, benimkini bulamıyorum."

"Olur. Birazdan gelip getiririm."

Jek huzursuzca kıpırdadı. "Nerede olduĒunu söyle, ben alayım," diye teklif etti.

"Benimkini kullan," diye araya girdi Althea. "Küçük antamda, bir parça kanvasın arasına sıkıştırılmış. İplik de var." Althea, Amber'ın abartılı mahremiyet ihtiyaının kişisel eşyalarına da uzandıĒını biliyordu.

"Teşekkürler. şimdi, az sayıda erkeĒin yaptıĒı şeyden bahsediyordun, neydi o?" Jek dudaklarını kıvırdı ve gözlerinde merak dolu bir bakış belirdi.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Amber hoşgörölü bir şekilde. "Hayallerini yaşayan insanlardan bahsediyorduk ve ben çok azının bunu başardığını, daha da azının bu deneyimin tadını çıkardığını söyledim. Çoğu insan hayallerine ulaştığında, bunun istediği şey olmadığını fark eder. Ya da hayalleri yeteneklerinin ötesindedir ve her şey acı bir sonla biter. Ama Brashen için her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Her zaman yapmak istediği şeyi yapıyor ve bunu çok iyi yapıyor. O iyi bir kaptan."

"Öyle," dedi Jek düşünceli bir şekilde. Kedimsi bir zarafetle korkuluğa yaslandı ve erken saatlerdeki yıldızları düşünceli bir şekilde seyretti. "Ve eminim başka yerlerde de iyi iş çıkarır."

Jek iştahlı bir kadındı; Althea onun bir erkeğe ilgi duyduğunu ilk kez duymuyordu. Gemi hayatı ve kuralları onu doğasına aykırı bir perhiz dönemine sokmuştu. Bedenine zevk veremese de zihnini serbest bırakıyordu ve sık sık düşüncelerini Althea ve Amber ile paylaşmakta ısrar ediyordu. Bu, nadiren hep birlikte yataklarında oldukları gecelerde en sık konuştukları konuydu. Jek'in gözlemleri alaycı bir mizahla doluydu ve geçmişteki başarısız ilişkilerinin hikâyeleri genellikle diğer iki kadını kahkahalara boğardı. Althea, erkek denizciler hakkındaki müstehcen spekülasyonlarını genellikle eğlenceli bulurdu, ama söz konusu erkek Brashen olduğunda durumun farklı olduğunu fark etti. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Jek, onun gergin sessizliğini fark etmemiş gibiydi. "Kaptanın ellerini hiç fark ettiniz mi?" diye sordu Jek retorik bir şekilde. "Çalışan bir adamın elleri var... Hepimiz onu sahilde çalışırken gördük. Ama artık kaptan olduğu için, katran ve çamur içinde değil, ellerini bir beyefendi gibi temiz tutuyor. Bir erkek bana dokunduğunda, ellerinin en son nerede olduğunu ve o zamandan beri yıkayıp yıkamadığını merak etmekten nefret ederim. Elleri temiz tutan erkekleri severim." Bu düşünceyi kendi kendine gülümseyerek sürdürdü.

"O kaptan," diye itiraz etti Althea. "Onun hakkında böyle konuşmamalıyız."

Amber'ın onun kibar sözlerine tepki verdiğini gördü. Jek'in keskin zekâsını ve daha da keskin dilini ona karşı kullanmasını bekliyordu ve Paragon'un bir soru soracağından daha da çok korkuyordu, ama kadın sadece gerindi ve şöyle dedi: "O her zaman kaptan olmayacak. Ya da belki ben her zaman onun gemisinde tayfa olmayacağım. Her halükarda, ona "efendim" demek zorunda kalmayacağım bir zaman gelecektir."

ona "efendim" demek zorunda kalmayacağım bir zamanın geleceğini umuyorum. Ve o zaman...' Aniden doğruldu, beyaz dişleri parlayarak sırttı. 'Şey.' Kaşlarını kaldırdı. 'Bence aramız iyi gider. Onun beni izlediğini gördüm. Birkaç kez akıllı çalıştığım için beni övdü." Daha çok kendine, diğerlerine değil, ekledi: "Boylarımız aynı. Bunu seviyorum. Bu, birçok şeyi daha... rahat hale getiriyor."

Althea sözlerini tutamadı. "Seni övdü diye sana bakıyor demek değildir. Kaptan böyledir. İyi bir iş gördüğünde bunu takdir eder. Öyle olduğunda, kötü bir iş gördüğünde olduğu gibi, bunu açıkça söyler."

"Tabii," diye kabul etti Jek kolayca. "Ama akıllı çalıştığımı bilmek için beni izliyor olmalı. Anlatabildim mi?" Tekrar korkuluğa yaslandı. "Ne dersin, gemi? Sen ve Kaptan Trell uzun süredir tanışıyorsunuz. İkinizin pek çok hikayesi vardır herhalde. Kadınlarda neyi sever?"

Bu sorunun ardından gelen kısa sessizlikte Althea öldü. Kalbi durdu, nefesi göğsünde takıldı. Brashen, Paragon'a ne kadarını anlatmıştı ve gemi şimdi ne kadarını ağzından kaçıracaktı?

Paragon yine ruh halini değiştirmişti. Kadının ilgisinden açıkça gurur duyan, çocuksu bir sesle konuştu. Neredeyse flört eder gibi cevap verdi: "Brashen mi? Sence o bana böyle şeyleri açıkça söyler mi?"

Jek gözlerini devirdi. "Erkeklerin yanında fazla açık konuşmayan erkek var mı?"

"Belki zaman zaman bana bir iki hikaye anlatmıştır." Geminin sesi müstehcen bir tona büründü.

"Ah. Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Peki. Kaptanımız neyi tercih ediyor, gemi? Hayır. Bırak tahmin edeyim." Rahat bir şekilde gerindi. "Belki de mürettebatını "akıllı ve canlı çalıştıkları" için her zaman övdüğü için, kadınlarda da bunu tercih ediyordur? Halatlarını hızlıca çekip yelkenlerini indiren birini..."

"Jek!" Althea sesinden rahatsızlığını gizleyemedi, ama Paragon araya girdi.

"Aslında, Jek, bana söylediğine göre, konuşmaktan çok sessiz olan kadınları tercih ediyormuş."

Jek onun sözlerine kolayca güldü. "Ama bu kadınlar bu kadar sessizken, onlardan ne yapmalarını bekliyor?"

"Jek." Amber'ın tüm azarlaması tek bir sessiz kelimedeydi. Jek gülerek onlara döndü, Paragon ise "Ne?" diye sordu.

"Kızlar partisini böldüğüm için üzgünüm, ama kaptan ikinci kaptanı görmek istiyor." Lavoy sessizce yaklaşmıştı. Jek dikleşti, gülümsemesi kayboldu. Amber ona sessizce öfkeyle baktı. Althea onun ne kadarını duyduğunu merak etti ve kendini azarladı. Ön güvertede dolaşp mürettebatla bu kadar rahat konuşmamalıydı, özellikle de böyle konularda. Brashen'in mürettebatın geri kalanından kendini ayırma şeklini daha çok örnek almaya karar verdi. Biraz mesafe, saygıyı korumaya yardımcı olurdu. Ancak Amber'le arkadaşlığını kaybetme ihtimali onu korkutuyordu. O zaman gerçekten yalnız kalacaktı.

Tıpkı Brashen gibi.

"Hemen rapor vereceğim," diye Lavoy'a sessizce cevap verdi. "Kızlar partisi" yorumunun küçümsemesini görmezden geldi. O birinci kaptandı. Onu azarlayabilir, azarlayabilir ve alay edebilirdi ve görevinin bir parçası da bunu kabul etmektir. Bunu mürettebatın önünde yapması canını sıktı, ama cevap vermek durumu daha da kötüleştirecekti.

"Orada işin bittiğinde Lop'a da bak, olur mu? Delikanlının biraz doktora ihtiyacı var gibi görünüyor." Lavoy, yüzünde bir gülümseme yayılırken parmaklarını yavaşça kırdı.

Althea, bu sözlerin Amber'ı kızdırmak için söylendiğini biliyordu. Lop'un ihtiyacı olan tedavi, Lavoy'un yumruklarının doğrudan sonucuydu. Lavoy, Amber'ın şiddetten hoşlanmadığını keşfetmişti. Henüz öfkesini Jek'e veya geminin marangozuna yöneltecek bir bahane bulamamıştı, ama diğer mürettebat üyelerine uyguladığı dayaklara Amber'ın tepkisini zevkle izliyor gibiydi. Althea, Amber'ın bu kadar gururlu olmaması için yüreği burkularak diledi. Amber, birinci kaptana karşı birazcık başını eğse, Lavoy memnun olurdu. Althea, bu gergin durumun neye varacağından korkuyordu.

Lavoy, Althea'nın yerini korkulukta aldı. Amber biraz geri çekildi. Jek, Paragon'a sessizce "İyi geceler, gemi" dedi ve yavaşça uzaklaştı. Althea, Brashen'in çağrısına acele etmesi gerektiğini biliyordu, ama Amber ve Lavoy'u bu kadar yakın yerde yalnız bırakmak istemiyordu. Bir şey olursa, Amber'ın sözüne karşı onun sözü kalacaktı. Ve bir ikinci kaptan bir şey söylediğinde, sıradan bir denizcinin sözü hiçbir anlam ifade etmezdi.

Althea sesini sertleştirdi. "Marangoz. Kabinimin kapısının mandalını bu gece tamir etmeni istiyorum. Küçük işler sakın havalarda ve sessiz zamanlarda yapılmalı, yoksa fırtınada büyük işlere dönüşürler."

Amber ona bir bakış attı. Aslında, kapının sıkıca kapanmayıp mandala çarptığını fark eden Amber'dı. Althea bu haberi omuz silkerek karşılamıştı. "Ben hallederim," diye ciddi bir şekilde söz verdi Amber. Althea bir saniye daha oyalanarak, marangozun bu bahaneyle Lavoy'dan uzaklaşmasını diledi. Ama marangoz uzaklaşmadı ve Althea, ortalığı gerginleştirmeden onu zorlayamazdı. İstemeyerek onları yalnız bıraktı.

Kaptanın kamarası geminin kış tarafındaydı. Althea kapıyı nazikçe çaldı ve içeri girmesini işaret eden sessiz davetini bekledi. Paragon, kaptanın aynı zamanda geminin sahibi ya da en azından bir aile üyesi olacağı varsayımıyla inşa edilmişti. Çoğu denizci, güvertede yer bulabildikleri yerlere asılmış hamaklarla idare ediyordu. Ancak Brashen'in kapısı, sabit yatağı, masası, harita masası ve geminin izini gören pencereleri olan bir odası vardı. Sıcak sarı lamba ışığı, zengin kokular ve cilalı ahşabın sıcak tonları onu karşıladı.

Brashen, harita masasından ona baktı. Önünde, tuval parçaları üzerine çizdiği orijinal eskizleri ve Althea'nın parşömen üzerine haritalarını düzenleme çabaları yayılmıştı. Yorgun görünüyordu ve yaşından çok daha yaşlıydı. Yılan zehriyle yanmış yüzü kabuk bağlamıştı. Artık alnındaki, yanaklarındaki ve burnunun yanındaki çizgiler daha da belirginleşmişti. Zehirli yanıklar kaşlarının bir kısmını da almıştı. Kalın kaşlarındaki boşluklar onu biraz şaşkın göstermişti. Kız, yılanın püskürttüğü zehirli sıvının onun koyu renkli gözlerine zarar vermemiş olmasına şükretti.

"Ee?" diye sordu Brashen aniden ve kız, ona bakakaldığını fark etti.

"Beni çağırdın," dedi kız, utançtan neredeyse keskin bir sesle.

Sanki orada bir sorun olduğunu düşünürcesine saçlarına dokundu. Kızın doğrudan tavrından rahatsız olmuş gibiydi. "Seni çağırdım. Evet, çağırdım. Lavoy ile biraz konuştum. Bana bazı fikirlerini anlattı. Bazıları değerli görünüyor, ama korkarım ki beni daha sonra pişman olacağım bir yola sürüklemeye çalışıyor. Kendime soruyorum, bu adamı ne kadar tanıyorum? Aldatıcı biri olabilir mi, hatta..." Aniden çok açık konuştuğuna karar vermiş gibi sandalyesinde dikleşti. "Son zamanlarda geminin yönetimi hakkında fikrini almak istiyorum."

"Yılan saldırısından beri mi?" diye gereksizce sordu. O ve Brashen birlikte yılanı kovmak için bir araya geldiklerinden beri, güç dengesinde ince bir değişiklik olmuştu. Artık erkekler onun yeteneklerine daha fazla saygı duyuyordu ve Lavoy'un bunu onaylamadığını düşünüyordu. İkinci kaptanı eleştiriyormuş gibi görünmeden bunu ifade etmenin bir yolunu aradı. Nefes aldı. "Yılan saldırısından bu yana, komuta görevimi daha kolay yerine getiriyorum. Denizciler bana hızlı ve iyi itaat ediyorlar. Onların kalbini ve sadakatini kazandığımı hissediyorum." Bir nefes daha aldı ve sınırını aştı. "Ancak, saldırıdan bu yana, birinci kaptan disiplini sıkılaştırmaya karar verdi. Bunun bir kısmı anlaşılabilir. Adamlar saldırı sırasında iyi tepki vermediler. Bazıları itaat etmedi, çok azı bize yardım etmek için atladı."

Brashen konuşurken kaşlarını çatı. "Lavoy'un bize yardım etmediğini ben de fark ettim. Nöbeti başlamıştı ve güvertede idi, ama bize hiç yardım etmedi." Althea'nın midesi gergin bir şekilde kıpırdadı. Bunu fark etmeliydi. O ve Brashen yılanla savaşıırken Lavoy kenarda durmuştu. O anda, ikisinin yılanın karşısına dikilmesi garip bir şekilde doğal gelmişti. Lavoy'un yokluğunun, korkmasından öte bir anlamı olup olmadığını merak etti. Lavoy, onun, Brashen'in ya da ikisinin birden ölmesini mi ummuştu? Geminin komutasını devralmayı mı umuyordu? Eğer öyleyse, asıl görevleri ne olacaktı? Brashen yine sessiz kaldı, belli ki düşünmesine izin veriyordu.

Nefes aldı. "Yılan saldırısından bu yana, birinci zabıt disiplini sıkılaştırdı, ama eşit değil. Bazı adamlar haksız yere hedef alınmış gibi görünüyor. Lop mesela. Clef de öyle."

Brashen onu dikkatle izlerken, "Lop'a bu kadar sempati duymanı beklemiyordum. Artu sana saldırdığında sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı."

Althea neredeyse öfkeyle başını salladı. "Kimse ondan bunu beklememeliydi," dedi. "Adam bazı yönlerden aptalın teki. Ona talimat ver, ne yapacağını söyle, o da yeterince iyi iş çıkarır. Artu... Artu ile kavga ederken Lop ortalıkta zıplıyor, göğsüne vuruyor ve kendine bağırıyordu. Gerçekten ne yapacağını bilmiyordu. Artu bir gemi arkadaşıydı, ben ikinci kaptandım ve o kimi seçeceğini bilmiyordu. Ama güvertede, yılan saldırdığında, yaratığa bir kova fırlatıp Haffı güvenli bir yere sürükleyen o olduğunu hatırlıyorum. Lop'un bu hareketi olmasaydı, bir adam eksik olacaktık. Akıllı değil. Hiç de değil. Ama yeteneklerinin ötesine zorlanmadıkça iyi bir denizci."

"Lavoy'un Lop'u yeteneklerinin ötesine zorladığını mı düşünüyorsun?"

"Adamlar Lop'u şaka konusu yapıyorlar. Bu beklenen bir şey ve çok ileri gitmedikleri sürece Lop bu ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ama Lavoy da katıldığında oyun daha acımasız hale geliyor. Ve daha tehlikeli. Lavoy, seninle konuşman bittiğinde Lop'a doktorluk yapmamı söyledi. Bu, iki gün içinde ikinci kez dayak yediği. Onu tehlikeli veya aptalca şeyler yapmaya kıskırtıyorlar. Bir sorun olduğunda ve Lavoy bunun için Lop'u hedef aldığı anda, gemideki hiç kimse suçun bir kısmını üstlenmiyor. Bu, mürettebat için iyi değil. En çok birliğe ihtiyacımız olduğu anda, onların birliğini bozuyor."

Brashen ciddiyetle başını salladı. "Bingtown'dan kurtardığımız kölelerle Lavoy'u gözlemledin mi?" diye sordu sessizce.

Soru onu sarsmıştı. Bir an sessiz kaldı, son birkaç günü zihninde canlandırdı. "Onlara iyi davranıyor," dedi sonunda. "Onlara öfkesini hiç göstermedi. Onları diğer mürettebatla olabildiğince fazla karıştırmıyor. Bazıları büyük potansiyel taşıyor. Harg ve Kitl inkar ediyor ama bence daha önce güvertede çalışmışlar. Diğerlerinden bazıları silah kullanmaya alışık adamların izlerini ve tavırlarını taşıyor. En iyi iki okçumuzun yüzleri dövme. Yine de her biri, bir esnafın ya da tüccarın oğlu olduğunu, korsanlar tarafından kaçırılmış masum bir Korsan Adaları sakini olduğunu söylüyor. Mürettebatımız için değerli kazanımlar ama

Onlar kendilerine kapalıdır. Uzun vadede, diğer denizcilerin onları sıradan gemi arkadaşları olarak kabul etmelerini sağlamalıyız, aksi takdirde...

"Ve sen onun sadece kendi aralarında kalmalarına izin vermekle kalmayıp, işleri dağıtma şekliyle bunu teşvik ediyor gibi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Brashen'in ne demek istediğini merak etti. "Öyle olabilir." Derin bir nefes aldı. "Lavoy, Harg ve Kitl'i neredeyse bir kaptanın birinci ve ikinci kaptanını kullanır gibi kullanıyor. Bazen eski köleler gemide bağımsız bir ikinci mürettebat gibi görünüyor." Rahatsız bir şekilde, "Kabul edilememesi durumu her iki tarafta da var gibi görünüyor. Sadece liman işçileri eski köleleri kabul etmiyor. Dövmeli olanlar da kendilerine kapalı davranmaya meyilli."

Brashen sandalyesine yaslandı. "Onlar Bingtown'da köleydi. Çoğu, Pirate Isles kasabalarında esir düşmüşlerdi. Her şeyi riske atıp Bingtown'dan kaçarak Paragon'a binmeye razı oldular, çünkü biz onlara eve dönme şansı sunuyorduk. Ben de onlara gemide çalışmak karşılığında bunu vermeyi kabul ettim. Şimdi bunun akıllıca bir anlaşma olup olmadığından emin değilim. Korsan Adaları'nda esir alınıp köle olarak satılan bir adam, korsan olmaya daha yatkındır. Ya da en azından korsanlara sempati duyar."

"Belki," diye kabul etti isteksizce. "Yine de, kölelikten kurtulmalarına yardım ettiğimiz için bize bir sadakat duymaları gerekir."

Kaptan omuz silkti. "Belki. Bunu söylemek zor. Şu anda hissettikleri sadakatin sana ve bana değil, Lavoy'a ya da Paragon'a olduğunu sanıyorum." Kaptan sandalyesinde kıpırdadı. "Bu Lavoy'un önerisi. Korsan Adaları'nın sularına girdiğimizde, kendimizi korsan gibi gösterirsek yaklaşma şansımızın daha yüksek olacağını söylüyor. Dövmeli denizcileri bize inandırıcılık katabilir ve korsanlık yapmayı öğretebilirmiş. Bazılarının adaları iyi bildiğini bile ima ediyor. Yani korsan gemisi gibi devam edebiliriz."

"Ne?" Althea inanmadı. "Nasıl?"

Bir bayrak tasarla. Lavoy'un dediği gibi, savaş pratiği için bir veya iki gemi al. Sonra, biraz ganimet ve ganimetlerle birlikte küçük korsan kasabalarından birine gidip, cömert davranarak Kennit'i takip etmek istediğimizi duyuralım. Bir süredir bu Kennit kendini Korsanların Kralı olarak tanıtıyor.

Son duyduğuma göre, kendine takipçiler topluyordu. Onun takipçileri olmak istediğimizi söylersek, ona yaklaşabilir ve harekete geçmeden önce Vivacia'nın durumunu öğrenebiliriz.

Althea öfkesini bir kenara bırakıp kendini bu fikri düşünmeye zorladı. Bu fikrin en büyük yararı, Kennit'e yaklaşabilirlerse Vivacia'nın mürettebatından kaçının hayatta olduğunu öğrenebilecekleri idi. Eğer hayatta olan varsa. "Ama kolayca bir kaleye çekilebiliriz, orada Kennit ve mürettebatını yensek bile kaçma imkânımız olmaz. Böyle bir fikrin önünde iki büyük engel daha var. Birincisi, Paragon bir yaşam gemisi. Lavoy bunu nasıl saklayabileceğimizi düşünüyor? Diğeri ise, sadece savaş pratiği için öldürmek zorunda kalacağımız. Küçük bir ticaret gemisine saldırıp mürettebatını öldürmek, yüklerini çalmak... Böyle bir şeyi nasıl düşünebilir?

"Bir köle gemisine saldırabiliriz."

Bu sözler onu sessizliğe boğdu. Adamın yüzünü inceledi. Ciddiydi. Adam, onun şaşkın sessizliğine yorgun bir bakışla karşılık verdi. "Başka stratejimiz yok. Vivacia'yı gizlice bulup, onu takip edip Kennit'in en beklemediği anda saldırmak için sürekli yeni yollar arıyorum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kennit, orijinal mürettebatın herhangi bir üyesini rehin tutuyorsa, onları kurtarmamıza izin vermektense öldürür diye düşünüyorum."

"Önce pazarlık yapmayı planladığımızı sanıyordum. Hayatta kalanlar ve gemi için fidye teklif edecektik."

Kendi kulağına bile bu sözler çocukça ve naif geldi. Paragon'un ayrılmasından önce ailesinin bir araya getirebildiği para, sıradan bir geminin fidye bedelini karşılamaya yetmezdi, canlı bir gemi için ise hiç yetmezdi. Althea bu sorunu aklının bir köşesine itmiş, Kennit ile pazarlık yapacaklarını ve Vivacia sağ salım Bingtown'a döndüğünde ona ikinci bir ödeme yapacağını söylemişti. Fidye, çoğu korsanın istediği şeydi; korsanlığın altında yatan neden buydu.

Ancak Kennit çoğu korsan gibi değildi. Herkes onun hikâyelerini duymuştu. Köle tüccarlarını yakalıyor, mürettebatı öldürüyor ve yükü serbest bırakıyordu. Ele geçirdiği gemiler korsan gemisi oluyor ve çoğu zaman o gemilerin yükü olan adamlar mürettebatını oluşturuyordu. Bu gemiler de köle tüccarlarını avlıyordu. Aslında, Vivacia olayı olmasaydı, Althea Kennit'in

lanetli kıyılarından köleliği ortadan kaldırma çabalarını alkışlayacaktı. Chalced'in köle ticaretinin Korsan Adaları'nda durdurulduğunu görmekten memnun olacaktı. Ama kız kardeşinin kocası, ailelerinin yaşam kaynağı olan gemiyi köle gemisine çevirmiş ve Kennit onu ele geçirmişti. Althea, Vivacia'yı geri almak istiyordu, o kadar çok istiyordu ki, bu isteği kalbinde sürekli bir acı gibi yanıyordu.

"Anlıyorsun," dedi Brashen sessizce. Althea'nın yüzünü izliyordu. Althea, onun düşüncelerini bu kadar kolay okuyabildiğinden utanarak gözlerini ondan kaçırdı. "Er ya da geç, kan dökülecek. Küçük bir köle gemisini batırabiliriz. Mürettebatı öldürmemize gerek yok. Teslim olurlarsa, onları geminin botlarına bindirip denize bırakabiliriz. Sonra gemiyi bir korsan kasabasına götürüp, Kennit'in yaptığı gibi yükünü boşaltabiliriz. Bu, Korsan Adaları'ndaki halkın güvenini kazanmamızı sağlayabilir. Vivacia'nın peşine düşmek için ihtiyacımız olan bilgileri elde etmemizi sağlayabilir." Aniden tereddütlü bir ses tonuyla konuştu. Althea'ya bakan karanlık gözleri neredeyse işkence çekiyordu.

Kadın şaşırmıştı. "Benden izin mi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. Konuşmadan önce bir an bekledi. "Bu biraz garip," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Ben Paragon'un kaptanıyım. Ama Vivacia senin aile gemin. Bu seferi senin ailen finanse etti. Bazı kararlar konusunda, ikinci kaptan olarak değil, daha üst düzey bir yetkili olarak dinlenilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum." Sandalyesine yaslandı ve bir an parmak eklemlerini kemirdi. Sonra tekrar ona baktı. "Ee, Althea. Ne düşünüyorsun?"

Onun ilk adını söyleme şekli, konuşmanın tüm havasını bir anda değiştirdi. Bir sandalyeyi işaret etti ve Althea yavaşça oturdu. Kendisi de ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçti. Masaya döndüğünde elinde bir şişe rom ve iki bardak vardı. Her bardağa biraz rom döktü. Ona baktı ve gülümseyerek sandalyesine oturdu. Bardağı onun önüne koydu. O, onun temiz ellerine bakarken, konuşmaya odaklanmaya çalıştı. Ne düşünüyordu? Yavaşça cevap verdi.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım her şeyi sana güvenerek bıraktım. Kaptan *sensin*, ben değil." Bu sözleri hafifçe söylemeye çalıştı, ama neredeyse bir suçlama gibi çıktı. Romundan bir yudum aldı.

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesine hafifçe yaslandı. "Oh, bunu çok iyi biliyorum," diye mırıldandı. Kadehini kaldırdı.

Kadın konuyu deęiřtirdi. "Bir de Paragon'u dūřūnmeliyiz. Onun korsanlardan nefret ettięini biliyoruz. Bu konuda ne dūřūnūr?"

Brashen boęazından dūřūk bir ses çıkardı ve romunu aniden masaya koydu. "Bu en tuhaf geliřme. Lavoy, geminin bunu memnuniyetle karřılayacaęını sūylūyor."

Althea inanamadı. "Bunu nereden bilebilir? Paragon'la bu konuyu konuřtu mu?" Ŗfkesi alevlendi. "Bu ne cūret? En son ihtiyaımız olan řey, Paragon'un kafasına būyle fikirler sokması."

Masadan ona doęru eęildi. "Paragon'un ona bundan bahsettięini iddia ediyor. Bir akřam geminin pruvasında pipo içiyormuř ve geminin bař figūrū ona konuřmuř, korsan olmayı hiç dūřūndūęūnū sormuř. Oradan, korsan gemisi olmanın korsan limanına girmenin en gūvenli yolu olacaęı fikri ortaya çıkmıř. Paragon da Korsan Adaları'nın birçok gizli yolunu bildięini Ŗvūndū. En azından Lavoy Ŗyle diyor."

"Paragon'a bu konuyu sordun mu?"

Brashen bařını salladı. "Ona bu konuyu açmaya cesaret edemedim; bunu onayladıęımı dūřūnebilir. O zaman tūm enerjisini buna verir. Ya da onaylamadıęımı dūřūnūr, bu durumda sırf yapabileceęini kanıtlamak için ısrarcı olabilir. Onun nasıl biri olduęunu bilirsin. Hepimiz aynı fikirde olmadıkça bu fikri ortaya atmak istemedim. Benim aęzımdan bu kelime çıkar çıkmaz, korsanlıęı tek doęru yol olarak gūrmeye bařlayabilir.

"Acaba bu zarar çoktan verilmiş olabilir mi?" diye spekulasyon yaptı Althea. Rom, karnında kūuk bir sıcaklık hissi yaratıyordu. "Paragon son zamanlarda çok garip davranıyor."

"Ne zaman Ŗyle olmadı ki?" diye sordu Brashen alayı bir şekilde.

"Bu farklı. O, uęursuz bir řekilde tuhaf. Kennit ile karřılařmamızın kaderimiz olduęunu sūylūyor. Ve hiçbir řeyin bizi bu kaderden alıkoyamayacaęını sūylūyor."

"Ve sen buna katılmıyor musun?" diye sordu Brashen.

"Kader kısmını bilmiyorum. Brashen, Vivacia'yı sadece bir çapa nūbetisi varken bulup geri alabilseydik,

mutlu olurdum. Tek istediğim gemim ve hayatta kalan mürettebatı. Gereğinden fazla savaşmak ya da kan dökmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedi Brashen sessizce. Her bardağa biraz daha rom ekledi. "Ama ikisi olmadan Vivacia'yı geri alamayız. Şimdi kendimizi buna hazırlamalıyız."

"Biliyorum," diye kabul etti isteksizce. Ama gerçekten biliyor muydun? Hiç savaşa girmede. Birkaç kez tavernada kavgaya karışmışlığı vardı, kavga tecrübesi o kadardı. Elinde kılıçla Vivacia'yı kurtarmak için savaştığını hayal edemiyordu. Biri ona saldırırsa karşılık verebilirdi. Bunu kendisi de biliyordu. Ama başka bir güverteye atlayıp, hiç görmediği adamları kılıçla öldürebilir miydi? Brashen'le birlikte sıcak ve rahat bir kabinde otururken, bundan şüphe duyuyordu. Bu, tüccarların tarzı değildi. İsteddiği her şeyi müzakere ederek elde etmek için yetiştirilmişti. Ancak bir şeyi çok iyi biliyordu. Vivacia'yı geri istiyordu. Bunu vahşice istiyordu. Belki de sevgili gemisini yabancıların elinde gördüğünde, içinde öfke ve hiddet uyanacaktı. Belki o zaman öldürebilirdi.

"Ee?" diye sordu Brashen ve o, onun arkasındaki kış penceresinden, dantelli izlerini izlediğini fark etti. Gözlerini ona geri çevirdi. Parmaklarıyla bardağını oynatarak sordu, "Ee ne?"

"Korsan mı olacağız? Ya da en azından korsan gibi mi davranacağız?"

Aklı umutsuzca dönüp duruyordu. "Kaptan sensin," dedi sonunda. "Bence sen karar vermelisin."

Bir an sessiz kaldı. Sonra sırtıttı. "İtiraf ediyorum, bir bakıma hoşuma gitti. Biraz düşündüm. Bayrağımız için mavi zemin üzerine kırmızı bir deniz yılanı nasıl olur?"

Althea yüzünü buruşturdu. "Şanssız geliyor. Ama korkutucu."

"Korkutucu olmak istiyoruz. Ve bu, en kötü kabuslarımdan çıkmış, aklıma gelen en korkutucu amblemdi. Şansa gelince, onu kendimiz yaratmak zorundayız."

"Her zaman olduğu gibi. Sadece köle tüccarlarının peşine düşecek miyiz?"

Yüzü bir an için ciddileşti. Sonra eski sırtışı gözlerini aydınlattı. "Belki de kimsenin peşine düşmemiz gerekmez. Belki de öyleymiş gibi yapabiliriz... ya da öyle niyetliymiş gibi. Biraz rol yapmaya ne dersin? Bingtown'dan gelen memnuniyetsiz bir genç oğul olmalıyım, belki biraz züppe. Korsanlık ve siyasetle uğraşmak için güneye gelen bir beyefendi. Ne dersin?"

Althea yüksek sesle güldü. Rom karnında yayılıyor, vücuduna sıcaklık yayıyordu. "Bence bu işin tadını çok çıkarabilirsin, Brashen. Peki ya ben? Bingtown gemisinde kadın mürettebat olduğunu nasıl açıklayacaksın?"

"Bir ozan masalındaki gibi benim güzel esirim olabilirsin. Bir tüccarın kızı, rehin alınmış ve fidye için tutulmuş." Ona yan gözle baktı. "Bu, cesur bir korsan olarak ünümü pekiştirebilir. Paragon'un senin aile gemin olduğunu söyleyebiliriz, böylece canlı gemiyi açıklayabiliriz."

"Bu biraz fazla dramatik," diye itiraz etti kız yumuşak bir sesle. Adamın gözlerinde daha parlak bir ışık belirdi. Romun etkisi ikisine de ulaşmıştı, diye düşündü kız. Tam da kalbinin aklını gölgeleyeceğinden korkarken, adamın yüzü aniden sertleşti. "Keşke böyle romantik bir komedi oynayıp Vivacia'yı geri kazanabilsek. Ama korsanlık gerçekte çok daha kanlı ve acımasızdır. Korkarım ki, Lavoy kadar zevk almayacağım. Ya da Paragon. Başını salladı. "İkisinin de bir özelliği var... Ne diyeyim? Bazen sadece kötülük diyorum. Eğer ikisinden birine bu özelliğini tamamen serbest bırakılsaydı, ikimizin hayal bile edemeyeceği bir vahşete düşeceklerini sanıyorum."

"Paragon mu?" diye sordu Althea. Sesinde şüphe vardı, ama omurgasında hafif bir titreme hissetti.

"Paragon," diye onayladı Brashen. "O ve Lavoy çok kötü bir ikili olabilirler. Eğer mümkünse, onların yakınlaşmasını engellemek istiyorum."

Kapının aniden çalınması ikisini de irkiltti. "Kim o?" diye sordu Brashen sertçe.

"Lavoy, efendim."

"Gir."

Althea, birinci kaptan içeri girer girmez ayağa fırladı. Hızlıca masadaki rom şişesini ve bardakları gördü. Althea şaşkın veya suçlu görünmemeye çalıştı, ama adamın ona attığı bakış şüphelerini açıkça ortaya koyuyordu. Brashen'e hitap ederken alaycı tavrıyla neredeyse itaatsizlik sınırını aşıyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama gemiyle ilgili bir işim var. Marangoz, ön güvertede baygın halde yatıyor. Bilmenizi istedim."

"Ne oldu?" Althea düşünmeden sordu.

Lavoy'un dudakları küçümseyerek kıvrıldı. "Kaptana rapor veriyorum, denizci." "Aynen öyle." Brashen'in sesi soğuktu. "Öyleyse devam et.

Althea, gidip
marangozun yanına git. Lavoy, ne oldu?"

"Bana sorma." İri yarı yardımcı, abartılı bir şekilde omuz silkti. "Onu orada buldum ve haber vermek istedim."

Ona karşı çıkacak zaman yoktu, ayrıca Brashen'e onları yalnız bıraktığını söylemenin de doğru zamanı değildi. Kalbi ağzında, Lavoy'un Amber'a ne yaptığını görmek için koştu.

6 BAĞIMSIZ BİR KADIN

Bulutlu gökyüzünden yağmur çiseliyordu. Bahçedeki çalıların üzerinden su damlaları durmaksızın düşüyordu. Islak kahverengi yapraklar sıırılsıklam çimleri kaplamıştı. Serilla perdenin dantelli kenarını yerine bıraktı. Odasına döndü. Günün griliği evin içine sızmıştı ve Serilla onun kucaklamasında üşüyor ve yaşlı hissediyordu. Odayı ısıtmak için perdeleri çekip şömineyi yakmasını söylemişti. Daha rahat hissetmek yerine, boğulmuş ve günün içinde hapsolmuş gibi hissediyordu. Kış Bingtown'a yaklaşıyordu. Titredi. Kış her zaman en iyi ihtimalle bile hoş olmayan bir mevsimdi. Bu yıl ise dağınık ve kararsız bir dönemdi.

Dün, ağır bir koruma eşliğinde Restart'ın malikanesinden Bingtown'a gitmişti. Adamlara arabayı kasabadan geçerek eski pazarı ve rıhtımı geçmelerini emretmişti. Her yerde yıkım ve haraplık görmüştü. Parçalanmış şehirde onarım ve yeniden doğuşun işaretlerini boşuna aramıştı. Yanan evler ve dükkanlar, umutsuzluğun kokusunu yayıyordu. İskeleler kömürleşmiş tahta parçalarıyla son buluyordu. Limanın kasvetli sularından iki direk yükseliyordu. Sokaklarda, günün soğuğuna karşı başlarına kapüşon geçirip pelerinlerini giymiş, bir yerlere aceleyle giden insanlar vardı. Arabası geçerken ona bakmıyorlardı. Şehir Muhafızlarının kalıntılarının devriye gezdiği sokaklarda bile gerginlik ve baskı hissediliyordu.

Parlak çayhaneler ve zengin ticaret şirketleri yok olmuştu. Davad Restart'ın evine ilk seyahatinde geçtiği parlak ve hareketli Bingtown ölmüş, yerine bu kokuşmuş, dağınık ceset kalmıştı. Rain Wild Caddesi, tahta ile kapatılmış dükkanların ve terk edilmiş mağazaların sıralandığı bir caddeye dönüşmüştü. Ticaret için açık olan birkaç yer, koruma altında ve endişeli bir görünümdeydi. Arabası, enkazdan yapılmış barikatlar tarafından üç kez geri çevrilmişti.

Şehri yeniden inşa etmek için çaba gösteren tüccarları ve komşuları bulmayı planlamıştı. Arabasından inip onları selamlayacağını ve çabalarını öveceğini hayal etmişti. Onlar da onu zor durumdaki dükkanlarına davet edecek ya da yeniden inşa çabalarını ona göstereceklerdi. O da onların cesaretlerini tebrik edecek, onlar da ziyaretinden onur duyacaktı. Planı, onların sadakatini ve sevgisini kazanmaktı. Bunun yerine, sadece telaşlı, somurtkan ve içine kapanık mülteciler gördü. Kimse ona selam bile vermedi. Davad'ın evine döndü ve yatağına uzandı. Akşam yemeği için hiç iştahı yoktu.

Kendini aldatılmış hissediyordu. Bingtown, bir gün sahip olacağına kendine söz verdiği parlak bir mücevherdi. O kadar yol katetmiş ve o kadar çok şey katlanmıştı, sadece onu kısa bir süre görebilmek için. Sanki kader ona hiç mutluluk vermeyecekmiş gibi, hedefine ulaşmak üzereyken şehir kendini yok etmişti. Bir parçası yenilgiyi kabul edip bir gemiye binerek Jamaillia'ya dönmek istiyordu.

Ama Jamaillia'ya güvenli bir şekilde giden gemi kalmamıştı. Chalcedalılar, Bingtown limanından ayrılmaya veya girmeye çalışan her gemiyi bekliyordu. Bir şekilde Jamaillia'ya ulaşsa bile, nasıl karşılanacaktı? Satrap'a karşı kurulan komplo Jamaillia'da başlamıştı. Tanık ve tehdit olarak görülebilirdi. Birisi onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaktı. Satrap, Jamaillia'dan ayrılıp Bingtown'a gitmeyi ve ardından Chalced'i ziyaret etmeyi önerdiğinden beri şüpheleniyordu. Soylular ve danışmanları böyle bir harekete yüksek sesle itiraz etmeliydi; hüküm süren Satrap'ın Jamaillia sınırlarının bu kadar uzağına seyahat etmesi nadir bir durumdu. Ancak itirazlar yerine teşvik aldı. Kendi kendine iç geçirdi. Onu küçük yaşta etin, şarabın ve sarhoş edici bitkilerin zevklerini öğreten aynı dalkavuklar, düşman sularında, şüpheli müttefiklerin himayesinde seyahat ederken, ülkesinin yönetimini tamamen onlara bırakmasını teşvik etmişti. Saf ve tembel olan o, bu tuzağa düşmüştü. Chalcedean "müttefiklerinin" davetlerine, egzotik uyuşturucular ve daha da egzotik bedensel zevkler vaatlerine kapılan o, şeker ve oyuncaklarla kandırılan bir çocuk gibi tahtından uzaklaştırılmıştı. Her zaman kendi istediğini yapması için onu cesaretlendiren "en sadık" takipçileri, onu tahttan indirmek için bunu yapmıştı.

Aniden farkına vardığı bir şey onu şok etti. Satrap'ın ya da Jamaillia'daki otoritesinin ne olacağı umurunda değildi. Tek istediği, Bingtown'daki gücünü korumak ve onu kendine ait kılmaktı. Bunun için Bingtown'da onun devrilmesine yardım etmeye istekli olanları ortaya çıkarmak gerekiyordu. Aynı kişiler onu da tahttan indirmeye çalışacaktı.

Kısa bir an için, Chalced hakkında daha fazla şey öğrenmiş olmayı diledi. Chalced kaptanının kabininde Jamaillia alfabesiyle yazılmış, ancak Chalced dilinde mektuplar vardı. Jamaillia'nın iki yüksek soylusunun isimlerini ve para miktarlarını gösteren notları tanımişti. O anda, bir komplonun köklerini elinde tuttuğunu hissetmişti. Chalcedeliler ne için para almıştı? Yoksa parayı onlar mı vermişti? Chalcedeli kaptan onu orada tutsak tutarken o mektupları okuyabilseydi... Sonra zihni kaçtı.

Hapsedilip tecavüze uğradığı o kabus gibi günlerin kendisine yaptıklarından nefret ediyordu. Onlar onu, nefret ettiği bir şekilde, geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Chalcedean kaptanının onun hayatı ve ölümü üzerinde kontrol sahibi olduğunu unutamıyordu. Satrap'ın, o çocuksu, şımarık, kendini beğenmiş Satrap'ın, onu böyle bir duruma sokacak güce sahip olduğunu unutamıyordu. Bu, kendisinin imajını sonsuza dek değiştirmişti. Erkeklerin onun üzerinde sahip olduğu gücün tam boyutunu fark etmesini sağlamıştı. Artık onun da gücü vardı ve bu gücü iyi koruduğu sürece güvende olacaktı. Hiçbir erkek bir daha ona iradesini dayatamayacaktı. Yüksek konumunun gücü vardı. Konumu onu koruyacaktı. Ne pahasına olursa olsun bunu korumalıydı.

Ancak iktidarın bir bedeli vardı.

Perdenin köşesini tekrar kaldırdı ve dışarıya baktı. Bingtown'da bile suikast girişimlerinden güvende değildi. Bunu biliyordu. Asla yalnız dışarı çıkmazdı. Asla yalnız yemek yemezdi ve misafirlerine kendisinden önce ve kendisinin yiyeceği yemeklerden servis edilmesini sağlardı. Eğer onu öldürmeyi başarırlarsa, en azından yalnız ölmezdi. Ama onu öldürmelerine izin vermeyecekti, ne de zorlukla elde ettiği nüfuzunu elinden almalarına izin vermeyecekti. Bu güce yönelik tehditler vardı, ama onları yenebilirdi. Satrap'ı izole ve iletişimden mahrum tutabilirdi. Tabii ki onun iyiliği için. Kendine küçük bir gülümseme izin verdi. Keşke onu bu kadar uzağa götürmeselerdi. Eğer Bingtown'da olsaydı, onu kontrol altında tutacak zevk otlarını ve konforunu

onu kontrol altında tutacak şeyleri aldığını görebilirdi. Onu Kekki'den ayırmanın bir yolunu bulabilirdi. Ona, sessiz kalıp işleri ona bırakmasının akıllıca olacağını ikna edebilirdi.

Kapının hafifçe çalınması düşüncelerini böldü. Perdeyi tekrar indirdi ve odaya döndü. "Girin."

Hizmetçi kadının yüzü dövme idi. Serilla, kadının yanağına yeşil örümcek ağı gibi yayılan dövmeden tiksindi. Gerekenden fazla bakmamaya özen gösterdi. Jamaillian nezaket kurallarına uygun şekilde eğitilmiş tek hizmetçi o olduğu için onu tutmuştu. Kadın reverans yaparken, "Ne var?" diye sordu.

"Tüccar Vestrit sizinle konuşmak istiyor, Yoldaş Serilla."

"İçeri girsin," dedi Serilla isteksizce. Ruh hali bir kez daha düştü. Kadını gözünün önünde tutmanın akıllıca olduğunu biliyordu. Roed Caern bile buna katılmıştı. Serilla, bu hileyi ilk düşündüğünde kendinden çok memnun olmuştu. Gizli bir toplantıda, Tüccarlar Konseyi başkanları Ronica Vestrit'in tutuklanması talebine dehşetle karşılık vermişlerdi. Böyle zamanlarda bile, böyle bir eylemin akıllıca olduğunu kabul etmemişlerdi ve bu çatışma düşüncesi Serilla'nın dişlerini sıkmasına neden olmuştu. Bu, onlara karşı gücünün sınırlarını ona göstermişti.

Ancak o da Konsey başkanlarına kendi becerikliliğini göstermişti. Nazik bir dil ile yazılmış bir mektup, tüccar kadını Restart Hall'a Serilla'nın konuğu olarak davet etmişti. Görünüşte Ronica, Davad'ın masumiyetini kanıtlamak için değil, kendi masumiyetini kanıtlamak için Restart'ın tüm kayıtlarını araştırarak Serilla'ya yardım edecekti. Biraz tereddüt ettikten sonra Ronica kabul etti. Serilla başlangıçta kendinden çok memnundu. Ronica Vestrit'in kendi çatısı altında yaşaması, Roed'un onu gözetleme görevini kolaylaştırıyordu. Yakında onunla işbirliği yapan kişiyi ortaya çıkaracaktı. Ancak Serilla'nın taktığının bir bedeli vardı. Tüccar kadının yakınlarda olduğunu bilmek, yatağında bir yılan olduğunu bilmek gibiydi. Tehlikenin farkında olmak, onu ortadan kaldırmak anlamına gelmezdi.

Ronica'nın geldiği gün, Serilla zaferinden emindi. Ronica, kendisi ve hizmetçisinin taşıdığı bohçalar dışında hiçbir eşyası yoktu. Hizmetçisi, yüzü dövme eski bir köleydi ve Tüccar kadını neredeyse eşi gibi davranıyordu. Vestrit kadının çok az giysisi ve hiç mücevheri yoktu. Sade Ronica, o akşam Serilla'nın masasının dibinde oturmuş yemek yerken

, Yoldaş zafer kazanmış gibi hissetmişti. Bu acınası yaratık bir tehdit oluşturmuyordu: Yoldaş'ın hayırseverliğinin sembolü olacaktı. Ve sonunda yaptığı bir hata, komplocularını ele verecekti. Roed, Ronica evden her çıktığında onu takip ediyordu.

Yine de, Ronica Davad'ın eski yatak odasına taşındığından beri, kadın Serilla'ya bir gün bile huzur vermiyordu. Kulağında vızıldayan bir sivrisinek gibiydi. Serilla tüm gücünü gücünü pekiştirmeye vermesi gereken bir zamanda, Ronica her fırsatta dikkatini dağıtırdı. Limandan batık gemileri çıkarmak için ne yapıyordu? Jamaillia'dan yardım için bir haber var mıydı? Bu savaş eylemlerini protesto etmek için Chalced'e bir kuş göndermiş miydi? Geceleri sokaklarda devriye gezmek için Üç Gemi halkının desteğini almaya çalışmış mıydı? Belki eski kölelere ücretli iş teklif edilirse, yağmacı çeteler halinde dolaşımtansa bunu tercih ederlerdi. Serilla neden Bingtown Konseyi'ni toplanıp şehri yeniden ele almaya çağırmamıştı? Ronica her gün Serilla'ya bu tür sorular sorarak onu sıkıştırıyordu. Ayrıca her fırsatta Serilla'ya bir yabancı olduğunu hatırlatıyordu. Serilla diğer taleplerini görmezden gelince Ronica, Davad'ın bir hain olmadığını ve Serilla'nın onun malına hakkı olmadığını ısrarla tekrarlamaya başladı. Kadın, bir Satrap'ın Eşine gösterilmesi gereken saygıyı bir kenara bırakın, Serilla'ya hiç saygı duymuyor gibiydi.

Serilla, tüccar üzerinde otoritesini kullanacak kadar konumundan emin olmadığı için bu durum onu daha da rahatsız ediyordu. Kadının ısrarlarına çok sık boyun eğmişti; önce Davad'ın gömülmesi için, sonra da hainin yeğenine bir bahçeyi teslim etmek için. Bir daha ona boyun eğmeyecekti. Bu onu sadece cesaretlendirirdi.

Roed, kadının sabahlarını nasıl geçirdiğini ona anlatmıştı. Sokakların tehlikelerine rağmen, Ronica Vestrit ve hizmetçisi her gün dışarı çıkıp, kapı kapı dolaşarak Tüccarları toplantıya çağırıyordu. Roed, kadının ziyaret ettiği kişiler tarafından sık sık geri çevrildiğini veya kaba bir şekilde muamele gördüğünü söylemişti, ama kadın ısrarcıydı. Serilla, kadının en sert kalpleri bile aşındırdığını düşündü. Bu gece en büyük zaferini kazanacaktı. Konsey toplanacaktı.

Tüccarlar bu gece Ronica'yı dinler ve Davad'ın hiçbir suçu olmadığına karar verirse, bu Serilla'nın otoritesini ciddi şekilde sarsacaktı. Konsey, yeğenin mirasını almasına karar verirse, Serilla

Restart Hall'dan taşınmak ve başka bir Tüccar'dan misafirperverlik istemek zorunda kalacaktı. Mahremiyetini ve bağımsızlığını kaybedecekti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Serilla, Konsey'in toplanmasına nazik ama kararlı bir şekilde karşı çıkmış, bunun için henüz çok erken olduğunu, Tüccarların saldırıya uğrayabilecekleri bir yerde toplanmalarının güvenli olmadığını söylemişti; ama artık onu dinlemiyorlardı.

Serilla'nın tek ihtiyacı zamandı; ittifaklarını güçlendirmek, kimi övgüyle ikna edebileceğini, kime unvan ve toprak teklifinde bulunması gerektiğini öğrenmek için zamana ihtiyacı vardı. Zaman, Jamaillia'dan haberler getiren başka bir kuş getirebilirdi. Bir Tüccar, Jamaillia'daki ticaret ortağından bir kuş mesajı getirmişti. Satrap'ın ölümüne dair söylentiler şehre ulaşmış ve ayaklanmalar başlamak üzereydi. Satrap, bu tehlikeli dedikoduları yatıştırmak için kendi elinden bir mektup gönderebilir miydi? Serilla, söylentilerin asılsız olduğunu ve Satrap'ın ölüm haberini kimin ve kimden aldığını soran bir mesajla bir kuş gönderdi. Bir cevap alacağını sanmıyordu. Başka ne yapabilirdi? Keşke bir gün, bir hafta daha olsaydı. Biraz daha zamanı olsaydı, Konseyi kontrol altına alabileceğinden emindi. O zaman, üstün eğitimi, siyaset tecrübesi ve diploması bilgisiyle onları barışa yönlendirebilirdi. Onlara kabul etmeleri gereken uzlaşmaları gösterebilirdi. Bingtown'un tüm halkını birleştirebilir ve bu temelden Chalcedeans ile pazarlık yapabilirdi. Bu, Bingtown'da tüm otoritesini sağlamlaştırırdı. Tek ihtiyacı olan zaman ve Ronica onu ondan çalışıyordu.

Ronica Vestrit odaya girdi. Koltuğunun altında bir defter taşıyordu. "Günaydın," diye selamladı Serilla'ya. Hizmetçi odadan çıkarken Ronica arkasından baktı. "Kapıyı çalıp adımı söylemek için hizmetçiyi aramaktansa, kendim gelip kendimi tanıtmam daha kolay olmaz mıydı?"

"Daha basit, ama uygun değil," diye soğuk bir şekilde belirtti Serilla.

"Şu anda Bingtown'dasın," diye Ronica sakın bir sesle cevap verdi. "Burada, sadece başkalarını etkilemek için zaman kaybetmeye inanmayız." Sanki asi bir kızına terbiye veriyormuş gibi konuşuyordu. İzin istemeden çalışma masasına gitti ve getirdiği defteri açtı. "Sanırım burada ilginizi çekebilecek bir şey buldum."

Serilla ateşin yanına gitti. "Sanmıyorum," diye mırıldandı ekşi bir sesle. Ronica kanıtları bulmak için çok fazla uğraşmıştı. Serilla'yı yanıltmak için sürekli yaptığı hileler can sıkıcıydı ve kendi aldatmacasının inandırıcılığını zedeliyordu.

"Satrapçılık oynamaktan bu kadar çabuk mu sıkıldın?" diye sordu Ronica soğuk bir sesle. "Yoksa bir hükümdarın böyle davranması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Serilla tokat yemiş gibi hissetti. "Bu ne cüret!" diye başladı, sonra gözleri daha da büyüdü. "O şalı nereden buldun?" diye sordu. Serilla, onu Davad'ın yatak odasında bir sandalyenin koluna atılmış olarak gördüğünü biliyordu. Bu kadının onu alması ne küstahçaydı!

Bir an için Ronica'nın gözleri genişledi ve karardı, sanki Serilla ona acı vermiş gibi. Sonra yüzü yumuşadı. Omuzlarına örtülmüş yumuşak kumaşı okşamak için elini uzattı. "Ben yaptım," dedi sessizce. "Yıllar önce, Dorill ilk çocuğuna hamileyken. Yünü kendim boyadım ve dokudum, genç bir kadından diğerine özel bir hediye olarak. Onun çok sevdiğini biliyordum, ama Davad'ın onu hatırlamak için tüm eşyaları arasından bunu saklamış olması çok dokunaklıydı. O benim arkadaşımdı. Onun eşyalarını ödünç almak için senin iznine ihtiyacım yok. Burada yağmacı ve davetsiz misafir olan sensin, ben değil."

Serilla öfkeyle ona baktı, konuşamadı. Aklına küçük bir intikam planı geldi. Kadının zayıf kanıtlarına bakmayacaktı. Ona bu zevki vermeyecekti. Dişlerini sıktı ve ona sırtını döndü. Ateş sönüyordu. Bu yüzden aniden üşüdü. Bingtown'da hiç düzgün hizmetçi yok mu? Serilla öfkeyle ateş kuzugunu alıp kömürleri ve odunları karıştırarak ateşi canlandırmaya çalıştı.

"Bu defteri benimle birlikte bakacak mısın, bakmayacak mısın?" diye sordu Ronica. Ayağa kalkmış, parmağıyla sanki çok önemli bir yeri işaret ediyormuş gibi bir kaydı gösteriyordu.

Serilla öfkesini dışa vurdu. "Bunun için zamanım olduğunu mu sanıyorsun? Ölü bir adamın örümcek gibi el yazısını okumak için gözlerimi yormaktan başka işim yok mu sanıyorsun? Gözlerini aç, yaşlı kadın, özel takıntına takılmak yerine Bingtown'un karşı karşıya olduğu şeyi gör. Şehrin ölüyor ve halkın onun ölümüne karşı savaşıyor cesareti yok. Emirlerime rağmen, köle çeteleri yağmalamaya ve çalmaya devam ediyor.

Onları yakalayıp şehri savunmak için orduya katılması emrini verdim, ama hiçbir şey yapılmadı. Yollar enkazla dolu, ama kimse temizlemek için kıpırdamıyor. Dükkanlar kapalı ve halk evlerinin kapılarının arkasında tavşanlar gibi saklanıyor." O, demir çubukla odun parçasına vurdu ve bacadan kıvılcımlar saçıldı.

Ronica odayı geçip ocak başına diz çöktü. "Ver şunu bana!" diye bağırdı tiksintiyle. Serilla, demir çubuğu küçümseyerek yanına attı. Bingtown Tüccarı hakareti görmezden geldi. Çubuğu alıp yarı yanmış odunların uçlarını ateşin ortasına doğru itmeye başladı. "Bingtown'a yanlış bir açıdan bakıyorsunuz. Öncelikle limanımızı korumalıyız. Yağma ve kargaşaya gelince, tüccar arkadaşlarım kadar seni de suçluyorum. Hepiniz büyük bir martı sürüsü gibi oturuyorsunuz, yarısı senin ne yapacağını bekliyor, diğer yarısı da başkalarının yapmasını bekliyor. Aramıza bölünme getirdin. Satrap'ın yetkisiyle konuştuğunu ilan etmeseydin, Bingtown Konseyi her zamanki gibi sorumluluğu üstlenirdi. Şimdi bazı tüccarlar sana uymak gerektiğini söylüyor, bazıları önce kendilerini düşünmeleri gerektiğini söylüyor, diğerleri ise, bence akıllıca, kasabadaki tüm benzer düşünenleri bir araya getirip işe koyulmamız gerektiğini söylüyor. Artık eski tüccar ya da yeni tüccar, Üç Gemi ya da sıradan göçmen olmamız ne fark eder? Şehrimiz harabeye döndü, ticaretimiz mahvoldu, Chalcedéalılar Trader Bay'den dışarı çıkan herkesi kaçırıyor, biz ise kendi aramızda kavga ediyoruz. Topuklarının üzerine geriye doğru eğildi ve yeniden alevlenen ateşe memnuniyetle baktı. "Belki bu gece, sonunda bunlardan bazılarını yapabiliriz."

Serilla'nın zihninde korkunç bir şüphe oluşmaya başladı. Kadın onun planlarını çalmak ve kendi planlarıymış gibi sunmak niyetindeydi! "Beni mi gözetliyorsun?" diye sordu. "Şehir hakkında söylenenleri nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Ronica küçümseyerek burnunu çekti. Yavaşça ayağa kalktı, dizleri çatırdadı. "Benim de gözlerim ve kulaklarım var. Bu şehir benim şehrim ve ben onu senden daha iyi tanıyorum."

Ronica elindeki soğuk demir çubuğu kaldırırken, Companion'un gözlerine baktı. Yine oradaydı, kadının yüzündeki o korku ifadesi. Ronica aniden, doğru kelimeleri ve tehditleri kullanarak

bu kadını ağlayan bir çocuğa dönüştürebileceğini anladı. Onu kıran kişi, onu tamamen kırmıştı. O, korkunun uçurumunu gizleyen boş bir otorite kabuğuydu. Bazen Tüccar ona acıyordu. Onu zorbalığa uğratmak neredeyse çok kolaydı. Ancak böyle düşünceler aklına geldiğinde, kalbini sertleştiriyordu. Serilla'nın korkusu onu tehlikeli yapıyordu. Herkesi bir tehdit olarak görüyordu. Yoldaş, birinin kendisine karşı harekete geçme olasılığını göze almaktansa, ilk hamleyi yapıp yanılmayı tercih ederdi. Davad'ın ölümü bunu kanıtlamıştı. Bu kadın, Ronica'nın Satrap dahil hiç kimsenin sahip olmadığını düşündüğü bir otoriteyi Bingtown üzerinde iddia ediyordu. Daha da kötüsü, iddia ettiği gücü kullanma girişimleri, Bingtown'un kendini yönetme yeteneğinin geriye kalanını parçalıyordu. Ronica, Bingtown'u barış ve özyönetime geri döndürmek için elindeki tüm taktikleri kullanacaktı. Ancak barış sağlanırsa Ronica'nın ailesini geri kazanması ya da herhangi birinin hayatta olup olmadığını öğrenmesi için bir umut olabilirdi.

Böylece kadının küçümseyen hareketini taklit etti ve demir çubuğu taş ocağa fırlattı. Çubuk gürültüyle yere düşüp yuvarlanırken, Yoldaş'ın irkildiğini gördü. Ateş artık iyice yanmaya başlamıştı. Ronica ateşe sırtını dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Serilla'ya döndü. "İnsanlar dedikodu yapar, ve eğer gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsan, onları dinlemelisin. Hizmetçiler bile, insan gibi davranılırsa bilgi kaynağı olabilir. Bu yüzden Mingsley'in başını çektiği Yeni Tüccarlar heyetinin sana barış teklifinde bulunduğunu biliyorum. İşte bu yüzden Davad'ın kayıtlarında bulduğum bilgilere bakman çok önemli. Böylece Mingsley konusunda dikkatli davranabilirsin."

Serilla'nın yanakları kızardı. "Demek öyle! Sana acıyarak evime davet ediyorum, sen de bu fırsatı beni gözetlemek için kullanıyorsun!"

Ronica iç geçirdi. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Bu bilgi seni gözetleyerek elde etmedim." Diğer bilgileri gözetleyerek elde etmişti, ama bunu şimdi söylemenin bir anlamı yoktu. "Senin acımaya da ihtiyacım yok. Şu anki durumumu kabul ediyorum. Durumumun daha önce değiştiğini gördüm, yine değişeceğini de görecekim. Senin değiştirmen gerekmiyor." Ronica eğlenerek küçük bir homurtu çıkardı. "Hayat, geçmişi geri getirmek için bir yarış değildir. Geleceği görmek için acele etmek de gerekmez. Hayatı ilginç kılan, olayların nasıl değiştiğini görmektir."

"Anlıyorum," dedi Serilla küçümseyerek. "İşlerin nasıl değiştiğini görmek. Demek bu, hakkında çok övülen Bingtown ruhu? Hayatın sana ne yapacağını görmek için pasif bir sabır. Ne ilham verici. O zaman Bingtown'u eski haline getirmekle ilgilenmiyorsun?"

"İmkansız görevlerle ilgilenmiyorum," diye karşılık verdi Ronica. "Bingtown'u eski haline getirmeye odaklanırsak, yenilgiye mahkum oluruz. İleriye bakmalı, yeni bir Bingtown yaratmalıyız. Asla eskisi gibi olmayacak. Tüccarlar bir daha asla bizim kadar güçlü olamayacak. Ama yine de devam edebiliriz. Zor olan bu, yoldaş. Başına gelenlerden ders çıkarmak, onlara takılıp kalmak değil. Acıma kadar yıkıcı bir şey yoktur, özellikle de kendine acıma. Hayatta hiçbir olay, insanın üstesinden gelemeyeceği kadar korkunç değildir."

Serilla'nın ona attığı bakış o kadar tuhaftı ki Ronica omurgasında bir ürperti hissetti. Bir an için, sanki ölü bir kadın onun gözlerinden bakıyormuş gibi geldi. Konuştuğunda sesi düz ve duygusuzdu. "Sen sandığın kadar dünyevi değilsin, Tüccar. Benim yaşadıklarımı yaşasaydın, aşılabilir olaylar olduğunu bilirdin. Bazı deneyimler seni sonsuza dek değiştirir, onları görmezden gelmek için ne kadar neşeli dilekler dilersen de."

Ronica onun bakışlarına dik dik baktı. "Bu, sen bunun doğru olduğuna karar verdiysen geçerlidir. Bu korkunç olay, her neyse, artık bitti. Ona takılıp kalırsan ve onun seni şekillendirmesine izin verirsen, sonsuza kadar onu yaşamaya mahkum olursun. Ona senin üzerinde güç vermiş olursun. Onu bir kenara bırak ve başına gelenlere rağmen, istediğin gibi bir gelecek kur. O zaman onun kontrolünü ele geçirmiş olursun."

"Söylemesi kolay," diye tersledi Serilla. "Kız gibi iyimserliğinle ne kadar korkunç bir cahil gibi konuştuğunu tahmin bile edemezsin. Bugünlük bu kadar taşralı felsefe yeter. Git."

"Benim 'kız gibi iyimserliğim', senin 'çok övüldüğünü duyduğun' Bingtown ruhudur," diye karşılık verdi Ronica. "Kendi geçmişini yenebileceğine inanmanın, burada hayatta kalmamızı sağlayan şey olduğunu anlamıyorsun. Eğer bizden biri olmak istiyorsan, bunu kendinde bulmalısın, Yoldaş. Şimdi, bu kayıtlara bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

Ronica, kadının tüylerinin diken diken olduğunu neredeyse görebiliyordu. Serilla'ya bir arkadaş ve müttefik olarak yaklaşabilmeyi diledi, ama Yoldaş,

her kadını rakip ya da casus olarak görüyordu. Bu yüzden Serilla'nın tepkisini beklerken dik ve soğuk bir şekilde durdu. Onu pazarlıkçı gözlerle izledi ve Serilla'nın bakışlarının masadaki açık defterlere kayıp sonra tekrar Ronica'ya döndüğünü gördü. Kadın defterlerde ne olduğunu bilmek istiyordu, ama pes etmiş gibi görünmek istemiyordu. Ronica ona biraz daha zaman tanıdı, ama Companion hala sessiz kalınca, her şeyi riske atmaya karar verdi.

"Peki. İlgilenmediğini anlıyorum. Bingtown Konseyi'ne götürmeden önce keşfettiğim şeyi görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Ama beni dinlemeyeceksen, eminim onlar dinler." Kararlı adımlarla masanın üzerindeki deftere doğru yürüdü. Defteri kapatıp ağır cildi kolunun altına sıkıştırdı. Serilla'nın onu geri çağırmasını umarak odadan çıkmak için acele etmedi. Hâlâ umutla koridorda yavaşça yürüdü, ama tek duyduğu Davad'ın çalışma odasının kapısının sertçe kapanmasıydı. İşe yaramamıştı. Ronica iç çekerek Davad'ın yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Büyük ön kapının çalınmasıyla durdu, sonra hızla merdiven korkuluğunun yanına gidip aşağıdaki girişi sessizce izlemeye başladı.

Bir hizmetçi kapıyı açtı ve doğru bir selamlama yapmaya başladı, ama genç tüccar onu iterek içeri girdi. "Serilla'ya haberim var. Nerede?" diye sordu Roed Caern.

"Size geldiğinizi haber vereyim..." diye başladı hizmetçi, ama Roed sabırsızca başını salladı.

"Bu acil. Yağmur Ormanları'ndan bir haber kuşu geldi. Çalışma odasında mı? Yolu biliyorum." Hizmetçinin cevap vermesine fırsat vermeden onu itip geçti. Botları döşeme üzerinde ses çıkarırken, pelerini arkasında dalgalanıyordu. Koridorda kibirli adımlarla ilerlerken, hizmetçi kadının itirazlarına kulak asmadı. Ronica onun arkasından bakakaldı ve gizlice dinlemek için aşağı inmeye cesaret edebilir mi diye düşündü.

"Bu şekilde içeri girmeye nasıl cüret edersin!" Serilla, ateşi karıştırmayı bırakıp ayağa kalkarak konuştu. Tüccar kadına duyduğu öfke ve hayal kırıklığını tümüyle dışa vurdu. Sonra, Roed Caern'in gözlerindeki kıvılcımları görünce, farkında olmadan ocak başına doğru bir adım geri attı.

"Özür dilerim, dostum. Rain Wilds'tan gelen haberlerin hemen ilgini çekeceğini düşünerek aptalca davrandım." Başparmağı ve işaret parmağıyla, haberci kuşların taşıdığı türden küçük bir pirinç silindir tutuyordu.

taşıyan türden küçük bir pirinç silindir tutuyordu. Kız silindire bakarken, adam sertçe eğilmeye cesaret etti. "Elbette, uygun olduğunuzda gelirsiniz." Hala ağzı açık ve gözleri dikilmiş hizmetçi kadının bulunduğu kapıya döndü.

"Kapıyı kapat!" Serilla ona sertçe bağırdı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Satrap'ı Yağmur Vahası'na gönderdiği gece, Satrap'ın muhafızları Davad'ın kümesinden sadece beş haberci kuşu almıştı. Onları gereksiz yere kullanmazlardı. Satrap'ın oraya vardığını ve Yağmur Vahası halkının onu güvenli bir şekilde tutmayı kabul ettiğini duyduğundan beri gelen ilk mesajdı bu. O zaman, onun isteği konusunda kararsız olduklarını hissetmişti. Satrap, Yağmur Vahası halkını kendi görüşüne mi çekmişti? Onu vatana ihanetle suçlamak için mi gönderilmişti? Silindirde ne vardı ve başka kim okumuştur? Yüzünü sakinleştirmeye çalıştı, ama uzun boylu, esmer adamın yüzündeki acımasız eğlence, en kötüsünden korkmasına neden oldu.

Önce onun öfkesini yatıştırmak en iyisiydi. Ona, sahibini korumak yerine ona saldırmaya hazır vahşi bir bekçi köpeği hatırlatıyordu. Keşke ona bu kadar ihtiyaç duymamış olsaydı.

"Elbette haklısınız, Tüccar Caern. Böyle haberler hemen iletilmelidir. Aslında, bu sabah ev işleriyle uğraşmak zorunda kaldım. Hizmetçiler işimi bölüp durdular. Lütfen içeri girin. Isının." Hatta, tabii ki onun rütbesi kendisinininkinden çok daha yüksek olmasına rağmen, ona nazıkçe başını eğerek selam verdi.

Roed tekrar derin bir reverans yaptı ve kadın bunun alaycı olduğunu düşündü. "Elbette, dostum. Bunun ne kadar can sıkıcı olabileceğini anlıyorum, özellikle de böylesine ağır meseleler narin omuzlarına yüklendiğinde."

Sesinde bir tonlama, seçtiği kelimelerde bir ima vardı.

"Mesaj mı?" diye sordu kadın.

O ilerledi ve silindiri ona sunarken bir kez daha selam verdi. Balmumu daldırılmıştı ama bozulmamış görünüyordu. Ancak onu mektubu okumaktan ve ardından kabı tekrar balmumuya daldırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Endişelenmenin bir anlamı yoktu. Balmumu silindirin üzerinden silkeledi, vidayı açtı ve parmaklarıyla küçük parşömen rulosunu çıkardı. İçinde hissetmediği bir sakinlikle masaya oturdu ve lambaya yaklaşarak mektubu açtı.

Sözler kısıydı ve bu kısıllığıyla bir işkence gibiydi. Büyük bir deprem olmuştu. Satrap ve arkadaşı kaybolmuştu, belki de yıkıntılarda hayatlarını kaybetmişlerdi. Mesajı tekrar okudu, sonra bir kez daha, daha fazla bilgi olmasını dileyerek. Hayatta kalma şansı var mıydı? Satrap'ın ölmesi, onun hırsları için ne anlama geliyordu? Ardından, bu mesajın, çözülmesi çok karmaşık nedenlerden dolayı bir aldatmaca olup olmadığını merak etti. Hareket eden harfleri izledi.

"Bunu iç. İhtiyacın var gibi görünüyor."

Küçük bir bardakta brendi vardı. Roed'un şişeyi alıp döktüğünü fark etmemişti bile, ama minnetle kabul etti. Bir yudum aldı ve ısısının onu sakinleştirdiğini hissetti. O küçük mektubu alıp okurken ona karşı çıkmadı. Ona bakmadan, "Başkaları bunu bilecek mi?" diye sordu.

Roed masanın köşesine küstahça oturdu. "Bu şehirde Rain Wild'daki akrabalarıyla yakın ilişkiler içinde olan birçok Tüccar var. Aynı haberi taşıyan başka kuşlar da var. Buna güvenebilirsiniz."

Onun gülümsemesine bakmak zorunda kaldı. "Ne yapacağım?" diye sorduğunu duydu ve kendinden nefret etti. Bu tek soruyla kendini tamamen onun gücüne teslim etmişti.

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Henüz hiçbir şey."

Ronica, Davad'ın yatak odasının kapısını açtı. Terlikleri hâlâ nemliydi. Çalışma odasının kalın kapısı, Yoldaş'ın konuşmalarını çok iyi duyurmamıştı ve bahçede yaptığı arama sonuçsuz kalmıştı. Çalışma odasının pencereleri de sıkıca kapalıydı. Ronica, Davad'ın odasına iç çekerek baktı. Kendi evini özlüyordu. Belki burada daha güvendedeydi ve yapması gereken işe daha yakındı, ama evini özlüyordu, ne kadar dağınık olursa olsun. Burada hala bir yabancı gibi hissediyordu. Rache'yi odada yerleri ovarken buldu, görünüşe göre Davad'ın odadaki tüm izlerini silmeye kararlıydı. Ronica kapıyı sessizce kapattı.

"Davad'ın evinde, onun eşyaları arasında olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi nazikçe. "Kendime bakabilecek kadar yetenekliyim. Bana hiçbir borcun yok. Artık kendi yoluna gidebilirsin, Rache, kaçak köle olarak yakalanma korkusu yaşamadan."

tabii ki benimle yaşamaya devam edebilirsin. Ya da istersen sana bir mektup ve yol tarifi verebilirim. Ingleby'ye gidip oradaki çiftlikte yaşayabilirsin. Eminim eski dadım seni orada memnuniyetle karşılar ve seninle birlikte olmaktan mutlu olur."

Rache bezini kovaya attı ve sert bir şekilde ayağa kalktı. "Bingtown'da bana iyilik gösteren tek kişiyi terk edemem," dedi. "Belki sen kendine bakabilirsin, ama benim hala sana ihtiyacın var. Davad Restart'ın anısına hiç değer vermiyorum. Onun bir katil olduğunu bildiğim halde, bir hain olması ne önemi var? Ama sırf onunla bağlantın olduğu için senin itibarının zedelenmesini istemem. Ayrıca sana daha fazla haberim var."

"Teşekkür ederim," dedi Ronica sertçe. Davad uzun zamandır aile dostuydu, ama o her zaman onun acımasız tarafını da görmüştü. Yine de Davad, Rache'nin çocuğunun ölümünden ne kadar sorumluydu? Doğru, Davad'ın parasıyla onları satın almıştı ve köle gemisinin bir ortağıydı. Ama çocuk geminin ambarında sıcaktan, kötü sudan ve az yemekten ölecekken orada değildi. Yine de köle ticaretinden kar eden oydu, bu yüzden belki de suçlu oydu. Ruhu içinde kıvranıyordu. Peki ya Vivacia ve onun yükü olan köleler? Her şeyi damadına yükleyebilirdi. Gemi Keffria'nın kontrolündeydi ve kızı, kocası Kyle'ın gemiyle istediği gibi yapmasına izin vermişti. Ama Ronica ne kadar kararlı bir şekilde direnmişti? Karşı çıkmıştı, ama belki de daha kararlı olsaydı...

"Haberlerimi duymak ister misin?" diye sordu Rache.

Ronica dalgınlığından sıyrılarak başını kaldırdı. "Elbette." Ocağın başına gidip su ısıtıcısını kontrol etti. "Çay içelim mi?"

"Neredeyse bitmiş," diye uyardı Rache.

Ronica omuz silkti. "Bittiği zaman biter. Kalmadan içememekten korkup bayatlamasına izin vermenin anlamı yok." Küçük çay kabını buldu ve birazını demliğe döktü. Serilla'nın masasında yemek yediler, ama Ronica, odalarında kendi çaydanlığının verdiği küçük bağımsızlığı seviyordu. Rache, Davad'ın mutfağından çay fincanlarını, fincan tabağını ve diğer küçük eşyaları doğal bir şekilde almıştı. Konuşurken bunları küçük bir masaya koydu.

"Bu sabah dışarıdaydım. Rıhtımlara gittim, tabii ki dikkat çekmeden, ama orada pek bir hareket yoktu. Gelen küçük gemiler hızlıca yüklerini boşaltıp yüklediler, etrafta sürekli silahlı adamlar dolaşıyordu. Bir New Trader gemisi vardı, muhtemelen birkaç ailenin ortak girişimi. Yüğü çoğunlukla gıda maddeleri gibi görünüyordu. Diğer iki gemi bana Old Trader gemileri gibi geldi, ama yine de emin olmak için yeterince yaklaşmadım. Ophelia gemisi limandaydı, ama demirlemiş değildi. Güvertesinde silahlı adamlar vardı.

Limanı terk ettim. Sonra, senin önerdiğin gibi, balıkçıların kıyıya çıktığı sahile indim. Orası daha canlıydı, ama eskisi kadar çok küçük tekne yoktu. Beş altı küçük tekne kıyıya çekilmişti, insanlar avlarını ayırıyor ve ağlarını yeniden dolduruyorlardı. Biraz balık karşılığında çalışmayı teklif ettim, ama bana soğuk davrandılar. Kaba değillerdi ama sanki başlarına bela açacak ya da hırsızlık yapacakmışım gibi uzak durdular. Konuştuğum kişiler, sanki onları başka birinden, onlara zarar verecek birinden uzaklaştırıyormuşum gibi sürekli arkamdan bakıyorlardı. Ama bir süre sonra, yalnız olduğum belli olunca, bazıları bana acıyarak iki küçük pisi balığı verdiler ve biraz sohbet ettik."

"Pisi balıklarını kim verdi?"

"Ekke adında bir balıkçı kadın. Babası ona öyle yapmasını söylemiş ve diğer adamlardan biri itiraz edecek gibi görünce, "İnsanlar yemek yemeli, Ange" demiş. Cömert adamın adı Kelter'di. Geniş göğüslü, göbeği fıçıyı andıran, kırmızı sakalı ve kollarına kadar uzanan kırmızı saçları olan bir adamdı, ama tepesinde pek saç yoktu."

"Kelter." Ronica hafızasını taradı. "Sparse Kelter. Kimse ona Sparse der miydi?"

Rache başını salladı. "Ama ben bunu isimden çok alaycı bir lakap olarak düşünmüştüm."

Ronica kendi kendine kaşlarını çatı. Su ısıtıcısı kaynıyordu, buhar musluğun üstünden yükseliyordu. Isıtıcıyı ocaktan kaldırdı ve suyu çaydanlığa döktü. "Sparse Kelter. Bu ismi bir yerden duymuştum, ama ondan başka bir şey bilmiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla, aradığımız adam o. Tabii ki onunla bu konuyu konuşmadım. Bence yavaş ve dikkatli hareket etmeliyiz. Ama Üç Gemi aileleriyle konuşabilecek ve onlar adına konuşabilecek bir adam arıyorsan, bence o adam o."

"Güzel." Ronica sesinde memnuniyetini belli etti. "Bingtown Konseyi bu akşam toplanıyor. Elimdeki bilgileri sunmayı ve şehrin geri kalanıyla yeniden birleşmeye başlamamız gerektiğini ısrarla talep etmeyi planlıyorum. Başarılı olup olmayacağımı bilmiyorum. Kendileri için bir şey yapanların sayısının bu kadar az olması çok cesaret kırıcı. Ama deneyeceğim."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ronica çayından bir yudum aldı.

"Peki. Seni dinlemezlerse, vazgeçer misin?" diye sordu Rache Ronica'ya sordu.

"Yapamam," diye cevapladı Ronica basitçe. Sonra kısa ve acı bir kahkaha attı.

"Çünkü vazgeçersem, yapacak başka bir şeyim kalmaz. Rache, aileme yardım etmenin tek yolu bu. Bingtown'u harekete geçiren bir sinek olabilirsem, Keffria ve çocuklar güvenle geri dönebilir. En azından onlara haber gönderebilir ya da onlardan haber alabilirim. Şu anda şehirde ara sıra çatışmalar var, komşularım birbirlerine güvenmiyor, beni hain sayıyorlar, ailem geri dönemez. Ve eğer bir mucize eseri Althea ve Brashen Vivacia'yı eve getirmeyi başarır, onların dönebilecekleri bir ev olmalı. Kendimi bir hokkabaz gibi hissediyorum, Rache, üzerime yağmur gibi yağan tüm sopaları yakalamaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca çoğunu yakalamalı ve tekrar döndürmeye çalışmalıyım. Başaramazsam, günlerim son bulana kadar geçimimi zorla sağlayan yaşlı bir kadın olacağım. Hayatımı geri kazanmak için tek umudum bu. Çay fincanını masaya koydu. Fincan, tabağa hafifçe çarptı. "Bana bak," diye devam etti sessizce. "Kendi adıma bir çay fincanım bile yok. Ailem... ya öldü ya da o kadar uzakta ki onlardan haberim yok. Her şeyi doğal kabul ettiğim hayatım elimden alındı; hayatımda hiçbir şey beklediğim gibi değil. İnsanlar böyle yaşamak için yaratılmadı..."

Ronica'nın sözleri, Rache'nin gözleri onunla buluştuğunda kesildi. Aniden kiminle konuştuğunu hatırladı. Sonraki sözler düşünmeden dilinden döküldü. "Kocan senden önce satıldı ve Chalced'e gönderildi. Onu aramayı hiç düşündün mü?"

Rache, çay fincanını iki eliyle kavradı ve fincana baktı. Göz kapakları nemlendi, ama gözyaşları akmadı. Ronica, uzun bir süre, koyu saçlarının ortasından ayrılan düz ve soluk çizgiye baktı.

"Üzgünüm..." diye başladı.

"Hayır." Rache'nin sesi yumuşak ama kararlıydı. "Hayır. Onu asla aramayacağım. Çünkü onun, kalem becerileri sayesinde ona iyi davranan nazik bir efendi bulunduğunu hayal etmek istiyorum. Oğlumuzun ve benim bir yerlerde hayatta ve iyi olduğumu umut edebilirim. Ama yüzümdeki bu izle Chalced'e gidersem, kaçak köle olarak hemen yakalanırım. Yine bir mal haline gelirim. Öyle olmasa bile, onu sağ bulsam bile, oğlumuzun nasıl öldüğünü ona anlatmak zorunda kalırdım. Oğlumuzun nasıl öldüğünü ve benim hala hayatta olduğumu. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim? Nasıl hayal etsem, sonu hiç iyi olmuyor. Sonuna kadar düşün, Ronica. Her zaman acı bir sonla bitiyor. Hayır. Şu anki durum ne kadar acı olsa da, hala umabileceğim en iyi son bu."

"Üzgünüm," diye tekrarladı Ronica, yetersiz bir şekilde. Hala parası olsaydı, bir gemisi olsaydı, Chalced'e birini gönderip Rache'nin kocasını bulmasını, onu satın alıp geri getirmesini isteyebilirdi. O zaman... O zaman ikisi de ölen oğullarının bilinciyle yaşayabilirdi. Ama başka çocukları da olabilirdi. Ronica bunu biliyordu. O ve Ephron, Kan Salgını'nda tüm oğullarını kaybetmişlerdi, ama sonra Althea doğmuştu. Rache'ye hiçbir şey söylemedi, ama kendine ve Sa'ya küçük bir söz verdi. Şansı dönerse, Rache'nin şansını da değiştirmek için elinden geleni yapacaktı. O kadar uzun süre yanında durmuş bir kadına en azından bunu yapabilirdi.

Önce kendi kaderini değiştirmeliydi. Başkalarının tehlikeli işlerini yapmasına izin vermeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

"Serilla konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim," dedi Rache'ye aniden. "Konsey bu gece ne karar verirse versin, bildiklerimi kullanarak ilerlemem gerekiyor. Tabii bir karar verirlerse. Yarın sabah çok erken saatte seninle balıkçıların sahiline gideceğim. Sabah balık avına çıkmadan önce onları yakalamalıyız. Sparse Kelter ile kendim konuşacağım ve diğer Üç Gemi ailelerine konuşmasını isteyeceğim. Onlara, sadece Bingtown ile barışmak için değil, Bingtown'un bizim kendimizi yönettiğimizi ilan etmesi için de zamanın geldiğini söyleyeceğim. Ama bu sadece Eski Tüccarlar'ın değil, hepimizin çabasını gerektirecek. Üç Gemi göçmenleri, hatta eski geleneklerimize göre yaşamaya ikna edilebilecek Yeni Tüccarlar bile. Kölelik yok. Herkes, kuracağımız bu yeni Bingtown'un bir parçası olmalı. Ronica düşünerek durakladı. "Keşke güvenilebileceğim tek bir Yeni Tüccar bile olsaydı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Hepsi," dedi Rache sessizce.

"Tüm Yeni Tüccarlar mı?" diye sordu Ronica şaşkınlıkla.

"Bu yeni Bingtown'un bir parçası olması gerektiğini söyledin. Ama bir grubu dışarıda bıraktın."

Ronica düşündü. "Sanırım Üç Gemi derken, Bingtown Tüccarları Bingtown'u kurduktan sonra yerleşmeye gelen tüm insanları kastediyorum. Gelip bizim geleneklerimizi benimseyen tüm insanları."

"Bir daha düşün, Ronica. Burada olmamıza rağmen bizi gerçekten görmüyor musun?"

Ronica bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, Rache'nin bakışlarıyla dürüstçe karşılaştı. "Kendimden utanıyorum. Haklısın. Köleler adına konuşabilecek biri tanıyor musun?"

Rache ona düz bir bakış attı. "Bize köle deme. Köle, bizi olmadığımız bir şey yapmaya çalışmak için verdikleri isim. Biz kendi aramızda kendimize Dövmeliler diyoruz. Bu, yüzlerimizi işaretlediklerini, ruhlarımızı sahiplenemediklerini ifade ediyor."

"Lideriniz var mı?"

"Tam olarak değil. Amber Bingtown'dayken bize kendimize yardım etmenin bir yolunu gösterdi. Her evde, bilgi sahibi olacak birini bulmamızı söyledi. Herhangi biri, kaçmak isteyenlere yardım edebilecek veya kendine biraz zaman kazanabilecek yararlı bir şey keşfederse, örneğin kilidi kırık bir kapı veya efendinin sessizce alabileceği parayı sakladığı yer gibi, bu bilgi bilgi sahibine iletilirdi. Sonra başka biri, pazara gidip alışveriş yapan, çamaşır yıkayan ya da kasabaya gidip diğer evlerin dövmelileriyle temasa geçebilecek bir kişi olurdu. Bu kişi, bilgi sahibinden aldığı bilgileri diğer evlere iletir ve diğer haberleri de geri getirirdi. Böylece, dövmeli biri, bir ev sahibinin bir vagon dolusu tohum gönderdiğini öğrenerek, o çiftlikte çalışan ailesi veya arkadaşlarına haber gönderebilirdi. Ya da bir efendiden para çalabilir ve kaçmak için başka bir efendinin saman arabasına saklanabilirdi. Amber, tek bir lidere güvenmememizi, balık ağındaki düğümler gibi birçok lidere güvenmemizi söyledi. Bir lider yakalanıp işkence görebilir ve hepimizi ele verebilirdi. Ama liderliği yaygınlaştırdığımız sürece, bizler

Ağı gibiydik. Ağı ikiye bölseniz bile, her iki yarıda da birçok düğüm kalır.

"Bütün bunları Amber mi yaptı? Boncuk yapımcısı Amber mi?" diye sordu Ronica. Rache başını sallayınca, "Neden?" diye sordu.

Rache omuz silkti. "Bazıları, dövmesi olmamasına rağmen bir zamanlar köle olduğunu söylüyor. Bir kulağında özgürlük yüzüğü takıyor, biliyorsun, Chalcedean'da özgürlüklerine kavuşan kölelerin satın alıp takmak zorunda oldukları küpe. Bir keresinde ona özgürlüğünü satın alıp almadığını ya da annesine ait olup olmadığını sordum. Bir süre sessiz kaldı, sonra tek gerçek aşkının hediyesi olduğunu söyledi. Amber'a neden bize yardım ettiğini sorduğumda, sadece yapması gerektiğini söyledi. Kendi nedenlerinden dolayı bunun onun için önemli olduğunu söyledi.

"Bir keresinde bir adam ona çok kızmıştı. Risk almayı ve isyan çıkarmayı oynamak onun için çok kolaydı. Bizi büyük tehlikeye atıp sonra da çekip gidebileceğini söylemişti. Onun dövmesi silinebilirdi. Bizimkiler silinemezdi. Amber onun gözlerine baktı ve evet, bunun doğru olduğunu söyledi. Bu nedenle, ona güvenmeden önce neden böyle şeyler yaptığını söylemesini istedi. Çok garipti. Bir anlığına çok sessiz ve hareketsiz bir şekilde oturdu. Sonra yüksek sesle güldü ve "Ben bir peygamberim. Dünyayı kurtarmak için gönderildim" dedi.

Rache kendi kendine gülümsedi. Ronica şaşkınlıkla ona bakarken sessizlik çöktü. Bir an sonra Rache başını eğdi ve "Bu hepimizi çok güldürdü. Hepimiz yıkama çeşmelerinden birinde toplanmış, kendimize ait olmayan çamaşırları ovuşturuyorduk. Sen beni bir şey almam için kasabaya göndermiştin ve ben orada durup sohbet etmiştim. Güneşli, masmavi bir gündü ve Amber'ın konuşmaları ve planları, bize kendi seçtiğimiz hayatları yeniden kazanabileceğimizi hissettirdi. Herkes onun dünyayı kurtarmakla ilgili sözlerinin şaka olduğunu düşündü. Ama gülüşü... Ben her zaman onun bize gerçeği söylemenin güvenli olduğunu bildiği için güldüğünü düşünmüştüm, çünkü hiçbirimiz ona inanmazdık."

Ronica, Tüccarlar Salonu'na doğru yürüdü. Serilla'nın onun için ulaşım ayarlamasını beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Davad'ın evinden erken çıkmıştı, sadece yürüyüş yapmak için değil, aynı zamanda oraya ilk varanlardan biri olmak için de. Tüccarlar geldikçe onlarla tek tek konuşup Konsey'in ne yapması gerektiği konusunda fikirlerini almak istiyordu. Kolay bir yürüyüş değildi

ne de güvenli bir yürüyüş değildi. Rache ona eşlik etmek istedi, ama Ronica kalması için ısrar etti. İkisinin de riske atılması mantıklı değildi. Eski köle, Bingtown Tüccarlar Konseyi toplantısına alınmayacaktı ve Ronica, karanlığın çökmekte olduğu dışarıda beklemesini isteyemezdi. Kendisi de toplantı bittiğinde eve gitmek için bir araç bulmayı umuyordu. Soğuk sonbahar rüzgarı giysilerini çekiştiriyordu ve yürürken gördüğü manzara kalbini sızlatıyordu.

Yolu onu şehre indirmiyordu, çünkü Concourse, Bingtown'a bakan alçak bir tepe üzerine inşa edilmişti. Yolculuğu onu birçok Tüccar malikanesinin önünden geçirdi. Malikanelere giden açık kapılar ve geniş araba yolları artık barikatlarla kapatılmıştı ve sık sık silahlı adamlar kapalı kapılarda nöbet tutuyordu. Hiçbir ev, dolaşan hırsız ve yağmacı çetelerden güvende değildi. Muhafızlar onu düşmanca bakışlarla izliyordu. Kimse ona selam vermedi, hatta başını bile sallamadı.

Ronica, Konsey toplantısına ilk varan kişiydi. Concourse da Bingtown kadar zarar görmüştü. Bu eski bina, tüccarların buluştuğu bir yapıdan çok daha fazlasıydı. Onların birliğinin kalbi, kim olduklarının sembolüydü. Taş duvarları yanmazdı, ama biri çatısını ateşe vermişti. Ronica bir süre dehşet içinde yukarıya bakakaldı. Sonra karşılaşabileceği şeylere kendini hazırladı ve merdivenleri tırmandı. Kapılar kırılmıştı. Dikkatlice içeriye baktı. Çatının sadece bir köşesi yanmıştı, ama duman kokusu nemle karışarak tüm salonu kokutuyordu. Öğleden sonranın zayıf ışığı, kırık çatıdan içeri girerek boş salonu aydınlatıyordu. Ronica kırık kapıyı iterek içeri girdi ve dikkatlice ilerledi. Toplantı salonu soğuktu. Yaz Balosu'ndan kalma küflü süslemeler hala duvarlardan sarkıyor ve içeri giren rüzgârla dalgalanıyordu. Kapı kemerlerindeki çelenkler çıplak dallara dönüşmüş, yere çürümüş yapraklar saçılmıştı. Masalar, sandalyeler ve yükseltilmiş kürsü hala yerlerindeydi. Bazı masalarda dağınık tabaklar vardı, ancak çoğu yağmalanmıştı. Kırık vazoların yanında çürümüş çiçek buketleri vardı. Ronica, öfkesi giderek artarak etrafına bakındı. Toplantılar için salonu hazırlamakla görevli olanlar neredeydi? Salona bakmakla görevli tüccarlar ne olmuştu? Herkes kendi refahından başka hiçbir sorumluluğu terk mi etmişti?

Bir süre soğuk ve loş salonda bekledi. Sonra dağınıklık ve kargaşa, sakinliğini bozmaya başladı. Gençliğinde, Ephron ile birlikte bir süre salon görevlisi olarak çalışmıştı. Neredeyse tüm genç Tüccar çiftler bunu yapmıştı. Davad ve Dorill'in de onlarla birlikte görev yaptığını hatırlayarak, kalbinde garip bir sızı hissetti. Konsey toplantılarına erken gelip lambaları doldurur, ateşleri yakar ve toplantı bittikten sonra yağlı bezlerle tahta bankları silip yerleri süpürürlerdi. O zamanlar, diğer genç Tüccar çiftlerin eşliğinde yapılan bu işler basit ve keyifliydi. O günleri hatırlamak, kalbine bir dayanak noktası bulmak gibiydi.

Süpürgeleri, mumları ve lamba yağını her zamanki yerlerinde buldu. Deponun yağmalanmamış olduğunu görmek onu biraz neşelendirdi. Bu, diğer hırsızlıkların köleler ya da Yeni Tüccarlar tarafından yapıldığı anlamına geliyordu, çünkü hiçbir Tüccar ailesi salonun malzemelerinin nerede olduğunu bilmezdi. Salonu tamamen eski haline getiremezdi, ama düzeltmeye başlayabilirdi.

Önce ışığa ihtiyacı vardı. Bir sandalyeye çıkıp duvar lambalarını doldurup yaktı. Alevler esintiyle titreyerek, yanmış çatı parçalarıyla birlikte içeri girmiş yaprakları ve kiri daha net bir şekilde aydınlattı. Dağınık tabakları bir leğene topladı ve kenara koydu. Duvarlardan nemli afişleri ve solmuş çelenkleri indirip bir köşeye yığdı. Sonra seçtiği süpürge, büyük salonun dağınık zemini karşısında yetersiz bir silah gibi görünüyordu, ama kararlı bir şekilde işe koyuldu. Birdenbire, fiziksel bir işe koyulmanın iyi geldiğine karar verdi. En azından bu kısa süre için, çabasının ve iradesinin sonuçlarını görebiliyordu. Yerdeki çöpleri ritmik bir şekilde süpürürken, eski süpürge şarkısını mırıldandığını fark etti. Dorill'in tatlı alto sesiyle tekrarlanan nakaratı neredeyse duyabiliyordu.

Süpürge'nin çıkardığı ses, ayak seslerini bastırıyordu. Diğerlerinin farkına, iki kadın da kendi süpürgeleriyle ona katıldığında vardı. Şaşkınlıkla süpürmeyi bırakıp etrafına bakındı. Bir grup Tüccar girişte birbirine sokulmuştu. Bazıları Ronica'ya boş gözlerle ve sarkık omuzlarla bakıyordu, ama diğerleri sadece bakakaldı. İki adam kollarında odunlarla içeri girdi. Bir grup genç, kokuşmuş bayrakları toplayıp salonun dışına sürüklemek için bir araya geldi. Aniden, suyun gücüne yenik düşen bir enkaz yığını gibi,

girişteki insanlar salona akın etti. Bazıları meclis toplantısı için sandalye ve tabureleri yerlerine taşımaya başladı. Daha fazla lamba yakıldı ve salonu konuşma sesleri doldurdu. İlk kez biri yüksek sesle güldüğünde, sanki herkes bu yabancı sese şaşırılmış gibi, konuşma sesleri bir an için kesildi. Sonra konuşmalar yeniden başladı ve Ronica'ya insanlar eskisinden daha canlı hareket ediyor gibi geldi.

Ronica komşularına ve arkadaşlarına baktı. Burada toplananlar, Satrap Esclepius'tan arazi hibesi ve bir imtiyaz belgesi dışında pek bir şeyleri olmayan, Lanetli Kıyılara gelen ilk yerleşimcilerin torunlarıydı. Ataları, toplumdan dışlanmışlar, kanun kaçakları ve küçük oğullardı. Jamaillia'da bir servet kurma veya geri kazanma umudu çok az olan bu insanlar, uğursuz adıyla anılan Lanetli Kıyılara şanslarını denemeye gelmişlerdi. İlk yerleşim yerleri, Rain Nehri'nin suları ile birlikte akan tuhaflik yüzünden başarısız olmuştu. Başlangıçta umut vaat eden bir su yolu gibi görünen nehirten giderek uzaklaşmışlar ve sonunda Bingtown Körfezi'nin kıyılarına yerleşmişlerdi. Bazıları, Rain Wild Nehri'nin tuhaf yaşamına göğüs gererek kalmışlardı. Nehir, kıyılarında yaşayanları damgalıyordu, ancak hiçbir gerçek Tüccar, hepsinin akraba olduğu ve aynı orijinal tüzüğe bağlı olduğu gerçeğini asla unutmadı. Ronica, ayaklanmaların olduğu geceden bu yana ilk kez bu birliği gördü. Selam verdiği her yüz, onu son gördüğünden daha yorgun, daha yaşlı ve daha endişeli görünüyordu. Bazıları aile renklerinde Tüccar cüppeleri giyiyordu, ancak çoğu sıradan kıyafetler giymişti. Belli ki yağmacılara eşyalarını kaybeden tek kişi o değildi. Artık buradaydılar ve Tüccarların her zaman ayırt edici özelliği olan alışılmış bir azimle salonu temizlemeye koyuldular. Ne olursa olsun, bunlar galip gelen insanlardı ve yine galip geleceklerdi. Bu durum ona umut verdi, ama aynı zamanda onu tanıyanların çok az olduğunu fark etti.

Mırıldanarak selamlaşmalar ve aynı işi yapanların küçük sohbetleri vardı, ama kimse onunla gerçek bir sohbet kurmaya çalışmadı. Daha da ürkütücü olanı, kimse Malta veya Keffria'yı sormadı. Davad'ın ölümüne kimsenin üzülmemesini beklemiyordu, ama şimdi o geceki olayların tamamının onlar için konuşulamaz bir konu olduğunu fark etti.

Salon, aceleyle temizlenebilecek kadar düzenli hale geldi. Konsey üyeleri yüksek

Ronica üçüncü sıraya oturdu. Soğukkanarlığını korudu, ancak yanındaki koltukların boş kalması onu incitti. Omzunun üzerinden baktığında, boş kalan koltukların sayısını görmek korkutucuydu. Hepsi neredeydi? Ölmüşler mi, kaçmışlar mı, yoksa korkudan dışarı çıkamıyor muydular? Beyaz cüppeli Konsey üyelerinin başlarına gözlerini gezdirdi ve sonra kürsüye bir koltuk daha eklendiğini fark etti. Daha da kötüsü, Konsey toplantıyı başlatmak için Tüccarları çağırmak yerine, koltuğun doldurulmasını bekliyordu.

Mırıldanmalardan çok daha büyük bir sessizlik Ronica'nın başını çevirdi. Yoldaş Serilla içeri girdi. Tüccar Drur, Yoldaş'ı Concourse'a girerken eşlik etti, ama elini koluna koymamıştı ve onun yarım adım önünde yürüyordu. Giydiği tavus kuşu mavisi elbise, incilerle bolca süslenmişti. Üzerinde, arkasında kirli zemine değen beyaz kürkle süslenmiş kırmızı bir pelerin vardı. Saçları yüksekte toplanmış ve inci iğnelerle tutturulmuştu. Boynunu daha fazla inci sararken, kulak memelerinde sıcak bir ısıltı yaratıyordu. Bu kadar rahatça sergilenen zenginlik Ronica'yı rahatsız etti. Odadaki bazı insanların sahip oldukları her şeyi kaybettiklerini bilmiyor muydu? Neden onların önünde servetini sergiliyordu?

Serilla, hasarlı salonun ortasındaki yükseltilmiş kürsüye giden koridorda dikkatlice yürürken kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Orası yağmur ve küf kokuyordu. Hava da soğuktu. Kekki'nin gardırobundan seçtiği pelerine sahip olduğu için memnundu. İçeri girerken çenesini dik tuttu ve yüzünde sakin bir gülümseme vardı. O, Bingtown'un gerçek hükümetini temsil ediyordu. Jamaillia Satrapyasını Cosgo'nun hiç yapamadığı kadar onurlu ve asil bir şekilde temsil edecekti. Sakinliği onlara cesaret verecek, giysilerinin zenginliği ise yüksek mevkisini hatırlatacaktı. Bu, eski Satrap'tan hatırladığı bir şeydi. Zorlu bir müzakereye girdiğinde, her zaman en görkemli cüppesini giyer ve sakin bir tavır sergilerdi. Gösteriş güven verirdi.

Küçük bir el hareketiyle Drur'u merdivenlerin dibinde durdurdu. Yalnız başına yüksek kürsüye çıktı. Onun için boş bırakılmış sandalyeye doğru ilerledi. Sandalyenin yüksek olmaması onu biraz rahatsız etti ama idare etmek zorundaydı. Kürsüdeki adamlar onun hoşnutsuzluğunu fark edene kadar sandalyenin yanında sessizce durdu. Hepsi ayağa kalkana kadar bekledi, sonra başını sallayarak oturmaları için işaret etti.

Peki. Her ne kadar aşağıda toplananlar onun girişinde ayağa kalkmamış olsalar da, o da onlara başını sallayarak rahat olmalarını işaret etti.

Bingtown Konseyi başkanı Tüccar Dwicker'a yumuşak bir sesle konuştu. "Başlayabilirsiniz."

Sa'dan bu belirsiz zamanlarda başa çıkabilmeleri için onlara bilgelik vermesi için yalvardığı kısa bir duayı dinledi. Ardından sessizlik oldu. Serilla sessizliğin uzamasını bekledi. Onlara hitap etmeden önce tüm dikkatlerini kendisine verdiğinden emin olmak istiyordu. Ancak sürpriz bir şekilde, Tüccar Dwicker boğazını temizledi. Konsey'e dönük yüzlere baktı ve yavaşça başını salladı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi açık sözlülükle. "Karşımızda çok fazla kargaşa ve çatışma var. Çok fazla ihtiyaç var. Yoldaş Serilla bu toplantıyı kabul ettiğinden ve biz de duyurduğumuzdan beri, çözmemiz gereken konularla ilgili önerilerle boğuluyorum. Şehrimiz, Bingtown'umuz..." Adamın sesi bir an için titredi. Boğazını temizledi ve kendine geldi. "Şehrimiz hiç bu kadar iç ve dış güçler tarafından bu kadar ağır bir saldırıya uğramamıştı. Tek çözümümüz, her zaman olduğu gibi, atalarımızın yaptığı gibi birleşik durmaktır. Bunu göz önünde bulundurarak, Konsey özel bir toplantı yaptı ve uygulamak istediğimiz bazı önlemler aldı. Bunların Bingtown'un genel çıkarlarına en uygun olduğuna inanıyoruz. Onayınız için sunuyoruz."

Serilla kaşlarını çatmamayı başardı. Bunların hiçbirinden haberi yoktu. Onsuz bir kurtarma planı mı hazırlamışlardı? Zorlukla dilini tuttu ve zamanını bekledi.

"Tarihimizde iki kez, borçlara ve hacizlere moratoryum uyguladık. Bunu daha önce, pek çok aileyi evsiz bırakan Büyük Yangın sırasında ve ardından İki Yıllık Kuraklık sırasında uyguladığımız gibi, şimdi de uygun olacaktır. Borçlar ve sözleşmeler faiz işlemeye devam edecek, ancak hiçbir Tüccar, bu Konsey moratoryumun kaldırıldığını ilan edene kadar başka bir Tüccarın malına el koyamayacak veya borçların ödenmesi için baskı yapamayacaktır."

Serilla onların yüzlerini izledi. Salonda alçak sesle konuşmalar duyuluyordu, ama kimse itiraz etmek için ayağa kalkmadı. Bu onu şaşırttı. Yağmalamanın çoğunun fırsatçı kazançların arkasında olduğunu düşünmüştü. Tüccarlar şimdi bundan vazgeçmiş miydi?

"İkincisi, tüm Tüccar aileleri şehir görev günlerini iki katına çıkaracak ve bu sorumluluğu geri satın alamayacaklar. On beş yaşın üzerindeki tüm Tüccarlar ve Tüccar ailelerinin üyeleri bu görevi şahsen yerine getirecekler. Yapılacak görevler kura ile belirlenecek, ancak ilk çabalarımızı ticaretin yeniden canlanması için liman, rıhtım ve şehir sokaklarında göstereceğiz."

Yine kısa bir sessizlik oldu. Yine kimse itiraz etmedi. Başka bir konsey üyesinin hafif bir hareketi Serilla'nın dikkatini çekti. Adamın önündeki parşömene baktı, adam az önce "tüm üyeler tarafından kabul edildi" yazmıştı. Bu sessizlik onay anlamına mı geliyordu?

İnanamadan etrafına baktı. Bu odada bir şeyler oluyordu. Bu insanlar bir araya geliyor ve yeniden başlamak için birleşik bir güç buluyorlardı. Onlar bunu onsuz yapıyor olmasalardı, bu çok iç açıcı olurdu. Gözleri halkın üzerinde dolaşırken, bazılarının daha dik oturduğunu fark etti. Ebeveynler birbirlerinin ve küçük çocuklarının ellerini tutuyorlardı. Genç erkekler ve bazı kadınlar kararlı ifadeler takınmıştı. Sonra gözleri Ronica Vestrit'te takıldı. Yaşlı kadın, yıpranmış elbisesi ve ölen kadının şalını giymiş, topluluğun ön tarafında oturuyordu. Gözleri kuş gibi parlıyordu ve Serilla'ya parıldayan bir memnuniyetle bakıyordu.

Tüccar Dwicker konuşmaya devam etti. Genç bekar erkekleri Şehir Muhafızlarına katılmaya çağırdı ve kontrol etmeye çalışacakları bölgenin sınırlarını okudu. Bu bölge içinde, tüccarlara gerekli ticaretin yeniden başlayabilmesi için normal ticaret faaliyetlerine devam etmeleri çağrısında bulunuldu. Serilla, planlarının yöntemini anlamaya başladı. Şehrin bir bölümünde düzeni yeniden sağlayacak, burayı yeniden canlandırmaya çalışacak ve bu canlanmanın yayılmasını umacaklardı.

Dwicker listesini bitirdiğinde, Serilla onun kendisine söz vereceğini düşünerek bekledi. Ancak, bir grup tüccar ayağa kalkıp sessizce tanınmayı bekledi.

Ronica Vestrit de onların arasındaydı.

Serilla ayağa kalktığında, kendisi de dahil olmak üzere herkesi şaşırttı. Anında tüm gözler ona çevrildi. Daha önce söylemeyi planladığı her şey aklından uçup gitti. Tek bildiği, Satrap'ın ve dolayısıyla kendi gücünü bir şekilde yeniden tesis etmesi gerektiği idi. Ronica Vestrit'in konuşmasına engel olmalıydı.

daha önce Roed Caern ile konuşurken kadının sessiz kalmasını sağladığını sanmıştı. Bingtown mekanizmasının bir kez daha ne kadar emin bir şekilde işleyişe geçtiğini dinleyince, Roed'a olan inancı bir anda sarsıldı. İnsanların burada kendilerine bu kadar kolayca güç atfetmesi onu hayrete düşürdü. Ronica dinlenilmeyi başarırca, Roed bir arabanın önündeki kedi kadar değeri kalmazdı.

Tüccar Dwicker'ın onu fark etmesini beklemedi. Bu toplantıyı başlatmasına izin vermekle aptallık etmişti. En başından kontrolü ele almalıydı. Şimdi etrafındaki insanlara bakarak başını salladı ve gülümsedi, ta ki ayakta duranlar yavaşca yerlerine dönene kadar. Boğazını temizledi.

"Bugün Jamaillia için gururlu bir gün," diye duyurdu. "Bingtown, Satrapy'nin tacındaki parlayan mücevher olarak adlandırılıyor ve gerçekten de öyle. Zorlukların ortasında, Bingtown halkı anarşi ve kargaşaya kapılmıyor. Bunun yerine, yıkıntılar arasında bir araya gelip, kökeniniz olan medeniyeti ayakta tutuyorsunuz." Vatanseverlikle dolu bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. Bir ara uzanıp Tüccar Dwicker'ın önündeki parşömeni aldı ve havaya kaldırdı. Jamaillia'nın da tam da bu tür bir yurttaşlık sorumluluğu duygusu üzerine kurulduğunu söyleyerek parşömeni övdü. Bu önlemlerin övgüsünü kendine çekmeye çalışırken gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi, ama içten içe hiç kimsenin kandığını merak ediyordu. Konuşmaya devam etti. Onlara doğru eğildi, gözlerine baktı ve sözlerine inançla dolu bir coşku kattı. Bu sırada kalbi titriyordu. Onların yönetilmek için Satrap'a veya Satrapy'ye ihtiyacı yoktu. Onun da ihtiyacı yoktu. Ve bunu anladıkları anda, kaderi belliydi. Topladığını sandığı tüm gücü yok olacak, onu yabancı bir ülkede çaresiz bir kadın olarak bırakacak ve kaderin insafına terk edecekti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Boğazı kuruyup sesi titremeye başlayınca, çaresizce bir son aradı. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bu gece cesur bir başlangıç yaptınız. Şimdi, karanlık şehrimizi sararken, üzerimizde hala kara bulutların dolaştığını unutmamalıyız. Evlerinizin güvenliğine dönün. Orada kendinize iyi bakın ve çabalarınızın en iyi şekilde değerlendirilebileceği yer hakkında haberimizi bekleyin. Satrap, hükümdarınız adına, gösterdiğiniz ruh için sizi övüyor ve teşekkür ediyorum. Yolda dikkatli olun."

Bu akşam evlerinize giderken, onu unutmayın. Ona yöneltilen tehditler olmasaydı, bu akşam burada kendisi de olacaktı. Size esenlikler diler.

Derin bir nefes aldı ve Tüccar Dwicker'a döndü. "Belki de dağılmadan önce Sa'ya şükranlarımızı sunmak için bir kapanış duası etmeliyiz."

Ayağa kalktı, kaşları çatıldı. Ona cesaret verici bir gülümsemeyle baktı ve onun savaşı kaybettiğini gördü. Toplanan tüccarlara döndü ve başlamak için nefes aldı.

"Konsey, toplantıyı kapatmadan önce bir şey söylemek istiyorum. Davad Restart'ın haksız ölümünün incelenmesini talep ediyorum." Ronica Vestrit'ti.

Tüccar Dwicker boğuldu. Serilla bir an için tamamen kaybettiğini sandı. Sonra Roed Caern yavaşça ayağa kalktı.

"Konsey, Ronica Vestrit'in burada yetkisiz olarak konuştuğunu bildiriyorum. O artık kendi ailesinin Tüccarı değil, Restart'ın Tüccarı da değil. Otursun. Bu konu hak sahibi bir Tüccar tarafından gündeme getirilmedikçe, Konsey bunu dikkate almamalıdır."

Yaşlı kadın inatla ayakta durdu, yanaklarında iki yüksek renk lekeleri vardı. Öfkesini kontrol etti ve net bir şekilde konuştu. "Ailemin tüccarı bizim adımıza konuşamaz. Hayatımıza kastedilmesi onu çocuklarıyla birlikte saklanmaya zorladı. Bu nedenle, konuşma hakkını talep ediyorum."

Dwicker nefes aldı. "Ronica Vestrit, Keffria Vestrit'ten Vestrit ailesinin Tüccarı olarak konuşmak için yazılı izin aldın mı?"

Altı kalp atışı boyunca sessizlik oldu. Sonra Ronica, "Hayır, Konsey Başkanı Dwicker, yok," diye itiraf etti.

Dwicker rahatladığını belli etmemeye çalıştı. "O halde, tüm yasalarımıza göre, bu gece sizi dinleyemeyeceğiz. Her ailenin tek bir tüccarı vardır. O tüccara hem konuşma hem de oy hakkı aittir. Eğer böyle bir belgeyi, usulüne uygun olarak tanıkların huzurunda alırsanız ve bir sonraki toplantımızda bize gelerseniz, belki sizi dinleyebiliriz."

Ronica yavaşça koltuğuna geri çöktü. Ancak Serilla'nın rahatlaması kısa sürdü. Diğer tüccarlar ayağa kalktı ve Dwicker onları tek tek tanıdı. Bir tüccar ayağa kalkarak, derin su çekimli gemiler için en iyi demirleme yeri olan Yedinci İskele'nin önce onarılmasını istedi. Diğerleri de bu fikri hemen

bu fikre katıldı ve kısa sürede birçok kişi bu görevi üstlenmek için gönüllü oldu.

Teklifler arka arkaya geldi. Bazıları kamu meselelerine, diğerleri özel meselelere atıfta bulunuyordu. Bir tüccar ayağa kalkarak, hızlı onarımlarda ve gece nöbetinde kendisine yardım edecek herkese depolarında yer teklif etti. Hemen üç gönüllü buldu. Bir diğeri öküzleri vardı, ancak yemleri bitmek üzereydi. Onları hayatta tutmak için emeklerini yiyeceklerle takas etmek istiyordu. O da birkaç teklif aldı. Gece ilerledi, ancak tüccarlar eve gitmeye niyetli değildi. Serilla'nın gözleri önünde, Bingtown yeniden bir araya geldi. Serilla'nın gözleri önünde, güç ve nüfuz kazanma umutları söndü.

Neredeyse olan biteni dinlemeyi bırakmışken, kasvetli bir Tüccar ayağa kalktı ve sordu: "Bu felaketin nedenini neden bize söylemiyorlar? Satrap'a ne oldu? Ona yönelik tehdidin arkasında kim var? Jamaillia'ya durumu açıklamak için haber verdik mi?"

Başka bir ses yükseldi. "Jamaillia durumumuzdan haberdar mı? Chalcedians'ı kovmamıza yardım etmek için gemi ve adam göndermeyi teklif ettiler mi?"

Tüm yüzler ona döndü. Daha da kötüsü, Tüccar Dwicker konuşması için ona küçük bir işaret yaptı. Ayağa kalkarken düşüncelerini aceleyle topladı. "Anlatabileceğim çok az şey var," diye başladı. "Jamaillia'ya, ele geçirilme riski olmadan hızlı bir şekilde haber göndermenin pratik bir yolu yok. Orada kime güvenilebileceğimizi ve kimin sadık olduğunu da bilmiyoruz. Şimdilik, Satrap'ın yerinin sırrını kimseyle paylaşmamak en iyisi. Jamaillia'yla bile." Onların anladığından eminmiş gibi onlara sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Sormamın sebebi," dedi Tüccar ağır ağır, "dün Trehaug'dan bir kuş geldi ve nehir yukarısına gönderdiğim malların ödemesinin gecikeceğini söyledi. Büyük bir deprem olmuş. Kuşu gönderirken hasarın boyutu belli değilmiş, ama Kendry'nin kesinlikle gecikeceği söylenmiş." Adam zayıf omzunu silkti. "Satrap'ın sağ salim geldiğinden emin miyiz?"

Bir an için, düşüncelerini diline dökemedi. Sonra Roed Caern zarif bir şekilde ayağa kalkarak söz aldı. "Tüccar Richter, bence böyle şeyler hakkında spekülasyon yapmamalıyız, yoksa söylentiler yayılır. Eğer bir sorun olsaydı, haber alırdık. Şimdilik, Satrap ile ilgili tüm soruları bir kenara bırakalım. Onun güvenliği, bizim boş merakımızdan daha önemli." Omuzlarından biri diğerinden biraz daha yüksekte durma alışkanlığı vardı. Konuşurken döndü ve bir şekilde pençeleri keskin bir kedinin hem çekiciliğini hem de kibirini yansıtıyordu. Sözlerinde hiçbir tehdit yoktu, ama yine de Satrap hakkında daha fazla soru sormak ona meydan okumak gibi gelirdi. Ondan küçük bir tedirginlik dalgası yayıldı. Sanki herkesin sözlerini düşünmesi için zaman tanıyormuş gibi, yerine oturmak için acele etmedi. Kimse Satrap konusunu tekrar açmadı.

Bundan sonra birkaç tüccar daha ayağa kalkarak daha önemsiz konuları gündeme getirdi, sokak lambalarının yakılmasını sağlamak gibi gönüllü işler üstlendi, ancak toplantının aniden sona erdiği hissi hakim oldu. Serilla, hayal kırıklığı ve rahatlama arasında kalmışken, odanın uzak köşesinde koyu mavi cüppeli bir adam ayağa kalktı.

Tüccar Dwicker onun adını söylemekte tereddüt edince, adam kendini tanıttı: "Tüccar Grag Tenira. Ailem adına konuşmak için yazılı ve tanıkların onayladığı izin belgem var. Tomie Tenira adına konuşuyorum."

"Konuş o zaman," dedi Dwicker, onu tanıdı.

Tüccarın oğlu tereddüt etti, sonra nefes aldı. "Tüccar Restart'ın ölümü ve mirasının dağıtımı konusunu ele almak üzere üç tüccar atanmasını öneriyorum. Mirasın Tenira ailesine olan borcu nedeniyle bu konuda menfaatim var."

Roed Caern yine ayağa kalktı, bu sefer çok hızlıydı. "Bu, zamanımızı harcamaya değer mi?" diye sordu. "Şu anda tüm borçlar askıya alınmış durumda. Bu, toplantının başında kararlaştırılmıştı. Ayrıca, bir adamın ölüm şekli, borcunu nasıl etkileyebilir?"

Grag Tenira, onun mantığından etkilenmemiş görünüyordu. "Miras borç değildir, bence. Eğer miras el konulduysa, bize olan borcun geri ödenmesi konusunda tüm umutlarımızı kesmeliyiz. Ama miras mirasçıya kalacaksa, bunu bilmek ve mirasın tükenmeden mirasçıya geçmesini sağlamak bizim çıkarımızdır." Tükenmek kelimesini kullandı, ama ses tonunda "yağmalanmak"

tonunda duyuluyordu. Serilla yanaklarına yükselen kızarıklığı kontrol edemedi. Ağzı birden kurudu ve konuşamadı. Bu, görmezden gelinmekten çok daha kötüydü; onu hırsızlıkla suçlamış sayılırdı.

Tüccar Dwicker, onun sıkıntısını fark etmemiş gibiydi. Bu soruyu yanıtlamanın ona düştüğünü bile fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine, sandalyesine yaslandı ve ciddi bir sesle şöyle dedi: "Bu konuyu incelemek için üç tüccardan oluşan bir heyet oluşturmak makul bir talep gibi görünüyor, özellikle de bir tüccar ailesinin başka bir üyesi bu konuda endişelerini dile getirmişken. Bu konuyla ilgisi olmayan gönüllüler ayağa kalkabilir mi?"

O kadar çabuk oldu ki. Serilla, Dwicker'ın seçtiği kişilerin isimlerini bile tanımadı. Biri kucağında kıvranan bir çocuğu tutan sönük bir genç kadındı, diğeri ise bastona dayanan, yüzü kırış kırış yaşlı bir adamdı. Böyle insanlara nasıl etki edebilirdi ki? Yenilgi ve utanç dalgası onu sardı ve sandalyesinde küçülmüş gibi hissetti. Utanç, yoğunluğuyla onu şaşırttı ve ardından umutsuzluk getirdi. Her şey bir şekilde birbirine bağlıydı. Erkeklerin ona karşı kullanabileceği güç buydu. Ronica Vestrit'in yüzünü bir an gördü. Yaşlı kadının gözlerindeki sempati Serilla'yı dehşete düşürdü. Düşmanları onu paramparça ederken bile ona acıyacak kadar alçalmış mıydı? Kulaklarında ani bir çınlama duydu ve salon etrafında karardı.

Ronica küçük ve sessizce oturuyordu. Grag Tenira için, ona yapmadıklarını yapacaklardı. Davad'ın ölümünü araştıracaklardı. Önemli olanın bu olduğunu kendine söyledi.

Düşüncelerinden, Companion'un aniden solgunlaşmasıyla dikkatinin dağıldı. Kadın bayılacak mıydı? Bir bakıma ona acıyordu. Burası ona yabancı bir yerdi ve iç karışıklığın ortasında, kendini kurtarmanın hiçbir umudu yoktu. Üstelik Companion rolünde sıkışıp kalmış gibiydi. Serilla'nın bir zamanlar daha fazlası olduğunu hissediyordu, ama bir şekilde bunu kaybetmişti. Yine de, her ne pahasına olursa olsun kendi için güç elde etmeye ve elinde tutmaya bu kadar takıntılı birine acımak zordu.

Ronica, toplantının geri kalanında onun öyle hareketsiz ve küçücük oturmasını izlerken, toplantının bittiğini neredeyse fark etmedi. Tüccar Dwicker, Sa'ya son bir dua etti, bir yandan güç diledi, bir yandan da tanrıya hayatta kaldıkları için şükretti. Onun sesini yankılayan sesler, açılış duasında duyulan seslerden kesinlikle daha güçlüydü.

Bu iyiye işaretti. Bu gece Bingtown için burada olan her şey iyi olmuştu.

Yoldaş Serilla, Tüccar Drur ile değil, Roed Caern'in kolunda ayrıldı. Uzun boylu, yakışıklı tüccarın oğlu, onu toplantı salonundan çıkarırken somurtkan bir ifadeyle ona eşlik etti. Ronica'nın yanı sıra birkaç kişi daha başlarını çevirip onların gidişini izledi. Neredeyse evlilik kavgası yapmak üzere olan bir çift gibi görünüyorlardı. Yoldaşın yüzündeki endişeyi görmek Ronica'yı rahatsız etti. Caern onu zorluyor muydu?

Ronica, arabada aralarında geçenleri duymayı çok istemesine rağmen, peşlerinden koşup eve bırakmasını rica edecek cesareti yoktu. Bunun yerine, Dorill'in şalını üzerine sıkıca sararak Davad'ın evine kadar uzun yürüyüşü düşünerek dehşete kapıldı. Dışarıda soğuk bir sonbahar gecesi vardı. Yol engebeli ve karanlık olacaktı ve tehlikeler, bildiği Bingtown'dakinden daha şiddetli olacaktı. Ne yapabilirdi ki? Ne kadar erken yola çıkarsa, o kadar çabuk varırdı.

Salonun dışında, soğuk bir rüzgâr esti. Diğer aileler arabalara ve at arabalarına biniyor ya da fenerler ve bastonlarla donanmış gruplar halinde evlerine yürüyorlardı. O ikisini de yanına almayı düşünmemişti. Düşüncesizliğini azarlayarak merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenlerin altında, gölgelerden bir silüet çıktı ve koluna dokundu. Korkuyla nefesini tuttu.

"Özür dilerim," dedi Grag Tenira hemen. "Seni korkutmak istemedim. Sadece eve güvenle varacağından emin olmak istedim."

Ronica titreyerek güldü. "İlginiz için teşekkür ederim, Grag. Artık gidecek güvenli bir evim bile yok. Oraya gidecek başka yolum da yok, kendi ayaklarımdan başka. Evim tahrip edildiğinden beri Davad'ın evinde kalıyorum. Orada kaldığım sürece Davad'ın Yeni Tüccarlarla olan işlemlerini araştırmaya çalışıyorum. Eğer Yoldaş bana kulak verseydi, Davad'ın hain olmadığını anlardı. Ben de değilim."

Sözler ağzından döküldü. Geç de olsa dilini kontrol altına aldı. Ancak Grag ciddiyetle dinliyor ve sözlerine başını sallıyordu. Sessiz kaldığında, "Yoldaş bulduklarına kulak asmazsa, ben ve birkaç kişi daha bunu ilginç buluruz. Her ne kadar şüphelerim olsa da..."

Davad Restart'ın sadakati, Vestrit ailesinin Bingtown'a olan bağılılığını hiç sorgulamadım, köle ticaretiyle uğraşmış olsan bile.

Ronica başını eğip dilini ısırarak zorunda kaldı, çünkü bu doğrudu. Kendi suçu olmasa da, ailesinin gemisi köle gemisi olarak kullanılmıştı. Ve bu yüzden batmıştı. Nefes aldı. "Sana ve ilgilenen herkese memnuniyetle gösteririm. Yeni Tüccarlar'dan Mingsley'in ateşkes teklifinde bulunduğunu duydum. Davad ile uzun süredir devam eden ilişkilerini düşününce, Eski Tüccarlar'ı kendi düşünce yapısına uydurmak için satın almaya çalışıyor olabilir mi acaba?"

"Kayıtları görmekten memnuniyet duyarım. Ama bu gece, sizi kaldığınız yere sağ salım ulaştırmak daha çok hoşuma gider. Arabam yok, ama atım iki kişi taşıyabilir, eğer arkada binmenize itirazınız yoksa."

"Çok minnettar olurum. Ama neden?"

"Neden?" Grag bu soruya şaşırarak gibi göründü.

"Neden mi?" Ronica, artık nezaketin inceliklerini umursamayan yaşlı bir kadının tüm cesaretini topladı. "Neden benim için bu kadar uğraşıyorsunuz? Kızım Althea evlilik teklifinizi reddetti. Şu anda Bingtown'daki itibarım çok kötü. Neden benimle ilişki kurarak kendi itibarınızı tehlikeye atıyorsunuz? Davad'ın ölümünün araştırılması için neden bu kadar ısrar ediyorsunuz? Sizi motive eden nedir, Grag Tenira?"

Bir anlığına başını eğdi. Sonra yüzünü kaldırdığında, yakındaki bir meşale mavi gözlerini aydınlattı ve profilini belirginleştirdi. Acı bir gülümsemeyle, Ronica Althea'nın bu genç adamdan kalbini nasıl saklayabildiğini merak etti. "Sen açık bir soru soruyorsun, ben de sana gerçeği söyleyeceğim. Davad'ın ölümü ve o gece başına gelen felaket için kendimi de biraz sorumlu hissediyorum. Yaptığım şeyden değil, yapmadığım şeyden. Althea'ya gelince..." Aniden sırtı. "Belki de o kadar kolay pes etmiyorum. Belki de onun kalbine giden yol, annesine nezaket göstermekten geçiyordur." Aniden güldü. "Sa, her şeyi denediğimi bilir. Belki senin iyi bir sözün benim için anahtar olabilir. Gel. Atım bu tarafta."

7 EJDERHA GEMİSİ

BİR AN Unutulmuş bir halde, rahim gibi izole bir yerde dinleniyordu. Wintrow fiziksel bedeninden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Bir zamanlar vitray üzerinde çalıştığı gibi bedeni üzerinde çalışıyordu. Aradaki fark, bunun bir yaratma değil, bir restorasyon olmasıydı. İşinden sakın bir zevk alıyordu; bu, çok küçük bir çocukken blokları istiflediği anılarını belli belirsiz bir şekilde hatırlatıyordu. Karşısındaki görevler basit ve açıktı, iş tekrarlayıcıydı; sadece bedenine, eninde sonunda kendi kendine yapacağı şeyi daha hızlı yapması için talimat veriyordu. Zihninin isteyerek odaklanması, bedeninin çalışmasını hızlandırıyordu. Hayatının geri kalanı mutlak bir durgunluğa bürünmüştü. İçinde yaşadığı hayvanı onarmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Sanki dışarıda büyük bir fırtına koparken, küçük ve rahat bir odada bulunmak gibiydi.

Yeter, diye homurdandı ejderha.

Wintrow, onun öfkesinden korkarak kendini daha da küçülttü. "Henüz bitirmedim," diye yalvardı.

Hayır. Geri kalanı kendi kendine hallolur, sen vücudunu besle ve ara sıra onu cesaretlendir. Senin için çok uzun süre bekledim. Artık hepimizin kendimizle yüzleşecek kadar güçlüsün. Ve yüzleşeceğiz.

Sanki yakalanıp havaya fırlatılmış gibiydi. Paniklemiş bir kedi gibi, her yöne çırpınıp pençeledi, tutunacak bir şey, herhangi bir şey aradı. Vivacia'yı buldu.

Wintrow!

Onun haykırışı sevinçten gelen bir çığlık değildi, onu yeniden keşfettiğinde hissettiği ani bir bağlanma duygusuydu. Yeniden bir araya gelmişlerdi ve bu

birleşmelerinde bir kez daha bütün oldular. Onu hissedebiliyordu; onun duygularını hissedebiliyor, burnuyla koklayabiliyor, ağzıyla tadını alabiliyor ve cildiyle hissedebiliyordu. Onun acısını biliyordu ve onun için acı çekiyordu. Onun düşüncelerini biliyordu ve...

Rüyada düşen kişi, çarpışmadan önce her zaman uyanır. Ama bu sefer öyle olmadı. Wintrow'un uyanışı, çarpışmaydı. Vivacia'nın ona olan sevgisi ve bağlılığı, onun ne olduğu hakkındaki acı verici bilgisiyle çarpıştı. Düşünceleri, onun cesedinin yüzüne tutulan bir aynaydı. Bir kez baktıktan sonra, başka yere bakamadı. O da onunla birlikte bu düşünceye hapsedildi ve kendini onun umutsuzluğuna daha da derine çekildiğini hissetti. Onunla birlikte uçuşuma daldı.

O Vivacia değildi, gerçekte değildi. O, bir ejderhanın çalınmış hayatından başka bir şey olmamıştı. Sahte hayatı, ejderhanın ölümünün kalıntılarına tutunmuştu. Var olma hakkı yoktu. Rain Wild işçileri, dönüşüm geçiren ejderhanın kozasını yırtıp açmışlardı. Onun yaşam tohumları dışarı fırlamış, soğuk taş zeminde kıvrılarak ölmeye terk edilmişti. Onu saran hafıza ve bilgi iplikleri ise sökülüp kesilerek yaşam gemileri yapmak için tahtalara dönüştürülmüştü.

Hayat, ne pahasına olursa olsun devam etmek için mücadele eder. Bir fırtına bir ağacı orman zeminine devirir; gövdesinden fidanlar yükselir. Çakıl taşları ve kumun arasında küçük bir tohum, bir damla nemi yakalayıp, meydan okurcasına yeşil bir filiz çıkarır. Tuzlu suya batmış, onu taşıyan insanların anıları ve duygularıyla bombardımana tutulan geminin tahtalarındaki hafıza lifleri, bir tür düzene girmeye çalışmıştı. Ona verilen adı kabul etmişlerdi; şu anda yaşadıklarını anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Sonunda Vivacia uyanmıştı. Ama gururlu gemi ve görkemli baş figürü Vestrit ailesinin gerçek bir parçası değildi. Hayır. Onun hayatı çalınmıştı. O yarı bir varlıktı, yarıdan da az, insan iradesi ve gömülü ejderha anılarından bir araya getirilmiş, cinsiyetsiz, ölümsüz ve uzun vadede anlamsız bir yaratıktı. Bir köle. Bir ejderhanın çalınan anılarını kullanarak kendilerine büyük bir tahta köle yaratmışlardı.

Vivacia'dan çıkan çılgık, Wintrow'u tamamen uyanık hale getirdi. Yuvarlanarak yere düştü ve ranzasının yanına dizlerinin üzerine ağır bir şekilde çöktü. Küçük odada, Etta onu izlediği yerden birdenbire uyanarak irkildi. Wintrow ayağa kalkarken, dehşetle "Wintrow!" diye bağırdı. "Bekle! Hayır, iyi değilsin. Yat, geri

geri yat!" Wintrow, kapıdan çıkıp baş güverteye doğru sendeleyerek ilerlerken, Etta'nın sözleri peşinden geliyordu. Kaptanın kamarasında sesler duydu, Kennit koltuk değneği ve ışık istiyordu, "Etta, lanet olsun, ihtiyacım olduğunda neredesin?" ama Wintrow durmadı. Bir çarşaf dışında çıplak halde, iyileşmekte olan vücuduna gece havası yanarken topallayarak ilerledi. Gece nöbetindeki mürettebat şaşkınlık içinde birbirlerine seslendi. Biri bir fener kapıp onun peşinden gitti. Wintrow ona aldırış etmedi. İyileşmekte olan derisini yırtarak iki adımda ön güverteye çıktı ve kendini öne doğru fırlatarak korkuluğun yarısına kadar sarktı.

"Vivacia!" diye bağırdı. "Lütfen. Senin suçun değildi; hiçbir zaman senin suçun olmadı. Vivacia!"

Gemi başındaki heykel kendini parçalıyordu. Büyük tahta parmakları, gür siyah buklelerine dolanmış, onları kafasından koparmaya çalışıyordu. Tırnakları yanaklarını tırmalıyor, gözlerini oyuyordu. "Ben değil!" diye gece gökyüzüne bağırdı. "Asla ben değil! Ey Yüce Sa, ne kadar müstehcen bir şaka bu, senin gözünde ne kadar iğrenç bir yaratığım! Bırak beni! Ölmeme izin ver!"

Gankis, Wintrow'u takip etmişti. "Ne oldu sana, evlat? Gemide ne sorun var?" diye sordu yaşlı korsan, ama Wintrow sadece gemiyi görüyordu. Sarı fener ışığı korkunç bir manzarayı ortaya çıkardı. Vivacia'nın tırnakları mükemmel yanaklarında izler bırakırken, lifli et hemen arkasından kapanıyordu. Saçlarından kopardığı saçlar ellerine akıyordu, emiliyordu ve yelesi eskisi gibi kalın ve parlak kalıyordu. Wintrow, bu yıkım ve yeniden doğuş döngüsüne dehşetle baktı. "Vivacia!" diye bağırdı tekrar ve onu teselli etmek, sakinleştirmek için kendini ona attı.

Ejderha orada bekliyordu. Vivacia'yı kollarının arasına alıp sarmalarken, onu aynı kolaylıkla geri itti. Geminin ölme arzusuna karşı gelen ruh, onun ruhuydu.

Hayır. Onca yıl süren baskıdan, onca asır süren sessizlik ve hareketsizlikten sonra olmaz. Ölmemeyeceğim. Eğer sahip olabileceğimiz tek hayat buysa, o zaman ona sahip olacağız. Sessiz ol, küçük köle. Bu hayatı benimle paylaş, yoksa hiç hayatın olmaz!

Wintrow donakaldı. Sadece zihniyle ulaşabileceği bir yerde, korkunç bir çatışma yaşanıyordu. Gemi ikisinin de yaşamasına engel olmaya çalışırken, ejderha hayat mücadelesi veriyordu. Kendini iki terrier köpeğin arasında kalmış bir paçavra gibi hissetti.

iki terrier tarafından yakalanmış gibi hissetti. İkisi arasında çekildi, her biri onun sadakatini kazanmaya ve zihnini kendine çekmeye çalışırken, ikisinin arasında parçalandı. Vivacia onu sevgisi ve umutsuzluğuyla yakaladı. Onu çok iyi tanıyordu; o da onu çok iyi tanıyordu, kalbi onunkinden nasıl farklı olabilirdi? Onu kendine doğru çekti; ikisi de isteyerek ölüme atlamak üzereydiler. Unutulmak cazip bir şekilde çağırıyordu. Onu ikna etti, bu tek çözümdü. Başka ne kalmıştı ki? Bu sonsuz yanlışlık hissi, çalınan hayatın korkunç yükü; bunu mu seçecekti?

"Wintrow!" Kennit, merdivenleri tırmanarak ön güverteye çıkarken adını haykırdı. Wintrow, onu görmek için yavaşça döndü. Korsanların geceliği, pantolonunun içine yarısı girmiş, gece rüzgârında dalgalanıyordu. Bir ayağı çıplaktı. Wintrow'un zihninin küçük bir parçası, Kennit'i hiç bu kadar dağınık görmediğini fark etti. Kaptanın her zaman soğukkanlı ve alaycı bakışlarında panik vardı. *Bizi hissediyor*, diye düşündü Wintrow. *Bizimle bağ kurmaya başlıyor; olan bitenin bir kısmını hissediyor ve bu onu korkutuyor*.

Etta kaptanın koltuk değneğini ona uzattı. Kennit onu yakaladı ve güverteyi geçerek Wintrow'un yanına geldi. Kennit'in omzuna aniden tutunması, onu ölümden alıkoyan bir hayat tutuşuydu. "Ne yapıyorsun, evlat?" diye sordu Kennit öfkeyle. Sonra sesi değişti ve Wintrow'un arkasındaki dehşet verici manzaraya bakakaldı. "Balıkların Tanrısı, gemime ne yaptın!"

Wintrow, geminin baş tarafındaki figüre döndü. Vivacia, baş güvertede artan sayıda telaşlı denizcilere bakmak için dönmüştü. Gözleri aniden parlak yeşile dönünce bir adam yüksek sesle çığlık attı. Gözlerinin rengi bir girdap gibi dönüyordu ve ortasında her gece karanlığından daha koyu bir siyahlık vardı. Yüzündeki insanlık kayboldu. Gece rüzgârında dalgalanan siyah saçları, kıvrılan yılan yuvasına benziyordu. Onlara gülümser gibi gösterdiği dişleri çok beyazdı. "Ben kazanamazsam," dudakları ejderhanın düşüncesini dile getirdi, "kimse kazanamaz."

Yavaşça onlardan uzaklaştı. Kollarını sanki gece denizini kucaklamak istercesine genişçe açtı. Sonra yavaşça geri çekerek, arkasındaki geminin gövdesini kavradı.

Wintrow! Wintrow, yardım et! Vivacia sadece zihninde yalvardı; gemi başındaki figürin ağzı ve sesi artık Vivacia'nın emrinde değildi.

Benimle birlikte öl, diye yalvardı ona. Neredeyse yaptı. Neredeyse onu o uçuruma takip etti. Ama son anda yapamadı.

"Yaşamak istiyorum!" diye bağırırken kendini duydu. "Lütfen, lütfen, bizi bırakın yaşayalım!" Bir an için, sözlerinin kadının ölme kararını zayıflattığını düşündü.

Sözlerinin ardından garip bir sessizlik çöktü. Gece esintisi bile nefesini tutmuş gibiydi. Wintrow, bir yerlerden bir denizcinin çocuk duası mırıldandığını fark etti, ama başka, daha küçük bir ses kulağına çarptı. Koşma sesi gibiydi, çok uzağa açılan bir gölün yüzeyinde buzun çatlaması gibi.

"O öldü," diye fısıldadı Etta. "Vivacia öldü."

Öyleydi. Fenerin zayıf ışığında bile değişiklik belliydi. Figürin başındaki tüm renk ve yaşam belirtisi kaybolmuştu. Sırtı ve saçları mezar taşı gibi griydi. Onu harekete geçirecek hiçbir nefes yoktu. Oyulmuş bukleleri donmuştu ve esintinin hafif dokunuşuna bile tepki vermiyordu. Cildi, eskimiş bir çit kadar yıpranmış görünüyordu. Wintrow zihnini kullanarak onu aradı. Havada kaybolan bir koku gibi, onun umutsuzluğunun soluk izlerini yakaladı. Sonra o da kayboldu, sanki aralarında sıkı bir kapı kapanmış gibi.

"Ejderha mı?" diye mırıldandı kendi kendine, ama eğer hala içindeyse, zayıf duyularının algılayamayacağı kadar iyi saklanmıştı.

Wintrow derin bir nefes aldı ve tekrar nefes verdi. Yine zihninde yalnız kalmıştı; kafasında sadece kendi düşünceleri olduğu ne zamandır? Bir an sonra vücudunun farkına vardı. Soğuk hava iyileşmekte olan yanıklarına batıyordu. Dizleri titredi ve Etta'nın dikkatli kolu olmasa güverteye yığılacaktı. Etta'ya yaslandı. Yeni derisi onun dokunuşuna acı içinde çığlık attı, ama o çok zayıftı, geri çekilemeyecek kadar.

Etta onun arkasından baktı. Bakışları Kennit'in yasını tutuyordu. Wintrow da onun bakışlarını takip etti. Hiç bu kadar kederli bir adam görmemişti. Korsan, Vivacia'nın profiline bakmak için pruva korkuluğuna doğru uzandı, yüzü acı içinde donmuştu. Wintrow'un daha önce hiç fark etmediği çizgiler Kennit'in yüzüne kazınmış gibiydi. Parlak siyah saçları ve bıyığı solgun tenine çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Vivacia'nın ölümü, Kennit'i bacağına kaybetmesinden daha fazla küçültmüştü. Wintrow'un gözleri önünde, adam yaşlanmıştı.

Kennit başını çevirip Wintrow'un bakışlarıyla buluştu. "O öldü mü?" diye sordu donuk bir sesle. "Bir yaşam gemisi ölebilir mi?" Gözleri öyle olmaması için yalvarıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Wintrow isteksizce. "Onu hissedemiyorum. Hiç hissetmiyorum." İçindeki boşluk çok korkunçtu, araştırmaya cesaret edemiyordu. Dişini kaybetmekten daha kötü, parmağını kaybetmekten daha sakat bırakıcıydı. Onsuz olmak, içinde korkunç, kocaman bir boşluk bırakıyordu. Bir zamanlar bunu istemiş miydi? Delirmiş olmalıydı.

Kennit aniden baş figürüne döndü. "Vivacia?" diye sordu. Sonra, "Vivacia!" diye bağırdı, reddedilmiş bir sevgilinin öfkeli, terk edilmiş çağrısı gibi. "Beni şimdi terk edemezsin! Gidemezsin!"

Hafif gece esintisi bile duruldu. Geminin güvertesinde mutlak bir sessizlik hakimdi. Mürettebat, kaptanlarının kederi kadar, geçen canlı geminin kaybindan da etkilenmiş görünüyordu. Sessizliği bozan Etta oldu.

"Gel," dedi Kennit'e. "Burada yapılacak bir şey yok. Sen ve Wintrow aşağı inin ve bu konuyu konuşun. Onun yiyecek ve içeceği ihtiyacı var. Henüz yataktan kalkmamalı. İkiniz birlikte ne yapmanız gerektiğini düşünün."

Wintrow, Etta'nın ne yapmaya çalıştığını çok iyi anladı. Kaptanın tavrı mürettebatı tedirgin ediyordu. Kendine gelene kadar gözden uzak olması en iyisiydi. "Lütfen," diye ekledi Wintrow, Etta'nın ricasına katılarak. O korkunç, hareketsiz figürden uzaklaşması gerekiyordu. Gri figürü izlemek, çürümüş bir cesede bakmaktan daha kötüydü.

Kennit onlara sanki yabancılarımış gibi baktı. Kendini kontrol altına alınca gözleri aniden dondu. "Peki. Onu aşağıya götürün ve ona bakın." Sesinde hiçbir duygu yoktu. Mürettebatına gözlerini gezdirdi. "Görev yerlerinize dönün," diye mırıldandı. Bir an için kimse cevap vermedi. Birkaç kişi kaptanlarına sempati duyuyordu, ama çoğu, onu tanımamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonra, "Şimdi!" diye bağırdı. Sesini yükseltmedi, ama emri adamlarını itaat etmeye zorladı. Bir anda, Wintrow, Etta ve Kennit dışında ön güverte boşaldı.

Etta, Kennit'i bekledi. Kaptan, koltuk değneğini kolunun altına alana kadar beceriksizce hareket etti. Parmaklıktan atlayarak

baş tarafta sendeleyerek merdivene doğru ilerledi.

"Git ona yardım et," diye fısıldadı Wintrow. "Ben hallederim."

Etta onaylayarak başını salladı. Kennit'in yanına gitti. Tek bacaklı adam, itiraz etmeden yardımını kabul etti. Bu, daha önce gösterdiği duygular gibi, korsanlara hiç yakışmayan bir davranıştı. Wintrow, kadının onu kısa merdivenden indirirken ne kadar şefkatle davrandığını izlerken, kendi yalnızlığını daha da keskin bir şekilde hissetti. "Vivacia?" diye sordu sessizce geceye. Rüzgâr onun yanından eserek, yanık derisini ve çıplaklığını hissettirdi. Ama Vivacia, kendi derisi gibi acı verici bir şekilde ondan koparılmıştı ve geride farklı bir acı bırakmıştı. Vücudunun çıplaklığı, gecenin yalnızlığıyla karşılaştırıldığında küçük bir rahatsızlıktı. Baş döndürücü bir anda, denizin ve etrafındaki dünyanın ne kadar büyük olduğunu fark etti. Suyun üzerinde sallanan bu tahta güvertede, o sadece bir parça yaşamdan ibaretti. Daha önce her zaman Vivacia'nın büyüklüğünü ve gücünü etrafında hissetmiş, onun tarafından dünyadan korunmuştu. Çocukken evinden ayrıldığından beri kendini bu kadar küçük ve yalnız hissetmemişti.

"Sa," diye fısıldadı, teselli için tanrısına ulaşabileceğini biliyordu. Sa, o gemiye binip onunla bağ kurmadan çok önce, her zaman onun yanında olmuştu. Bir zamanlar, rahip olmanın kaderinde olduğuna emindi. Şimdi, ilahi güce dokunmak için bir kelimeyle uzanırken, dudaklarından çıkan ismin aslında Vivacia'nın kendisine geri dönmesi için bir dua olduğunu fark etti. Utandı. Gemisi tanrısının yerini mi almıştı? Onsuz yaşayamayacağına gerçekten inanıyor muydu? Aniden karanlık güverteye diz çöktü, ama dua etmek için değil. Elleri ahşabı yokladı. Buradaydı. Lekeler burada olmalıydı, kanının geminin tahtalarına karıştığı ve onu başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir bağla ona bağladığı yerde. Ama sakat eli kendi kanlı el izini bulduğunda, bunu dokunarak değil, görerek fark etti. Avucunun altında, büyücü ağacından yapılmış güverte tahtalarının ince dokusundan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

"Wintrow?"

Etta onun için geri gelmişti. Merdivenin üzerinde durmuş, ön güvertede ellerinin ve dizlerinin üzerinde çömelmiş olan ona bakıyordu. "Geliyorum," diye cevapladı ve ayağa kalktı.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Etta, Wintrow'a.

Çocuk sessizce başını salladı. Kennit'in yatağından aldığı temiz çarşafı sarılmış haliyle bir çocuk gibi görünüyordu. Etta onu kabine sürüklerken çarşafı kapmış ve ona vermişti. Soyulmuş vücudu henüz düzgün giysilerin dokunuşuna dayanamazdı. Şimdi çocuk, Kennit'in karşısındaki sandalyeye rahatsız bir şekilde oturmuştu. Etta, çocuğun yanıklarını hafifletecek bir pozisyon bulamadığını açıkça görebiliyordu. Etta'nın önüne koyduğu yiyeceklerden biraz yemişti, ama bu onu pek iyi hissettirmemişti. Zehirin yediği yerlerde derisi kırmızı lekelerle kaplı ve parlak görünüyordu. Kesilmiş kafasındaki kel kırmızı lekeler Etta'ya uyuz bir köpeği hatırlattı. Ama en kötüsü, gözlerindeki donuk bakışlardı. Kennit'in gözlerindeki kayıp ve terk edilmişlik hissini yansıtıyordu.

Korsan, Wintrow'un karşısında oturuyordu, koyu renk saçları dağınıktı, gömleğinin düğmeleri yarısı iliklenmişti. Her zaman görünüşüne çok özen gösteren Kennit, bunu tamamen unutmuş gibiydi. Etta, sevdiği adama bakmaya bile tahammül edemiyordu. Onu tanıdığı yıllarda, önce sadece müşterisiydi, sonra özlemini çektiği adam olmuştu. Onu kaçırdığında, hiçbir şeyin ona daha fazla mutluluk veremeyeceğini düşünmüştü. Ona sevgisini itiraf ettiği gece, hayatı değişmişti. Onun bir geminin kaptanlığından korsan filosunun komutanlığına yükselmesini izlemişti. Dahası, artık insanlar onu Korsan Adaları'nın kralı olarak selamlıyordu. Deniz ve deniz yılanını iradesiyle kontrol altına aldığı anda, onu fırtınada kaybettiğini düşünmüştü, çünkü Sa'nın büyük bir kader için seçtiği bir adama layık olamazdı. Onun büyüklüğünün yasını tutmuştu, utançla düşündü. O yükselmişti ve o da onu kendinden çalacağından korkarak kıskanmıştı.

Ama bu, bu bin kat daha kötüydü.

Hiçbir savaş, hiçbir yaralanma, hiçbir fırtına onu hiç yılmamıştı. Bu geceye kadar, onu hiç kararsız ya da çaresiz görmemişti. Şu anda bile masada dik oturmuş, brendisini sek içiyor, omuzları dik, eli sabit. Yine de içinden bir şey gitmişti. Onun içinden çıktığını, geminin hayatıyla birlikte akıp gittiğini görmüştü. Artık Vivacia kadar tahtadan yapılmış gibiydi. Vücudunun güverte kadar sert ve esnek olmadığını fark etmekten korktuğu için ona dokunmaya cesaret edemedi.

Boğazını temizledi. Wintrow'un gözleri neredeyse korkuyla ona çevrildi.

"Demek öyle." Bu küçük kelime bıçak gibi keskin çıkmıştı. "Onun öldüğünü düşünüyorsun. Nasıl? Onu ne öldürdü?"

Bu kez Wintrow'un boğazını temizleme sırasıydı, küçük ve titrek bir ses çıktı. "Ben öldürdüm. Yani, onu öldüren şeyin bu olduğunu biliyorum. Ya da onu kendi içine o kadar derinlere sürükledi ki, bize geri dönmenin bir yolunu bulamıyor." Yutkundu, belki de gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. "Belki de sadece her zaman ölü olduğunu fark etti. Belki de onu hayatta tutan tek şey benim inancımdı."

Kennit, shot bardağını masaya sertçe koyarken bardağın masaya çarpmasıyla ses çıktı. "Mantıklı konuş," diye peygamberine hırladı.

"Üzgünüm, efendim. Deniyorum." Çocuk titrek bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Uzun ve kafa karıştırıcı bir hikaye. Anılarım rüyalarım ile karışmış. Sanırım çoğunu hep şüpheleniyordum. Yılanla temas kurduğumda, tüm şüphelerim onun bildikleriyle birdenbire birleşti. Ve anladım." Wintrow gözlerini Kennit'e dikti ve adamın yüzündeki kör öfkeye bakarak yüzü bembeyaz oldu. Daha hızlı konuşmaya başladı. "Diğerlerinin Adası'nda hapsedilmiş yılanı bulduğumda, onun sadece kapana kısılmış bir hayvan olduğunu düşündüm. Bundan fazlası değildi. Sefil bir haldeydi ve ben de her canlıya yapacağım gibi onu özgür bırakmaya karar verdim. Sa'nın yarattığı hiçbir şey bu kadar acımasız bir şekilde hapsedilmemeliydi. Çalışırken, onun bir ayı veya kediden daha zeki olduğunu fark ettim. Ne yaptığımı biliyordu. Kaçabileceği kadar parmaklığı çıkardığımda kaçtı. Ama yanımdan geçerken derisi benimkine değdi. Beni yaktı. Ama o anda onu *tanıdım*. Sanki aramızda bir köprü kurulmuştu, gemiyle aramdaki bağ gibi. Onun düşüncelerini biliyordum, o da benimkileri. Derin bir nefes aldı ve masaya doğru eğildi. Gözleri korsanların ona inanması için çaresizce yalvarıyordu.

"Kennit, yılanlar ejderhaların yavruları. Bir şekilde deniz formunda hapsolmuşlar ve dönüşüm alanlarına geri dönüp tam ejderhalara dönüşemiyorlar. Her şeyi anlayamadım. Görüntüler gördüm, onun düşüncelerini okudum, ama bunları insan diline çevirmek zor. Vivacia'ya geri döndüğümde, bu canlı geminin aslında bir ejderha olması gerektiğini anladım. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yılan ile ejderha arasında bir aşama var, yılanın bir tür sert deri ile kaplandığı bir dönem. Bence büyücü ağacı da bu: ejderha olmadan önceki ejderhanın kabuğu. Rain Wild Tüccarları onu bir gemiye dönüştürdüler. Ejderhayı öldürdüler ve kabuğunu tahtalara ayırarak bir canlı gemi yaptılar."

Kennit brendi şişesine uzandı. Sanki boğazlayacakmış gibi şişenin boynunu kavradı. "Saçmalıyorsun! Söylediklerin doğru olamaz!" Şişeyi kaldırdı ve korkunç bir an için Etta, çocuğun beynini şişeyle parçalayacağını sandı. Wintrow'un yüzünde de aynı korkuyu gördü. Ama delikanlı kıpırdamadı. Sessizce oturup darbeyi bekledi, sanki kendi ölümünü bile hoş karşılayacakmış gibi. Bunun yerine Kennit, brendi bardağına brendi döktü. Bardağın kenarından beyaz masa örtüsüne küçük bir dalga sıçradı. Korsan bunu görmezden geldi. Bardağı kaldırdı ve bir yudumda içti.

Öfkesi çok büyük, diye düşündü Etta aniden. Burada başka bir şey var, Vivacia'nın kaybindan daha derin ve daha acı verici bir şey.

Wintrow düzensiz bir nefes aldı. "Sadece inandığımı söyleyebilirim, efendim. Eğer doğru olmasaydı, Vivacia'nın bu kadar derinden inanıp ölmeyeceğini sanmıyorum. Bir parçası her zaman biliyordu. İçinde bir ejderha uyuyordu. Yılanla karşılaştığımızda uyandı. Ejderha, neye dönüştüğünü görünce öfkелendi. Ben baygınken, geminin hayatını paylaşmama yardım etmemi istedi. Ben..." Çocuk tereddüt etti. Konuşmaya devam ederken bir şey söylemedi. "Ejderha bugün beni uyandırdı. Beni uyandırdı ve Vivacia ile tam temas kurmamı sağladı. Ondan uzak duruyordum, çünkü onun, benim bildiğim şeyi, yani onun hiçbir zaman gerçekten yaşamadığını fark etmesini istemiyordum. O, ailemin bir şekilde kendi amaçları için kullandığı, unutulmuş bir ejderhanın ölü kabuğuydu."

Kennit burnundan keskin bir nefes aldı. Sandalyesine yaslandı ve elini kaldırarak çocuğun sözlerini durdurdu. "Ve bu, yaşam gemilerinin sırrı mı?" diye alay etti. "Olamaz. Yaşam gemilerini bilen herkes böyle çılgın sözleri reddeder. İçinde bir ejderha! Ejderha derisinden yapılmış bir gemi. Kafan karışmış, çocuk. Hastalığın beynini yakmış."

Ama Etta buna inanıyordu. Gemiye ilk bindiğinden beri geminin varlığı sınırlarını bozmuştu. Artık her şey mantıklı geliyordu. Bir müzik aletinin telleri doğru şekilde akort edildiğinde ortaya çıkan uyum gibi, bu teori de onun hisleriyle uyum içindeydi. Bu doğrudu. Vivacia'nın içinde her zaman bir ejderha vardı.

Üstelik Kennit de bunu biliyordu. Etta, adamın daha önce yalan söylediğini görmüştü; ona yalan söylediğini duymuştu. Ama daha önce hiç kendine yalan söylediğini görmemişti.

bunda pek iyi değildi. Kendine bir bardak daha brendi doldururken elinin hafif titremesinden anlaşıyordu.

Bardağını masaya koyarken aniden, "Yapmam gereken şey için bir yaşam gemisine ihtiyacım var. Onu hayata döndürmeliyim," dedi.

"Bence yapamazsın," dedi Wintrow yumuşak bir sesle.

Kennit ona burun kıvırdı. "Bana olan inancını bu kadar çabuk mu yitirdin? Daha birkaç gün önce benim Sa'nın Seçilmiş olduğu inancını mıydun? Daha birkaç hafta önce, tüm halka benim onlar için kral olmaya layık olduğumu, eğer bana layık olabilirlerse, diye konuşmamış mıydın? Ha! İlk sınavda parçalanan ne kadar küçük, kırılgan bir inanç. Dinle beni, Wintrow Vestrit. Diğerlerinin Adası'nın kıyılarını gezdim ve onların kehanetleri kaderimi doğruladı. Bir kelimeyle fırtınayı dindirdim. Bir deniz yılanına emir verdim ve o da iradesini benim irademe boyun eğdi. Daha bir gün önce, seni ölümün eşiğinden geri çağırdım, nankör alçak! Şimdi orada oturmuş benimle alay ediyorsun. Kendi gemimi hayata döndüremeyeceğimi söylüyorsun! Bu ne cüret? Benim hükümdarlığımı baltalamaya mı çalışıyorsun? Oğlum gibi gördüğüm kişi şimdi bana akrep iğnesi mi sokacak?

Etta, masanın üzerindeki fenerin ışığının aydınlattığı dairenin dışında, olduğu yerde kalarak iki adamı izledi. Wintrow'un yüzünde bir dizi duygu belirdi. Onları bu kadar net okuyabilmesi onu hayrete düşürdü. Ne zaman bu kadar gardını indirmiş ve birini bu kadar iyi tanıyabilmişti? Daha da kötüsü, aniden onun için üzüldü. O da, tıpkı kendisi gibi, uzun süredir takip ettikleri adama olan sevgisiyle, onun giderek dönüştüğü güçlü varlığa duyduğu korku arasında kalmıştı. Wintrow'un doğru kelimeleri bulmasını umarak nefesini tuttu. *Onu kızdırma*, diye içinden yalvardı. *Onu kızdırırsan, seni dinlemez.*

Wintrow derin bir nefes aldı. Gözleri doldu. "Gerçekte, bana kendi babamdan daha iyi davrandın. Vivacia'ya geldiğinde, senin elinden öleceğimi sanmıştım. Ama sen, her gün bana hayatımı bulmam ve yaşamam için meydan okudun. Kennit: sen benim için bir kaptandan daha fazlasısın. Senin, Sa'nın iradesini yerine getirmek için bir aracı olduğuna hiç şüphem yok. Elbette hepimiz öyleyiz, ama bence sana diğerlerinden daha büyük bir kader ayırmış. Yine de, Vivacia'yı hayata döndürmekten bahsettiğinde... sana şüphe duymuyorum, kaptanım. Daha çok, senin ve benim gibi gerçek anlamda hiç yaşamış olup olmadığına şüphe duyuyorum. Vivacia bir uydurmaydı,

atalarımın anılarından oluşan bir yaratıktı. Ejderha bir zamanlar gerçektir. Ama Vivacia hiç gerçek olmadıysa ve ejderha onun yaratılışında öldüyse, geri getirmek için geriye kim kalır?

Yılanın dilinin hareketinden daha kısa bir süre için, Kennit'in yüzünde belirsizlik parladı. Wintrow bunu görmüş müydü?

Genç adam hareketsiz kaldı. Sorusu hâlâ ikisinin arasında asılı kalmıştı. Etta, inanmadan elinin masadan hafifçe kalktığını izledi. Çok yavaşça, sanki Kennit'in eline dokunacakmış gibi masanın üzerinden uzanmaya başladı. Ne için? Sempatir mi? *Oh, Wintrow, bu kadar büyük bir hata yapma!*

Kennit, havada duran eli fark ettiyse de, hiçbir tepki vermedi. Wintrow'un sözleri onu hiç etkilememiş gibiydi. Oğlana baktı ve Etta, onun bir karar verdiğini açıkça gördü. Yavaşça brendi şişesini kaldırdı ve kendi bardağına bir shot daha doldurdu. Sonra masanın üzerinden uzanıp Wintrow'un boş bardağını aldı. İçine bolca brendi döktü ve bardağı önüne koydu. "İç şunu," diye emretti sertçe. "Belki kanına biraz ateş girer. Sonra bana bunu yapamayacağımı söyleme. Bunun yerine, bana nasıl yardım edeceğini söyle." Kendi bardağını kaldırdı ve bir dikişte içti. "Çünkü o hayattaydı, Wintrow. Hepimiz bunu biliyoruz. Onu hayata bağlayan her neyse, onu geri getireceğiz."

Wintrow'un eli yavaşça bardağa uzandı. Bardağı kaldırdı, sonra tekrar yerine koydu. "Ya geri çağırarak bir hayat kalmadıysa, efendim? Ya o artık yok olduysa?"

Kennit güldü ve bu Etta'yı ürpertti. Bir adam işkence altında, çığlıkları acısını dindirmek için yetmediğinde de böyle gülebilirdi. "Benden şüphe ediyorsun, Wintrow. Çünkü benim bildiklerimi bilmiyorsun. Bu, tanıdığım ilk yaşam gemisi değil. Onlar o kadar kolay ölmezler. Sana söz veriyorum. Şimdi o konyağı iç, iyi çocuk. Etta! Neredesin? Neyin var da masaya neredeyse boş bir şişe koymuşsun? Bir tane daha getir, çabuk."

Çocuk içkiye dayanamazdı. Kennit onu kolayca masanın altına yatırmıştı ve fahişe onunla ilgilenmekle meşgul olacaktı. "Onu odasına götür," dedi Etta'ya ve onu ayağa kaldırırken hoşgörölü bir şekilde izledi. Çocuğu sendeleyerek

önünde elini sürerek geçidi geçmeye çalıştı. Kennit onları izledi. Artık kendine biraz zaman ayırabileceğinden emin olan Kennit, koltuk değneğini kolunun altına sıkıca sıkıştırdı ve ayağa kalktı. Ağır ve dikkatli adımlarla güverteye çıktı. Belki de kendisi de biraz sarhoştı.

Hala güzel bir geceydi. Yıldızlar uzaktaydı, parlaklıklarını bir sis bulutu örtüyordu. Deniz biraz yükselmiş, onlara doğru akıyordu, ama Vivacia'nın düzgün gövdesi her dalgayı ritmik bir zarafetle kesiyordu. Rüzgâr sabit ve eskisinden daha kuvvetliydi. Yelkenleri keserken hafif bir ısıklık sesi bile duyuluyordu. Kennit kaşlarını çatarak kulağını uzattı, ama dinlerken ses kayboldu.

Kennit güvertede yavaşça bir tur attı. İkinci kaptan dümenin başındaydı; kaptanına başıyla selam verdi, ama hiçbir şey söylemedi. Böylesi daha iyiydi. Geminin direklerinde nöbet tutan bir adam vardı, ama geminin loş fenerlerinin ışığının ulaşamadığı karanlıkta görünmüyordu. Kennit yavaşça ilerledi, bastonunun hafif sesi adımlarının yumuşaklığını tamamlıyordu. Bu onun gemisiydi. Vivacia onun gemisiydi ve onu hayata döndürecekti. Ve bunu yaptığında, gemisi onun efendisi olduğunu anlayacak ve Wintrow'un hiç olmadığı kadar ona ait olacaktı. Her zaman hak ettiği gibi, kendi yaşam gemisi. Elbette, her zaman kendi yaşam gemisini hak etmişti. Artık hiçbir şey onu ondan alamayacaktı. Hiçbir şey.

Ana güverteden yükseltilmiş baş güverteye çıkan kısa merdiveni nefret etmeye başlamıştı. Artık merdiveni tırmanmayı başarabiliyordu, hem de çok beceriksizce değil. Bir an oturdu, nefesini topladı ama sadece geceyi inceliyormuş gibi yaptı. Sonunda koltuk değneğini kendine çekti, ayağa kalktı ve pruva korkuluğuna yaklaştı. Önlerindeki denizi seyretti. Uzak adalar ufukta alçak siyah tepelikler gibi görünüyordu. Gri tenli baş figürüne bir kez baktı. Sonra onun ötesine, denizin ötesine baktı.

"İyi akşamlar, tatlı deniz hanımı," diye selamladı. "Bu gece güzel bir gece ve rüzgâr arkamızdan esiyor. Daha ne isteyebiliriz ki?"

Sanki cevap vermiş gibi onun sessizliğini dinledi. "Evet. Her şey yolunda. Wintrow'un tekrar ayağa kalktığını görmek beni de senin kadar rahatlattı. İyi bir yemek yedi, biraz şarap ve daha fazla brendi içti. İyi bir uyku onun iyileşmesi için iyi olur diye düşündüm. Ve tabii ki Etta'yı ona bakması için görevlendirdim. Bu bize bir iki dakika yalnız kalmamızı sağlıyor, prensesim. Şimdi, bu akşam ne yapmak istersin?"

Bu akşam? Güney diyarlardan güzel bir eski masal hatırladım. Dinlemek ister misin?"

Sadece rüzgâr ve su ona cevap verdi. İçinde umutsuzluk ve öfke savaşıyordu, ama bunları sesine yansıtmadı. Bunun yerine, içten bir gülümsemeyle, "Peki, o zaman. Bu Jamaillia'dan önceki zamanlardan kalma eski bir masal. Bazıları, bu masalın aslında Lanetli Kıyıları'dan geldiğini ve Güney Toprakları'nda anlatıldığını, sonunda da onların kendi masalı olarak kabul edildiğini söylüyor." Boğazını temizledi. Gözlerini yarı kapattı. Konuşurken, annesinin sözleriyle, hikâye anlatıcısının ritmiyle konuştu. Tıpkı uzun zaman önce, Igrot dilini kesip sözlerini sonsuza dek yok etmeden önce annesinin konuştuğu gibi.

"Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, zeki ama fakir bir genç kadın vardı. Ailesi yaşlıydı ve öldüklerinde, sahip oldukları azıcık mal mülk ona kalacaktı. Belki de bununla yetinebilirdi, ama yaşlılıklarında, kızları için bir evlilik ayarlamaya karar verdiler. Seçtikleri adam, zengin ama hiç zeki olmayan bir çiftçiydi. Kız, onunla asla mutlu olamayacağını, hatta onu tahammül bile edemeyeceğini hemen anladı. Edrilla, adı buydu, anne babasını ve evini terk etti ve..."

"Erlida'ydı adı, aptal." Vivacia yavaşça dönüp ona baktı. Bu hareket Kennit'in omurgasında bir buz parçası gibi bir ürperti yarattı. Vücudu insan sınırlarının ötesinde, kıvrımlı bir şekilde döndü. Saçları birdenbire gümüş parıltılarla kaplı simsiyah oldu. Onunla karşılaşan altın rengi gözleri, geminin fenerinin zayıf ışığını yakaladı ve ona geri yansıttı. Ona gülümsediğinde dudakları çok fazla açıldı ve dişleri öncekinden daha beyaz ve daha küçük göründü. Dudakları çok kırmızıydı. İçinde hareket eden hayat, bir yılanın parlaklığıyla ışıldıyordu. Sesi boğuk ve tembeldi. "Beni bin yıllık bir hikayeye sıkacaksan, en azından iyi anlat."

Nefesi boğazında sıkıştı. Konuşmaya başladı, sonra kendini tuttu. Sessiz ol. Onu konuştur. Önce kendini ele versin. Yaratığın bakışları boğazına saplanmış bir bıçak gibiydi, ama korkusunu göstermedi. Bakışlarından kaçmamak için elinden geleni yaptı.

"Erlida," diye ısrar etti. "Ve onu verdiği kişi bir çiftçi değil, nehir kenarında çömlekçi bir adamdı; bütün gününü ıslak kili yoğurarak geçiren bir adam. Ağır, çirkin çömlekler yapardı, sadece çöp ve lazımlık için uygun çömlekler."

Ondan uzaklaşarak, karanlık denizi seyretmeye başladı. "Hikaye böyle. Ben bilirim. Erlida'yı tanırdım."

Kennit, sessizliğin örümcek ağının ipeklerinden daha ince ve gergin hale gelene kadar uzamasına izin verdi. "Nasıl?" diye sordu sonunda boğuk bir sesle. "Erlida'yı nasıl tanıyabilirsin?"

Figür başı küçümseyerek burnunu çekti. "Çünkü biz, bireysel doğumlarından önce başlarına gelen her şeyi unutan insanlar kadar aptal değiliz. Annemin, annemin annesinin ve onun annesinin annesinin anıları bana aittir. Onlar, beni kozama sarmak için yardım edenlerin anı kumlarından ve tükürüklerinden iplikler halinde örüldü. Benim için, mirasım olarak bir kenara ayrıldılar, ejderha olarak uyandığımda geri alabilmem için. Yüzlerce hayatın anıları benim. Ama işte buradayım, ölümle kaplı, sadece hüzünlü düşüncelerden ibaret."

"Anlamıyorum," dedi Kennit, kadının konuşmasını bitirdiği belli olduğunda sertçe.

"Çünkü sen aptalsın," diye acı bir şekilde tersledi.

Bir zamanlar kendine söz vermişti, bir daha kimse onunla böyle konuşamayacaktı. Sonra ellerindeki kanı temizlemiş ve kendine verdiği sözü tutmuştu. Her zaman. Şimdi bile. Kennit dik durdu. "Aptal. Beni aptal sanabilirsin, aptal diyebilirsin. En azından ben gerçeğim. Sen değilsin." Koltuğunun kolunu koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzaklaşmaya hazırlandı.

Kız ona döndü, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah. Demek böcek biraz da acımasızmış. Kal o zaman. Konuş benimle, korsan. Benim gerçek olmadığımı mı düşünüyorsun? Ben yeterince gerçeğim. İstedğim an denize kendimi açacak kadar gerçek. Bunu bir düşünsen iyi olur."

Kennit yan tarafa tükürdü. "Övünme ve böbürlenme. Bunu takdire şayan mı bulayım, yoksa korkutucu mu? Vivacia senden daha cesur ve güçlüydü, gemi, her neysen. Zorbanın ilk gücüne sığınıyorsun: yok edebileceğin şeylere. O zaman hepimizi yok et de kurtul. Seni durduramam, bunu çok iyi biliyorsun. Sen dibe batmış bir enkaz olduğunda, bu deneyimin tadını çıkarmanı dilerim." Kararlı bir şekilde ondan uzaklaştı. Şimdi uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Dönüp yürümeye devam etmeliydi, yoksa kadın ona hiç saygı duymazdı. Ön güverteye neredeyse ulaştığında

tüm gemi aniden sallandı. Yelkenlerin tepesindeki gözcüden çılgın bir çığlık yükseldi ve aşağıdaki hamaklarda uyuyan mürettebatın şaşkın mırıldanmaları duyuldu. Dümenin başındaki ikinci kaptan öfkeyle bir soru bağırdı. Kennit'in koltuk değneğinin ucu pürüzsüz güvertede kaydı ve sonra altından fırladı. Düşerek yere yuvarlandı, dirsekleri sertçe yere çarptı. Düşüş, ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Güvertede nefes nefese yatarken, gemi dengelendi. Bir anda, ani alarmla yükselen mürettebatın sorgulayıcı sesleri dışında her şey eskisi gibiydi. Figür başındaki yumuşak ama melodik bir kahkaha onunla alay etti. Kennit'in kulağına daha küçük bir ses geldi. Bileğine bağladığı küçük büyücü ağacı tılsımı aniden konuştu. "Uzaklaşma, aptal. Asla bir ejderhaya sırtını dönme. Eğer dönersen, seni o kadar aptal sanır ki yok olmayı hak ettiğini düşünür."

Kennit acı içinde nefes aldı. "Ve ben sana güvenmeli miyim?" diye homurdandı. Oturmayı başardı. "Eğer söyledikleri doğruysa, sen de biraz ejderhaya benziyorsun."

"Ejderhalar da ejderha. Bu ejderha, bir kemik yığımına bağlı olarak sonsuza kadar yaşamak istemez. Geri dön. Ona karşı gel. Ona meydan oku."

"Kapa çeneni," diye işe yaramaz şeye tısladı.

"Bana ne dedin?" diye sordu gemi zehirli tatlı bir sesle.

Zorlukla kendini yukarı çekti. Koltuk değneği yerine oturduğunda, güverteyi geçerek pruva korkuluğuna doğru sallandı. "Kapa çeneni!" diye tekrarladı. Korkuluğa tutunup eğildi. Tüm korkusunu öfkeye dönüştürdü. "Vivacia olmak için akıllın yoksa, tahta ol."

"Vivacia mı? O omurgasız köle, o titrek, itaatkar, yalakalık yapan insan yarattığı mı? Onun yerine sonsuza kadar sessiz kalmayı tercih ederim."

Kennit avantajını kullandı. "O zaman sen o değilsin? Onun içinde senden tek bir zerren bile yok mu?"

Figür başı başını geriye attı. Eğer bir yılan olsaydı, Kennit onun saldırmaya hazır olduğuna inanırdı. Geri adım atmadı. Korku göstermeyecekti.

korku göstermeyecekti. Ayrıca, kadının ona ulaşabileceğini de sanmıyordu. Kadının ağızı açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri öfkeyle dönüyordu.

"Eğer o sen değilsen, o zaman bu geminin hayatı olmak için senin kadar hakkı var. Ve eğer o sensen... o zaman, kendinle alay edip eleştiriyorsun. Her iki durumda da benim için fark etmez. Bu canlı gemiye teklifim geçerli. Hanginizin kabul edeceği umurumda değil."

İşte. Tüm paralarını masaya koymuştu. Ya kazanacaktı ya da mahvolacaktı. Bu iki uç arasında başka bir seçenek yoktu. Ama zaten hiç olmamıştı.

Kadın, tıslama ve iç çekme arasında bir sesle aniden nefesini verdi. "Ne teklif?" diye sordu.

Kennit ağzının bir köşesiyle gülümsedi. "Ne teklif? Bilmiyor musun? Hay Allah, hay Allah. Hep Vivacia'nın derisinin altında gizlendiğini sanıyordum. Görünüşe göre, sen daha yeni uyanmışsın." Onu nazıkçe alay ederken dikkatle izledi. Onu kızdıracak noktaya getirmemeliydi, ama onunla pazarlık yapmak için çok istekli görünmek de istemiyordu. Gözleri kısılmaya başlayınca taktiğini değiştirdi. "Benimle korsan ol. Denizlerin kraliçesi ol. Eğer gerçekten ejderha isen, o doğanı göster bana. İstedığımız yerde avlanalım ve tüm bu adaları bizim yapalım."

Kibirli bakışlarına rağmen, ilgisini ele veren gözlerinin kısaca açıldığını görmüştü. Kızın sonraki sözleri onu gülümsetti.

"Bana ne var?" "Ne istiyorsun?"

Kız onu izledi. Adam dik durdu ve kızın tuhaf bakışlarına karşılık verdi. küçük bir gülümseme. Onu ucuz bir genelevdeki çıplak bir fahişeymiş gibi süzdü. Bakışları onun eksik bacağına takıldı, ama o bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermedi. Onun gitmesini bekledi.

"Ben ne istersem onu isterim, ne zaman istersem. Almanın zamanı geldiğinde sana ne olduğunu söylerim." Sözlerini meydan okurcasına söyledi.

"Oh, tanrım." Sanki eğlenmiş gibi bıyığını çekiştirdi. Aslında, kadının sözleri sırtından buz gibi su akıyormuş gibi hissetti. "Gerçekten benim

böyle şartları kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Bu kez gülme sırası kadındaydı. Boğazından çıkan kahkaha, avlanan bir kaplanın şarkı söyler gibi kükremesini andırıyordu. Bu, Kennit'i hiç de rahatlatmadı. Kadının sözleri de öyle. "Elbette bu şartları kabul edeceksin. Başka seçeneğin yok ki? Kabul etmek istemersen de, canım istediğinde seni ve tüm mürettebatını yok edebilirim. Bir süre seninle korsanlık yapmanın beni eğlendirdiğini bilerek yetinmelisin. Anlayabileceğinden fazlasını isteme."

Kennit yılmadı. "Beni yok edersen, kendini yok edersin. Yoksa dibe batıp çamurda yatmak daha eğlenceli olur mu sanıyorsun? Benimle korsanlık yap, mürettebatım sana kanatlar verecek. Bizimle dalgaların üzerinde uçabilirsin. Tekrar avlanabilirsin, ejderha. Eski efsaneler doğruysa, bu seni eğlendirmekten de öteye gider."

Kadın tekrar güldü. "Öyleyse. Koşullarımı kabul ediyor musun?"

Kennit dikleşti. "Peki. Bir gece düşünmek için zaman istiyorum." "Kabul ettin," dedi kadın geceye.

O cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Bunun yerine koltuk değneğini sıkıca kavradı ve güverteyi dikkatlice geçti. Merdivene geldiğinde kendini güverteye indirdi ve beceriksizce basamakları indi. Yanlarından geçerken iki tayfaya kısa bir selam verdi. Kaptanın gemiyle yaptığı konuşmayı duymuşlarsa, bunu belli etmemek için yeterince akıllıydılar.

Ana güverteyi geçerken, sonunda zaferinin tadını çıkarmaya izin verdi. Başarmıştı. Gemiye hayata döndürmüştü ve gemi bir kez daha ona hizmet edecekti. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını bir kenara attı. Kendisi için ne isteyebilirdi ki? Eşine, yemeğe, hatta uykuya bile ihtiyacı yoktu. Ondan kolayca veremeyeceği ne isteyebilirdi ki? İyi bir anlaşmaydı.

"Senin sandığından daha akıllıca," dedi kendi sesi alçak sesle. "Hatta büyüklük için bir anlaşma."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Kennit. Şans tılsımına bile sevinçini göstermeye cesaret edemedi. "Merak ediyorum. Sen onayladığın için daha da merak ediyorum."

"Güven bana," dedi tılsım. "Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?"

"Sana güvenmek, ejderhaya güvenmek demek," diye karşılık verdi Kennit yumuşak bir sesle. Etrafta onu izleyen ya da dinleyen kimse olup olmadığını kontrol etti. Bileğini göz hizasına getirdi. Ay ışığında, tılsımın küçük özelliklerinden, gözlerinin kırmızı parıltısından başka bir şey göremiyordu. "Wintrow haklı mı? Sen ölü doğmuş bir ejderhanın artığı mısın?"

Bir anlık sessizlik, kelimelerden daha anlamlıydı. "Öyleyse ne olmuş?" tılsım yumuşak bir sesle sordu. "Hâlâ senin yüzünü taşıyor muyum? Kendine sor. Ejderhayı mı saklıyorsun, yoksa ejderha mı seni saklıyor?"

Kennit'in kalbi göğsünde çarptı. Rüzgârın bir oyunu, donanımda düşük bir inilti yarattı. Kennit'in tüyleri diken diken oldu.

"Senin dediklerin mantıklı değil," diye mırıldandı tılsıma. Elini indirdi ve koltuk değneğini sıkıca kavradı. Gemide kendi ranzasına doğru ilerlerken, bileğine bağlı şeyin çıkardığı hafif kıkırdama seslerini duymazdan geldi.

Sesi paslanmıştı. Daha önce, delirtici mağara ve havuzun içinde, kendine şarkı söylemişti. Sesi tiz ve çatlak çıkıyordu, onu bağlayan taş duvarlar ve demir parmaklıklara karşı isyanını haykırıyordu.

Ama bu sefer farklıydı. Şimdi gecenin karanlığında sesini yükseltti ve eski bir çağırma şarkısı söyledi. "Gelin," diyordu, duyabilecek herkese. "Gelin, toplanma zamanı yaklaştı. Anıları paylaşmak için gelin, birlikte yolculuğa çıkmak için gelin, başlangıç noktasına geri dönmek için gelin. Gelin."

Basit, neşeli bir şarkıydı. Birçok sesle söylenmesi gerekiyordu. Tek başına söylendiğinde zayıf ve acınası geliyordu. Plenty'den Lack'e geçip gece gökyüzünün altında şarkıyı söylediğinde sesi daha da zayıf çıkıyordu. Nefesini tekrar aldı ve daha yüksek, daha meydan okurcasına şarkıyı söyledi. Kimi çağırdığını bilmiyordu; suda yılan kokusunun taze izleri yoktu, sadece gemiden gelen çılgın koku vardı. Takip ettiği gemide ona akrabalık hissettiren bir şey vardı. Bir gemiye nasıl akraba olabileceğini hayal edemiyordu, ama geminin gövdesinden yayılan baş döndürücü zehirli kokuyu inkar edemiyordu. Tekrar şarkı söylemek için nefes aldı.

"Gelin, akrabalarınıza katılın ve zayıflara güç verin. Birlikte, birlikte, başlangıcımıza ve sonumuza doğru yolculuk yapalım. Toplanın, deniz kıyısında doğan deniz yaratıkları, kıyılara geri dönmek için.

hayallerinizi ve kanatlarınızı getirin; hayatlarımızın anılarını paylaşmaya gelin. Zamanımız geldi, zamanımız geldi."

Şarkının son notaları rüzgârla birlikte kayboldu. Hatırlayan Kadın bir cevap bekledi. Hiçbir şey gelmedi. Yine de, bir kez daha dalgaların altına çaresizce batarken, önündeki gemiden yayılan zehirli kokuların daha yoğun ve keskin hale geldiğini hissetti.

Kendimle alay ediyorum, diye azarladı kendini. Belki de gerçekten deli olmuştu. Belki de özgürlüğüne kavuşmak için geri dönmüştü, ama tüm türünün sonunu görmek için. Yıkım onu sardı ve onu aşağı çekmeye çalıştı. Bunun yerine, geminin arkasına geri döndü ve onu nereye götüreceğini takip etmeye başladı.

8 ÜÇ DÜNYANIN EFENDİLERİ

TINTAGLIA'NIN İKİNCİ AVI bir ayıydı. Kendini onunla kıyasladı, avcı avcıya, kanatlarının çırpışları onun dev pençelerinin darbeleriyle karşı karşıya geldi. Elbette kazanan oydu ve karnını deşerek karaciğerini ve kalbini yedi. Bu mücadele ruhundaki bir açlığı doyurdu. Artık kendi bedeninin tabutunda hapsolmuş, çaresiz, yalvaran bir yaratık olmadığını kanıtlamıştı. Kardeşlerinin bedenlerini aptalca parçalayan insanları geride bırakmıştı. Onu hapseden onların suçu değildi. Akrobalarını öldürdüklerinde çoğunlukla cehaletle hareket etmişlerdi. Sonunda, ikisi onu kurtarmak için her şeyi feda etmeye razı olmuştu. Cinayetlerin borcunun kurtarma eylemleriyle dengelendiğine karar vermek zorunda değildi. Onları sonsuza dek geride bırakmıştı. İntikam ne kadar tatlı olsa da, hala hayatta olabilecek türünün diğer üyelerini kurtaramazdı. İlk görevi onlara karşıydı.

Öldürdüğü hayvanın üzerinde bir süre uyudu. Sonbaharın bal gibi tatlı güneşi, uzun öğleden sonra boyunca vücudunu ısıttı. Uyandığında, yola çıkmaya hazırdı. Uyurken, bir sonraki adımları kafasında netleşmişti. Eğer halkından hayatta kalanlar varsa, eski avlanma alanlarında olurlardı. Önce onları orada arayacaktı.

Böylece ayının leşinden kalktı, leşin kokuşmuş eti yüzlerce parlak mavi sinekle doluydu. Kanatlarını denedi, bu avdan kazandığı yeni gücü hissetti. Erken ilkbaharda ortaya çıkıp, kış gelmeden önce yaz boyunca büyüyüp olgunlaşması çok daha doğal olurdu. Bu azalan av günlerinde, kışa karşı vücudunu güçlendirmek için mümkün olduğunca sık avlanıp beslenmesi gerektiğini biliyordu. Kendi hayatta kalması onun için çok önemliydi, ama aynı zamanda halkını da arayacaktı.

Ayının öldüğü güneşli yamaçtan havalandı ve kanatlarını düzenli bir şekilde çırparak gökyüzüne yükseldi.

Rüzgârın daha kuvvetli estiği yere yükseldi ve akıntılarla birlikte havada asılı kalarak aşağıdaki toprakların üzerinde yavaşça daireler çizdi. Daireler çizerek akrabalarının izini aradı. Çamurlu nehir kıyıları ve sığılıklar, ejderhaların çamur banyosu yaptıklarının izlerini taşımalıydı, ama hiçbirisi yoktu. Güneşlenmek ve çiftleşmek için ideal olan yüksek kaya çıkıntılarının üzerinden uçtu, ama hepsi, onların kullanımını ilan etmesi gereken pençeli bölge işaretleri ve dışkıdan yoksundu. Her şahininkinden daha keskin gözleri, nehir üzerindeki hava akımlarında uçan başka bir ejderha görmedi. Uzak gökyüzü maviydi ve ufukta tek bir ejderha bile yoktu. En az gözleri kadar keskin olan koku alma duyusu, bir erkeğin kokusunu bile almadı, hatta eski bir bölge kokusu bile yoktu. Bu geniş nehir vadisinde tek başınaydı. Üç Diyarın Efendileri ejderhalardı; gökyüzünü, denizi ve yer altını yönetmişlerdi. Hiçbiri onların ihtişamına ve zekasına erişememişti. Hepsi nasıl ortadan kaybolmuş olabilirdi? Bu ona anlaşılmaz geliyordu. Bir yerlerde, bazıları hayatta kalmış olmalıydı. Onları bulacaktı.

Geniş, tembel bir daire çizerek uçtu ve aşağıdaki araziye tanıdık yerler arayarak inceledi. Her şey yok olmuştu. Geçen yıllarda nehir geniş yatağında yer değiştirmişti. Sel ve depremler, araziye defalarca yeniden şekillendirmişti; atalarının anılarında bu bölgenin topografyasında birçok değişiklik olduğunu hatırlıyordu. Ancak şimdi gördüğü değişiklikler, halkının daha önce gördüklerinden çok daha radikal görünüyordu. Bütün kırsal alanın batmış gibi hissediyordu. Nehir daha geniş, daha sığ ve daha belirsiz görünüyordu. Bir zamanlar Serpent Nehri'nin denize doğru güçlü bir şekilde aktığı yerde, Rain Wild Nehri artık bataklık ve sulak alanların arasında tembel bir şekilde kıvrılıyordu.

İnsanların şehri Trehaug, Elderlinglerin eski Frengong kentinin batık kalıntılarının yanına inşa edilmişti. Elderlingler, ejderhaların kozlanma alanlarına yakın olmak için burayı şehir olarak seçmişlerdi. Bir zamanlar, Serpent Nehri'nin kıvrımında geniş bir sığılık vardı. Orada, anı taşı parlak bir kumsalda gümüş siyahı kum gibi parlıyordu. Uzun zaman önce sonbaharlarda, yılanlar nehirden çıkıp bu korunaklı kumsallara uzanırlardı. Yetişkin ejderhaların yardımıyla, yılanlar uzun tükürük iplikleriyle zengin hafıza kumunu karıştırarak kozalarını oluşturlardı. Her sonbahar, kozalar kumsalı baharı bekleyen dev tohum kabukları gibi kaplardı. Ejderhalar ve Elderlingler, sertleşen

koza kabuklarını korumuşlardı. Yazın ışığı ve sıcaklığı sonunda gelip kozalara dokunacak ve içindeki yaratıkları uyandıracaktı.

Hepsi gitmişti. Plaj, Elderlingler ve koruyucu ejderhalar, hepsi gitmişti. Ama Frengong, koza yapan tek plaj değildi. Serpent Nehri'nin daha yukarısında başka plajlar da vardı.

Umut, endişeyle savaşıırken kanatlarını kıvırdı ve nehrin yukarısına doğru uçu. Artık arazinin yapısını tanıyamayabilirdi, ama Elderlingler koza plajlarının yakınında kendi şehirlerini inşa etmişlerdi. O geniş taş binalar ve döşeli sokaklardan oluşan kovanlardan mutlaka bir şeyler kalmıştı. En azından, bir zamanlar türünün yumurtadan çıktığı yeri keşfedebilirdi. Belki, cesaretle umut etti, o eski şehirlerden bazılarında ejderha halkının müttefikleri hala hayatta olabilirdi. Akrobalarından hiçbirini bulamazsa, onlara ne olduğunu söyleyebilecek birini bulabilirdi.

Gök mavisinde güneş acımasızca parlıyordu. Uzaklardaki sarı küre sıcaklık vaat ediyordu, ama nehrin sürekli sisleri hepsini ıslatıp üşütüyordu. Malta'nın cildi yanıyordu; yırtık pırtık giysileri, sislerin nehir suyu kadar yakıcı olduğunu açıkça gösteriyordu. Vücudu sürekli kaşınan böcek ısırıklarıyla doluydu, ama cildi o kadar tahriş olmuştu ki, kaşındığı her yerde kanıyordu. Suyu yansıyan ışığın acımasız parıltısı gözlerini kamaştırıyordu. Yüzüne dokunduğunda, gözleri şişmiş ve çatlamıştı, alnındaki yara ise kabarık bir yara izi haline gelmişti. Küçük teknede rahat bir pozisyon bulamıyordu, çünkü çıplak tahta koltuklar uzanmak için yeterince büyük değildi. Yapabileceği en iyi şey, kendini yarı yatık bir pozisyona sokmak ve kolunu gözlerinin üzerine atmaktı.

Susuzluk en büyük işkencesiydi. Boğazı kurumuş halde, içilemeyen suyla çevrili olmak, tüm işkencelerin en kötüsüydü. Kekki'nin avucuyla nehir suyunu ağzına götürdüğünü ilk gördüğünde, Malta ona atlamış ve durması için bağırmıştı. O zaman onu durdurmuştu. Yol arkadaşının sessizliğinden ve şişmiş, kırmızı dudaklarının şişkinliğinden, Malta, Kekki'nin suyun cazibesine birden fazla kez yenik düştüğünü anladı.

Malta, nehir onu sürüklerken küçük sallanan teknede yatıyordu ve neden umursadığını merak ediyordu. Bir cevap bulamıyordu, ama kadının onu öldürecek suyu içeceğini bilmek onu öfkeliendiriyordu.

, sonunda onu öldürecek olan suyu içeceğini bilmek onu öfkeliendiriyordu. Kolunun gölgesinden Companion'ı izledi. Yeşil ipek elbisesinin güzelliği bir zamanlar Malta'yı kıskançlıktan çatlatırdı. Şimdi ise Malta'nın giysilerinden bile daha paçavra halindeydi. Companion'ın ustaca taranmış saçları alnında ve sırtında karışık bukleler halinde duruyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları nefes alıp verirken şişip çöküyordu. Malta, onun çoktan ölmek üzere olup olmadığını merak etti. Ölmek için ne kadar su gerekiyordu? Sonra kendisi de ölecek mi diye merak etmeye başladı. Belki de aptaldı ve içip susuzluğunu giderip daha çabuk ölmek daha iyiydi.

"Belki yağmur yağar," diye umutla boğuk bir sesle söyledi Satrap.

Malta ağzını hareket ettirdi ve sonunda cevap vermeye karar verdi. "Yağmur bulutlardan yağar," dedi. "Burada bulut yok."

O sessiz kaldı, ama Malta ondan şömine ısıtıcısından yayılan ısı gibi bir rahatsızlık hissediyordu. Dönüp ona bakacak gücü yoktu. Neden onunla konuşmuş olduğunu merak etti. Aklı dünkü olaya geri döndü. Karanlıkta yüzüne bir şeyin dokunduğunu hissetmişti, yapışkan ama örümcek ağı kadar hafif. Etrafına bakmış ama hiçbir şey görmemişti. Sonra gözlerini yukarı çevirmiş ve ejderhayı görmüştü. Bundan emindi. Mavi bir ejderha görmüştü ve kanatlarını kaldırdığında, güneş pullarından gümüş rengi bir ışık parlamıştı. Ona yardım etmesi için yalvararak bağırmıştı. Bağırışları Satrap ve arkadaşını uykularından uyandırmıştı. Ancak, onu gösterip onlara da görmelerini söylediğinde, orada hiçbir şey olmadığını söylemişlerdi. Belki uzakta küçük bir karatavuk vardı, ama hepsi o kadardı. Satrap ona alay ederek, ejderha masallarına sadece çocuklar ve cahil köylüler inanır demişti.

Bu onu o kadar kızdırmıştı ki, gece çöktüğünde ve Satrap karanlık, soğuk ve nemden şikayet edip durduğunda bile onunla konuşmamıştı. Satrap, her rahatsızlığı onun suçu, Bingtown Tüccarlarının suçu ya da Yağmur Vahası Tüccarlarının suçu olarak gösterme konusunda ustaydı. Kız, Satrap'ın sızlanmalarından bıkmıştı. Karanlık çökünce onları keşfeden ve kanlarını emen minik sivrisineklerin tiz vızıltılarından bile daha sinir bozucuydu.

Şafak nihayet söktüğünde, bunun umut getirdiğine kendini inandırmaya çalışmıştı. Kürek olarak kullanmak zorunda kaldığı tek tahta, sabahın yarısından az bir süre dayandı. Onları nehrin ana akıntısından uzaklaştırmak için gösterdiği çabalar

hem yorucu hem de sonuçsuz kalmıştı. Tahtalar, suyun etkisiyle çürümüş ve ellerinde parçalanmıştı. Şimdi, nehir onları Trehaug'dan gittikçe uzaklaştırırken, çocuk gibi çaresizce teknede oturuyorlardı. Rahatsız ve sıkılmış bir çocuk gibi, Satrap kavga çıkarmak için bahane arıyordu.

"Neden kimse bizi kurtarmaya gelmedi?" diye sordu aniden.

Omzunun üzerinden cevap verdi. "Neden bizi burada arasınlar ki?" diye sordu kuru bir sesle.

"Ama Trehaug'un önünden geçerken onlara bağırdın. Hepimiz bağırdık."

"Bağırmak ve duyulmak farklı şeyler."

"Ne olacağız?" Kekki'nin sözleri o kadar yumuşak ve kalın çıkıyordu ki Malta zar zor anlayabiliyordu. Yoldaş gözlerini açmış ve Malta'ya bakıyordu. Malta, kendi gözlerinin de Kekki'ninki kadar kan çanağına dönmüş olup olmadığını merak etti.

"Emin değilim." Malta, konuşabilmek için dilini ıslatmaya çalışarak ağzını hareket ettirdi. "Şanslıysak, bir tarafa sürüklenip sığ bir yere veya durgun suya takılabiliriz. Çok şanslıysak, nehirden gelen bir yaşam gemisiyle karşılaşabiliriz. Ancak, bunun olacağını sanmıyorum. Hepsinin Bingtown'dan Chalcedean gemilerini uzaklaştırmak için çıktıklarını duydum. Sonunda nehir bizi denize taşıyacak. Belki orada başka gemilerle karşılaşırız ve kurtarılırız. Tabii tekne o kadar dayanırsa." Eğer hayatta kalırsak, diye ekledi Malta kendi kendine.

"Muhtemelen öleceğiz," dedi Satrap ağır bir sesle. "Bu kadar genç yaşta ölmem büyük bir trajedi olacak. Benim ölümümün ardından birçok kişi ölecek. Çünkü ben öldüğümde, soylular arasında barışı sağlayacak kimse kalmayacak. Benden sonra Kimze Tahtı'na oturacak kimse olmayacak, çünkü ben gençliğimin baharında, varis bırakmadan öleceğim. Herkes benim ölümümü yas tutacak. Chalced artık Jamaillia'ya meydan okumaktan korkmayacak. Korsanlar kontrolsüz bir şekilde yağma ve yakma eylemlerine devam edecek. Geniş ve güzel imparatorluğumun tamamı yıkıma uğrayacak. Ve tüm bunlar, kendini geliştirmek için kendisine sunulan fırsatın farkında bile olmayan, cahil ve köylü bir kız çocuğu yüzünden olacak."

Malta o kadar hızlı oturdu ki küçük tekne şiddetle sallandı. Kekki'nin korku dolu inlemelerini duymazdan gelerek Satrap Cosgo'ya döndü. Satrap teknenin kışığında oturmuş, dizlerini çenesine çekmiş ve kollarını

bacaklarına dolamıştı. Huysuz bir on yaşındaki çocuk gibi görünüyordu. Uzun süre doğanın etkilerinden korunmuş solgun teni, su ve rüzgara maruz kalmakla iki kat daha fazla tahrip olmuştu. Bingtown'daki baloda, narin yüz hatları ve solgun teni Malta'ya romantik ve egzotik gelmişti. Şimdi ise sadece hasta bir çocuk gibi görünüyordu. Onu denize itmek için ani ve şiddetli bir dürtüyle mücadele etti.

"Ama sen olmasaydım, sen çoktan ölmüş olurdun," dedi kadın sert bir sesle. "Çamur ve suyla dolan bir odada mahsur kalmıştın. Yoksa unuttun mu?"

"Oraya nasıl geldim? Senin halkının entrikaları sayesinde. Beni saldırıp kaçırdılar ve bildiğim kadarıyla fidye notu bile göndermişlerdir." Aniden durdu, öksürdü ve kurumuş kelimeleri zorla çıkardı. "Senin o sefil kasabana hiç gelmemeliydim. Ne buldum? Serilla'nın bana inandırdığı gibi muhteşem ve zengin bir yer değil, açgözlü tüccarlarla ve onların terbiyesiz, kendini beğenmiş kızlarıyla dolu pis bir liman kasabası. Kendine bir bak! Bir anlık güzellik, hayatında göreceğin tek şey bu. Her kadın hayatının bir ayında güzel olur. Sen ise o kısa çiçeklenme dönemini çoktan geçtin, cildin kurumuş, alnında çatlaklar var. Beni eğlendirmek için fırsatını değerlendirmeliydin. O zaman sana acıyıp seni saraya geri götürebilirdim ve en azından zarif bir hayatın nasıl olduğunu görebilirdin. Ama hayır. Beni reddettin, bu yüzden köylü dansında fazla kalmak zorunda kaldım ve haydutların ve hırsızların hedefi oldum. Ben olmadan tüm Jamaillia çökecek ve yıkıma uğrayacak. Ve hepsi senin kendini beğenmişliğin yüzünden. Tekrar öksürdü ve kurumuş dudaklarını ıslatmak için boşuna dilini çıkardı. Bu nehirde öleceğiz. Burnunu çekti. Gözlerinin köşesinde küçük bir gözyaşı oluştu ve burnunun yanından süzüldü.

Malta, şimdiye kadar hissettiği hiçbir duygudan daha saf bir nefret hissetti. "Umarım sen önce ölürsün, böylece seni izleyebilirim," diye kısık bir sesle ona bağırdı.

"Hain!" Cosgo titrek parmağını kaldırıp onu işaret etti. "Sadece bir hain bana böyle konuşabilir! Ben tüm Jamaillia'nın satrapıyım. Seni canlı canlı derini yüzüp sonra yakılmaya mahkum ediyorum. Yemin ederim ki, eğer hayatta kalırsak, cezayı yerine getirilmesini izleyeceğim." Onun arkasındaki Kekki'ye baktı.

"Dostum. Sözlerime şahit ol. Ben ölürsem ve sen hayatta kalırsan, vasiyetimi başkalarına duyurmak senin görevin. O kaltağın cezasını çekmesini sağla!"

Malta ona öfkeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Boğazını nemlendirmeye çalıştı ama yapamadı. Onun sözlerini kabul etmek onu çok kızdırıyordu ama başka seçeneği yoktu. Ona sırtını döndü.

Tintaglia, aptal bir genç yaban domuzuyla açlığını giderdi. Onu meşe korusunun kenarında kökleri kazarken görmüştü. Onu görünce ve kokusunu alınca, açlığı içinde kükredi. Aptal domuz, o eğildiğinde merakla ona bakıyordu. Son anda, sanki onu korkutacakmış gibi dişlerini ona doğru salladı. Birkaç ısırıkta onu yiyip bitirdi, onun varlığını gösteren tek şey kanlı yapraklar ve artıkları kaldı. Sonra tekrar uçtu.

Vahşeti onu neredeyse korkuttu. Öğleden sonrasının geri kalanında alçaktan uçarak avlanmaya devam etti ve iki hayvan daha öldürdü, bir geyik ve bir yaban domuzu. Açlığını gidermeye yetti, ama fazlasını değil. Karnının gurultusu, onu asıl amacından uzaklaştırıyordu. Bir an, gözlerini kaldırıp genel arazi yapısını incelemek için baktığında, uçarken nereye gittiğine dikkat etmediğini fark etti. Nehri artık göremiyordu.

Karnını düşünmemeye zorladı kendini. Hızla geniş bataklık vadiyi geçerek boğulmuş nehir yatağına geri döndü. Burada ağaçlar suyun akışını engelliyordu ve nehrin bataklık kıyıları orman örtüsünün altında geniş bir alana yayılmıştı. Burada umut vaat eden hiçbir şey yoktu. Bir kez daha nehrin yukarısına doğru uçtu, ama bu sefer kendini zorlayarak, hiç olmadığı kadar hızlı uçtu, her zaman olduğu gibi tanıdık bir yer işareti ya da Elderlinglerin işgaline dair bir işaret arıyordu. Nehir yavaşça tekrar genişledi, orman geriledi. Nehrin akışını takip ederek tepelere doğru ilerlerken, nehir kıyıları tekrar çimenlerle kaplandı. Buradaki arazi daha sağlamdı, bataklıktan çok gerçek bir ormana benziyordu. Sonra, kalbi durmak üzereyken, nerede olduğunu anladı. Ufukta, nehrin bir kıvrımında, Kelsingra'nın harita kulesini gördü. Batı güneşinde parıldıyordu ve kalbi sevinçle doldu. Hâlâ ayaktaydı ve gözleri etrafındaki diğer tanıdık binaların ayrıntılarını seçti. Bir an sonra kalbi çöktü. Burnuna baca dumanı ya da demirci ve demirci dükkanlarının kokusu gelmiyordu.

Şehre doğru uçu. Yaklaştıkça, şehrin ölümü daha da belirgin hale geldi. Yol, bir zamanlar sürdürdüğü canlı trafiğin izini bile taşımıyordu; bir noktada, bir heyelan yolu tamamen kesmişti. Hafıza taşı, buranın bir yol olduğu söylendiğini hala kara bir şekilde hatırlıyordu. Bir zamanlar bu yolu geçen tüccarların, askerlerin ve göçebe tacirlerin hapsolmuş anıları hala taşta uğultu olarak hissediliyordu. Çim ve yosun yolu kaplamamıştı. Yol hala siyah, düz ve düzgün bir şekilde şehre doğru ilerliyordu. Yol hala kendini bir otoyol olarak hatırlıyordu, ama dünyada bunu hatırlayan başka kimse yoktu.

İssız şehrin üzerinde daireler çizerek, antik yıkıma baktı. Elderlingler bu şehri asırlara dayalı olarak inşa etmişlerdi, her zaman sokaklarında dolaşacaklarını ve zarif evlerinde yaşayacaklarını düşünerek. Şimdi ise boşluğu, tüm bu ölümlü hayalleri alay ediyordu. Geçmişte, büyük bir deprem şehri ikiye bölmüştü. Devasa bir yarık şehri ikiye bölmüş ve nehir batık kısmı kendine mal etmişti. Derinliklerde batık binaların enkazını görebiliyordu. Tintaglia gözlerini kırıştırdı ve kendini, anı taşının hatırladığı gibi değil, şehrin gerçek haliyle görmeye zorladı. Yaşlılar da böyle inşa etmişlerdi, anı taşını kesip buraya getirmişler ve nehir kenarındaki ovada güzel şehirlerini inşa etmişlerdi. Taşı bağlamışlar ve ona kendi hayallerini zorla yerleştirmişlerdi. Şehir sadık ve sessizce ayakta duruyordu.

Tintaglia, ejderhaların her zaman yaptığı gibi şehre geldi ve bu sırada neredeyse kendini öldürüyordu. Atalarının anıları ona, ejderhaların her zaman nehrin üzerine inerek geldiğini söylüyordu. Bu, muhteşem ve gösterişli bir geliş olurdu. Mavi gökyüzünden serin suya dalış, her zaman büyük bir tüy gibi sıçrayışa neden olurdu. Bir ejderhanın inişi, her zaman limanda demirlemiş gemileri sallamaya başlardı. Su inişi yumuşatırdı ve ardından ejderha, toplanan halkın tezahüratları ve selamları eşliğinde serin derinliklerden çıkıp çakıllı kıyıya çıkar.

Nehir, eski anılarında hatırladığından çok daha sığdı. Tintaglia, nehrin içine tamamen dalıp suyun kendisini almasına izin vermek yerine, nehre çarptı. Su, omuzlarına kadar geliyordu ve bacaklarını kırmadığı için şanslıydı. Güçlü kaslarının yumuşaklığı onu zarar görmekten kurtardı. Sol ön bacağındaki iki pençesini kırdı ve kendini tutarken uzattığı kanatlarını acı bir şekilde yaraladı.

ve neşe ve hoş geldin şarkıları yerine, terk edilmiş binalar arasında esen rüzgârın fısıltıları eşliğinde nehirden çıktı.

Sanki bir rüyada dolaşıyormuş gibi hissetti. Hafıza taşı, organik yaşamın istilasına neredeyse tamamen dayanıklıydı. Ne olduğunu hatırladığı sürece, bitkilerin sarmaşık köklerini reddetti. Şehri yuva ve barınak olarak seçebilecek hayvanlar, taşın orada yaşayan erkek ve kadınların anıları tarafından geri çevrildi. Bunca yıl sonra bile, doğal dünyanın sonunda burayı geri alacağına dair sadece belirsiz işaretler görüyordu. Yosun, kaldırım taşlarının arasındaki ince çatlaklarda ve merdivenlerin köşelerinde ilk tutunma yerlerini bulmaya başlamıştı. İnsanlığın egemenlik iddialarını her zaman küçümseyen kargalar ve kuzgunlar, pencere pervazlarından dışarı sarkan veya çan kulelerine sıkışmış birkaç dağınık yuva yapmıştı. Yosun, süslü havuzlarında hala yağmur suyunu tutan çeşmelerin kenarlarını lekelemişti. Kubbeleri çökmüştü. Bazı binaların dış duvarları uzun zaman önce meydana gelen bir depremde çökmüş, iç odaları sonbahar gününe açılmış ve enkazları aşağıdaki caddeye dağılmıştı. Sonunda doğa her zaman galip gelirdi. Elderlinglerin şehri eninde sonunda vahşi dünyanın yutacağı ve insanlarla ejderhaların bir arada yaşadığı zamanları kimse hatırlamayacaktı.

Böyle bir düşüncenin kalbini parçalayabileceği Tintaglia'yı şaşırttı. İnsanlık, şu anki haliyle ona pek çekici gelmiyordu. Atalarının beyninin derinliklerinde fısıldadığına göre, bir zamanlar ejderha özü insan doğasıyla karışmış ve bu tesadüfi karışımdan Elderlingler ortaya çıkmıştı. Uzun boylu, ince yapılı, ejderha gözlü ve altın tenli bu eski ırk, ejderhalarla birlikte yaşamış ve bu simbiyozdan gurur duymuştu. Tintaglia, bir ejderhanın rahatça geçebileceği kadar geniş sokaklarda yavaşça yürüdü. Hükümet binalarına geldi ve kendi türünün Elderlinglerin toplantı salonlarına rahatça girebilmesi için tasarlanmış geniş, alçak basamakları çıktı. Bu binanın dış duvarları hala siyah bir parlaklıkta parlıyordu, dış cephesi ise parlak beyaz figürlerle süslenmişti. Cariandra the Fecund, devasa öküzlerinin çektiği arabayla tarlalarını sonsuz bir şekilde sürüyordu, yan duvarda ise Sessicaria kanatlarını genişçe açmış, sessizce böğürüyordu.

Tintaglia, girişi koruyan ifadesiz taş aslanların arasından geçti. Geniş bir kapı çoktan çökmüştü. Diğer devasa ahşap kapıyı geçerken, kuyruğu kapıya hafifçe değdi ve kapı

tahtaya ve parçalara ayırdı. Ahşap, taş gibi hafızası yoktu.

İçeride, cılalı meşe masalar yerini, bir zamanlar destekledikleri taş masa tablalarının altında sıkışmış odun tozu yığınlarına bırakmıştı. Toz, pencereleri kalın bir tabaka ile kaplamıştı; güneş ışığı odaya zar zor giriyordu. Zengin duvar halılarının yıpranmış kalıntıları, duvarlarda parçalanmış örümcek ağıları gibi duruyordu. Anılar burada yoğun bir şekilde birikmiş ve ona sesleniyordu, ama o kararlı bir şekilde zihnini bugüne ve bu ana odakladı. Sessizlik, toz ve kırık pencereden içinden içinden esen rüzgârın hüzünlü fısıltıları. Belki binanın bir yerinde yazılı kayıtlar kurtulmuştu. Ama ufalanan parşömenlerin üzerinde solmuş kelimeler ona teselli olmazdı. Burada onun için hiçbir şey yoktu.

Bir an daha ayakta durup etrafına baktı, sonra arka ayakları üzerinde geriye atladı ve boynunu uzatarak öfkesini ve hayal kırıklığını haykırdı, bu yerin öfke dolu hayaletlerine ihanetini haykırdı. Sesinin gürültüsü odanın durgun havasını salladı. Kuyruğunu savurarak masa ve bankların parçalarını dağıttı ve mermer bir masa tablasını köşeye fırlattı. Salonun diğer ucunda, bir duvar halısı son çaresiz direnişini bıraktı ve iplikler halinde yere düştü. Toz zerrecikleri havada endişe verici bir şekilde uçuşuyordu. Yılan gibi boynunun ucunda başını ileri geri salladı ve öfkesini haykırarak birbiri ardına kükredi.

Sonra, nöbet onu sardığı gibi, aniden geçti. Ön bacaklarını serin siyah zemine bıraktı. Sessizce kendi sesinin son yankılarının kaybolup ölmesini dinledi. Kaybol ve öl, diye düşündü. Hepsi öyle yaptı ve ben de beni duymayacak kulakları olmayan bu taşlara çarparak yankılanan son aptal yankıyım.

Salondan çıktı ve ölü şehrin ıssız sokaklarında dolaştı. Gün ışığı giderek azalıyordu. Buraya gelmek için hızlı ve zorlu bir yolculuk yapmıştı, ama burada sadece ölümü bulmuştu. Taşların sağlam hatıraları burayı durgun bir yer haline getirmişti. Şehir onlarca yıl önce yok olmuştu, ama hayat burayı geri kazanamamıştı. Sokakların çatlaklarında mücadele eden yosun damarları acınacak haldeydi. Tintaglia, insanlara özgü bir davranış diye düşündü. Artık kullanamadıkları şeyleri, başka canlıların da kullanmasını engellemişlerdi. Bir an sonra, bu düşüncenin acılığı onu şok etti. Öyleyse, onu yıllarca hapis tutan insanlardan Elderlinglerin de farklı olmadığını mı düşünüyordu?

Taştan yapılmış bir kuyu ve bir vinç kalıntısı, onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Bu manzarayı görünce hoş bir heyecan duydu. Kadim anısını aradı. Ah, evet. Uzun zaman önce, kendi türünden diğerleri burada su değil, anı taşını besleyen sihirli gümüş akıntıyı içmişlerdi. Bir ejderha için bile bu, güçlü bir sarhoş ediciydi. Saf olarak içmek, evrenle bir olduğunu fark etmek demekti. Anısı çok cezbediciydi. O bağlantı hissine duyduğu özlemi hissetti. Kuyunun kenarını kokladı, sonra derinlerine baktı. Kafasını çevirdiğinde, en dipte uzaktan gümüş bir parıltı gördüğünü sandı, ama emin olamadı. En derin kuyuların dibinde gündüzleri yıldızlar parlamaz mıydı? Belki de sadece oydu. Her neyse, dişlerinin veya pençelerinin ulaşabileceği mesafeden çok uzaktaydı. Burada sihirli sıvıyı doyasıya içemeyecekti. Hiçbir ejderha bunu bir daha yapmazdı. Tadını bilmediği o zevki hatırlamak, ona bir işkence daha yapıyordu. Yalnızlığının acısını tanımlıyordu. Büyük bir kararlılıkla, paslı vinç kalıntılarını parçaladı ve kuyuya attı. Parçalar dar delikten aşağı düşerken çıkardıkları sesi dinledi.

Malta, nehrin parlak ışığından gözlerini kapatmıştı. Gözlerini tekrar açtığında, gün ışığı sönüyordu. Bu küçük merhamet, yaklaşan gecenin soğuğuyla birlikte geldi. İlk sivrisinek sol kulağının yanında keyifle vızıldadı. Malta elini kaldırıp sivrisineği kovmaya çalıştı, ama uyurken paslanmış gibi kaslarının sertleştiğini fark etti. Acıyla inleyerek başını dikleştirdi. Kekki, yarısı koltukta, yarısı teknenin dibinde, buruşuk bir paçavra yığını gibiydi.

Ölmüş gibi görünüyordu.

Korku Malta'nın kalbini sardı. Ölü bir kadınla bu teknede mahsur kalamazdı. Kalamazdı. Sonra korku dolu düşüncesinin saçmalığı ona çarptı. Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. Kekki ölmüşse ne yapacaklardı? Onu yutan suya mı atacaklardı? Malta bunu yapamazdı, burada oturup ölü bir kadına bakarak kendisi de ölene kadar bekleyemezdi. Ağzındaki dilini zar zor hareket ettirebiliyordu, ama "Kekki?" diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

Yol arkadaşı elini nemli döşemeye doğru hareket ettirdi. Sadece parmakları seğirdi, ama en azından henüz ölmemişti. Çok rahatsız görünüyordu. Malta onu orada bırakmak istiyordu, ama bir şekilde

yapamadı. Dizlerini büküp kendini teknenin dibine zorla indirmek, vücudundaki tüm kasları çığlık attırdı. Oraya vardığında, Kekki'yi daha iyi bir pozisyona kaldırmak için gücü yoktu. Onu itmekten başka bir şey yapamadı. Kekki'nin yeşil ipek elbisesinin kalıntılarını ona daha sıkı sararak yüzünü okşadı.

"Yaşamama yardım et." Yoldaşın yalvarışı acınası bir fısıltıydı. Gözlerini bile açmamıştı.

"Deneyeceğim." Malta sadece dudaklarını hareket ettirdiğini hissetti, ama Kekki onu duydu.

"Yaşamama yardım et," diye tekrarladı Kekki. Konuşmaya çalışırken dudakları çatlamıştı. Hıçkırarak nefes aldı. "Lütfen. Yaşamama yardım et, sonra sana yardım ederim. Söz veriyorum."

Bu, acı sona ererse itaat edeceğine söz veren, dövülmüş bir çocuğun yeminiydi. Malta kadının omzunu okşadı. Kekki'nin başını beceriksizce kaldırdı ve teknenin kış kısmının yanağına sertçe baskı yapmayacağı bir yere koydu. Vücut ısınısını paylaşabilmek için Companion'un sırtına kıvrıldı. Onun için yapabileceği tek şey buydu.

Malta, sertleşmiş boyun kaslarını zorlayarak başını çevirip Satrap'a baktı. Jamaillia'nın yüksek hükümdarı, tahta koltuğunda çömelmiş halde ona kötücül bir bakış attı. Şişmiş gözlerinin üstündeki kaşları yüzünü çarpıtıyordu.

Malta ondan yüzünü çevirdi. Kollarını cüppesinin kollarına sokarak, yakasını olabildiğince yukarı çekip ayaklarını eteğinin altına sokarak geceye hazırlanmaya çalıştı. Teknenin dibinde Kekki'ye sokulmuş, artık daha sıcakmış gibi davranmaya çalıştı. Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

"Ne?"

Malta onu duymazdan geldi. Bir kavgaya daha girmeyecekti. Bunun için gücü yoktu.

"Ne var?" Satrap acil bir şekilde tekrarladı.

Malta gözlerini açtı ve başını hafifçe kaldırdı. Sonra teknenin içinde dik oturdu ve tekne şiddetle sallandı. Bir şey onlara doğru geliyordu.

. Ona bakarak tanıdık bir şekil vermeye çalıştı. Rain Wild Nehri'ne sadece bir yaşam gemisi gelebilir. Başka hiçbir şey bu yakıcı sulara kurban olmazdı. Ama bu şekil, bir yaşam gemisinin olması gerektiğinden daha suya yakındı ve tek bir dikdörtgen yelkeni vardı. Sadece kendi loş fenerleri onu aydınlatıyordu, ama Malta her iki yanında bir hareket gördüğünü sandı. Yüksek, şekilsiz pruva, tekne nehirde ilerlerken sallanıyordu. Malta, küçük teknede gıcırdayarak dik durdu, yaklaşan tekneye bakarken ayaklarını sabit tuttu, inanamama duygusu onu kabul etmesini yavaşlattı. Tekneye tekrar çömeldi. Karanlıktı ve tekneleri küçüktü. Tekne onları görmeden geçip gidebilirdi.

"Ne oldu?" Satrap acı içinde sordu.

"Sessiz ol. Bu bir Chalcedean savaş gemisi." Malta yaklaşan gemiye bakakaldı. Kalbi göğsünde çarpmaya başlamıştı. Bir Chalcedean gemisinin Rain Wild Nehri'ne gelmesinin ne işi olabilirdi? Casusluk ya da yağma için olabilirdi. Yine de gördükleri tek gemi buydu. Kurtuluş ya da acı bir ölüm onları bekliyordu. O ne yapacağını düşünürken tereddüt ederken, Satrap harekete geçti.

"İmdat! İmdat! Buraya! Buraya!" Teknenin kık tarafında yarı çömelmiş bir pozisyona geldi, bir eliyle teknenin kenarına tutunurken diğer eliyle çılgınca el sallıyordu.

"Dostça davranmayabilirler!" Malta onu azarladı.

"Tabii ki dost! Onlar benim müttefiklerim, Jamaillia sularını korsanlardan temizlemek için tuttuğum paralı askerler. Bak! Bayrak direğinde Jamaillia bayrağı var. Onlar benim paralı askerlerim, korsan avlıyorlar. Hey! Buraya! Kurtarın bizi!"

"Rain Wild Nehri'nde korsan avlıyorlar mı?" Malta alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Onlar haydutlar!"

Onlar onu görmezden geldi. Kekki de uyanmıştı. Kendini pruvaya sürükleyerek oturur pozisyona geldi, bir kolunu güçsüzce salladı ve sessizce yardım için bağırdı. Malta, gürültünün içinden bile, mutfaktaki gözcünün şaşkın çılgınlığını duydu. Birkaç saniye içinde, geminin pruvasında bir grup fener belirdi ve canavar başlı pruvanın çarpık gölgesini üzerlerine düşürdü. Bir adamın silueti aniden onlara doğru işaret etti. İki kişi daha ona katıldı. Mutfağın güvertesinden gelen bağırışlar heyecanlarını ele veriyordu. Gemi yön değiştirerek onlara doğru ilerledi.

Geminin onlara ulaşması çok uzun sürdü. Bir halat atıldı ve Malta onu yakaladı. Gemiler birbirine yaklaşırken kendini hazırladı. Geminin yanından tutulan fenerler gözlerini kamaştırdı. Satrap ve Kekki gemiye alınırken, o aptalca halatı tutarak ayakta durdu. Sıra ona geldiğinde güverteye çıktı ama bacakları onu taşımadı. Tahtaların üzerine çöktü. Chalcedean'ların ısrarlı soruları vardı ama o sadece başını salladı. Babasından biraz dil biliyordu ama ağzı konuşamayacak kadar kuruydu. Satrap ve Kekki'ye su vermişlerdi ve Kekki tereddütle teşekkür ediyordu. Su tulumu Malta'ya uzatıldığında, her şeyi unuttu. O yaklaşmadan tulumu geri çektiler. Biri ona bir battaniye attı. Battaniyeyi omuzlarına sardı ve titreyerek oturdu, şimdi ne olacak diye düşünerek.

Satrap ayağa kalkmayı başarmıştı. Boğazının durumu nedeniyle biraz kaba olsa da, Chalcedean dilini akıcı bir şekilde konuşuyordu. Malta, aptal adamın kendini tanıtip onu kurtardıkları için teşekkür etmesini donuk bir şekilde dinledi. Denizciler onun sözlerini geniş gülümsemelerle dinlediler. Dilini bilmesee de, jestleri ve ses tonları şüphelerini ele veriyordu. Satrap sinirlendikçe, onların neşesi arttı.

Sonra Kekki toplandı. Satrap'tan daha yavaş konuşuyordu, ama Malta yine de onun ses tonundan, anladığı birkaç kelimedden daha fazlasını anladı. Giysilerinin kirli ve yırtık olması, teninin sertleşmesi ve dudaklarının çatlamış olması önemli değildi. Yoldaş, halka hitap ederken, yaygın olarak kullanılan formlar yerine asil zamirleri kullanarak, onları zarif bir Chalcedean dilinde azarladı ve alay etti. Üstelik Malta, onu denizcilerin öfkesinden koruyan erkeğin statüsüne kesin olarak güvenmedikçe, hiçbir Chalcedean kadının böyle konuşmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Kekki, geminin direğinden sarkık bir şekilde asılı duran Jamaillia bayrağını işaret etti, sonra tekrar Satrap'a döndü.

Malta, adamların tavrının küçümsemeden belirsizliğe dönüştüğünü gördü. Onu ayağa kaldıran adam, sadece ellerine ve kollarına dokunmaya özen gösterdi. Aksi takdirde, babasına veya kocasına ölümcül bir hakaret etmiş olacaktı. Malta battaniyesini omuzlarına daha sıkı sardı ve Satrap ile Kekki'nin ardından sert adımlarla yürümeye çalıştı.

Gemiden pek etkilenmemişti. Yükseltilmiş güverte, kürekçilerin oturduğu bankların arasında uzanıyordu. Baş ve kık tarafında, barınak veya konfor için değil, savaş için tasarlanmış güverte üstü yapılar vardı. Onları kık tarafına götürdüler ve bir kabine soktular. Denizciler onları orada bıraktı.

Malta'nın gözleri alışması biraz zaman aldı. Sıcak ışıkla aydınlatılmış kabin, gözlerini kamaştıran bir parlaklıkta görünüyordu. Yatağın üstü yemyeşil kürklerle kaplıydı ve ayaklarının altında kalın bir halı, soğuk çıplak ayaklarını rahatlatıyordu. Köşede küçük bir mangal yanıyordu ve dumanla ısıyı eşit oranda yayıyordu. Sıcaklık cildini yakıyor ve karıncalandırıyordu. Harita masasının arkasında oturan bir adam bir çizgiyi tamamladı ve kendine küçük bir not yazdı. Yavaşça gözlerini kaldırıp onlara baktı. Satrap cesurca, ya da aptalca, masanın yanındaki başka bir sandalyeye oturdu. Konuştuğunda sesi ne emir ne de rica ediciydi. Malta "şarap" kelimesini duydu. Kekki yere çöküp Satrap'ın ayaklarının dibine oturdu. Malta kapının yanında ayakta kaldı.

Olayları bir tiyatro oyunu izler gibi izledi. Kalbi sıkışmış bir halde, kaderinin Satrap'ın elinde olduğunu biliyordu. Adamın onuruna ya da zekasına güvenmiyordu, ama koşullar onu kapana kısırmıştı. Kendini savunacak kadar Chalcedean bilmiyordu ve Chalcedean geleneklerine göre kendi statüsünün düşük olduğunu çok iyi biliyordu. Satrap'tan bağımsız olduğunu ilan etmeye kalkışrsa, onun kendisine sunabileceği her türlü korumadan da mahrum kalacaktı. Açlık ve yorgunluktan titreyerek sessizce durdu ve kaderinin ortaya çıkmasını izledi.

Geminin uşağı, kaptana şarap ve tatlı bisküvi tepsisi getirdi. Kaptanın kendine ve Satrap'a şarap doldurmasını izlemek zorunda kaldı. Birlikte içtiler. Satrap, sık sık şarap yudumlarken, çoğunlukla o konuştu. Biri Satrap'a buhar çıkan bir kase getirdi. Satrap yerken, zaman zaman Kekki'ye masanın altındaki bir köpekmiş gibi bisküvi veya ekmek parçası uzattı. Kadın atıştırmalıkları aldı ve daha fazlasını istemediğini belli ederek yavaşça yedi. Kadın yorgun düşmüştü, ama Malta, Yoldaş'ın sohbete katılmaya çabaladığını fark etti. Malta, Kekki'ye ilk kez hayranlık duydu. Belki de göründüğünden daha güçlüydü. Günlerce maruz kaldığı hava, şişmiş yüzündeki gözlerini birer yarık haline getirmişti, ama gözlerinde hâlâ keskin bir ışık parlıyordu.

Adamlar yemeğini bitirdi ama masada kaldı. Bir çocuk, lake kaplı bir kutu ile içeri girdi. Kutudan iki beyaz kil pipo ve birkaç tütün otu kabı çıkardı. Cosgo sevinçle doğruldu. Kaptan pipoya malzeme doldurup ona uzattığında, Cosgo'nun gözleri heyecanla parladı. Kaptanın uzattığı aleve doğru eğildi. Sarhoş edici otların karışımı tutuşunca, Cosgo piposundan uzun bir nefes çekti. Bir an için olduğu yerde kalıp nefesini tuttu, yüzünde mutluluk dolu bir gülümseme yayıldı. Sonra geriye yaslandı ve memnuniyetle içini boşaltarak dumanı dışarı üfledi.

Kısa sürede duman odayı kapladı. Adamlar coşkuyla konuşuyor ve sık sık gülüyorlardı. Malta gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Dikkatini kaptana vermeye ve Satrap'ın sözlerine verdiği tepkileri değerlendirmeye çalıştı, ama birdenbire konsantre olmak zorlaştı. Ayakta kalmak için tüm iradesini kullanması gerekti. Kabinin diğer ucundaki masa ve adamlar uzaklara kayboldu. Sesleri yatıştırıcı bir mırıltıya dönüştü. Kaptan ayağa kalktığında Malta birden uyanarak dikkatini topladı. Kaptan kapıya doğru elini uzattı ve Satrap'ı önünden geçmesini işaret etti. Cosgo sert bir şekilde ayağa kalktı. Yemek ve şarap gücünü biraz geri kazandırmış gibiydi. Kekki efendisini takip etmeye çalıştı ama halının üzerine geri çöktü. Satrap küçümseyerek burnunu çekti ve kaptana aşağılayıcı bir şey söyledi. Sonra dikkatini Malta'ya verdi.

"Yardım et ona, aptal!" diye emretti ona tiksintiyle. İki adam kabinden çıktı. Hiçbiri kadınların peşinden gelip gelmediğine bakmadı.

Onların arkasından Malta masadan bir bisküvi kapıp ağzına tıktırdı. Kuru kuru çiğneyip aceleyle yuttu. Malta, Kekki'yi kaldırıp takip etmek için nereden güç bulduğunu bilmiyordu. Kadın, birlikte sendeleyerek yürürken sürekli ona çarpıyordu. Adamlar geminin tüm uzunluğunu kat etmişlerdi ve iki kadın da onların peşinden aceleyle gitmek zorunda kaldılar. Malta, bazı denizcilerin ona attığı bakışlardan hoşlanmamıştı. Onlara sarkıntılıkla bakarken, görünüşüyle alay ediyor gibiydiler.

O ve Kekki, Satrap'ın arkasında durdular. Bir adam, iskelet gibi kalenin altındaki güvertede kurulan kaba ahşap çerçeveli çadırdan eşyalarını aceleyle çıkarıyordu. Adam eşyalarını dışarı çıkarır çıkarmaz, kaptan Satrap'a içeri girmesini işaret etti. Satrap, kaptana nazıkçe başını eğdi ve geçici odaya girdi.

Malta, Kekki'yi odaya sokarken, eşyalarını taşıyan adam elini onun koluna koydu. Malta, ne istediğini merak ederek şaşkınlıkla ona baktı, ama adam gülümseyerek Satrap'a onun başının üzerinden bir soru sordu. Satrap yüksek sesle güldü, sonra başını salladı. Omuz silkerek bir şey daha ekledi. Malta, "sonra" kelimesini duydu. Sonra Satrap, adamın sorusuna hayretle gözlerini devirdi. Adam alaycı bir hayal kırıklığı ifadesi takındı, ama sanki kazara, elini Malta'nın kolundan aşağı kaydırarak kalçasının kıvrımına hafifçe dokundu. Malta şokla nefesini tuttu. Kaptan adama dostça bir itti; Malta onun ikinci kaptan olduğunu düşündü. Az önce olanlara kafası karışmıştı, ama umursamadığına karar verdi. Kekki'ye yardım etmek için hepsini görmezden geldi ve tek kişilik yatağa doğru ilerledi, ama oraya vardıklarında kadın yatağın yanındaki güverteye yorgun bir şekilde çöktü. Malta umutsuzca kadının kolunu çekti.

"Hayır," diye mırıldandı Kekki. "Beni burada bırak. Kapının yanında dur." Malta ona şaşkınlıkla baktığında, kadın tüm gücünü toplayarak emretti. "Şimdi sorgulama. Dediğimi yap."

Malta tereddüt etti, sonra kaptanın ona baktığını fark etti. Garip bir şekilde ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna topallayarak kapının yanına gitti. Bir hizmetçi gibi, diye fark etti aniden. Öfke içinde yanıyordu ama ona güç vermiyordu. Gözlerini küçük odada gezdirdi. Duvarlar deriden yapılmıştı. Tek bir yatak ve üzerinde bir fener yanan küçük bir masa vardı. Hepsi bu kadardı. Belli ki geçici bir yerdi. Bu durum onu meraklandırdı. Bir an sonra kaptan Satrap'a iyi akşamlar diledi. Adamın kapıdan çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz Malta yere çöktü. Hâlâ aç ve susuzdu ama şimdilik uyumak yeterliydi. Battaniyeyi üzerine daha sıkı çekti.

"Kalk," dedi Satrap. "Çocuk Kekki'ye yemekle döndüğünde, hizmetçisinin onu ondan almasını bekleyecektir. Reddederek beni küçük düşürme. Isınmış su da getiriyor. Beni yıkadıktan sonra ona da bakabilirsin."

"Kendimi aşağı atmayı tercih ederim," dedi Malta. Yerinden kıpırdamadı.

"O zaman orada kal." Yemek ve şarap, onun kibirini geri getirmişti. Malta'nın varlığını tamamen göz ardı ederek, kirli giysilerini çıkarmaya başladı. Hakarete uğrayan kadın, ondan başka yere bakmaya çalıştı, ama onun sözlerinden kaçamadı. "Kendini denize atmana gerek yok. Mürettebat, seninle işleri bittikten sonra muhtemelen

Seninle işleri bittikten sonra onlar halleder. İlk kaptan sen içeri girerken sana sordu. "Yaralı olan var mı?" diye sordu bana. Senin benim kadının hizmetçisi olduğunu ama belki daha sonra kadının sana biraz zaman ayırabileceğini söyledim." Üstünlük taslayan bir gülümseme dudaklarının köşelerini kıvrılttı. Sesi sahte bir nezaketle doluydu. "Unutma, Malta. Bu gemide, Chalced'de olsan da fark etmez. Bu gemide, benim değilsen, kimsenin kadını değilsin. Ve Chalced'de, kimsenin kadını, herkesin kadınıdır."

Malta bu sözü daha önce duymuştu, ama anlamını tam olarak kavrayamamıştı. Dişlerini sıktı. Kekki'nin paslı sesi Malta'nın gözlerini ona çevirdi. "Magnadon Satrap Cosgo doğru söylüyor, kızım. Ayağa kalk. Kendini kurtarmak istiyorsan, hizmetçi ol." Derin bir nefes aldı ve gizemli bir şekilde ekledi: "Sana verdiğim sözü unutma ve beni dinle. Hepimiz hayatta kalmak istiyorsak, yaşamak zorundayız. Onun statüsü, biz onu korursak bizi koruyacaktır."

Satrap son giysilerini de bir kenara attı. Soluk vücudu Malta'yı şok etti. Daha önce liman işçilerinin ve çiftçilerin çıplak göğüslerini görmüştü, ama hiç bir erkeği tamamen çıplak görmemişti. İsteği dışında gözleri onun kasıklarına kaydı. Ona erkeklik organı denildiğini duymuştu; kıvrıcık kıllarla kaplı pembe bir sapçık bekliyordu. Sarkan organ ona solucan gibi ve sağlıklı göründü; tüm erkekler böyle miydi? Bu onu dehşete düşürdü. Hangi kadın böyle iğrenç bir şeyin vücuduna dokunmasına tahammül edebilir? Gözlerini ondan kaçırdı. Adam onun tiksintisini fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine şikayet etti: "Banyo suyu nerede? Malta, gidip neden geciktiğini sor."

Malta reddetmeye fırsat bulamadan kapı çalındı. Kendini teslim ettiği için nefret ederek aceleyle ayağa kalktı. Kapı açıldı ve gemici çocuk içeri girdi, iki kova su taşıırken önündeki tahta küveti güverteye tekmeledi. Yükünü yere bıraktı ve sanki o da hiç çıplak bir erkek görmemiş gibi Satrap'a baktı. Malta, Satrap'ın solgunluğundan mı yoksa vücudunun gevşek zayıflığından mı kaynaklandığını merak etti. Selden'in bile göğsünde Satrap'tan daha fazla kas vardı. Çocuğun arkasında, bir tepsi yemek taşıyan başka bir denizci geldi. Etrafına bakındı, sonra tepsiyi Malta'ya uzattı, ama eliyle işaret ederek Kekki'ye ait olduğunu belirtti. Çocuk ve denizci odadan çıktılar.

Malta, tepsideki su, gemi bisküvisi ve ince çorbaya bakarken Satrap sertçe, "Yemeği ona ver," dedi. "Sonra buraya gel ve banyo suyumu dök." Konuşurken, sığ küvete adım attı ve çömeldi. Orada çömelmiş, bekliyordu. Malta ona öfkeyle baktı. Kapana kısılmıştı ve bunun farkındaydı.

Odayı geçip Kekki'nin yanındaki yere tepsiyi yere bıraktı. Kadın uzanıp sert bir gemi bisküvisini aldı. Sonra onu yere koydu, başını kollarına yaslayıp gözlerini kapattı. "Çok yorgunum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Malta, Kekki'nin ağzının köşesindeki taze kanın parladığını ilk kez fark etti. Arkadaşının yanına diz çöktü.

"Ne kadar nehir suyu içtin?" diye sordu. Ama Kekki sadece derin bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı. Malta çekinerek eline dokundu. Kekki tepki vermedi.

"Onu boş ver. Buraya gel ve suyumu dök."

Malta yiyeceklere özlemle baktı. Dönmeden, çorba kasesini kaldırdı ve yarısını açgözlülükle içti. Nem ve sıcaklık bir arada. Harikaydı. Geminin ekmeğinden bir parça kopardı ve ağzına attı. Sert, kuru ve pürüzlüydü, ama yiyecekti. Onu kemirdi.

"Bana itaat et. Yoksa seni isteyen denizciyi çağırırım."

Malta olduğu yerde kaldı. Gemi ekmeğinin bir parçasını yuttu. Su testisini aldı ve yarısını içti. Onurlu davranacaktı. Yarısını Kekki'ye bırakacaktı. Satrap'a baktı. Çıplak, sığ küvette çömelmiş duruyordu. Dağınık saçları ve rüzgârla yanmış yüzü, başının solgun vücuduna ait değilmiş gibi görünüyordu. "Biliyor musun," diye sordu kadın sohbet edercesine, "kızartma tavaındaki tüysüz tavuğa ne kadar benzediğini?"

Satrap'ın çatlamış yüzü öfkeyle aniden kırmızıya döndü. "Bana nasıl alay edersin?" diye öfkeyle sordu. "Ben tüm Jamaillia'nın Satrap'ıyım ve ben..."

"Ben de Bingtown Tüccarının kızıyım ve bir gün Bingtown Tüccarı olacağım." Ona başını salladı. "Sanırım Althea teyzem

haklı olduğuna inanıyorum. Jamaillia'ya hiçbir bağlılığımız yok. Kendini yıkayamayan sıska bir gence karşı hiçbir yükümlülüğüm yok."

"Sen mi? Sen kendini Bingtown tüccarı sanıyorsun, küçük kız. Ama gerçekte ne olduğunu biliyor musun? Ölüsün. Seni tanıyan herkes için öldün. Seni bu nehirde arayacaklar mı? Hayır. Bir hafta kadar yas tutacaklar, sonra unutacaklar. Sanki hiç var olmamışsın gibi. Sana ne olduğunu asla bilmeyecekler. Kaptanla konuştum. Tekneyi nehrin aşağısına çeviriyor. Nehrin yukarısını keşfediyorlardı, ama beni kurtardıkları için planları değişti tabii ki. Nehir ağzında arkadaşlarına katılacağız ve doğrudan Jamaillia'ya gideceğiz. Bingtown'u bir daha asla göremeyeceksin. İşte. Artık hayatın bu ve alabileceğinin en iyisi bu. Şimdi seç, Malta Vestrit, bir zamanlar Bingtown'lu. Bir hizmetçi olarak yaşa. Ya da kullanılmış bir fahişe olarak öl, bir savaş gemisinden atılarak.

Bisküvi aniden Malta'nın boğazına takıldı. Soğuk gülümsemesinde, onun söylediklerinin doğruluğunu gördü. Geçmişi ondan koparılmıştı. Artık hayatı buydu. Yavaşça ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna yürüdü. Ayaklarının dibinde uygunsuz bir şekilde çömelmiş, ona hükmedecek adama baktı. Adam küçümseyerek kovaları işaret etti. O da kovaya bakarak ne yapacağını düşündü. Her şey birden çok uzak geldi. Çok yorgun ve umutsuzdu. Hizmetçi olmak istemiyordu, bir gemi dolusu pis Chalcedean denizcileri tarafından kullanılıp atılmak da istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Buhar çıkan kovayı aldı. Satrap'ın küvetine yaklaştı ve üzerine yavaşça su döktü, ta ki o akan sıcaklığın zevkinden iç çekene kadar. Aniden gelen buhar Malta'yı gülümsetti. Aptallar onun banyosu için nehir suyunu ısıtmışlardı. Tahmin etmeliydi. Bu büyüklükte bir gemi çok fazla tatlı su taşıyamazdı. Elindeki suyu idareli kullanacaklardı. Chalcedoialılar nehir suyunu içemeyeceklerini biliyorlardı, ama banyo yapmamaları gerektiğini bilmiyorlardı, çünkü muhtemelen hiç banyo yapmıyorlardı. Bunun ona ne yapacağını bilmiyorlardı. Yarın vücudu kabarcıklarla kaplanacaktı.

Tatlı bir gülümsemeyle sordu, "İkinci kovayı da üzerine dökeyim mi?"

9 SAVAŞ

ALTHEA güverteye bakındı; her şey yolunda gidiyordu. Rüzgâr sabitti ve Haff dümenin başındaydı. Gökyüzü berrak ve masmavi idi. Geminin ortasında altı denizci, sopalarla bir dizi saldırı ve savuşturma hareketini metodik bir şekilde tekrarlıyordu. Her ne kadar çok hevesli olmasalar da, Brashen onların form ve isabetliliklerinden memnun görünüyordu. Lavoy aralarında dolaşarak yüksek sesle azarlayıp düzeltmeler yapıyordu. Kendi kendine başını salladı. Dövüşten anladığını iddia etmiyordu, ama bu rutin onu şaşırtıyordu. Hiçbir savaş, denizcilerin uyguladığı bu vuruş ve savuşturma kadar düzenli, ya da ondan önceki okçuluk antrenmanı kadar sakin ve telaşsız olamazdı. Bunun ne faydası olabilirdi? Yine de çenesini kapalı tuttu ve sırası geldiğinde diğerleriyle birlikte talim yaptı ve tüm kalbini vermeye çalıştı. Kendisine verilen hafif yayla iyi bir nişancı olmaya başlamıştı. Yine de bunların gerçek bir savaşta işe yarayacağına inanmak zordu.

Şüphelerini Brashen'e açmamıştı. Son zamanlarda ona karşı hisleri daha sıcak hale gelmişti. Onunla özel görüşmeler yaparak kendini cezbetmek istemiyordu. O kendini kontrol edebiliyorsa, o da edebilirdi. Bu sadece bir saygı meselesiydi. Clef'in şarkı söyleyerek ritim tutarken sahte kılıçların ritmik seslerini dinledi. En azından, bu mürettebatın yaramazlık yapmasını engelliyordu. Paragon, sadece çalışan mürettebatı taşımıyordu, çünkü Brashen gemiyi yönetmenin yanı sıra savaşacak kadar adam ve kayıpları telafi edecek yedekler de tutmuştu. Kaçak köleler de nüfusu daha da artırmıştı. Daracık kamaralar, adamlar meşgul olmadıklarında boş boş kavga etmelerine neden oluyordu.

Acilen ilgilenmesi gereken bir şey olmadığını görünce, direğe atladı. Hızla tırmanmaya başladı; bazen kasları

geminin darlığı nedeniyle ağrıyordu. Gözcü platformuna hızlıca çıkmak bacaklarındaki ağrıyı biraz hafifletti.

Amber onun geldiğini duydu. Her zaman etrafındaki insanları doğaüstü bir şekilde fark ederdi. Althea, platformun kenarına tırmanıp yanına otururken, bacaklarını sarkıtarak marangozun hoş geldin anlamına gelen pes etmiş gülümsemesini gördü. "Nasıl hissediyorsun?" diye selamladı Amber'ı.

Amber hüzünle gülümsedi. "Tamam. Endişelenmeyi keser misin? Ben atlattım.

Sana söyledim, bu rahatsızlık gelir geçer. Ciddi bir şey değil."

"Mm." Althea ona inandığından emin değildi. O gece Amber'ı güvertede baygın halde bulduğunda ne olduğunu hala merak ediyordu. Marangoz, Amber'ın sadece bayıldığını ve yüzündeki morlukların güverteye çarptığı için oluştuğunu iddia etmişti. Althea, Amber'ın yalan söylemesi için hiçbir neden bulamıyordu. Lavoy onu dövdüyse, Amber ya da Paragon şimdiye kadar şikayet ederdi.

Amber'ın yüzünü inceledi. Son zamanlarda marangoz gözcü görevi için yalvarmıştı ve Althea isteksizce ona bu görevi vermişti. Eğer burada bayılıp güverteye düşerse, yüzünde morluklardan daha ciddi yaralar alabilirdi. Yine de, bu yüksek ve yalnız görev ona yakışıyordu, çünkü rüzgâr yüzünü soyulana kadar yakmış olsa da, altındaki deri bronzlaşmış ve sağlıklı bir şekilde parlıyordu, bu da gözlerini daha koyu, saçlarını daha kıvılcık gösteriyordu. Althea onu hiç bu kadar canlı görmemişti.

"Görülecek bir şey yok," diye mırıldandı Amber rahatsız bir şekilde ve Althea onun kendisine baktığını fark etti. Bilerek yanlış anlamış gibi yaptı. Sanki yelkenleri kontrol ediyormuş gibi ufku taradı.

"Bütün bu adalar arasında ne olacağı belli olmaz. Korsanların bu suları sevmesinin bir nedeni de bu. Bir gemi gizlenip avının ortaya çıkmasını bekleyebilir. Bütün bu küçük koylar ve koyucuklar arasında bir korsan her yerde pusuda olabilir."

"Mesela şurada." Amber kolunu kaldırıp işaret etti. Althea onun hareketini takip etti. Bir süre dikkatle baktı, sonra sordu, "Bir şey mi gördün?"

"Bir an gördüm sandım. O noktadaki ağaçların arkasında bir direğin ucu hareket etti."

Althea gözlerini kısarak baktı. "Orada bir şey yok," diye karar verdi ve rahatladı. "Belki ağaçtan ağaca uçan bir kuş görmüşsündür. Göz hareketlere çekilir, bilirsin."

Önlerindeki su manzarası, yeşil ve mavinin göz kamaştırıcı bir görüntüsüydü. Kayalık, dik yamaçlı adalar sudan yükseliyordu, ancak dik kayalıkların üzerinde yemyeşil bitki örtüsü vardı. Akarsular ve şelaleler dik yamaçlardan aşağı dökülüyordu. Parlak akan su, güneş ışığında parıltıdayarak hareketli dalgalara çarparak parçalanıyordu. Güverteden herkes bunu görebilirdi. Burada, direğin tepesinden, hem karanın hem de suyun gerçek hatlarını görebilirdiniz. Suyun rengi sadece derinliğe göre değil, tuzun üzerinde yüzen tatlı suyun miktarına göre de değişiyordu. Mavi tonlarının çeşitliliği, Althea'ya önlerindeki kanalın Paragon için yeterince derin, ancak oldukça dar olduğunu gösterdi. Amber, bu tonları izlemesi ve sıgılık geçitlerini engellerse dümenci Haff'a haber vermesi gerekiyordu. Değişen kum bankaları, Korsan Adaları'nın en efsanevi ikinci tehlikesiydi. Batıda, çok sayıda çıkıntılı adacık, ada olarak görülebiliyordu veya su altında kalmış bir kıyının dağ zirveleri olarak kolayca hayal edilebiliyordu. O yönden durmaksızın tatlı su akıyordu ve beraberinde yeni kum bankaları ve sıgılıklar oluşturan kum ve enkaz taşıyordu. Bölgeyi düzenli olarak vuran fırtınalar, gemiciliğin önündeki bu engelleri süpürüp yeniden düzenliyordu. Korsan Adaları'nın haritasını çıkarmak boşuna bir çabaydı. Su yolları siltlenerek geçilmez hale geliyor, ancak bir sonraki fırtınada temizleniyordu. Ağır yük taşıyan ticaret gemilerinin hızını yavaşlatan navigasyon tehlikeleri, korsanların müttefikiydi. Korsan gemileri genellikle sığ su çekimli, yelken ve kürekle hareket eden ve bu suları çok iyi bilen adamlarla donatılmıştı. Althea, Lanetli Kıyıları'da geçirdiği tüm günlerinde, Korsan Adaları'nın bu kadar derinliklerine hiç girmedi. Babası, her türlü beladan kaçındığı gibi, bu adalardan da hep uzak durmuştu. "Tehlikeden elde edilen kâr, sana sadece bela getirir," demişti bir keresinde. Althea kendi kendine gülümsedi.

"Ne düşünüyorsun?" Amber sessizce sordu. "Babamı."

Amber başını salladı. "Onu düşünüp gülümseyebilmen iyi."

Althea onaylayarak mırıldandı, ama başka bir şey söylemedi. Bir süre, sessizce direğin üzerinde durdular. Yüksek platform, altlarında geminin hafif sallanmasını daha da güçlendiriyordu. Althea, bu hareketin kendisini sarhoş etmediği bir anı hatırlayamıyordu.

hareketin sarhoş edici olduğunu hatırlayamıyordu. Ama huzur uzun sürmedi. Soru onu rahatsız ediyordu. Amber'a bakmadan, bir kez daha sordu, "Lavoy'un sana bir şey yapmadığından emin misin?"

Amber içini çekti. "Sana neden yalan söyleyeyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Neden soruma başka bir soruyla cevap veriyorsun?"

Amber ona doğrudan baktı. "Neden hasta olduğumu ve bayıldığımı kabul edemiyorsun? Eğer başka bir şey olsaydı, Paragon bunca zaman sessiz kalırmıydı sence?"

Althea hemen cevap vermedi. Sonra şöyle dedi: "Bilmiyorum. Paragon son zamanlarda değişiyor gibi. Eskiden somurtkan ve melodramatik davranışları beni rahatsız ederdi. O zamanlar bana ihmal edilmiş bir çocuk gibi gelirdi. Ama bazen de bizi memnun etmek için can atardı. Bana ve Brashen'e kendini kanıtlayacağından bahsederdi. Ama son zamanlarda benimle konuştuğunda şok edici şeyler söylüyor. Korsanlardan bahsediyor ve tek konuştuğu kan, şiddet ve öldürmek. Gördüğü işkenceleri anlatıyor. Bunları sanki beni şok etmek için kasten yalan söyleyen bir çocukmuş gibi anlatıyor. Bunların ne kadarını inanacağım bile bilemiyorum. Gördüğü zulümden etkileneceğimi mi sanıyor? Onu sorguladığımda, bu şeylerin korkunç olduğunu kabul ediyor. Ama bu hikayeleri o kadar müstehcen bir zevkle anlatıyor ki, sanki içinde şiddet dolu ve acımasız bir adam saklanıyor ve yapabileceklerinin tadını çıkarıyor gibi. Bu vahşetin nereden geldiğini bilmiyorum. Amber'dan gözlerini ayırıp sessizce ekledi: "Ama Lavoy ile geçirdiği zamanı sevmiyorum."

"Lavoy'un onunla ne kadar zaman geçirdiğini söylemen daha doğru olur. Paragon eşini bulmak için neredeyse hiç çaba göstermiyor. Adam ona geliyor, Althea. Ve gerçekten de Lavoy, Paragon'un en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor. Onu şiddet içeren fantezilerle teşvik ediyor. Sanki zulmü görmek erkekliğin ölçüsüymüş gibi, bu tür hikayeleri anlatmak için birbirleriyle yarışıyorlar." Amber'ın sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Kendi çıkarları için, korkarım."

Althea rahatsız oldu. Konuşmayı bu yöne çevirdiği için pişman olacağını hissetti. "Bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok."

"Yok mu?" Amber ona yan gözle baktı. "Brashen yasaklayabilir."

Althea pişmanlıkla başını salladı. "Lavoy'un gemideki otoritesini sarsmadan olmaz. Adamlar bunu ona bir azarlama olarak algılar ve..."

"Bırakın yapsınlar. Tecrübelerime göre, diğer insanları yöneten bir adam çürümeye başladığında, onu bir an önce kovmak en iyisidir. Althea, düşün. Bu gemi incelikli bir yer değil. Paragon aklındakini söyler. Denizciler daha akıllıdır. Ama Lavoy gemiyi kendi düşünce tarzına göre yönlendiriyorsa, mürettebata, özellikle de Dövmelilere daha azını yaptığını düşünebilir misin? Lavoy onlar üzerinde çok fazla etki kazandı. Onlar, bir bakıma Paragon gibi. Hayat onları acımasızlaştırdı ve bu deneyim onları soğuk bir zalimliğe sürükledi. Lavoy bu özelliği erkeklerde geliştiriyor. Mürettebatı Lop'u alay etmeye ve eziyet etmeye nasıl teşvik ettiğine bak. Althea'dan gözlerini ayırıp denize baktı. "Lavoy tehlikeli. Ondan kurtulmalıyız."

"Ama Lavoy..." Althea başladı. Amber ayağa fırlayarak onu kesintiye uğrattı.

"Gemi!" diye bağırdı, işaret ederek. Aşağıdaki güvertede, ikinci nöbetçi de aynı yönde bağıarak dümenin başındaki adama işaret etti. Althea şimdi görüyordu, uzun bir kara parçasının üzerindeki ince bir ağaç sırasının arkasında, Amber'ın az önce baktığı yere yakın bir yerde bir direk hareket ediyordu. Gemi muhtemelen geri çekilip beklemiş, Paragon'un yaklaşmasını beklemişti.

"Korsanlar!" diye doğruladı Althea. Ve "KORSANLAR!" diye bağıarak aşağıdaki mürettebatı uyardı. Sanki fark edildiklerini anlarcasına, diğer geminin bayrak direğinden aniden renkli bayraklar açıldı, üzerinde siyah bir amblem bulunan kırmızı bayraklar. Althea, diğer gemiden denize indirilmek üzere hazırlanan altı küçük tekne saydı. Demek taktikleri buydu; küçük tekneler Paragon'u taciz edecek ve mümkünse gemiye çıkacak, büyük gemi ise onu önündeki sığ sulara doğru zorlayacaktı. Küçük teknelerin mürettebatı Paragon'un güvertesini ele geçirmeyi başarırca, gemiyi kasıtlı olarak karaya oturtup onu rahatça ele geçirebilirlerdi. Althea'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Bunu konuşmuş, buna hazırlanmışlardı, ama yine de bir şekilde onu şok etmişti. Bir an için korku onu o kadar güçlü bir şekilde sardı ki nefes alamadı. O teknelerdeki adamlar onu öldürmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Korkusunu bastırarak nefes aldı, gözlerini kapattı ve sonra

gözlerini kocaman açtı. Kendi hayatı için korkacak zaman yoktu. Gemi ona bağlıydı.

Brashen, Althea'nın ilk bağırışında güverteye çıkmıştı. "Yelken aç!" diye bağırdı Althea. "Bizi kuşatmaya çalışıyorlar, ama biz onlardan daha hızlıyız. Altı küçük tekne ve bir ana gemi. Dikkatli olun! Önümüzde sıklık var." Amber'a döndü. "Paragon'a git. En iyi rotada kalması için bize yardım etmesi gerektiğini söyle. Korsanlar bize yaklaşmaya başlarsa, onu silahlandır. Küçük bir tekneyi geri püskürtmek için çok şey yapabilir. Ben burada nöbet tutacağım. Kaptan güverteyi idare edecek."

Amber daha fazla dinlemeden koştu. Sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi halatlara tırmanarak aşağı indi. Paragon karaya yaklaşırken, küçük tekneler onu durdurmak için hızla ilerledi. Her teknede altı adam kürek çekiyor, diğerleri silah veya kanca tutarak fırsat bekliyordu. Altında, Paragon'un güvertesi hareketle doluydu. Bazı mürettebatlar aceleyle yelken açarken, diğerleri silahları dağıtıyor ya da korkuluklara dizilerek nöbet pozisyonlarını alıyordu. Bu çılgın hareketlilik, onun umduğu koordineli hazırlık değildi.

Althea aniden bir heyecan dalgası hissetti. Heyecan başını döndürüyor, korkusunu bastırıyordu. Bütün o bekleyişin ardından, sonunda, sonunda fırsatı gelmişti. Savaşacak ve öldürecek. Hepsini onun neler yapabileceğini görecekti; bundan sonra ona saygı duymak zorunda kalacaklardı. "Ah, Paragon," diye fısıldadı kendi kendine, duygularının kaynağını aniden fark edince. "Ah, gemi, kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Bunun sana yapmasına izin verme."

Eğer onun düşüncelerinin farkındaysa, bunu hiç belli etmedi. Neredeyse, korkusunu onun cesaretine sakladığı için mutluydu. Brashen'e yaklaşan teknelerin yerlerini söyleyerek onları kaçırmayı için bağırırken, Paragon onların kanını istiyordu. Amber onu henüz silahlandırmamıştı. Tehditler savurarak kükrüyor, ulaşabileceği avlarını ararken körü körüne kollarını sallıyordu. Althea sallanan yerinden izlerken, iki küçük tekne öfkeli figürün görüntüsü ve sesini görünce çabalarını azalttı. Diğer dördü ise durmadan ilerledi. Artık onları net olarak görebiliyordu. Adamların alnında siyah bir amblem olan kırmızı mendiller vardı. Çoğunun yüzü dövmeyleydi. Ağızları açık, gemiye tehditler savurup kılıçlarını sallıyorlardı.

Paragon'un güvertesinde neler olup bittiği Althea için pek net değildi. Halatlar ve brandalar Paragon'un güvertesini görmesini engelliyordu, ama Brashen'in emir ve küfürler yağdırdığını duyabiliyordu. Althea küçük teknelerin konumlarını haykırmaya devam etti. Küçük teknelerden ikisinin geri çekildiğini görünce cesareti yerine geldi. Belki de hepsinden kurtulabilirlerdi. Brashen onlardan kaçmak için emirler verdi, ancak baş tarafın şiddetli sallanması dümençinin çabalarını boşa çıkarıyordu. Althea, bulunduğu yerden Amber'ın sesini bir kez net bir şekilde duydu. "Kararımı verdim!" diye birine kesin bir şekilde söyledi.

Brashen'in kalbi çöktü. Mürettebatın eğitiminin hiçbir faydası yoktu. Lavoy'u aradı. O, okçuları komuta ediyor olmalıydı. İkinci kaptan da güverteyi kontrol altına almalıydı, ama adam ortalarda yoktu. Onu aramak için zaman yoktu: Brashen'in mürettebatın hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Mürettebat, yaramaz çocuklar gibi çılgın bir oyun oynar gibi koşturuyordu. Bu ilk zorlukta, çoğu Bingtown'da topladığı liman pisliklerine geri dönmüştü. Düzenli planını hayal kırıklığıyla hatırladı: bir grup adam gemiyi savunacak, ikincisi saldırıya hazır olacak, üçüncüsü ise geminin seyirini sağlayacaktı. Şu anda korkuluklarda bir sıra okçu duruyor olmalıydı. Ama yoktu. Mürettebatının belki yarısının ne yapması gerektiğini hatırladığını tahmin etti. Bazıları hayretle bakıyor, ya da korkuluklara yaslanıp at yarışı izler gibi bağırıp bahis yapıyordu. Diğerleri korsanlara hakaretler yağıdırıyor, silahlarını sallıyordu. İki adamın okul çocukları gibi kılıç için kavga ettiğini gördü. En kötüsü gemiydi, dümen yerine savruluyordu. Her geçen saniye korsanlar yaklaşıyordu.

Kaptanın mürettebatından uzak durma kuralını bozdu. Dümen başındaki Haff, görevine odaklanmış tek kişi gibi görünüyordu. Brashen güvertede hızla hareket ediyordu. İyi nişanlanmış bir tekme, seyircilerin bir grubunu dağıttı. "Yerlerinize!" diye bağırdı. "Paragon!" diye haykırdı. "Dik durun!" Beş adımda, adamların silahları karıştırdığı yere ulaştı. Kavga eden iki adamı yakasından yakaladı, kafalarını birbirine vurdu ve ikisine de daha değersiz kılıçlar verdi. Kavga ettikleri kılıcı kendine sakladı. Etrafına bakındı. "Jek! Silahları dağıtmak senin görevin. Herkese bir tane ver, kim istemezse alsın. Geri kalanlar sıraya girsin!" Geride kalan üç adama yukarı çıkmalarını emretti ve gördüklerini ona bağırarak haber vermelerini söyledi. Onlar da seve seve bu görevi kabul ettiler.

savaşmaya daha hevesli olanlara silahlar. Brashen bu kaosu öngöremediği için kendini azarladı. Çılgınlıkları ve Althea'nın bağırışları yaklaşan teknelerin konumlarını ona bildirirken, o da dümenciye ve halatlarla uğraşan mürettebata emirlerini bağırdı. Küçük tekneleri atlabileceklerini düşündü, ama çok da fazla değil. Arkalarındaki büyük gemiye gelince, onun yelkenlerini de aynı rüzgâr dolduruyordu. Önde gidiyordu ve bu avantajı koruyabilmeliydi. Paragon bir canlı gemiydi, lanet olsun. Önde olduğu her şeyden kaçabilmeliydi. Ancak tüm bunlara rağmen, gemi sanki mürettebatın hızlanma çabalarına direniyormuş gibi yavaş kalıyordu. Brashen'ın içinde korku uyandı. Paragon hızlanmazsa, küçük tekneler ona yetişecekti.

Birkaç dakika içinde Brashen, geminin güverte mürettebatını sorunsuz bir şekilde çalıştırdı. Kaos yatışırken, Lavoy'u aradı. Onun işini yaptığı adam neredeydi?

Lavoy'u ön güvertede gördü. Önceki kargaşadan daha da tedirgin edici olan, Lavoy'un etrafındaki küçük, düzenli adam grubuydu. Çoğunluğu Bingtown'dan kaçırdıkları eski kölelerden oluşan bu grup, birinci kaptanın iki yanında, sanki onun kişisel korumalarıymış gibi duruyordu. Hem yaylar hem de kılıçlar taşıyorlardı. Ön güvertede sıralandılar. Lavoy'un adımlarında kararlılık vardı. Brashen, mantıksız bir öfke hissetti. Adamların Lavoy'un etrafında hareket etme şekli her şeyi anlatıyordu. Bunlar Lavoy'un seçkin mürettebatıydı. Onlar Brashen'e değil, Lavoy'a itaat ediyorlardı.

Brashen güverteyi geçerken, paltosu bir şeye takıldı. Sinirlenerek dönüp paltosunu kurtarmak istediğinde, yüzü kızarmış Clef'in kendisine yapıştığını gördü. Çocuk sağ elinde uzun bir bıçak tutuyordu ve mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Brashen'ın sert bakışları karşısında korkarak geri çekildi, ama ceketini bırakmadı. "Arkanızı kolluyorum, Kaptan," dedi. Aşağılayıcı bir baş hareketiyle Lavoy ve etrafındaki adamları işaret etti. "Bekle," dedi Clef alçak sesle. "Bir dakika onları izle."

"Bırak," diye sinirlenerek emretti Brashen. Çocuk itaat etti, ama Brashen baş güverteye doğru ilerlerken onu gölgesi gibi takip etti.

"Buraya gelin! Hepinizi öldüreceğim! Yaklaşın!" Paragon, küçük teknelerdeki korsanlara neşeyle bağırdı. Sesi, Brashen'in hiç duymadığı kadar derin ve kısık çıkıyordu. Sesinin yüksekliği olmasaydı, onun gemisi olduğunu anlayamazdı. Bir an için Paragon'un kan dökme arzusunu kendisi de hissetti

; kendini kanıtlamak isteyen bir çocuğun vahşi kararlılığı, kendisine karşı çıkan herkesi ezmek isteyen bir adamın hırsıyla birleşmişti. Bu onu ürpertti ve Lavoy'un çılgın kahkahalarını duyunca omurgası daha da soğudu. Lavoy, farkında olmadan Paragon'un vahşi duygularından besleniyor muydu?

Kaptan yardımcısı gemiyi teşvik etti. "Elbette yapacağız, delikanlı. Sana nereye vuracağını söyleyeceğim, sen de vur. Ona sopasını ver, kadın! Bu haydutlara Bingtown'un canlı gemilerinin neler yapabileceğini göstereyim!"

"Karar benim." Amber'ın sesi keskin değildi, ama tonu sesinin duyulmasını sağladı. "Kaptan bu görevi bana verdi. Geminin silaha ihtiyacı olup olmadığına ben karar veririm. Bize kaçmamız emredildi, savaşmamız değil." Sesinde bir korku sezdi, ama soğuk öfke onu iyi gizliyordu. Sessiz, ciddi bir sesle Paragon'u uyardığını duydu: "Henüz çok geç değil. Hâlâ onlardan kaçabiliriz. Kimse ölmek zorunda değil."

"Bana asamı ver!" diye bağırdı Paragon, son kelimesinde sesi tizleşti. "O piçleri öldürecek! Hepsini öldürecek!"

Brashen artık onları görebiliyordu, baş güvertede bir tablo gibi duruyorlardı. Amber ayakta duruyordu, Paragon'un uzun asasını iki eliyle sıkıca tutuyordu. Lavoy'un duruşu kavgacıydı, ama sözlerine ve arkasındaki adamlara rağmen, asaya elini sürmeye cesaret edemiyordu. Amber onun arkasından Paragon'a baktı.

"Paragon!" Amber yalvardı. "Gerçekten güvertede yine kan görmek istiyor musun?"

"Vur ona!" diye bağırdı Lavoy. "Bütün gemiyi eteğinin arkasına saklamaya çalışma, kadın! İstersen savaşsın! Kaçmamıza gerek yok."

Paragon'un cevabı başka bir sesle kesildi. Brashen'in arkasında, bir kanca güverteye çarptı, güverte üzerinde yuvarlandı ve bir an için korkuluğa takıldıktan sonra suya düştü. Aşağıdan heyecanlı bağırışlar yükseldi ve bir kanca daha atıldı.

"Gemimize biniyorlar!" diye bağırdı Haff. "Sancak tarafına!"

Brashen, sesini sertleştirerek hızla baş güverteye çıktı. "Lavoy! Kıç tarafına git. O saldırganları püskürt! Okçular. Korkuluğa gidin ve tekneleri uzak tutun. Paragon. Dümeni kontrol et, oyalanma. Sen gemi misin, sal mısın? Buradan gitmek istiyorum."

Lavoy cevap vermeden önce çok kısa bir duraklama oldu, "Emredersiniz, efendim!" Emre uyarak kış tarafına doğru ilerlerken, adamları da onunla birlikte gitti. Brashen, Amber'ın yanından geçerken Lavoy ile aralarında geçen bakışları göremedi, ama Amber'ın dudaklarının beyazlaştığını fark etti. Sıkıca yumrukladığı elleri, gemi için yaptığı silahı daha da sıkı kavradı. Lavoy silahı almaya çalışsaydı ne yapardı diye merak etti. Brashen bu olayı zihninde sakladı, daha sonra ilgilenmek üzere. Korkuluğa doğru adım attı ve baş tarafta duran figüre seslenmek için eğildi.

"Paragon! Savaşmayı bırak da yelken aç. Bu haşereleri arkamızda bırakmak, onlarla savaşmaktan daha iyidir."

"Kaçmayacağım!" Paragon çılgınca haykırdı. Sesi çocukça çıktı ve sözleri boğuktu. "Sadece korkaklar kaçır! Savaştan kaçmanın şerefi yoktur!"

"Kaçmak için çok geç!" Clef'in heyecanlı sesi arkalarından geldi. "Bizi yakaladılar, efendim."

Dehşet içinde, Brashen dönüp Paragon'un güvertesine baktı. Yarım düzine adam iki yerden güverteye çıkmıştı. Deneyimli savaşçılardı ve düzenlerini bozmadan, arkalarında tırmanmaya çalışan arkadaşları için boş yer bırakıyorlardı. Şimdilik, saldırganlar sadece elde ettikleri küçük kazanımı savunmaya çalışıyorlardı ve bunu çok iyi yapıyorlardı. Brashen'in deneyimsiz savaşçıları, bir kalabalık olarak saldırırken birbirlerinin yoluna çıkıyordu. O izlerken, bir başka halat güverteye düştü, kaydı ve tutundu. Halat sabitlenir sabitlenmez, bir adamın elinin korkuluğun üstüne uzandığını gördü. Adamları gemidekilerle savaşmakla o kadar meşguldü ki, bu yeni tehdidi fark etmediler. Sadece Clef ondan uzaklaşarak ana güverteye atladı ve yukarı çıkan adamlarla yüzleşti. Brashen dehşete kapıldı.

"Herkes, saldırganları püskürtün!" diye bağırdı. Paragon'a döndü. "Buna henüz hazır değiliz! Gemideki herkes, bizi onlardan kurtarmazsanız bizi ele geçirecekler. Onu ikna et!" diye Amber'a bağırdı.

Clef'i takip etmek için atladı, ama ne yazık ki Althea ondan önce oradaydı. Çocuk, parmaklıktan geçmeye çalışan adama bıçağını fırlatırken, Althea boşuna kanca demirini çekmeye çalıştı. Üç uçlu kanca parmaklığa iyice saplanmıştı ve ona asılan adamların ağırlığı

, kancaya bağlı olan adamların ağırlığı, metalin tahtaya daha da derinlemesine batmasına neden oldu. Kancanın hemen arkasına bağlanmış bir zincir, savunmacıların kancayı kesip kurtarmasını engelledi. Brashen onlara ulaşmadan, Clef çılgınca bir çığlık attı ve bıçağını deli gibi sapladı. Bıçak, az önce korkulukların üzerine kolunu atmış olan sıritan korsanın boğazına derinlemesine saplandı. Koyu kırmızı kan fışkırarak adamın sakalından geçip Clef ve Althea'yı ıslattıktan sonra güverteye sıçradı. Paragon'un derin bir haykırışı, Brashen'e geminin bunu hissettiğini haber verdi. Ölen adam geriye düştü. Brashen, aşağıdaki küçük tekneye ağır bir şekilde arpıtığını duydu. ığlıklar, düşen cesedin hasar verdiğini gösterdi.

Brashen, Althea'yı omzuna aldı. "Güvende kal!" diye emretti. "Geri çekil!" Bir bacağını korkuluğun üzerine attı, diğerini de korkuluğun arasına sıkıştırarak sağlam bir şekilde bacaklarını açtı. Kılıcını aşağı doğru savurdu ve hala halata tutunan bir korsanın yüzünü kesti. şans onların yanındaydı. Düşen adam aşağıdaki tekneyi neredeyse batırmış ve halata tutunan adamı devirmişti. İkinci korsan da tutunamayıp düştüğünde, Brashen fırsatını gördü. Güverteye atladı ve engeli kopardı. Zafer çığlığıyla engeli denize attı. Althea ve Clef'in zaferini paylaşmasını bekleyerek gülümseyerek döndü. Ancak Althea'nın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Clef hâlâ elindeki bıçağa ve bıçağı kaplayan kana donakalmış bir şekilde bakıyordu. Arkadan gelen bir bağırış başını çevirdi. Orada kavga iyi gitmiyordu. Eğilip Clef'in omzunu salladı. "Sonra düşün, evlat! Hadi, şimdi."

Sözleri çocuğu transından uyandırdı ve Brashen güverteye doğru koşarken onu takip etti. O anda geminin aniden hız kazandığını hissetti. Althea'nın onu takip etmediğini görüncce bir an rahatladı. Üç adamı yerde yatıyordu, sanki bir tavernada kavga ediyormuş gibi bir korsanla yumruklaşıyorlardı. Onları geçip, parlak kel kafalı, dövmeleli bir adamın kılıcına saldırdı. Brashen, adamın kılıcını kolayca savuşturdu, böylece onun yanından geçip asıl hedefi olan, tam o sırada bacağını korkuluğun üzerine atan korsanı mızrağıyla deldi. Adam göğsünü tutarak geriye düşerken, Brashen cesaretinin bedelini ödedi. Kel korsan ona bir kılıç darbesi indirdi, Brashen kendini yana atarak bu darbeden kıl payı kurtuldu. Kılıcın gömleğini yırttığını hissetti. Bir saniye sonra, kaburgalarına bir ateş çizgisi acı ile yaktı. Clef'in boğuk çığlığını duydu ve sonra ocuk

kalabalığın içine daldı. Alçaktan yaklaşarak adamın ayaklarına ve baldırlarına bıçak sapladı. Şaşkın korsan, çocuğun bıçaklarından kaçmak için geriye atladı. Brashen ayağa fırlayarak bıçağını iki eliyle öne doğru savurdu. Bıçağının ucu kel adamın göğsüne saplandı ve derine girdi. Adam korkuluğa çarparak geriye düştü ve düşerken çığlık attı.

Brashen ve Clef, savunmadaki korsanların sihirli çemberini kırmıştı. Mürettebatı ileri atıldı ve savaşı bir kavgaya dönüştürdü. Bu, onların bildiği bir savaştı; kalan korsanların üzerine yığıldılar, tekmelediler ve çiğnediler. Brashen kendini karmaşadan kurtardı ve güverteye bakındı. Yukarıda, adamlar Paragon hızını buldukça korsan gemisinin geride kaldığını haykırıyorlardı. Sancak tarafına hızlıca koştuğunda Lavoy ve adamlarının saldırganların bir kısmıyla başa çıktığını gördü. Mürettebatından ikisi yerde yatıyordu ama hala hareket ediyorlardı. Üç korsan hala Paragon'un güvertesindeydi ama aşağıdaki teknedeki yoldaşları onlara atlamalarını, pes etmelerini bağıırıyordu.

Pruva tarafından gelen bağıırışlar, başka bir grup korsanın gemiye çıktığını haber verdi. Lavoy'un kış tarafını halledeceğine güvenmek zorundaydı. Brashen, Clef hala peşindeyken ileriye koştu. Altı adam Paragon'un güvertesine çıkmıştı. Brashen, ilk kez kırmızı başörtülerindeki siyah amblemi net olarak gördü. Kanatları açılmış bir kuştı. Bir kuzgun mu? Kennit'in işareti mi? Kılıçlarını hazır tutarak, arkalarındaki tutunma yerlerini savunuyorlardı. Ancak aşağıdan yoldaşlarının sesleri geliyordu. "Vazgeçin! Kaptan geri çekilmenizi işaret ediyor!" Gemiye basan adamlar kararsız bir şekilde duruyorlardı, kazandıklarını kaybetmek istemiyorlardı.

Althea kılıçla onlara tehditkar bir şekilde yaklaşıyordu. Brashen içinden küfretti; en azından onlara yaklaşmamak için sağduyulu davranmıştı. Amber yakınlarda, agresif olmasa da ustaca bir kılıç tutuyordu. Lop, tüm insanlardan o, Althea'ya bir sopayla destek veriyordu. Lavoy, kesici silah taşıyan bir adama asla güvenmeyeceğini ilan etmişti. Uzun boylu adam coşkuyla sırtı, asanın ucunu güverteye vurarak, çılgın gözleriyle savaş hevesi en azından korsanlardan birini tedirgin etti.

"Hâlâ bu gemiyi ele geçirebiliriz!" güvertede bir korsan bağırdı. Kılıcı hâlâ hazır durumda, aşağıdaki tekneye doğru bağırdı. "Buraya gelin! Kadınları bizi savuşturmak için kullanıyorlar. On kişi bu gemiyi ele geçirebiliriz!" Uzun boylu bir adamdı. Yüzündeki eski köle dövmesi, kanatları açılmış bir kuşla üstü boyanmıştı.

"Gidin şimdi!" Amber'in sözleri rüzgarı yararak, tuhaf bir şekilde ikna edici bir tonda yankılandı. "Burada kazanamazsınız. Arkadaşlarınız sizi terk etti. Asla ele geçiremeyeceğiniz bir gemiyi ele geçirmeye çalışırken ölmeyin. Hala vaktiniz varken kaçın. Bizi öldürseniz bile, onun iradesine karşı bir yaşam gemisini ele geçiremezsiniz. O sizi öldürür."

"Yalan söylüyorsun! Kennit bir yaşam gemisini ele geçirdi ve hala yaşıyor!" dedi adamlardan biri.

Gemi başındaki figürden çılgın bir kahkaha patladı. Güvertede bulunanlar Paragon'u göremiyorlardı, ama sesini duyabiliyor ve onun çılgınca kollarını ileri geri sallarken güverteyi salladığını hissedebiliyorlardı. "Yakalayın beni!" diye meydan okudu. "Hadi, yapın. Gelin gemiye, küçük balıklar. Gelin ve ölümünüzü benimle bulun!"

Gemideki çılgınlık havada dalga gibi yayılıyordu, burnundan çekilemeyen bir koku gibiydi. Herkesi nemli ellerle dokunuyordu. Althea'nın yüzü soldu, Amber mide bulantısı hissetti. Lop'un yüzündeki çılgın sırıtış, akan boya gibi kayboldu ve gözlerinde sadece delilik kaldı.

"Ben gidiyorum," dedi gemiden atlayanlardan biri. Bir nefeslik sürede, parmaklıktan atladı ve ipe kayarak aşağı indi. Bir diğeri de tek kelime etmeden onu takip etti. "Bana bakın!" diye bağırdı liderleri, ama adamları onu dinlemedi. Korkmuş kediler gibi gemiden atladılar. "Lanet olsun size! Hepiniz lanet olsun!" diye bağırdı son adam. Halata doğru döndü, ama Althea aniden üzerine atıldı. Kılıcı onun kılıcına meydan okudu. Aşağıda, adamları ona acele etmesini, gittiklerini bağıryorlardı. Güvertede Althea aniden, "Bunu alalım, Kennit hakkında ne bildiğini soralım! Amber, kanca at, Lop, onu tutmama yardım et" dedi.

Lop'un onu tutma fikri, esasını güçlü bir yay çizerek Amber'ın kafatasına ölümcül bir şekilde yaklaşıp korsanların kafasına sertçe vurmaktı. Dövmeli adam yere düştü ve Lop çılgın bir zafer dansı yapmaya başladı. "Yakaladım, hey, birini yakaladım!"

Güvende kal. Bu sözler Althea'nın zihninde dikenler gibi saplanmıştı. Güvertede düzeni ve sükuneti sağlamak için rutin görevlerini yerine getirirken bile, bu sözler ruhunu acı bir şekilde yakıyordu. Her şeye rağmen, Brashen onu hala tehlikeden uzak tutulması gereken savunmasız bir kadın olarak görüyordu. *Güvende ol,* demişti ona, sonra da görevini kendisinin üstlenerek, onun zayıf gücüne direnen çabayı koparmıştı. Onu, tüm çabalarına rağmen güvenilmez olduğunu göstererek

güvenilmez olduğunu göstererek onu küçük düşürmüştü. Beceriksiz. Clef her şeyi görmüştü.

Savaşmak ve öldürmek için can atıyordu değildi. Sa biliyordu, ilk karşılaşmadan beri kemikleri hala titriyordu. İstilacılar Paragon'un yan tarafına akın etmeye başladığı andan itibaren endişeden kaskatı kesilmişti. Yine de devam etmişti. Donakalmamış, çığlık atmamış, kaçmamıştı. Görevini yerine getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama bu yeterli olmamıştı. Brashen'in onu yetenekli bir denizci ve gemi subayı olarak saygı duymasını istiyordu. O ise bunu açıkça göstermişti.

Güverteden ayrılıp halatlara tırmandı, sadece takip olup olmadığını kontrol etmek için değil, aynı zamanda sessizlik ve yalnızlık için de. En son bu kadar öfkelendiğinde, bunun sebebi Kyle'dı. Brashen'in da onu aynı şekilde incittiğine inanamıyordu. Bir an için alnını titreyen halata yasladı ve gözlerini kapattı. Brashen'in ona saygı duyduğunu, hatta onu önemsedğini sanmıştı. Şimdi ise bu. Kendini bağımsız ve güçlü göstermek için ona yakın olmak istediğinde bile ondan uzak durarak özenle mesafesini korumuş olması, her şeyi daha da acı hale getiriyordu. Gemide disiplini sağlamak için birbirlerinden uzak durduklarını sanmıştı. Onu sadece bir eğlence, yolculuk sırasında bir kenara bırakılabilecek bir oyuncak olarak mı görüyordu? Her şey ona reddedilmişti. Kendini ona arzulayan bir kadın olarak ya da onun saygısını hak eden bir gemi arkadaşı olarak gösteremiyordu. Öyleyse, onun için neydi? Bir yük mü? İstenmeyen bir sorumluluk mu? Saldırıya uğradıklarında, onu kendisine yardım edebilecek bir yoldaş olarak değil, gemisini savunurken koruması gereken biri olarak görmüştü.

Yavaşça direğin tepesinden indi, sonra son birkaç metreyi de güverteye atladı. İçinde küçük bir ses, belki de haksızlık ettiğini söylüyordu. Ama korsanların saldırısı yüzünden heyecanlanmış olan büyük bir kısmı bunu umursamıyordu. Onu seve seve öldürecek kılıçlı adamlarla karşı karşıya kalmak onu değiştirmişti. Bingtown ve güvenli ve asil olan her şey artık çok geride kalmıştı. Artık yeni bir hayatı vardı. Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsa, kendini korunaklı ve savunmasız değil, yetkin ve güçlü hissetmesi gerekiyordu. Kafasının içindeki azarlayıcı ses, bir gerçekle yüz yüze geldiğinde aniden sustu. Brashen'e olan öfkesi bu yüzden bu kadar şiddetliydi. Onun zayıflığını kabul ettiğinde, onu da bunu görmeye zorlamıştı. Sözleri, bir yılanın zehri gibi özgüvenini kemirmişti.

Geçici cesareti, mücadele etme ve kendisine meydan okuyan erkeklerle fiziksel olarak eşitmiş gibi davranma konusundaki inatçı iradesi yok olmuştı. Sonunda bile, onun adamını yere seren Lop olmuştı. Lop, yarı aptal sayılabilecek biriydi, ama sadece boyu ve kas gücü nedeniyle, kavga sırasında ondan daha değerliydi.

Jek, kavgadan dolayı hala kızarmış yanaklarıyla ona doğru yaklaştı. Geniş ve kendini beğenmiş bir gülümseme vardı yüzünde. "Kaptan seni görmek istiyor, tutsak hakkında."

Jek'in kendinden emin yüzüne bakmak zordu. O anda Althea, bu iri kadının boyuna ve gücüne sahip olmak için neredeyse her şeyi verirdi. "Mahkum mu? Birkaç tane olduğunu sanıyordum."

Jek başını salladı. "Lop o sopayı salladığında, işini ciddiye alır. Adam hiç uyanmadı. Gözleri şişti ve titremeye başladı. Sonra öldü. Yazık, sanırım o, gemiyi basanların lideriydi. Muhtemelen bize en çok bilgi verebilirdi. Lavoy'un koruduğu adamlar gemiden atlamaya çalıştı. İkisi başardı, biri güvertede öldü. Ama bir adam hayatta kaldı. Kaptan onu sorgulamak istiyor ve senin de orada olmanı istiyor."

"Hemen gidiyorum. Gemiye basarken durum nasıldı?"

Jek sıırttı. "Kaptan silahları dağıtmakla beni görevlendirdi. Sanırım diğerlerinden daha soğukkanlı olduğumu fark etti. Ama bıçak kullanma fırsatım pek olmadı."

"Belki bir dahaki sefere," dedi Althea kuru bir şekilde. Uzun boylu kadın, sanki onu azarlamış gibi şaşkın bir bakış attı, ama Althea sadece "Neredeler? Kaptanın odasında mı?" diye sordu.

"Hayır. Ön güvertede."

"Pruva figürünün yanında mı? Ne düşünüyor bu adam?"

Jek cevap vermedi; Althea da bir cevap beklemiyordu. Bunun yerine, kendi gözleriyle görmek için aceleyle ileri koştu. Yaklaştıkça, Brashen, Amber ve Lavoy'un zaten tutsakla birlikte toplandığını görünce hoşnutsuz oldu. Kendini küçük düşürülmüş hissetti. Brashen diğerlerini ondan önce mi çağırmıştı? Öfkesini ve kıskançlığını bastırmaya çalıştı, ama bunlar kök salmış gibiydi. Ön güverteye çıkarken tek kelime etmedi.

Geriye kalan tek tutsak genç bir adamdı. Yakalandığında dövülmüş ve boğazlanmıştı, ama morluklar ve şişlikler dışında çok zarar görmüş gibi görünmüyordu. Yanağında birkaç köle dövmesi vardı. Kırmızı başörtüsüyle bile dizilemeyen kalın, kahverengi saçları vardı. Ela gözleri hem korkmuş hem de meydan okuyan bir ifadeyle bakıyordu. Güvertede oturmuş, bilekleri arkada bağlı, ayak bilekleri zincirlenmişti. Brashen onun üzerinde duruyordu, Lavoy da omzunun dibinde. Amber, dudaklarını sıkıca kapatmış, gruptan uzak duruyordu. Onaylamadığını gizlemiyordu. Birkaç mürettebat üyesi, sorgulamayı izlemek için ana güvertede dolaşıyordu. Clef de aralarında idi. Althea ona öfkeyle baktı ama çocuğun geniş gözleri tutsağa sabitlenmişti. Dövmeli mürettebat üyelerinden sadece ikisi oradaydı. Yüzleri ifadesiz, gözleri soğuktu.

"Bize Kennit'ten bahset." Brashen'in sesi düzgündü, ama tonu kendini tekrar eden bir adamın tonuydu.

Güvertede oturan korsan, önünü sabit bir şekilde bakıyordu. Tek kelime etmedi.

"Bana bir şans ver, Kaptan," diye yalvardı Lavoy ve Brashen izin verdi. Kaslı birinci zabıt adamın yanına çömeldi, başının üstündeki saçlarını tuttu ve onu kendine bakmaya zorladı.

"Şöyle yap, yakışıklı çocuk," diye homurdandı Lavoy. Sırıltısı, hırlamasından daha kötüydü. "Bize konuşarak faydalı olabilirsin. Ya da gemiden atlayabilirsin. Hangisini seçiyorsun?"

Korsan kısa bir nefes aldı. "Konuşsam da konuşmasam da denize atılacağım." Sözlerinde yarı bir hıçkırık vardı ve Althea'ya birden daha genç göründü.

Ama cevabı Lavoy'da acıma yerine acımasızlığı uyandırdı. "Konuş o zaman. Kimse konuştuğunu bilmeyecek ve belki de seni batırmadan önce kafana bir darbe indiririm. Bu Kennit nerede? Tek bilmek istediğimiz bu. Üzerinde onun amblemi var. Nereye demirlediğini biliyor olmalısın."

Althea, Brashen'e inanamayan bir bakış attı. Bilmek istediği çok daha fazla şey vardı. Vivacia'nın mürettebatından hayatta kalan var mıydı? Vivacia'nın durumu neydi? Onu kurtarmak için herhangi bir umut var mıydı? Ama Brashen tek kelime etmedi. Bağlı adam başını salladı. Lavoy ona sert olmayan bir tokat attı, ama açık eliyle vurduğu tokat, tutsağı yere düşürmeye yetti. O,

Lavoy, onu saçından yakalayıp oturur pozisyona geri sürükledi. "Seni duymadım," diye alaycı bir şekilde ona baktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Amber öfkeyle başladı, ama Brashen onu keskin bir "Yeter!" ile susturdu. Brashen ilerleyerek tutsağın üzerine dikildi. "Konuş bizimle," dedi. "Bilmemiz gerekenleri söyle, belki ölmek zorunda kalmazsın."

Korsan, düzensiz bir nefes aldı. "Kennit'e ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim," dedi meydan okurcasına. Aniden başını sallayarak Lavoy'un elinden kurtuldu.

"Eğer ölmeyi tercih ediyorsa," dedi Paragon aniden, "ona bu konuda yardımcı olabilirim." Sesi aniden yükseldi. Sesindeki kötülük Althea'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Onu bana at, Lavoy. Onu denize atmadan önce konuşacaktır."

"Yeter!" Althea, Brashen'in sözlerini tekrar ettiğini duydu.

Mahkuma doğru ilerledi ve onunla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Kennit'e sadakatsizlik etmeni istemiyorum." Yumuşak bir sesle konuştu.

"Ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun?" Lavoy tiksintiyle başladı ama Brashen onu keserek sözünü bitirdi.

"Geri çekil, Lavoy. Bu Althea'nın hakkı."

"Onun hakkı mı?" Birinci kaptan hem inanamıyordu hem de öfkeliydi. "Kapa çeneni ya da güverteden çekil." Brashen'in sesi düzdü.

Lavoy sakinleşti, ama yüzü hala kızardı.

Althea ikisine de bakmadı. Tutuklu adam gözlerini ona dikene kadar ona baktı. "Kennit'in aldığı yaşam gemisinden bahset. Vivacia."

Adam bir süre ona baktı. Sonra burun delikleri daraldı ve ağzının etrafındaki deri beyazladı. "Senin kim olduğunu biliyorum." Sözleri tükürdü. "Sen rahip çocuğa benziyorsun. Onun ikizi olabilirsin." Başını çevirip güverteye tükürdü. "Sen lanet bir Haven'sın. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ben bir Vestrit'im, lanet olası bir Haven değil," diye Althea öfkeyle cevap verdi. "Ve Vivacia bizim aile gemimiz. Wintrow'dan bahsettin, yeğenim. O yaşıyor

öyle mi?"

"Wintrow. Adı buydu." Adamın gözleri şiddetle parladı. "Umarım ölmüştür. Ölmeyi hak ediyor, hem de hızlı bir şekilde. Oh, bize iyilik yapıyormuş gibi davrandı. Bize bir kova tuzlu su ve bir paçavra getirdi, sanki bizden biriymiş gibi pis ambarın içinde sürünerek. Ama hepsi numaraydı. O her zaman kaptanın oğluydu. Kölelerin çoğu ona minnettar olmamız gerektiğini, bizim için elinden geleni yaptığını ve kaçabildiğimizde onun sayesinde olduğunu söylüyordu. Ama bence o başından beri lanet bir casustu. Yoksa bize öyle bakıp o kadar uzun süre zincirli halde bırakabilir miydi? Sen söyle."

"Sen Vivacia gemisinde köleydin," dedi Althea sessizce. Hepsi bu kadardı. Soru yok, çelişki yok. Adam konuşuyordu ve farkında olmadan ona fazlasını anlatıyordu.

"Senin ailenin gemisinde köleydim. Evet." Başını sallayarak gözlerinden saçlarını geri attı. "Bunu biliyorsun. Kendi ailenin dövmesini tanımadığını söyleme." İstemeden adamın yüzünü inceledi. Yanağındaki son dövme sıkılmış bir yumruk idi. Kyle'a yakışırdı. Althea nefes aldı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Benim kölem yok. Babamın da yoktu. Beni köleliğin yanlış olduğuna inanarak yetiştirdi. Vestrit dövmesi yok, Vestrit kölesi de yok. Sana yapılanlar Kyle Haven'ın işi, ailemin değil."

"Kaçmak, değil mi? Küçük rahip çocuğun gibi. Bize ne yapıldığını bilmek zorundaydı. Lanet olası Torg. Geceleri aramıza girip kadınları gözümüzün önünde tecavüz ediyordu. Birini öldürdü. Kadın çılgılık atmaya başladı, o da ağzına bir bez tıkadı. Adam onu sikerken kadın öldü. O ise sadece güldü. Ayağa kalktı, çekip gitti ve onu orada bıraktı, benden sadece iki adamın zincirlediği yerde. Hiçbirimiz hiçbir şey yapamadık. Ertesi gün mürettebat geldi, onu götürdü ve yılanlara yem yaptı." Adamın gözleri kısıldı. Gözlerini kadının üzerinde gezdirdi. "Sen olmalıydın, yere serilip boğulmalıydın. Bir kez olsun, sizden biri olmalıydı."

Althea bir an için gözlerini kapattı. Görüntü çok canlıydı. Amber, korkulukların yanında aniden dönüp denize bakmaya başladı.

"Ona böyle konuşma," dedi Brashen sertçe. "Yoksa seni kendim denize atarım."

"Umurumda değil," diye Althea sözünü kesti. "Neden böyle dediğini anlıyorum. Bırak konuşsun." Adamın üzerine odaklandı. "Kyle Haven'ın aile gemimize yaptığı şey yanlıştı. Bunu kabul ediyorum." Kendini zorlayarak adamın şahin bakışlarına karşılık verdi. "Vivacia'yı geri istiyorum ve onu geri aldığımda, hiçbir erkek onun kölesi olmayacak. Hepsi bu. Kennit'i nerede bulabileceğimizi söyle. Gemiye fidyeyle geri alacağız. Tek istediğim bu. Sadece gemi. Ve hayatta kalan mürettebatı."

"Onlardan çok az kaldı." Kadının sözleri adamın fikrini değiştirmede. Aksine, kadının kırılğanlığını hissetmiş ve ona zarar vermek için can atıyor gibiydi. Konuşurken kadına bakıyordu. "Çoğu Kennit gemiye adımını atmadan önce ölmüştü. İkisini ben öldürdüm. O gemiye geldiği gün güzel bir gündü. Adamları cesetleri yılanlara atmakla epey uğraştılar. Ve ah, bunu yaparken gemi nasıl da çığlık attı."

Gözleri Althea'nın kilerle kilitlendi, onu incitip incitmediğini anlamaya çalışıyordu. Althea aksini göstermeye çalışmadı. Bunun yerine, yavaşça topuklarının üzerine oturdu. Her şeyle yüzleşmek zorundaydı. O bir Haven değildi, ama bu gemi onun ailesinin gemisiydi. Kölelerin parası aile servetinden ödenmişti ve onları karanlıkta zincirleyenler babasının mürettebatıydı. Hissettiği şey suçluluk değildi; suçluluk duygusunu kendi hataları için saklıyordu. Bunun yerine, korkunç bir sorumluluk hissediyordu. Kalıp Kyle ile sonuna kadar savaşmalıydı. Vivacia'nın Bingtown'dan böyle kirli bir görevle ayrılmasına asla izin vermemeliydi.

"Kennit'i nerede bulabiliriz?"

Adam dudaklarını yaladı. "Gemini mi istiyorsun? Onu alamayacaksın. Kennit onu istediği için aldı. Ve o da onu istiyor. Ulaşabilseydi botlarını yalardı. Ona ucuz bir fahişe gibi tatlı sözler söylüyor ve o da onu yutuyor. Bir gece ona korsan olmasını söyleyerek onu ikna etmeye çalıştığını duydum. O da isteyerek gitti. Asla sana geri dönmeyecek. Köle ticareti yapmaktan bıkmış, şimdi Kennit için korsanlık yapıyor. Benim gibi onun renklerini giyiyor." Gözleri sözlerinin etkisini ölçtü. "Ship köle ticaretinden nefret ediyordu. Kennit'in onu özgür kıldığı için minnettardı. Asla sana geri dönmek istemeyecek. Kennit de onu sana fidye karşılığında vermez. Ondan hoşlanıyor. Her zaman bir canlı gemi istediğini söylüyor. Artık bir tane var."

"Yalancı!" Bağırış Althea'dan değil, Paragon'dan geldi. "Seni yalancı pislik! Onu bana ver! Ondan gerçeği çıkaracağım."

Paragon'un sözleri ona bir yumruk daha indirdi. Midesi bulanmış Althea yavaşça ayağa kalktı. Adamın sözlerinin etkisiyle başı dönüyordu. Bu sözler, derinlerde saklı bir korkuyu uyandırdı. Vivacia'nın köle tüccarı olarak yaşadıklarının onu değiştireceğini biliyordu. Ama bu kadar mı? Kendi ailesine sırtını dönüp başka biriyle kaçacak kadar mı?

Neden olmasın?

Althea da çok daha az bir sebeple ailesinden uzaklaşmamış mıydı?

Kıskançlık, hayal kırıklığı ve ihanetin korkunç bir karışımı onu sardı. Kocasının sadakatsizliğini keşfeden bir kadın da böyle hissederd. Kızı fahişe olan bir anne de böyle hissederd. Vivacia bunu nasıl yapabiliirdi? Althea onu nasıl bu kadar hayal kırıklığına uğratabiliirdi? Şimdi onun güzel, yanlış yönlendirilmiş gemisi ne olacaktı? Eskisi gibi, tek yürek, tek ruh, rüzgârın önünde denizde yol alabilecekler miydi?

Paragon, korsanlara tehditler savurarak, tutsağı kendisine vermeleri için yalvardı. Onu işkenceyle sorguya çekeceğini, o piç Kennit hakkında gerçeği söyleyeceğini söyledi. Althea onu zar zor duyabiliyordu. Brashen, Althea'nın dirseğini tuttu. "Bayılmak üzere gibisin," dedi alçak sesle. "Yürüyebilir misin? Mürettebatın önünde saygınlığını koruyabilir misin?"

Onun sözleri, Althea'nın son damlası oldu. Ondan kurtuldu. "Bana dokunma," diye hırladı. *Onur*, diye uyardı kendini, *onur*, ama ona balıkçı karısı gibi bağırmmamak için yapabileceği tek şey buydu. Paragon dehşetle ondan geri çekildi ve Althea, onun karanlık gözlerinin derinliklerinde kısa bir öfke parlaması gördü. Kendini toparlayarak kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti.

Paragon'un duygularından kendi duygularını ayırmak için mücadele ettiğini aniden fark etti.

Mahkuma ve gemi başındaki heykelciğe doğru döndü, ama bir an geç kalmıştı. Lavoy, korsanı ayağa kaldırmış ve onu korkuluğa dayamıştı. İki tehdit vardı: Lavoy, bağlı olduğu halde onu denize atacaktı ya da ikinci kaptan ona vuracaktı. Adamın bir yanağı kızarmıştı; en az bir darbe almıştı.

darbe vardı. Amber, Lavoy'un geri çekilen kolunu tutmuştu. Aniden şaşırtıcı derecede uzun göründü. Althea, bu kadar narin bir kadının Lavoy'un kolunu tutacak güce sahip olmasına şaşırdı. Amber'in ifadesi Lavoy'u taşla çevirmiş gibiydi. Lavoy'un yüzündeki ifade korku değildi; Amber'in gözlerinde gördüğü şey onu korkunun ötesine taşımıştı. Althea gerçek tehdidi çok geç fark etti.

Paragon sonuna kadar bükülmüştü. Eli uzandı, körü körüne yokladı.

"Hayır!" diye bağırdı Althea, ama büyük tahta parmaklar tutsakları bulmuştu. Paragon onu Lavoy'un elinden kolayca kopardı. Korsan çığlık attı ve Amber'in "Oh, Paragon, hayır, hayır, hayır!" çığlıkları onun çığlıklarını bastırdı.

Paragon onlardan uzaklaştı, korsanını ellerinde sıkıca tutarak önüne getirdi. Çalınan esiri, çalınan bir şekerlemeyi yiyen bir çocuk gibi omuzlarına eğdi. Talihsiz adama bir şey mırıldanarak onu bez bebek gibi ileri geri sallıyordu, ama Althea'nın duyabildiği tek şey Amber'in yalvarışlarıydı: "Paragon. Lütfen, Paragon."

"Gemi! O adamı hemen güverteye geri getirin!" diye bağırdı Brashen. Sesinde kesin bir emir vardı, ama Paragon kıpırdamadı bile. Althea kendini iki eliyle korkuluğa tutunmuş, umutsuzca öne eğilmiş halde buldu. "Hayır!" diye bağırdı gemiye, ama baş tarafındaki figür onu duymuş olsa bile hiçbir tepki vermedi. Yanında, Lavoy dişlerini sıkarak, gözleri garip bir şekilde parıldayarak izliyordu. Paragon, iki eliyle sıkıca tuttuğu adamın yüzüne yaklaşıp yaklaşarak yüzünü yaklaştırdı. Korkunç bir an için Althea, adamın kafasını ısırp koparacağından korktu. Ama adam, dikkatle dinlermişçesine donakaldı. Sonra, "Hayır!" diye bağırdı. "Kennit böyle demedi! Kendi yaşam gemisine sahip olmayı her zaman hayal ettiğini asla söylemedi. Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun!" Adamı ileri geri salladı. Althea kemiklerin kırılma sesini duydu. Adam çığlık attı ve Paragon onu aniden fırlattı. Adamın vücudu parlak güneş ışığında takla attı, sonra aniden parıldayan denize daldı. Suyu çarpan etin sesi duyuldu. Sonra adam kayboldu. Ayak bileklerindeki zincirler, ondan geriye kalanları aşağı çekti.

Althea, onun kaybolduğu yere donuk bir bakışla baktı. Yapmıştı. Paragon yine öldürmüştü.

"Oh, gemi," diye inledi Brashen onun yanında.

Paragon başını çevirip kör bir şekilde onlara baktı. Yumruklarını sıkıp göğsüne doğru çektı, sanki bu şekilde yaptığını saklayabileceğini sanıyormuş gibi. Korkmuş ve meydan okuyan bir çocuğun sesiyle şöyle dedi: "Ona söylemesini sağladım. Divvytown. Kennit'i Divvytown'da bulacağız. O Divvytown'u hep sevmiştir." Ön güvertede toplanan insanların sessizliğine kör bir şekilde kaşlarını çatı. "Bunu siz istediniz, değil mi? Kennit'in yerini öğrenmek. Ben sadece bunu yaptım. Onu konuşturdum."

"Yaptın evlat," dedi Lavoy sertçe. Paragon'un hareketinden o bile korkmuş gibiydi. Yavaşça başını salladı. Sadece insanlar için duyulacak kadar alçak bir sesle ekledi, "Onun bunu yapacağına inanmamıştım."

"Evet, inandın," Amber onu kesin bir şekilde yalanladı. Lavoy'a yakıcı bakışlarla baktı. "Bu yüzden onu Paragon'un ulaşabileceği bir yere koydun. Böylece onu alabilsin diye. Çünkü onu diğer tutsaklar gibi öldürmek istedin." Amber aniden başını çevirip, sessizce izleyen dövmeli mürettebat üyelerine baktı. "Sen de bu işin içindesin. Ne yapacağını biliyordun, ama hiçbir şey yapmadın. O, senin içindeki canavarı ortaya çıkardı. Köleliğin sana yapabileceği en kötü şey." Bakışları tekrar ikinci kaptana döndü. "Sen bir canavarsın, Lavoy. Sadece o adama yaptıkların için değil, gemide uyandırdığın şey için de. Onu da kendin gibi bir canavara dönüştürmeye çalışıyorsun."

Paragon başını sertçe çevirerek, sakat yüzünü Amber'ın sözlerinden uzaklaştırdı. "Demek artık beni sevmiyorsun. Umurumda değil. Beni sevmen için zayıf olmam gerekiyorsa, o zaman seni sevmene ihtiyacım yok. İşte bu kadar." Bir adamı acımasızca öldürdükten hemen sonra bu kadar çocukça davranması Althea'yı dehşete düşürdü. Bu gemi neydi böyle?

Amber cevap vermedi. Bunun yerine, alnını elleriyle tutarak yavaşça eğildi ve elleri korkuluğa dayandı. Althea, yas tuttu mu yoksa dua mı etti, bilmiyordu. Sanki kendini içine dökebilecekmiş gibi büyücü ağacına sıkıca sarıldı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye itiraz etti Lavoy. Sözleri Althea'ya korkakça geldi. Konuşurken dövmeli mürettebatına baktı. "Herkes ne olduğunu gördü. Hiçbiri benim yapmadım. Gemi kendi başına hareket etti, hem de birden fazla şekilde."

"Susun!" Brashen hepsine emretti. "Sadece susun." Güvertede hızlıca bir tur attı. Gözleri, ön güvertede sessizce toplanmış mürettebatın üzerinde dolaştı. Gözleri Clefte takılmış gibiydi. Beyaz yüzlü çocuk, iki elini ağzına kapatmıştı. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Brashen tekrar konuşmaya başladığında, sesinde hiçbir duygu yoktu. "Divvytown'a tüm hızımızla gideceğiz. Saldırı sırasında mürettebatın performansı berbatdı. Subaylar ve mürettebat için ek talim yapılacak. Herkesin yerini ve görevini bilmesini ve bu bilgiye göre hızlıca hareket etmesini sağlayacağım." Gözleri tekrar mürettebatın üzerinde dolaştı. Althea onu hiç bu kadar yaşlı ve yorgun görmemişti. Tekrar baş figürüne döndü.

"Paragon, emirlerime itaatsizlik ettiğin için cezan tecrit olacak. Benim iznim olmadan kimse gemide konuşmayacak. Kimse!" Amber itiraz etmek için nefes alırken, o tekrar etti. "Görev gerektirmedikçe kimse bu güvertede bulunmayacak. Şimdi hepiniz burayı boşaltın ve görevlerinize dönün. Hemen."

Brashen, mürettebatı sessizce güverteye veya ranzalarına dönerek uzaklaşırken, baş güvertede sessizce durdu. Althea da ondan uzaklaştı. Şu anda onu hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu. Bütün bunların olmasına nasıl izin verebilmişti? Lavoy'un ne olduğunu, gemiye ne yaptığını görmüyor muydu?

Brashen acı çekiyordu. Sadece kaburgalarında uzanan uzun yara değil, Sa'nın yaktığını ve acıttığını bildiği yara da acı veriyordu. Çenesi, sırtı ve karnı gerginlikten ağrıyordu. Yüzü bile acıyordu, ama o kaslarını nasıl gevşeteceğini hatırlayamıyordu. Althea ona mutlak bir nefretle bakmıştı; nedenini anlayamıyordu. Hayat gemisi, gururu, Paragon'u onu hasta eden hayvani bir vahşetle öldürmüştü; geminin böyle bir şeye muktedir olduğunu düşünmemişti. Artık Lavoy'un sadece adamları değil, gemiyi de isyana destek vermek için hazırladığından neredeyse emindi. Amber haklıydı, ama bunu yüksek sesle söylemeseydi keşke. Tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı, Lavoy tüm esirlerin ölmesini sağlamıştı. Bu onu çok etkiliyordu. Yine de tüm bunlarla başa çıkmalı ve yüz kaslarının seğirmesi bile olsa, bunun onu rahatsız ettiğini asla göstermemeliydi. O kaptandı. Bunun bedeli buydu. Tam da Lavoy ile yüzleşmek, Althea'yı kollarına almak ya da Paragon'dan az önce olanları açıklaması için onu sorgulamak istediği anda, bunun yerine

omuzlarını dikleştirip dik durmak zorundaydı. Onurunu korumalıydı. Mürettebatı ve komutası için hiçbir şey hissetmemeliydi.

n güvertede durdu ve hepsinin ona itaat ettiğini izledi. Lavoy, kin dolu bir bakış atarak geriye doğru yürüdü. Althea, ruhu kırılmış bir halde, garip bir şekilde hareket etti. Diğer kadınların ona bir süre yalnız kalması için saygı gösterecek kadar akıllı olmasını umdu. Amber, n güverteden ayrılan son kişiydi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi onun yanında durdu. Gözlerine baktı ve sessizce başını salladı. Paragon, Brashen'in onu izole etme emrine kimsenin karşı çıkmadığını dşnmemeliydi. Herkesin onaylamadığını hissetmeliydi. Amber güverteden ayrılır ayrılmaz, Brashen de onu takip etti. Gemiye veda etmedi. Paragon'un bunu fark edip etmediğini merak etti.

Paragon gizlice ellerini tekrar pruvaya sürdü. Kan çok yapışkan bir maddedir. Çok yapışkan ve anılarla doludur. ldrdğ adamı içine almamaya çalıştı, ama sonunda kan galip geldi. Büyücü ağacından ellerine, zengin, kırmızı ve duygularla dolu bir şekilde emildi. En güçlü duygular korku ve acıydı. Peki, adam korsanlığa başladığında nasıl bir ölüm bekliyordu ki? Bunu kendi başına getirmişti. Paragon'un suı değildi. Lavoy ona söylediğinde konuşmalıydı. O zaman Lavoy onu nazikçe öldürürdü.

Üstelik korsan yalan söylemişti. Kennit'in Vivacia'yı sevdiğini, her zaman kendine ait bir yaşam gemisi istediğini sık sık söylediğini söylemişti. Daha da kötüsü, Vivacia'nın Kennit'e bağlandığını söylemişti. Bu imkansızdı. O onun ailesi değildi. Adam yalan söylemişti ve ölmüştü.

Brashen ona çok kızmıştı. Kızgın olmasının sebebi Brashen'di, çünkü Brashen sana yalan söyleyen birini öldürmenin basit bir şey olduğunu anlayamıyordu. Brashen'in anlamadığı birçok şey olduğunu keşfediyordu. Ama Lavoy anlıyordu. Lavoy ona geldi, onunla konuştu, deniz hikayeleri anlattı ve ona "delikanlı" diye seslendi. Ve o anladı. Paragon'un olduğu gibi olması gerektiğini, yaptığı her şeyi yapmak zorunda olduğunu anladı. Lavoy ona utanacak, pişman olacak hiçbir şeyi olmadığını söyledi. İnsanların Paragon'u yaptığı her şeye ittiğini kabul etti. Brashen, Althea ve Amber, onun da kendileri gibi olmasını istiyorlardı. Geçmişi yokmuş gibi davranmasını istiyorlardı. Hiçbir geçmişi yokmuş gibi. Onların istediği gibi olması gerekiyordu, yoksa onu sevmeyeceklerdi. Ama o yapamıyordu. İçinde onların sevmeyeceğini bildiği çok fazla duygu vardı.

Onların hoşuna gitmeyeceğini bildiği çok fazla duygu vardı. Bu, onları hissetmeyi bırakabileceği anlamına gelmiyordu. Çok fazla ses vardı, ona kötü anılarını tekrar tekrar anlatıyordu, ama çok küçük seslerle, duyamayacağı kadar küçük. Küçük kan sesleri, geçmişten gelen inlemeler. Onlara ne yapması gerekiyordu? Asla susmazlardı, gerçekten susmazlardı. Onları görmezden gelmeyi öğrenmişti, ama bu onların kaybolmasını sağlamıyordu. Ama onlar bile kendisinin diğer parçaları kadar kötü değildi.

Ellerini tekrar gövdesinden sildi. Artık kimse onunla konuşmamalıydı. Umurunda değildi. Konuşmak zorunda değildi. Yıllarca konuşmadan, hatta kıpırdamadan yaşayabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Lavoy'un bu emre uyacağını da sanmıyordu. Lavoy'un emriyle koşuşturan adamların güvertede çıplak ayaklarıyla çıkardıkları gürültülü ayak seslerini dinledi. Kendisinin diğer kısmının güçlenmesine izin verdi. Onu cezalandırabileceklerini ve yine de Divvytown'a neşeyle yelken açmasını bekleyebileceklerini mi sanıyorlardı? Greceklerdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kr körüne yelken açtı.

10 ARA

SONBAHAR YAĞMURU Ronica'nın yatak odasının pencerelerine vuruyordu. Bir süre hareketsiz yatarak yağmuru dinledi. Gece boyunca ateş azalmıştı. Odanın soğuğu, battaniyenin altında hissettiği sıcaklıkla neredeyse hoş bir tezat oluşturuyordu. Henüz kalkmak istemiyordu. Yumuşak yatakta, temiz çarşafların arasında ve sıcak yorganın altında yatarken hayal kuruyordu. Geçmişe dönebilir, Vivacia'nın her an limana yanaşacağını hayal edebilirdi. Ephron'un rıhtıma doğru yürüyerek geldiğini görürdü. Onu görünce koyu renk gözleri büyür, ilk kucaklaşmalarının gücü onu her zaman şaşırtırdı. Kaptanı onu kollarına alır, bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca sarardı.

Bir daha asla.

Umutsuzluk onu sardı. İrade gücüyle bunu geçiştirdi. Bu acıyı atlatmıştı; zaman zaman acısı onu yine yakalıyordu, ama o zamanlar, bunu atlattığını kendine hatırlatıyordu. Yine de, kendini tamamen uyanık buldu. Saat çok erkendi, bulutlu şafak pencerelerine zar zor dokunuyordu.

Onu uyandıran neydi?

At nallarının garaj yolunda tıkırdadığı ve bir kapının açıldığı sesi gibi geçici anılar vardı. Bir haberci mi gelmişti? Sabahın bu saatinde böyle seslerin tek nedeni buydu. Kalkıp Rache'yi uyandırmadan aceleyle giyindi, sessiz evin loş koridorlarına çıktı ve merdivenleri sessizce indi.

Kendini acı bir gülümsemeyle buldu. Malta onunla gurur duyardı. Merdivenlerin kenarlarının daha az gıcırdandığını ve diğerleri fark etmeden gölgede hareketsiz durmayı öğrenmişti.

Bazen çalışma odasında oturup uyuyormuş gibi yapar, hizmetçilerin dedikodularını duyabilmek için onları cesaretlendirirdi. Çalışma odasının penceresinin altında, iğne işine dalmış gibi yapabileceği hoş bir yer bulmuştu, ta ki kötüleşen sonbahar havası bu hileye son verene kadar.

Zemin kata indi ve Davad'ın çalışma odasının dışına çıkan koridordan sessizce geçti. Kapı kapalıydı ama tam olarak kilitli değildi. Yaklaşarak kulağını aralığa dayadı. Bir erkek sesi duyabiliyordu. Roed Caern mi? Son zamanlarda o ve Yoldaş çok yakın arkadaş olmuştu. Neredeyse her gün onunla kapalı kapılar ardında kalıyordu. Başlangıçta Ronica bunu Davad'ın ölümüne karışmasına bağlamıştı. Ancak, diğer herkes bu konunun artık çözüldüğünü düşünüyor gibiydi. Bu saatte ve bu telaşla onu Serilla'nın kapısına getiren başka ne olabilirdi?

Bingtown Konseyi'nin Davad'ın ölümüyle ilgili değerlendirmesi sonuçlandı. Serilla, Satrap'ın yetkisiyle Davad'ın ölümünün bir kaza sonucu olduğunu ve kimsenin sorumlu olmadığını açıkladı. Satrap, Davad'ın Jamaillia'ya ihanet ettiğini kanıtlayacak yeterli delil bulunmadığını açıkladı. Bu nedenle, Davad'ın yeğeni mirasını devralacak, ancak Serilla Restart Hall'da kalmaya devam edecekti. Yeğeni, tüm iç karışıklıklar çözüldükten sonra, misafirperverliği için uygun bir tazminat alacaktı. Serilla bu açıklamayı büyük bir gösteriyle yaptı. Konsey başkanlarını Davad'ın çalışma odasına çağırdı, Davad'ın mahzeninden getirilen lezzetli yemekler ve şaraplarla onları ağırladı, ardından bir parşömenden yüksek sesle kararını okudu. Ronica de oradaydı, Davad'ın yeğeni de. Sessiz, kendine hakim genç kadın hiçbir yorum yapmadan dinledi. Törenin sonunda, yeğen Konsey'e memnun olduğunu söyledi. Konuşurken Roed'a bir bakış attı. Davad'ın yeğeninin amcasına sevgi duyması için pek bir neden yoktu, ama Ronica, kadının tepkisinin Roed tarafından satın alınmış veya zorlanmış olup olmadığını hala merak ediyordu. Konsey, varisin memnun olduğu sürece kendilerinin de memnun olduğunu açıkladı.

Ronica dışında kimse, bunun ailesinin itibarındaki lekeyi silmediğini hatırlamıyor gibiydi. Davad'ın ihanetinin Bingtown'a değil Jamaillia'ya olduğu fikrine kimse kaşlarını çatmamıştı. Bu, Ronica'yı tuhaf bir şekilde yalnız hissettirdi, sanki dünyanın kuralları ince bir şekilde değişmiş

ve onu geride bırakmış gibi hissediyordu. Ronica, Konsey'in bulgularını onaylar onaylamaz Serilla'nın onu evden kovacağını düşünmüştü. Ancak kadın, Ronica'yı kalması için ısrarla teşvik etti. Bingtown'u yeniden birleştirmek için Ronica'nın kendisine yardımcı olabileceğinden emin olduğunu söylerken aşırı nazik ve küçümseyici davranıyordu. Ronica onun samimiyetinden şüphe ediyordu. Serilla'nın misafirperverliğini sürdürmesinin gerçek nedenini Ronica keşfetmeyi umuyordu. Şu ana kadar bu sır ona açığa çıkmamıştı.

Nefesini tuttu ve her kelimeyi kaçırmamaya çalıştı. Yoldaş konuşuyordu. "Kaçmış mı? Mesajda kaçmış mı yazıyordu?"

Roed'un cevabı sert oldu. "Gerek yoktu. Kuşun bacağına bağlanan bir mesaj kağıdına ancak bu kadar kelime sığar. O gitti, Yoldaş Kekki gitti ve onlarla birlikte o kız da gitti. Şansımız varsa hepsi nehirde boğulmuştur. Ama unutma, o kız Bingtown'da büyümüş, denizci bir ailenin kızı. Muhtemelen tekne kullanmayı biliyordur." Durdu. "En son küçük bir teknede görülmüş olmaları bana komplo kokuyor. Sana da biraz garip gelmiyor mu? Kız, Trehaug'un yıllardır gördüğü en şiddetli deprem sırasında gömülü şehre girip onları dışarı çıkardı. Kimse onların ayrıldığını görmedi, ta ki daha sonra ejderhanın sırtından küçük bir teknede görülene kadar."

"Ejderhadan" ne demek? diye sordu Serilla, sözünü keserek.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Roed sabırsızca. "Trehaug'a hiç gitmedim. Bir kule ya da köprü olmalı herhalde. Ne önemi var ki? Satrap bizim kontrolümüz dışında. Her şey olabilir."

"Mesajın o kısmını kendim okumak istiyorum." Companion'un sesi çok tereddütlü geliyordu. Ronica kaşlarını çatı. Mesajlar ona ulaşmadan önce Roed'a mı ulaşmıştı?

"Olamazsın. Okur okumaz yok ettim. Bu bilginin Bingtown'daki diğerlerine gereğinden önce ulaşma riskini göze alamayız. Bu sırrın uzun süre saklı kalmayacağından emin ol. Birçok Tüccar, Rain Wild'daki akrabalarıyla yakın bağlar kurar. Diğer kuşlar bu haberi taşıyacaktır. Bu yüzden, diğerleri yaptıklarımıza karışmadan önce hızlı ve kararlı davranmalıyız."

"Anlamıyorum. Neden bu noktaya geldik?" Yoldaş çaresiz görünüyordu. "Ona orada rahat ve güvende olacağını söylemişlerdi. Buradan ayrılırken, onun iyiliği için en akıllıca yolun bu olduğuna ikna etmiştim. Fikrini ne değiştirdi? Neden kaçtı? Ne istiyor?"

Ronica, Roed'un kıkırdamasını duydu. "Satrap genç bir adam olabilir, ama aptal değil. Aynı hata bana da sık sık yapılır. Yıllar değil, iktidarın mirası bir adamın komuta almaya uygun olmasını sağlar. Satrap iktidara doğmuş, Yoldaş. Onun siyasetin alt akımlarına dikkat etmediğini iddia ettiğini biliyorum, ama senin nüfuz arayışına kör olamaz. Belki de şu anda yaptığın şeyden korkuyordur: onun yerini almak, onun adına konuşmak, Bingtown'da onun kararlarını vermek. Gördüklerim ve söylediklerinden anladığım kadarıyla, sözlerin Satrap'ın gerçekten söyleyeceği şeyler değil. Tüm sahtekarlıkları bir kenara bırakalım. Onun bize karşı gücünü kötüye kullandığını biliyorsun. Ne umduğunu biliyorum. Onun gücünü ele geçirip, onu daha iyi yönetmek istiyorsun."

Ronica, Roed'un odada volta atarken botlarının sesini duydu. Kapıdan biraz geri çekildi. Yoldaş sessizdi.

Roed tekrar konuşmaya başladığında sesi cazibesini kaybetmişti. "Açık konuşalım. Seninle benim ortak bir çıkarımız var. İkimiz de Bingtown'un eski haline dönmesini istiyoruz. Etrafımızdaki herkes Bingtown'un bağımsızlığı ya da Yeni Tüccarlarla iktidarı paylaşması hakkında çılgınca konuşuyor. Bu planların hiçbirisi işe yaramaz. Bingtown'un ticaretinde başarılı olabilmemiz için Jamaillia ile bağlarını koruması gerekiyor. Aynı nedenle, Yeni Tüccarlar Bingtown'dan çıkarılmalıdır. Sen benim için ideal bir figürsün; Bingtown'da kalıp Satrap'ın sesi olarak konuşursan, bizim için her iki hedefi de gerçekleştirebilirsin. Ama Satrap ölürse, senin güç kaynağın da yok olur. Daha da kötüsü, Satrap kontrolsüz bir şekilde geri dönerse, senin sesin onun sesinde boğulur. Planım, uygulaması zor olsa da şekil olarak basit. Satrap'ın kontrolünü yeniden ele geçirmeliyiz. Onu ele geçirdiğimizde, Bingtown üzerindeki gücünü size devretmesini sağlayacağız. Vergileri azaltabilir, Chalcedeans'ı limanlarımızdan çıkarabilir ve Yeni Tüccarların mallarına el koyabilirsiniz. En bariz pazarlık kozumuz bizde. Satrap'a bu tavizler karşılığında hayatını teklif ediyoruz. Bunları kağıda koyduktan sonra, onu burada onurlu bir şekilde tutacağız. Böylece, tehdit eden Jamaillian filosu ortaya çıkarsa, hala kozumuz elimizde olur. Onlara

onlara göstererek intikam alacakları bir şey olmadığını kanıtlarız. Sonunda onu Jamaillia'ya güvenle geri göndeririz. Her şey mantıklı, değil mi?

"İki nokta hariç," dedi Serilla sessizce. "Satrap artık bizim elimizde değil. Ve," sesi daha kurnazca oldu, "bu işten senin için yeterince kâr yok gibi görünüyor. Vatansever olabilirsin, Roed Caern, ama bu konuda tamamen özverili olduğuna inanmıyorum."

"Bu yüzden Satrap'ı geri almak ve onu kontrol altına almak için hızlı adımlar atmalıyız. Bu çok açık. Bana gelince, benim de sizinle aynı hırslarım ve durumum var. Babam uzun ömürlü bir ailenin güçlü bir adamı. Caern'lerin Tüccarı olabilmem için yıllar, hatta on yıllar geçmesi gerekecek. Güç ve nüfuz için o kadar uzun süre beklemek istemiyorum. Daha da kötüsü, beklediğim süre içinde, yetkiyi devraldığımda Bingtown'un artık eski halinden eser kalmayacağından korkuyorum. Geleceğimi güvence altına almak için kendime bir güç konumu yaratmalıyım. Tıpkı senin yaptığın gibi. Çabalarımızı birleştirmemek için hiçbir neden göremiyorum."

Caern'in botlarının topukları yere hızlıca vurdu. Ronica, onun Companion'un önüne geri döndüğünü hayal etti. "Belli ki kendi başına yaşamaya alışkın değilsin. Bingtown'da bir koruyucuya ihtiyacın var. Evlenelim. Benim korumam, soyadım ve evim karşılığında, benimle gücü paylaşsın. Bundan daha basit ne olabilir?"

Yoldaş'ın sesi alçak ve inanmazdı. "Çok fazla şey varsayıyorsun, tüccarın oğlu!"

Roed güldü. "Öyle mi? Daha iyi bir teklif alacağını sanmıyorum. Bingtown standartlarına göre, sen neredeyse yaşlı bir kızsın. İleriye bak, Serilla, bir hafta ya da bir ay sonrasını. Eninde sonunda bu sıkıntılar geçecek. O zaman ne olacaksın? Jamaillia'ya geri dönemezsin. Bir erkeğin, Satrap Cosgo'nun refakatçisi olarak görevini sevdiğini düşünmesi için kör ve sağır olması gerekir. Peki, ne yapacaksın? Bingtown'da kalıp, seni asla tamamen kabul etmeyecek insanlar arasında sosyal izolasyon içinde mi yaşayacaksın? Sonunda yaşlı, yalnız ve çocuksuz bir kadın olacaksın. Tüccar Restart'ın evi ve kiler her zaman senin emrinde olmayacak. Nerede yaşayacaksın, nasıl yaşayacaksın?"

"Senin de önerdiğin gibi, Satrap'ın sesi burada, Bingtown'da olacak. Yetkilerimi kullanarak kendi yaşam koşullarımı yaratacağım."

Ronica, Roed Caern'e karşı çıkan Companion'ı duyunca neredeyse gülümsedi.

"Ah. Anlıyorum." Eğlencesi gizlenemiyordu. "Bingtown'da bağımsız bir kadın olarak yaşayacağını hayal ediyorsun."

"Neden olmasın? Diğer kadınların kendi işlerini yönettiğini ve kendi otoritelerini kullandığını görüyorum. Örneğin Ronica Vestrit'i düşün."

"Evet. Ronica Vestrit'i ele alalım." Roed'un sesi sabırsızca onun sesini kesti. "Elimizdeki meselelere odaklanmalıyız. Yakında, sana ne kadar cömert bir teklif yaptığımı anlayacaksın. O zamana kadar, aklımız Satrap'ta olmalı. Vestritleri şüphelenmek için daha önce de nedenlerimiz vardı. Davad Restart'ın baloda Malta Vestrit'i Satrap'ın gözüne sokmak için yaptığı numaraları düşün. Malta Vestrit, Satrap'ı Rain Wilders'dan kaçırdıysa, bu komplonun bir parçasıdır. Belki onu Bingtown'a geri getirip Yeni Tüccarların tarafına geçirirler. Belki nehirden denize kaçır ve Chalcedean müttefiklerini alev ve savaş makineleriyle üzerimize salar."

Sessizlik çöktü. Ronica dudaklarını açtı ve uzun bir nefes aldı. Malta? Satrap'ı kaçırmakla ilgili bu konuşma da neydi? Hiç mantıklı değildi. Doğru olamazdı. Malta bu işe karışmış olamazdı. Yine de, onun karıştığına dair içini kemiren bir his vardı.

"Hâlâ bir silahımız var." Roed'un sesi Ronica'nın düşüncelerini böldü. "Eğer bu bir komploya, elimizde bir rehine var." Sonraki sözleri Ronica'nın en kötü korkularını doğruladı. "Kızın büyükannesini elimizde tutuyoruz. Kızın bizimle işbirliği yapması karşılığında onun hayatı garanti altında. Kendi ailesini hiç umursamasa bile, servetini düşünmesi gerekir. Ailesinin evine el koyabilir, yıkmakla tehdit edebiliriz. Vestrit kızının Bingtown Tüccarları'nda arkadaşları var. "İkna"ya karşı bağışık değil."

Sözlerinin ardından sessizlik oldu. Yoldaş tekrar konuşmaya başladığında, sesi öfkeyle yükseldi. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz? Ne yapacaksınız? Onu burada, benim evimde mi yakalayacaksınız?"

"Zor zamanlar geçiriyoruz!" Roed'un sesi kararlıydı. "Nazik davranmak Bingtown'u kurtarmaz. Vatanımız için sert önlemler almaya hazır olmalıyız. Bu fikri paylaştan tek kişi ben değilim. Tüccarların oğulları, çoğu zaman kör babalarının göremediği şeyleri görebilir. Sonunda, Bingtown'un hak sahipleri yeniden buraya hükmedince, herkes doğru olanı yaptığımızı anlayacak."

Konseysteki yaşlılara gücümüzü göstermeye başladık. Bize karşı gelenlerin işi zor. Ama bunu bir kenara bırakalım.

"Bingtown'un hak sahipleri mi?"

Ronica, Roed'un Bingtown'un hak sahipleri olarak kimi gördüğünü duyma şansı olmadı. Uzakta bir kapının gıcirtısı onu tam zamanında uyardı. Biri bu tarafa geliyordu.  ocuk gibi hafif adımlarla, dinleme yerinden sıçrayarak koridora koştu ve misafir salonuna girdi. Orada durdu, kepenklerin karanlığında, kalbi kulaklarında g m güm atıyordu. Bir an için, tek duyabildiğ  vücudunun panik sesleriydi. Sonra, kalbi sakinleşip nefesi düzelince, başka sesler kulağına ulaştı, büyük evin uyanışının küçük sesleri. Kulaklarını misafir odasının çatlak kapısına dayayarak, bir hizmetçinin Davad'ın çalışma odasına kahvaltı getirdiğ ni duydu. Sabırsızlıkla bekledi, kadının odadan çıktığını duyana kadar. Ronica, kadının mutfaka dönmesi için zaman tanıdı, sonra saklandığı yerden çıkıp odasına koştu.

Ronica kapıyı nazikçe kapatırken Rache şaşkın gözlerini açtı. "Uyan," dedi Ronica yumuşak bir sesle. "Eşyalarımızı toplayıp hemen ka malısınız."

Serilla, kahve ve çörekleri getiren hizmetçinin araya girmesine minnettar hissetti. Roed, araya girilmesine öfkeyle baktı ama sessiz kaldı. Sadece sessizlikte kendi düşüncelerini gerçekten d ş nebildiğ ni hissetti. Roed odadayken, dik durup sert bir sesle konuşurken, kendini ona başını sallarken buldu. Ancak daha sonra onun ne dediğ ni hatırlayabildi ve kabul ettiğ  için utandı.

Roed onu korkutuyordu. Satrap'ın gücünü ele geçirmeyi gizlice umduğ nı bildiğ ni açıkladığında, neredeyse bayılacaktı. Onu karısı olarak alabileceğ ni sakin bir şekilde varsayarken ve onun hakaretini eğlenerek ge iştirirken, boğulacak gibi hissetmişti. şu anda bile elleri terden nemli ve kucağında titriyordu. Hizmetçisi onu uyandırıp Roed'un aşağında olduğ nı ve hemen onu görmek istediğ ni söylediğinden beri kalbi titriyordu. Giysilerini üstüne atmış, ona yardım etmeye çalışan kadına ters cevap vermişti. Saçını düzgünce yapmaya vakti olmamıştı. Saçlarını kabaca taramış, sıkıca toplamış ve başına tutturmuştu. Dikkatsiz bir hizmetçi kadar dağınık hissediyordu.

Yine de içinde küçük bir gurur kıvılcımı yanıyordu. Ona karşı koymuştu. Kapının aralığında gördüğü gölge Ronica'ysa, onu uyarmıştı. O, Roed'un çirkin evlilik teklifini yaptığı anda kapının dışında birinin olduğunu sezmişti. Ronica'nın onun küstah teklifini duymuş olabileceği düşüncesi, Serilla'ya onu geri çevirecek cesareti vermişti. Bingtown Tüccarı'nın karısı Roed'un ona böyle konuştuğunu duymuş olabileceği düşüncesi onu utandırmıştı. Utanç, yapay bir cesarete dönüşmüştü. Ronica'yı uyararak Roed'a karşı gelmişti. Ve o bunun farkında bile değildi.

Hizmetçi mutfaktan kahve ve taze tatlı çörekler içeren kahvaltıyı masaya koyarken, Davad'ın masasında sert bir şekilde oturuyordu. Başka bir sabah, kokulu kahve ve sıcak çöreklerin zengin aroması iştah açıcı olurdu. Roed orada sabırsızlıkla beklerken, yemeğin kokusu midesini bulandırıyor. Yaptığını tahmin eder miydi? Daha da kötüsü, daha sonra pişman olur muydu? Ronica Vestrit'i tanıdığı günlerde ona saygı duymaya başlamıştı. Tüccar kadın Jamaillia'ya ihanet etmiş olsa bile, Serilla onun yakalanıp işkence görmesini istemiyordu. Kendi yaşadığı deneyimler aklına geldi. Roed'un Ronica'yı "ikna etmekten" bahsettiği kadar rahat bir şekilde, Satrap da onu Chalcedean kaptanına teslim etmişti.

Hizmetçi kadın odadan çıkar çıkmaz Roed yemeğin yanına gitti ve kendine servis yapmaya başladı. "Zaman kaybetmemeliyiz, yoldaş. Satrap, Chalcedealılar peşinde getirmeden hazır olmalıyız."

O ise bunun tam tersi olacağını düşünüyordu, ama bunu dile getiremiyordu. Neden, neden cesaretinin bir anda kaybolmuştu? O odadayken mantıklı düşünemiyordu. Onun söylediklerine inanmıyordu; politikada ondan daha deneyimli olduğunu ve durumu daha iyi analiz edebileceğini biliyordu, ama nedense bu düşünceyi eyleme dökemiyordu. O odadayken, onun dünyasında, düşüncelerinde, gerçekliğinde kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Ona kaşlarını çatmıştı. Dikkatini vermemişti. Bir şey söylemişti ama o cevap vermemişti. Ne demişti? Aklı çılgınca geriye doğru gitmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Sadece ona artan bir dehşetle bakabilirdi.

"Peki, kahve istemiyorsanız, çay için hizmetçiyi çağırayım mı?"

Dilini buldu. "Hayır, zahmet etmeyin. Kahve yeter, gerçekten."

Kız hareket edemedi, adam kahveyi onun için doldurdu. Bal ve krema koyarken onu izledi, tadı için çok fazlaydı ama hiçbir şey söylemedi. Adam tatlı bir çörek de tabağa koydu ve ikisini ona getirdi. Önüne koyarken, açıkça sordu, "Hanımefendi, iyi misiniz? Solgun görünüyorsunuz."

Bronzlaşmış kollarındaki kaslar belirginleşmişti. Elinin parmak eklemleri sert çıkıntılar oluşturmıştı. Aceleyle fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. Fincanı masaya koyduğunda, sakın bir sesle konuşmaya çalıştı. Cevabı sert çıktı. "İyiyim. Lütfen devam edin."

"Mingsley'in barış girişimleri bir aldatmacadır, güçlerini toplarken bizi oyalama taktiğidir. Satrap'ın kaçtığını biliyorlar, muhtemelen bizden daha ayrıntılı olarak. Ayrıca, Vestritlerin başından beri bu işe karıştıklarından eminim. O yaşlı kadının Tüccarlar Konseyi toplantısında bizi nasıl karalamaya çalıştığını düşünün! Kendi ihanetinden dikkatleri başka yöne çekmek içindi."

"Mingsley..." Serilla başladı.

"Ona güvenilmez. Aksine, onu kullanmalıyız. Bırakalım barış teklifinde bulunsun. Onunla görüşmeye istekliymiş gibi davranalım. Sonra, onu yeterince uzaklaştırdığımızda, onu ortadan kaldıralım." Roed eliyle keskin bir hareket yaptı.

Serilla tüm cesaretini topladı. "Bir tutarsızlık var. Ronica Vestrit bana Mingsley'e güvenmemem konusunda uyardı. Eğer onunla işbirliği içinde olsaydı..."

"Öyle görünmemek için elinden geleni yapardı," diye bitirdi Roed kararlı bir şekilde. Karanlık gözleri öfkeyle parladı.

Serilla nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. "Ronica, Bingtown'daki tüm grupların söz sahibi olacağı bir barış anlaşması yapmam için beni sık sık uyardı. Sadece Eski Tüccarlar ve Yeni Tüccarlar değil, köleler, Üç Gemi halkı ve diğer göçmenler de dahil. Adil bir barış sağlamak için tüm tarafları ateşkes anlaşmasına dahil etmemiz gerektiğini ısrarla söylüyor."

"O zaman kendi sözleriyle lanetlendi!" Roed Caern kararlı bir şekilde ilan etti. "Böyle konuşmak Bingtown'a, Tüccarlara ve Jamaillia'ya ihanettir. Vestritlerin çürümüş olduğunu, kızlarını bir yabancıyla, üstelik bir Chalcedean'la evlendirmelerine izin verdiklerinde hepimiz anlamalıydık. Komplo bu kadar eskiye dayanıyor. Yıllar boyunca Bingtown'un sırtından geçinip kar elde ettiler. Yaşlı adam Rain Wild Nehri'nde hiç ticaret yapmadı. Bunu biliyor muydun? Aklı başında, bir yaşam gemisinin sahibi bir tüccar, böyle bir fırsatı kaçırmı mı? Yine de bir şekilde para kazanmaya devam etti. Nereden? Kimden? Kendi ailelerine bir Chalcedean melezi alıyorlar. Bana bu bir ipucu gibi geliyor. Bu, Vestritlerin en başından beri Bingtown'a olan sadakatlerini terk ettiklerini düşünmene neden olmuyor mu?"

O, argümanlarını çok hızlı sıraladı. Kız, onun mantığı karşısında sersemlemiş hissetti. Kendini başını sallarken buldu ve zorlukla durdu. "Ama Bingtown'da barış sağlamak için, burada yaşayan tüm halkla bir tür anlaşma yapılmış olmalı. Olmalı."

Adam başını sallayarak onu şaşırttı. "Aynen öyle. Haklısın. Ama daha doğrusu, burada yaşaması gereken tüm halk demek. Eski Tüccarlar. Buraya geldiklerinde bizimle anlaşma yapan Üç Gemi göçmenleri. Ve onlardan sonra tek tek, aileler halinde gelip bizim geleneklerimizi benimsemiş, bizim kanunlarımıza uymuş, ama asla Bingtown Tüccarı olamayacaklarını kabul etmiş olanlar. Bu, birlikte yaşayabileceğimiz bir karışım. Yeni Tüccarları ve kölelerini kovarsak, ekonomimiz düzelir. Satrap'ın bize verdiği sözün tutmaması nedeniyle, Yeni Tüccarlara haksız olarak verilen toprakları Bingtown Tüccarlarına verin. O zaman Bingtown'da her şey yoluna girer."

Bu, gerçek olamayacak kadar basit bir çocuk mantığıydı. Her şeyi eskisi gibi yapalım, diye önerdi. Tarihin, fincandan fincana dökülebilecek bir çay olmadığını göremiyor muydu? O, hissetmediği gücü sesine yansıtarak tekrar denedi. "Bana adil gelmiyor. Köleler buraya getirilme konusunda söz sahibi değildi. Belki..."

"Adil. Bingtown'dan gönderilmekte de söz hakları yok. Tamamen dengeli. Bırak gitsinler, onları buraya getirenlerin sorunu olsunlar. Aksi takdirde sokaklarda çılgınca koşuşturup, yağmalayıp, vandalizm yapıp, dürüst insanları soyup soğana çevirmeye devam edecekler."

Eski ruhunun küçük bir kıvılcımı içinde parladı. Düşünmeden konuştu. "Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" diye sordu. "Sadece gitmelerini mi söyleyeceğiz? Uysayacaklarını sanmıyorum."

Caern bir an şok olmuş gibi göründü. Gözlerinde bir şüphe gölgesi belirdi. Sonra dar dudakları küçümseyerek kıvrıldı. "Ben aptal değilim," diye tükürdü. "Kan dökülecek. Bunu biliyorum. Benim yanımda duran başka Tüccarlar ve Tüccarların oğulları var. Bunu tartıştık. Hepimiz, bu işin bitmesi için kan dökülmesi gerektiğini kabul ediyoruz. Bu, atalarımızın Bingtown için ödediği bedel. Şimdi sıra bizde ve gerekirse ödeyeceğiz. Ama amacımız, dökülen kanın bizim kanımız olmaması. Oh, hayır." Derin bir nefes aldı ve çalışma odasında hızlıca bir tur attı.

"Yapman gereken şey şu. Tüccarların acil toplantısını çağıralım, hayır, hepsini değil, sadece Konsey başkanlarını. Onlara kötü haberi vereceksin: Satrap Trehaug depreminde kayboldu ve öldüğünden korkuyoruz. Bu yüzden kendi başımıza harekete geçmeye karar verdin, Bingtown'daki kargaşayı bastırmak için. Onlara Yeni Tüccarlarla bir barış antlaşması yapmamız gerektiğini söyle, ama bu antlaşmanın her Yeni Tüccar ailesi tarafından onaylanması gerektiğini de belirt. Mingsley'e şartları görüşmeye hazır olduğumuzu, ama her Yeni Tüccar ailesinin müzakerelere bir temsilci göndermesi gerektiğini haber vereceğiz. Silahsız ve hiçbir tür hizmetçi veya muhafız olmadan ateşkes altında gelmeleri gerekiyor. Bingtown Concourse'a. Onları oraya topladıktan sonra tuzağımızı kapatabiliriz. Yeni Tüccarlara, tüm mallarını terk ederek barış içinde kıyılarımızdan ayrılmaları gerektiğini, aksi takdirde rehinelerin bedelini ödeyeceklerini söyleyeceğiz. Nasıl halledecekleri onlara kalmış, ama rehinelerin ancak hepsi Bingtown Limanı'ndan bir günlük yol aldıktan sonra bir gemiyle serbest bırakılacağı bilinsin. Sonra...

"Eğer kabul etmezlerse tüm rehineleri öldürmeye gerçekten hazır mısınız?" Serilla sesini çıkaramayacak kadar güçsüzdü.

"O noktaya gelmeyecek," diye hemen onu temin etti. "Ve eğer gelirse, bunu yapan biz değil, kendi halkları olacaktır. Bizi buna zorlarlarsa... ama bunu yapmayacaklarını biliyorsun." Çok hızlı konuşuyordu. Onu mu, yoksa kendini mi sakinleştirmeye çalışıyordu?

Ona ne kadar aptalca davrandığını söylemek için cesaretini toplamaya çalıştı. O, şiddet dolu saçmalıklar savuran iri bir çocuktü. Ona güvenmekle aptallık etmişti. Bu aletin keskin kenarları olduğunu çok geç fark etmişti.

Daha fazla zarar vermeden ondan kurtulmalıydı. Ama yapamıyordu. Adam burnu havada, yumrukları sıkılmış, önünde duruyordu ve kız, onun sakın maskesinin ardında kaynayan öfkeyi, onun haklı olduğunu düşündüğü nefretine güç veren öfkeyi hissedebiliyordu. Ona karşı çıkarsa, o öfkeyi ona yöneltebilirdi. Aklına gelen tek şey kaçmaktı.

Yavaşça ayağa kalktı, sakın görünmeye çalıştı. "Bu haberi getirdiğin için teşekkür ederim, Roed. Şimdi biraz düşünmem gerek." Başını ciddiyetle eğdi, onun da eğilip ayrılmasını umuyordu.

Ama o başını salladı. "Bu konuda kendinle tartışacak vaktin yok, Yoldaş. Koşullar bizi hemen harekete geçmeye zorluyor. Konsey başkanlarını buraya çağırmak için mektupları yaz. Sonra bir hizmetçi çağır ve mesajlarını iletmesini söyle. Vestritli kadını ben gözaltına alacağım. Onun odasının hangisi olduğunu söyle bana." Aniden kaşları çatıldı. "Yoksa seni kendi tarafına mı çekti? Yeni Tüccarlar komplosuyla ittifak kurarsan daha fazla güç kazanacağını mı düşünüyorsun?"

Elbette. Ona karşı herhangi bir muhalefet, onu düşman olarak sınıflandırmasına neden olurdu. O zaman ona da Ronica'ya hazır olduğu kadar acımasız davranırdı. Vestritli kadın ona karşı çıktığında onu korkutmuştu.

Salonda Ronica mı vardı? Uyarıyı duymuş ve anlamış mıydı? Yaşlı kadın kaçacak zaman bulabilmiş miydi? Serilla onu kurtarmak için bir şey yapmış mıydı, yoksa kendini kurtarmak için onu feda mı etmişti?

Roed'un yumrukları yanlarında huzursuzca sıkılıp açılıyordu. Tüccar kadının ince bileğini acımasızca kavradığını çok net bir şekilde hayal edebiliyordu. Yine de onu durduramazdı. Denerse ona zarar verirdi: O çok iri ve çok güçlüydü, çok korkutucu bir erkekti. O odadayken düşünemiyordu ve bu görev onu bir süreliğine uzaklaştıracaktı. Davad Restart'ın ölümü onun suçu olmadığı gibi, bu da onun suçu olmayacaktı. Elinden geleni yapmıştı, değil mi? Ama ya kapıdaki gölge hiç kimse değilse? Ya yaşlı kadın hala uyuyorsa? Ağzı kurumuştı, ama bir yabancı korkunç sözleri söyledi. "Merdivenlerin üstünde. Soldaki dördüncü kapı. Davad'ın odası."

Roed, botlarının sesini duyarak kararlı adımlarla ondan uzaklaştı.

Serilla onun gitmesini izledi. O gözden kaybolduktan sonra, öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Bu onun suçu değildi, kendini teselli etmeye çalıştı. Onun yaşadıklarını kimse zarar görmeden atlatamazdı. Bu onun suçu değildi. Ronica'nın sözleri, azarlayan bir hayalet gibi aklına geldi: "İşte zorluk da bu, dostum. Başına gelenlerden ders çıkarmak, onların esiri olmak yerine."

Bingtown'un yerleşimini bilmek, coğrafyasını bilmekle aynı şey değildi, diye acı bir şekilde düşündü Ronica. Gözyaşları akmadan hıçkırarak, yolunu kesen derin vadiyi görünce nefesini tuttu. Rache'yi Davad'ın evinin arkasındaki ormandan geçerek bu yoldan götürmeyi seçmişti. Ormanın içinden denize doğru ilerlerlerse, Üç Gemi ailelerinin yaşadığı Bingtown'un mütevazı mahallesine varacaklarını biliyordu. Ephron'un çalışma odasındaki haritada bunu sık sık görmüştü. Ama haritada ormanın içinden kıvrılan bu vadi ve dibindeki bataklık su akıntısı gösterilmemişti. Durup aşağıya baktı. "Belki de yoldan gitmeliydik," dedi Rache'ye üzgün bir şekilde. Damlayan şalını omuzlarına daha sıkı sardı.

"Yoldan gidersek, bizi hemen yakalarlardı. Hayır. Bu yoldan gelmekle iyi yaptın." Hizmetçi kadın aniden Ronica'nın elini tutup koluna koydu ve onu teselli etmek için okşadı. "Suyun akışını takip edelim. Ya hayvanların geçtiği bir yere varırız ya da bizi sahile çıkarır. Sahilden, balıkçı tekneleri çekildiği yere kadar sahil şeridini takip edebiliriz."

Rache önden gitti ve Ronica minnetle onu takip etti. Yapraksız, ince dallı çalılar eteklerine ve şallarına takılıyordu, ama Rache cesurca kılıç fernleri ve damlayan salal ağaçlarının arasından ilerlemeye devam etti. Sedir ağaçları başlarının üzerinde yükseliyor ve yağmurun çoğunu engelliyordu, ama ara sıra alçak dallar üzerlerine yağmur damlalarını döküyordu. Hiçbir şey taşımıyorlardı. Hiçbir şey paketleyecek zaman olmamıştı. Üç Gemi halkı onları geri çevirirse, bu gece kendi derilerinden başka sığınacak yerleri olmadan açık havada uyuyacaklardı.

"Bu işe bulaşmana gerek yok, Rache," diye Ronica ona hatırlatmak zorunda hissetti. "Beni bırakırsan, Dövmeliler arasında sığınacak bir yer bulabilirsin. Roed'un seni takip etmek için bir nedeni yok. Güvende olabilirsin."

"Saçmalık," dedi hizmetçi kadın. "Ayrıca, Sparse Kelter'in evinin yolunu bilmiyorsun. Önce oraya gitmemiz gerektiğine eminim. Eğer

bizi geri çevirirse, ikimiz de Dövmeliler'e sığınmak zorunda kalabiliriz."

Öğleye doğru yağmur hafifledi. Vadi'nin dik yamacından aşağıya doğru inen bir patikaya vardılar. Çatallı toynak izlerinin arasında, Ronica kaygan çamurda çıplak bir ayak izi gördü. Bu patikayı geyiklerden başka hayvanlar da kullanıyordu. Rache'yi beceriksizce takip etti, düşmemek için ağaç gövdelerine ve küçük çalılara tutundu. Aşağıya vardıklarında, çiziklerle dolu bacakları dizlerine kadar çamurlanmıştı. Bunun önemi yoktu. Vadi tabanındaki geniş, yeşil su birikintisinin üzerinde köprü yoktu. İki kadın sessizce su birikintisini geçtiler. Karşı kıyı ne dik ne de yüksek bir yamaçtı. Birbirlerine tutunarak, yamacı tırmanıp daha açık bir ormana çıktılar.

Artık bir patikada bulunuyorlardı ve çok ilerlemeden patika genişleyerek bir patika haline geldi. Ronica, ağaçların altında geçici barınaklar görmeye başladı. Bir keresinde odun dumanı ve pişmekte olan yulaf lapası kokusu aldı. Bu koku midesini guruldattı. "Burada kim yaşıyor?" diye sordu Rache'ye, hizmetçi kadın onu acele ettirirken.

"Başka yerde yaşayamayan insanlar," diye yanıtladı Rache kaçamak bir şekilde. Bir an sonra, bu kadar dolambaçlı konuşmaktan utanmış gibi, "Çoğunlukla Yeni Tüccarların elinden kaçan köleler. Saklanmak zorundalar. İş arayamazlar, kasabadan çıkamazlar. Yeni Tüccarların limanda gözcüleri var, belgesiz köleleri durduruyorlar. Bingtown çevresindeki ormanda saklanan tek gecekondu mahallesi bu değil. Başkaları da var ve Yangın Gecesi'nden bu yana büyüdüler. Burada gizli bir Bingtown daha var, Ronica. Kenar mahallelerde, kasabanın ticaretinden arta kalanlarla yaşıyorlar, ama onlar da insan. Avlanıyorlar, gizli küçük bahçeleri var ya da ormandaki yabani fındık ve meyveleri topluyorlar. Çoğunlukla Üç Gemi halkıyla balık, kumaş ve ihtiyaçları karşılığında ticaret yapıyorlar."

Sedir ağaçlarının gölgesinde birbirine yaslanmış iki kulübeyi geçtiler. "Bu kadar çok olduğunu bilmiyordum," dedi Ronica tereddütle.

Rache eğlenerek burnunu çekti. "Kasabana gelen her Yeni Tüccar en az on köle getirirdi. Ev için dadılar, aşçılar ve uşaklar, tarlalar ve bahçeler için çiftçiler: kasabaya gelip aranızda dolaşmazlardı, ama buradaydılar." Dövmesi üzerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Sayımız, en azından dikkate alınmamızı sağlayan bir güçtür. İyi ya da

, Ronica, biz buradayız ve burada kalacağız. Bingtown bunu kabul etmelidir. Sizin kenar mahallelerinizde gizli serseriler gibi yaşamaya devam edemeyiz. Tanınmalı ve kabul edilmeliyiz."

Ronica sessizdi. Eski kölenin sözleri neredeyse tehditkârdı. Yolun aşağısında bir erkek çocuk ve küçük bir kız gördü, ama bir saniye sonra paniklemiş tavşanlar gibi ortadan kayboldular. Ronica, Rache'nin onu kasten bu yola yönlendirdiğini düşünmeye başladı. Rache, çevresine alışkın ve rahat görünüyordu.

Dağınık kulübe ve barakaları geride bırakarak başka bir tepeye tırmandılar. Etraflarını saran yaprak dökmeyen ağaçlar, bulutlu günü daha da karartıyordu. Yol daraldı ve daha az kullanılmış gibi görünüyordu, ama Ronica dikkatli bakınca başka küçük yolların da ayrıldığını fark etti. İki kadın, şist kayalıkları boyunca uzanan Üç Gemi evlerine ulaşmadan önce, yol bir hayvan izinden farksızdı. Açık denizden esen soğuk rüzgâr onları aceleye getirdi. Ronica, perişan ve çamurlu halinden utanarak yüzünü buruşturdu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bingtown'un bu bölümünde evler, Three Ships ailelerinin balıkçı tekneleri dönene kadar onları izleyebilecekleri şekilde sahilin konturuna yaslanmıştı. Rache onu sokakta aceleyle ilerletirken, Ronica dikkatle etrafına bakındı. Buraya daha önce hiç gelmemişti. Körfezdeki fırtınalar, dolambaçlı sokağı su birikintileriyle kaplamıştı. Çocuklar, tahta kaplı evlerin uzun verandalarında oynuyordu. Yakılan odun ve tütsülenmiş balık kokusu, sert rüzgârla birlikte yayılıyordu. Evlerin arasına gerilmiş ağlar, onarılmayı bekliyordu. Ayaklanma ve ardından gelen yıkım, kasabanın bu bölümünü pek etkilememişti. Kötü havaya karşı başını iyice örtmüş bir kadın, düz balıklarla dolu bir el arabasını iterek yanlarından hızla geçti. Onlara selam vererek başını salladı.

"Burası Sparse'in evi," dedi Rache aniden. Tek katlı, dağınık yapı, komşularından pek farklı görünmüyordu. Ronica'nın görebildiği tek refah belirtisi, yakın zamanda yapılmış beyaz badana idi. Evin uzunluğu boyunca uzanan kapalı verandaya çıktılar ve Rache kapıyı sertçe çaldı.

Kapı açıldığında Ronica yağmurla ıslanmış saçlarını yüzünden geriye attı. Kapıda, Üç Gemi yerleşimcilerinin çoğu gibi iri kemikli ve sıçan bir kadın duruyordu. Kumral, rüzgârla dağınık saçlarında çiller ve kırmızımsı bir ton vardı.

Bir an şüpheyle onlara baktı, sonra yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı. "Seni hatırlıyorum," dedi Rache'ye. "Sen, babamdan biraz balık isteyen kadındın."

Rache, bu tanımlamadan alınmadan başını salladı. "O zamandan beri iki kez onu görmeye geldim. Her iki seferinde de teknenizde balık tutuyordunuz. Siz Ekke'siniz, değil mi?"

Ekke artık tereddüt etmedi. "Ah, içeri gelin o zaman. İkiniz de sudan daha ıslak görünüyorsunuz. Hayır, hayır, ayakkabınızdaki çamuru takmayın. Yeterince kişi çamur getirirse, biri onu temizlemeye başlar."

Kapının hemen içinden görünen zemine bakılırsa, bu çok geçmeden başlayacaktı. Zemin, ayakların aşındırdığı çıplak tahta plakalardan oluşuyordu. Evin içinde tavanlar alçaktı ve küçük pencereler fazla ışık almıyordu. Tüylü bir köpeğin yanında bir kedi uzanmış uyuyordu. Köpek, etrafından geçtiklerinde bir gözünü açarak onları fark etti, sonra tekrar uykuya daldı. Uyuklayan köpeğin hemen yanında, sağlam sandalyelerle çevrili sağlam bir masa vardı. "Oturun," dedi kadın onları davet ederek. "Islak giysilerinizi çıkarın. Babam şu anda yok, ama yakında döner. Çay ister misiniz?"

"Çok sevinirim," dedi Ronica.

Ekke bir varilden su alıp su ısıtıcısına döktü. Suyu kaynatmak için ocak üzerine koyarken omzunun üzerinden onlara baktı. "Hepiniz bitkin görünüyorsunuz. Sabahki yulaf lapası biraz kaldı, yapış yapış ama doyurucu. Isıtayım mı?"

Ronica'nın bir şey söyleyememesi üzerine Rache, "Lütfen," diye cevap verdi. Kızın iki yabancıya gösterdiği basit ve samimi misafirperverliği, bu kadar sefil bir haldeyken böyle bir iyilik görmeye layık olduğunu fark etmesine rağmen, gözlerini yaşarttı. Üç Gemi'nin kapısında dilenmek zorunda kaldığını düşünmek onu utandırdı. Ephron şimdi onun için ne düşünürdü?

Kalan yulaf lapası gerçekten yapışkan ve kalındı. Ronica, Three Ships usulü kakule ile hoş bir şekilde baharatlanmış kırmızı çay ile payına düşeni yedi. Ekke, ikisinin de aç ve yorgun olduğunu hissetmiş gibiydi. Onları yemek yemelerine izin verdi ve tüm sohbeti kendisi yaptı, değişen kış havasından, onarılması gereken ağlardan ve fırtınalı mevsim için balık saklamak için yeterli miktarda tuz almaları gerektiğinden bahsetti. Ronica ve Rache, çiğnerken tüm bunlara başlarıyla onayladı.

Yulaf lapası bittiğinde Ekke kaseleri kaldırdı. Bardaklarını buharlı, kokulu çay ile doldurdu. Sonra ilk kez masaya oturup kendi bardağını aldı. "Demek sizler babamla konuşan kadınlarsınız, değil mi? Bingtown'daki durum hakkında onunla konuşmaya geldiniz, değil mi?"

Ronica, onun açık sözlülüğünü takdir etti ve aynı şekilde karşılık verdi. "Tam olarak değil. Bingtown halkının birleşmesi ve barış için anlaşması gerektiği konusunda babanızla daha önce iki kez konuştum. İşler böyle devam edemez. Eğer devam ederse, Chalcedealılar limanımızın dışında oturup birbirimizi parçalayana kadar beklemeleri yeter. Şu anda, devriye gemilerimiz geri döndüğünde, taze erzak bulmakta zorlanıyorlar. Babaların ve kardeşlerin, evlerinde korumasız kalan aileleri için endişelenmek zorunda kalarak Chalcedealıları kovmak için evlerini terk etmelerinin zorluğundan bahsetmiyorum bile."

Ekke tüm bunlara başını sallayarak onayladı ve alnında bir çizgi belirdi. Rache aniden araya girdi: "Ama biz şu anda buraya bunun için gelmedik. Ronica ve ben, mümkünse Üç Gemi halkından sığınma talep etmeliyiz. Hayatımız tehlikede."

Üç Gemi'nin kadını gözlerini kısıarken Ronica içinden "Çok dramatik" diye düşündü. Bir saniye sonra, dışarıdaki verandada botların sürtünme sesi duyuldu ve kapı açılıp Sparse Kelter içeri girdi. Rache'nin bir keresinde tarif ettiği gibi, o da varil gibi bir adamdı, sakalında ve kollarında başının üstünden daha fazla kırmızı saç vardı. Şaşkınlıkla durdu, sonra kapıyı arkasından kapattı ve şaşkınlıkla sakalını kaşıyarak durdu. Kızından masadaki iki kadına baktı.

Sanki davranışlarını hatırlamış gibi aniden nefes aldı. Ama selamlaması kızıninki kadar kaba oldu: "Tüccar Vestrit'i kapıma ve masama ne getirmiş?"

Ronica hızla ayağa kalktı. "Zorunluluktan, Sparse Kelter. Kendi halkım bana sırt çevirdi. Bana hain diyorlar ve komplo kurmakla suçluyorlar, ama aslında ikisini de yapmadım."

"Ve sığınacak yer aramak için benim ve ailemin yanına geldin," dedi Kelter ağır bir sesle.

Ronica başını eğerek kabul etti. İkisi de onun bela getirdiğini ve bu belanın en çok Sparse ve kızının başına yıkılabileceğini biliyordu. Bunu sözlerle ifade etmesine gerek yoktu. "Bu tüccarların sorunu ve bunu size yüklemek adil olmaz. Buraya sığınmamı istemeyeceğim; sadece güvendiğim başka bir tüccara haber göndermenizi rica edeceğim. Bir mesaj yazarsam, onu Bingtown Tüccarları'ndan Grag Tenira'ya ulaştıracak birini bulursanız ve onun cevabını burada beklememe izin verirseniz... Tek isteğim bu."

Sessizliklerine ekledi: "Ve bunun, daha önce sadece iki kez konuştuğum bir adamdan isteyebileceğim büyük bir iyilik olduğunu biliyorum."

"Ama her seferinde adil konuştun. Benim için değerli şeylerden, Bingtown'daki barıştan, Üç Gemi halkının da söz sahibi olabileceği bir barıştan. Tenira adı da bana yabancı değil. Onlara birçok kez gemi erzakı olarak tuzlu balık sattım. O evde dürüst adamlar yetiştiriyorlar." Sparse dudaklarını sıkı ve düşünürken emme sesi çıkardı. "Yapacağım," dedi kesin bir sesle.

"Sana borcumu ödeyemem," diye hemen Ronica işaret etti.

"Ben ödeme istediğimi hatırlamıyorum." Sparse sert ama kaba değildi. "Kızımı riske atmaya geçecek bir ödeme aklıma gelmiyor. Risk ne olursa olsun, yapmam gerekeni yapacağım."

"Benim için sorun değil, baba," diye Ekke sessizce araya girdi. "Bayan notunu yazsın. Ben Tenira'ya kendim götürürüm."

Sparse'in geniş yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Senin yapmak isteyebileceğini düşünmüştüm," dedi. Ronica, Ekke'nin birdenbire "hanımefendi" olarak hitap etmeye başladığını fark etti. Garip bir şekilde, bu durum onu küçük düşürmüş gibi hissetti.

"Kendi adıma bir kağıt parçası ya da mürekkep bile yok," diye sessizce belirtti.

"İkimizde de var. Üç Gemi olduğumuz için mektuplarımız yok demek değil," dedi Ekke. Sesinde sert bir ton vardı. Hızla ayağa kalkarak Ronica'ya kullanışlı bir kağıt, bir kalem ve mürekkep getirdi.

Ronica kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve durakladı. Rache'ye olduğu kadar kendine de hitap ederek şöyle dedi: "Bunu dikkatlice yazmalıyım. Ondan sadece yardım istemekle kalmamalıyım"

yardımını istemekle kalmayıp, Bingtown'un tümünü ilgilendiren, birçok kişinin kulağına çabucak ulaşması gereken haberleri de iletmeliyim."

"Ama burada paylaşmayı teklif etmedin," dedi Ekke. "Haklısın," diye kabul etti Ronica alçakgönüllülükle. Kalemmini bir kenara koydu ve Ekke'nin gözlerine baktı. "Haberimin ne anlama geleceğini pek bilmiyorum, ama hepimizi etkileyeceğinden korkuyorum. Satrap kayıp. Güvenlik için nehrin yukarısına, Yağmur Ormanları'na götürülmüş. O nehirde sadece canlı gemilerin gidebileceğini herkes bilir. Orada, Yeni Tüccarlar veya Chalcedeans'ın ihanetinden güvende olacağı düşünülmüştü."

"Doğru. Orada ona sadece bir Bingtown Tüccarı ulaşabilir."

"Ekke!" Babası onu azarladı. Ronica'ya kaşlarını çatarak, "Devam et," dedi.
devam et."

"Bir deprem oldu. Büyük hasar verdiğinden başka pek bir şey bilmiyorum. Şu anda, nehirde bir teknede görüldüğü söyleniyor. Küçük torunum Malta da onunla birlikte. Sonraki sözler ağzından zor çıktı. "Bazıları, onun onu Eski Tüccarlara karşı kıskırttığından korkuyor. Onun bir hain olduğunu ve güvenliği için sığınağından kaçması gerektiğini ikna ettiğini düşünüyorlar."

"Peki gerçek ne?" diye sordu Sparse.

Ronica başını salladı. "Bilmiyorum. Kulak misafiri olduğum sözler bana yönelik değildi; soru sormadım. Jamaillian filosunun saldırı tehdidinden bahsediyorlardı, ama tehdidin gerçek mi yoksa sadece şüphe mi olduğunu anlayacak kadar bilgi vermediler. Torunuma gelince..." Bir an için boğazı düğümlendi. Reddettiği korku aniden onu sardı. Boğazındaki yumruyu zorla geçirdi ve hissetmediği bir sakinlikle konuştu. "Satrap ve yanındakilerin hayatta olup olmadığı belli değil. Nehir tekneleri yutmuş olabilir ya da alabora olmuş olabilirler. Kimse nerede olduklarını bilmiyor. Satrap kaybolduysa, koşullar ne olursa olsun, bunun bizi savaşa sürükleyeceğinden korkuyorum. Jamaillia ile, belki de Chalced ile. Ya da sadece burada, Eski Tüccarlar ile Yeni Tüccarlar arasında bir iç savaş.

"Ve her zamanki gibi Üç Gemi de ortada kalacak," dedi Ekke ekşi bir sesle. "Eh, ne yaparsın. Mektubunu yaz, hanımefendi, ben götürürüm. Bence bu haber, saklanmaktan çok yayılmasının daha güvenli olduğu bir haber."

"Meselenin özünü çabuk anlıyorsun," diye onayladı Ronica. Kalemi aldı ve bir kez daha mürekkebe batırdı. Ama kalemi kağıda değdirdiğinde, Grag'ı buraya en çabuk getirecek kelimeleri düşünmekle kalmadı, Bingtown'da kalıcı bir barışın sağlanmasının ne kadar zor olacağını da düşündü. İlk düşündüğünden çok daha zor olacaktı. Kalemin ucu, pürüzlü kağıt üzerinde hızla ilerlerken çizik çizik sesler çıkardı.

11

BEDENLER VE RUH

ŞAFAK GÜNEŞİ sudan çok parlak bir şekilde yansıyor. Wintrow'un pantolonunun kaba kumaşı, yaralı cildini tahriş ediyordu. Gömlek giymeye dayanamıyordu. Artık tek başına ayakta durabiliyor ve yürüyebiliyordu, ancak kendini biraz zorladığında başı dönüyordu. Ön güverteye topallayarak yürümek bile kalbini çarptırıyordu. Yavaşça ilerlerken, çalışan tayfalar hızlarını kesip ona bakakaldılar, sonra sahte bir samimiyetle iyileşmesini kutladılar. Bir korsanın bile korkacağı kadar yaralıydı, diye düşündü alaycı bir şekilde. Tayfalar ona içtenlikle iyi dileklerini sunuyorlardı. Artık gerçekten onlardan biriydi.

Kısa merdiveni iki adımda çıkarak ön güverteye çıktı. Gri ve cansız figür başıyla yüzleşmekten korkuyordu, ama korkuluklara ulaşp onun yenilenen renklerine baktığında kalbi sıçradı. "Vivacia!" diye sevinçle selamladı.

Yavaşça ona döndü, siyah yelesi çıplak omuzlarını süpürdü. Ona gülümsedi. Kırmızı dudaklarının üzerinde ejderhanın gözleri gibi parıltıyan altın rengi kıvrımlar vardı.

O, dehşetle ona baktı. Sanki sevdiği yüz hatlarının bir iblis tarafından canlandırıldığını görüyordu. "Ona ne yaptınız?" diye sordu. "O nerede?" Sesi titriyordu. Sanki ejderhadan gerçeği öğrenebilecekmiş gibi korkulukları sıkıca kavradı.

"Kim nerede?" diye soğuk bir şekilde cevap verdi. Sonra yavaşça gözlerini kırptı. Gözleri altın renginden yeşile, sonra tekrar altın rengine döndü. Bir an için Vivacia'nın o gözlerden dışarı baktığını mı görmüştü? Ona bakarken, gözlerinin renkleri yavaşça ve alaycı bir şekilde dönüyordu. Kızıl dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Nefes aldı ve sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Vivacia," diye tekrarladı inatla. "Şu anda nerede? Onu kendi içinde hapsedtin mi? Yoksa onu yok ettin mi?"

"Ah, Wintrow. Aptal çocuk. Zavallı aptal çocuk." Sanki ona acıyormuş gibi içini çekti, sonra suya doğru bakarak gözlerini kaçırdı. "O hiç olmadı. Anlamıyor musun? O sadece bir kabuktu, atalarının bana dayatmaya çalıştığı bir anı yığını. O gerçek değildi. Sonuç olarak, o hiçbir yerde değil, ne benim içimde hapsolmuş ne de yok edilmiş. O benim gördüğüm bir rüya gibi, ve sanırım, rüyalar rüya gören kişinin bir parçası olduğu için, benim bir parçam. Vivacia gitti. Onun olan her şey artık benim. Sen de dahil." Son iki kelimeyi sert bir sesle söyledi. Sonra tekrar gülümsedi ve sesine sıcaklık katarak ekledi: "Ama bu önemsiz konuşmaları bırakalım. Söylesene, bugün nasıl hissediyorsun? Çok daha iyi görünüyorsun. Gerçi daha kötü görünmen için ölmen gerekirdi herhalde."

Wintrow buna itiraz etmedi. Kendini Kennit'in tıraş aynasında görmüştü. Rahip olmak isteyen taze yüzlü çocuğun izleri tamamen silinmişti. Babasının kesik parmağı ve dövmele yüzüyle başlattığı işi, kendisi tam anlamıyla tamamlamıştı. Yüzü, elleri ve kolları kırmızı, pembe ve beyaz lekelerle kaplıydı. Bazı yerlerde iyileşmiş, cildi bronzlaşmış ve neredeyse normal görünüyordu. Ama elinde, yanağında ve saç çizgisinde, ölü beyazımsı deri gergin ve parlaktı. Muhtemelen hep öyle kalacaktı. Bunun kendisini üzmesine izin vermedi. Şimdi kendisiyle ilgilenmek için zaman yoktu.

Ondan uzaklaşıp önündeki bariyerin adalarına bakmaya başladı. Yakında Last Island ile Shield Island arasındaki tehlikeli geçitteki kayalık sığıklara ve dağınık çıkıntılara varacaklardı. "Ah, ama sana o yaraları nasıl iyileştireceğini gösterebilirim. Bu bilgi orada, zihninin derinliklerinde gömülü, üstü örtülmüş ve senden gizlenmiş durumda. Zavallı küçük şey, on beş kısa yazının anılarından başka bir şeyin yok. Bana uzan. Sana kendini nasıl iyileştireceğini göstereceğim."

"Hayır."

O güldü. "Ah, anlıyorum. Vivacia'ya sadakatini böyle gösteriyorsun. Benimle zihinlerini birleştirmeyi reddederek. Zayıf bir övgü, ama muhtemelen yapabileceğinin en iyisi. Seni zorlayabilirim, biliyorsun. Seni kimse gibi tanımıyorum." Bir an için, zihninin

onunkine dolandığını hissetti. Ona uzanmadı; onun, kendisinin zaten orada olduğunu hissetmesine izin verdi. Sonra onun farkındalığını tekrar uykuya daldırdı. "Ama, eğer çirkin kalmayı tercih ediyorsan..." Cümlesini bitirmeye tenezzül etmedi.

Özlem onu yiyip bitiriyordu. Ejderhanın içinde uyurken bedeninin iyileşmesini bilinçli olarak yönlendirdiği sırada hissettiği yoğun tatmini hatırlayabiliyordu. Uyanık ve yeniden hayata döndükten sonra, bilincini o kadar derinlere gömerek kendini kontrol altına alamıyordu. Ona bu ustalığı istediği zaman bulmayı öğretebilir miydi? Bu bilgiye olan arzusu, acıdan kurtulmak ve son yaralarını silmekten çok daha öteye uzanıyordu. Yüzündeki dövmenin mürekkebini nasıl çıkaracağını gösterebilir miydi? Kayıp parmağını da yenilemeyi öğretebilir miydi? Bu beceriyi öğrendikten sonra, başkaları için de kullanabilir miydi? Bu, büyük bir gizemin anahtarı olacaktı. Wintrow, tüm hayatı boyunca bilgiyi ve bilgiyi aramayı sevmiştir. Onu baştan çıkarmak için daha iyi bir yem seçemezdi.

"Sen böyle bir şifacı olabilirsin. Düşün. Kennit'i seni bırakması için ikna edebilirim. Manastırına, Sa'ya hizmet ettiğin basit ve tatmin edici hayatına geri dönebilirsin. Kendi hayatını geri kazanabilirsin. Vicdanın rahat bir şekilde tanrına hizmet edebilirsin. Vivacia gittiğine göre, burada kalman için gerçek bir neden yok."

Neredeyse onu ikna etmişti. Sözleriyle kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, ama son cümle onu acı bir şekilde gerçeğe döndürdü. *Vivacia gitti*. Nereye gitti?

"Sen gitmemi istiyorsun. Neden?" diye sordu sessizce.

Kadının altın rengi gözleri parladı. "Neden soruyorsun?" diye sordu sertçe. "Gemiye zorla bindirildiğinden beri hayalini kurmadın mı? Vivacia'ya sürekli bunu söylemedin mi? 'Sen olmasaydın, babam beni rahiplikten almazdı.' Neden istediğini alıp gitmiyorsun?"

Bir süre düşündü. "Belki de gerçekten istediğim şey gitmek değildir." Onu dikkatle inceledi. "Bence bunu benim için çok çekici hale getiriyorsun. Bu yüzden kendime soruyorum, benim gitmemle ne kazanacaksın? Aklıma gelen tek şey, bunun içindeki Vivacia'yı bir şekilde zayıflatacağı. Belki ben burada olmasam, o teslim olur ve içinde sessiz kalır. Sa bilir, içimden bir şey onu çağırıyor. Belki o da beni özlüyordur.

Ben hayatta ve buradayken, Vivacia'nın bir parçası da yaşıyor. Benim varlığımın onu tekrar uyandıracığından mı korkuyorsun? Onu yenmek için çok uğraştın. Seni neredeyse ölüme sürükledi. Onu çok az bir farkla yendin." İçinde bir kesinlik büyüdü. "Bir keresinde, üçümüzün birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu söylemiştin; üçümüzden birinin ölümü diğer ikisini de tehdit ederdi. Vivacia hâlâ senin içinde yaşıyor ve yaşayan her şey Sa'ya ait. Tanrım'a olan görevim burada, Vivacia'ya olan görevim de burada. Onu bu kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Senin tarafından iyileştirilmek Vivacia'dan vazgeçmek anlamına geliyorsa, iyileşmeyi reddediyorum. Yaralı kalacağım. Bunu sana söylüyorum ve onun da duyduğunu biliyorum. Onu asla vazgeçmeyeceğim."

"Aptal çocuk." Figür başı, boynunun arkasını rahatça kaşıyarak gösteriş yaptı. "Ne kadar dramatiksin! Ne kadar heyecan verici! Heyecan verici bir şey olsaydı tabii. Öyleyse yaralarını, hiç var olmamış birine acınası bir haraç olarak taşı. Onlar onun varlığının son izleri olsun. Gitmeni istiyor muyum? Evet, çünkü Kennit'i tercih ediyorum. O benim hırslarım için daha iyi bir eş. Kennit'in benim ortağım olmasını istiyorum."

"Öyle mi?" Etta'nın sesi soğuk ve alçaktı.

Wintrow irkildi, ama figür başı sadece eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Sen de öyle, eminim," diye mırıldandı gemi. Gözlerini Etta'nın üzerinde gezdirdi. Onaylayan bir gülümseme dudaklarını kıvrımladı. Wintrow'u görmezden gelerek dikkatini Etta'ya verdi. "Yaklaş, canım. Bu ipek Verania'dan mı? Vay canına, seni çok şımartıyor. Ya da belki de hazinesini herkese göstererek kendini şımartıyor. Bu renkle, egzotik bir ortamda zengin bir mücevher gibi parlıyorsun."

Etta'nın eli, neredeyse utangaç bir şekilde, gömleğinin koyu mavi ipek kumaşını okşamak için kalktı. Yüzünde bir anlık tereddüt belirdi. "Kumaşın nereden geldiğini bilmiyorum. Ama bana Kennit getirdi."

"Burada Veranian ipekine baktığımıza neredeyse eminim. En kalitelisi; ama şüphesiz sana bundan daha azını sunmazdı. Ben eski halimdeyken elbette kumaşa ihtiyacım yoktu. Kendi tatlı tenim, insan elinin yapabileceği her şeyden daha güzel parıldayıp ışıldıyordu. Yine de ipek hakkında biraz bilgim var. Sadece Verania'da bu tonlarda ejderha mavisi yapabilirler." Etta'ya başını eğdi. "Sana çok yakışmış."

renklerin parlak tonlara yakışıyor. Kennit seni altın yerine gümüşle süslemekle haklı. Gümüş sana yakışıyor, altın ise sadece sıcaklık katıyor."

Etta bileziklerine dokundu. Yanakları daha da kızardı. Birkaç adım daha korkuluğa yaklaştı. Gözleri ejderhanınkilerle buluştu ve bir an birbirlerine hayran hayran baktılar. Wintrow kendini dışlanmış hissetti. Şaşırtıcı bir şekilde, kıskançlık hissi onu sardı. Etta'yı Vivacia'dan mı uzak tutmak istediğini, yoksa Etta'yı ejderhadan mı uzak tutmak istediğini bilmiyordu.

Etta, sanki bir büyüü bozmak istercesine başını hafifçe salladı. Bu hareket, düzgün siyah saçlarını salladı. Wintrow'a baktı ve alnında hafif bir kıvrıklık belirdi. "Güneşte ve rüzgarda olmamalısın. Henüz iyileşmeye çalışan derinin soyulmasına neden olur. En az bir gün daha kabinde kalmalısın."

Wintrow ona dikkatle baktı. Burada bir terslik vardı. Etta ona karşı genellikle bu kadar şefkatli davranmazdı. Ondan, iyileşmek yerine kendini güçlendirmesi gerektiğini söylemesini beklerdi. Etta'nın gözlerini okumaya çalıştı, ama Etta onun bakışlarından kaçarak başka yere baktı.

Ejderha daha açık sözlüydü. "Benimle özel olarak konuşmak istiyor. Git, Wintrow."

Ejderhanın emrini görmezden geldi ve Etta'ya seslendi. "Onun söylediklerine pek güvenme. Vivacia hakkında henüz gerçeği öğrenmedik. Ejderhalarla konuşmanın tehlikeleriyle ilgili efsaneler dolaşıyor. Sana, senin duymak istediğini söyleyecektir..."

Aniden yine içindeydi. Bu sefer onun varlığını fiziksel bir rahatsızlık olarak hissetti. Kalbi bir an durdu, sonra düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Alnında ter damlaları belirdi. Nefes alamıyordu.

"Zavallı çocuk," ejderha acıyarak dedi. "Nasıl sallandığını gör, Etta. Bugün hiç kendinde değil. Git, Wintrow," ejderha tekrarladı. "Git dinlen. Yap bunu."

"Dikkatli ol," diye nefes nefese Etta'ya söylemeyi başardı. "Onun... sakın..." Başı dönerek güçsüz düştü. Midesinde bulantı hissetti; kusmamak için konuşmaya cesaret edemedi. Bayılacağından korktu. Gün aniden acı verici bir şekilde parladı.

Kolunu gözlerinin üzerine attı ve baş güverteden merdivene doğru sendeledi. Karanlık. Karanlığa, sessizliğe ve sükûnete ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç, içindeki her şeyi bastırdı.

Ancak kendi ranzasına uzandığında semptomlar azaldı. Onların yerini korku aldı. O, bunu ona her an yapabilirdi. Onu iyileştirebilir ya da öldürebilirdi. Ejderha onun üzerinde böyle bir güce sahipken Vivacia'ya nasıl yardım edebilirdi? Dua ederek teselli aramaya çalıştı, ama korkunç bir yorgunluk onu ele geçirdi ve derin bir uykuya daldı.

Etta onun arkasından başını salladı. "Şuna bak. Düz yürümekte zorlanıyor. Ona dinlenmesi gerektiğini söyledim. Dün gece çok fazla içti." Bakışlarını baş figürün gözlerine çevirdi. Gözleri erimiş altın gibi dönüyordu, güzel ve büyüleyiciydi. "Sen kimsin?" Sözleri hissettiklerinden daha cesurdu. "Sen Vivacia değilsin. O bana hiç nazik davranmazdı. Tek istediği beni uzaklaştırıp Kennit'i kendine saklamaktı."

Geminin yemyeşil kırmızı dudakları daha derin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda. İlk konuştuğum mantıklı kişinin eski cinsiyetinden biri olacağını bilmeliydim. Hayır. Ben Vivacia değilim. Seni uzaklaştırmak ya da Kennit'i senden almak da istemiyorum. Kennit'in nasıl bir adam olduğunu düşün. Aramızda rekabet olmasına gerek yok. O ikimize de ihtiyacı var. Onun hayallerini gerçekleştirmek için ikimizin de gücü lazım. Sen ve ben, kız kardeşlerden daha yakın olacağız. Şimdi, bana vereceğin bir isim düşünmeme izin ver." Ejderha altın rengi gözlerini kısarak düşündü. Sonra gülümsemesi genişledi. "Bolt. Bolt olur."

"Bolt mu?"

"Eski bir dilde, en eski isimlerimden biri 'Yıldırım Çakması Anında Fırtınada Doğmuş' olabilir. Ama sizler kısa ömürlü bir halksınız, her yaşam deneyimini anlamak umuduyla kısaltmaya meyillisiniz. Diliniz bu kadar çok kelimeyle takılır. O yüzden bana Bolt diyebilirsiniz."

"Gerçek adın yok mu?" diye sordu Etta cesaretle.

Bolt başını geriye attı ve içtenlikle güldü. "Sanki söyler miyim? Hadi ama kadın, Kennit'i baştan çıkarmak için bundan daha kurnaz olmalısın. Masum bir yüzle sırrımı sormaktan daha iyisini yapmalısın." Oyulmuş yüz hatlarında kısa bir şaşkınlık belirdi. Sonra

, "Kaptan! İki nokta sancak tarafında, kanal derinleşiyor ve akıntı daha uygun. Bizi oraya götür."

Jola dümenin başındaydı. Hiçbir soru sormadan gemiyi döndürdü. Etta kısa bir süre kendi kendine kaşlarını çattı. Kennit buna ne derdi? Bir süre önce, nöbetçi olanların geminin emirlerine kendi emirleri kadar dikkat etmeleri gerektiğini söylemişti. Ama bu, Etta değişmeden önceydi. Gemi rotasını değiştirirken, Etta geminin daha hızlı ve sorunsuz gittiğini hissetti. Yüzünü rüzgara çevirip ufku taradı. Kennit, Divvytown'a gittiklerini söylemişti, ama bu yol boyunca avlanmaktan alıkoymayacaktı. Wintrow iyi iyileşiyordu; şifacıya aceleyle gitmeye gerek yoktu. Şifacı onun için pek bir şey yapamazdı. Yara izleri hayatının sonuna kadar kalacaktı.

"Avcı gözlerin var," dedi Bolt onaylayarak. Etta büyük kafasını çevirip ufku bir yandan diğer yana taradı. "İkimiz birlikte iyi avlanabiliriz."

Etta'nın omurgasından tuhaf bir heyecan geçti. "Bu sözleri bana değil, Kennit'e söylemen gerekmez mi?"

"Bir erkeğe mi?" diye sordu Bolt, gülüşünde hafif bir küçümseme vardı. "Erkeklerin nasıl olduğunu biliyoruz. Bir erkek avlanır ve kendi karnını doyurur. Bir kraliçe uçar ve av ararsa, bunu ırkını korumak için yapar. Her hareketimizin amacının bu olduğunu, içimizden biliyoruz. Türümüzü devam ettirmek."

Etta'nın eli düz karnına gitti. Giysilerinin altında bile, göbek halkasındaki kafatası tılsımının küçük çıkıntısını hissedebiliyordu. Tılsım, gemin başındaki figür gibi, büyücü ağacından oyulmuştu. Amacı, Etta'nın hamile kalmasını engellemekti. Etta, henüz bir kız çocuğu iken fahişe olduğundan beri, yıllardır bu tılsımı takıyordu. Artık onun bir parçası gibi görünmeliydi. Ancak son zamanlarda hem fiziksel hem de zihinsel olarak tahriş etmeye ve rahatsız etmeye başlamıştı. Treasure Beach'te küçük bir bebek figürü bulup yanlışlıkla yanına aldığından beri, kendi vücudunun bir çocuk istediğini duymaya başlamıştı.

"Çıkar şunu," dedi Bolt.

Etta büyük bir sessizliğe büründü. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ölümçül bir sessizlikle.

Bolt ona bakmadı bile, önlerindeki açık denizi incelemeye devam etti. "Oh, lütfen! Benim burnum var. Kokunu alabiliyorum. Çıkar onu. Bir zamanlar onun parçası olan kişiye de, onu bu amaçla kullanmana da yakışmıyor."

Tılsımın bir zamanlar bir ejderhanın parçası olduğu düşüncesi, Etta'nın tüylerini diken diken etti. Onu çıkarmak için can atıyordu. Ancak, "Önce Kennit ile konuşmalıyım. Bize bebek sahibi olmaya hazır olduğunda o söyleyecektir."

"Asla," dedi Bolt kesin bir

sesle. "Ne?"

"Böyle bir karar için asla bir erkeği bekleme. Sen kraliçesin. Karar ver. Erkekler bu tür kararlar için yaratılmamıştır. Bunu defalarca gördüm. Seni günlerce güneşin, zenginliğin ve bolluğun gelmesini bekletirler. Ancak bir erkek için hiçbir şey yeterli değildir ve bolluk asla ulaşamaz. Bir kraliçe, zamanların en zor ve avın en kıt olduğu zamanların, ırkın devamı için en çok özen gösterilmesi gereken zamanlar olduğunu bilir. Bazı şeyler erkeklerin karar vereceği şeyler değildir." Elini kaldırıp saçlarını geriye doğru düzeltti. Etta'ya aniden çok insani bir gülümseme attı. "Hâlâ saça alışamadım. Beni büyülüyor."

Etta, istemeden gülümsedi. Parmaklığı yaslandı. Uzun zamandır konuşacak başka bir kadın olmamıştı, hele ki kendisi kadar açık sözlü bir fahişe. "Kennit diğer erkekler gibi değil," dedi cesaretle.

"Bunu ikimiz de biliyoruz. İyi bir eş seçtin. Ama bunun bir faydası ne? Çıkar şunu, Etta. Onun sana söylemesini bekleme. Etrafına bak. Her erkeğe görevini ne zaman yapacağını söylüyor mu? Tabii ki hayır. Öyle yaparsa, her işi kendisi yapması daha iyi. O, başkalarının kendi başlarına düşünmesini bekleyen bir adam. Bir iddiaya varım. Sana bir varis istediğini ima etmedi mi?"

Etta, ona oyulmuş bebeği gösterdiğinde onun sözlerini düşündü. "Evet," diye itiraf etti.

"Öyleyse, emrini bekleyip duracak mısın? Utanmalısın. Hiçbir kadın, bizim işimiz olan bir şey için bir erkeğin emrini beklememelidir. Böyle şeyleri ona söylemen gereken kişi sensin. Çıkar şunu, kraliçe."

Kraliçe. Etta, ejderhanın bu terimle sadece dişi demek istediğini biliyordu. Dişi ejderhalar, kediler gibi kraliçeydi. Ancak Bolt bu kelimeyi söylediğinde, Etta'nın cesaret edemediği bir fikir aklına geldi. Kennit Korsan Adaları'nın kralı olsaydı, o ne olurdu? Belki sadece onun kadını. Ama onun çocuğu olsaydı, o zaman...

Bu tür hırsları için kendini azarlarken, eli ipek gömleğinin altından karnının sıcak derisine kaydı. İnsan kafatası şeklindeki küçük büyücü ağacı tılsımı, ince bir gümüş tel ile bağlanmıştı. Kanca ve halka ile sabitlenmişti. Parmaklarıyla sıkıştırdı ve tılsım açıldı. Kancaya dikkat ederek tılsımı çıkardı ve elinde tuttu. Kafatası ona sırtarak baktı. Titredi.

"Ver bana," dedi Bolt sessizce.

Etta bunu düşünmek istemedi. Onu elinde tuttu ve Bolt uzandığında, onu geminin geniş avucuna bıraktı. Bir an için orada kaldı, gümüş tel güneşte parlıyordu. Sonra, tatlı bir şeyi yutan bir çocuk gibi, Bolt avucunu ağzına kapattı. Gülererek, Etta'ya boş elini gösterdi. "Gitti!" dedi ve o anda karar geri alınamaz hale geldi.

"Kennit'e ne diyeceğim?" diye yüksek sesle düşündü.

"Hiçbir şey," dedi gemi havalı bir şekilde. "Hiçbir şey."

Yılanlar sayıca artmış ve Shreever'ın gördüğü en büyük, tek bir yılanın emrinde olan yılan sürüsü haline gelmişti. Bazen yiyecek bulmak için ayrılırlardı, ama her akşam tekrar bir araya gelirlerdi. Maulkin'e her renk, boy ve durumda yılanlar gelirdi. Hepsi konuşmayı hatırlamıyordu ve bazıları vahşice yabaniydi. Diğerleri, talihsiz kazaların izlerini veya düşman gemilerle karşılaşmalarının sonucu oluşan iltihaplı yaraları taşıyordu. Vahşi olanların bazıları, medeni davranışların tüm sınırlarını aşan yetenekleriyle Shreever'ı korkutuyordu. Hayalet gibi beyaz yılan gibi birkaç tanesi, içlerinde kaynayan acıyla ona acı veriyordu. Özellikle beyaz olan, öfkesinden donup kalmış gibi sessizdi. Yine de hepsi, Maulkin'i takip ediyordu. Akşamları bir araya geldiklerinde

bir araya geldiklerinde, Shreever'a yosun yatağını andıran, sallanan yılanlardan oluşan bir alana demir attılar.

Sayıları, Maulkin'in liderliğine olan güvenlerini güçlendiriyor gibiydi. Maulkin artık neredeyse parlıyordu, altın rengi gözleri vücudunun her yerinde ışıldıyordu. Sayıları sayesinde, her birinin tek başına eksikliğini tamamlıyorlardı. Her biri kendi anılarıyla birbirlerini teselli ediyordu ve çoğu zaman birinin söylediği bir kelime veya isim, bir diğerinin anılarını canlandırıyorlardı.

Ancak sayılarının çokluğuna rağmen, gerçek göç yolunu bulmaya hiç yaklaşamamışlardı. Ortak anıları, onların dolaşmalarını daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Bu gece Shreever uyuyamadı. Uyuyan yoldaşlarından kendini kurtardı ve serbestçe süzülerek, yaşayan yılan ormanına bakakaldı. Bu yerde, hafızasının ulaşamadığı bir yerde, onu cezbedici bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Buraya daha önce gelmiş miydi?

Uzun süreli arkadaşlıkları sayesinde onun ruh halini iyi anlayan Sessurea, kıvrılarak ona katıldı. Sessizce, deniz tabanını tarayan bakışlarına katıldı. Gözlerini, bu derinliklere ulaşan soluk ay ışığına açtılar. Yılanların ve minik deniz canlılarının zayıf ışığıyla arazinin yapısını inceledi. Bir şey vardı.

"Haklısın." Sessurea'nın söylediği ilk sözler bunlardı. Kızın yanından ayrılıp, deniz tabanının özellikle engebeli bir kısmına doğru yavaşça dalgalandı. Başını yavaşça sağa sola çevirdi. Sonra, kızın dehşetle izlediği gibi, aniden büyük bir yosun yaprağını dişleriyle kavradı ve kopardı. Onu bir kenara fırlattı, bir yudum daha aldı ve aynı şeyi yaptı. "Sessurea?" diye sordu kız, ama o onu duymazdan geldi. Bir demet deniz yosunu koparıp attı. Sonra, kız onun delirdiğini düşünürken, dibe çöktü ve kuyruğunu çılginca sallayarak on yılların birikmiş çamurunu karıştırdı.

Onun çağrısı ve Sessurea'nın tuhaf davranışları diğerlerini de uyandırmıştı. Onlar da ona bakmak için ona katıldılar. O daha fazla deniz yosunu kopardı ve sonra tekrar çırpındı. "Ne yapıyor?" diye sordu ince mavi bir yılan.

"Bilmiyorum," diye cevapladı kız kederle.

Sessurea, başladığı kadar aniden çılgın kıvranışını bıraktı. Hızla yukarı çıkıp onlara katıldı. Kendini temizlemek için bir tur attıktan sonra heyecanla onu sardı. "Bak. Haklıydın. Biraz bekle, çamur çökene kadar. İşte. Görüyor musun?"

Bir süre, kız sadece sürüklenen tortuları gördü. Sessurea nefes nefeseydi, solungaçları heyecandan hızla çalışıyordu. Bir an sonra, yanındaki mavi yılan aniden çığlık attı: "Bu bir Koruyucu! Ama burada, Bolluk'ta olamaz. Bu doğru olamaz!"

Shreever şaşkınlıkla gözlerini kısarak baktı. Mavinin sözleri o kadar anlamsızdı ki, anlam veremedi. Muhafızlar, koruyucu ejderhalardı. Deniz dibinde ölü ejderhalar mı vardı? Sonra, bakarken, sürüklenen çamurun içindeki belirsiz şekiller aniden yeni bir hal aldı. Gördü. Bu bir Guardian'dı, belli ki dişi. Yanına uzanmış, bir kanadı havada, diğeri hala çamurda gömülüydü. Ön pençelerinden biri kırılmıştı. Kuyruğunun bir kısmı garip bir şekilde yanına doğru çıkmıştı. Heykel düşerek kırılmıştı, bu çok açıktı. Ama buraya, denizin dibine nasıl gelmişti? Eskiden Yruran'ın şehir kapılarının üzerinde dururdu. Sonra gözleri düşmüş bir sütunu fark etti. Ve şurada, Desmolo the Eager'ın, ejderha arkadaşlarının dünyanın dört bir yanından getirdiği egzotik bitkileri barındırmak için inşa ettiği atriyum vardı. Ve onun ötesinde, Su Tapınağı'nın yıkılmış kubbesi.

"Bütün şehir burada," diye fısıldadı.

Maulkin aniden aralarına girdi. "Bütün bir eyalet burada," diye düzeltti. Bütün gözler, neredeyse hatırlayabildikleri dünyanın ortaya çıkan kalıntılarına doğru onu takip etti. Aralarından geçerek, önce birini, sonra diğerini, ortaya çıkan simge yapıları dokunarak ilerledi. "Bir zamanlar uçtuğumuz yerde şimdi yüzüyoruz." Sonra yavaşça onlara doğru yükseldi. Bütün karmaşa artık uyanmıştı ve onun nazik dalgalanmalarını izliyordu. Maulkin'in merkezinde, canlı, hareketli bir küre oluşturdular. Konuşurken bedeni ve sözleri birbirine karışıyordu.

"Evimize, avlandığımız ve uçtuğumuz topraklara dönmek istiyoruz. Korkarım ki çoktan oraya vardık. Daha önce bir heykel veya kemer bulduğumuzda, şans eseri bir iki kıyı binasının yıkıldığını düşünmüştüm. Ama Yruran iç kesimlerdeydi. Altımızda batık kalıntılar yatıyor." Umutlarını yavaşça reddetti. "Bu küçük bir deprem değildi. Her şey

tanınmayacak kadar değişti. Bizi eve götürecek bir nehir arıyoruz. Ama yukarıdaki dünyadan bir rehber olmadan, onu asla bulamayacağımızdan korkuyorum. Bize böyle bir rehber gelmedi. Kuzeye gittik, güneye gittik, ama hala bizi çağırın bir yol bulamadık. Her şey çok farklı; topladığımız dağınık anılar bu görevi yerine getirmek için yeterli değil. Kaybolduk. şu anda tek umudmz Hatırlayan Olan. Ve o bile yetmeyebilir."

Tellur, ince yeşil bir yılan, cesaretini toplayıp itiraz etti. "Böyle birini aradık, ama bulamadık. Yorgun düşüyoruz. Maulkin, daha ne kadar dolaşıp özlemle beklememiz gerekiyor? Güçlü bir grup oluşturdun, ama sayımız çok olsa da, eskiden olduğumuza kıyasla çok azız. şu anda etrafımızı sarmalaması gereken diğer yığınlar da yok mu oldu? Halkımızdan geriye sadece biz mi kaldık? Biz de gezginler olarak ölmek zorunda mıyız? Acaba geri dönecek bir nehir, bir yuva yok mu?" O, kederini ve umutsuzluğunu şarkıyla dile getirdi.

Maulkin onlara yalan söylemedi. "Belki. Belki de yok olacağız ve türümüzün sonuncusu olacağız. Ama mücadele etmeden gitmeyeceğiz. Son bir kez, Hatırlayan'ı arayacağız, ama bu sefer tüm gücümüzle bu arayışa odaklanacağız. Bir rehber bulacağız ya da ölene kadar deneyeceğiz."

"O zaman leceğiz." Sesi soğuk ve cansızdı, kalın buzun çatlaması gibiydi. Beyaz yılan, yılanların ortasına doğru kıvrılarak Maulkin'in önüne hakaretkar bir şekilde dolandı. Shreever'ın yelesi dehşetle dikildi. Maulkin'i kendisini öldürmesi için kışkırtıyordu. Kstah tavırları ölümü davet ediyordu. Herkes onun üzerine yargının düşmesini bekliyordu.

Ama Maulkin geri durdu. Kendisi daha büyük bir desen çizerek beyaz yılanın hakaretlerini içine aldı ve diğerlerinin ona karşı harekete geçmesini engelledi. Hiçbir şey söylemedi, ama yelesi dikleşmiş, yüzerken suda soluk bir zehir izi bırakıyordu. Sessizlik ve zehirler beyaz yılanın etrafında bir ağ oluşturdu. Beyazın hareketleri yavaşladı; bir yılanın olabileceği kadar hareketsizce asılı kaldı. Maulkin ona hiçbir soru sormamıştı, ama o öfkeyle cevap verdi.

"nk Hatırlayan Kadın ile konuştum. Ben vahşi ve akılsızdım, şu anda seni takip eden aptal yaratıklar kadar canavardım. Ama o beni yakaladı, sıkıca tuttu ve boğulana kadar anılarını bana zorla aşıladı." Sanki kendine saldırmak istercesine hızlı ve şiddetli bir daire çizerek döndü. Gittikçe hızlandı. "Onun anıları zehir gibiydi! Zehir! Bir yelenin akıtabileceği her şeyden daha zehirli.

Ne olduğumuzu, şimdi ne olmamız gerektiğini hatırlayıp, bunlarla şu anki halimizi karşılaştırdığımda... Kusmak istiyorum. Hala kucakladığımız bu iğrenç hayatı kusmak istiyorum!"

Maulkin sessiz, kıvrımlı dansını durdurmamıştı. Hareketleri, beyaz ve dinleyen yılanlar arasında bir bariyer oluşturuyordu.

"Çok geç." Beyaz, her kelimeyi net bir şekilde haykırdı. "Çok fazla mevsim geçti. Değişmek için zamanımız defalarca geldi ve geçti. Onun anıları çoktan yok olmuş bir dünyaya ait! Koza yapma yerine giden nehri bulsak bile, dökümlerimizi yapmamıza yardım edecek kimse yok. Hepsi öldü." Daha hızlı konuşmaya başladı, sözleri akan bir nehir gibi fişkırıyordu. "Anılarını bizim kıvrımlarımıza aktarmak için bekleyen ebeveynlerimiz yok. Metamorfozumuzdan, girdiğimiz kadar cahil olarak çıkacağız. O bana anılarını verdi ve sana söylüyorum, yetmedi! Burada çok az şey tanıyorum ve hatırladıklarım da yanlış. Eğer yok olmaya mahkumsek, öleceğimiz zaman sesimizi ve aklımızı da kaybedelim. Onun anıları, çektiğim acıya değmez." Dik duran yelesi aniden uyuşturucu bir zehir bulutu yaydı. Kendi yüzünü bulutun içine daldırdı.

Maulkin, avını yakalamak için saldırır gibi hızlı bir hareketle vurdu. Altın rengi gözleri parladı ve beyaz olanı sarıp kendi zehirinden uzaklaştırdı. "Yeter!" diye bağırdı. Sözleri öfkeliydi ama sesi öfkeli değildi. Aptal beyaz olan direndi ama Maulkin onu bir yunusmuş gibi sıktı. "Sen teksin! Bütün karmaşayı ya da bütün ırkı sen karar veremezsin. Bir görevin var ve kendi aptal, anlamsız hayatını almadan önce onu yerine getireceksin." Maulkin kendi zehirli bulutunu saldı. Beyaz yılanın öfkeyle dönen kırmızı gözleri yavaşladı ve donuk bir bordo rengine dönüştü. Zehir etkisini gösterirken çenesi tembelce açıldı. Maulkin nazikçe konuştu. "Bizi Hatırlayan'a götüreceksin. Gümüş sağlayıcıdan bazı anıları zaten aldık. Gerekirse daha fazlasını alabiliriz. Hatırlayan Kadın'dan elde edeceğimiz bilgiler yeterli olabilir." İsteksizce ekledi: "Başka seçeneğimiz var mı?"

Kennit aynasının önünde dengede durdu, yüzünü yansımalarının önünde bir yandan diğer yana çevirdi. Saçlarında ve düzgün kesilmiş sakalında limon yağı parıldıyordu. Bıyıkları zarifçe kıvrılmıştı, ama yapmacık değildi. Kusursuz beyaz danteller göğsünden ve koyu mavi ceketinin manşetlerinden aşağıya doğru dökülüyordu. Kupa şeklindeki kolunun derisi bile parlak bir şekilde cilalanmıştı. Ağır

gümüş küpeler sallanıyordu. Kendine baktı ve bir kadına kur yapmaya hazır bir adam gibi görüldüğünü düşündü. Bir bakıma öyleydi.

Gemiyle konuşmasından sonra geçen gece iyi uyuyamamıştı. Lanet olası cazibesi onu uyanık tutmuş, fısıldayarak ve kıkırdayarak ejderhanın şartlarını kabul etmesi için onu zorlamıştı. Bu zorlama Kennit'i en çok sinirlendirmişti. Lanet olası şeye güvenmeye cesaret edebilir miydi? Onu görmezden gelmeye cesaret edebilir miydi? Yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu ve Etta yatağına gelip boynunu ve sırtını nazikçe ovuşturduğunda bile uykuya dalamamıştı. Şafak söküp gökyüzü grileşirken, sonunda uykuya dalmıştı. Uyandığında, içinde bu kararlılığı keşfetti. Gemiye geri kazanacaktı, her şeyi yeniden baştan. En azından bu sefer, Wintrow'a olan çekiciliğiyle mücadele etmek zorunda kalmayacaktı.

Ejderhalar hakkında çok az şey bildiği için, bildiği şeylere odaklanmıştı. O bir dişiydi. Bu yüzden tüylerini temizleyip hediyeler sunacak ve bunun karşılığında ne alacağını görecekti. Görünüşünden memnun kalan ejderha, yatağına dönüp orada bulunan hazineyi inceledi. Lapis lazuli ile süslenmiş gümüş halkalardan oluşan bir kemer, bilezik olarak sunulacaktı. Eğer hoşuna giderse, ona küpe olarak takılabilecek iki gümüş bileziği daha vardı. Etta onları fark etmezdi. Ağır bir şişede bir miktar wisteria yağı vardı. Muhtemelen bir Chalcedean parfümcüye aitti. Onu başka hangi duyuşsal öğeler memnun edebilir, hiç fikri yoktu. Bu hazineler onu etkilemezse, başka yollar düşünürdü. Ama onu kazanacaktı. Hediyelerini kadife bir çantaya koydu ve kemerine bağladı. Elleri serbestken daha rahat hareket edebiliyordu. Onun önünde beceriksiz görünmek istemiyordu.

Kabinindeki koridorda Etta ile karşılaştı, kolları taze çarşafarla doluydu. Etta'nın bakışları üzerinde dolaştı, bu kadar açık bir şekilde onu değerlendirmesi onu neredeyse kırdı, ama gözlerinde parlayan onay, hazırlıklarının başarılı olduğunu gösterdi. "Vay!" dedi Etta, neredeyse küstahça. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gemiyle konuşmaya gidiyorum," dedi ona sertçe. "Kimse bizi rahatsız etmesin." "Hemen haber veririm," dedi kız. Sonra gülümsemesi genişleyerek, cesaretle ekledi: "Böyle yapman akıllıca. Bu onu memnun edecektir."

"Sen bu işlerden ne anlarsın?" diye sordu, yanından geçerek.

"Bu sabah onunla konuştum. Bana karşı nazikti ve sana olan hayranlığını açıkça dile getirdi. Senin de ona hayran olduğunu görsün, bu onun gururunu okşar. O bir ejderha olabilir, ama yine de birbirimizi anlayabileceğimiz kadar kadınsı." Durdu, sonra ekledi, "Bize ona Bolt dememizi söyledi, yıldırım gibi. Bu isim ona çok yakışıyor. Işık ve güç ondan yayılıyor."

Kennit durdu. Geri dönüp ona baktı. "Bu yeni ittifakın sebebi ne?" diye sordu tedirgin bir şekilde.

Etta başını eğdi ve düşünceli bir şekilde baktı. "O artık farklı. Tek söyleyebileceğim bu." Aniden gülümsedi. "Sanırım benden hoşlanıyor. Kız kardeş gibi olabileceğimizi söyledi."

Kennit şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Öyle mi dedi?"

Fahişe, çarşafı göğsüne sıkıca sararak gülümsüyordu. "Senin hayallerini gerçekleştirmek için ikimizin de gerekli olduğunu söyledi."

"Ah," dedi ve dönüp uzaklaştı. Gemi onu kazanmıştı. Birkaç nazik sözle mi? Ona pek olası gelmiyordu. Etta kolayca etkilenebilecek bir kadın değildi. Ejderha ona ne teklif etmişti? Güç mü? Zenginlik mi? Ama daha acil bir soru vardı: *Neden?* Ejderha neden fahişeyle ittifak kurmak istiyordu?

Kendini acele ederken buldu ve kasten yavaşladı. Ejderhayla aceleyle karşılaşmamalıydı. Sakin ol. Onu yavaşça tavra. Onu kazan, o zaman Etta ile olan dostluğu bir tehdit oluşturmaz.

Güverteye çıkar çıkmaz bir dönüşüm hissetti. Yukarıda, adamlar yelken değiştiriyor, şakalaşıyorlardı. Jola başka bir emir verdi ve adamlar gülümseyerek emre uydu. Bir adam kaydı, ama kaslı koluyla kendini tuttu. Yüksek sesle güldü ve kendini tekrar yukarı çekti. Figür başından onun becerisine hayranlık dolu bir çılgılık yükseldi. Kennit, o denizcinin hiç kaymadığını anladı. Figür başına hava atıyordu. Tüm mürettebat, onun onayını almak için denizcilik becerilerini sergiliyordu. Onun dikkatini çekmek için okul çocukları gibi oynuyorlardı.

"Onları bu kadar etkilemek için ne yaptın?" diye selamladı onu.

O sıcak bir şekilde güldü ve çıplak omzunun üzerinden ona baktı. "Onları baştan çıkarmak çok kolay. Bir gülümseme, bir kelime, yelkenleri daha hızlı açıp açamayacaklarını görmek için bir meydan okuma. Biraz ilgi, çok az ilgi, ve daha fazlasını almak için yarışrlar."

"Onları fark etmeye tenezzül etmene şaşırdım. Dün gece, insanlara hiç değeri vermiyormuş gibi görünüyordun."

Kadın onun sözlerini duymazdan geldi. "Onlara yarın gün batmadan av vereceğime söz verdim. Ama ancak yetenekleri benim duyularıma denk gelirse. Buradan çok uzak olmayan bir yerde bir ticaret gemisi var. Mangardor Adaları'ndan baharat taşıyor. Yelkenlerimi sıkı tutarlarsa yakında yetişiriz."

Görünüşe göre yeni bedenini kabul etmişti. Adam bu konuda yorum yapmamayı tercih etti. "Ufkun ötesindeki gemiyi görebiliyor musun?"

"Gerek yok. Rüzgâr onun kokusunu bana getirdi. Karanfil ve sandal ağacı, Hasian biberi ve kimoree çubukları. Mangardor Adası'nın kokuları; sadece zengin bir yük taşıyan bir gemi bu kokuları bu kadar kuzeye taşıyabilirdi. Yakında onu görmeliyiz."

"Gerçekten bu kadar keskin koku alabiliyor musun?"

Avcı gülümsemesi dudaklarını kıvrılttı. "Av çok uzak değil. Adalar arasında yolunu bulmaya çalışıyor. Gözlerin benimki kadar keskin olsaydı, onu görebilirdin." Sonra gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Bu suları bir gemi olarak biliyorum. Ama bir ejderha olarak bilmiyorum. Son uçtuğumdan beri her şey çok değişmiş. Tanıdık ama aynı zamanda yabancı." Kaşlarını çatı. "Mangardor Adaları'nı biliyor musun?"

Kennit omuz silkti. "Mangardor Kayalıklarını biliyorum. Sisli havalarda tehlikelidirler ve bazı gelgitlerde, yaklaşan gemilerin altını parçalayacak kadar ortaya çıkarlar."

Sözlerinin ardından uzun ve tedirgin bir sessizlik oldu. "Demek öyle," dedi sonunda kız sessizce. "Ya dünyanın okyanusları yükseldi, ya da benim bildiğim topraklar battı. Evimden geriye ne kaldı acaba?" Durdu. "Ama sizin Others' Island dediğiniz yer pek değişmemiş gibi görünüyor. Demek ki dünyanın bir kısmı eskisi gibi kalmış. Bu benim için bir bilmece, ancak eve döndüğümde çözebileceğim bir bilmece."

"Evin mi?" Soruyu sıradanlaştırmaya çalıştı. "Nerede orası?"

"Ev, bir olasılık. Şu anda kafanı yorma," dedi. Gülümsedi, ama sesi soğumuştı.

"İstediğin zaman, istediğin şey bu olabilir mi?" diye ısrar etti. "Olabilir.

Ya da olmayabilir. Sana haber veririm." Bir an durakladı. "Sonuçta, henüz şartlarımı kabul ettiğini söylemedin."

Dikkatli, dikkatli. "Ben aceleci bir adam değilim. Hala şartların ne olduğunu daha ayrıntılı olarak bilmek istiyorum."

Kadın yüksek sesle güldü. "Ne saçma bir konu tartışıyoruz. Kabul edersin. Çünkü paylaşmak zorunda olduğumuz hayatta benimkinden daha az seçeneğin var. Birbirimizden başka neyimiz var ki? Bana hediyeler getiriyorsun, değil mi? Bu, sandığından daha doğru. Ama sen hediyelerini vermeni beklemeden, senin hayal edebileceğinden çok daha zengin bir hazine olduğumu söyleyeceğim. Daha büyük hayaller kur, Kennit, şimdiye kadar kurduğundan daha büyük. Derinlerden yılanları çağırıp bize yardım edebilecek bir gemi hayal et. Onlar benim emrimdedir. Ne yapmalarını istersin? Bir gemiyi durdurup yağmalamalarını mı? Başka bir gemiyi istediği yere güvenle götürmelerini mi? Sis içinde sana rehberlik etmelerini mi? Şehrinin limanını tehdit eden herkesten korumalarını mı? Büyük hayaller kur, daha da büyük, Kennit. Sonra da teklif ettiğim şartları kabul et.

Boğazını temizledi. Ağzı kurumuştı. "Çok fazla şey istiyorsun," dedi açıkça. "Ne isteyebilirsin ki, senin teklifine layık ne verebilirim?"

O gülümsedi. "Kendin göremiyorsan, ben sana söyleyeceğim. Sen benim nefesimsin, Kennit. Hareket etmek için sana ve ekibine güveniyorum. Eğer bu devasa gemide mahsur kalacaksam, bana kanatlar verecek cesur bir kaptana ihtiyacım var, kanatlar sadece kanvas olsa bile. Avlanmanın ve güç arayışının zevkini anlayan bir kaptana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Kennit. Kabul et." Sesi daha da alçaldı ve yumuşadı. "Kabul et."

O nefes aldı. "Kabul ediyorum."

Kadın başını geriye attı ve güldü. Sanki çanlar çalıyordu. Rüzgâr bile bu sesin heyecanı ile daha güçlü esiyor gibiydi.

Kennit, kızın parmaklıklarına yaslandı. İçinde coşku yükseldi. Hayallerinin hepsinin elinde olduğuna inanamıyordu. Bir şeyler söylemek için el yordamıyla aradı.

"Wintrow çok hayal kırıklığına uğrayacak. Zavallı çocuk."

Gemi küçük bir iç çekişle sallandı. "O biraz mutluluğu hak ediyor. Onu manastırına geri gönderecek miyiz?"

"Bence en akıllıca yol bu," diye onayladı Kennit. Onun bunu önermesine şaşırdığını gizledi. "Yine de onun gitmesini görmek benim için zor olacak. Onun güzelliğinin bu kadar tahrip olduğunu görmek kalbimi parçaladı. Çok yakışıklı bir delikanlıydı."

"Manastırında daha mutlu olacağına eminim. Bir keşişin pürüzsüz bir cilde ihtiyacı yoktur. Yine de... ayrılık hediyesi olarak onu iyileştirelim mi? Onu nasıl şekillendirdiğimizi hatırlaması için yanında taşıyacak bir hatıra olarak?" Bolt gülümsedi, beyaz dişleri göründü.

Kennit inanmadı. "Bunu da yapabilir misin?"

Gemi komplo kurar gibi gülümsedi. "Bunu da yapabilirsin. Çok daha etkili, sence de öyle değil mi? Şimdi onun kabinine git. Ellerini üzerine koy ve ona iyi dileklerini ilet. Gerisini ben sana söyleyeceğim."

Wintrow'u garip bir uyuşukluk sarmıştı. Meditasyon yapmaya çalışırken zihni soyut bir uçuruma doğru gittikçe daha da derinlere batmıştı. Orada asılı kalmış, kendisine ne olduğunu uzaklardan merak ediyordu. Sonunda daha derin bir bilinç durumuna ulaşmış mıydı? Kapının açıldığını belli belirsiz fark etti.

Kennit'in ellerini göğsünde hissetti. Wintrow gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı. Uyanamıyordu. Sanki boğucu bir el onu bastırıyordu. Sesler duydu, Kennit konuşuyordu ve Etta cevap veriyordu. Gankis sessizce bir şey söyledi. Wintrow uyanmak için mücadele etti ama ne kadar çabalarsa, dünya o kadar uzaklaşıyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüş halde havada asılı kalmıştı. Bilincinin dalları ona ulaştı. Kennit'in açılmış elinden sıcaklık yayıldı. Cildini kapladı, sonra vücudunun derinliklerine sızdı. Kennit yumuşak bir sesle onu cesaretlendirerek konuştu. Wintrow'un yaşam gücü aniden alevlendi. Bilincinde, sanki bir mum aniden bir şenlik ateşinin ışığı ve ısıyla parlamış gibiydi. Yokuş yukarı koşuyormuş gibi nefes nefese kalmaya başladı. Kalbi, nefesinin hızına yetişmek için çabalıyordu. *Dur*, diye yalvarmak istedi Kennit'e. *Lütfen dur*, ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Kendi karanlığına yalvararak çığlık attı.

Duyabiliyordu. Dışarıda onu izleyenlerin şaşkınlık dolu nefeslerini ve hayranlık dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Mürettebatın seslerini tanıdı. "Bakın, değişiyor!" "Saçları bile uzuyor." "Bu bir mucize. Kaptan onu iyileştiriyor."

Vücudunun tüm rezervleri pervasızca yakılıyordu; bu eylemin hayatının yıllarını tükettiğini hissediyordu, ama buna karşı koyamıyordu. Gençleşen cildi şiddetle kaşınıyordu, ama kaslarını kıpırdatamıyordu. Kendi vücudu kontrolünden çıkmıştı. Boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı. Kimse onu duymadı. İyileşme onu içten dışa yiyip bitiriyordu. Onu öldürüyordu. Dünya geri çekildi. Karanlıkta küçük bir cisim olarak süzülüyordu.

Bir süre sonra Kennit'in ellerinin kaybolduğunu fark etti. Kalbinin acı verici çarpıntısı azaldı. Uzakta birisi konuştu. Kennit'in sesi gurur ve yorgunlukla yankılandı.

"İşte. Şimdi onu dinlenmeye bırakın. Önümüzdeki birkaç gün boyunca muhtemelen sadece yemek için uyanacak ve sonra tekrar derin bir uykuya dalacaktır. Kimse bunun için endişelenmesin. Bu, iyileşmenin gerekli bir parçası." Korsanların derin, düzensiz nefeslerini duydu. "Ben de dinlenmeliyim. Bu bana pahalıya mal oldu, ama o bunu hak etti."

Kennit uyandığında akşamın erken saatleriydi. Bir süre hareketsiz yatarak coşkusunun tadını çıkardı. Uyku onu tamamen iyileştirmişti. Wintrow, onun elleriyle iyileşmişti. Elleri Wintrow'un üzerindeyken ve iradesi çocuğun derisini iyileştirirken hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Bunu gören mürettebatı ona derin bir hayranlıkla bakıyordu. Lanetli Kıyılar'ın tüm sahili onun emrindeydi. Etta, ona olan sevgi ve hayranlıkla parlıyordu. Gözlerini açıp bileğine bağladığı tılsıma baktığında, o küçük yüz bile ona kurt gibi sırıtıyordu. Mükemmel bir denge içindeki o an, dünyasında her şey yolundaydı.

"Mutluyum," dedi Kennit yüksek sesle. Kendini bu yabancı kelimeleri söylerken duymak onu gülümsetti.

Rüzgâr esmeye başlamıştı. Geminin yelkenlerinden geçen rüzgârın sesini dinledi ve merak etti. Fırtına belirtisi yoktu. Gemi de rüzgârın etkisiyle sallanmıyordu. Ejderhanın fırtına gibi şeyleri de kontrol etme gücü var mıydı?

Aceleyle ayağa kalktı, koltuk değneğini aldı ve güverteye çıktı. Saçlarını okşayan rüzgâr hafif ve sabitti. Fırtına bulutları yoktu ve

dalgalar ritmik ve düzgündü. Yine de, etrafına bakınırken, yükselen rüzgârın sesi tekrar kulaklarına ulaştı. Kaynağa doğru koştu.

Şaşkınlıkla gördü ki, tüm mürettebat ön güvertede toplanmıştı. Hayranlık ve sessizlik içinde ona yol açtılar. Onların arasından topallayarak geçti ve kendini zorlayarak merdiveni tırmanıp ön güverteye çıktı. Ayakları yere değdiğinde, yükselen rüzgârın sesi tekrar duyuldu. Bu kez kaynağını gördü.

Bolt şarkı söyledi. Kızın yüzünü göremiyordu. Başı geriye doğru eğilmişti, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Hediyesinin gümüş ve lapis rengi, köpüklü siyah bukleler üzerinde parlıyordu. Kız, yükselen rüzgâr gibi bir sesle şarkı söyledi, ardından rüzgârın dalgaları kesen sesi duyuldu. Sesi, derin bir uğultudan, hiçbir insan boğazı ve dudaklarının çıkaramayacağı yüksek bir ısıklık sesine kadar uzanıyordu. Bu, rüzgârın sesine kavuşmuş şarkısıydı ve onu hiçbir insan müziğinin yapamadığı kadar heyecanlandırdı. Denizlerin dilinde, onun içinden konuşuyordu ve Kennit ana dilini tanıdı.

Sonra başka bir ses ona katıldı ve Bolt'un deniz şarkısının etrafında ve içinde saf notalarla dolandı. Herkes başını çevirdi. Derin bir sessizlik gemideki tüm insan seslerini susturdu. Kennit'i saran ilk korku yerini hayranlığa bıraktı. O da gemisi kadar güzeldi. Artık bunu görebiliyordu. Yeşil-altın yılan derinliklerden sallanarak yükseldi, şarkı söylerken çenesi genişçe açılmıştı.

KİŞ

12 İTTİFAK

'' PARAGON, PARAGON. Seninle ne yapacağım ben?"

Brashen'in derin sesi çok yumuşaktı. Güverteye yağan yağmurun sesi, kaptanının sesinden daha yüksekti. Sesinde öfke yoktu, sadece keder vardı. Paragon cevap vermedi. Brashen kimseyle konuşmamasını emrettiği için, o da sessizliğini korudu. Bir gece Lavoy güverteye gelip onu neşelendirmeye çalışsa bile, Paragon sessiz kaldı. Yüzbaşı, onu teselli etmeye çalışmaya başladığında, kararlılığını korumak daha zor olmuştu, ama başarmıştı. Lavoy, Brashen'in kendisine haksızlık ettiğini gerçekten düşünseydi, bir şeyler yapardı. Yapmamış olması, Brashen'in tarafında olduğunu kanıtlıyordu.

Brashen soğuk elleriyle korkuluğa tutunup yaslandı. Paragon, adamın acısının etkisiyle neredeyse geri çekildi. Brashen gerçek ailesi değildi, bu yüzden duygularını her zaman okuyamazdı. Ama böyle anlarda, et ve büyücü ağacının temas ettiği anlarda, Paragon onu yeterince tanıyordu.

"Hayat gemisinin kaptanı olmak böyle olacağını hayal etmemiştim," dedi Brashen. "Hayat gemisinin kaptanı olmak. Hayalimi bilmek ister misin? Bir şekilde beni gerçek ve sağlam bir insan yapacağını hayal etmiştim. Ailesini utandırmış ve Bingtown'daki yerini sonsuza dek kaybetmiş bir denizci değil. Hayat gemisi Paragon'un kaptanı Trell. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Birbirimizi kurtaracağımızı düşünmüştüm, gemi. Bingtown'a zaferle döneceğimizi hayal etmiştim, ben keskin bir mürettebatı komuta ederken, sen gri kanatlı bir martı gibi yelken açardın. İnsanlar bize bakıp, "İşte bir gemi, ve onu yöneten adam işini biliyor" derlerdi. Ve bizi terk eden aileler, bunu yaparak aptallık etmediklerini düşünürlerdi. Brashen, aptalca hayallerine küçümseyerek burnunu çekti. "Ama babamın beni geri alacağını

beni geri alacağını hayal edemiyorum. Bana nazik bir söz bile söyleyeceğini hayal edemiyorum. Korkarım ki her zaman yalnız kalacağım, gemi, ve hayatımın sonu beni yabancı bir kıyıda ıslak, yaşlı bir dilenci olarak bulacak. Bir şansımız olduğunu düşündüğümde, kendime dedim ki, kaptanın hayatı yalnızdır. Bir kadının bir sezondan fazla bana katlanacağını sanmıyorum. Ama bir yaşam gemisiyle en azından birbirimize sahip olacağımızı düşündüm. Sana iyi olabileceğimi içtenlikle düşündüm. Bir gün güvertende yatıp öleceğimi, bir parçamın seninle birlikte yaşayacağını hayal ettim. Bir zamanlar bu o kadar da kötü bir şey gibi gelmemişti. Ama şimdi halimize bak. Senin yine öldürmene izin verdim. Kendi ayakları üzerinde bile duramayan bir mürettebatla korsan sularına doğru yol alıyoruz. Hayatta kalmamız için ne bir planım ne de bir duam var ve her dalga bizi Divvytown'a biraz daha yaklaştırıyor. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Paragon sessizliğini bozmak zorunda kaldı, ama adama bir kez daha kanca atmaya dayanamadı. "Althea da sana çok kızgın. Öfkesi o kadar güçlü ki, ateşten buz gibi oldu."

Bunun Brashen'i öfkeye sürükleyeceğini ummuştu. Öfkeyle başa çıkması, bu derin melankoliden daha kolaydı. Öfkeyle başa çıkmak için tek yapman gereken, rakibinden daha yüksek sesle bağırmaktı. Bunun yerine, Brashen'in kalbinin korkunç sarsıntısını hissetti.

"O da var," diye itiraf etti Brashen mutsuzca. "Nedenini bilmiyorum ve benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

"Seninle konuşuyor," diye karşılık verdi Paragon öfkeyle. Soğuk sessizlik ona aitti. Kimse bunu onun kadar iyi yapamazdı, Althea da dahil.

"Oh, konuşuyor," diye onayladı Brashen. "Evet, efendim." "Hayır, efendim." Ve o siyah, siyah gözleri ıslak şist gibi donuk ve soğuk kalıyor. Ona hiç ulaşamıyorum." Adamın ağzından aniden sözler döküldü, Paragon, Brashen'in elinde olsaydı saklayacağı sözler. "Ve ona ihtiyacım var, en azından bana destek olması için. Bu ekipte sırtıma bıçak saplamayacağını bildiğim bir kişiye ihtiyacım var. Ama o sadece orada durup beni görmezden geliyor, ya da içimden bakıyor ve kendimi hiçlikten de aşağı hissediyorum. Kimse beni bu kadar kötü hissettiremez. Ve bu beni sadece...' Sözleri kesildi.

"Onu sırt üstü yatır ve al. Bu onu sana gerçek hissettirir," diye Paragon onun yerine tamamladı. Bu, Brashen'i kesinlikle kızdıırırdı.

Brashen'in sessiz tiksintisi sözlerinin ardından geldi. Öfke ya da iğrenme patlaması yoktu. Bir an sonra, adam sessizce sordu, "Bunu nereden öğrendin? Ludluckları tanırım. Sert insanlardır, paraya düşkündürler ve pazarlıkta acımasızdırlar. Ama dürüsttüler. Tanıdığım Ludluckların içinde tecavüz ya da cinayet yoktu. Bu senin nerenden geliyor?"

"Belki de *benim* tanıdığım Ludlucklar o kadar titiz değildi. Tecavüz ve cinayeti bolca gördüm, Brashen, tam da senin durduğun yerde, güvertemde." *Ve belki de ben Ludluckların şekillendirdiği bir şeyden daha fazlasıyım. Belki de bir Ludluck elini dümenime koymadan çok önce bir şeklim ve özüm vardı.*

Brashen sessizdi. Fırtına şiddetleniyordu. Rüzgâr, Paragon'un ıslak yelkenlerine çarparak gemiyi hafifçe yana yatırdı. O ve dümençi, gemiyi çok uzağa sürüklemekten durumu kontrol altına aldılar. Brashen'in korkuluğa daha sıkı tutunduğunu hissetti.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu gemi.

"Korkmak zorundayım," diye cevapladı Brashen basitçe. "Bir zamanlar sadece arkadaştık. Seni iyi tanıdığımı sanıyordum. İnsanların senin hakkında söylediklerini biliyordum, ama belki de sen buna mecbur kaldın diye düşünüyordum. O adamı öldürdüğünde, Paragon, onun canını elinden aldığını gördüğümde, kalbimde bir şey değişti. Evet, senden korkuyorum." Daha sessiz bir sesle ekledi: "Ve bu ikimiz için de iyi değil."

Ellerini parmaklıktan çekip arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. Paragon dudaklarını yaladı. Kış fırtınasının tatlı suyu, kesik kesik yüzünden aşağı akıyordu. Brashen sıırıslıklam olmuştu ve sadece ölümlülerin hissedebileceği kadar üşüyordu. Onu geri getirecek sözler bulmaya çalıştı. Aniden yalnız kalmak istemedi, bu fırtınada körü körüne yelken açmak, kendisini "lanet olası tekne" olarak gören bir dümençiye güvenmek istemedi. "Brashen!" diye bağırdı aniden.

Kaptanı tereddütle durdu. Sonra yükselen ve alçalan güverteden geri dönerek bir kez daha korkuluğun yanına geldi. "Paragon?"

"Bir daha öldürmeyeceğime söz veremem. Bunu biliyorsun." Bir gerekçe bulmaya çalıştı. "Senin bile beni öldürmem gerekebilir. O zaman sözümün tutsak kalırım..."

"Biliyorum. Senden ne isteyeceğimi düşünmeye çalıştım. Öldürmemeni değil. Emirlerime her zaman itaat etmeni. Ama seni tanıyorum ve bu sözleri asla veremeyeceğini biliyorum." Ağır bir sesle, "Senden bu sözleri istemiyorum. Bana yalan söylemeni istemiyorum," dedi.

Aniden Brashen'e acımaya başladı. Duygularının böyle bir o yana bir bu yana değişmesinden nefret ediyordu. Ama onları kontrol edemiyordu. Dürtüselce, "Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum, Brashen. Bu yardımcı olur mu?" dedi.

Brashen'in sözlerine şok olduğunu hissetti. Paragon aniden, Brashen'in geminin *onu* öldürebileceğini hiç düşünmediğini fark etti. Paragon'un şimdi böyle bir söz vermesi, geminin bunu yapabileceğini fark etmesini sağladı. Sözünü tutmazsa, hala yapabileceğini. Bir an sonra, Brashen cansız bir sesle, "Tabii ki yardımcı olur. Teşekkür ederim, Paragon," dedi. Tekrar arkasını dönmeye başladı.

"Bekle!" diye seslendi Paragon. "Diğerlerinin benimle konuşmasına izin verecek misin?"

Adamın iç çekişini neredeyse hissetti. "Tabii ki. Bunu reddetmenin bir anlamı yok."

Paragon'un içinde acı bir duygu uyandı. Adamı teselli etmek için söz vermişti, ama adam ısrarla üzölmeyi tercih ediyordu. İnsanlar. Onlar için ne feda edersen et, asla tatmin olmazlar. Brashen ondan hayal kırıklığına uğradıysa, bu onun kendi hatasıydı. Neden ilk öldürölenlerin sana en yakın olanlar, seni en iyi tanıyanlar olduğunu anlamamıştı? Kendine yönelik tehdidi ortadan kaldırmanın tek yolu buydu. Bir yabancıyı öldürmenin ne anlamı vardı? Yabancılar sana zarar vermekle pek ilgilenmezlerdi. Bunu en iyi kendi ailen ve arkadaşların yapardı.

Yağmurda kışın öpücöğü vardı. Tintaglia'nın uzattığı kanatlarına rahatsız edici ama zararsız bir şekilde sıcıırıyordu. Rain Wild Nehri'nin yukarısına doğru uçarken kanatlarını düzenli bir şekilde çırpıyordu. Yakında tekrar avlanıp yemek zorunda kalacaktı, ama yağmur tüm av hayvanlarını ağaçların altına saklamıştı. Rain Wild Nehri boyunca uzanan bataklık sınır bölgelerinde avlanmak zordu. Kuru bir günde bile, orada çamura saplanmak kolaydı. Bu riski göze alamazdı.

Soğuk ve gri gün, ruh haline çok yakıştıyordu. Denizdeki arayışı sonuçsuz kalmıştı. İki kez yılanları görmüştü. Ama alçaktan uçarak onlara hoş geldiniz diye seslendiğinde, derinliklere dalmışlardı.

İki kez daireler çizip havada asılı kalmış, borazan çalarak ve sonra da yılanların geri gelmesini talep ederek kükremişti. Tüm çabaları boşunaydı. Sanki yılanlar onu tanımamışlardı. Irkının dünyada hayatta kaldığını, ama onu tanımadığını bilmek, ruhunun derinliklerine kadar onu üzmüştü. İçinde korkunç bir boşuna hissi oluşmuştu, bu his, onu kemiren açlıkla birleşerek içten içe yanan bir öfkeye dönüşmüştü. Sahillerde avlanma kötü geçmişti; kıyı şeridinde bolca olması gereken göçmen deniz memelileri ortada yoktu. Hatırladığı kıyı şeridinin de ortada olmadığını düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değildi.

Keşif gezisi, türünün son uçtuğundan beri dünyanın ne kadar değiştiğini görmesini sağlamıştı. Kıtanın tüm kenarı batmıştı. Bir zamanlar uzun kumlu sahillerin üzerinde yükselen dağ silsilesi, artık uzun bir ada zincirinin tepeleri haline gelmişti. Bir zamanlar vahşi ve evcil av hayvanlarının sürüleriyle dolu olan verimli iç ovalar, artık geniş bir yağmur ormanı bataklığına dönüşmüştü. Bir zamanlar karayla çevrili olan buharlı iç deniz, artık geniş bir çayırılık alandan geçen çok sayıda nehir olarak okyanusa akıyordu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Kendi türünün onu tanımamasına şaşırmamalıydı.

İnsanlar, ölmek üzere olan bir tavşanın üzerindeki pireler gibi çoğalmıştı. Kirli, dumanlı yerleşim yerleri dünyayı kirletiyordu. Yılanları ararken, onların küçük ada yerleşim yerlerini ve liman kasabalarını görmüştü. Yıldızlı bir gecede Bingtown'un üzerinde uçarken, onu ışıklarla benekli karanlık bir leke olarak görmüştü. Trehaug, örümcek ağlarıyla birbirine bağlanmış bir dizi sincap yuvasından ibaretti. İnsanların, yapay yapılar olmadan doğal dünyayla başa çıkamayacak kadar çaresiz yaratıkları küçümsemesine rağmen, istedikleri yere kendilerine bir yuva inşa etme yeteneklerine karşı isteksiz bir hayranlık duyuyordu. En azından Elderlingler muhteşem yapılar inşa etmişlerdi. Onların zarif mimarisini, şimdi enkaza dönüşmüş ya da yankı yapan harabeler halinde duran o görkemli, misafirperver şehirleri düşündüğünde, Elderlinglerin yok olması ve insanların dünyayı miras alması onu dehşete düşürüyordu.

İnsanlığın kulübelerini geride bırakmıştı. Yalnız yaşamak zorundaysa, Kelsingra'nın yakınlarında yaşayacaktı. Orada av hayvanları boldu ve toprak, dizlerine batmadan üzerinde durabilecek kadar sağlamdı. Hava şartlarından korunmak isterse, Elderlinglerin eski yapıları ona barınak sağlayacaktı. Önünde uzun yıllar vardı. En azından ihtişamın hatıralarının olduğu bir yerde geçirebilirdi.

Sürekli yağan yağmurun içinde uçarken, nehir kıyılarında av arayarak gözlerini dört açtı. Canlı bir şey bulma umudu çok azdı. Son depremden beri nehir soluk ve asitli akıyordu, pulları olmayan her şey için ölümcül.

Trehaug'un çok yukarısında, çırpınan yılanı gördü. İlk başta, nehrin akıntısıyla aşağıya doğru sürüklenen bir kütük sandı. Gözlerini kırıp yağmur suyunu silerek tekrar baktı. Yılanın kokusu burnuna ulaşınca, gördüklerini anlamak için yüksekten aşağıya indi.

Nehir sığıdı, sert taşların üzerinden süt rengi bir su akıyordu. Bu da onun hafızasından farklıydı. Bir zamanlar bu nehir, Kelsingra gibi şehirlerin ve onun ötesindeki çiftçi topluluklarının ve takas kasabalarının bulunduğu iç kesimlere uzanan güzel ve derin bir kanal oluşturuyordu. Sadece yılanlar değil, büyük gemiler de bu nehirde rahatlıkla seyrediyordu. Şimdi ise, hırpalanmış mavi yılan, kendisini bile örtmeyen suda akıntıya karşı güçsüzce mücadele ediyordu.

Güvenli bir şekilde karaya çıkabileceği bir yer bulana kadar iki tur attı. Sonra nehrin aşağısına doğru ilerleyerek, karaya oturmuş yılanın acınası manzarasına koştu. Yakından bakıldığında durumu içler acısıydı. Bir süredir burada mahsur kalmıştı. Güneş sırtını yakmıştı ve nehrin taşlı yatağına karşı verdiği mücadele derisini paramparça etmişti. Koruyucu pullu derisi yırtılınca nehir suyu etine derin yaralar açmıştı. O kadar hırpalanmıştı ki cinsiyetini bile ayırt edemedi. Ona, yumurtlamış ve ölmek için sığ sulara sürüklenmiş bir somon balığını hatırlattı.

"Hoş geldin," dedi, alay veya acı olmadan. Yılan tek gözüyle ona baktı ve aniden nehir yukarı doğru yüzmek için çabalarını iki katına çıkardı. Ondan kaçtı. Panik hali ve üzerindeki ölüm kokusu çok belirgindi.

"Yavaş, yavaş, yüzgeçli. Sana zarar vermek için gelmedim, yardım etmek için geldim. Seni daha derin suya itmeme izin ver. Derinin ıslanmaya ihtiyacı var." Yumuşak bir sesle, sözlerine müzik ve şefkat katarak konuştu. Yılan mücadele etmeyi bıraktı, ama bu sakinlikten çok yorgunluktan kaynaklanıyordu. Gözleri hâlâ sağa sola bakınıyor, kaçmak için bir yol arıyordu, ama vücudu bunu denemeyecek kadar yorgundu. Tintaglia tekrar denedi. "Seni karşılamak ve eve götürmek için buradayım. Konuşabilir misin? Beni anlıyor musun?"

Yılan cevap olarak başını sudan çıkardı. Yelesini dikmeye çalıştı ama zehir fişkırmadı. "Git buradan," diye tısladı. "Seni öldüreceğim," diye tehdit etti.

"Sen mantıklı konuşmuyorsun. Ben sana yardım etmek için buradayım. Hatırlamıyor musun? Nehirden çıkıp koza yapmaya geldiğinde, ejderhalar seni karşılar ve sana yardım eder. Sana kozanı yapmak için en iyi kumu göstereceğim. Kozana saldı salyam, sana türümüzün anılarını bahşedecek. Benden korkma. Henüz çok geç değil. Kış yaklaşıyor, ama soğuk aylar boyunca seni iyi koruyacağım. Yaz geldiğinde, seni örten yaprakları ve çamuru kazıyacağım. Güneş kozana degecek ve kozan eriyip açılacak. Sen güzel bir ejderha olacaksın. Üç Diyarın Efendisi olacaksın. Sana söz veriyorum."

Sönük gözlerini kapattı, sonra yavaşça açtı. Kız, güvensizliğin çaresizlikle savaştığını görebiliyordu. "Daha derin su," diye yalvardı yılan.

"Evet," diye onayladı Tintaglia. Başını kaldırıp etrafına bakındı. Ama daha derin su yoktu, zavallı yarattığı nehrin aşağısına sürüklemelikçe. Orada ne yiyecek bulabilirdi ki, ne de koza yapabileceği bir yer. Trehaug şehri, ilk koza yapma yeri idi. Yükselen su seviyesi tarafından yutulmuştu. Biraz daha yukarıda başka bir yer vardı. Ama nehir geniş yatağında yer değiştirmiş, bir zamanlar gümüş şeritli kumlu çamurla kaplı zengin kıyıları geçerek sığ ve taşlı bir şekilde akıyordu. Yılanın oraya ulaşmasına nasıl yardım edebilirdi? Oraya vardıklarında, yılanın koza yapabilmesi için sıvılaşmış çamuru yutabilmesi için çamuru, suyu ve yılanı nasıl bir araya getirecekti?

Yılan yorgun başını kaldırdı ve umutsuzlukla düşük bir ses çıkardı. Tintaglia harekete geçmek zorunda hissetti. İki insanı zahmetsizce kaldırıp taşımıştı, ama yılanın ağırlığı neredeyse onunla eşitti. Onu nehrin kıyısındaki biraz daha derin bir su kanalına sürüklemeye çalıştığında, pençeleri yılanın yumuşamış etine batarak açık yaralarına derinlemesine saplandı. Yaratık çılgılık attı ve çılgınca debelendi. Çırpınan kuyruğu Tintaglia'yı sendeletti. Dört ayak üstüne düşerek dengede kaldı. Bu sırada, el yordamıyla aradığı şey nehrin yatağında pürüzsüz, sert ve yuvarlak bir şeydi. Ağırlığı altında döndü ve çatladı. Ani bir dürtüyle pençelerini altına geçirdi ve yüzeye çıkardı.

Bir kafatası. Bir yılan kafatası. Nehrin asitli suyu, ağır kemiği kırılğan hale getirmişti; pençelerinde parçalandı. Kalbi sızlayarak sığılığı aradı. Burada, hala birbirine yapışık üç kalın omurga kemiği vardı. Orada bir kafatası daha vardı. Tabanını pençeledi ve çeşitli aşamalarda çürüme gösteren kaburgalar ve bir çene kemiği çıkardı. Bazılarında eklemlerine yapışmış kıkırdak parçaları vardı; diğerleri pürüzsüz bir şekilde cilalanmış ya da oyulmuştu. Kendi ırkının kemikleri buradaydı. Göç rotalarının bu kadarını hatırlayabilenler, bu son engelle karşılaşmış ve burada can vermişti.

Talihsiz yılan şimdi yan yatmış, acıyla hırıltılar çıkarıyordu. Toplayabildiği birkaç damla zehir, yelesinden kendi gözlerine akıyordu. Tintaglia yaklaşp üzerine eğildi. Yaratık büyük gözlerini kısaca kapattı. Sonra tek bir kelimeyi zorlukla söyledi.

"Lütfen."

Tintaglia başını geriye attı ve o anki öfkesini ve nefretini sarsıcı bir sesle dile getirdi. Öfkesinin içinde serbestçe dolaşmasına izin verdi, zihnini ve gözlerini kızıl bir sisle kaplamasına izin verdi. Sonra isteğini kabul etti. Güçlü çeneleri, zehir damlayan yelesinin hemen altındaki yılanın boynunu kavradı. Tek bir vahşi ısırıkla omurgasını kopardı. Yılanın vücudu titredi ve kuyruğunun ucu suya çarparak sıçradı. Tintaglia, yılanın can çekişmesini izledi. Gözleri son kez yavaşça döndü. Çenesi spazmlar halinde açılıp kapandı. Sonunda hareketsiz kaldı.

Yılanın kanının tadı keskin ve acıydı. Soluk zehirleri dilini yakıyordu. O anda, onun hayatının ne kadar kısa olduğunu anladı. Bir an için o oldu ve yorgunluk ve acıdan titredi. Her şeyi kafa karışıklığı sardı. Tintaglia kendine geldiğinde, yılanın hayatının tamamen boşuna olduğu düşüncesi onu sarsmıştı. Yılan, göç etmesini ve değişmesini söyleyen işaretlere defalarca tepki vermişti. Bu zavallı yaratığın güneydeki zengin beslenme alanlarını terk edip kuzeye göç ettiğini kaç kez yaptığını bilmiyordu.

Boynunu eğip onun etini yerken, her şey ona netleşti. Onun anıları kendi anılarına eklendi. Dünya olması gerektiği gibi dönseydi, onun anılarını kendi anılarıyla birlikte yavrularına aktaracaktı. Birisi onun boşa harcanan hayatından faydalananacaktı. O boşuna ölmemiş olacaktı. Onun gördüklerini ve yaşadıklarını gördü.

tüm hayal kırıklıklarını biliyordu ve hayal kırıklığının kafa karışıklığına, sonunda da hayvani bir hale dönüşmesini izledi. Her göçte, tanıdık deniz manzaraları ve Hatırlayan Kişi'yi aramıştı. Her seferinde hayal kırıklığına uğramıştı. Kışlar onu beslenmek ve bedenini güçlendirmek için tekrar güneye sürüklemiş, yıllar geçip tekrar kuzeye dönme zamanı gelene kadar orada kalmıştı. Bunu ejderhanın bakış açısıyla bilebilirdi. Yılanın, sadece yılan geçmişinin anılarıyla bu kadar uzağa gelmesi neredeyse bir mucizeydi. Onun soyulmuş kemiklerine, ağzındaki iğrenç etine baktı. Onu daha derin sulara götürebilseydi bile, yine de ölecekti. Ondan kaçan deniz yılanlarının gizemi çözülmüştü. Daha fazla kemik kazıdı ve onları boş boş inceledi. İşte halkı, işte ırkı. İşte gelecek ve işte geçmiş...

Yılanın kalıntılarına sırtını döndü. Nehir onu da diğerleri gibi yutsun. Hiçbiri kalmayana kadar başkalarını da yiyip bitirecekti. Bunu değiştirmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Nehrin buradan daha derine akmasını sağlayamaz, ya da akışını değiştirip onu gümüş rengi topraklara bir kez daha yaklaştırması için yapamazdı. Kendi kendine homurdandı. Üç Diyarın Efendileri. Yeryüzünün, denizin ve gökyüzünün hükümdarları, ama hiçbirinin efendisi değiller.

Nehir onu üşütüyordu ve suyun ekşi tadı kaşınmaya başlamıştı. Sıkı pullu derisi bile bu kadar güçlü akarken tamamen su geçirmez değildi. Kıyıdan uzaklaşarak nehrin ortasına doğru yürüdü, başının üstünde açık gökyüzü vardı, kanatlarını gerdi, ağırlığını arka ayaklarına verdi. Zıpladı, ama yine suya sertçe düştü. Pençeli ayaklarının altındaki çakıl kaymış ve ivmesini bozmuştu. Yorgundu. Bir an için, Elderlinglerin kanatlı misafirleri için sevgiyle hazırladıkları sert zeminli iniş alanlarını özledi. Elderlingler hayatta kalsaydı, diye düşündü, ırkı hala varlığını sürdürüyor olurdu. Ejderhalar için nehrin bu sığ yerini dolaşırlardı. Ama Elderlingler ölmüş ve mirasçıları olarak zavallı insanlığı bırakmışlardı.

Başka bir atlama denemesi için çömelmişken, bir düşünce onu ürpertti. İnsanlar bir şeyler inşa ediyordu. İnsanlar nehri kazıp, bu bölgedeki su akışını bir yılanın geçebileceği kadar derinleştirebilir miydi? Nehrin, gümüş rengi

toprağın yakınına akmasını sağlayabilirler miydi? İnsanların yaptıklarını göz önünde bulundurdu.

Yapabilirlerdi. Ama yapacaklar mıydı?

Kararlılık onu sardı. Güçle sıçradı ve çırpınan kanatları ağırlığını taşıyarak onu havaya kaldırdı. Tekrar öldürmesi gerekiyordu, ağzındaki yılanın bozuk etinin kötü tadını çıkarmak için. Bunu yapacaktı, ama yaparken düşünecekti. Zorlama mı, rüşvet mi? Pazarlık mı, tehdit mi? Trehaug'a dönmeden önce her seçeneği değerlendirecekti. İnsanları kendisine hizmet etmeye zorlayabilirdi. Türünün hayatta kalması hala mümkün olabilirdi.

Kamarasının kapısının çalınması biraz fazla sert olmuştu. Brashen sandalyesinde dik oturdu ve dişlerini sıktı. Hemen sonuca varmamaya dikkat etti. Derin bir nefes aldı ve sessizce "Girin" dedi.

Lavoy içeri girip kapıyı sıkıca kapattı. Nöbetinden yeni çıkmıştı. Yağmurlukları onu biraz kuru tutmuştu, ama şapkasını çıkardığında saçları başına yapışmış, sırlıslıkmıydı. Fırtına şiddetli değildi, ama yağmurun ısrarla yağıyor olması moral bozucuydu. İnsanı iliklerine kadar üşütüyordu. "Beni görmek istemiştin," diye selamladı Lavoy.

Brashen, "efendim" demediğini fark etti. "Evet, görmek istedim," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Büfede rom var. Isın. Sonra sana bazı talimatlar vermek istiyorum." Rom, böyle soğuk bir fırtınada her tayfa arkadaşına gösterilmesi gereken bir nezaketti. Brashen, onu azarlama hazırlığı yaparken bile bu nezaketi göstermeye karar verdi.

"Teşekkür ederim, efendim," diye cevapladı Lavoy. Brashen, adamın içkiyi kadehine doldurup bir dikişte içmesini izledi. Bu, tayın gardını düşürmüştü. Brashen'in masasına yaklaşp önüne dikildiğinde tavırlarında daha az huysuzluk vardı. "Talimatlar, efendim?"

Dikkatlice ifade etti. "Emirlerimin nasıl yerine getirileceğini, özellikle de seninle ilgili olanları önceden netleştirmek istiyorum."

Bu, adamı tekrar gerginleştirdi. "Efendim?" diye sordu soğuk bir sesle.

Brashen sandalyesine yaslandı. Sesi düz kalmıştı. "Korsan saldırısı sırasında mürettebatın performansı berbatdı. Dağınık ve düzensizlerdi. Bir takım olarak savaşmayı öğrenmeleri gerekiyor.

"Eski köleleri diğer mürettebatla karıştırmanı emretmişim. Bu emrim yerine getirilmedi. Bu nedenle, onları ikinci kaptanın nöbetine almanı ve onun onları gruba entegre etmesini istiyorum. Onlara bunun performanslarından memnun olmadığımıdan dolayı olmadığını açıkça belirt. Cezalandırıldıklarını düşünmelerini istemiyorum."

Lavoy nefes aldı. "Öyle algılayacaklardır. Benim için çalışmaya alışkınlar. Değişikliğe tepki gösterebilirler."

"Öyle olmamalarını sağla," diye emretti Brashen kısaca. "İkinci talimatım, figür başıyla konuşmakla ilgili." Lavoy'un gözleri kısaca, hafifçe açıldı, ama Brashen'in emin olması için yeterliydi. Lavoy bu emre zaten uymamıştı. Kalbi bir kez daha sıkıştı. Durum, korktuğundan daha kötüydü. Sesini sabit tutarak devam etti: "Mürettebatın Paragon ile konuşmasını yasaklayan emrimi kaldırmak üzereyim. Ancak, onunla konuşmanın hala yasak olduğunu anlamanızı istiyorum. Disiplin ve geminin morali nedeniyle, bu kısıtlamayı sizinle aramızda kalmasını sağlayacağım. Yine de, bu kısıtlamayı ihlal ettiğiniz izlenimi bile vermenize müsamaha göstermeyeceğim. Figür başıyla konuşmayacaksınız."

İkinci kaptanın elleri yumruk haline geldi. Saygı dolu tavrı kaybolmuş, "Nedenini sorabilir miyim, efendim?" diye homurdandı.

Brashen sesini düzleştirdi. "Hayır. Sormana gerek yok."

Lavoy masum bir adam gibi davranmaya çalıştı. Yüzüne şehit protestosu maskesi takıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum efendim, ya da kim benim hakkımda kötü konuşuyor. Ben yanlış bir şey yapmadım. Mürettebatla aranızda girerseniz işimi nasıl yapacağım? Gemi benimle konuşursa ne yapmam gerekiyor? Onu görmezden mi geleyim? Nasıl yapabilirim –"

Brashen adamın boğazını sıkmak istedi, ama yerinde kalarak kaptan tavrını korumayı başardı. "Eğer bu iş seni aşıyorsa Lavoy, söyle. Görevinden istifa edebilirsin. Gemide başka yetenekli adamlar da var."

"Yani o kadını mı? Beni indirip onu birinci kaptan yardımcılığına mı getireceksin?" Gözleri öfkeden karardı. "Sana bir şey söyleyeyim. O kadın ilk nöbetini bile tamamlayamaz. Adamlar onu kabul etmez. Sen ve o, onda gerekli nitelikler varmış gibi davranabilirsiniz, ama yok. O..."

"Yeter. Emrin belli. Git." Brashen'in sandalyesinde kalabilmek için elinden gelen tek şey buydu. Bunun kavgayla bitmesini istemiyordu. Lavoy dayaktan ders alan bir adam değildi; sadece kin beslerdi. "Lavoy, seni kimse istemediğinde ben aldım. Sana sunduğum şey açıktı: kendini kanıtlama şansı. Hâlâ bu şansın var. Olabileceğin en iyi birinci kaptan ol. Ama bu gemide bundan fazlasını yapmaya çalışma. Emirlerimi al ve yerine getir. Tek görevin bu. Daha azını yaparsan, ilk fırsatta seni gemiden atarım. Seni sıradan bir denizci olarak gemide tutmam. Sen de bunu hiçbirimiz için kabul etmezsın. Söylediklerimi düşün. Şimdi çık dışarı.

Adam ona ağır bir sessizlikle baktı, sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. Brashen son kez konuştu. "Bu konuşmanın özel kalmasını hâlâ istiyorum. Sen de aynısını yapmanı öneririm."

"Efendim," dedi Lavoy. Bu bir kabul değildi. Sadece Brashen'in konuştuğunu kabul ediyordu. Kapı arkasından kapandı.

Brashen sandalyesine yaslandı. Gerginlikten sırtı ağrıyordu. Hiçbir şeyi çözememişti. Belki biraz daha zaman kazanmıştı. Kendi kendine yüzünü buruşturdu. Şansına bakılırsa, Divvytown'da her şey dağılana kadar durumu idare edebilirdi.

Bir süre oturdu, gecenin son görevinden korkarak. Paragon'la konuşmuş ve Lavoy'la yüzleşmişti. Hâlâ Althea'yla işleri yoluna koyması gerekiyordu, ama geminin alaycı sözleri aklına geldi: Öfkesi o kadar şiddetliydi ki, ateşten buz gibi olmuştu. Geminin ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve sözlerinin doğruluğundan şüphe etmiyordu. Onu çağırmak için cesaretini toplamaya çalıştı, sonra aniden onun nöbeti bitene kadar beklemeye karar verdi. Böylesi daha iyi olurdu.

Ranzasına gitti, botlarını çıkardı, gömleğini gevşetip üzerine attı. Uyuyamadı. Divvytown ve orada ne yapabileceği hakkında endişelenmeye çalıştı. Althea'nın soğuk öfkesi, hiçbir korsanın gölgesinden daha karanlık bir şekilde beliriyordu. Karşılaşmaktan korkuyordu, ona söyleyeceği sözlerden değil, onunla yalnız kalmak için bir bahane bulmayı ne kadar çok istediğinden.

Yağmur sert, soğuk ve keskin idi, ama onu sürükleyen rüzgâr sabitti. Althea bu gece Cypros'u dümen başına koymuştu. Görev bunu gerektiriyordu.

Orada durup sabit tutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Jek, baş güvertede nöbet tutuyordu. Yağmur, çevredeki adalardan sürüklenen kütükleri gevşetebilirdi. Jek, bu tür tehlikelere karşı keskin gözleri vardı ve dümenciye önceden uyarıda bulunurdu. Paragon, nöbetinde Jek'i diğerlerine tercih ediyordu. Brashen, kimseye figür başıyla konuşmayı yasaklamıştı, ama Althea, sessizliği suçlayıcı değil, dostça hale getirme yeteneğine sahipti.

Althea güvertede dolaşırken sorunlarını kafasında tartıyordu. Brashen, diye kendi kendine inatla söyledi, sorunları arasında değildi. Bir erkeğin gerçek hedeflerinden dikkatini dağıtmasına izin vermek en büyük hatası olmuştu. Artık onun kendisi hakkındaki gerçek düşüncesini bildiği için, onu bir kenara bırakıp tüm çabasını kendi hayatını geri kazanmaya odaklayabilirdi. Adamı düşünmeyi bıraktığı anda her şey netleşti.

Savaş gününden beri Althea, kendinden beklentilerini yükseltmişti. Brashen'in onu beceriksiz ve zayıf görmesi önemli değildi, yeter ki kendisi yüksek kişisel standartlara bağlı kalsın. Artık hayatını gemiye ve geminin kusursuz çalışmasına odaklamıştı. Kendi nöbetinde disiplini sıkılaştırmıştı, Lavoy'un yaptığı gibi dayak ve bağırarak değil, her görevin tam olarak emrettiği gibi yapılmasını ısrarla talep ederek. Güverte tayfalarının hem zayıf hem de güçlü yanlarını keşfetmişti. Semoy hızlı değildi, ama gemiler ve gemicilik hakkında derin bilgisi vardı. Yolculuğun ilk bölümünde, şişesinden ayrı kalmaktan çok acı çekmişti. Lavoy, titrek elleriyle işe yaramaz bir baş belası olarak yaşlı adamı onun nöbetine vermişti, ama artık denize alışan Semoy, donanım ve halatlar konusunda pek çok püf noktası bildiğini kanıtlamıştı. Lop basit bir adamdı ve karar verme veya stresle başa çıkmakta zorlanıyordu, ama gemiyi yönetmenin sıkıcı ve rutin işlerinde yorulmak bilmiyordu. Jek ise tam tersiydi, hızlı ve zorlukları seven biriydi, ama çabuk sıkılır ve tekrarlayan işlerde dikkatsiz olurdu. Althea, artık nöbetlerinin görevlerine uygun olduğunu düşünerek kendini övüyordu. İki gündür kimseye sertçe konuşmak zorunda kalmamıştı.

Bu yüzden, Brashen'in uyuyor olması gereken saatte güverteye çıkması için pek bir mazeret yoktu. Fırtına mürettebatı son derece zorluyor olsaydı, bunu affedebilirdi, ama hava sadece kötüydü, tehlikeli değildi. Güverte devriyesinde iki kez onunla karşılaştı. İlk kez gözleri ona takıldı ve "İyi akşamlar" dedi.

ciddiyetle karşılık verdi ve yoluna devam etti. Onun ön güverteye doğru gittiğini fark etti. Belki de, ironik bir şekilde düşündü, Jek'in görevini "izliyordu".

İkinci kez karşılaştıklarında, adam utanç duymuş gibi davrandı. Önünde durdu ve fırtına hakkında önemsiz bir yorum yaptı. O da fırtınanın hoş olmadığını kabul etti ve yanından geçmek için hareket etti.

"Althea." Onun sesi onu durdurdu.

O da ona döndü. "Efendim?" diye sordu.

Adam ona bakakaldı. Yüzü, geminin fenerinden gelen sallanan ışığın altında değişen gölgeler ve düzlüklerle dolu bir tablo gibiydi. Gözlerinden soğuk yağmur damlalarının aktığını gördü. Hak etmişti. Bu havada güverteye çıkması için gerçek bir nedeni yoktu. Adamın bir bahane aramasını izledi. Adam nefes aldı. "Nöbetin bittiğinde, baş tarafındaki heykel ile konuşma yasağını kaldıracağımı bilmeni istedim." İçini çekti. "Onun üzerinde bir etkisi oldu mu emin değilim. Bazen izolasyonun onu daha da isyana sürükleyeceğinden korkuyorum. Bu yüzden bu emri kaldırıyorum."

Kadın bir kez başını salladı. "Öyle demiştiniz. Anladım, efendim."

Sanki daha fazla bir şey söylemesini beklermiş gibi bir an daha orada durdu. Ama ikinci kaptanın kaptana bu konuyla ilgili söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Kaptan bir emri değiştirmek üzereydi; o da mürettebatın bu emre uyduğunu görecekti. Kaptan kısa bir baş sallayıp yanından uzaklaşana kadar ona dikkatini vermeye devam etti. Sonra işine geri döndü.

Böylece Paragon ile tekrar konuşabileceklerdi. Rahatladığını mı, yoksa rahatlamadığını mı bilmiyordu. Belki bu Amber'in moralini düzeltirdi. Paragon'un cinayetinden beri marangoz karamsar bir ruh hali içindeydi. Bu konuyu konuştuklarında, her zaman Lavoy'u suçluyor ve ikinci kaptanın gemiyi buna kışkırttığını iddia ediyordu. Althea kişisel olarak buna katılmıyordu, ama ikinci kaptan olarak böyle bir ifadeye katılamazdı. Bu nedenle, dilini tutmuştu, ama bu Amber'ı daha da öfkelenmişti.

Amber, Paragon'la ilk kez konuştuğunda ne diyecekti acaba? Onu azarlayacak mıydı, yoksa bir açıklama mı isteyecekti? Althea, kendisinin ne yapacağını biliyordu. Ona, ona davrandığı gibi davranacaktı.

Paragon'un tüm günahları. O bunu görmezden gelecekti. Gemide bundan bahsetmeyecekti, tıpkı onun iki kez gemiyi alabora edip tüm mürettebatını öldürdüğünü hiç bahsetmediği gibi. Bazı eylemler kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu. Paragon, onun yaptıklarına nasıl tepki verdiğini biliyordu. O, gövdesi büyük ölçüde büyücü ağacından yapılmış eski bir yaşam gemisiydi. Ona dehşetini ve dehşetini iletmeden geminin hiçbir parçasına dokunamazdı. Ne yazık ki, ondan tek duyduğu şey meydan okuma ve öfkeydi. Yaptıklarının haklı olduğunu düşünüyordu. Kimsenin onun duygularını paylaşmamasına kızgındı. Bunu, Paragon hakkındaki bitmeyen gizemler listesine ekledi. Güvertede bir kez daha yavaşça dolaştı, ama kusur bulacak hiçbir şey bulamadı. Basit bir görev bulmak rahatlatıcı olurdu. Bunun yerine, düşünceleri Vivacia'ya yöneldi. Her geçen gün, gemisini geri alma umudu azalıyordu. Yaşayan gemisinden ayrılmanın acısı artık eski bir acıydı. İyileşmeyen bir yara gibi, içinde derin bir acı hissediyordu. Bazen, şu anda olduğu gibi, sanki ağrıyan bir dişi sallıyormuş gibi o acıyı dürtüyordu. Ruhunun hala hayatta olduğunu kanıtlamak için, onu yeni alevlere kıskırtmak için üzerinde duruyordu. Gemisini geri alabilseydi, her şey yoluna girecekti. Vivacia'nın güvertesi ayaklarının altında olsaydı, diğer endişelerinin hiçbirisi önemli olmazdı. Brashen'i unutabilirdi. Bu gece gemisini geri alma hayali umutsuz görünüyordu. Paragon onu öldürmeden önce o çocuğun söylediklerine göre, Kennit fidye teklifine açık olmayacaktı, özellikle de mütevazı bir teklife. Geriye sadece güç ya da hile kalıyordu. Korsan saldırısı sırasında mürettebatın Paragon'u gelişigüzel savunması, ona kimseyi bir şeye zorlayabileceklerine dair çok az güven bırakmıştı.

Geriye aldatma kalıyordu. Ancak, Bingtown'dan kaçıp korsan olmak isteyenler gibi davranma fikri, ona bir eylem planından çok bir sahne komedisi gibi geldi. Sonunda, bu fikir gülünç ve yararsız olmaktan öteye geçemeyebilirdi. Lavoy'un ekmeğine yağ sürmüş olabilirdi. Açıkçası, o ve dövmeli mürettebatı bu fikri çok beğenmişlerdi. Bir adım daha ileri gidip Paragon'u ele geçirip onu gerçekten korsan gemisi olarak kullanmayı mı umuyordu? Bu rolü oynamak, bu fikri kaçınılmaz olarak tüm denizcilerin aklına sokacaktı. Mürettebat olarak aldıkları Bingtown liman işçileri, böyle bir kariyer ve hedef değişikliğine ahlaki olarak güçlü bir şekilde karşı çıkmayacaktı. Geminin kendisi ise artık bilmiyordu. Tüm bu macera, Paragon'un karakterinde hiç şüphelenmediği yönlerini ortaya çıkarmıştı. Zamanı vardı, daha iyi bir plan yapmak için zamanı, bu zavallı, çılgın gemiyi anlamak için zamanı vardı.

gemiye anlamak için. Ama zaman, vahşî bir çizgi gibi ellerinden akıp gidiyordu. Her nöbet, onları Kennit'in kalesi Divvytown'a yaklaştırıyordu.

Sabah olunca yağmur dinmeye başladı. Nöbeti sona erdiğinde, güneş bulutların arasından çıkarak geniş ışık şeritlerini suya ve su üzerinde yer alan adalara düşürdü. Rüzgâr şiddetini artırarak yön değiştirdi. Lavoy'un adamları güverteye çıkarken, nöbetçilere Brashen'in yeni emirlerini dinlemek için toplanmalarını emretti. Lavoy geçerken ona öfkeyle baktı, ama düşmanlığı artık onu şaşırtmamıştı. Bu işinin bir parçasıydı.

Tüm mürettebat güverteye toplandığında, Brashen konuşmaya başladı. O, gemi başındaki heykelin konuşma yasağını kaldırırken, o soğukkanlılıkla dinledi. Beklediği gibi, Amber'ın yüzünde rahatlama belirdi. Brashen, eski köleleri onun nöbetine almak için adamlarını nöbetinden alırken, o sessizliğini korudu. Ona danışmadan, nöbetinin mümkün olduğunca verimli çalışması için gösterdiği özeni boşa çıkarmıştı. Şimdi, her gün korsan bölgesine daha da yaklaşıırken, onu neredeyse hiç tanımadığı adamlardan sorumlu tutmuştu, belki de Lavoy'un isyan çıkarmaya teşvik ettiği adamlardan. Nöbetine ne güzel bir ekleme. Sessizce öfkeleni, ama öfkesini hiç belli etmedi.

Brashen işini bitirdiğinde, denizcileri yemek yemeye, uyumaya ya da bulabilecekleri başka eğlencelere gönderdi. Öfkesi iştahını kaçırmıştı. Doğruca kamarasına gitti, keşke bu oda iki kişiyle paylaştığı küçücük bir yer değil de gerçekten kendisine ait olsaydı diye düşündü. Bir kez olsun odası boştu. Jek yemek yiyor olmalıydı ve Amber muhtemelen Paragon'un yanındaydı. Figür başını görmemek için bir an suçluluk duydu. Sonra öfkesine odaklandı ve bunun en iyisi olduğuna karar verdi. Brashen'ı yumuşak duygularından uzaklaştırmakla kalmamış, gemiyi ve Amber'ı da uzaklaştırmıştı. Böylesi daha basit ve daha iyiydi. Kişisel düşüncelerin görevlerinin önüne geçmesine izin vermediğinde, ikinci kaptan olarak en verimli şekilde çalışabilirdi.

Uyumak, ihtiyacı olan şeydi. Yağmurla ıslanmış gömleğini pantolonundan çıkardı ve başının üzerinden geçirmeye başlamıştı ki, kapı çalındı. Sinirle tısladı. "Ne var?" diye sordu kapıdan. Clef kapının arkasından sessizce bir şey söyledi. Gömleğini tekrar giydi, kapıyı açtı ve "Ne var?" diye sordu.

Clef iki adım geri çekildi. "Kaptan seni görmek istiyor," diye patladı. Şaşkın yüzü soğuk gerçekliğin bir yansımasıydı. Nefes aldı ve yüzünü düzeltti.

"Teşekkürler," dedi sertçe ve kapıyı tekrar kapattı. Brashen, diğerleriyle birlikte güvertede toplanmışken, her neyse onu halledemez miydi? Neden onun bulabildiği azıcık mahremiyetini ve uykusunu bölmek zorundaydı? Gömleğinin eteğini pantolonunun içine soktu ve odadan çıktı.

"Girin!" Brashen, kapının gürültüsüne yanıt olarak seslendi. Önemli haberler için Lavoy veya denizcilerinden birinin gelmesini bekleyerek haritalarından başını kaldırdı. Bunun yerine Althea içeri girdi ve onun karşısına dikildi.

"Clef'i beni çağırmaya gönderdiniz, efendim."

Kalbi sıkıştı. "Gönderdim," diye kabul etti ve sonra hiçbir kelime bulamadı. Bir an sonra, "Otur," diye davet etti, ama Althea sanki emir vermiş gibi sert bir şekilde sandalyeye oturdu. Otururken, gözlerini ondan ayırmadan bakıyordu. Kaptan Ephron Vestrit her zaman onu gözleriyle alt edebilirdi.

"Baban bana öyle baktığında, kulaklarımın çınlayacağı bir azar işiteceğimi bilirdim."

Yüzündeki şok ifadesini görünce, sözlerini yüksek sesle söylediğini fark etti. Dehşete kapıldı, ama kadının ifadesine gülmek için kendini zor tuttu. Sandalyesine yaslandı ve yüzünü sakın tutarak sesini düzgün bir tonda tutarak ekledi, "Öyleyse neden söylemiyorsun da bu iş bitsin?"

Kız ona öfkeyle baktı. İçinde bir baskı oluştuğunu görebiliyordu. Daveti ona karşı koyamayacak kadar cazipti. Kız ona bağırarak ıstarcasına derin bir nefes alırken, kendini hazırladı. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, içini boşalttı. Hala hafifçe titrek, sessiz ve kontrollü bir sesle, "Bu benim haddim değil, efendim," dedi.

"Efendim." Resmi bir tavır takınmaya çalışıyordu, ancak gerginliği ona da yansımıştı. Aralarındaki gerginliği gidermek için kasıtlı olarak ona hafifçe dokundu. "Az önce izin verdim sanıyordum. Bir şey canını sıkıyor. Ne oldu?" Kızın sessizliği devam edince, öfkesi kabardı. "Konuş!" diye bağırdı.

"Peki, efendim." Dişlerini sıkarak konuştu, siyah gözleri parladı. "Kaptanımın bana saygı duymadığı açıkça ortadayken görevimi yerine getirmekte zorlanıyorum. Beni mürettebatın önünde küçük düşürüyorsunuz, sonra da görevimi düzgün yapmamı bekliyorsunuz. Bu doğru değil ve adil değil."

"Ne?" diye sordu öfkeyle. Onu iş arkadaşı olarak işe almış, özel planlarını ona emanet etmiş, hatta gemi için en iyisinin ne olacağı konusunda ona danışmışken, nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? "Ne zaman "mürettebatın önünde seni küçük düşürdüm"?"

"Savaş sırasında," diye tiz bir sesle söyledi. "Gemiye basanları püskürtmek için elimden geleni yapıyordum. Sen sadece araya girip görevi benden aldın, bir de bana 'Geri çekil. Kendine dikkat et' dedin." Öfkesi ile sesi yükseliyordu. "Sanki seni koruması gereken bir çocukmuşum gibi. Sanki senin yanında tuttuğun Cleften daha yetersizmişim gibi."

"Öyle yapmadım!" diye kendini savundu. Sonra kadının yüzündeki öfke patlaması karşısında sözlerini keserek, "Öyle mi yaptım?" diye sordu.

"Söyledin," dedi soğuk bir sesle. "Cleft'e sor. Eminim hatırlıyordur."

Sessiz kaldı. Böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu, ama savaşın ortasında Althea'yı gördüğünde kalbinde hissettiği korkuyu hatırlıyordu. Böyle bir şey söylemiş olabilir miydi? Suçluluk duygusuyla kalbi sıkıştı. Savaşın kızıştığı ve korkunun dondurduğu bir anda... muhtemelen söylemişti. Onun gururuna ve kendine güvenine ne kadar büyük bir hakaret olduğunu düşündü. Savaşın ortasında ona böyle bir şey söyleyip, onurunu korumasını nasıl bekleyebilirdi? Kızgınlığını hak etmişti. Dudaklarını nemlendirdi. "Sanırım söyledim. Sen söylediyse, ben de söyledim. Yanlıştı. Özür dilerim."

Ona baktı. Özü onu şok etmişti. Gözleri çok geniş açılmıştı. O gözlerin derinliklerine düşebilirdi. Kafasını hafifçe salladı ve omuzlarını daha da küçülttü. Kız sessizce ona bakmaya devam etti. Özü'nün basit samimiyeti, ona karşı olan çekingenliğini kırmıştı. Kontrolünü kaybetmemek için çaresizce mücadele etti. "Sana büyük güvenim var, Althea. Sen benim yanımda durdun ve birlikte kıvrımcılara ve yılanlara karşı koyduk... Bu lanet gemiyi birlikte suya indirdik. Ama savaş sırasında, ben sadece..." Sesi boğazında düğümlendi. "Bunu yapamam," dedi aniden. Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu ve onlara baktı. "Artık böyle devam edemem."

"Ne?" Sanki onu doğru duymamış gibi yavaşça konuştu.

Ayağa fırladı ve masaya eğildi. "Seni sevmediğimi iddia etmeye devam edemem. Seni tehlikede görmek beni korkudan donduramadığını iddia edemem."

Sanki onu tehdit etmiş gibi ayağa fırladı. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama iki adımda onu kapının önüne geçerek durdurdu. O, köşeye sıkışmış bir geyik gibi duruyordu. "En azından beni dinle," diye yalvardı. Sözler ağzından döküldü. Onun için ne kadar aptalca geleceğini ya da bir daha geri alamayacağını düşünmedi. "Benim saygım olmadan görevini yapamayacağını söylüyorsun. Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu bilmiyor musun? Lanet olsun, bir erkek kendini bir yerde yansıtmak zorunda, gerçek olduğunu anlamak için. Kendimi senin yüzünde görüyorum, bir şeyi iyi yaptığımda gözlerinin beni takip etmesinde, aptalca bir şey yaptığımda ama yine de hallettiğimde bana gülümsemende. Bunu benden aldığımda, ne zaman...

Orada şok içinde durmuş, bakıyordu. Kalbi çöktü. Sözleri yalvarış gibi çıktı. "Althea, çok yalnızım. En kötüsü, başarısız olsak da başarılı olsak da seni kaybedeceğimi bilmek. Her gün benimle aynı gemide olduğunu bilmek, seninle bir yemek bile paylaşamadığımı, eline dokunamadığımı bilmek yeterince işkence. Bana bakmadığın, benimle konuşmadığın zaman... Aramızdaki bu soğuklukla devam edemem. Edemem."

Althea'nın yanakları çok pembeydi. Yağmurla ıslanan saçları kurumaya başlamış, yüzünü çevreleyen kıvrımlı bukleler halinde at kuyruğundan çıkıyordu. Bir an için, onu istemenin tatlı acısına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Onun sözleri ona ulaştı. "İçimizden biri mantıklı olmalı." Sesi çok gergindi. Tam önünde duruyordu, kol mesafesinden bile uzakta değildi. Sanki uçup gidecekmiş gibi kollarını sıkıca kendine doladı. "Bırak geç, Brashen." Sesi fısıltı gibiydi.

O yapamadı. "Sadece... sana sarılmama izin ver. Sadece bir anlığına, sonra bırakırım," diye yalvardı, yalan söylediğini bilerek.

Yalan söylüyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Bir an, ikisi için de asla yeterli olmayacaktı. Nefesi hızlanmıştı ve onun

Nasırlı avuç içi çenesine dokunduğunda, aniden başı döndü. Kendini dengelemek için, belki de onu itmek için elini göğsüne uzattı, hepsi bu kadardı, bunu yapmaya izin verecek kadar aptal değildi, ama gömleğinin altındaki teni sıcaktı ve kalbinin attığını hissedebiliyordu. Hain eli kumaşı kavradı ve onu kendine çekti. Adam öne doğru sendeledi ve sonra kolları onu sardı, onu o kadar sıkı tuttu ki nefes alamadı. Bir süre hareketsiz kaldılar. Sonra adam sanki içindeki bir acı hafiflemiş gibi aniden içini çekti. Yumuşak bir sesle konuştu, "Ah, Althea. Neden bizim için her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

Saçlarını nazikçe öperken nefesi kızın başının üstüne sıcak sıcak geliyordu. Aniden, her şey ona çok basit geldi. Adam kulağını ve boynunun yanını öpmek için eğildiğinde, kız ağzını ona doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. Bırak olsun, o zaman.

Onun gömleğini pantolonundan çıkardığını hissetti. Elleri pürüzlüydü ama dokunuşu nazikti, elleri gömleğinin altına kayarken. Bir eli göğsünü kavradı, sonra meme ucunun gerginliğini okşadı. Hareket edemedi, sonra edebilir hale geldi. Elleri onun kalçalarını buldu ve onu kendine çekti.

Öpücüğü kesip, "Bekle," diye uyardı. Nefes aldı. "Dur."

Aklı başına gelmişti. Ondan uzaklaşırken, kız hayal kırıklığıyla sarsıldı. Kapıya doğru yürüdü. Titreyen ellerle kapıyı kilitledi. Geri dönerek kızın elini yakaladı. Avucunu öptü, bıraktı ve sessizce durarak kızın üzerine baktı. Kız bir an için gözlerini kapattı. O bekledi. Kız kararını verdi. İki eliyle onun ellerini tutup onu yavaşça yatağa doğru çekti.

Amber ciddi ve yavaş bir şekilde konuşuyordu. "Yaptığının farkında değilsin. Bu yüzden seni affedebilirim. Ama bu tek seferlik. Paragon, bir erkek için ölmenin ne demek olduğunu öğrenmelisin. Yaptığının sonunu kavradığını sanmıyorum." Fırtına rüzgarı onu sarsıyordu ama o, parmaklıklara sıkıca tutunarak cevap bekledi. Onu mutlu edecek bir şey söylemeye çalıştı. Amber'ın kendisine üzülmelerini istemiyordu. Amber'ın üzüntüsü, ona hissettirdiği zaman, hiçbir insanın hissedebileceğinden daha derindi. Neredeyse kendi üzüntüsü kadar acı vericiydi.

Paragon tüm duyularını içe çevirip bir şey aradı. Bir şey oluyordu. Tehlikeli, korkutucu bir şey. Bunu daha önce de yaşamıştı ve acı verici ıstırap ve utanç için kendini hazırladı. İnsanlar böyle bir araya geldiğinde, bu her zaman zayıf olan için acı anlamına geliyordu. Brashen onu neden bu kadar kızdırmıştı? Neden buna izin veriyordu, neden onunla kavga etmiyordu? Ondan o kadar mı korkuyordu ki direnemiyordu?

"Paragon. Beni duyuyor musun?"

"Hayır." Açık ağzından küçük bir nefes aldı. Bunu anlamıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıştı. Brashen onu cezalandırmak istemiyorsa, acı çekerek onu kontrol altına almaya çalışmıyorsa, neden bunu yapıyordu? Althea neden buna izin veriyordu?

"Paragon?"

"Şşş." Ellerini yumruk yapıp göğsüne sıkıca bastırdı. Bağırmayacaktı. Bağırmayacaktı. Amber ona konuşuyordu ama o kulaklarını kapattı ve diğer duyularını keskinleştirdi. Bu, onun düşündüğü şey değildi. İnsanları ve birbirlerine nasıl zarar verdiklerini anladığını sanmıştı ama bu farklıydı. Bu başka bir şeydi. Neredeyse hatırlayabildiği bir şey. Çekinerek, artık olmayan gözlerini kapattı. Düşüncelerini akışına bıraktı ve içinde eski anıların canlandığını hissetti.

Althea, Brashen'i kendine yakın tuttu ve göğsünde kalp atışlarını hissetti. Brashen, boynunun yanında nefes nefese kalmıştı. Saçları Althea'nın yüzüne düşmüştü. Althea'nın parmakları, kaburgalarında henüz iyileşmemiş kılıç izinin uzun çizgisini nazikçe okşadı. Sonra elini düz bir şekilde üzerine koydu, sanki dokunarak iyileştirebilecekmiş gibi. İçini çekti. Brashen'in kokusu güzeldi, deniz, gemi ve kendisinin kokusu gibi. Onu kucakladığında, tüm bu kokuları içinde hissediyordu. "Neredeyse," diye fısıldadı. "Neredeyse, uçuyoruz sandım."

13

HAYATTA KALMAK

"ANNE? Bingtown limanını görebiliyoruz."

Keffria ağrıyan başını yastıktan kaldırdı. Selden, Kendry'de paylaştıkları küçük kamarada kapının eşiğinde duruyordu. Kadın gerçekten uyumamıştı. Sadece acısının içinde kıvrılmış, onunla nasıl yaşayacağını bulmaya çalışıyordu. Oğluna baktı. Dudakları çatlamış, yanakları ve alnı rüzgardan kızarmış ve tahriş olmuştu. Gömülü şehirdeki talihsiz maceralarından beri, gözlerinin arkasında uzak bir bakış vardı, sanki onun önünde durmasına rağmen bir şekilde onu kaybetmiş gibi. Selden, hayatta kalan son çocuğuydu. Bu, onu daha da çok sevmesi için yeterli olmalıydı. Her an yanında olmasını istemesi gerekirdi. Bunun yerine, ona karşı kalbi uyuşmuştu. Onu çok sevmemek en iyisiydi. Diğerleri gibi, o da her an ondan alınabilirdi.

"Gelip bakacak mısın? Çok garip görünüyor." Selden durakladı. "Güvertede bazı insanlar ağlıyor."

"Geliyorum," dedi yorgun bir sesle. Yüzleşme zamanı gelmişti. Buraya kadar gelirken, Selden'a bulabilecekleri şeylerden bahsetmemişti. Ayaklarını yataktan salladı. Saçlarını düzeltmeye çalıştı ama vazgeçti. Bir şal ile örtüldü. Son güverteye çıktığında giydiği, hâlâ nemli olan şalı buldu, üzerine attı ve Selden'ın ardından güverteye çıktı.

Hava griydi ve yağmur aralıksız yağıyordu. Bu normaldi. Diğer yolcuların arasına katılarak Bingtown'a doğru baktı. Kimse konuşmuyor, kimse bir şeyi işaret etmiyordu. Hepsi sessizce durmuş, bakıyorlardı. Bazılarının yüzlerinden gözyaşları akıyordu.

Bingtown limanı bir mezarlık gibiydi. Batık gemilerin direkleri sudan çıkmıştı. Kendry, batık gemilerin etrafında dikkatlice manevra yaparak, canlı gemilerin geleneksel rıhtımına değil, yeni onarılmış olan rıhtıma doğru ilerledi.

. Temiz sarı kereste, diğerlerinin yıpranmış gri ve yanmış siyah rengiyle tuhaf bir kontrast oluştuyordu. Rıhtımdaki adamlar onları karşılamak için bekliyordu. En azından, hoş karşılanacaklarını umuyordu.

Selden ona yaslandı. Dikkatsizce elini kaldırıp omzuna koydu. Şehrin büyük bir kısmı siyah harabelerden ibaretti, yanmış bina iskeletleri yağmurda parılıyordu. Çocuk ona daha da ağır bir şekilde yaslandı. "Büyükannem iyi mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum," diye yorgun bir sesle cevapladı. Ona bilmediğini söylemekten bıkmıştı. Babasının hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Kardeşinin hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Malta'ya ne olduğunu bilmiyordu. Kendry, Rain Wild Nehri'ni ağzına kadar aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Reyn'in ısrarı üzerine geri dönüp nehri Trehaug'a kadar tekrar aramışlardı. Reyn'in gördüğünü iddia ettiği küçük teknenin izini bulamamışlardı. Keffria bunu hiç yüksek sesle söylememişti, ama Reyn'in bunu hayal etmiş olabileceğini düşünüyordu. Belki de Malta'nın hayatta olmasını o kadar çok istiyordu ki kendini kandırmıştı. Keffria bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Trehaug'da Jani Khuprus Kendry'ye binmişti. Yağmur Vahası Şehri'nden ayrılmadan önce Bingtown'a bir kuş göndererek Konsey'e Satrap'ı bulamadıklarını, ancak aramaya devam ettiklerini bildirdiler. Bu aptalca bir umuttu, ama ne Keffria ne de Reyn bu umuttan vazgeçebilirdi.

Rain Wild Nehri'ndeki bu son yolculukta Keffria her akşamı güvertede geçirmiş, karanlığın çöküşünü izlemişti. Defalarca nehirde küçük bir kürek teknesi gördüğüne emin olmuştu. Bir keresinde Malta'nın içinde ayakta durduğunu, bir elini yardım istemek için kaldırdığını görmüştü, ama o sadece kıyıdan kopmuş bir kütük, umutsuzca havaya kaldırılmış bir kök, nehirde yüzerken geçip gitmişti.

Kendry nehirden ayrıldıktan sonra bile, her gece güvertede nöbet tutmaya devam etti. Geminin gözcüsünün bir anne gözüyle nöbet tutacağına güvenemiyordu. Dün gece, dondurucu bir yağmur altında, Kendry'nin kolayca geçip gittiği bir Chalcedean gemisi görmüştü. Dün geceki Chalcedean gemisi tek başınaydı, ama yolculukları sırasında gözcüleri iki veya üçlü gruplar halinde başka kadirgalar ve iki büyük Chalcedean yelkenli gemisi görmüştü. Hepsi Kendry'yi ya görmezden gelmiş ya da sadece sembolik bir kovalamaca yapmıştı. Kaptan, akıncıların neyi beklediğini sormuştu.

Rain Nehri'nin ağzına mı yaklaşıyorlardı? Bingtown'a mı? Lanetli Kıyıları ele geçirecek bir filonun parçası mıydılar? Reyn ve Jani, kaptanın yararsız tartışmasına katılmışlardı, ama Keffria spekülasyonların bir yararı olmadığını düşünüyordu.

Malta yok olmuştu. Keffria, onun batık şehirde mi öldüğünü yoksa nehirde mi boğulduğunu bilmiyordu. Bunu asla öğrenemeyeceği düşüncesi onu kemiren bir yara gibi içini kemiriyordu. Wintrow ve Kyle'ın akıbetini öğrenebilecek miydi? Hala hayatta olduklarını ummaya çalıştı, ama başaramadı. Umut, tırmanması çok zor bir dağ gibiydi. Umudun boşuna olduğu ortaya çıktığında, umutsuzluğun uçurumuna düşeceğinden korkuyordu. Bunun yerine, tüm duygularını askıya alarak yaşıyordu. Şu an, sahip olduğu tek şeydi.

Reyn Khuprus annesinin yanında duruyordu. Yağmur peçesini sıırıslıklam etmişti. Rüzgâr peçeyi hareket ettirdiğinde, hafifçe yüzüne çarptı. Bingtown, haber kuşlarının Trehaug'a getirdiği haberlerde beklediği kadar tahrip olmuştu. Bu manzaraya uygun bir duygu bulmaya çalıştı, ama içinde hiçbir duygu kalmamıştı.

"Korkduğumdan da kötü," diye mırıldandı annesi yanında. "Kendi şehirleri harabeye dönmüş, kıyıları Chalcedean gemileri tarafından tehdit edilirken Bingtown Konseyi'nden nasıl yardım isteyebilirim?"

Bu, buradaki görevlerinin bir parçasıydı. Jani Khuprus, Rain Wild Tüccarlarını Bingtown'daki akrabalarına sık sık temsil etmişti, ama nadiren bu kadar ciddi bir görevde bulunmuştu. Satrap Cosgo ve arkadaşının talihsiz kaybı için Bingtown Konseyi'nden resmi olarak özür diledikten sonra, Trehaug'daki Rain Wild Tüccarları için yardım isteyecekti. Eski Elderling şehrinin yıkımı neredeyse tamamlanmıştı. Çok dikkatli bir çalışma ile şehrin bazı kısımları sonunda yeniden açılabilirdi. Bu arada, ticaretleri için şehirde ortaya çıkarılan garip ve harika nesnelere bağımlı olan tüccar aileleri bir anda yoksulluğa düştü. Bu aileler Trehaug'un belkemiğini oluşturuyordu. Elderling şehrini yağmalayamayacakları için, Trehaug'un varlığını sürdürmesi için ekonomik bir neden kalmamıştı. Trehaug, Yağmur Vahası ormanından bazı yiyecekler toplasa da, tahıl yetiştirecek tarlaları veya sığır otlatacak meraları yoktu. Her zaman takas yoluyla yiyecek temin ediyorlar ve ihtiyaçlarını Bingtown'dan karşılıyorlardı. Chalcedean'ın ticareti kesmesi Trehaug'da şimdiden hissediliyordu. Kışın yaklaşmasıyla durum yakında umutsuz hale gelecekti.

Reyn, annesinin en büyük korkusunu biliyordu. Annesi, bu son felaketin Rain Wild halkını yok edebileceğine inanıyordu. Nüfusları son iki nesilde azalmıştı. Rain Wild çocukları genellikle ölü doğuyor ya da ilk birkaç ay içinde ölüyordu. Hayatta kalanlar bile sıradan insanlara göre daha kısa ömürlüydü. Reyn'in kendisi de otuz yaşını çok geçeceğini ummuyordu. Bu, Yağmur Yabanı Tüccarlarının eşlerini genellikle Bingtown'daki akrabaları arasından aramalarının bir nedeniydi. Bu tür evlilikler daha verimli olacaktı ve çocukları daha güçlü olacaktı. Ancak Bingtown halkı, akraba olsun ya da olmasın, son iki nesildir Yağmur Yabanı'na gelmeye pek istekli değildi. Müstakbel eşin ailesine verilen hediyelerin büyüklüğü, değeri ve sayısı artmıştı. Reyn'e bir gelin bulmak için bir yaşam gemisinin borcunu affetmeye hazır olan kendi ailesini düşünün. Malta'yı kaybeden Jani, Reyn'in asla evlenip Khuprus ailesine çocuk veremeyeceğini biliyordu. Gelin hediyeleri boşa gidecekti. Trehaug'un yoksullaşmasıyla, diğer Yağmur Yabanı aileleri, çocuklarını beslemek için bile zorlanacak, eşleri için pazarlık yapmayı bırakın. Yağmur Yabanı halkı tamamen yok olabilir.

Bu yüzden Jani, Satrap'ın kaybını açıklamak ve yardım istemek için Bingtown'a geldi. Bu iki görevin birleşimi, onun gururuna büyük bir hakaretti. Reyn annesine üzüldü, ama kendi acısı yüzünden ondan uzaklaştı. Satrap'ın kaybı, Bingtown'un tamamen yok olması anlamına gelebilecek bir savaşı tetikleyebilirdi. Sevddiği eski Elderling şehri yok olmuştu. Ama bu trajediler artık Malta'yı kaybetmenin acısının arka planından ibaretti.

Onun ölümüne neden olmuştu. Onu kendi şehrine getirerek, onu ölüme sürüklemişti. Onu daha çok suçladığı tek varlık, ejderha Tintaglia'ydı. Ejderhayı romantikleştirmiş olduğu için kendinden nefret ediyordu. Onun asil ve bilge olabileceğine inanmış, onu görkemli türünün son örneği olarak yüceltmişti. Oysa gerçekte, o nankör, bencil ve egoist bir canavardı. Eğer kafasını bu işe verseydi, Malta'yı kurtarabilirdi.

Annesinin hatırı için olumlu bir şey söylemeye çalıştı. "Bazı insanlar yeniden inşa etmeye başlamış gibi görünüyor," dedi.

"Evet. Barikatlar," diye gözlemledi kadın, gemi rıhtıma yaklaşırken. Haklıydı. Reyn, kalbi sıkışarak, rıhtımdaki adamların

iyi silahlanmış olduğunu fark etti. Onlar Tüccarlardı, çünkü aralarında birkaçını tanıdı ve Kendry'nin kaptanı onlara selam vermek için bağırmaya başlamıştı bile.

Biri boğazını temizledi. Reyn irkildi ve omzunda şallı Keffria Vestrit'i gördü. Gözleri annesinden ona kaydı. "Evde ne bulacağımı bilmiyorum," dedi sessizce. "Ama Vestrit evinin misafirperverliği sizin için açıktır." Acı bir gülümsemeyle ekledi. "Tabii hala ayakta kalmışsa."

"Size yük olamayız," dedi Jani nazıkçe. "Bizim için endişelenmeyin. Bingtown'da bir yerlerde hâlâ ayakta bir han vardır."

"Bu size yük olmaz," diye ısrar etti Keffria. "Selden ve ben misafirlerinizi memnuniyetle ağırlarız."

Reyn, bu davetin basit bir misafirperverlikten daha fazlası olabileceğini anladı. Düşüncesini dile getirdi. "Yalnız başına evine dönmek güvenli olmayabilir. Lütfen. Annem ve ben işlerimizi halledelim, sonra sana eşlik edip yerleştiğini görürüz."

"Aslında, bunun için çok minnettar olurum," diye Keffria alçakgönüllülükle itiraf etti.

Bir anlık sessizliğin ardından Reyn'in annesi içini çekti. "Kendi sorunlarımla meşguldüm. Bu eve dönüşün senin için ne anlama gelebileceğini düşünmedim. Üzüntü olacağını biliyordum, ama tehlikeyi düşünmemiştim. Düşüncesizce davrandım."

"Senin de kendi yüklerin var," dedi Keffria.

"Yine de," dedi Jani ciddiyetle. "Bir süreliğine tüm nazik sözlerin yerini dürüstlük almalı. Ve bu sadece seninle benim aramda değil. Bu durumdan kurtulmak istiyorsak tüm Tüccarlar dürüst olmalı. Ah, Sa, Büyük Pazara bak. Yarısı yok olmuş!"

Mürettebat gemiyi rıhtıma yanaştırırken, Reyn'in gözleri gemiyi karşılamak için toplanan adamların üzerinde dolaştı ve Grag Tenira'yı gördü. Onu Yaz Balosu gecesinden beri görmemişti. İçinde yükselen karışık duyguların gücü onu şaşırttı. Grag bir arkadaştı, ama şimdi Reyn onu Malta'nın ölümüyle ilişkilendiriyordu. Onun ölümü, hayatının her gününü acıyla mı dolduracaktı? Öyle olması gerektiği anlaşıyordu.

Gemi rıhtıma bağlandı ve iskele köprüsü çekildi. Gemiye ulaşmak mümkün olur olmaz, kalabalık ileri atıldı ve insanlar kaptana ve mürettebata sorular sormaya başladı. Reyn, yaklaşan insanları iterek ilerledi. Annesi Keffria ve Selden de onun peşinden gitti. Ayağı iskeleye değdiği anda Grag onun önüne geçti. "Reyn?" diye sordu alçak sesle.

"Evet," diye onayladı Reyn. Eldivenli elini Grag'a uzattı ve Grag elini tuttu, ama Reyn'i kendine çekmek için kullandı.

Reyn'in başına yaklaşan Grag endişeyle sordu, "Satrap bulundu mu?"

Reyn başını sallamayı başardı. Grag kaşlarını çatı ve aceleyle konuştu. "Benimle gelin. Hepiniz. Bir araba bekliyor. Son üç gündür bir çocukla birlikte burun ucunda Kendry'leri gözetliyoruz. Çabuk olun. Son zamanlarda Bingtown'da bazı dedikodular dolaşıyor. Burası hiçbiriniz için iyi bir yer değil." Grag, kendi pelerininin altından yırtık pırtık bir işçi pelerini çıkardı. "Rain Wild kıyafetlerinizi örtün."

Reyn bir anlık şoktan sessiz kaldı. Sonra pelerini silkeledi ve annesinin üzerine attıktan sonra onu Grag'a teslim etti. Keffria'nın kolunu hiç tereddüt etmeden tuttu. "Çabuk ve sessiz ol," diye fısıldadı. Keffria'nın Selden'in elini daha sıkı tuttuğunu gördü. Çocuk bir terslik olduğunu hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra aceleyle onların peşinden gitti. Tüm çantalarını gemide bırakmak zorunda kaldılar. Başka çare yoktu.

Grag'ın arabası, yolcu taşımaktan çok yük taşımaya uygun açık bir arabaydı. İçinde belirgin bir balık kokusu vardı. İki kaslı genç adam arkada uzanmıştı. Üç Gemi balıkçılarının önlüklerini giymişlerdi. Reyn kadınlara yardım ederken, Grag koltuğa atladı ve dizginleri eline aldı. "Arkada yelken bezi var. Üzerinize sererseniz, yağmurdan biraz korunursunuz."

"Bizi de saklar," dedi Jani ekşi bir yüzle, ama Reyn'e kanvasları açıp germesinde yardım etti. Kanvasın altında birbirlerine sokulup durdular. Eskortları arabanın arkasına oturdular, Grag yaşlı atı sürerken ayakları sallanıyordu.

"Liman neden bu kadar boş?" Reyn balıkçılardan birine sordu. "Bingtown'un gemileri nerede?"

"Denizin dibinde ya da Chalcedeans'ı kovalıyorlar. D n bize saldırdılar. İki gemi limana yaklaştı,    tanesi ise açık denizde bekliyordu. Ophelia peşlerine düştü, diğ r gemilerimiz de onu takip etti. Sa, nasıl kaçtılar! Ama gemilerimizin onları yakaladığından şüphem yok. H l  gemilerimizin dönmesini bekliyoruz."

Bu Reyn'e doğru gelmedi, ama neden rahatsız olduğunu tam olarak anlayamadı. At arabası Bingtown'dan geçerken, Reyn çırpınan brandanın altından şehri görebiliyordu. Bazı ticari faaliyetler vardı, ama şehirde tedirgin bir hava hakimdi. İnsanlar işlerini halletmek için aceleyle geçiyor ya da arabayı şüpheyle izliyorlardı. R zg r, gelgitin ve yanmış evlerin kokusunu getiriyordu. Reyn'e, Tenira malikanesine dolambaçlı bir yoldan gittikleri izlenimi verdi. Kapıda, silahlı adamlar Grag'ı içeri çağırdı ve arabayı geçirdikten sonra kapıyı kapattı. Grag atları durdurduğunda, kapı ardına kadar açıldı. Naria Tenira ve Grag'ın iki kız kardeşı de dışarı çıkanlar arasındaydı. Yüzleri endişeli görünüyordu.

"Onları buldunuz mu? G vendeler mi?" Reyn, onları örten brandayı geriye atarken Grag'ın annesi sordu.

Sonra Selden arabadan çıkmaya çalışırken "Büyükanne, büyükanne!" diye bağıırıyordu.

Tenira malikanesinin kapısında Ronica Vestrit, hayatta kalan son torununa kollarını açtı.

İnci Tahtı ve Adalet Mantosunun varisi Satrap Cosgo, göğsünü kaşıyarak uzun, kağıt gibi soyulmuş bir deri parçası çıkardı. Malta, yüzünü buruşturmamak için yana baktı. "Bu dayanılmaz," diye şikayet etti Satrap bir kez daha. "Cildim mahvoldu. Altında  irkin bir pembe renk görünüyor! Cildim bir daha asla eskisi gibi güzel olmayacak." Onu suçlayıcı bir bakışla baktı. "şair Mahnke bir keresinde alnımın derisini bir incinin opal rengiyle karşılaştırmıştı. şimdi ise  irkinleştim!"

Malta, Kekki'nin dizinin sırtının alt kısmına çarptığını hissetti. Kekki, Satrap'ın yatağının yanındaki paletinde yatıyordu ve Malta onun yanında yere   melmişti. Bu, küçük odadaki yeriydi. Malta, ağırıyan sırtına çarpan dirseğ  yüzünü buruşturdu ama ima edilen şeyi anladı. Aklını taradı, sonra yalan söyledi. "Bingtown'da

Bingtown'da, Rain Wild Nehri'nin suyuyla yılda bir kez yüzünü yıkayan kadınların asla yaşlanmayacağı söylenir. Rahatsız edici bir işlemdir, ama cildi genç ve güzel tuttuğu söylenir."

Kekki onaylayarak içini çekti. Malta iyi iş çıkarmıştı. Cosgo hemen neşelendi. "Güzellik bedeli ister, ama ben kişisel rahatsızlıklardan hiç çekinmem. Yine de, nehrin ağzında bineceğimiz gemiye ne oldu acaba? Bu bataklıktan bıktım. Bu büyüklükteki bir gemi, böyle açık denize uygun değil."

Malta gözlerini indirdi ve onun bilgisizliğine ilişkin düşüncelerini içine attı. Chalcedalılar, kalyonlarında aylarca seyahat ederlerdi. Kaba tayınlarla geçinme ve açık bir teknede hayatın zorluklarına dayanma yetenekleri efsaneviydi; bu, onların denizci ve korsan olarak ünlerini sağlamıştı.

Birkaç gün önce nehrin ağzından çıkmışlardı. Satrap, Chalcedoalı ana geminin onu almaya gelmemesine kızmıştı. Malta, nehir ağzını koruyan hiçbir yaşam gemisi olmamasına çok üzülmüştü. Bingtown'daki yaşam gemilerinin kadırgayı durdurup onu kurtaracağını düşünerek dayanmaya çalışıyordu. Kale gemisi hızla ilerlerken onu saran umutsuzluk dayanılmazdı. Kurtarılacağını hayal etmekle aptallık etmişti. Bu hayaller onu sadece zayıflatmıştı. Öfkeyle kalbinden bu hayalleri silip attı: cankurtaran gemisi yok, onu arayan Reyn yok, hiç hayali yok. Kimse sihirli bir şekilde ortaya çıkıp onu kurtarmayacaktı. Hayatta kalmasının kendi elinde olduğunu düşünüyordu. Satrap ve Kekki ile paylaşmadığı birçok şeyden şüpheleniyordu. Bunlardan biri, kadırganın başının dertte olduğuydu. Kadırga gerçekten sallanıyordu ve normalden çok daha fazla su alıyordu. Rain Wild Nehri, geminin katranlı ek yerlerine ve belki de tahtalarına zarar vermişti. Nehirden ayrıldıklarından beri, kaptan onları kuzeye, Chalced'e doğru götürmüştü. Geminin pruvası kıyıya yapışmıştı; eğer geminin pruvası kırılırsa, en azından hayatta kalıp sahile ulaşma şansları olacaktı. Kaptanın eve dönmeye çalıştığını ve gemiyi ve beklenmedik yükünü sağlam bir şekilde oraya ulaştırabileceğini umduğunu düşündü.

"Su," diye kekeledi Kekki. Artık nadiren konuşuyordu. Artık hiç oturmazdı. Malta onu elinden geldiğince temiz tutuyor ve yorgun bir şekilde ölmesini bekliyordu. Malta, bir fincanı dudaklarına tutarken, Companion'un ağzının çevresi çatlamış ve kanayan yaralarla çevriliydi. Kekki bir yudum almayı başardı. Malta, ağzının köşelerinden akan pembe renkli suyu silerek temizledi. Yaşamak için çok

fazla nehir suyu içmişti, ama onu çabucak öldürecek kadar da fazla değildi. Kekki'nin iç organları muhtemelen ağzı kadar ülserliydi. Bu düşünce Malta'yı ürpertti.

Yol arkadaşı, acısı ve zayıflığına rağmen sözünü tutmuştu. Malta onu hayatta tutmuş ve kurtarılmalarını sağlamıştı, şimdi de Kekki, Malta'ya hayatta kalmayı öğretmek için elinden geleni yapıyordu. Artık çok az konuşabiliyordu, ama hafif dokunuşlar ve küçük seslerle Malta'ya daha önce verdiği tavsiyeleri hatırlatıyordu. İpuçlarının bazıları hayatı sadece katlanılır hale getiriyordu. Malta, Satrap'ın şikayetlerine her zaman olumlu bir yönüyle ya da bu tür şeylere katlanabildiği için ne kadar cesur, bilge ve güçlü olduğunu överek yanıt vermeliydi. Başlangıçta bu sözler Malta'nın boğazına takılmıştı, ama en azından Satrap'ın sızlanmasını engelliyordu. Onunla birlikte hapsedilecekse, onu memnun etmek en iyisiydi. Akşam yemeğinden sonra, kaptanla sigara içip sakinleşip uykuya daldığı saatleri çok seviyordu.

Kekki'nin ona anlattığı diğer şeyler daha değerliydi. Malta ilk kez tuvalet kovanını boşaltmak için dışarı çıktığında, denizciler ona yuhalamış ve dişlerini tıkladılmışlardı. Geri dönerken, bir adam yolunu kesmişti. Gözlerini yere indirerek onun etrafından geçmeye çalıştı. Adam sırtarak kaçmasını engellemek için yer değiştirdi. Kalbi boğazında çarpmaya başladı. Gözlerini başka yere çevirip bir kez daha geçmeye çalıştı. Bu sefer adam onu geçmesine izin verdi, ama o yanından geçerken arkadan uzanıp göğüslerinden birini sertçe sıktı.

Acı ve korkuyla çığlık attı. Adam güldü ve onu kendine doğru çekerek, nefes alamayacak kadar sıkı bir şekilde tuttu. Serbest eliyle bluzunun içine soktu ve diğer göğsünü yakaladı. Nasırlı parmakları çıplak tenini sertçe okşadı. Şoktan hareketsiz ve sessiz kaldı. Adam vücudunu kalçalarına sürtmeye başladı. Diğer adamlar onu izliyor, gözleri parlıyor ve sırıtıyorlardı. Adam eteğinin arkasını kaldırmak için eğildiğinde, kız aniden kaslarına hakim oldu. Ağır tahta kova hâlâ elindeydi. Kova ile adamın omzuna sertçe vurdu. Kovanın dibinde kalan atıklar adamın yüzüne sıçradı. Adam tiksintisini haykırarak, arkadaşlarının alaycı teşviklerine rağmen kızı bıraktı. Kız kaçarak çadırlarına geri döndü ve içeriye atladı.

Satrap orada değildi. Kaptanla yemek yemeye gitmişti. Malta, uyuyan Kekki'nin yanında, korku içinde yere kıvrıldı.

Her adım, denizcinin peşinden geldiği anlamına gelebilir. Dişleri takırdayana kadar titredi. Kekki uyanıp köşede titreyerek tek silahı olan su bardağını sımsıkı tutan Malta'yı gördüğünde, onu konuşmaya ikna etti. Malta hikayeyi nefes nefese anlatırken, Kekki ciddiyetle dinledi. Sonra başını salladı. Ağzını ve boğazını yormamak için kısa cümlelerle konuştu.

"Bu kötü... hepimiz için. Cosgo'nun izni olmadan sana dokunmaktan korkmaları gerekir. Ama korkmuyorlar." Düşünerek durakladı. Sonra nefes aldı, gücünü topladı. "Sana tecavüz etmemeliler. Eğer yaparlarsa ... ve Cosgo onlara karşı çıkmazsa ... hepimize olan saygılarını kaybederler.

"Cosgo'ya söyleme. O bunu kullanır... seni itaat ettirmek için. Seni tehdit etmek için." Acı içinde nefes aldı. "Ya da sana iyilik yapmaları için seni onlara verir... Serilla gibi." Tekrar nefes aldı. "Seni korumalıyız... hepimizi korumak için." Kekki zayıf bir şekilde etrafında el yordamıyla aradı, sonra Malta'nın ağzındaki kanı silmek için kullandığı paçavralardan birini aldı. "Al. Bunu... bacaklarının arasına tak. Her zaman. Bir erkek sana dokunursa, *Fachejy kol* de. Anlamı "kanıyorum"dur. Bunu söylediğinde... ya da bunu gördüğünde... durur."

Kekki su istedi ve içti. İçini çekti, sonra konuşmak için kendini topladı. "Chalced erkekleri kadınların kanama döneminden korkar. Derler ki..." Kekki nefes aldı ve pembe dişleriyle gülümsemeye çalıştı. "O zaman kadınların organları öfkelenir. Bir erkeği öldürebilirler."

Malta, birinin böyle bir şeye inanabileceğine şaşırdı. Elindeki kanlı paçavraya baktı. "Bu çok aptalca."

Kekki acı içinde omuz silkti. "Aptal oldukları için şükret," diye öğüt verdi. "Boşuna konuşma. Her zaman kanamanın olmayacağını biliyorlar." Sonra yüzü ve gözleri ciddileşti. "Eğer durmazsa... onunla savaşma. Seni daha çok incitecektir." Derin bir nefes aldı. "Sen savaşmayı bırakana kadar sana acı çekerler. Sana bir kadının yerini öğretmek için."

Bu konuşma günler önceydi. Kekki'nin ona birkaç kelimedenden fazla konuştuğu son zamandı. Kadın her geçen gün zayıflıyordu ve yaralarının kokusu giderek güçleniyordu. Fazla yaşayamazdı. Onun için Malta'nın umudu ölümün çabuk gelmesiydi, ama kendisi için Kekki'nin ölümünden korkuyordu. Kekki öldüğünde, tek müttefikini kaybedecekti.

Malta korku içinde yaşamaktan bıkmıştı, ama başka seçeneği yoktu. Aldığı her karar korkuyla veriliyordu. Hayatı korku etrafında dönüyordu. Cosgo doğrudan emretmedikçe odalarından çıkmıyordu. Çıktığında da çabucak gidip geri dönüyor, kimsenin gözüne bakmamaya çalışıyordu. Erkekler hâlâ ona yuhalıyor ve dişlerini tıklatıyorlardı, ama çöp kovasını boşaltırken onu rahatsız etmiyorlardı.

"Aptal mısın yoksa sadece tembel misin?" diye bağırdı Satrap.

Malta ona birdenbire baktı. Düşünceleri onu çok uzağa götürmüştü. "Özür dilerim," dedi ve sesini samimi göstermeye çalıştı.

"Sıkıldım dedim. Yemekler bile ilginç değil. Şarap yok. Kaptanla yemek masasında içmek dışında sigara da içilmiyor. Okuma biliyor musun?" Onun şaşkınca başını sallaması üzerine, "Git kaptanın kitapları var mı bak. Bana okuyabilirsin," dedi.

Ağzı kurudu. "Chalcedean bilmiyorum."

"Sen çok cahilsin. Ben okurum. Git bana bir kitap ödünç al."

Korkusunu sesine yansıtmamaya çalıştı. "Ama ben Chalcedian bilmiyorum.

Nasıl isteyeceğim?"

Adam tiksintiyle burnunu çekti. "Ebeveynler çocuklarını nasıl bu kadar cahil bırakabilir! Bingtown Chalced'in sınırında değil mi? En azından komşularının dilini öğrenmiş olursun. Ne kadar taşralı. Bingtown'un onlarla geçinememesine şaşmamalı." Haksızlığa uğramış bir adam gibi derin bir nefes aldı. "Benim derim böyle soyulmuş halde gidip getiremem. Birkaç kelimeyi hatırlayabilir misin? Kapısını çal, diz çök ve kendini alçalt, sonra '*La-nee-ra-ke-je-loi-en*' de."

Heceleri tek nefeste saydı. Malta, kelimelerin nerede başladığını ve bittiğini bile anlayamadı. "*La-nee-ra-ke-en*," diye denedi.

"Hayır, aptal. *La-nee-ra-ke-je-loi-en*. Oh, ve sonuna *re-kal* ekle, yoksa seni kaba sanır. Acele et, unutmadan."

Ona baktı. Gitmemek için yalvarırsa, korktuğunu anlayacak ve nedenini soracaktı. Ona kendisini ezmek için kullanacağı bir silah vermeyecekti. Cesaretini topladı. Belki de denizciler, kaptanın kamarasına gittiği belli olduğu için onu rahatsız etmezlerdi. Geri dönerken

geri dönerken yanında bir kitap taşıyacaktı. Bu onu onlardan koruyabilirdi; kaptanlarının eşyalarına zarar vermek istemezlerdi. Odayı terk ederken heceleri kendi kendine mırıldanarak bir ilahi gibi söyledi.

Kürekçilerin banklarının arasında ve üstünde, mutfağın uzunluğunu boydan boya yürümek zorundaydı. Dişlerin tıkırdaması ve ısırılması onu dehşete düşürdü; korku dolu ifadesinin onları daha da cesaretlendirdiğini biliyordu. Kendini zorlayarak heceleri tekrar etmeye devam etti. Kimse ona dokunmadan kaptanın kapısına ulaştı, kapıyı çaldı ve çok yüksek sesle çalmamış olmasını umarak umutsuzca bekledi.

Bir erkek sesi cevap verdi, sesinde rahatsızlık vardı. İçeri girmesini söylediğini umarak kapıyı açtı ve çekinerek içeri baktı. Kaptan ranzasında uzanmıştı. Bir dirseğiyle kendini destekleyerek ona öfkeyle baktı.

"La-nee-ra-ke-je-loi-en!" diye patladı. Sonra, Satrap'ın diğer talimatlarını aniden hatırlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. *"Re-kal,"* diye ekledi geç kalarak.

Kaptan ona bir şey söyledi. Kız cesaretini toplayıp gözlerini kaptana dikti. Kaptan kırırdamamıştı. Ona bakarak aynı kelimeleri daha yüksek sesle tekrarladı. Kız yere bakıp başını salladı, kaptanın onu anlamadığını bilmesini dileyerek. Kaptan ayağa kalktı, kız kendini hazırladı. Kaptana bir bakış attı. Kaptan kapıyı işaret etti. Ona doğru sürünerek gitti, geri çekildi, ayağa kalktı, tekrar eğildi ve kapıyı kapattı. Kabinin dışına çıktığı anda, ısıklık sesleri ve diş gıcırdatma sesleri yeniden başladı. Teknenin diğer ucu imkansız derecede uzak görünüyordu. Oraya asla güvenle varamayacaktı. Kollarını sıkıca kendine sararak Malta koşmaya başladı. Kürek sıralarının sonuna neredeyse varmıştı ki, biri uzanıp ayak bileğini yakaladı. Ağır bir şekilde düştü, alnı, dirsekleri ve dizleri pürüzlü tahtaya çarptı. Bir an için sersemledi. Sersemlemiş bir halde sırt üstü yuvarlandı ve üzerinde duran gülen genç adama baktı. Adam yakışıklı, uzun boylu ve babası gibi sarışındı, dürüst mavi gözleri ve hazır bir gülümsemesi vardı. Başını eğdi ve ona bir şey söyledi. Bir soru mu? "Ben iyiyim," diye cevapladı. Ona gülümsedi. Rahatlaması o kadar büyüktü ki, neredeyse ona gülümsüyordu. Sonra eğilip eteğinin önünü kaldırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, elleri kemerinde meşguldü.

"Hayır!" diye çığlık attı. Kaçmaya çalıştı ama adam onu ayak bileğinden yakaladı ve rahatça geri çekti. Diğer adamlar daha iyi görebilmek için ayağa kalktılar.

Daha iyi görebilmek için ayağa kalktılar. Adam kendini Malta'ya doğru açarken, Kekki'nin sözleri aklına geldi. "*Fa-chejy kol!*" diye bağırdı. "*Fa-chejy kol!*" Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Kız saçlarını yüzünden geriye attı. Adam aniden dehşetle geri çekildi ve iğrenç bir ses çıkardı. Kekki umursamadı. İşe yaramıştı. Adamdan uzaklaşıp ayağa kalktı, son birkaç adımla sığınağa koştu, kapının kanadını itip içeri daldı ve yere yığıldı. Nefes nefeseydi. Dirsekleri acıyordu. Gözünden akan bir şeyi gözünden sildi. Kan. Düşme, yara izini tekrar açmıştı.

Satrap yastığından başını bile kaldırmadı. "Kitabım nerede?" diye sordu.

Malta nefes nefese kaldı. "Sanırım yok," diyebilirdi. Sakin sözler. Sabit bir ses. Ne kadar korktuğunu belli etme. "Söylediğin sözleri söyledim. Sadece kapıyı gösterdi."

"Ne sinir bozucu. Bu teknede sıkıntıdan öleceğim galiba. Gel, ayaklarımı ov. Belki biraz uyuyabilirim. Yapacak başka bir şey yok."

Başka seçeneği yoktu, diye düşündü Malta. Kalbi hala göğsünde güm güm atıyordu, ağzı o kadar kurumuştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Acı bir ölümden başka seçeneği yoktu. Dirsekleri ve dizleri acıyordu, derileri sıyrılmıştı. Avucundan bir kıymık çıkardı, sonra küçük odayı geçip ayaklarının yanına oturdu. Adam ona bir bakış attı, sonra ayağını ondan çekerek uzaklaştırdı. "Neyin var? O ne?" Adam, Malta'nın alnına baktı.

"Düşüp yarayı tekrar açtım," dedi basitçe. Elini kaldırıp yaraya dikkatlice dokundu. Parmakları kan ve kalın, beyaz bir irinle yapıştı. Malta dehşetle baktı. Kekki'nin paçavralarından birini alıp alnına sürdü. Çok acımadı ama paçavra irinle ıslandı. Malta bakarken titremeye başladı. Bu neydi, ne anlama geliyordu?

Bakacak ayna yoktu. Alnındaki yara izine dokunmaktan kaçınmıştı. Orada olduğunu hatırlamak istememişti. Şimdi parmaklarını üzerinde gezdirdi. Acıyordu, ama kan ve akıntıya göre olması gerektiği kadar acı mıyordu. Kendini zorlayarak incelemeye devam etti. Yara izi, işaret parmağı kadar uzundu ve iki parmağı genişliğinde kalın bir çıkıntı oluşturuyordu. Yara izi, t a v u k k e m i ğ i n i n ucu gibi yumrulu, çıkıntılı ve sert bir his veriyordu.

tavuk kemiğinin ucu gibi. Bir titreme onu sardı. Kusmak istedi. Yüzünü Satrap'a doğru kaldırdı. "Neye benziyor?" diye sordu sessizce.

Onu duymamış gibi görünüyordu. "Bana dokunma. Git temizlen ve oraya bir şey bağla. İğrenç! Ona bakamıyorum. Git buradan."

Ondan uzaklaştı, paçavrayı yeniden katladı ve alnına bastırdı. Paçavra ağırlaşp ıslandı. Pembe bir sıvı bileğinden dirseğine kadar sızıyordu. Durmuyordu. Herhangi bir arkadaşlık arayışıyla Kekki'nin yanına kaydı. Artık ağlayacak kadar bile korkmuştu. "Ya bundan öleceksem?" diye sızlandı. Kekki cevap vermedi. Malta ona baktı, sonra donakaldı.

Yoldaş ölmüştü.

Güvertede bir denizci heyecanla bir şeyler bağıırıyordu. Diğerleri de ona katıldı. Satrap aniden yataklarından doğruldu. "Gemi! Gemiye çağırııorlar! Belki şimdi düzgün yemek ve şarap olur. Malta, şunu getir ... oh, neyin var?" Ona sinirli bir şekilde baktı ve sonra onun bakışlarını Kekki'nin cesedine çevirdi. İçini çekti. "Öldü, değil mi?" Üzüntüyle başını salladı. "Ne baş belası."

Serilla öğle yemeğinin kütüphaneye getirilmesini emretmişti. Açlık hissetmeden, sabırsızlıkla yemeğini bekliyordu. Yemeği önüne koyan dövmeli hizmetçi, Serilla'nın sinirlerini bozan titiz bir nezaketle hareket ediyordu.

Kadın ona çayını doldurmaya başlayınca, neredeyse sert bir sesle, "Boş verin," dedi. "Gerisini kendim hallederim. Artık gidebilirsiniz. Lütfen beni rahatsız etmeyin."

"Evet, hanımefendi." Stoik kadın başını salladı ve kapıya doğru çekildi.

Serilla, kapının arkasında sertçe kapandığını duyana kadar masada hareketsiz oturmaya zorladı kendini. Sonra hızla ayağa kalktı, kedin gibi odanın diğer ucuna geçti ve kapının mandalını yerine koydu. Bir hizmetçi, dışarıdaki yağmurlu kış gününe perdeleri açmıştı. Serilla perdeleri kapattı ve kenarlarının üst üste geldiğinden emin olmak için gizlice kontrol etti. Kimsenin odaya giremeyeceğinden ve onu gözetleyemeyeceğinden emin olunca masaya geri döndü. Yemeği görmezden gelerek peçeteyi aldı ve umutla salladı.

Hiçbir şey düşmedi.

Hayal kırıklığı onu sardı. Geçen sefer not, peçetenin içine dikkatlice katlanmıştı. Mingsley'in bunu nasıl başardığını bilmiyordu, ama onunla tekrar iletişime geçeceğini ummuştu. Onun teklifine kendi notuyla cevap vermiş, onun önerisi üzerine evin arkasındaki kullanılmayan bahçedeki saksının altına bırakmıştı. Daha sonra kontrol ettiğinde not yoktu. Şimdiye kadar cevap vermiş olmalıydı.

Tabii tüm bunlar bir oyun değilse ve not Roed'un hazırladığı bir test değilse. Roed herkesten ve her şeyden şüpheleniyordu. Acımasızlığın gücünü keşfetmişti ve bu onu hızla yozlaştırıyordu. Sır tutamıyordu, ama Bingtown'u rahatsız eden ve terörize eden söylentilerin kaynağı olarak çevresindeki herkesi suçluyordu. Kendisine karşı çıkanlara ne olduğunu övünerek anlatıyordu, ancak hiçbirinde doğrudan parmağı olduğunu asla itiraf etmiyordu. "Dwicker küstahlığı yüzünden iyi bir dayak yedi. Adalet yerini buldu." Belki de bu tür konuşmalarla onu kendine bağlamak niyetindeydi. Ancak tersi oldu. O kadar ürkmüş ve tiksinimişti ki, artık ondan kurtulmak için her şeyi göze almaya hazırды.

Mingsley'den ittifak teklif eden ilk mektup geldiğinde, onun cesaretine şok olmuştu. Bingtown Konseyi başkanlarıyla yemek yerken mektup peçetesinden düşüp kucağına düşmüştü, ama mektubu ona verenlerden biri olsaydı, bunu fark ederdi. Hizmetçilerden biri olmalıydı. Hizmetçiler bu tür işler için kolayca rüşvet verilebilirdi.

Cevap vermekte çok tereddüt etmişti. Karar vermek bir gününü almıştı ve sonunda notunu gönderdiğinde, çok geç olup olmadığını merak etmişti. Notunun alındığını biliyordu. Neden cevap vermemişti?

Notunda çok mu muhafazakar davranmıştı? Mingsley öyle davranmamıştı. Onun açıkça önerdiği pazarlık onu o kadar şaşırtmıştı ki, akşamın geri kalanında neredeyse hiç konuşamamıştı. Mingsley önce ona ve temsil ettiği Satrap'a sadakatini ilan etti. Ardından, sadık olmayanlara yönelik suçlamalara başladı. "Hain Yeni Tüccarlar"ın Davad'ın evinden Satrap'ı kaçırmayı planladıklarını ve hatta Jamaillia'daki soylular ve paralı Chalcedean paralı askerlerinden destek aldıklarını açıkça söyledi. Ancak plan suya düşmüştü. Bingtown'a baskın düzenleyen Chalcedeanlar

hızlı yağma için ittifakı ihanet etmişti. Onlara destek veren Jamaillia soyluları kendi içlerinde bir iç kargaşaya sürüklendi. Bazı hain aptallar, Jamaillia komplocularının onlara yardım etmek ve Bingtown'daki kontrolünü pekiştirmek için bir filo kuracağını iddia etti. Mingsley bunun olası olmadığını düşünüyordu. Jamaillia Şehrindeki Gelenekçiler, komplocuların sandığından daha güçlüydü. Onun müdahalesi sayesinde, komplo hem Bingtown'da hem de Jamaillia'da feci bir şekilde başarısız olmuştu. Herkes, onun Satrap'ı cesurca kaçırdığını duymuştu. Söylentilere göre Satrap, Vestrit ailesinin koruması altındaydı.

Mingsley, özenle kaleme alınmış ve dikkatli bir dille yazılmış mektubunda, kendisi ve diğer dürüst Yeni Tüccarların, adlarını temize çıkarmak ve Bingtown'daki yatırımlarını kurtarmak için çok istekli olduklarını belirtti. Davad Restart'ın Jamaillia Satraplığı'na ihanet etmediğine dair cesur açıklaması, onları cesaretlendirmişti. Basit mantık, Davad'ın masum olması durumunda eski ticaret ortaklarının da masum olacağını gösteriyordu. Dürüst ama yanlış anlaşılmış bu Yeni Tüccarlar, Bingtown Tüccarları ile barış müzakereleri yapmak ve Satrap'a olan sadakatlerini açıkça göstermek için can atıyorlardı.

Ardından pazarlığını açıkladı. 'Sadık' Yeni Tüccarlar, Serilla'nın Bingtown Konseyi nezdinde onlar için aracılık etmesini istiyordu, ancak önce 'ateşli ve kanlı' Roed Caern'den kurtulması gerekiyordu. Ancak o zaman onunla görüşeceklerdi. Bu fedakarlık karşılığında, Mingsley ve diğer sadık Yeni Tüccarlar, Satrap'a karşı komplo kuran Yeni Tüccarların listesini ona verecekti. Liste, yüksek mevkili Jamaillia komplocularının isimlerinin yanı sıra, olaya karışan Chalcedean lordlarının isimlerini de içerecekti. Mingsley, böyle bir listenin gizli tutulmasının çok değerli olduğunu pek de ince bir şekilde ima etmedi. Böyle bir bilgiye sahip bir kadın, Bingtown'da kalmayı ya da Jamaillia'ya dönmeyi seçerse, hayatının geri kalanını rahat ve bağımsız bir şekilde yaşayabilirdi.

Birisi Mingsley'e onun hakkında çok iyi bilgi vermişti.

Sonunda notuna cevap verdiğinde, cevabı ölçülüydü. Onu isimle anan bir selamlama eklememiş, imzasını da atmamıştı. Sade kare kağıtta, teklifini ilginç ve cazip bulduğunu kısaca belirtmişti. "Mevcut müttefikleri" arasında bu tür müzakerelere açık olan başkaları da olduğunu ima etmişti. Buluşmak için bir zaman ve yer belirlemek ister miydi?

Notu yazarken kendini soğukkanlı düşünmeye zorlamıştı. Bu tür politikada gerçek yoktu ve ahlak da çok azdı. Sadece tavır ve poz vardı. Eski Satrap ona bunu öğretmişti. Şimdi onun net görüşünü bu duruma uygulamaya çalışıyordu. Mingsley, Satrap'ı ele geçirme komplosuna karışmıştı. Onu, yakından tanıdığı bilgiler ele vermişti. Ama rüzgâr ona karşı dönmüştü ve şimdi ittifakını değiştirmek istiyordu. Mümkünse ona yardım edecekti. Bu, özellikle de kendisi de aynı şeyi yapmaya çalışırken, sadece onun yararına olacaktı. Mingsley'in işbirliğini, Ronica Vestrit ve Bingtown Konseyi'nin benzer düşünen diğer üyeleri nezdinde güvenilirliğini kanıtlamak için bir araç olarak kullanacaktı. Şimdi Ronica Vestrit'in hâlâ evde olmasını diledi. Onu kaçmasına izin veren uyarıyı yaptığı için pişman değildi: Roed'u engellemek, hayatında biraz kontrolü geri kazanmak için ihtiyaç duyduğu az miktarda cesareti ona vermişti. Zamanı geldiğinde, Ronica'ya ona kimin yardım ettiğini söyleyebilirdi. Serilla kendine acı bir gülümseme attı. Eğer isterse, Mingsley gibi olabilir, kendini daha iyi göstermek için yaptığı her şeyi yeniden düzenleyebilirdi.

Tüccar kadın şu anda ona çok yararlı olabilirdi. Karışık suçlamalar ve şüpheler birbirine karışmıştı. Her şey Mingsley'in bildiklerine veya şüphelendiklerine dayanıyordu. Ronica bu tür şeyleri çözmede yetenekliydi.

Ve onu düşündürme yeteneği. Ronica'nın sözleri aklından çıkmıyordu. Geçmiş tarafından şekillendirilebilir, ama onun esiri olamazdı. Bir zamanlar, bu sözleri sadece tecavüzünün ışığında değerlendirmişti. Şimdi sandalyesine yaslandı ve zihnini daha geniş bir yoruma açtı. Satrap'ın Eşi. Bu, geleceğini belirlemeli miydi? Yoksa bunu bir kenara bırakıp, bağımsız bir Bingtown kadını olabilir miydi?

"Seni aceleye getirmek istemem," diye özür diledi Grag, bir kol dolusu giysi ile Reyn'in misafir odasına girerken. Arkasında kapıyı tekmeledi. "Ancak diğerleri toplandı ve bekliyorlar. Bazıları sabahın erken saatlerinden beri burada. Ne kadar beklerlerse o kadar sabırsızlanıyorlar. İşte kuru giysiler. Bunlardan bazıları sana olur. Senin kıyafetlerin, ben Rain Wilder olarak baloya katıldığımda bana gayet iyi olmuştu." Reyn'in yüzünün buruştuğunu görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Özür dilerim. Sana bunu söylemedim. Arabada olanlar için üzgünüm, Malta'nın yaralandığı için üzgünüm."

"Evet. Şey. Artık onun için pek bir önemi yok sanırım." Reyn, sözlerinin ne kadar sert çıktığını duydu. "Üzgünüm. Ben... Bu konuda konuşamıyorum." Giysilere ilgi göstermeye çalıştı. Uzun kollu bir gömlek aldı. Eldiven yoktu; ıslak olanları kullanmak zorunda kalacaktı. Islak peçe de öyle. Önemli değildi, hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Korkarım bunu anlatmak zorundasın." Grag'ın sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. "Malta ile olan bağın başına bu belayı getirdi. Şehirde dolaşan söylentiye göre, ya Satrap'ı Rain Wild Tüccarlarının tuttuğu yerden kaçırdı ya da kaçmasına yardım etti. Roed Caern, onun Chalcedean olduğu için muhtemelen onu Chalcedeanlara teslim ettiğini söylüyor ve..."

"Kapa çeneni!" Reyn derin bir nefes aldı. "Bir dakika lütfen," dedi boğuk bir sesle. Peçesine rağmen Grag'a sırtını döndü. Başını eğdi ve ellerini sıktı, gözyaşlarının akmaması, boğazının tıkanıp boğulmaması için dua etti.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi Grag.

Reyn iç geçirdi. "Hayır. Özür dilemesi gereken benim. Sen bilmiyorsun, yaşadıklarımı bilemezsin. Hiçbir şey duymuş olmana şaşırdım. Dinle. Malta öldü, Satrap öldü." İçinden garip bir kahkaha yükseldi. "Ben ölmüş olmam gerekirdi. Öldüğümü hissediyorum. Ama... hayır. Dinle. Malta benim için gömülü şehre gitti. Orada bir ejderha vardı. Ejderha... iki hayat arasında kalmıştı. Tabut ya da koza gibi bir şeyin içinde... Neye benzediğini bilmiyorum. Ejderha bana işkence ediyordu, rüyalarımı giriyor, düşüncelerimi karıştırıyordu. Malta bunu biliyordu. Bunu durdurmak istedi."

"Bir ejderha mı?" Grag'ın sesi hem kelimeyi hem de Reyn'in akıl sağlığını sorguluyordu.

"Bunun çılgın bir hikaye olduğunu biliyorum!" Reyn, Grag'ın sözünü kesmesine şiddetle karşı çıktı. "Bana soru sorma ve şüpheci bakma. Sadece dinle." O gün olan biten her şeyi hızlıca anlattı. Hikayesinin sonunda, Grag'ın inanmaz bakışlarına meydan okurcasına peçeli gözlerini kaldırdı. "Bana inanmıyorsan, Kendry'ye sor. Gemi de ejderhayı gördü. O... onu değiştirdi. O günden beri huysuz, sürekli kaptanının onayını ve yakınlığını arıyor. Onun için endişeleniyoruz."

Reyn daha yumuşak bir sesle devam etti: "Malta'yı bir daha hiç görmedim. Hepsi öldü, Grag. Trehaug'dan Satrap'ı çalmak için bir komplo yoktu. Sadece bir kız, depremden kurtulmaya çalışıyordu. Başaramadı. Nehri iki kez baştan sona aradık. Onlardan hiçbir iz yoktu. Nehir tekneyi yuttu ve hepsi suda boğuldu. Korkunç bir şekilde boğuldular."

"Sa'nın nefesi," diye titredi Grag. "Reyn, haklısın, bilmiyordum. Bingtown'da duyduğumuz tek şey çelişkili söylentilerdi. Satrap'ın depremde kaybolduğu ya da öldüğü söyleniyordu. Sonra Vestritler'in onu Chalcedeans'a satmak ya da New Traders'ın öldürmesi için kaçırdıkları söylentisi çıktı. Ronica Vestrit burada bizimle saklanıyor. Caern, onun yakalanıp tutuklanması gerektiğini söyledi. Başka bir zamanda, Ronica'ya Konsey'e gidip onu dinlemelerini talep etmesini söyledik. Ama son zamanlarda, Roed Caern'in hain olmakla suçladığı kişilere karşı çirkin misillemeler yapıldı. Companion'un ona neden bu kadar güvendiğini anlamıyorum. Bu, Bingtown Konseyi'ni bölüyor, çünkü bazıları Satrap'ın temsilcisi olarak onu dinlememiz gerektiğini söylerken, babam ve ben Bingtown'un kendi kararını vermesi gerektiğini düşünüyoruz."

Derin bir nefes aldı. Sanki sözlerinin Reyn'i daha fazla inciteceğinden korkar gibi, nazıkçe ekledi: "Roed, Vestritlerin Chalcedianlarla komplo kurduklarını söylüyor. Korsanların yaşam gemisini hiç ele geçirmemiş olabileceğini, ancak Kyle Haven'ın bu "komplonun" bir parçası olduğunu, belki de Vivacia'yı Satrap ve Malta'yı almak için Rain Wild Nehri'ne götürdüğünü ima ediyor. Ama çoğumuz bunun yalan olduğunu biliyoruz, o yüzden lafını değiştirdi ve bunun bir yaşam gemisi olmak zorunda olmadığını, belki de bir Chalcedian gemisi olduğunu söyledi."

"Roed aptal," diye araya girdi Reyn. "Ne dediğini bilmiyor. Chalcedian ve diğer gemiler nehirden yukarı çıkmaya çalıştı. Nehir onları yuttu. İşe yaramadığını bildiğimiz tüm hileleri denediler: gövdelerine yağ sürdüler, katranladılar. Bir gemi bile pişmiş kille kaplanmıştı." Reyn peçeli başını salladı. "Hepsi yok oluyor, bazıları hızlı, bazıları yavaş. Ayrıca, tüm bunlar başladığından beri Rain Wild Nehri'nin ağzında devriye gezen canlı gemiler var. Onlar görülmüş olurdu."

Grag yüzünü buruşturdu. "Devriyelerimize benden daha çok güveniyorsun. Chalcedean gemileri saldırıya geçti. Onları limandan kovuyoruz, ama biz yokken başka bir dalga geliyor. Onları bu kadar kolay geçebilmenize şaşırdım."

Reyn omuz silkti. "Haklısın, sanırım. Kendry nehir ağzından çıktığında, etrafta başka yaşam gemisi yoktu. Ancak buraya gelirken birkaç Chalcedan gemisi gördük. Çoğu bize yaklaşmadı; Ophelia sayesinde yaşam gemileri artık ün saldı. Dün gece bir Chalcedan gemisi bize ilgi gösterdi, ama Kendry onu hemen geride bıraktı."

Aralarında bir an sessizlik oldu. Reyn, Grag'a sırtını döndü ve ıslak gömleğini çıkardı. Kuru gömleğini giyerken Grag, "O kadar çok şey oluyor ki, hepsini kavrayamıyorum. Bir ejderha mı? Nedense, Malta'nın öldüğüne inanmak, ejderhaya inanmaktan daha kolay. Onu düşündüğümde, sadece o gece dans pistinde kollarında durduğu haliyle görebiliyorum."

Reyn gözlerini kapattı. Nehirde hızla ilerleyen küçük bir tekneden, küçük beyaz bir yüz ona bakıyordu. "Seni kıskanıyorum," dedi sessizce.

"Sen Vestritlerin tüccarısın. Aile adına kararları sen verirsın. Bu işe karışmak istemiyorsan, anlarım. Ama ben burada kalacağım." Ronica derin bir nefes aldı. "Ben burada sadece kendim olarak duruyorum. Ama şunu bil Keffria, eğer Bingtown Konseyi'ne gitmeye karar verirsın, ben de seninle birlikte orada olacağım. Orada bizim görüşlerimizi sen sunmalısın. Bingtown Konseyi, Davad'ın ölümü konusunda benim konuşmama izin vermez. Bu konuda beni dinlemeyecekleri kesin. Yine de, sen konuşurken yanında olacağım. Ve sonuçlarına katlanacağım."

"Peki ben ne diyeceğim?" Keffria yorgun bir sesle sordu. "Satrap'ın ne olduğunu bilmediğimi, Malta'ya ne olduğunu bilmediğimi söylersem, bu bir aldatmaca gibi gelir."

"Başka bir seçeneğin daha var. Sen ve Selden Bingtown'dan kaçabilirsiniz. Bir süre Ingleby'de huzur içinde yaşayabilirsiniz. Tabii biri Serilla ve Caern'in gözüne girmek için sizi orada avlamaya karar vermezse."

Keffria alnını ellerine dayadı. Diğerlerinin ne düşüneceğini umursamadan dirseklerini masaya dayadı. "Bingtown öyle bir yer değil. O kadar ileri gitmezler." Birinin ona katılmasını bekledi, ama kimse konuşmadı. Başını kaldırıp karşısındaki ciddi yüzlere baktı.

Her şey çok hızlı gelişıyordu. Ona banyo yapması için zaman vermişlerdi ve Tenira kadınlarından birinin temiz elbisesini giymişti. Odasında basit bir yemek yedikten sonra bu toplantıya çağırılmıştı.

Bu toplantıya çağırılmıştı. Annesiyle çok az vakit geçirebilmişti. Annesi onu selamlayarak kucakladığında, "Malta öldü" demişti. Ronica, Keffria'nın kollarında sertleşmiş ve gözlerini kapatmıştı. Gözlerini açtığında, Keffria annesinin gözlerinde, yaramaz torununun ölümünün yol açtığı kederi görmüştü. O keder, buz gibi parıldıyordu, soğuk ve değişmez, gözyaşları için çok katıydı. Kısa bir süre için acıyı paylaştılar ve garip bir şekilde bu, aralarındaki uçurumu büyük ölçüde kapattı.

Ancak Keffria, bu anlaşılmaz acının geçmesini beklemek için bir yere kıvrılmak isterken, annesi yaşamaya devam etmeleri konusunda ısrar etti. Onun için bu, Bingtown ve Selden'in geleceği için savaşmak anlamına geliyordu. Ronica, annesini odasına kadar eşlik etti ve kuru giysilerini giymesine yardım etti. Bu sırada, Bingtown hakkında aceleyle konuştu. Sözler Keffria'nın kulaklarından geçip gitti: Bingtown Konseyi'nin yönetme yeteneğinin çöküşü. Roed Caern ve onun fikirlerine katılmayan aileleri terörize eden bir avuç genç Tüccar. Bingtown için, orada yaşayan tüm halkı kapsayan yeni bir yönetim organı oluşturulması ihtiyacı. Keffria'nın şu anda en son istediği ya da ihtiyacı olan şey siyaset dersi değildi. Ronica, Jani Khuprus ile görüşmek için ayrılana kadar, uyuşmuş bir şekilde defalarca başını salladı. Kısa bir süre huzur ve yalnızlık yaşandı. Sonra Keffria, Selden'in yanında, Tenira malikanesinin büyük salonunda bu karışık topluluğu bulmak için aşağı indi.

Naria Tenira'nın büyük masasının etrafında tuhaf bir topluluk vardı. Tenira ailesi bir sıra sandalyeyi doldurmuştu. Onların yanında, en az altı tüccar ailesinin temsilcileri sıralanmıştı. Keffria, Devouchet ve Risch'i tanıdı. Diğerlerinin isimlerini bilmiyordu; yorgun beyni tanıtımları algılayamamıştı. Yüzleri dövme iki kadın ve bir erkek sonraki sandalyeleri dolduruyordu ve onların yanında, kıyafetlerinden Three Ships göçmenleri olduğu anlaşılan dört kişi oturuyordu. Reyn ve Jani Khuprus sonra geldi ve çemberi tamamlayanlar kalan üç Vestrittiydi. Keffria kendini Naria Tenira'nın solunda buldu. Yaşam Gemisi Tüccarı, Selden'in masaya oturması için ısrar etmiş ve çocuğa çok dikkatli olmasını söylemişti. "Bu senin geleceğin, evlat. Bunun nasıl gerçekleştiğine tanık olma hakkın var."

Başlangıçta Keffria, Naria'nın sadece çocuğu dahil etmek ve ona hala önemli olduğunu göstermek istediğini düşünmüştü. Trehaug'dan ayrıldıklarından beri Selden yapışkan ve içine kapanık hale gelmişti. Çok daha

Ağaç tepelerindeki şehre hızla uyum sağlamış olan çocuktan daha küçük bir çocuktu. Şimdi, Tüccar Tenira'nın sözlerinin kehanet olup olmadığını merak ediyordu. Selden, nadir görülen bir konsantrasyonla her şeyi dinliyordu. Keffria, genç oğluna bakarak, "Artık koşacak kadar gücüm kalmadı. Ne olursa olsun, bununla yüzleşmeliyiz," dedi.

"Karşı koymak yetmez," diye düzeltti Naria Tenira. "Onlara meydan okumalısın. Bingtown'un yarısı harabelerde toplanmakla o kadar meşgul ki, Serilla ve onun dalkavuğu Caern'in ele geçirdiği gücü fark etmiyorlar. Düzeni yeniden sağlamak için iyi bir başlangıç yaptık. Sonra olaylar başladı. Tüccar Dwicker bir toplantı çağrısı yaptı. Serilla'nın Bingtown Konseyi'ni tamamen devre dışı bırakarak Yeni Tüccarlarla ateşkes görüşmeleri yaptığını duymuştu. Konsey bunu kınadı. Caern, Serilla adına bunu yalanladı. O zaman onların ne kadar yakınlaştıklarını anladık." Durup nefes aldı. "Dwicker daha sonra bulundu, o kadar kötü dövülmüştü ki ölmeden önce bir daha konuşamadı. Başka bir Konsey üyesinin ahır ateşe verildi. Her iki olayda da Yeni Tüccarlar veya köleler suçlandı, ama kasabada daha karanlık söylentiler dolaşıyor."

Bir köle söz aldı. "Bingtown tüccarlarını nasıl etkilediğini duydunuz. Dövmeli ailelere daha kötü şeyler yapıldı," dedi sert bir sesle. "İnsanlar sadece takas yapmak veya yiyecek almak için dışarı çıktıkları için dövüldü. Aileler evleri yakıldı. Bingtown'daki her suçtan biz sorumlu tutuluyoruz ve masumiyetimizi kanıtlama şansımız yok. Caern ve yandaşları herkes tarafından tanınıyor ve korkuluyor. Kendilerini savunma gücü daha az olan yeni tüccar aileleri evlerinde saldırıya uğradı. Geceleri yangınlar çıkarılıyor ve kaçan insanlar, çocuklar bile pusuya düşürülüyor. Savaşmak için korkakça ve sinsî bir yöntem. Bizi köleleştiren yeni tüccarlara sevgimiz yok, ama çocukların katledilmesine de ortak olmak istemiyoruz." Masadaki tüccarların gözlerine baktı. "Bingtown, Caern ve haydutlarını bir an önce kontrol altına alamazsa, Dövmelilerle ittifak kurma fırsatını tamamen kaybedersiniz. Duyduğumuz söylentilere göre Bingtown Konseyi Caern'i destekliyor. Bingtown Tüccarları kasabanın tam kontrolünü ele geçirdikten sonra, bizler Yeni Tüccarlarla birlikte Bingtown'dan kovulup tekrar köleliğe geri gönderileceğiz."

Ronica başını salladı. "Söylentilerin yönettiği hayalet bir kasaba haline geldik. Son söylentiye göre Serilla, Roed'u yeni Bingtown Muhafızları'nın başına atadı ve Bingtown Tüccar Konseyi'nin kalan liderleriyle gizli bir toplantı çağrısı yaptı. Bu gece.

, hepimiz orada olacağız ve bu saçmalığa ve Caern'in zulmüne son vereceğiz. Gizli toplantılar ne zaman Bingtown hükümetinin bir parçası oldu ki?"

Kızıl sakallı Üç Gemi adamı konuştu. "Bingtown Tüccarlar Konseyi'nin tüm faaliyetleri bizden her zaman gizli tutulmuştur."

Keffria ona şaşkınlıkla baktı. "Her zaman böyle olmuştur. Tüccar işi tüccarlara aittir," diye basitçe açıkladı.

Yüzü kızardı. "Ama tüm kasabayı yönetmek, sizin tüccar işi olduğunu iddia ettiğiniz şey. Bu, Üç Gemi halkını uçuruma sürükleyen ve orada tutan şey." Başını salladı. "Bizi kendi tarafınızda istiyorsanız, o zaman bizim *de* sizin tarafınızda olmamız gerekir. Duvarın dışında ya da tasma altında değil."

Kadın ona anlamsızca baktı. İçinde derin bir huzursuzluk büyüyordu. Bildiği Bingtown yıkılıyordu ve bu odadaki insanlar bu süreci hızlandırmaya kararlı görünüyordu. Annesi ve Jani Khuprus çıldırmış mıydı? Bingtown'u yok ederek mi kurtaracaklardı? Eski köleler ve balıkçılarla iktidarı paylaşmayı ciddi olarak mı düşünüyorlardı?

Jani Khuprus sessizce konuştu. "Arkadaşım Ronica Vestrit'in de seninle aynı duyguları paylaştığını biliyorum. Bingtown'da benzer hedefleri olanların, tüccar olsun ya da olmasın, ittifak kurması gerektiğini söyledi." Bir an durdu, peçeli yüzünü masadaki herkese çevirdi. "Buradaki herkese ve sevgili dostlarımızın görüşlerine büyük saygı duyuyorum, ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Bingtown Tüccarları ile Yağmur Vahası Tüccarları arasındaki bağlar eskidir ve kanla pekiştirilmiştir." Durdu. Omuzları, anlamlı bir şekilde yükselip alçaldı. "Bu sadakati başkalarına nasıl sunabiliriz? Karşılığında bunu talep edebilir miyiz? Gruplarınız, bizim yaptığımız gibi bu kadar güçlü bir bağ kurmaya ve buna uymaya hazır mı? Sadece kendimizi değil, çocuklarımızın çocuklarının çocuklarını da bağlayacak bir bağ?"

"Bu duruma göre değişir." Keffria, sakallı adamın adının Sparse Kelter olduğunu aniden hatırladı. Sanki bunu daha önce tartışmışlar gibi masadaki kölelere bir göz attı. "Sadakatimizin karşılığında bazı taleplerimiz olacak. Bunları şimdiden masaya koyayım. Basit talepler, siz de evet ya da hayır diyebilirsiniz. Cevabınız hayırsa, burada balık avlamak için zamanımı boşa harcamamın bir anlamı yok."

Keffria aniden kendi babasını ve lafları dolandırarak zaman kaybetmekten hoşlanmayan tavrını hatırladı.

Kelter bekledi ve kimse karşı çıkmayınca konuştu. "Herkese toprak. Bir adam evinin bulunduğu yeri sahiplenmelidir ve ben gelgitin zar zor ulaştığı bir parça kumsaldan bahsetmiyorum. Üç Gemi halkı deniz halkıdır. Düzgün bir ev, tavukların dolaşacağı bir avlu, yeşillik yetiştirebileceğimiz bir bahçe ve ağlarımızı onarabileceğimiz bir yerden fazlasını istemiyoruz. Ama çiftçilik veya hayvancılıkla uğraşmak isteyenler daha fazlasına ihtiyaç duyacaktır."

O, bunun nasıl karşılanacağını görmek için hala masanın etrafına bakınıyordu ki, dövmeli bir kadın konuştu. "Kölelik yok," dedi boğuk bir sesle. "Bingtown, kölelerin kaçıp gelebileceği, efendilerine geri gönderilmekten korkmayacakları bir yer olsun. Kölelik olmasın ve zaten burada olanlar için toprak verilsin." Kadın tereddüt etti, sonra kararlı bir şekilde devam etti. "Ve her aile Bingtown Konseyi'nde bir oy hakkına sahip olsun."

"Konsey oyları her zaman toprak sahipliğine göre verilmiştir," diye hatırlattı Naria Tenira.

"Ama bu bizi nereye getirdi? Buraya, bu karmaşaya. Yeni Tüccarlar, mali açıdan zor durumda olan Tüccarlardan satın aldıkları topraklar üzerinden oy talep ettiğinde, biz de onlara bu hakkı vermekle aptallık ettik. Tüccarlar Konseyi olmasaydı, Bingtown'u çoktan ele geçirmişlerdi." Devouchet'in yumuşak, derin sesi, sözlerinin saldırgan gelmesini engelliyordu.

"Bingtown Tüccar Konseyi'ni daha önce ayrı tutmuştuk," dedi Keffria. Bu insanlar onu etkiliyordu, ama Selden için bir şeyleri saklaması gerektiğini hissediyordu. Bingtown Tüccarı olmanın sadece boş bir unvan haline gelmesine seyirci kalamazdı. "Bunu tekrar yapamaz mıyız? Tüm arazi sahiplerinin oy kullandığı bir konsey ve Bingtown Tüccarları için ayrı bir konsey?"

Sparse Kelter kollarını göğsünde kavuşturdu. Yanındaki kadın ona çok benziyordu, Keffria onun akrabası olduğuna karar verdi. "Bunu yaparsanız, gerçek gücün kimde kalacağı hepimizin malumu olur," dedi sessizce. "Kısıtlama yok. Bingtown'da adil söz hakkı."

"Ne istediğini duyduk, ama ne teklif ettiğini duymadık," dedi başka bir tüccar. Keffria, Kelter'ın sözünü ustaca geçiştirmesini takdir etti,

ama aynı zamanda ne yaptıklarını merak etti. Bu soruları sormak ne anlamı vardı? Burada kimse bağlayıcı bir karar verme yetkisine sahip değildi.

Sparse Kelter tekrar konuştu. "Biz dürüst ellerimizi, güçlü sırtlarımızı ve bilgimizi sunuyoruz ve aynısını istiyoruz. Bingtown'u yeniden inşa etme işini sizinle eşit şartlarda paylaşalım. Onu sadece korsanlardan ve Chalcedelilerden değil, gerekirse Jamaillia'dan bile korumaya yardım etmeyi teklif ediyoruz. Yoksa Pearl Throne'un tasmaını bırakıp sizi azarlamak için tek kelime bile etmeyeceğini mi sanıyorsunuz?"

Keffria, tartışıkları konunun tam anlamını birden kavradı. "Bingtown'u Jamaillia'dan tamamen ayırmaktan mı bahsediyoruz? Jamaillia ve Chalced arasında tek başımıza durmaktan mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu Devouchet. "Bu fikir daha önce de gündeme gelmişti, Tüccar Vestrit. Kendi baban bile sık sık özel olarak bundan bahsederdi. Bundan daha iyi bir fırsat bulamayız. İyi ya da kötü, Satrap öldü. İnci Taht boş. Jamaillia'dan gelen haberler, iç karışıklıklar, Jamaillia ordusunun ödenmemiş maaşlar nedeniyle ayaklanması, kölelerin isyanı ve hatta Jamaillia'daki Sa Tapınağı'ndan Devletin Mahkumiyeti hakkında konuşuyor. Satrapya çürümüş durumda. Satrap'ın öldüğünü öğrendiklerinde, oradaki soylular Jamaillia'da iktidar mücadelesiyle meşgul olacaklar ve bizim yaptıklarımıza aldırış bile etmeyecekler. Bizi hiçbir zaman eşit olarak görmediler. Neden şimdi özgürleşip Bingtown'u herkesin eşit olduğu, yeni bir başlangıç yapabileceği bir yer haline getirmiyoruz?"

"Ve tüm kadınlar da." Keffria, onun Sparse'in kızı olduğunu düşündü. Sesi bile onun sesine benziyordu.

Devouchet ona şaşkınlıkla baktı. "Sadece bir deyimdi, Ekke," dedi yumuşak bir sesle.

"Konuşma tarzı, düşünme tarzı haline gelir." Çenesini kaldırdı. "Ben buraya sadece Sparse Kelter'in kızı olarak gelmedim. Kendi tekne ve ağlarım var. Bu ittifak gerçekleşirse, kendi toprağım olsun istiyorum. Üç Gemi halkı, bir insanın zihnindekilerin, bacaklarının arasında olanlardan daha önemli olduğunu bilir. Üç Gemi kadınları, sırf Bingtown'un bir parçası olduğumuzu söylemek için erkeklerimizin yanında yerimizi terk etmeyeceğiz. Bu da anlaşılmalıdır."

erkeklerimizin yanında sadece Bingtown'un bir parçası olduğumuzu söylemek için vazgeçmeyeceğiz. Bu da anlaşılmalıdır."

"Bu sadece sağduyu," dedi Grag Tenira yumuşak bir sesle. Üç Gemi kadınına sıcak bir gülümsemeyle ekledi: "Bu masaya bakın ve burada kimlerin konuştuğunu görün. Bingtown'da güçlü kadınların uzun bir geleneği vardır. En güçlülerinden bazıları bugün burada oturuyor. Bu gelenek değişmeyecek."

Ekke Kelter sandalyesine yaslandı. Grag'ın gülümsemesine kolayca karşılık verdi. "Sadece bu sözleri burada yüksek sesle duymak istedim," diye doğruladı. Grag'a başını salladı ve bir an için Keffria, aralarında bir anlaşma olup olmadığını merak etti. Ekke, Grag Tenira'nın kendi tarafında olacağını bilerek mi konuştu? Grag Tenira, Keffria'yı da o güçlü kadınlardan biri olarak görüyor muydu? Ama ilgisi uyandığının kadar çabuk söndü. Nefes aldı ve düşüncelerini dile getirdi.

"Burada ne yapacağız? Anlaşmalardan bahsediyoruz, ama hiçbirimizin bu anlaşmaları Bingtown'un tamamı için bağlayıcı hale getirecek gücü yok."

Kendi annesi ona karşı çıktı. "Bu günlerde Bingtown'daki herkes kadar gücümüz var. Tüccarlar Konseyi'nden daha fazla, çünkü biz onu kullanmaktan korkmuyoruz. Serilla'nın fikrini sormadan toplanmaya cesaret edemiyorlar. O da Caern'e bakmadan fikrini söylemeye cesaret edemiyor." Kızına acı bir gülümsemeyle baktı. "Keffria, bizim burada gördüklerinden daha fazlası var. Dikkat çekmekten korktukları için daha fazlası toplanamadı. Konsey başkanlarından biri bizim tarafımızda; gizli toplantıyı bize o söyledi. Bu gecedен sonra, açıkça toplanmaktan korkmayacağız. Gücümüz çeşitliliğimizden geliyor. Köle yapılanlarımız, Yeni Tüccarları ve sahip olduklarını çok iyi biliyor. Yeni Tüccarlar, dövme yaptıkları insanlarla sahip olduklarını korumayı umuyorlar. Dövmeli insanlar özgür kaldıklarında, efendileri için savaşıacaklar mı? Bundan şüpheliyim. Yeni Tüccarlar kölelerinden arındırıldığında sayıları büyük ölçüde azalır. Ayrıca bizim gibi evlerini ve ailelerini savunmazlar; evleri ve gerçek aileleri Jamaillia'dadır. Lanetli Kıyılarda yaşamının risklerini paylaşmak için gerçek mirasçıları değil, metreslerini ve gayri meşru çocuklarını buraya getirmişlerdir. Jamaillia'da iç karışıklıklar sürerken, Yeni Tüccarlar oradan yardım alamayacaktır. Birçoğu, atalarının mülklerini savunmak için Jamaillia'ya geri dönecektir.

"Korsanları da hesaba katmalıyız. Sonunda Jamaillia, bizi yeniden ele geçirmek için bir ordu gönderebilir, ama önce Korsan Adaları'nı geçmesi gerekir. Bu yolculuğun bugünlerde kolay olmadığını kendi acımla çok iyi biliyorum."

"Yeni Tüccarlar'ın Bingtown için bir tehdit oluşturmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Jani Khuprus inanamadan.

Ronica acı bir gülümsemeyle, "Bazılarının bize inandırmaya çalıştığı kadar büyük bir tehdit değil. Asıl tehlike, kasabamızın içindeki, tüccarları ve geleneklerimizi bozmaya çalışanlardan geliyor. Bu gece onları yenilgiye uğratacağız. Ondan sonra asıl tehlike her zamanki yerinden gelecek: Chalced. Jamaillia iç savaşlarla uğraşırken ve biz sokaklarda kılıçlarla birbirimizi kovalarken, Chalced Bingtown'u ele geçirme fırsatını yakalayacak." Yine, bakışları masanın etrafında oturan insanları taradı. "Ama kendimizi toplarsak, onları durdurabiliriz. Tüccar gemilerimiz, yaşam gemilerimiz ve Üç Gemi ailelerinin çalışma gemileri var. Sularımızı herkesten daha iyi biliyoruz."

"Hâlâ tek bir şehir devletinin tüm Chalced'e karşı koymasından bahsediyorsun. Ve muhtemelen Jamaillia'dan da." Bingtown Tüccarlarından bir diğeri konuştu. "Onları bir süre oyalarız, ama uzun vadede bizi aç bırakabilirler. Hiçbir zaman tamamen kendi kendimize yetemedik. Ticaret mallarımız için pazarlarımıza ihtiyacımız var." Başını salladı. "Yeni Tüccarlarla uzlaşmak zorunda kalsak bile Jamaillia ile bağlarımızı korumalıyız."

"Yeni Tüccarlarla bazı uzlaşmalar olmalı," diye Ronica da aynı fikirdeydi. "Herkes öylece çekip gitmeyecek. Uzlaşmalar, adil ve açık ticaret için Jamaillia ile ticaret anlaşmalarını içermeli. Ama bu uzlaşmalar bizim şartlarımıza göre olmalı, onların değil. Artık gümrük bakanları yok. Artık gümrük vergileri yok." Masadaki diğerlerine destek arar gibi baktı.

"Yeni Tüccarlarla uzlaşma yok. Müttefiklik." Şaşkın bakışlar Keffria'ya çevrildi. Kendi sözlerini duyduğuna inanamıyordu, ama sözlerinin mantıklı olduğunu biliyordu. "Serilla'nın Konsey başkanlarıyla yaptığı gizli toplantıya bu gece baskın yaparken onları da bizimle birlikte olmaya davet etmeliyiz." Derin bir nefes aldı ve bir sınırdan geçti. "Onlara cesurca Jamaillia ile ilişkilerini kesmelerini, bizimle birlikte durmalarını ve bizim yolumuzu izlemelerini isteyin. Bingtown bir olmak istiyorsa, bugün bir olmalıyız. Şimdi. Davad'ın arkadaşına haber göndermeliyiz... Adı neydi? Mingsley. Arkadaşları üzerinde etkisi var gibi görünüyordu."

sesini sertleştirdi. "Birleşik bir Bingtown, Chalced ve Jamaillia'ya karşı tek umudumuz. Başka müttefikimiz yok."

Onun sözlerinin ardından cesaretsiz bir sessizlik oldu.

"Belki ejderha bize yardım eder." Selden'in tiz sesi herkesi şaşırttı.

Tüm gözler, sandalyesinde dik oturan oğluna çevrildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama kimseye bakmıyordu. "Ejderha bizi Jamaillia ve Chalced'den koruyabilir."

Utanc verici bir sessizlik çöktü. Reyn sonunda konuştu, sesi duygu dolu ve ağırdı. "Ejderha bizi umursamıyor, Selden. Malta'yı yok ettiğinde bunu gösterdi. Onu unut. Ya da daha doğrusu, onu hor görerek hatırla."

"Bu ejderha meselesi de nedir?" diye sordu Sparse Kelter.

Naria nazikçe, "Genç Selden son zamanlarda çok şey yaşadı," dedi.

Çocuğun çenesi sertleşti. "Bana inan. Ona inan. Beni pençelerinde taşıdı ve dünyamıza baktım. Ne kadar küçük olduğumuzu, en büyük eserlerimizin bile ne kadar acınası olduğunu biliyor musun? Kalbinin attığını hissettim. Bana dokunduğunda, iyilik ve kötülüğün ötesinde bir şeylerin olabileceğini anladım. O... ötesinde." Görmeden bakakaldı. "Rüyalarımnda onunla uçuyorum."

Sözlerinin ardından sessizlik oldu. Yetişkinler birbirlerine baktılar, bazıları eğleniyor, bazıları acıyor, bazıları işlerinin bölünmesinden rahatsız oluyordu. Keffria, oğluna böyle davranılmasına çok üzüldü. Yeterince acı çekmemiş miydi?

"Ejderha gerçektir," diye ilan etti Keffria. "Hepimiz gördük. Selden'e katılıyorum. Ejderha her şeyi değiştirebilir." Sözleri onları şok etti, ama Selden'in ona attığı bakış buna değdi. Oğlunun en son ne zaman ona bu kadar parlayan gözlerle baktığını hatırlayamıyordu.

"Ejderhaların gerçek olduğuna şüphem yok," diye araya girdi Sparse aceleyle. "Ben de birkaç yıl önce kuzeye doğru yelken açarken birkaç tane gördüm. Güneşte parıldayan mücevherler gibi uçuyorlardı. Buckkeep onları Outislanders'a karşı topladı."

"Eski masal," diye mırıldandı biri ve Sparse ona öfkeyle baktı.

"Bu ejderha, türünün sonuncusu. Bataklık onu yutmadan hemen önce, Elderling şehrinin yıkıntıları arasında yumurtadan çıktı," dedi Reyn. "Ama o bizim müttefikimiz değil. O, hain ve bencil bir yaratık."

Keffria, çemberdeki yüzlere baktı. İnanamama duygusu hakimdi. Pembe yüzlü Ekke Kelter, "Belki de Yeni Tüccarlar hakkında konuşmaya devam etmeliyiz," dedi.

Babası geniş avucuyla masaya vurdu. "Hayır. Rain Wilds'ta olanların tamamını öğrenmem gerektiğini anladım. Nehrin yukarısında neler olup bittiğinden uzun zamandır habersiz kaldık. Bu, Bingtown Tüccarlarının yeni müttefiklerine karşı ilk açık adım olsun. Bu ejderha hikâyesinin tamamını ve Malta Vestrit ile Satrap'ın nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorum."

Sözlerinin ardından ağır bir sessizlik çöktü. Sadece örtülü başlarının dönmesi, Reyn ve annesinin konuşmakta olduğunu gösteriyordu. Masadaki diğer tüm Tüccarlar atalarının sessizliğini koruyordu. Keffria bunun bir hata olduğunu biliyordu. Ama bunu bildiği halde, bunu değiştiremezdi. Ya Yağmur Vahası kendini açığa çıkarmalı ya da gizli kalmalıydı. Reyn arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Peki öyleyse," dedi Sparse Kelter ağır bir sesle. Çalışmaktan kızarmış geniş ellerini masaya koydu ve sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

Selden, Keffria'ya baktı, elini hızlıca sıktı ve aniden sandalyesinin yanına dikildi. Bu onu çok daha uzun yapmadı, ama yüzündeki ifade saygı talep ediyordu. "Her şey," dedi Selden'in genç sesi, "Malta'ya Elderling şehrine gizli bir yol bildiğimi söylediğimde başladı."

Tüm gözler çocuğa çevrildi. Sparse Kelter'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu benim hikayem de, herkesinki kadar. Bingtown Tüccarları ve Rain Wild Tüccarları akrabadır. Ve ben oradaydım." Reyn'e attığı bakış ona meydan okuyordu. "O benim ejderham da, senin ejderhan kadar. Sen ona sırtını dönmüş olabilirsin, ama ben dönmedim. O bizim hayatımızı kurtardı." Derin bir nefes aldı. "Sırlarımızı paylaşmanın zamanı geldi, böylece hepimiz hayatta kalabiliriz." Çocuğun bakışları masayı süzdü.

Reyn ani bir hareketle peçesini geri attı. Başlığını da geri itti ve koyu renkli kıvrıcık saçlarını salladı. Parlak bakır rengi gözleriyle masadaki herkesin yüzüne baktı, her birini dudaklarını ve kaşlarını çevreleyen pulları ve alnını belirleyen çakıllı deriyi izlemeye davet etti. Selden'a baktığında gözlerinde saygı vardı.

"Bu, genç akrabamın hatırlayabileceğinden çok daha eskiye dayanıyor," dedi sessizce. "Sanırım babam beni ilk kez yerin derinliklerindeki ejderhanın odasına götürdüğünde, Selden'ın yarı yaşındaydım."

14

DIVVYTOWN

"EMİN DEĞİLİM." Brashen, onun yanında ön güvertede duruyordu. Akşamın geç saatlerinde çöken sis, saçlarını kıvrıcıklaştırmış ve ceketine gümüş damlalar bırakmıştı. "Her şey farklı görünüyor. Sadece sis değil, su seviyesi, bitki örtüsü, sahil şeridi de. Her şey hatırladığımdan farklı." Elleri, Althea'nın ellerinden bir el genişliği uzaklıkta, korkuluğa dayanmıştı. Althea, ona dokunma isteğine direnebildiği için gurur duyuyordu.

"Burada uzanabiliriz." Yumuşak bir sesle konuştu, ama sesi sisin içinde garip bir şekilde yankılandı. "Başka bir geminin girmesini veya çıkmasını bekleyelim."

Brashen yavaşça başını salladı. "Meydan okunmak ya da gemiye çıkılmak istemiyorum. Divvytown'a vardığımızda bu zaten başımıza gelebilir, ama burada aptal gibi görünmek istemiyorum. Kendinden emin ve bilgili bir şekilde gireceğiz, oraya yelken açıp Divvytown'da sanki karşılanacağımızdan eminmiş gibi demir atacağız. Onlara biraz palavracı ve aptal gibi görünürsem, muhafızları daha çabuk pes eder." Karanlık çökerken ona çarpık bir gülümseme attı. "Onlara bu izlenimi vermek benim için çok zor olmayacaktır."

Bataklık ve ağaçlarla çevrili bir kıyı şeridinde demir attılar. Kış yağmurları bu bölgedeki nehirleri ve akarsuları taşırırmıştı. Gelgit sırasında, tuzlu su ve nehir suyu tuzlu bataklıklarda karışıyordu. Karanlık çökmek üzereyken, yaşayan ve ölü ağaçlar hafifçe sürüklenen sislerin arasından belirmeye başladı. Sis arasında ara sıra ortaya çıkan yoğun ağaç duvarları, sarkan sarmaşıklarla kaplı ve yosun perdeleriyle örtülüydü. Yağmur ormanı su hattına kadar uzanıyordu. Brashen ve Althea, dikkatli gözlemler sonucunda birkaç olası açıklık tespit etmişlerdi. Bunlardan herhangi biri, Divvytown'un önündeki durgun lagüne giden dolambaçlı nehrin dar ağzı olabilirdi.

Brashen elindeki yırtık kanvas parçasına bir kez daha gözlerini kısarak baktı. Bu, *Springeve'de* ikinci kaptan olarak görev yaparken aceleyle çizdiği orijinal eskiziydi. "Sanırım bu, gelgitte ortaya çıkan bir yosun yatağını göstermeyi amaçlıyordu." Etrafına tekrar bakındı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti sessizce.

"Birini seç," diye önerdi Althea. "En kötü ihtimalle zaman kaybederiz."

"Yapabileceğimizin *en iyisi* zaman kaybetmek," diye düzeltti Brashen. "En kötüsü ise çok daha kötü. Çamurlu bir koyda mahsur kalabilir ve gelgit bizi orada bırakabilir." Derin bir nefes aldı. "Ama sanırım ben bir seçim yapacağım ve şansımızı deneyeceğiz."

Gemide çok sessizdi. Brashen'in emriyle mürettebat sessizce yürüyor ve fısıltıyla konuşuyordu. Hiç ışık yakılmamıştı. Geminin kendisi bile, tahtaların vücuduna çarptığı küçük sesleri bastırmaya çalışıyordu. Tüm yelkenler indirilmiş ve sabitlenmişti. Sis içinde ses çok iyi yayılıyordu. Sis içinde başka bir gemi yaklaşırsa duyabilmeyi diledi. Amber sessizce yanlarına geldi.

"Şansımız varsa, sabah bu sisin bir kısmı dağılır," dedi Althea umutla.

"Daha da kalın bir sisle kaplanabiliriz," diye yanıtladı Brashen. "Ama denemeden önce günün bize ne getireceğini bekleyelim. Şurada." Bir yeri işaret etti ve Althea kolunun uzandığı yeri takip etti. "Sanırım giriş orası. Şafakta deneyeceğiz."

"Emin değil misin?" Amber sessizce dehşetle fısıldadı.

"Divvytown bulması kolay bir yer olsaydı, bunca yıl korsanların kalesi olarak ayakta kalamazdı," dedi Brashen. "Bu yerin sırrı, varlığını bilmeyenlerin asla aramayı akıllarına getirmeyecekleri bir yerde olması."

"Belki," diye tereddütle başladı Amber. "Belki eski kölelerden biri yardımcı olabilir. Onlar Korsan Adaları'ndan gelmişlerdi..."

Brashen başını salladı. "Sordum. Hepsi Divvytown'dan habersiz olduklarını, korsanlık yapmadıklarını söylediler. İstediklerine sorabilirsin. Onlar, yeni bir hayat kurmak için Korsan Adaları'na yerleşen kaçak kölelerin oğullarıydı. Chalcedean veya Jamaillian köle avcıları tarafından yakalanıp

dövme yapıp Jamaillia'ya satılmışlar. Oradan da Bingtown'a getirilmişler."

"İnanması bu kadar zor mu?" diye sordu Amber.

"Hiç de değil," diye cevapladı Brashen rahatça. "Ama bir çocuk, büyüdüğü kasaba hakkında genellikle genel bilgilere sahip olur. Bu adamlar her şeyden çok fazla habersiz olduklarını iddia ediyorlar, bu yüzden onların hikayelerine inanamıyorum."

"Onlar iyi denizciler," diye ekledi Althea. "Onlar benim nöbetime geçtiğinde sorun çıkmasını bekliyordum, ama çıkmadı. Kendi başlarına kalmayı tercih ediyorlar, ama ben buna izin vermedim ve onlar da itiraz etmediler. İlk kez gizlice çalışmak için gemiye çıktıklarında olduğu gibi, isteyerek işlerine sarılıyorlar. Harg, sanırım diğerleri üzerindeki otoritesini kaybetmiş olmaktan rahatsız. Benim vardiyamda hepsi diğerleriyle eşit, sıradan denizciler. Ama iyi denizciler... ilk seferleri için biraz fazla iyi."

Amber iç geçirdi. "İtiraf ediyorum, onları gemiye almayı ve evlerine dönme şansı karşılığında emeklerini sunmalarını ilk önerdiğimde, sadakatleri arasında çatışma olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi ise bu çok açık."

"Birine iyilik yapma fırsatının gözünü kör etmiş," dedi Althea gülümseyerek ve Amber'e dostça bir dirsek attı. Amber ona anlamlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Althea bir anlık tedirginlik hissetti.

"Lavoy'un bize burada yardım edip edemeyeceğini sorabilir miyim?" Amber yumuşak bir sesle devam etti.

Brashen cevap vermediğinde Althea başını salladı. "Brashen'in haritaları elimizdeki tek ipucu. Mevsimlerin değişmesi ve adaların kendilerinin sürekli değişmesi işleri zorlaştırıyor."

"Bazen doğru bataklıkta olduğumuzdan bile şüphe ediyorum," diye ekledi Brashen ekşi bir sesle. "Bu tamamen yanlış nehir olabilir."

"Bataklık doğru yer." Paragon'un derin sesi çok yumuşaktı, konuşmaktan çok bir uğultu gibiydi. "Hatta nehir ağzı da doğru. Saatler önce bana sorsaydınız, size söyleyebilirdim."

Üç insan, hareket etmek veya konuşmakla bir büyüü bozacakmış gibi A derin şüphe Althea had always

harboured simmered in her mind.

"Haklısın, Althea." Gemi, onun söylemediği sözlere cevap verdi. "Buraya daha önce geldim. Divvytown'a o kadar çok girip çıktım ki, en karanlık gecede, her türlü gelgitte oraya yelken açabilirim." Derin kahkahası tüm baş güverteyi titretti. "Nehre çıkmadan önce gözlerimi kaybetmiştim, bu yüzden gördüğüm ya da görmediğim şeylerin pek bir önemi yok."

Amber cesaretini toplayıp yüksek sesle konuştu. "Nerede olduğumuzu nasıl bilebilirsin? Her zaman kör olarak açık denizde yelken açmaktan korktuğunu söyledin. Şimdi neden bu kadar korkusuzsun?"

O hoşgörülü bir şekilde güldü. "Açık deniz ile nehir ağzı arasında büyük fark vardır. Görme dışında birçok duyu vardır. Divvytown'un kokusunu alamıyor musun? Odun ateşleri, tuvaletleri, ölülerini yaktıkları mezarlık? Havada taşınmayan kokular nehirde taşınır. Divvytown'un ekşi tadı nehirle birlikte akıyor. Tahtamın her bir lifinde, lagünün kalın ve yeşil suyunu tadıyorum. Hiç unutmadım. Igrot orada hüküm sürerken olduğu kadar şimdi de yapış yapış.

"Bizi oraya götürebilir misin, en karanlık gecede bile?" Brashen dikkatli bir şekilde konuştu.

"Öyle dedim. Evet."

Althea bekledi. Paragon'a güvenmek mi, yoksa ondan korkmak mı? Tüm hayatlarını onun bakımına emanet etmek mi, yoksa şafağı bekleyip sisle kaplı nehirde yolunu bulmaya çalışmak mı... Gemideki sözlerde bir sınav sezdi. Aniden Brashen'in kaptan olduğu için sevindi. Bu, vermek istemediği bir karardı.

O kadar karanlıktı ki, Brashen'in silüetini zar zor görebiliyordu. Nefes alırken omuzlarının kalktığını gördü. "Bizi oraya götürür müsün, Paragon?"

"Götürürüm."

Fener olmadan, karanlıkta çalışarak, yelkenlerini açtılar ve çapasını kaldırdılar. Onların da kendisi gibi karanlıkta koşturduklarını düşünmek onu mutlu etti. Sessizce vinçle çalışıyorlardı, tek ses, dişlilerin dönmesi ve zincirin tıkırtısıydı. Duyularını geceye açtı. "Sancak tarafına. Biraz daha," dedi yumuşak bir sesle, yelkenleri açarken ve

rüzgâr onu hafifçe ittiğinde, güverte boyunca fısıltıyla iletilen emri duydu.

Brashen dümenin başındaydı. Onun sabit ellerinin orada olması iyiydi; daha da iyisi, nasıl gideceğine karar veren ve denizcilerin emirlerine göre hareket ettiğini hisseden kişinin kendisi olmasıydı. Hayatını korktuğun birinin ellerine teslim etmenin nasıl bir his olduğunu keşfetsinler. Çünkü hepsi ondan korkuyordu, Lavoy bile. Lavoy, zamanı ve türleri aşan dostluklar hakkında güzel sözler söylerdi, ama içten içe, gemideki herkesten daha çok gemiden korkuyordu.

Ve haklıydılar, diye düşündü Paragon memnuniyetle. Onun gerçek doğasını bilselerdi, korkudan altlarına işerlerdi. Çıglık atarak kendilerini derinlere atar ve bunu merhametli bir son olarak görürlerdi. Paragon kollarını yüksekte kaldırdı ve parmaklarını genişçe açtı. Yelkenleri onu nehrin ağzına doğru iterken, ellerinden geçen nemli rüzgâr, bu acınası karşılaştırmayı daha da belirgin hale getiriyordu, ama bu, ruhunu ayakta tutmaya yetiyordu. Gözleri yoktu, kanatları yoktu, ama ruhu hâlâ bir ejderhanın ruhuydu.

"Bu çok güzel," dedi Amber ona.

O irkildi. O gemide olduğu sürece, hala ona karşı şeffaf olduğu anlar oluyordu. Ondan korkan tek kişi oydu. Bazen onun duygularını paylaşıyordu, ama asla düşüncelerini paylaşmıyordu ve onun duygularının bir parçasını yakaladığında, bunun onun izin verdiği için olduğunu düşünüyordu. Sonuç olarak, onun sözleri diğerlerinden daha sık kafasını karıştırıyordu. Ona yalan söyleyebilecek tek kişi oydu. Şu anda yalan mı söylüyordu?

"Güzel olan ne?" diye sordu sessizce. Kız cevap vermedi. Paragon zihnini elindeki işe verdi. Brashen, onları nehirde olabildiğince sessizce götürmesini istiyordu. Divvytown'un yarın sabah limanda demirlemiş halini görmek istiyordu. Bu fikir gemiye de cazip geldi. Ölümlerden geri döndüğünü görenler hayretle bakıp bağırırlar. Tabii onu hatırlayanlar varsa.

"Gece çok güzel," dedi Amber sonunda. "Ve biz de gecenin içinde çok güzeliz. Yukarıda bir yerlerde ay var. Sisleri gümüş gibi parlatıyor. Gözlerim ara sıra senin izlerini görüyor. Sıkı bir çizgi üzerinde asılı gümüş damlacıklar. Ya da sis bir anlığına dağılıyor ve ay nehirden yukarıya doğru bize ışık saçıyor. Çok yumuşak ve tatlı hareket ediyorsun.

Dinle. Pruvanin önünde su, kedi gibi mırıldanıyor ve rüzgâr bizi sürükleyerek ilerletiyor. Nehir burada o kadar dar ki, sanki ormanı bıçakla kesip ağaçları ayırarak geçiyoruz. Bizi iten rüzgâr, ağaçların yapraklarını da sallıyor. Ağaçların arasında rüzgârın sesini duymayalı ve toprağın kokusunu almayalı çok uzun zaman oldu. Sanki sihirli bir gemide gümüş bir rüyada gibiyim.

Paragon kendini gülümserken buldu. "Ben sihirli bir *gemiyim*."

"Biliyorum. Oh, senin ne kadar harika olduğunu çok iyi biliyorum. Böyle bir gecede, karanlıkta hızlı ve sessizce ilerlerken, sanki kanatlarını açıp bizi gökyüzüne kaldırabilecekmişsin gibi hissediyorum. Hissetmiyor musun, Paragon?"

Elbette hissediyordu. Tedirgin edici olan, onun da hissetmesi ve bunu dile getirmesiydi. O bundan bahsetmedi. "Benim hissettiğim, kanalın sancak tarafında daha derin olduğu. Biraz yana doğru kaydır. Ne zaman olacağını söylerim."

Lavoy güverteye çıktı. Paragon, onun Brashen'in dümeni tuttuğu yere doğru yürüdüğünü hissetti. Adımlarında öfke ve saldırganlık vardı. Bu gece mi olacaktı? Paragon merak etti ve heyecanla kalbinin çarpıntısını hissetti. Belki bu gece iki erkek birbirlerine meydan okuyacak, etrafta dönecek ve sonra saldırarak biri yere düşüp kanlar içinde kalana kadar birbirlerine vuracaklardı. Lavoy'un ne diyeceğini duymak için kulaklarını dikti.

Ama önce Brashen konuştu. Yumuşak, derin sesi Paragon'un tahta gövdesinden soğuk bir şekilde yankılandı. "Güverteye neden çıktın, Lavoy?"

Paragon, Lavoy'un tereddüt ettiğini hissetti. Korku, belirsizlik ya da sadece strateji. Net olarak anlayamadı. "Bütün gece demirde kalacağımızı sanıyordum. Hareketin değişmesi beni uyandırdı."

"Ve şimdi ne yaptığımızı gördün?"

"Bu delilik. Her an karaya oturabiliriz ve o zaman bize rastlayan herkesin kolay avı oluruz. Güvenli bir şekilde yapabiliyorsak hemen demir atıp sabaha kadar beklemeliyiz."

Brashen'in sesinde alaycı bir ton vardı: "Gemimizin bizi götüreceğine güvenmiyor musun, Lavoy?"

Lavoy derin sesini fısıltıya indirip tıslayarak cevap verdi. Paragon öfkeyle titredi. Lavoy, Brashen için fısıldamıyordu; Paragon'un gerçek düşüncesini bilmemesini istediği için fısıldıyordu.

Buna karşılık, Brashen açıkça konuştu. Paragon'un her kelimesini duyacağını biliyor muydu? "Katılmıyorum, Lavoy. Evet, ona hayatımı emanet ederim. Yolculuğa çıktığımızdan beri her gün olduğu gibi. Bazı dostluklar delilikten ve sağduyudan daha derindir. Kaptanın kararları ve geminin güvenilirliği hakkındaki fikrini belirttin, şimdi nöbetin başlayana kadar kamarana çekilmeni öneririm. Yarın senin için özel görevlerim var. Oldukça yorucu olabilirler. İyi geceler."

Lavoy beş nefes daha orada kaldı. Paragon, onların nasıl durduklarını hayal edebiliyordu: dişlerini göstererek, kanatlarını hafifçe kaldırmış, uzun ve güçlü boyunlarını saldırmak için eğmiş. Ama bu kez meydan okuyucu gözlerini başka yöne çevirdi, başını eğdi ve kanatlarını indirdi. Yavaşça uzaklaşarak itaatini gösterdi, ama isteksizce. Hakim erkek onu izledi. Brashen'in gözleri zaferle parıltıyor ve dönüyor muydu? Yoksa bu meydan okumanın sonuçlanmadığını, sadece ertelendiğini mi biliyordu?

Şafak sökmeden çok önce demir attılar. Zincirin çıkardığı ses, nehir ağzından ayrıldıklarından beri çıkardıkları en yüksek sestti. Limanda, orada demirlemiş diğer üç gemiye çok yaklaşımadan yerlerini aldılar. Diğer gemilerde her şey sessizdi. Nöbetçi kalanlar ne yazık! Yarın kesinlikle azar işiteceklerdi. Brashen, özenle seçtiği bir çapa nöbetçisi dışında tüm mürettebatı aşağıya gönderdi. Sonra ikinci kaptanına arka güverteye gelmesini emretti.

Brashen, korkuluğa yaslanıp Divvytown'un ışıklarına baktı. Sis içinde sarı gözler gibi parıltıyorlardı, sis dağılınca ve şekil değiştirince göz kırıyor, sonra parıltıyorlardı. Bir tanesi onu şaşırttı, diğerlerinden daha parlak ve çok daha yüksekteydi. Birisi bir ağacın tepesine fener mi bırakmıştı? Bu cevap mantıklı gelmedi, o yüzden aklından çıkardı. Şafak ışığı bu gizemi çözecekti. Diğer dağınık ışıklar, kasabayı hatırladığına pek uymuyordu, ama şüphesiz bunun sisle bir ilgisi vardı. Yine Divvytown. Bu gürültülü küçük kasaba hiç uyumazdı. Sis, kulaklarına garip, bozuk sesler getiriyordu. Neşeli bağırışlar, sarhoşların şarkı sözleri, b i r köpeğin havlaması.

Brashen esnedi. Şafak söküp *Paragon* ve mürettebatını Divvytown'a ortaya çıkarmadan önce birkaç saat uyumaya cesaret edebilir mi diye düşündü.

Çıplak ayaklar arkasında yumuşak adımlarla yaklaştı. "O burada değil," diye Althea hayal kırıklığıyla fısıldadı. "En azından limanda ona ait bir iz görmedim..."

"Hayır. Vivacia'nın bu gece burada demirlemiş olduğunu sanmıyorum. Bu çok fazla şans olurdu. Ama ben buradayken o buradaydı ve muhtemelen yine buraya gelir. Sabırlı ol." Ona döndü. Sislerin gizlediği anda, cesaretini toplayıp elini tutup onu kendine çekti. "Ne hayal ediyordun? Onu bu gece burada bulacağımızı ve bir şekilde kavga etmeden onu kaçıracağımızı mı?"

"Çocukça bir hayal," diye itiraf etti Althea. Bir anlığına alnını onun omzuna yasladı. Onu kollarına alıp sarılmak için can atıyordu.

"O zaman bana çocuk de, çünkü ben de aynı boş umudu besledim. Bizim için her şeyin basit ve kolay olabileceğini."

Althea iç çekerek doğruldu ve ondan uzaklaştı. Bu, nemli geceyi daha da soğuttu.

Hüzün onu sardı. "Althea? Sence bizim için her şeyin basit ve kolay olacağı bir zaman ve yer olacak mı? Gün ışığında koluna girip sokakta yürüyebileceğim bir zaman?"

Yavaşça cevap verdi. "Kendime o kadar ileriye düşünme izni vermedim."

"Ben izin verdim," dedi Brashen açıkça. "Senin Vivacia'nın kaptanı olduğunu ve benim hala *Paragon*'u yönettiğimi düşündüm. Bu, bu görevden bekleyebileceğimiz en mutlu son. Ama sonra kendime soruyorum, o zaman biz ne olacağız? Ne zaman ve nerede bir yuva kuracağız?"

"Bazen ikimiz de aynı anda limanda oluruz."

O başını salladı. "Bu bana yetmez. Seni her zaman, her zaman yanımda istiyorum."

Kadın sessizce konuştu. "Brashen. Şu anda bunu düşünemeyim. Yarın için yaptığım tüm planların ailemle başlamasından korkuyorum."

gemimle başlamasından korkuyorum."

"Ve korkarım ki hep böyle olacak. Tüm planların her zaman geminle başlayacak." Aniden, kıskanç bir aşık gibi konuştuğunu fark etti.

Althea da aynı şeyi hissetmiş gibiydi. "Brashen, şimdi böyle şeyleri konuşmak zorunda mıyız? Şimdilik sahip olduklarımızla yetinip, yarını düşünmeden mutlu olamaz mıyız?"

"Böyle şeyleri söylemesi gereken kişi benim sanıyordum," diye cevapladı sert bir sesle bir süre sonra. "Yine de, şimdilik sahip olduklarımla yetinmem gerektiğini biliyorum. Çalınmış anlar, gizli öpücükler." Acı bir gülümsemeyle gülümsedi. "On yedi yaşındayken, bunu romantizmin doruk noktası olarak görürdüm: gemide gizli bir aşk. Sisli bir gecede güvertede gizlice öpüşmek." Bir adımla onu kollarına aldı ve derin bir öpücük verdi. Onu şaşırtmamıştı; acaba bunu yapmasını mı bekliyordu? Hiç direnmedi; vücudu onun vücuduna tatlı bir şekilde yapıştı. Onun rahat tepkisi onu o kadar derinden etkiledi ki, özlemle inledi. İsteksizce, vücudunu onunkinden ayırdı. Nefes aldı. "Ama ben artık çocuk değilim. Bu beni delirtiyor. Bundan daha fazlasını istiyorum, Althea. Gerilim, kavga ve kıskançlık istemiyorum. Gizlice dolaşmak ve duygularımı saklamak istemiyorum. Senin benim olduğunu bilmenin rahatlığını ve herkesin bunu fark etmesinden gurur duymak istiyorum. Her gece yatağında yanımda, sabahları masada karşımda olmanı istiyorum. Yıllar sonra, başka bir yerde, başka bir gecede, başka bir güvertede durduğumda, senin hala yanımda olacağını bilmek istiyorum."

Ona inanamayan bir ifadeyle dönüp baktı. Yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu. Onunla dalga mı geçiyordu? Sesi ciddi gelmişti. "Brashen Trell, bana evlenme teklif mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi aceleyle. Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra yumuşakça güldü. "Evet. Sanırım evlenme teklif ediyorum. Evlilik ya da ona çok benzer bir şey."

Althea derin bir nefes aldı ve korkuluğa yaslandı. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun," dedi titrek bir sesle. "Ben... sana bir cevap veremem."

Sesi de titriyordu, ama Althea onun hafiflik yapmaya çalıştığını biliyordu. "Sanırım sorun değil, henüz soruyu tam olarak sormadım. Ama tüm bunlar bittiğinde soracağım."

"Bütün bunlar bittiğinde, sana bir cevap vereceğim." Cevabın ne olacağını bilmediğini bildiği halde, bu sözü verdi. Çılgınca, bu endişeyi zihninin derinliklerine itti. Kendine, başka şeyler olduğunu, daha acil meseleler olduğunu söyledi, bu meseleler kalbini bu kadar sarsmasa da. Hızlı nefes alıp vermeyi ve bedeninin arzularını bastırmaya çalıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, loş ışıkları işaret ederek.

Adam, onun sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi. "Gemidekilere güveniyorsan, en çok kime güveniyorsun? İki isim söyle."

Bu çok kolaydı. "Amber ve Clef."

Kısa kahkahası hüzünlüydü. "Benim cevabım da aynı. En az kime güveniyorsun?"

Yine duraksamasına gerek yoktu. "Lavoy ve Artu."

"O zaman onlar karaya çıkarılacaklar listesinden çıkar. Sorunlarımızı yanımızda götürmeyeceğiz, gemide de başıboş bırakmayacağız."

Biz. Bu kelimenin kulağa hoş geldi. "O zaman kimi götürüyoruz?"

Tereddüt etmedi. "Jek. Cypros ve Kert. Eski kölelerinden bir veya ikisini de almak istiyorum, böylece mürettebatın karışık olduğu izlenimi veririz. Onları sen seçmelisin." Düşünerek durakladı. "Lop'u Amber'la bırakacağım. Haff'a, Amber isterse ona yardım etmesini söyleyeceğim. Ona, geminin içinde veya dışında herhangi bir sorun çıkarsa, Lop'un Clef'i karaya çekip bizi bulmasını söyleyeceğim."

"Lavoy'dan sorun bekliyor musun?"

Aşağılayıcı bir ses çıkardı. "Beklemiyorum. Her ihtimale karşı hazırlık yapıyorum."

Kadın sesini alçaltarak konuştu. "Böyle devam edemez. Onunla ne yapacaksın?"

Yavaşça konuştu. "İlk hamleyi o yapsın. Sonra, her şey bittiğinde, ne kalmış bakarım. Belki ondan işe yarar bir tayfa yapabilirim."

Şafak söktü, hayal kırıklığıyla. Yüksekte duran sarı güneş, sisi gezgin hayaletlere dönüştürdü. Bulutlar gelip güneşi kapattı ve sefil bir soğuk yağmur yağmaya başladı. Brashen geminin sandalını hazırlamasını emretti. Sandal hazırlanırken Divvytown'a baktı. Neredeyse tanıyamadı. Önceki geceki yüksek ışık, bir gözetleme kulesi olduğu anlaşıldı. Rıhtımlar yeni bir yerdeydi, arkalarında yeni keresteden yapılmış depolar vardı. Kasabanın kenarlarında, sanki yayılan bir yangın kasabayı yeniden inşa etmiş gibi, yanmış bazı yapıların kalıntıları duruyordu. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyordu; gözetleme kulesi, bir daha gafil avlanmamaya kararlı insanlar olduğunu gösteriyordu.

Kurt gibi sırttı. Limanlarında yabancı bir gemi bulmak onları muhtemelen üzecekti. Onu sorgulamak için gönderecekleri kişiyi gemide beklemeyi düşündü, ama vazgeçti. Adı kadar cesur ve atılgan olacaktı; hoş karşılanacağını ve dostça davranılacağını varsayacaktı ve bunun onu nereye götüreceğini görecekti.

Derin bir nefes aldı. Kendi sırtışı onu şaşırttı. Yorgun olması gerekirdi. Lavoy'u yataktan kaldırmanın zevki için neredeyse bütün gece uyanık kalmış ve şafak sökmeden kalkmıştı. İkinci kaptana emirlerini vermişti. Gemide düzeni sağlamalı, mürettebatın gemiden ayrılmasına veya gemiye gelenlerle konuşmasına izin vermemeliydi. Her şeyden önce, sükunet hakim olmalıydı. Clef ve diğer geminin botları Amber'in emrindeydi. Lavoy nedenini sormaya cesaret edemeden, Brashen ona ayrı emirleri olduğunu ve Lavoy'un bunlara karışmaması gerektiğini ekledi. Bu arada, tüm mürettebatın yatak takımlarının güverteye çıkarılmasını ve havalandırılmasını, uyku alanlarının bit ve diğer haşaratları kovmak için tütsülenmesini ve mutfağın iyice temizlenmesini istedi. Bu, hem ikinci kaptanı hem de mürettebatı meşgul edecek bir işti ve ikisi de bunun farkındaydı. Brashen, ikinci kaptan isteksizce emirlerini kabul edene kadar Lavoy'a sert bir şekilde baktı. Sonra arkasını dönüp gitti.

Amber ve Paragon'a en zor emirlerini vermişti. Gemi hareketsiz ve sessiz kalmalı, sıradan bir tahta gemi gibi davranmalıydı. Amber, elinden gelen her şekilde bu hileye yardım etmeliydi. Onun sözlerinin arasındaki anlamı anlayacağına güveniyordu: gemiyi hiçbir şeyin rahatsız etmemesi gerekiyordu. Kimsenin onu kışkırtmasına izin vermemeliydi.

Brashen omuzlarını silkti, ceketinde daha fazla yer bulmaya çalıştı. Rolü için bir ticaret kaptanının şık kıyafetlerini giymişti, Bingtown'dan resmi olarak veda ettikten sonra giymediği kıyafetlerdi.

Bingtown'dan resmi olarak veda ettiğinden beri giymemişti. Sarı gömleğinden yaptığı bir mendili alnına bağlamış, gömleğinin yakasını açık bırakmıştı. Çok ciddi görünmek istemiyordu. Kaptan Ephron Vestrit, özel dikilmiş mavi ceketinin ve güzel beyaz gömleğinin nasıl kullanıldığını görse ne düşünürdü acaba? Yaşlı adamın bunu anlayıp ona şans dilemesini umuyordu.

"Tekne hazır, efendim." Clef umutla ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Emirlerinizi aldınız. Emirleri yerine getirin."

Clef gözlerini devirdi, ama isyankar bir tavır göstermeden "Evet, efendim" diye cevap verdi. Brashen'in peşinden geminin botuna doğru zıplayarak yürüdü.

Tekneleri Paragon'un gölgesinden çıkarken, Brashen ona doğru gelen üç küçük tekne daha gördü. "Küreklerin başına!" diye emretti alçak sesle. "Tüm gücünüzle kürek çekin. Onlar bizi kesmeden Paragon'dan uzaklaşmalıyız." Mürettebat emre uyarken, Brashen gemisine doğru baktı. Sessiz ve stoik bir şekilde duran gemi başı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Amber, onun arkasındaki korkuluğa yaslandı. Elini veda etmek için kaldırdı ve Brashen kısa bir baş hareketiyle karşılık verdi. Kürek çeken mürettebata baktı. "Emirlerinizi unutmayın. Biz dostuz. Size verilen parayı çekinmeden harcayın. Kavgı çıkarmayın. Kimsenin diline hakim olamayacak kadar sarhoş olmasını istemiyorum. Eğer kasabada serbestçe dolaşmamıza izin verirlerse, dağılın. Sorular sorun. Kennit ve Vivacia hakkında toplayabileceğimiz her türlü bilgiyi istiyorum, ama sorarken fazla ısrarcı olmayın. Onları konuşturun, sonra geri çekilin ve dinleyin. Meraklı olun, ama burnunuzu sokmayın. Akşamüstü limanda buluşuruz."

Limanın yarısından fazlasını geçtikleri sırada diğer üç tekne etraflarını sardı. Brashen'in işareti üzerine mürettebat kürekleri bıraktı.

"Burada ne işiniz var?" Teknelere binmiş zayıf, sakallı bir adam emretti. Yağmur, şekilsiz şapkasını kafasına yapıştırmıştı. Sakalının üstünde eski bir köle dövmesi görünüyordu.

Brashen yüksek sesle güldü. "Divvytown'da işim mi? Divvytown'un tek işi var ve bahse girerim benimki de seninki ile aynı, ihtiyar. Benim adım Brashen Trell ve başka bir şey söylemeden önce, kime söylediğimi bilmek istiyorum." Ona rahatça sıırttı. Jek küreklerini sallayarak

geniş bir gülümsemeyle. Althea'nın gülümsemesi biraz daha zorlamaydı, diğerleri ise olan bitene ilgisiz görünüyordu.

Yaşlı adam kendini çok ciddiye alıyordu. "Ben Maystar Crup, liman müdürüyüm. Kaptan Kennit bizzat beni atadı ve buraya gelen herkese ne işlerinin olduğunu sorma hakkına sahibim."

"Kennit!" Brashen dik oturdu. "Bu isim, efendim, beni buraya getiren isim. Daha önce buraya gelmişim, *Springeve* gemisiyle, ama kısa bir ziyaret olmuştu ve beni hatırlamayanlara kızmam. Ama o zaman duyduğum Kaptan Kennit hakkındaki hikayeler beni, gemimi ve mürettebatımı buraya geri getirdi. Onunla kaderimizi birleştirmek istiyoruz, tabiri caizse. Sence bugün bizi kabul eder mi?

Maystar ona alaycı bir bakış attı. Dudaklarını yaladı ve kalan dişlerinin çoğunun sarı olduğunu gösterdi. "Olabilir. Eğer burada olsaydı, ama burada değil. Kennit'i tanıyorsan, onun bir canlı gemisi olduğunu nasıl bilmezsin? Şu anda limanımızda canlı gemi görmüyor musun?"

"Kennit'in birçok gemisi olan bir adam olduğunu duymuştum. Dahası, onun hakkında yapılabilecek en büyük hatanın, onun hakkında herhangi bir varsayımda bulunmak olduğunu duymuştum. Tilki kadar kurnaz ve kartal kadar keskin gözlü olduğu söylenir. Ama burası böyle şeyleri konuşmak için soğuk ve rahatsız bir yer. Divvytown, son gördüğümde bu yana epey değişmiş, ama erkeklerin rahatça konuşabileceği bir taverna hâlâ vardır herhalde?

"Var. Divvytown'da bir adamın hoş karşılanacağına karar verdiğimizde."

Brashen omzunu kaldırdı. "Belki bunu biraz brendi içerken karar versek daha iyi olur. O zaman bana mürettebatımın geri kalanının karaya çıkıp çıkamayacağını söyleyebilirsin. Uzun süredir denizdeyiz. Boğazları kurudu ve onları ıslatmak için harcayacak paraları var. Divvytown, ganimetlerimizi paylaşmak için iyi bir yer olacağı konusunda hemfikirler." Cazip bir gülümsemeyle kemerine asılı şişman keseyi vurdu. İçindeki paralar, çivilere ve keseyi doldurmak için koyduğu kesik kaşığa çarparak ses çıkardı. Birkaç tur içki ısmarlamak ve gemi için birkaç küçük malzeme almak için yeterli parası vardı. Seçtiği mürettebatın da güzel bir gösteri izlemek için yeterli parası vardı. Harcayacak paraları olan başarılı korsanlardı.

Brashen'in gülümsemesi soğuk kış yağmurunda sertleşirken, Maystar isteksizce başını salladı. "Evet. Tavernada konuşabiliriz sanırım. Ama

adamların... mürettebatın bizimle kalacak ve gemidekiler de şimdilik orada kalacak. Divvytown'da yabancılara pek iyi davranmayız. Hele de gecenin karanlığında gizlice gelen gemilerden gelenlere."

Bu onu şaşırttı, değil mi? Bırak yaşlı adam buna odaklansın. "Hadi tavernaya!" Brashen içtenlikle kabul etti. Kış tarafına oturdu ve Divvytown'un polisleri eşliğinde bir kral gibi kasabaya doğru yola çıktı. Yarım düzine meraklı seyirci, soğuk yağmurdan korunmak için omuzlarını birbirine yaklaştırarak rıhtımda toplanmıştı. Maystar, Brashen'den önce merdivenleri çıktı. O yukarı çıkarken, Maystar çoktan soruların odağı haline gelmişti. Brashen, "Beyler! Bizi tavernaya götürecek kimse yok mu?" diye seslenerek tüm dikkatleri üzerine çekti. Toplanan kalabalığa gülümsedi. Gözünün ucuyla Jek'in adamları gülümseyerek değerlendirdiğini fark etti. Onlara verilen yanıtlar, onun amacına zarar vermezdi. Mürettebatı da rıhtıma gelince, seyirciler rahatladı. Bunlar haydut değil, kendileri gibi dürüst korsanlardı.

"Taverna bu tarafta," dedi Maystar huysuzca.

Belki de onun önemine kıskançtı. Brashen hemen onu hedef aldı. "Lütfen öncülük et," dedi. Maystar'ın peşinden giderken, Brashen takipçilerinin sayısının azaldığını fark etti. Bu ona çok uygun bir durumdu. O bilgi toplamak istiyordu, bütün kasabayı büyülemek değil. Althea'nın soluna ve bir adım arkasına geçtiğini fark etti. Divvytown halkı ona saldırmaya karar verirse, yanında bıçaklı biri olması iyi olurdu. Cypros ve Kert hemen arkasındaydı. Althea'nın seçtiği dövmeli iki adam, Harg ve Kitl, onları takip ediyordu. Jek grubun sonuna düşmüş ve yakışıklı bir genç adamla sohbet etmeye başlamıştı. Birkaç kelime duydu; kız, kasabayı serbestçe dolaşabileceklerini ve eğer öyleyse, limana ilk gecesinde yalnız bir denizciye ne tür eğlenceler önerebileceğini soruyordu. Brashen gülümsemesini dişleriyle bastırdı. Eh, ona dostça davranıp bilgi toplaması demiştik.

Taverna içi loştu. Isının çoğu ocaktaki ateşten değil, insanların vücut ısısından geliyordu. Nemli yün, ter, duman ve yemek kokuları havada asılı kalmıştı. Althea paltosunu gevşetti ama çıkarmadı. Buradan çabuk çıkmak zorunda kalırlarsa, paltosunu burada bırakmak istemiyordu. Merakla etrafına bakındı.

Bina oldukça yeniydi, ama duvarlar dumanla sararmaya başlamıştı. Zemin tahtadan yapılmıştı ve her gece süpürmeyi kolaylaştırmak için üzerine kum serpilmişti. Bir ucundaki pencere denize bakıyordu. Brashen onları açık odanın ocak tarafına doğru yönlendirdi. Tahta masalar ve uzun banklar, çeşitli yemek yiyen, içen ve konuşan insanları taşıyordu. Yaklaşan fırtına, insanları bugün evde tutmuştu. Onlara çeşitli derecelerde merakla bakılıyordu, ama açık bir düşmanlık yoktu. Brashen bu aldatmacayı hiç hata yapmadan atlatabilirdi.

Brashen, Maystar'ın omzuna dostça bir şekilde elini koydu ve masaya otururken, o bir kelime bile söylemeden, liman müdürü ve kendisi için brendi, mürettebatı için de bira sipariş etti. Bir şişe hızla getirilip açıldı ve iki toprak kadeh konuldu. Tavernacı köle köpüklü bardakları tepsiye dizmeye başladığında, Brashen Maystar'a döndü. "Divvytown'da çok şey değişmiş. Yeni binalar ve gemim için düzenlenen karşılama partisi en önemsizleri. Limanı hiç bu kadar ıssız görmemiştim. Söyle bana. Buraya son geldiğimden beri ne oldu?"

Bir an için yaşlı adam şaşkın göründü. Althea, onun soru sorması gerektiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Ama Brashen onun geveze yapısını iyi anlamıştı. Muhtemelen bu kadar uzun süre uzman olarak konuşma fırsatı pek bulamıyordu. Maystar, Divvytown'un sadece yerleşimini değil, doğasını da sonsuza dek değiştiren köle avcılarının baskını hakkında tüm ayrıntılarıyla anlatırken, Brashen en dikkatli ve övgü dolu dinleyicilerden biri oldu. Maystar uzun uzun anlatırken, Althea bu Kennit'in sıradan bir korsan olmadığını anlamaya başladı. Maystar ondan hayranlık ve gururla bahsediyordu. Diğerleri de Kennit'in söylediği, yaptığı veya yaptırdığı şeylerle ilgili kendi hikayelerini eklediler. Konuşanlardan biri, açıkça bilgili bir adamdı. Yanağındaki dövme, Kennit onu özgürleştirmeden önce köle gemisinde geçirdiği günleri somurtarak anlatırken kırıştı. Althea, bu adamdan kahramanlık hikâyeleri anlatır gibi bahsettiklerini fark etti ve tedirgin oldu. Hikâyeler, kalbini dondursa da, korsanlara karşı isteksizce hayranlık duymasına neden oldu. Böyle cesur, bilge ve asil bir adam, Vivacia gibi bir gemiyi kolayca terk etmezdi. Ve onun hakkında anlatılan hikayelerin yarısı doğruysa, belki de gemi kalbini ona vermişti. O zaman ne olacaktı?

Althea, bunu düşünürken yüzündeki gülümsemeyi korumak ve Maystar'ın hikayelerine başını sallayarak onaylamak için çabaladı. Vivacia'yı çalınmış bir aile hazinesi

ya da kaçırılmış bir çocuk olarak düşünüyordu. Ya o, hayatının aşkıyla kaçan inatçı bir kız gibiyse? Diğerleri bir espriye gülüyorlardı. Althea görev bilinciyle güldü. Eğer gemi gerçekten Kennit'e bağlanmışsa, Vivacia'yı ondan almaya hakkı var mıydı? Ailesine ve canlı gemiye karşı görevi neydi?

Brashen, brendi şişesine uzanmak için eğildi. Bu, bacağına onun bacağına değdirmek için bir bahaneydi. Dizinin bacağına uyguladığı sabit ve sıcak baskıyı hissetti ve onun ikilemini fark etti. Kısa bakışları çok şey ifade ediyordu. Endişelenmek sonraya kalsın. Şimdi dikkatini ver, sonra duyduklarının tüm anlamını düşünürsünüz. Bira bardağını bitirdi ve yeniden doldurulması için havaya kaldırdı. Gözleri masanın karşısındaki yabancılarla buluştu. Adam onu dikkatle izliyordu; Althea, önceki düşünceli davranışının adamı çok meraklandırmamış olmasını umdu. Masanın diğer ucunda, Jek daha önce gözünü diktiği adamla bilek güreşi yapıyordu. Althea, kadının kazanmasına izin verdiğini düşündü. Masadaki adam, Althea'nın bakışını takip etti ve sonra gözleri tekrar ona döndü. Gözlerinde neşe dans ediyordu. Yakışıklı bir adamdı, sadece yanağındaki dövme görünüşünü bozuyordu. Maystar'ın açıklamaları arasında bir sessizlik olunca, ona sordu: "Liman neden bu kadar boş? Kolayca birkaç düzine gemi demirleyebilecek yerde sadece üç gemi gördüm."

Sorusu üzerine adamın gözleri parladı ve daha geniş bir gülümsemeyle masaya eğildi. Daha gizli konuşmak için masaya eğildi. "Bu işe yeni başladınız galiba," dedi. "Korsan Adaları'nda hasat mevsimi olduğunu bilmiyor musunuz? Bütün gemiler kışlık geçimimizi sağlamak için denizde. Hava bizim dostumuzdur, çünkü Jamaillia'dan gelen bir gemi üç gün boyunca fırtınada yol almış olabilir, mürettebatı yorgun ve dikkatsizdir, biz ise kapımızın önünden çıkıp onu durdururuz. Kışın bizim için avlanmasını sağlarız. Yılın bu zamanında yükler daha ağırdır, çünkü hasat meyveleri nakledilmektedir." Sırtışı kayboldu ve ekledi: "Bu, köle gemilerine yakalananların için de yılın en kötü zamanıdır. Hava sert, denizler soğuk. Zavallı herifler nemli ambarlarda zincirlenmiş, kemiklerini kemiren demirlerle bağlanmışlar. Bu mevsimde köle gemileri genellikle yüzen mezarlıklarından farksızdır." Yüzünde sert bir ifade belirirken tekrar sırtıttı. "Ama bu yıl eğlence de var. İç Geçit, Chalcedean kadirgalarıyla dolup taşıyor. Bayrak çekip Satrap'ın adamları olduklarını ilan ediyorlar, ama hepsi en şişman domuzları kendileri için seçmek için bir aldatmaca. Kendilerini

çok kurnaz olduklarını sanıyorlar. Kaptan Brig, Kennit'in adamı, bize bu oyunun kurallarını öğretti. Kadırgaların avlanmasına, savaşmasına ve zenginlikle şişmanlamasına izin ver. Gemileri ağırlaştığında, hasat zamanı gelmiş demektir. Biz gireriz ve tek bir savaşta, ele geçirdikleri birçok geminin en iyilerini toplarız."

Althea'nın inanamayan bakışlarına gülerek bankın üzerine geri oturdu, sonra kadehini alıp masaya vurarak garsonun dikkatini çekti. Garson ona yeni bir kadeh getirdiğinde, "Bu hayata nasıl girdin?" diye sordu.

"Seninki kadar dolambaçlı bir yoldan, bahse girerim," diye cevapladı kadın. Başını eğip merakla ona baktı. "Aksanın Jamaillia'ya benzemiyor."

Hile işe yaradı. Hayat öyküsünü anlatmaya başladı. Gerçekten de, karmaşık bir yol onu Divvytown'a ve korsanlığa getirmişti. Öyküsünde trajedi ve acılık vardı ve o bunu çok iyi anlattı. İstmeden de olsa, kadını onu sevmeye başladı. Ailesinin hayatını sonlandıran baskını ve sonsuza dek kaybolan kız kardeşini anlattı. Ailesinin kuzeydeki küçük bir sahil kasabasındaki koyun çiftliğinden kaçırılmış, bazıları zalim, bazıları sadece duygusuz olan bir dizi Chalcedean efendinin elinden geçtikten sonra, kendini güney yönündeki bir gemide, yarım düzine köle ile birlikte düğün hediyesi olarak gönderilmiş halde bulmuştu. Kennit gemiyi durdurmuştu.

Ve yine aynı şey oldu. Onun hikâyesi, Kennit'in kim ve ne olduğu hakkındaki fikirlerini değil, köleliğin ne anlama geldiği ve kimin köle olduğu hakkındaki düşüncelerini de sarsmıştı. Korsanlar, onun beklediği gibi değillerdi. Hikâyelerde duyduğu açgözlü, ahlaksız katiller, bir anda köle olmaktan kurtulmak için her şeyi göze alan, kendilerinden çalınanların bir kısmını geri almak için çabalayan adamlara dönüşmüştü.

Kennit, Althea'yı çok şaşırtan başka şeyler de anlattı. Şokun bir kısmı, Kennit'in tüm bunların herkes tarafından bilindiğini varsaymasıydı. Korsan Adası yerleşimlerinde yaşayan sürgünler ile Jamaillia Şehrindeki akrabaları arasında haberleri taşıyan posta güvercinlerinden bahsetti. Jamaillia ve hatta Bingtown'dan gelen yasal ticaret gemilerinin düzenli olarak Korsan Adaları'na gizlice uğradığını söyledi. Jamaillia Şehri ve hatta Bingtown'daki en son dedikodular Divvytown'da herkesin malumuydu. Althea'ya aktardığı haberler çok uzak bir ihtimal gibi geldi. Bingtown'da çıkan bir ayaklanma şehrin yarısını yakmıştı. Misilleme olarak, Bingtown Tüccarları ziyaret eden Satrap'ı rehin almıştı.

rehin almışlardı. Yeni tüccarlar bu haberi Jamaillia Şehrine iletmişlerdi. Satrap'a sadık olanlar, isyancı eyalete dersini vermek için bir savaş gemisi filosu oluşturuyorlardı. Bingtown ve Jamaillia arasındaki savaşın ardından zengin ganimetler olacaktı. Korsanlar, Bingtown ve Rain Wild mallarıyla dolu Jamaillia gemilerini şimdiden bekliyorlardı. İki şehir arasındaki anlaşmazlık, Korsan Adaları için ancak iyi olabilirdi. Althea, dehşet ve hayranlık arasında sıkışmış, onun her sözüne kulak kesilmişti. Bunların herhangi biri doğru olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu onun ailesi ve evi için ne anlama geliyordu? Zaman ve mesafenin söylentileri beslediğini kabul etse bile, bu onun için değerli olan her şey için kötüye işaretti. Bu arada korsan, Althea'nın dikkatle dinlemesi ve övgülerinden cesaret alarak hikayelerini abartarak anlatmaya devam etti. Kennit geri dönüp bu haberleri duyduğunda, zamanının gerçekten geldiğini anlayacağını söyleyerek sevinçle övündü. Komşularının anlaşmazlığının ortasında, iktidarı ele geçirebilirdi. Onlara sık sık, zamanı geldiğinde Korsan Adaları'ndaki tüm ticareti kontrol etmeyi planladığını söylemişti. O zamanın yaklaştığına emindi.

Aniden esen bir rüzgâr tavernanın penceresini sarsarak onu irkiltti. Bu, sohbetin kesilmesine neden oldu. "Bu Kennit tanışmaya değer bir adama benziyor. Divvytown'a yakında dönecek mi?"

Genç adam omuz silkti. "Ambarları dolduğunda döner. Diğer Adalar'dan da haber getirir; rahibini oraya götürdü, Diğerleri onun kaderini yırtacak. Ama Kennit şüphesiz korsanlık yaparak dönecektir. Kennit istediği zaman, istediği yere yelken açar, ama avını asla kaçırmaz." Başını eğdi. "Ona olan ilginizi anlıyorum. Divvytown'da onun adını duyunca iç çekmeyen kadın yok. O, geri kalanımızı gölgede bırakan bir adam. Ama onun bir kadını olduğunu bilmelisiniz. Adı Etta ve dili bıçağı kadar keskindir. Bazıları, Kennit'in Etta'da ruhunun eksik yarısını bulduğunu söylüyor. Bütün erkekler bu kadar şanslı olmalı." Yaklaşarak, sıcak bakışlarla sessizce konuştu. "Kennit'in bir kadını var ve ondan memnun. Ama ben değil."

Brashen omuzlarını silkeledi, kollarını açtı. Öne doğru eğildiğinde sol eli Althea'nın omzuna kondu. Diğer adama hafifçe eğildi ve nazikçe fısıldadı. "Ne yazık. Ben seviyorum." Maystar'ın konuşmasına dönmeden önce gülümsedi, ama kolunu Althea'nın omzunda bıraktı. Althea onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı ve serbest omzunu silkti.

"Kırmak istemedim," dedi adam biraz sertçe.

"Alınmadım," diye onu temin etti. Masada Jek onun gözünü yakalayıp yavaşça tebrik edici bir göz kırptığında yüzü kızardı. Lanet olsun Brashen! Bunu sır olarak saklamaya çalıştıklarını tamamen unutmuş muydu? Yine de, omzuna koyduğu kolunun ağırlığından büyük zevk aldığını inkar edemedi. Brashen'in bahsettiği şey bu muydu, birbirlerini alenen sahiplenmenin verdiği rahatlık? Gemiye döndüklerinde, ikisi de bunun bir numara olduğunu, bilgi almak için yaptıkları genel planın bir parçası olduğunu inkar etmek zorunda kalacaklardı. Ama şimdilik... Ona yaslandı ve vücudunun sağlam sıcaklığını, kalçasının kalçasına değdiğini hissetti. O da ona uyum sağlamak için hafifçe yer değiştirdi.

Korsan birasını bitirdi. Bardağı gürültüyle masaya koydu. "Maystar, bu adamlardan pek bir tehdit görmüyorum. Öğlen çoktan geçti ve benim hala bir günün işi var."

Maystar, uzun bir hikayenin ortasında, eliyle onu uğurladı. Adam Althea'ya oldukça kısa bir veda selamı verdi ve ayrıldı. Onun ayrılmasıyla birlikte, birkaç kişi daha mazeretlerini söyleyip ayrıldı. Brashen, omzuna hafifçe dokundu. Aferin. Divvytown için bir tehlike oluşturmadıklarını kanıtlamışlardı.

Yağmur hala tavernanın penceresinden akıyordu. Günün tekdüze griliği zamanın geçişini gizlemişti. Brashen, Maystar'ın hikayesini sabırla sonuna kadar dinledi ve sonra yine esneme hareketi yaptı. "Şey, seni bütün gün dinleyebilirim; hikaye anlatmayı bilen bir adamı dinlemek büyük zevk. Ne yazık ki, bu su varillerimi doldurmaz. Bunu mürettebatımın bir kısmına yaptırsam iyi olur, ama eski su rıhtımının tamamen yıkıldığını fark ettim. Gemiler artık nereden su alıyor? Ayrıca mürettebata taze et bulursam onlara vereceğime söz verdim. Yabancıya iyilik yap, beni dürüst bir kasaba götür."

Ancak Brashen, Maystar'dan o kadar kolay kurtulamadı. Geveze liman müdürü ona su alacağı yeri söyledi, ancak ardından Divvytown'daki iki kasabın göreceli üstünlüklerini uzun uzun anlatmaya başladı. Brashen, Jek'i diğerlerinin sorumluluğunu üstlenmek üzere görevlendirerek adamı kısa bir süreliğine kesintiye uğrattı. Artık karaya çıkabilirlerdi, ancak yarın öğlene kadar geminin fiçılarının doldurulmasını beklediğini söyledi. "Akşam karanlığı çökmeden limana dönün. İkinci kaptan benimle geliyor."

Bir çocuk koşarak Maystar'a domuzlarının yine kaçtığını haber verince, yaşlı adam küfürler ve talihsiz domuzlara tehditler savurarak aceleyle uzaklaştı. Brashen ve Jek birbirlerine baktılar. Kadın ayağa kalkarak oturduğu bankın üzerinden atladı. "Gemimizin fiçılarını nerede doldurabiliriz, gösterir misiniz?" diye sordu, konuşmakta olduğu adama, ve adam hemen kabul etti. Daha fazla oyalanmadan, mürettebat dağıldı.

Taverna dışında, şiddetli rüzgârın etkisiyle yağmur kararlı bir şekilde yağıyordu. Sokaklar çamurluydu ama düzdü. Brashen ve Althea sessizce ahşap bir kaldırımda yürüdüler; kaldırımın altında, sokaktan limana akan yağmur suyu ile dolmuş bir hendek vardı. Binaların çok azında cam pencere vardı ve çoğu, yağmurdan korunmak için bugün sıkıca kapatılmıştı. Kasaba, Bingtown'un zarafetine ve güzelliğine sahip değildi, ama Bingtown'un amacını paylaşıyordu. Althea, buradaki ticareti neredeyse koklayabiliyordu. Kısa bir süre önce tamamen yanmış bir kasaba için, iyi bir şekilde toparlanmıştı. Ham keresteden yapılmış başka bir tavernanın önünden geçtiler ve içeriden bir ozan arp eşliğinde şarkı söylüyordu. Demir attıklarından beri, başka bir gemi lagüne girmiş ve iskeleyle bağlanmıştı. El arabalarıyla bir insan ordusu gemiden bir depoya yük boşaltıyordu. Divvytown, zengin ve canlı bir ticaret limanıydı; herkes bunun için Kennit'e minnettardı.

Yağmurdan kaçmak için kaldırımda aceleyle yürüyen insanlar, çok çeşitli giysiler giymişti. Duyduğu dillerin bazılarını hiç tanımıyordu. Birçok kişinin yüzünde, kolunda, baldırında ve elinde dövmeler vardı. Yüz dövmelerinin hepsi köle işaretleri değildi; bazıları kendilerini süslü desenlerle süslemişti.

"Bu bir beyan," diye açıkladı Brashen sessizce. "Birçoğu silemeyecekleri dövmeler taşıyor. Bu yüzden üzerlerini başka dövmelerle kapatıyorlar. Parlak bir gelecekle geçmişini karartıyorlar."

"Tuhaf," diye mırıldandı Althea.

"Hayır," diye ısrar etti. Sesindeki şiddetli tonu karşısında şaşkınlıkla döndü. Daha sessizce devam etti, "Bu dürtüyü anlıyorum. Althea, insanların benim vahşi bir çocuk değil, gerçek kimliğimi görmeleri için nasıl mücadele ettiğimi bilmiyorsun. Yüzüme bin iğne batırarak geçmişimi gizleyebilseydim, bunu yapardım."

"Divvytown senin geçmişinin bir parçası." Sesinde suçlama yoktu.

O, sanki başka bir yer ve zamanda gibi, kalabalık küçük limana bakındı. "Öyleydi. Öyle. En son *bahar* gününde buradaydım ve o da pek dürüst bir operasyon değildi. Ama yıllar önce de buradaydım. Sadece birkaç sefer yapmıştım ki korsanlar gemimi ele geçirdi. Bana bir seçim sundular. Onlara katıl ya da öl. Ben katıldım." Islak saçlarını geriye attı ve kadının gözlerine baktı. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Gerek yok," diye cevapladı kız. Yüzüne yağan yağmur, saçlarında parıltıyan damlalar, koyu renk gözleri ve ona olan yakınlığı birdenbire onu etkisi altına aldı. Duygularının bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü adamın gözleri büyüdü. Kimsenin görmeyeceğini umarak, kız ıslak elini tuttu. "Açıklayamıyorum," diye gülerek ona baktı. Bir an için, sadece ona bakmak, dünyada ihtiyacı olan tek şeydi.

Elini sıktı. "Hadi. Bir şeyler alalım ve insanlarla konuşalım. Burada olmak için bir nedenimiz var."

Keşke gitmesek. Biliyorsun, bu kasabayı ve bu insanları seviyorum. Sevmemem için her türlü neden olmasına rağmen seviyorum. Keşke burada, böyle kendi başımıza kalabilsek. Keşke bu bizim gerçek hayatımız olsaydı. Neredeyse buraya aitmişim gibi hissediyorum. Eminim yüz yıl önce Bingtown da böyleydi. Saflık, enerji, insanların olduğu gibi kabul edilmesi; beni bir mumun kelebekleri çektiği gibi çekiyor. Affet beni Brashen, ama keşke tüm sorumluluklarımı bir kenara atıp korsan olabilsem."

Ona şaşkın bir sessizlikle baktı. Sonra sırtıttı. "Dilediğine dikkat et," diye uyardı.

Garip bir öğleden sonraydı. Oynadığı rol, gerçek hayattan daha doğal geliyordu. Geminin fenerleri için yağ aldılar ve limana gönderilmesini ayarladılar. Başka bir tüccarın dükkanında Althea, Paragon'un ecza dolabını doldurmak için şifalı otlar ve ilaçlar seçti. Brashen, ani bir hareketle onu bir kuru gıda dükkanına çekip, ona parlak renkli bir fular aldı. Althea fularla saçlarını bağladı, Brashen ise ona yeşim ve granat boncuklarla süslenmiş halka küpeler taktı. "Rolüne uygun görünmelisin," diye fısıldadı kulağına, kolyenin tokasını takarken.

Dükkân sahibinin uzattığı bulanık aynada, Althea farklı bir Althea gördü, gün ışığına hiç çıkarmadığı bir yanını. Arkasında, Brashen eğilip boynunun yanına öpücük kondurdu. Başını kaldırdığında, aynada gözleri buluştu. Zaman etrafında sallandı ve o, vahşi, kaçak Bingtown'lu çocuğu ve annesini skandala sürükleyen inatçı kadını gördü. Birbirine çok yakışan bir çift; korsanlık ve macera her zaman kaderleri olmuştu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu an için tek pişmanlığı, bunun bir sahtecilik olmasıydı. Boynundaki parlak kolyeyi hayranlıkla seyretmek için ona yaslandı. Kafasını çevirip onu öptüğünde aynada kendilerini izlediler.

Gittikleri her yerde, ikisinden biri konuşmayı Kennit'e veya onun yaşam gemisine getiriyordu. Onun hakkında yararlı ve önemsiz bilgiler topladılar. Efsaneler gibi; her anlatıcı, Kennit hakkındaki hikayelerine kişisel süslemeler ekliyordu. Çocuk rahibi, parçalanmış bacağını kesmişti ve Kennit sesini çıkarmadan dayanmıştı. Hayır, acısına rağmen yüksek sesle gülmüş ve bir saat sonra kadınıyla yatmıştı. Hayır, bunu çocuk yapmıştı: korsan kralın peygamberi dua etmiş ve Sa, Kennit'in bacağını iyileştirmişti. Sa onu seviyordu, bunu herkes biliyordu. Kötü adamlar, tam burada, Divvytown'da Kennit'in kadınına tecavüz etmeye çalıştıklarında, tanrı onu Kennit gelip tek başına bir düzine adamı öldürerek onu esaretinden kurtarana kadar korumuştur. Etta bir genelevde yaşıyordu, ama kendini sadece Kennit'e saklıyordu. Bu, en sert katilleri bile ağlatacak bir aşk hikayesiydi.

Öğleden sonra, balık çorbası ve taze pişmiş ekmek almak için durdular. Orada, çocuk rahibin Kennit ile Divvytown'un çoğu arasında nasıl durduğunu ve Kennit'in bir gün onların kralı olacağını kehanet ettiğini ilk kez duydular. Çocuğun sözlerine şüpheyle yaklaşanlar, onun parıldayan kılıcının kurbanı olmuştu. Althea'nın şaşkınlığı balık satıcısını gururlandırmış olmalı ki, hikayeyi üç kez daha anlattı, her seferinde daha fazla ayrıntı ekleyerek. Son anlatışında adam şöyle ekledi: "Zavallı çocuk köleliği çok iyi bilirdi, çünkü kendi babası onu köle yapmıştı, evet, kendi gemisinin resmini çocuğun yüzüne dövmeyle kazımişti. Kennit'in yaşam gemisini ve çocuğu kurtardığında, ikisinin de kalbini bir anda kazandığını duydum."

Althea kendini suskun buldu. Wintrow mu? Kyle bunu Wintrow'a, kendi oğluna, yeğenine mi yapmıştı?

Brashen orbasıyla boğuldu, ama soruyu sormayı başardı: "Peki Kennit, bu kadar zalim bir babaya ne ceza verdi?"

Adam kayıtsızca omuz silkti. "Hak ettiğini, şüphesiz. Diğerleriyle birlikte yılanların önüne attı. Yakaladığı her köle gemisinin tüm mürettebatına öyle yapar." Brashen'e kaşlarını kaldırdı. "Bunu herkes bilir sanıyordum."

"Ama ocuk bilmiyor muydu?" diye sordu Althea yumuşak bir sesle.

"O ocuk mürettebat değildi. Sana söyledim. O gemide köleydi."

"Ah." Brashen'e baktı. "Bu mantıklı." Geminin Kyle'a sırtını dönüp Kennit'i kabul etmesi artık mantıklı geliyordu. Korsan, Wintrow'u kurtarmış ve korumuştu. Elbette gemi artık Kennit'e sadık olacaktı.

Peki. Bu durumda o ne olacaktı? Bir an için, özgür olup olmadığını merak etti. Vivacia, Wintrow'un gemisinde mutluysa, Kennit ve korsan hayatından memnunsaydı, Althea onu bu hayattan "kurtarmaya" hakkı var mıydı? şimdi eve gidip annesine ve kız kardeşine başarısız olduğunu, aile gemisini bulamadığını söyleyebilir miydi? Bir an için daha çılgın bir karar vermek üzereydi. Gerçekten eve dönmek zorunda mıydı? Brashen ve Paragon ile başladıkları gibi devam edemezler miydi? Sonra Vivacia'yı düşündü, son iviysi figürin başlığına yerleştirirken ellerinin altında hızlanan Vivacia'yı, babasının ölerken anma'sıyla doldurduğu iviysi. O Vivacia'nındı. Wintrow'un değil, Kennit'in de değil. Vivacia, başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şekilde, onun gemisiydi. Daha önce duyduğu dedikodular doğruysa, Bingtown bir tür kargaşa içindeyse, ailesi yaşam gemisine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Althea onu geri alacaktı. Gemi onu yeniden sevmeyi öğrenecekti, Wintrow ailesiyle yeniden bir araya gelecekti. Vivacia'nın mürettebatının ölümünden Kennit'ten çok Kyle'ı sorumlu tuttuğunu fark etti. Ailesine olan sadakati, o adamları Vivacia'da tutmuştu; Kyle'ın babasının ahlak kurallarına ihaneti onları öldürmüştü. Kyle için hiç yas tutamıyordu; ona ve ailesine çok fazla acı vermişti. Tek acıyabildiği kişi Keffria'ydı. Althea, kocasının uzun bir hayatı için yas tutmaktansa, onun ölümünü yas tutmasının daha iyi olduğunu düşündü.

Zaman, Paragon'un pençesinde kıvranan kaygan bir yaratığa dönüşmüştü. Divvytown limanında demir atmış mıydı, yoksa uzattığı kanatlarıyla

yukarı doğru kayıyor muydu? Genç Kennit'in dönmesini mi bekliyordu, bu sefer çocuğun zarar görmemiş olmasını umarak, yoksa Althea ve Brashen'in dönüp onu intikamına götürmesini mi bekliyordu? Lagünün sakin suları, akşam yağmurunun azalan sesleri, Divvytown'un kokuları ve sesleri, mürettebatının temkinli sessizliği, onu neredeyse uykuya benzer bir durgunluğa sürükledi.

Geminin derinliklerinde, karanlıkta, pruvanın kıvrımı güverte altında dar bir alan oluşturduğu yerde, kanlı yer vardı. Bir insanın ayakta durması, hatta sürünmesi için çok küçüktü, ama küçük, hırpalanmış bir çocuk orada sığınabilirdi, sıkı bir top haline gelip Paragon'un sihirli ağacına kanını damlatırken, ikisi sefaletlerini paylaşırlardı. Orada Kennit kendini hazırlayıp, kimsenin farkına varmadan kısa bir uykuya dalabilirdi. Igrot onu çağırmaya başladığında, Paragon onu uyandırırđı. Tavşan kadar hızlı bir şekilde saklandığı yerden çıkar ve kendini gösterirdi. Arama ekibinin sığınağını keşfetme riskini göze almaktansa, sığınağını terk edip Igrot ile yüzleşmeyi tercih ederdi. Bazen Kennit orada uyurdu. Küçük ellerini geminin uzunluğu boyunca uzanan büyük büyücü ağacından kırışlere bastırırdı ve Paragon onu korurken rüyalarını paylaşırdı.

Ve kabuslarını.

O günlerde Paragon, kendine özgü yeteneğini keşfetmişti. Acıyı, kabusları ve hatta kötü anıları bile ortadan kaldırabiliyordu. Elbette tamamen değil. Tüm anıları silmek, çocuğu bir aptal haline getirirdi. Ama dayaklarda kanını emdiği gibi acıyı da emebiliyordu. Kennit'in acılarını hafifletip anılarının kenarlarını yumuşatabiliyordu. Çocuk için yapabileceği tek şey buydu. Bu, Kennit'ten aldığı her şeyi kendine saklamasını gerektiriyordu. Keskin aşağılanma ve onursuzluk, bıçak gibi saplanan acı ve sersemleten şaşkınlık ve yakıcı nefret, hepsi Paragon'un oldu ve sonsuza kadar derinlerinde saklı kaldı. Kennit'e ise kaçacağına, her şeyi geride bırakacağına ve bir gün kendi kahramanlıklarının Igrot'un tüm izlerini dünyanın hafızasından silip süpüreceğine dair buz gibi soğuk kararlılığını bıraktı. Kennit, bir gün Igrot'un kırıp yıktığı her şeyi eski haline getireceğine karar verdi. Kötü yaşlı korsan hiç var olmamış gibi yapacaktı. Kimse onun adını bile hatırlamayacaktı. Igrot'un kirlettiği her şey gizlenecek ya da susturulacaktı.

Kennit'in aile gemisi bile.

Her şey böyle olması gerekiyordu.

Bu itiraf, eski bir acıyı uyandırdı ve fırtınada sallanan sabitlenmemiş bir yük gibi onu sarsmaya başladı. Başarısızlığının derinliği onu ezdi. Ailesine ihanet etmişti, kanından gelen son sadık üyesine ihanet etmişti. Sadık olmaya çalışmıştı, ölü kalmaya çalışmıştı, ama sonra yılanlar gelmiş, onu dürtüp koklamış, sözsüzce konuşmuş, kim olduğu ve sadakatinin kime ait olduğu konusunda kafasını karıştırmıştı. Onlar onu korkutmuştu ve korkusu içinde sözlerini unutmuş, görevini unutmuş, ailesinin onu rahatlatması ve güven vermesi dışında her şeyi unutmuştu. Eve dönmüştü. Yavaş yavaş, mevsimler geçtikçe, dostça akıntıları takip ederek sürüklenmiş, sonunda bir enkaz halinde Bingtown kıyılarına dönmüştü.

Ve orada başına gelenlerin hepsi, sadakatsizliğinin hak ettiği cezadan başka bir şey değildi. Kennit'e nasıl kızabilirdi ki? Paragon onu ilk ihanet eden değil miydi? Paragon'un içinde derin bir inilti patladı. Hareketsizliğini ve sessizliğini bir kalkan gibi kavradı.

Güvertesinde koşan ayakların hafif sesi. Korkuluğa dayanan iki ince el. "Paragon? Ne oldu?"

Ona söyleyemezdi. Anlamazdı ve konuşmak, zaten bozulmuş olan sözünü daha da bozmak anlamına gelirdi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve omuzları titreyerek, elleri titreyerek hıçkırarak ağladı.

"İşte, sana söylemiştim, değil mi? O, değil mi?" Sesler aşağıdan geliyordu. Biri pruvada, suda durmuş ona bakıyordu. Bakıyor, alay ediyor, dalga geçiyordu. Yakında bir şeyler atmaya başlayacaklardı. Ölü balıklar ve çürümüş meyveler.

"Aşağıdakiler, gemimizden uzak durun!" Amber sert bir sesle onları uyardı. "Teknenizi buradan uzaklaştırın."

Onlar aldırış etmedi. "Eğer bu Igrot'un gemisiyse, Igrot'un yıldızı nerede?" diye sordu başka bir ses. "O, kendisine ait her şeye o yıldızı koyardı."

Uzun zaman önce göğsüne kazınan yıldızın dehşeti, aynı amblemi binlerce mürekkepli iğne batırarak

Kalçasında aynı amblemi kazımak için binlerce mürekkepli iğne batırıldığı anının anısı, göğsüne kazınan yıldızın korkunçluğunu gölgede bıraktı. Titremeye başladı. Vücudunun her bir parçası titriyordu. Lagünün sakin suları ona karşı titri

"Paragon. Sakin ol, sakin. Her şey yoluna girecek. Hiçbir şey söyleme." Amber onu sakinleştirmeye çalışarak hızlıca konuştu, ama sözleri eski acıyı dindiremedi.

"Yıldız olsun ya da olmasın, haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum." Aşağıdaki teknede bulunan adam çok kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyordu. "Kesik yüz seni ele veriyor. Üstelik bu bir yaşam gemisi, hikayelerde duyduğum gibi. Hey! Hey, gemi! Sen Igrot'un gemisiydin, değil mi?"

Bu iğrenç yalanın hakareti dayanılmazdı. Ona çok sık söylenmişti, çocuğun hatırı için çok kez söylemek zorunda kalmıştı. Bir daha asla. Asla!

"HAYIR!" diye bağırdı. "Ben değil!" Önündeki havayı kapmaya çalıştı, işkencecileri ulaşabileceği mesafede olmasını umuyordu. "Ben asla Igrot'un gemisi olmadım! Asla! Asla! Asla!" Bu kelimeyi kendi kulaklarında çınlayana kadar bağırdı, diğer tüm yalanları bastırarak. Altında, üstünde ve içinde, karışık bağırışlar duyuyordu. Çıplak ayaklar güvertede gürültüyle koşuşturuyordu ama artık umursamıyordu. "Asla! Asla! Asla!"

Aklı başka bir şey gelmeye kadar bu kelimeyi tekrar tekrar bağırdı. Eğer söylemeyi hiç bırakmazsa, bir daha ona hiçbir şey sormazlardı. Sormazlarsa, o da söyleyemezdi. En azından sözüne ve ailesine karşı bu kadar sadık kalabilirdi.

Rahat bir arkadaşlık içinde sokakta dolaştılar. Yağmur hafiflemiş ve gökyüzünün derin mavi kenarında birkaç yıldız görünmeye başlamıştı. Tavernalar fenerlerini yakıyordu. Küçük evlerin kepenkli pencerelerinden mum ışığı sızıyordu. Brashen kolunu Althea'nın omuzlarına atmış, Althea da kolunu onun beline dolamıştı. Günleri iyi geçmişti. Divvytown onları sözlerine inanmış gibiydi. Topladıkları bilgiler kafa karıştırıcı olsa da, bir şeyi kesinleştirmişti. Kennit Divvytown'a geri dönecekti. Yakında.

Bunu kesinleştirmek için son tavernada birkaç tur içki içmeleri gerekmişti. Şimdi geminin botuna geri dönüyorlardı. Yarın Divvytown'dan sessizce ayrılmaya mı, yoksa kalıp Kennit'in dönüşünü mü bekleyeceklerine henüz karar vermemişlerdi. Vivacia'yı fidyeyle kurtarma

Vivacia'yı kurtarmak için fidye ödeme şansı çok azdı; aldatma daha olası bir yol gibi görünüyordu. Yapılabilecek çok fazla şey vardı. Gemiye dönüp hepsini düşünmenin zamanı gelmişti.

Kasabadaki yaya trafiği, insanlar geceyi geçirecek bir yer ararken azaldı. Tahta kaldırımında ilerlerken, önlerinde bir çift küçük bir evin kapısına döndü ve kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. Birkaç saniye sonra, içeriden loş bir mum ışığı parladı.

"Keşke biz de onlar olsaydık," dedi Althea özlemle.

Brashen adımlarını durdurdu, sonra yavaşladı. Althea'yı kendine doğru çevirip sessizce, "Bir yer bulabilirim," dedi.

Althea pişmanlıkla başını salladı. "Mürettebat teknede bekliyor. Akşam karanlığı çökmeden orada olmamızı söyledik. Geç kalırsak, bir şey olduğunu düşünecekler."

"Bırak beklesinler." Başını eğdi ve onu açgözlülükle öptü. Soğuk gecede, ağzı alaycı bir şekilde sıcaktı. Kız küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Buraya gel," dedi sertçe. Tahta kaldırımından kalın karanlık sokağa adım attı ve onu peşinden çekti. Derin gölgelerin içinde, onu duvara yaslayıp daha yavaşça öptü. Elleri sırtından kalçalarına doğru kaydı. Ani bir hareketle onu kaldırdı. Vücudu onu duvara bastırduğunda, onun arzusunun sertliğini hissedebiliyordu. "Burada mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Onu istiyordu ama bu çok tehlikeliydi. "Eğer etek giyseydim belki. Ama giymedim." Ondan nazikçe uzaklaştı ve o da onu indirdi, ama onu duvara yaslı tutmaya devam etti. O direnmedi. Öpücüğü ve dokunuşları, içtikleri brendiden daha sarhoş ediciydi. Ağzında likör ve şehvet tadı vardı.

Öpücüğü aniden kesip, köşeye sıkışmış bir geyik gibi başını kaldırdı. "O ne?"

Rüyadan uyanmak gibiydi. "Ne?" Sersemlemiş hissediyordu. "O bağırışlar. Duyuyor musun? Limandan geliyor."

Zayıf çığlıklar kulağına ulaştı. Kelimeleri ayırt edemedi, ama buz gibi bir kesinlikle o sesi tanıdı. "Paragon." Gömleğini beline sıkıştırdı.

beline sıkıştırdı. "Gidelim."

Yan yana, tahta kaldırımında gürültüyle koştular. Sessizce gitmenin bir anlamı yoktu. Divvytown gibi bir kasabada bağırmak olağandışı bir şey değildi, ama sonunda dikkat çekecekti. Paragon aynı kelimeyi tekrar tekrar haykırıyordu.

Neredeyse rıhtıma varmışlardı ki Clef onlara doğru koştu. "Kaptan, gemiye gitmelisiniz. Paragon çıldırdı." Nefes nefese bu sözleri söyledi ve sonra hep birlikte koşmaya başladılar. Rıhtıma çıktıklarında, Althea geminin mürettebatının ve Lop'un onları beklediğini gördü. Jek bıçağını çekmişti. "Aldığınız eşyaları yükledim, ama iki adam eksik," dedi. İki eski köle orada değildi. Althea, beklemekle bu durumun değişmeyeceğini biliyordu.

"Yola çıkın," diye emretti onlara sertçe. "Hepiniz gemiye dönün. Bu gece Divvytown'dan ayrılıyoruz."

Bir anlık şok yaşandı ve Althea sarhoş bir aptal olduğu için kendine lanet etti. Sonra Brashen, "Kaptanın emrini duymadın mı? Sana kendim mi söyleyeyim?" diye sordu.

Merdivenlerden aşağıya, bekleyen botlara atladılar. Paragon'un sesi suyun üzerinde net bir şekilde duyuluyordu. "Asla, asla, asla!" Derin sesi acı bir şekilde yankılandı. Althea, pruvada iki küçük botun silüetini gördü. Zaten bir kalabalık toplanmıştı. Yeni gelenlerin bir yaşam gemisiyle geldiği haberi şüphesiz Divvytown'da hızla yayılacaktı. Bu, korsan şehrine ne anlama gelecekti?

Gemiye ulaşmak bütün gece sürmüş gibi geldi. Güverteye çıktıklarında, somurtkan Lavoy onları karşıladı. "Sana bunun delilik olduğunu söylemiştim!" diye Brashen'i azarladı. "Lanet gemi çıldırmış, ve senin aptal marangozun onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Aşağıdaki teknede bulunan o serseriler, onun Igrot'un gemisi olduğunu bağırıyorlardı. Bu doğru mu?"

"Çapa kalk, yelkenleri açın, hemen!" diye cevapladı Brashen. "Tekneleri kullanıp gemiyi döndürün. Divvytown'dan ayrılıyoruz."

"Bu gece mi?" Lavoy öfkелendi. "Karanlıkta, deli gemide mi?"

"Emre itaat edebilir misin?" Brashen ona hırladı.

"Eğer mantıklı olsaydı belki!" diye karşılık verdi Lavoy.

Brashen uzanıp ikinci kaptanın boğazını yakaladı. Onu kendine doğru çekti ve yüzüne bağırdı. "Bunun mantığını anla. Emirlerime uymazsan seni öldürürüm. Son şansın. Senin küstahlığına bıktım."

Bir an için, Brashen'in eli Lavoy'un boğazında, Lavoy ise ona bakarken, bu tablo öylece kaldı. Brashen, Lavoy'dan daha uzundu ve ona ulaşabiliyordu, ama ikinci kaptan daha geniş omuzlara ve daha derin bir göğse sahipti. Althea nefesini tuttu. Sonra Lavoy gözlerini indirdi.

Brashen boğazını bıraktı. "İşine bak." Arkasını döndü.

Bir yılan gibi saldırarak Lavoy bıçağını çekip Brashen'in sırtına sapladı. "Bu senin için!" diye bağırdı.

Brashen acıdan gözlerini sıkarak sendelediğinde Althea ona atladı. Lavoy iki adımda korkuluğa ulaştı. "Durdurun onu! Bizi ele verecek!" diye bağırdı Althea. Birkaç mürettebat üyesi onun peşinden atladı. Althea, onu yakalayacaklarını sandı. Gözünün ucuyla Lavoy'un atladığını gördü. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve döndü. Dehşetle, ona doğru atlayan diğer adamların da onu takip ettiğini gördü. Sadece Bingtown'dan gelen dövmeli adamlar değil, diğer mürettebat üyeleri de Lavoy'un peşinden tıpkı yumurtlamak için nehre doğru yüzen balıklar gibi korkuluktan atlıyorlardı. Aşağıda yüzücülerin suya çarpma seslerini duydu. Lavoy, Divvytown'da onlara ihanet edecekti. Sadık mürettebat, onların peşinden bakakaldı.

"Bırakın gitsinler," diye emretti Brashen boğuk bir sesle. "Buradan çıkmamız lazım ve onlar olmadan daha iyi oluruz." Onu bıraktı ve dik durdu.

Althea, Brashen'in omzunun üzerinden uzanmasına inanamadan baktı. Bir çekişle Lavoy'un bıçağını sırtından çıkardı. Küfür ederek bıçağı yere fırlattı.

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Althea.

"Şimdilik boş ver. Derin değil. Ben Paragon'la ilgilenirken mürettebatı harekete geçir."

Cevabını beklemeden, ön güverteye koştu. Althea, onun peşinden bakakaldı. Nefesini toplayıp gemiyi hareket ettirmek için emirler yağdırmaya başladı. Ön güvertede, Brashen'in de bir emir verdiğini duydu. "Gemiler! Susun! Bu bir emir."

Şaşırtıcı bir şekilde, Paragon itaat etti. Aşağıdaki adamlar gemiyi döndürmek için çılgınca kürek çekerken, hem dümeni hem de küçük teknelerin çekişine cevap verdi. Lagünün yavaş akıntısı ve hakim rüzgâr da onların yanındaydı. Althea kendi görevine koşarken, Paragon'un kanaldan ayrılmayıp onları dar nehirden güvenle geçirebilmesi için dua etti. Açan bir çiçek gibi, yelkenleri gece rüzgârında açtılar. Divvytown'dan kaçtılar.

15

YILAN GEMİ

BEYAZ YILAN, kimseye merhamet göstermeden somurtkan ve alaycı bir tavırla konuşuyordu. Adını söylemeyi reddetti. Ölen solucanlar için isimlerin artık önemi olmadığını söyledi. Tellur ona bir isim sormak için ısrar edince, beyaz sonunda patladı: "Leş. Leş, ihtiyacım olan tek isim ve çok yakında senin de ismin olacak. Biz hala hareket eden ölü yaratıklarız, henüz durmamış çürümüş et parçalarıyız. Bana Carrion de, ben de her birinize Corpse diyeceğim."

Sözünün eri olan adam, onlara gerçekten de böyle hitap etti. Bu, sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı. Sessurea, bu yaratıkla hiç karşılaşmamış olmayı, ona She Who Remembers'ın hikâyesini zorla anlatmış olmayı diledi.

Kimse ona güvenmiyordu. Avını yakalayanların ağzından yiyecek çalıyordu. Aniden ısıarak veya kuyruğuyla vurarak diğer yılanları ürkütür, avlarını düşürmelerini sağlar ve sonra avı kendine alırdı. Uyurken yelesinden balık öldürücü zehir damlatırdı. Bu, yılanların ortasında uyuduğu için daha da sinir bozucuydu. Maulkin, gece kaçmaya çalışmasın diye uyurken onu sıkıca tutardı.

Gündüzleri onu takip etmek zorundaydılar. Yine, yığının geri kalanını kızdırmak için akla gelebilecek her yolu bulurdu. Ya oyalanır, sık sık durup akıntıyı tadarak nereye gittiğini biliyor mu diye yüksek sesle merak ederdi ya da zorlu bir tempo belirler ve tüm itirazları ve dinlenme isteklerini görmezden gelirdi. Maulkin her zaman onu takip ederdi, ama bu onu çok yorardı. Carrion'un Maulkin'i onu öldürmesi için kışkırtmadığı bir gelgit nadiren geçerdi. Hakaretimiz pozlar verirdi, sürekli zehirli sözler sarf ederdi ve Maulkin'e hiçbir saygı göstermezdi. Karar Shreever'a kalsaydı, beyaz yılanı günler önce boğazından sıkarak öldürürdü, ama Maulkin, sefil yaratık onu alay edip rüyasını küçümsese bile, tüm öfkesini içinde tuttu.

suya öfkeyle vurup altın sahte gözleri denizdeki güneş gibi parlarsa bile öfkesinin tüm gücünü bastırdı. Beyazı tehditlerle kışkırtmak istemiyordu; yaratık kendi ölümünü çok arzuluyordu.

En acımasız işkencesi, Hatırlayan Kadın'ın ona verdiği anıları saklamasıydı. Gece çöktüğünde, birbirlerine tutunarak uykuya dalmadan önce konuştular. Ejderha mirasından kalan anı parçalarını ortaya çıkardılar ve paylaştılar. Genellikle birinin eksikliğini diğeri tamamlıyordu ve böylece anıları yıpranmış halılar gibi birbirine bağlanıyordu. Bazen sadece bir ismin söylenmesi bile başka bir ejderhanın unutulmuş anılarının akınına neden olabiliyordu. Ama Carrion her zaman kendini tutuyor, diğerkleri yorgun zihinlerinde aradıklarını bulmaya çalışırken bilmiş bir gülümsemeyle sırtıyordu. Her zaman, isteseydi onları aydınlatabilirdi. Bu yüzden Shreever onu öldürmeyi arzuluyordu.

O geceki konuşma uzak güneydeki topraklara kaymıştı. Bazıları, önemli bir av hayvanının bulunmadığı büyük bir çölü hatırladı. "Üzerinden uçmak günler sürdü," dedi Tellur. "Ve hatırladığım kadarıyla, biri oraya konduğunda kumlar o kadar sıcaktı ki üzerinde duramazdın. Yapmak zorundaydın... yapmak..."

"Burrow!" Başka bir yılan heyecanla araya girdi. "Pençelerimin altında ve derimin kıvrımlarında bulunan kum tanelerini ne kadar da nefret ediyordum. Ama başka yolu yoktu. Yavaşça inmek yanıştı. Kayarak girmek gerekiyordu, böylece hemen kumun sıcak kabuğunu kırıp daha serin tabakaya ulaşabilirdin. Tabii serin tabaka da o kadar serin değildi!"

Bu duyusal ipucu, derisinin kıvrımlarındaki kum taneleri, Shreever'ın hayal gücünü ele geçirdi. Sadece sıcak kumu hissetmekle kalmadı, aynı zamanda bölgenin kendine özgü acılı tadını da aldı. Çenelerini hareket ettirerek o tadı hatırladı. "Tozdan burnunuzu kapatın!" diye zaferle uyardı.

Başka bir yılan heyecanla trompet çaldı. "Ama buna değdi. Çünkü mavi kumların ötesine uçtuğunuzda, orada... orada..."

Hiçbir şey. Shreever o beklentiyi çok net hatırlıyordu. Kumlar altın renginden maviye dönüştüğünde, neredeyse varmıştınız ve mavi kumların ötesinde, uzun, açlık dolu uçuşa, kum fırtınalarının tehlikelerine atılmaya değer bir şey vardı. Neden kumun sıcaklığını ve tahrişini hatırlayabiliyorlardı da uçuşun amacını hatırlayamıyorlardı?

"Dur! Dur!" Beyaz adam aniden heyecanlanarak bağırdı. "Ne olduğunu biliyorum! Mavi kumların ötesinde, oh, o kadar güzel, o kadar harika, o kadar sevinç verici bir şey vardı! O şey..." Başını çevirdi, kırmızı gözleri her yılanın dikkatini çekmek için dönüyordu. "Gübre!" diye mutlu bir şekilde ilan etti. "Taze, kahverengi, kokuşmuş gübre yığınları! Sonra kendimizi Dört Diyarın Efendileri ilan ettik. Toprak, Deniz, Gökyüzü ve Gübre Efendileri! Oh, ne kadar da büyüklüğümüzün tadını çıkardık, fethettiğimiz ve ele geçirdiğimiz her şeyi kutladık! Anı o kadar net ve parlak ki! Söylesene, Sessurea Corpse, tüm anılar arasında bu en net, en..."

Bu çok fazlaydı. Sessurea'nın turuncu yelesi havalandı ve ağzını genişçe açarak beyazın üzerine atıldı. Maulkin neredeyse tembelce vücudunu döndürerek ikisinin arasına girdi. Sessurea kenara itildi. Maulkin'e asla meydan okumazdı, ama öfkesini çevreleyen yılanlara haykırarak, öfkesine yer açmalarını istedi. Yeşil gözleri öfkeyle dönerek, "Neden bu kötü huylu sümüklü böceği tahammül etmek zorundayız? O bizim hayallerimizi ve bizi alay ediyor. Onun bizi gerçekten Hatırlayan'a götüreceğine nasıl inanabiliriz?" diye sordu.

"Çünkü öyle yapıyor," diye cevapladı Maulkin. Çenesini açarak deniz suyunu içine çekti ve solungaçlarından dışarı püskürttü. "Tadına bak, Sessurea. Cesaretin kırıldığı için duyuların körelmiş, ama şimdi tadına bak ve bana ne koktuğunu söyle."

Büyük mavi yılan itaat etti. Shreever onu taklit etti, diğerlerinin çoğu da öyle. Bir süre sadece kendi karışıklıklarının kokusunu aldı, sadece Carrion'un sürekli damlayan zehirlerinin tadını aldı. Sonra ona doğru esen rüzgârla, başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak bir koku geldi. Etinde kilitli anıları taşıyan birinin tadı suda hafifçe yayıldı. Shreever, bu zor yakalanan tadı daha fazla almak için solungaçlarını çılgınca çalıştırdı. Kokusu kayboldu, ama sonra daha güçlü bir esinti ona ulaştı.

Tellur, ince yeşil minstreli, Lack'e doğru ok gibi fırladı. Kafasını gece havasına doğru uzattığında, sorgulayan bir ses çıkardı. Shreever'in etrafında, karışıklık kabarcıklar gibi hızla yükseldi ve Tellur'un etrafında dalgalandı. Onların sesleri de onun sesine katılarak, arayan bir koro oluşturdu. Aniden Maulkin, aralarından suya fırladı, o kadar yükseğe sıçradı ki, tekrar dalmadan önce vücudunun neredeyse üçte biri su üzerinde bir yay çizdi.

"Sessizlik!" diye emretti su yüzüne çıktığında. "Dinleyin!"

Yüzüklerin başları ve kavisli boyunları dalgaların üzerinde süzülüyordu. Yukarıda, soğuk ay parıldıyordu ve yıldızlar anemonlar gibi beyaz ışık saçıyordu. Tüm yeleler dolgun ve gergin duruyordu. Deniz yüzeyi, gece çiçek açan çiçeklerle dolu bir çayır haline dönüşmüştü. Bir an için, tek duydukları rüzgar ve su sesleriydi.

Sonra, ışık kadar saf ve et kadar tatlı bir ses uzaktan yükseldi. "Gelin," diye şarkı söyledi, "bana gelin, size kendiniz hakkında bilgi vereceğim. Hatırlayan'a gelin, geçmişiniz sizin olacak ve onunla birlikte tüm geleceğiniz de. Gelin. Gelin."

Tellur heyecanla cevap vermek için borazanını çaldı, ama Maulkin sertçe "Sus!" diye emretti. "O ne?"

Çünkü ikinci bir ses şarkı söylemeye başlamıştı. Sözler tuhaf bir şekilde çevrilmişti, notalar kısaltılmıştı, sanki şarkı söyleyen yılanın sesinde derinlik yokmuş gibi. Ama o her kimse, Hatırlayan'ın çağrısını yineliyordu. "Gelin, bana gelin. Geçmişin ve geleceğin seni bekliyor. Gel, sana rehberlik edeceğim, seni koruyacağım. Bana itaat et, seni güvenle evine götüreceğim. Bir kez daha yükseleceksin, bir kez daha uçacaksın."

Tüm kafalar, tüm dönen gözler Maulkin'e döndü. Yelesi boğazında dik duruyordu ve her omurgasından zehir fışkırıp damlıyordu. "Gidiyoruz!" diye bağırdı, ama yumuşak bir sesle, sadece kendi grubuna, siren seslerine değil. "Gidiyoruz, ama dikkatli olalım. Burada garip bir şeyler var ve daha önce aldatıldık. Gelin. Beni izleyin."

Sonra büyük başını geriye attı ve çenesini geceye doğru genişçe açtı. Altın rengi sahte gözleri ay ve güneşten daha parlak bir şekilde parladı. Sesini patlattığında, etrafındaki su onun gücünden titredi.

"Geliyoruz!" diye kükredi. "Anılarımız için geliyoruz!"

Plenty'ye daldı. Suyun içinden hızla geçti ve karışık saçları onu takip etti. Beyaz tek başına geride kaldı. Hâlâ ona güvenmeyen Shreever arkasına baktı.

"Aptallar! Aptallar! Aptallar!" Carrion gece gökyüzüne çılgınca haykırdı. "Ve en büyük aptal da benim!" Sonra çılgınca bir çığlık atarak onların peşinden daldı.

Hatırlayan Kadın, diğerlerini karşılamak için gemiden ayrıldı. Bolt, birlikte karşılayacaklarını söyleyerek kalması için onu ikna etmeye çalıştı, ama o kalamadı. Bu, sonunda ona kavuşmak için gelen kaderiydi. Uzun zamandır beklediği bu sonunu erteleyemezdi. Onlara doğru bir yay çizerek, zarafetle atlamaya çalışarak beceriksizce sıçradı. Cılız vücudu ile diğer benzer karşılaşmaların eski anıları arasında korkunç bir çatışma vardı. Boyunun iki katı olmalı, güçlü kaslara sahip, yılanlar arasında bir dev olmalı, miraslarını tamamen hatırlamaları için onları sersemletecek kadar zehirle donanmış olmalıydı. Tüm endişelerini bir kenara attı. Onlara sahip olduğu her şeyi verecekti... Bu yeterli olmalıydı.

Birbirlerinin zehirlerini tadabilecek kadar yaklaştıklarında durdu. Vücudunun suya batmasına izin verdi ve orada yüzgeçleriyle bekledi. Lider, sahte gözlerinden ateş saçan, hırpalanmış bir yılan, dişleriyle dişlerine yaklaşmak için öne çıktı. Diğerleri, tüm kafaları onun vücuduna doğru hizalanmış olarak etraflarına yayıldılar. Deniz dalgalarının çalkantısı altında, yüzme yaratıklarının olabildiğince hareketsiz bir şekilde, eşit aralıklarla ve dikkatli bir şekilde hizalanmış olarak asılı kaldılar. Çok sayıda organizma vardı, yakında tek bir varlık olacaklardı, türlerinin ırksal hafızasında birleşeceklerdi. Dişlerini resmi bir selamlama olarak göstererek çenesini genişçe açtı. Boğazındaki zehirli dikenler tüm ihtişamıyla ortaya çıkana kadar yelesini salladı. Her bir diken dik duruyordu, yakında salacağı zehirle şişmişti. Kendini titizlikle kontrol etti. Bu tek bir yılanın uyanışı değildi. Bu, tüm yumağın dirilişiydi.

"Maulkin'in Yumağı'ndan Maulkin, seni selamlar, Hatırlayan Kadın."

Büyük bakır gözleri, onun çarpık vücudunu süzdü. Gözleri, dehşet ya da sempatiyle bir kez döndü, sonra sabitlendi. Dişlerini ona gösterdi. Dişlerini hafifçe onun dişlerine çarptı. Yelesi refleks olarak sertleşti. Uzun süreli birliktelikleri sayesinde zehirlerine uyum sağlamış olan yumağı, Maulkin'in zehirlerinin salınmasıyla birlikte onun zehirlerine karşı en savunmasız hale gelecekti. O, bu uyanış için çok önemliydi. Açık ağzına hafifçe zehrini püskürttü, onun yuttuğunu gördü ve etkisini izledi. Gözleri yavaşça döndü ve yelesinde renkler belirdi, mor ve pembe renkler dikenlerini kapladı. Vücudunun uyum sağlaması için zaman verdi. Sonra, neredeyse tembelce, uzun vücudunu kendi vücuduyla sardı. Uygun olduğu gibi, o da ona boyun eğdi.

Vücudunu onun vücuduna uydurdu, derisinin yapışkanlığının kendi derisiyle karıştığını hissetti. Vücudu asitlerini ayarlarken gözlerini kapatıp durakladı. Sonra, hatırlamanın coşkusuyla, yelesini onun yelesine doladı ve ikisinin de zehirlerinin karıştığı bir bulut salmasını sağladı. Kendi salgısı olmayan bir zehri tatmanın şoku onu neredeyse sersemletti.

Sonra gece dünyası netleşti. O, onun karışıklığındaki her yılanı onun gibi tanıyordu. Onun birçok göçmen hac yolculuğunun karışık anılarını kendine aldı ve onun için sıraladı. Aniden, kayıp bir neslin göçünü paylaştı. Acı ruhunu parçaladı. Çok az dişi kalmıştı ve hepsinin vücutları çok yaşlanmıştı. Ruhları, geçici kullanım için yaratılmış bedenlerde on yıllardır hapsolmuştu. Ancak kalbi acıyla çınlarken, gururun zafer çılgınlıkları onu bastırdı. Her şeye rağmen, ırkı hayatta kalmıştı. Tüm engellere rağmen, galip gelmişlerdi. Bir şekilde göçlerini tamamlayacak, kozalarını terk edecek ve ejderhalar olarak ortaya çıkacaklardı. Üç Diyarın Efendileri bir kez daha gökyüzünü dolduracaktı.

Maulkin'in ruhunun kendi ruhuyla iç içe geçtiğini hissetti. "Evet!" Onun onaylayan trompet sesi, onun işareti oldu. Zehirli nefesini onun yüzüne üfledi. O direnmedi. Aksine, isteyerek bilinçsizliğe daldı ve zihnini, türünün anılarının deposu olmak için teslim etti. Vücudunu sıkıca tutarken, bükülmüş kuyruğu şakladı. Yavaşça, büyük bir çaba sarf ederek ikisini de döndürmeye başladı, onları bekleyen kalabalığa yavaşça yayılan bir zehir çemberi içinde döndürdü. Zehirin onlara ulaştığını belirsiz bir şekilde gördü. Dengede duran yılanlar, büyüsünün etkisiyle sertleşti ve zihinleri anıların hazinesine açılırken, onları yerinde tutan refleksif yüzme hareketlerine başladı. O küçüktü, sakattı ve çok çabuk yoruluyordu. Zehir keselerinin hepsine yetecek kadar zehir kaldığını umuyordu. Çenelerini genişçe açtı ve zehri yelesinden pompalayan kaslarını çalıştırdı. Keselerinin tamamen boşalmasına rağmen kaslarını kasarak, sarsılarak çalışmaya devam etti. Tükenmiş halde, kendini ve Maulkin'i döndürerek, bedenlerini kullanarak karışmış zehirlerini trans halindeki yılanlara dağıttı. İçgüdülerini aşarak, bedenini bilinçli olarak sınırlarına kadar zorlayarak çalışmaya devam etti.

Maulkin'in ona konuştuğunu fark etti. Maulkin onu tutuyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. Maulkin onunla birlikte hareket ederek, solungaçlarına su vermeye çalışıyordu.

"Yeter," dedi ona, sesi nazikti. "Yeter. Dinlen. Hatırlayan, Maulkin'in karmaşası artık Hatırlayanlar'dır. Görevin yerine getirildi."

Dinlenmek istiyordu, ama onları uyarmayı başardı. "Bir tane daha uyandırdım. Gümüş olan, akrabalığımızı iddia ediyor. Ondan çekiniyorum. Ama eve dönüş yolunu sadece o biliyor olabilir."

Su yılanlarla kaynıyordu. Denizde geçirdiği onca yıl boyunca Kennit böyle bir manzara görmemişti. Şafak sökmeden önce, onların boru sesleri onu uyandırdı. Canlı geminin etrafını sardılar. Devasa yeleli kafalarını kaldırıp gemiyi merakla incelediler. Uzun vücutları suyu yararak Vivacia'nın pruvasını kesip geçtiler ve geminin izinde akıp gittiler. Şaşırtıcı renkleri sabah ışığında parılıyordu. Büyük gözleri fırıldak gibi dönüyordu.

Kennit, o bakışların hedefinin kendisi olduğunu hissetti. Ön güvertede durup izlerken, Vivacia bu tuhaf taliplere hükümdarlık ediyordu. Bazıları sudan yükselerek, geminin baş figürü kadar yükseğe çıkıp onu izledi. Bazıları sessizce onu izlerken, diğerleri borazan çaldı veya ıslık çaldı. Vivacia onlara cevap olarak şarkı söylediğinde, devasa kafalar kaçınılmaz olarak Kennit'e döndü ve ona bakakaldı. Bir yılan tarafından bir bacağını kaybetmiş bir adam için, bu açgözlü bakışlar sinir bozucuydu. Yine de, yerinden ve gülümsemesinden vazgeçmedi.

Arkasında, adamlar güverte ve halatlarda her zamankinden daha dikkatli bir şekilde çalışıyordu. Altlarında, su ve dışların çifte ölümcül tehlikesi uzanıyordu. Yılanların gemiye karşı herhangi bir saldırganlık göstermemesi önemli değildi. Kükremeleri ve zıplamaları herkesi korkutmaya yetiyordu. Sadece Etta, bu yaratıklardan korkmuş gibi görünmüyordu. Parlak eskortlarını izlerken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yanakları kızarmış bir şekilde korkuluklara yapışmıştı.

Wintrow arkalarında durmuş, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Gemiye seslendi. "Sana ne diyorlar, sen ne cevap veriyorsun?"

Etta ona alaycı bir bakış attı. Sonra, Kennit'in gözleri önünde, çocuk sanki bıçaklanmış gibi irkildi. Aniden rengi soldu, dizleri büküldü ve korkuluktan uzaklaşarak sendeledi. Gözleri odaklanmamış, adımları belirsiz bir şekilde, Wintrow tek kelime etmeden baş güverteden ayrıldı. Kennit kısa bir an açıklama istemeyi düşündü, ama vazgeçti. Henüz

tam olarak anlamamıştı. Onu kızdırma riskini göze alamazdı. Figür başının yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Bolt, sözlerini Kennit'e yönelterek konuştu. "Söyledikleri insanlar için önemli değil. Yılan rüyalarından bahsediyorlar ve ben de onlara aynı rüyaları gördüğümü söylüyorum. Hepsi bu. Şimdi beni takip edecekler ve söylediklerimi yapacaklar. Avını seç, Kaptan Kennit. Onlar onu parçalayıp, bir sürüden boğayı ayırıp avlayan kurtlar gibi senin için yakalayacaklar. Nereye gideceğimizi söyle, buradan oraya kadar karşılaştığımız herkes olgun meyve gibi ellerine düşecek."

Ona teklifi umursamazca fırlattı. Kennit bunu sakinlikle kabul etmeye çalıştı, ama bunun ne anlama geldiğini anında anladı. Sadece gemiler değil, kasabalar, hatta şehirler bile yağmalayabilecekti. Gökkuşağı renkli eskortuna baktı ve onların Bingtown Körfezi'nde kaydığını veya Jamaillia limanlarında dans ettiğini hayal etti. Tüm ticareti durduracak bir abluka kurabilirlerdi. Emrinde bir yılan filosu varken, İç Geçit'teki tüm trafiği kontrol edebilirdi. Ona tüm sahilin hakimiyetini veriyordu.

Kadının onu göz ucuyla izlediğini fark etti. Ona ne teklif ettiğini çok iyi biliyordu. Yaklaşarak sadece kadının duyabileceği şekilde konuştu. "Peki bana maliyeti ne olacak? Sadece 'ne istediğini, ne zaman istediğini' mi?"

Kırmızı dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aynen öyle." Tereddüt etme zamanı geçmişti. "Senin olsun," diye sessizce onu temin etti.

"Biliyorum," diye cevapladı kadın.

"Ne oldu sana?" Etta sinirli bir şekilde sordu.

Wintrow şaşkınlıkla ona baktı. "Anlamadım?"

"Affet de kığım yanmasın!" Etta, aralarındaki alçak masanın üzerindeki oyun tahtasına sabırsızca işaret etti. "Sıra sende. Bu düğmeyi bitirmem kadar uzun süredir sıra sende. Ama kafamı kaldırdığımda, sen orada oturmuş fenerin içine bakıyorsun. Neyin var? Son zamanlarda hiçbir şeye konsantre olamıyorsun."

Bunun nedeni, tüm zihninin tek bir şeye odaklanmış olmasıydı. Bunu söyleyebilirdi, ama omuz silkmekle yetindi. "Son zamanlarda kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum."

Kadın alaycı bir gülümsemeye, "Son zamanlarda mı? Sen hep işe yaramazdın, rahip çocuk.
Neden birdenbire canını sıkıyor?"

İşte bu soruydu. Neden canını sıkıyordu? Kennit geminin kontrolünü ele aldığından beri resmi bir statüsü yoktu. Geminin uşağı değildi, kaptanın yardımcısı değildi ve geminin sahibi olduğunu iddia etmesine kimse ciddiye almamıştı. Ama bir görevi vardı. Kennit ona tuhaf işler verip zekasını geliştirmişti, ama bu sadece zamanını dolduruyordu. Vivacia onun kalbini doldurmuştu. Bunu fark etmek için biraz geç kaldım, diye düşündü ekşi bir şekilde. Gemiyle olan bağının hayatını ve gemideki günlerini belirlediğini kabul etmek için biraz geç kaldım. Ona ihtiyacı vardı ve Kennit onu aralarındaki köprü olarak kullanmıştı. Artık ikisi de ona ihtiyaç duymuyordu. En azından Vivacia'nın bedenini giyen yaratık artık ona ihtiyaç duymuyordu. Hatta onu zar zor tahammül ediyordu. Son reddedilmesinden dolayı başı hâlâ zonkluyordu.

İyileşmesini belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. İyileşme günleri onu takip etmişti. Ranzasında yatmış, kamarasının duvarındaki ışık oyunlarını izlemiş ve hiçbir şey düşünmemişti. Vücudunun hızlı iyileşmesi tüm fiziksel gücünü tüketmişti. Etta ona yiyecek, içecek ve hiç açmadığı kitaplar getirmişti. Onu neşelendirmek için bir ayna da getirmişti. Vücudunun dışının Kennit'in emriyle kendini yeniden oluşturduğunu gördü. Yüzündeki deri dövmenin mürekkebinin temizlemişti. Babasının ona yaptığı geniş iz her geçen gün daha da soluyordu, ta ki Vivacia'nın görüntüsü sanki hiç olmamış gibi yüzünden kaybolana kadar.

Bu geminin işiydi. O bunu biliyordu. Kennit sadece onun bir aracıydı, böylece Kennit bir mucize daha gerçekleştirerek bundan faydalanabilecekti. Wintrow'a verdiği mesaj, ona iradesini uygulamak için onun itaatine ihtiyacı olmadığını. Bolt onu iyileştirerek ona bir ders vermişti. O, onun kayıp parmağını geri getirmedi. O, bu görevin hem kendi bedeninin hem de onun yardımının ötesinde olup olmadığını ya da onu ondan esirgediğini düşünmeyi bıraktı. O, Vivacia'nın görüntüsünü yüzünden silmişti ve bunun anlamı açıktı.

Etta masaya vurdu ve o sıçradı.

"Yine yapıyorsun," diye suçladı onu. "Ve soruma cevap bile vermedin."

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum," itiraf etti. "Gemi artık bana ihtiyaç duymuyor. Kennit artık bana ihtiyaç duymuyor. Benden tek yararı, onların arasında aracılık yapmamdı. Şimdi onlar birlikte ve ben..."

"Kıskanç," diye tamamladı Etta. "Ve kıskançlıktan yeşile dönmüş. Umarım senin yerindeyken ben daha incelikli davranmışımdır. Uzun bir süre, senin şu anda durduğun yerde durup, benim yerimin neresi olduğunu, Kennit'in bana neden ya da hiç ihtiyaç duyduğunu merak ederek, onu bu kadar büyüleyen gemiye nefret ederek geçirdim." Ona acıma dolu bir gülümseme attı. "Sana acıyorum, ama bunun sana bir faydası olmayacak."

"Ne yarar var?" diye sordu.

"Meşgul olmak. Unutmak. Yeni bir şey öğrenmek." Bir düğüm attı. "Aklını meşgul edecek başka bir şey bul."

"Mesela?" diye sordu acı bir şekilde.

İpliği ısıırıp kopardı ve kemik düğmenin sağlam olup olmadığını kontrol etti.

Çenesiyle, ihmal edilmiş oyun tahtasını işaret etti. "Beni eğlendiriyor."

Gülümsemesi bunu bir şaka haline getirdi. Çenesinin hareketi, lamba ışığının düzgün saçlarının üzerinden geçip güçlü elmacık kemiklerine yansımaya neden oldu. İğneye ipliği geçirirken, alçaltılmış kirpiklerinin altından ona baktı. Koyu renkli gözlerinde neşe parladı. Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. Evet, zihnini meşgul edecek başka bir şey bulabilirdi, felakete yol açabilecek bir şey. Gözlerini oyun tahtasına çevirdi ve bir hamle yaptı. "Yeni bir şey öğren. Mesela?"

Aşağılayıcı bir şekilde burnunu çekti. Eli hızla uzandı ve tek bir hamlede onun savunmasını yıktı. "Yararlı bir şey. Hayal kurarken boş hareketler yapmak yerine, gerçekten kafanı vereceğin bir şey."

Oyun taşlarını tahtadan süpürdü. "Bu gemide, daha önce öğrenmediğim ne öğrenebilirim ki?"

"Navigasyon," diye önerdi kız. "Beni şaşırtıyor, ama sayıları zaten biliyorsun. Ustalaşabilirsin." Bu sefer gözleri ciddiye. "Ama bence çok uzun zamandır ertelediğin şeyi öğrenmelisin. Açık bir yara gibi taşıdığın boşluğu doldur. Kalbinin seni her zaman götürdüğü yere git. Kendini yeterince uzun süre inkar ettin."

Hareketsizce oturdu. "O da nedir?" diye sordu sessizce.

"Kendini öğren. Rahipliğini," dedi kız.

Keskin hayal kırıklığı onu şok etti.

Umduğu şeyi söyleyeceğini düşünmemişti bile. Başını salladı ve acı bir sesle, "Onu çok geride bıraktım. Sa hayatımda güçlü bir yer tutuyor, ama bağlılığım eskisi gibi değil. Bir rahip hayatını başkaları için yaşamaya hazır olmalı. Bir zamanlar bunun benim için bir zevk olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi..." Gözlerini dürüstçe onun gözlerine dikti. "Kendim için bir şeyler istemeyi öğrendim," dedi sessizce.

Etta güldü. "Ah, Kennit sana bunu öğretmede çok başarılı olurdu, bence. Ama bence kendini yanlış değerlendiriyorsun. Belki odaklanma gücünü kaybetmişsindir, Wintrow, ama kalbini dinle. Şu anda bir şey isteyebilseydin, neyi seçerdin?"

Dudaklarından dökülen sözleri geri yuttu. Etta değişmişti ve o da bu değişimin bir parçasıydı. Konuşma şekli, düşünce şekli, birlikte okudukları kitapları yansıtıyordu. Daha bilge olmuş değildi; bilgelik başından beri onda parlıyordu. Artık düşüncelerini kelimelere dökabiliyordu. Sanki isli bir camın arkasında yanan bir fener gibiydi. Artık cam temizdi ve ışığı parlıyordu. Sinirlenerek dudaklarını büzdü: cevap vermekte çok geç kalmıştı. Sorusundan kaçındı. "Bana hayatımda nerede olduğumu bulmam ve oradan devam etmem gerektiğini söylediğin geceyi hatırlıyor musun? Hayatımın şeklini kabul et ve elinden gelenin en iyisini yap?"

Sanki inkar edercesine bir kaşını kaldırdı. Kalbi sıkıştı. Onun için bu kadar önemli bir şey onda hiç iz bırakmamış mıydı? Sonra üzülen başını salladı. "O kadar ciddiydin ki, seni tekmelemek istedim. Ne çocuktun ama. Bu kadar kısa bir süre önce bu kadar genç olman imkansız gibi geliyor."

"O kadar kısa bir süre önce mi?" Adam güldü. "Yıllar gibi geliyor. O zamandan beri çok şey değiştim." Kızın gözlerine baktı. "Sana okumayı öğrettim ve bunun hayatını değiştirdiğini söyledin. Sen de benim hayatımı ne kadar değiştirdiğini biliyor musun?"

"Şey." Geriye yaslandı ve düşündü. "Sana bıçak kullanmayı öğretmeseydim, şimdi ölmüş olurdun. Yani en azından bir kez hayatının gidişatını değiştirdim."

"Şimdi manastırına geri dönmeyi hayal etmeye çalışıyorum. Gemime, Kennit'e, sana, gemideki arkadaşlarıma, tüm hayatıma veda etmek zorunda kalacağım. Geri dönüp Berandol'un yanında oturup meditasyon yapabilir miyim, kitaplarımı inceleyebilir miyim, bilmiyorum." Üzülerək gülümsedi. "Ya da bir zamanlar gurur duyduğum vitray işlerini yapabilir miyim? Burada öğrendiğim her şeyi inkar etmiş olurum. Sakin havuzundan çok uzaklara giden ve nehre sürüklenen küçük bir balık gibiyim. Artık burada hayatta kalmayı öğrendim. Artık düşünceli bir hayatla yetinebilir miyim, bilmiyorum."

Ona tuhaf bir şekilde baktı. "Manastırına dönmen gerektiğini söylemedim. Sadece tekrar rahip olmaya başlamalısın dedim."

"Burada mı? Gemide mi? Neden?"

"Neden olmasın? Bir keresinde bana, bir adam rahip olmak için yaratılmışsa, hiçbir şey onu bundan alıkoyamaz demiştin. Nerede olursa olsun, bu onun başına gelecektir. Belki de Sa seni buraya, burada yapman gereken bir şey olduğu için göndermiştir. Kader falan."

Onun sözleri hafifçe söylenmişti, ama sesinin altında çaresiz bir umut duyuyordu.

"Ama neden?" diye tekrarladı. "Neden şimdi bunu yapmam için ısrar ediyorsun?"

O, ondan yüzünü çevirdi. "Belki de eskiden konuşma tarzını özlüyorum. Her şeyin bir anlamı ve yapısı olduğunu, bunu hemen anlayamasak bile, eskiden nasıl tartışırdın. Tamamen inanmasam da, bunu senden duymak bana rahatlık verirdi. Kader ve tüm o şeyler hakkında."

Eli göğsüne doğru kayd, sonra geri çekildi. Neye dokunmaktan çekindiğini biliyordu. Boynundaki küçük bir çantada, Diğerleri Adası'ndan aldığı bir tılsım, bir bebek figürü vardı. O, 'mucizevi iyileşmesinden' henüz kurtulurken ona göstermişti. Etta için ne kadar önemli olduğunu hissetmişti, ama o zamandan beri üzerinde fazla düşünmemişti. Belli ki o önemsemişti. Bu tuhaf tılsımı bir tür kehanet olarak görüyordu. Belki Wintrow, Diğerleri'nin gerçekten kahin ve peygamber olduğuna inanıyorsa, onunla aynı fikirde olurdu, ama inanmıyordu. Muhtemelen rüzgar ve dalgalar, her türlü çöpü sahile sürüklemiş ve tılsımı da aralarına karışmıştı. Diğerleri'ne gelince, serbest bıraktığı yılan, Etta'nın onlar hakkındaki düşüncelerini ona kazımişti. İğrenç yaratıklar. Tam olarak ne demek istediği

net değildi, ama dehşeti ve nefretini açıkça belli ediyordu. Onlar asla olmamalıydılar. Kendi geçmişlerinin hırsızlarıydılar ve geleceği öngörme güçleri yoktu. Etta'nın botunda bulduğu tılsım, onunla birlikte bulunan kumdan daha fazla bir anlamı olmayan, sadece bir tesadüftü.

Etta'ya hakaret etmeden fikrini söyleyemezdi. Onu kırmak acı verici olabilirdi. Dikkatlice başladı, "Hâlâ her yaratığın kendine özgü ve önemli bir kaderi olduğuna inanıyorum."

O, o konuyu nazıkçe açamadan, Etta hemen atladı. "Kennit'in çocuğunu doğurmak, Korsan Adaları Kralı için bir prens dünyaya getirmek benim kaderim olabilir."

"Bunu yapmamak da senin kaderin olabilir," diye işaret etti.

Yüzünde hoşnutsuzluk belirdi, ardından kayıtsızlık yerini aldı. Onu incitmişti. "O zaman sen öyle inanıyorsun."

Adam başını salladı. "Hayır, Etta. Benim hiçbir inancım yok. Sadece hayallerini bir çocuğa ya da bir erkeğe bağlamaman gerektiğini söylüyorum. Seni seven ya da senin sevdiğin kişi, senin kim olduğun kadar önemli değil. Çok fazla insan, kadın ve erkek, olmak istedikleri kişiyi seviyor, sanki o kişiyi severek ya da o kişi tarafından sevilerek, özledikleri önemi elde edebileceklermiş gibi.

"Ben Sa değilim. Onun yüce bilgeliğine sahip değilim. Ama bence Etta'nın kaderini Kennit'in sana onu aşılmasını ummaktan çok, Etta'nın içinde bulma ihtimalin daha yüksek."

Öfke yüzünde kıvrıldı. Sonra hareketsizce oturdu, gözlerinde öfke hala parıldıyordu, ama onunla birlikte onun sözlerini dikkatle düşünüyordu. Sonunda, sert bir şekilde, "Benim kendim için önemli olabileceğimi söylemene alınmamak zor" dedi. Gözleri onun gözlerine dikildi. "Bunu bir iltifat olarak kabul edebilirim. Ama sen kendin için aynı şeyin geçerli olduğuna inanmadığın halde, senin samimi olduğuna inanmak zor."

Onun şaşkın sessizliği devam ederken, "Sa'ya olan inancını kaybetmedin. Kendine olan inancını kaybettin. Bana kendimi Kennit için önemimle ölçmemi söylüyorsun. Ama sen de aynısını yapıyorsun. Amacını Vivacia veya Kennit açısından değerlendiriyorsun. Kendi hayatını al,

Wintrow, ve ona karşı sorumlu ol. O zaman belki onlar için önemli olabilirsin."

Paslı bir kilitteki anahtar gibi. İçinde hissettiği duygu buydu. Ya da belki de kapalı bir kabuktan yeniden kanayan bir yara gibi, diye düşündü alaycı bir şekilde. Onun sözlerini inceleyerek, mantığında bir kusur, sözlerinde bir hile aradı. Hiçbiri yoktu. O haklıydı. Bir şekilde, bir zamanlar, hayatının sorumluluğunu terk etmişti. Zorlu meditasyonları, bir ömür boyu süren çalışmalarının ve Berandol'un rehberliğinin meyveleri, kendine uygulamadan ağzından çıkan basmakalıp sözlere dönüşmüştü. Aniden, deniz yolculuğuyla eve dönmekten korktuğunu, çünkü kendisi gibi düşünceli yardımcılar yerine sıradan insanlar arasında olmak zorunda kalacağından korktuğunu öğretmenine söyleyen toy bir çocuk hatırladı. Berandol'a ne demişti? "İyi insanlar, ama bizim gibi değiller." O zamanlar, sadece günü geçirmek için yaşayan ve kendini hiç sorgulamayan insanların hayatını hor görmüştü. Berandol, dünyayı biraz görmesinin, her gün ekmeğini kazanmak için çalışan insanlar hakkındaki düşüncelerini değiştirebileceğini ima etmişti. Değişmiş miydi? Yoksa kendini sorgulamakla o kadar çok zaman geçiren ve hayatı hiç yaşamamış olan yardımcılarının hakkındaki düşünceleri mi değişmişti?

İsteği dışında gemilerin ve denizciliğin dünyasına dalmıştı. Bu dünyayı hiçbir zaman gerçekten benimsememiş, ona sunabileceği her şeyi kabul etmemişti. Şimdi geriye baktığında, yaptığı her şeyde bir direnç örüntüsü görüyordu. Babasına karşı gelmiş, sadece hayatta kalmak için Torg'la savaşmış ve gemideki insanların onunla bağ kurma çabalarına direnmişti. Kölelerle ittifak kurmuştu, ama özgür adamlar olur olmaz onlara karşı gardını indirmede. Kennit gemiye geldiğinde, korsanların onu kazanma çabalarına rağmen Vivacia üzerindeki hak iddia etmeyi sürdürmeye karar vermişti. Ve tüm bu süre boyunca kendine acımaya devam etmişti. Manastırını özlemiş ve ilk fırsatta tekrar o Wintrow olacağına söz vermişti. Sa'nın ona verdiği hayatı kabul etmeye ve bu hayatta bir amaç bulmaya karar verdikten sonra bile, o zaman bile kendini tutmuştu.

Şimdi, kendini kandırmanın katmanları, Sa'nın iradesine direnmenin katmanları olduğunu görüyordu. Kendi kaderini kucaklamamıştı. Onu isteksizce kabul etmiş, rahiplik görevinin gerektirdiği her şeyi yerine getirmiş, kabul edilebilir bulduğu şeyleri kabul etmiş, rahiplik görevinin gerektirdiği her şeyi kucaklamamıştı.

Bir şey. Orada bir şey, bir fikir, zihninin kenarında titreyerek parıldayan bir aydınlanma. Ortaya çıkmayı bekleyen bir vahiy. Gözlerini yumuşattı ve nefes alışını daha derin, daha yavaş bir ritme girdi.

Etta dikişini bir kenara bıraktı. Oyun parçalarını topladı ve kutusuna geri koydu. "Sanırım oyunlar şimdilik bitti," dedi sessizce.

O da başını salladı. Düşünceleri onu ele geçirmişti ve Etta'nın odadan çıktığını neredeyse fark etmedi.

Hatırlayan Kadın onu tanıdı. İki ayaklı Wintrow geminin güvertesinde durmuş, ay ışığında yanında oynayan yılanlara bakıyordu. Hayatta olmasına şaşırıyordu. Onu gemiye ittiğinde, tek istediği kendi türünün arasında ölmesiydi. Ama hayatta kalmıştı. Bolt geminin korkuluğuna ellerini koyduğunda, Hatırlayan Kadın onun tepkisini hissetti. Fiziksel bir titreme değildi, tüm varlığı titriyordu. Suyu hafif bir korku kokusu yayıldı. Bolt bu iki ayaklıdan mı korkuyordu?

Şaşkınlık içinde yılan yaklaştı. Bolt bir ejderha olarak başlamıştı; Hatırlayan Kadın bunu çok iyi biliyordu. Ama Bolt ne kadar inkar etse de, artık ne bir ejderha ne de bir yılan değildi. O bir meleziydi, insan duyarlılığı ejderha özüyle karışmış ve hepsi gemi formunda birleşmişti. Hatırlayan Kadın suya daldı ve geminin gümüş rengi omurgasına hizalandı. Burada ejderhanın varlığını en güçlü şekilde hissedebiliyordu. Neredeyse anında geminin onu orada istemediğini hissetti, ama Hatırlayan Kadın kalmak konusunda hiçbir vicdan azabı duymadı. Görevi, uyandırdığı yılanların karmaşasına karşıydı. Gemi onlar için bir tehlike oluşturunca, bunu keşfedecekti. Maulkin the Gold'un ona katılması onu sadece biraz şaşırttı. Niyetini saklamaya bile tenezzül etmedi. "Daha fazlasını öğreneceğim," dedi ona. Yakasının hafifçe kalkması, yürüdükleri gemiyi gösterdi. "Sabırlı olmamızı söylüyor, bizi korumak ve eve götürmek için burada olduğunu söylüyor. Ejderhaların gökyüzünü doldurduğu yıllardan bu yana olan bitenin çoğunu biliyor gibi görünüyor, ama bize anlattıklarından çok daha fazlasını sakladığını hissediyorum. Tüm anılarım, nehre ilkbaharda girmemiz gerektiğini söylüyor. Kış kapımızda, ama o hala beklememizi söylüyor. Neden?"

Onun dürüstlüğüne hayran kaldı. Geminin ona güvenme konusundaki tereddütlerini bilmesi umurunda değildi. Hatırlayan, daha ince davranmayı tercih ediyordu. "Beklemeli ve bunu keşfetmeliyiz. Şu anda, iki ayaklıların ittifakına sahip. Zamanı geldiğinde onları bize yardım etmek için kullanacağını söylüyor. Ama o zaman neden bu varlığın huzurunda titriyor?"

Gemi, onların su altında yaptıkları konuşmadan haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Hatırlayan, akan suda ince bir değişiklik hissetti. Artık korkunun yanı sıra öfke de vardı. Vücudunun gerçek şeklinden mahrum kalan, hayal kırıklığına uğramış bedeni, duygularının zehirini üretmeye çalışıyordu. Hatırlayan, zehir keselerini çalıştırdı. Kullanacak çok az şey vardı; vücudunun kendini yenilemesi zaman alacaktı. Yine de çenesini genişçe açarak Bolt'un zayıf zehrini içine çekti ve kendi zehriyle cevap verdi. Gemiye daha iyi algılayabilmek için kendini ayarladı.

Yukarıda, iki ayaklı adam geminin korkuluğuna tutunmuştu. Esasen, ejderhanın vücuduna dokunmuştu. Hatırlayan Kadın, geminin tepkiyle titrediğini ve dikkatinin tamamen ona kaydığını hissetti.

"İyi akşamlar, Vivacia." Wintrow'un sesi su ve mesafe nedeniyle boğuk çıkıyordu, ama korkuluğa dokunması sözlerinin etkisini artırdı. Geminin iskeletinden She Who Remembers'a ulaştı. Onun dokunduğunu söylediğini *biliyorum*. Bolt'un hor gördüğü ismi vererek, onun bir parçasını sahiplendi. She Who Remembers, geminin ona direnmesine rağmen, bunun haklı olduğuna karar verdi.

"Git buradan, Wintrow."

"Gidebilirim, ama bir faydası olmaz. Ne yaptığımı biliyor musun, Vivacia? Meditasyon yapıyordum. İçime dönüyordum. Ne keşfettim biliyor musun?"

"Atan kalbini mi?" Geminin kalpsiz acımasızlığıyla ona dokundu. Hatırlayan Kadın, çocuğun kalbinin ritmi hızlanırken ellerinin sıkılaştığını hissetti.

"Yapma," diye yalvardı ona titreyerek. "Lütfen," diye ekledi. Gemi isteksizce onu bıraktı. Wintrow korkuluğa yapıştı. Nefesi düzelince, sessizce konuştu: "İçime baktığımda ne bulduğumu *biliyorsun*. Seni buldum. Bedenim ve ruhumla iç içe geçmişsin. Gemi, biz biriz

ve birbirimizi aldatamayız. Seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. İkimiz de iddia ettiğimiz gibi değiliz."

"Seni öldürebilirim," diye bağırdı gemi.

"Biliyorum. Ama bu beni senden kurtarmaz; beni öldürsen bile, ben hala senin bir parçan olarak kalırım. Senin de bunu bildiğine inanıyorum. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun, gemi, ama bağımızın kopacak kadar uzağa gidebileceğimi sanmıyorum. Bu sadece ikimizi de mutsuz eder."

"Bu riski almaya hazırım."

"Ben değilim," diye cevapladı Wintrow yumuşak bir sesle. "Başka bir çözüm öneriyorum. Olduğumuz şeyi kabul edelim ve kendimizin tüm parçalarını kabul edelim. Sen içindeki insanlığı inkar etmeyi bırakırsan, ben de kendimdeki yılanı ve ejderhayı kabul edeceğim. Kendimizde," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

Sessizlik, şırıldayan su sesleriyle birlikte geçti. Geminin içinde, yılanın dikenli yelesinde biriken zehir gibi, yavaşça bir şey oluşuyordu. Ama kadın konuşmaya başladığında, apse patlamış gibi acı sözler döküldü. "Bunu söylemek için çok uygun bir zaman, Wintrow Vestrit. Çok uygun."

Onu, can sıkıcı bir kargayı savuran bir ejderha gibi yere devirdi. İki ayaklı adam güverteye düştü. Burnundan damlayan kan, kadının güverte tahtalarına damladı. Gemi meydan okurcasına gürültü yapsa da, tahtalar kırmızı sıvıyı emdi ve adamı içine aldı.

TINTAGLIA'NIN ANLAŞMASI

REYN Derin bir nefes aldı ve gözlerini karanlığa açtı. Tabutun içinde hapsolmuş ejderhayı görmüştü. Rüya hâlâ kalbini çarptırmaya ve vücudunu terletmeye devam ediyordu. Hareketsiz yatarken, yarattığı ve ona bıraktığı anıları lanetledi. Tekrar uyumaya çalışmalıydı. Yakında nöbeti başlayacaktı ve kabus yüzünden kaybettiği uykunun pişmanlığını yaşayacaktı. Nefesini tuttu ve Grag'ın derin horlamasını ve Selden'in daha hafif nefes alıp verişini dinledi. Terli çarşaflarda daha rahat bir yer bulmaya çalışarak huzursuzca döndü. Kendine ait bir yatağı olduğu için minnettardı; diğerleri yataklarını paylaşıyordu. Son birkaç gündür Tenira'nın evi diğer insanlarla dolup taşmıştı, artık Bingtown'un nüfusunun bir kesitini barındırıyordu.

Eski ve Yeni Tüccarlar, köleler ve Üç Gemi halkından oluşan yeni kurulan ittifak, daha doğmadan neredeyse yok olmuştu. Tenira'nın masasında toplanan aynı grup, birkaç Yeni Tüccar temsilcisinin de katılımıyla, cesurca Restart malikanesine gelmiş ve içeri girmeyi talep etmişti. Casusları, Bingtown Konseyi'nin geri kalan başkanlarının içeri girdiğini çoktan görmüştü. Roed'un daha fanatik takipçilerinden bir kısmı da toplanmıştı; Reyn, bunların kendilerini ilmeğe atıp atmadıklarını merak etmişti. Ancak Serilla girişe geldiğinde sakin görünüyordu. Roed Caern, sol omzunun hemen arkasında somurtarak duruyordu. Somurtkan bakışları ve mırıldanarak söylediği şikayetlerine rağmen, Yoldaş hepsini içeri girip "Bingtown'un durumu hakkında gayri resmi bir tartışmaya" katılmaya davet etti. Ancak pazarlık masasında tedirgin bir şekilde toplanmışken, aşağıdaki şehirde trompetler ve alarm zilleri çalmaya başladı. Reyn, dışarıya koşarken bir ihanet olacağından korktu. Bir çatı nöbetçisi, Chalcedean gemilerinden oluşan bir filonun Bingtown limanına yaklaştığını bağırdı. Roed Caern kılıcını çekerek, Yeni Tüccarların tüm Bingtown'un hakiki liderlerini ortadan kaldırmak amacıyla bu toplantıya baskın düzenlediğini ve Chalcedean müttefiklerinin saldırıya geçtiğini haykırdı.

Bingtown'un hakiki liderlerini bir anda ortadan kaldırmak için bu toplantıya baskın düzenlediklerini haykırdı. Kuduz köpekler gibi, o ve adamları Yeni Tüccarların elçilerine saldırdı. Getirmemeye söz verdikleri bıçaklar birdenbire ortaya çıktı. Chalcedo saldırısının ilk kanı Restart'ın kapısında dökülmüştü. Ticaret Konseyi başkanlarının Roed'a karşı çıkararak onu ve adamlarını Üç Gemi, Dövmeli ve Yeni Tüccar delegelerini katletmekten alıkoymaları takdire şayandı. Toplantı, halk Roed'un çılgınlığından kaçarak evlerini ve ailelerini işgalcilerden korumak için koşuştururken dağıldı. Bu olay üç gün önceydi.

Chalcedalılar, sahilde yumurtlayan grunion balıkları gibi kalabalık bir şekilde gelmişti. Yelkenli gemiler ve kürekli kadirgalar limanı ele geçirmiş, savaşçıları sahillere ve rıhtımlara dökmüştü. Güçleri, dağınık Bingtown halkını ezip geçmişti ve Kendry'yi esir almışlardı. Bir ödül mürettebatı onu limandan uzaklaştırdı. Gemi isteksizce hareket etti, Chalcedalı denizciler tarafından çekilirken küçük teknelerle mücadele etti. Reyn, geminin ve mürettebatının akıbeti hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendry'yi onları nehirden Trehaug'a götürmeye zorlayabileceklerini merak ediyordu. Ailesinin mürettebatını, yaşam gemisine karşı rehin olarak kullanmak için hayatta mı bırakmışlardı?

Chalcedeans artık limanı ve Bingtown'un kalbini çevreleyen binaları açgözlü ellerinde tutuyordu. Her gün iç kesimlere doğru ilerliyor, sistematik bir şekilde yağmalıyor ve taşıyamadıklarını yok ediyorlardı. Reyn hiç böyle bir yıkım görmemişti. Yağmaladıklarını depolamak için kullandıkları bazı önemli yapılar, taştan yapılmış savunulabilir binalar sağlam bırakılmıştı. Ama geri kalan her şey yerle bir edilmişti. Yaşlı tüccar, genç tüccar, balıkçı, seyyar satıcı, fahişe veya köle: Chalcedeliler için hiç fark etmiyordu. Ayrım gözetmeden öldürüyor ve çalıyorlardı. Uzun sıra halinde dizilmiş Three Ships evleri yakılmış, küçük balıkçı tekneleri tahrip edilmiş ve halk öldürülmüş veya komşularına sığınmak için kaçırılmıştı. Chalcedeliler müzakereye hiç ilgi göstermiyordu. Teslim olmak mümkün değildi. Esirler zincirlenerek yelkenli gemilerden birine kapatıldı ve Chalced'de köle olarak yeni bir hayata götürülecekti. Eğer işgalcilerin Bingtown halkı arasında müttefikleri varsa, onları da ihanet etmişlerdi. Kimse onların yıkımından kurtulamadı.

"Kalacaklar." Grag'ın derin sesi yumuşak ama netti. "Bingtown'daki herkesi öldürdükten veya köle yaptıktan sonra, Chalcedliler

buraya yerleşecek ve Bingtown Körfezi, Chalced'in bir parçası olacak." "Uyandırdım mı, dönüp dururken?" Reyn sessizce sordu.

"Hayır, pek değil. Gerçek uykuya dalamıyorum. Beklemekten çok yoruldum. direnişimizi organize etmemiz gerektiğini biliyorum, ama bu arada tüm bu yıkımı izlemek çok zor. Sonunda o gün geldi, her an çok uzun geçiyor ve keşke hazırlık için daha fazla zamanımız olsaydı. Keşke annem ve kızlar dağlara kaçabilselerdi. Belki tüm bunlar bitene kadar orada saklanabilirlerdi."

"Nasıl bitmesi?" Reyn ekşi bir sesle sordu. "Bu saldırı için cesaretli olmamız gerektiğini biliyorum, ama başaracağımıza inanamıyorum. Onları sahillerimizden kovarsak, gemilerine çekilip yeni bir saldırı başlatacaklar. Limanı kontrol ettikleri sürece Bingtown'u da kontrol ederler. Ticaret olmadan nasıl hayatta kalabiliriz?"

"Bilmiyorum. Bir umut olmalı," diye ısrar etti Grag inatla. "En azından bu karışıklık bizi bir araya getirdi. Artık tüm halk, ancak bir arada durursak hayatta kalabileceğimizi görmek zorunda."

Reyn olumlu konuşmaya çalıştı ama başaramadı. "Umut var, ama çok zayıf. Eğer yaşam gemilerimiz geri dönüp onları limana hapsetse, o zaman tüm Bingtown birleşir. Onları sahil ile liman ağzı arasında yakalayabilirsek, hepsini öldürebiliriz."

Grag'ın sesine endişe karışmıştı. "Keşke gemilerimizin nerede olduğunu bilseydik, ya da en azından kaç tanesinin hala denizde olduğunu. Chalcedalılar gemilerimizi tuzağa düşürdüler sanırım. Onlar kaçtı, biz de peşlerine düştük, muhtemelen çok daha büyük bir gücün bizi yok edebileceği bir yere. Nasıl bu kadar aptal olabildik?"

"Biz tüccarız, savaşçı değil," diye cevapladı Reyn. "En büyük gücümüz aynı zamanda en büyük zayıflığımız. Tek bildiğimiz şey pazarlık yapmak, ama düşmanlarımız bununla ilgilenmiyor."

Grag, iç çekmeyle inilti arasında bir ses çıkardı. "O gün Ophelia'da olmalıydım. Onlarla birlikte gitmeliydim. Babamın ve gemimizin ne hale geldiğini bilmeden beklemek ve umut etmek işkence gibi."

Reyn sessiz kaldı. Belirsizliğin bıçak sırtı gibi bir adamın ruhunu nasıl yaralayabileceğini çok iyi biliyordu. Grag'ın hissettiklerini anladığını söyleyerek onu aşağılamak istemiyordu. Her insanın acısı kendine özgüdür.

Bunun yerine, "İkimiz de uyanığız. Kalkalım. Selden'i uyandırmamak için mutfakta konuşalım," dedi.

"Selden uyanık," dedi çocuk sessizce. Oturdu. "Kararımı verdim. Bugün seninle gidiyorum. Savaşacağım."

"Olmaz." Reyn hemen yasakladı, sonra sözlerini yumuşattı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, Selden. Senin durumun olağan dışı. Ailenin soyadını taşıyacak son kişi olabilirsin. Hayatını tehlikeye atmamalısın."

"Asıl risk, burada korkup hiçbir şey yapmamak," diye karşılık verdi Selden acı bir şekilde. "Reyn. Lütfen. Annem ve büyükannemle birlikteyken niyetleri iyi, ama beni... çocuk gibi davranıyorlar. Hiç erkeklerin arasında bulunmazsam nasıl erkek olmayı öğrenebilirim? Bugün sizinle gitmeliyim."

"Selden, bizimle gidersen, erkek olamayabilirsin," diye uyardı Grag. "Burada kal. Anneni ve büyükannenizi koru. Bingham'a en iyi şekilde burada hizmet edebilirsin. Bu senin görevin."

"Bana patronluk taslama," diye sertçe karşılık verdi çocuk. "Savaş bu eve ulaşırsa hepimiz katlediliriz, çünkü o zaman hepiniz ölmüş olursunuz. Sizinle geliyorum. Benim size engel olacağımı, korumanız gereken biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama öyle olmayacak. Söz veriyorum."

Grag itiraz etmek için nefes aldı, ama Reyn ikisini de keserek, "Mutfığa inip orada konuşalım. Kahve içmek istiyorum," dedi.

"Almayacaksın," dedi Grag huysuzca. Reyn onun ruh halini değiştirmeye çalıştığını fark etti. "Ama çay var."

Huzursuz olanlar sadece onlar değildi. Mutfaktaki ateş yeniden yakılmıştı ve büyük bir tencerede yulaf lapası kaynıyordu. Grag'ın annesi ve kız kardeşi değil, Vestrit kadınları da yemek pişirir gibi büyük odada huzursuzca dolaşıyorlardı. Onları meşgul edecek yeterince iş yoktu. Yemek salonundan alçak sesli mırıldanmalar geliyordu. Yemek hazırlandıkça tepsiler masaya taşındı. Ekke Kelter de oradaydı. Grag Tenira'ya çayını dökerken sıcak bir gülümsemeyle baktı, sonra mutfak masasının karşısına oturdu ve soğukkanlılıkla, "Kundakçılar çoktan gitti. Saldırıdan önce yerlerini aldıklarından emin olmak istediler," dedi.

Reyn'in kalbi garip bir şekilde hızlandı. Aniden, her şey gerçek olmuştu. Limandaki Drur ailesinin deposundan yükselen duman ve alevler, bekleyen tüm saldırganlar için sinyal olacaktı. Çoğunluğu köle çocuklardan oluşan cesur casuslar, Chalcedalıların ganimetlerini orada topladıklarını öğrenmişti. Elbette yangını söndürmek için geri döneceklerdi. Bingtown, çalınan malları yakarak Chalcedalıları merkezi bir noktaya çekecekti. Yangın başladıktan sonra, Chalcedalıların gemilerini yanan oklarla ateşe vermeye çalışacaklardı. Üç Gemi'den bir grup adam, soğuk suya karşı vücutlarını iyice yağlayarak Chalcedalıların gemilerine yüzüp, bazı çapa zincirlerini de keserek gemileri demirden kurtaracaktı.

Bingtown'daki çeşitli gruplar, işgalcilerin şafak vakti toplu saldırıya geçmeden önce onları dağıtmak için bu oyalama planlarını yapmıştı. Herkes elinden geldiğince silahlanmıştı. Eski aile kılıçları, sopalar, kasap bıçakları, balık sopaları ve oraklarla birlikte kullanılacak. Tüccarlar ve balıkçılar, bahçıvanlar ve mutfak köleleri, bugün mesleki aletlerini savaş silahlarına çevirecek. Reyn bir anlığına gözlerini sıktı. Ölmek yeterince kötüydü; bunu yaparken bu kadar acınacak halde donanımsız olmak zorunda mıydılar? Reyn kendine bir fincan sıcak çay doldurdu ve soğuk ve yağmurlu gecede sessizce kayan tüm saboteörlere içinden başarılar diledi.

Yanında oturan Selden, aniden masanın altında bileğini sıkıca kavradı. Ona sorgulayan bir bakış attığında, yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Hissediyorum," dedi alçak sesle. "Sen hissetmiyor musun?"

"Korkmak doğal," diye çocuğu sessizce teselli etti. Selden sadece başını salladı ve Reyn'in elini bıraktı. Reyn'in kalbi sıkıştı. Malta'nın küçük kardeşi, yaşına göre çok fazla şey yaşamıştı. Bu, zihnini etkilemişti.

Ronica Vestrit masaya taze ekmek getirdi. Yaşlı kadın gri saçlarını örmüş ve sıkıca başına tutturmuştu. Ronica'ya teşekkür ederken, kendi annesi odaya girdi. Peçeli değildi. Reyn konsey masasında peçesini çıkardığı günden beri Rain Wilders'lardan hiçbiri yüzünü örtmemişti. Eğer herkes bu yeni Bingtown'un bir parçası olacaktıysa, o zaman herkesin gözleri birbiriyle dürüstçe buluşmalıydı. Onun pulları, büyümeleri ve parlak bakır rengi gözleri, kölelerin yüzlerini kaplayan dövmelerden o kadar da farklı mıydı? Annesi de saçlarını sıkıca tutturmuş

Örgülerle sıkıca tutmuştu. Her zamanki dökümlü etekleri yerine pantolon giymişti. Reyn'in şaşkın bakışına karşılık, sadece "Saldırı sırasında etekler bana engel olur" dedi.

Ona bakarak, sözlerinin şaka olduğunu gösteren bir gülümseme bekledi. Ama annesi gülümsemedi. Sadece sessizce şöyle dedi: "Bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Hepinizin karşı çıkacağını biliyorduk. Bingtown'un erkeklerinin, buraya ilk geldiğimizde kadınların ve çocukların da erkekler kadar risk aldığını hatırlamasının zamanı geldi. Bugün hepimiz savaşıyoruz Reyn. Erkeklerimiz bizi korumaya çalışırken öldükten sonra köle olarak yaşamaktansa savaşta ölmek daha iyidir."

Grag hastalıklı bir gülümsemeyle konuştu. "Bu çok iyimser." Gözleri bir an annesini inceledi. "Sen de mi?"

"Tabii ki. Seni yemek pişirip sonra da ölmeye göndermek için mi doğdum sanıyordun?" Naria Tenira, masaya buharlı elmalı turta koyarken acı sözler söyledi. Sonraki sözleri daha yumuşaktı. "Bunu senin için yaptım, Grag. En sevdiğini biliyorum. İstersen yemek salonunda et, bira ve peynir var. Senden önce gidenler soğukta kalmamak için doyurucu bir yemek istediler."

Bu, birlikte yedikleri son yemek olabilirdi. Eğer Chalcedealılar bugün onları ele geçirirse, kiler boş bulacaktı. Artık hiçbir şeyi saklamanın bir anlamı yoktu, ister yiyecek olsun, ister sevdikleri hayatlar. Yıkımın yaklaşmasına rağmen, ya da belki de bu yüzden, bal ve tarçın kokulu sıcak pişmiş meyve Reyn'e hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Grag cömertçe dilimler kesti. Reyn ilk dilimi Selden'in önüne koydu ve kendisi için bir dilim daha aldı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. Başka söyleyecek bir şey bulamadı.

Tintaglia, Bingtown limanının üzerinde yüksekte daireler çizerken, içinde kaynayan öfke sonunda patladı. Bir ejderhaya nasıl böyle davranabilirlerdi? O, türünün son örneği olabilir, ama yine de Üç Diyarın Efendisiydi. Yine de Trehaug'da, sanki kapılarına gelen bir dilenciymiş gibi onu geri çevirmişlerdi. Şehri dolaşıp oraya ineceğini bildirmek için kükrediğinde, rıhtımı insanlardan ve mallardan boşaltma zahmetine bile girmediler. Sonunda indiğinde, kanatlarının çarpmasıyla sandıklar ve fiçiler nehre düşerken, insanlar çığlık atarak kaçtılar.

Ondan saklanmışlar, ona et ve hoş geldin sunmak yerine ziyaretini küçümsemişlerdi. O, onların korktuklarını söyleyerek beklemişti. Yakında kendilerini toparlayıp ona uygun bir şekilde karşılayacaklardı. Bunun yerine, derme çatma kalkanlar, yaylar ve mızraklar taşıyan bir grup adam göndermişlerdi. Ona, hizmet edilmesi gereken bir lord değil de, sürüye katılacak başıboş bir inekmiş gibi, bir sıra halinde ilerlemişlerdi.

Yine de öfkesini bastırdı. Bir ejderha onları ziyaret etmesinden bu yana birçok nesil geçmişti. Belki de uygun nezaket kurallarını unutmuşlardı. Onlara bir şans verecekti. Ancak, sanki ona uygun şekilde saygı göstermişler gibi selamladığında, bazıları onu anlamamış gibi davrandılar, bazıları ise sanki bu bir mucizeymiş gibi "konuştu, konuştu" diye bağırmaya başladılar. Aralarında tartışmaların bitmesini sabırla bekledi. Sonunda, bir kadını öne ittiler. Titreyen mızrağını Tintaglia'ya doğrulttu ve "Neden buradasın?" diye sordu.

Kadını ezip geçebilir ya da ağzını açıp zehirli bir sis püskürtebilirdi. Ancak Tintaglia yine öfkesini yuttu ve sadece "Reyn nerede? Onu buraya gönderin" diye sordu.

Kadın, titremesini durdurmak için mızrağını daha sıkı kavradı. "O burada değil!" diye bağırdı. "Şimdi git, yoksa sana saldırırız!"

Tintaglia kuyruğunu savurdu ve nehre bir piramit şeklinde fiçılar fırlattı. "O zaman Malta'yı gönderin. Tehditler savurmadan önce konuşacak akıllı birini gönderin."

Sözcüleri, korkmuş savaşçıların oluşturduğu sıraya geri çekildi ve kısa bir görüşme yaptı. Kalabalığın korumasından sadece iki adım uzaklaştıktan sonra, "Malta öldü ve Reyn burada değil" diye bağırdı.

"Malta ölmedi," diye bağırdı Tintaglia sinirli bir şekilde. Kadın insanla olan bağı eskisi kadar güçlü değildi, ama tamamen kopmuş da değildi. "Bundan bıktım. Reyn'i gönder ya da onu nerede bulabileceğimi söyle."

Kadın dik durdu. "Sadece burada olmadığını söyleyeceğim. Git buradan!"

Bu kadarı fazla olmuştu. Tintaglia arka ayakları üzerinde yükseldi ve sonra ön ayakları üzerine çöktü, rıhtımı şiddetle salladı. Kadın dizlerinin üzerine çöktü, arkasındaki savaşçılardan bazıları safları bozdu ve kaçtı. Tintaglia'nın kuyruğunun bir vuruşu rıhtımı sandıklardan ve fiçılardan temizledi. Tintaglia kadının zayıf mızrağını dişleriyle yakaladı, parçalara ayırdı ve bir kenara tükürdü. "Reyn nerede?" diye kükredi.

"Söyleme!" diye bağırdı savaşçılardan biri, ama genç bir adam onların arasından fırladı.

"Onu öldürme! Lütfen!" diye ejderhaya yalvardı. Diğer mızrak taşıyıcılarına sert bir bakış attı. "Reyn için Vala'yı feda etmeyeceğim! Ejderhayı üzerimize salan oydu, bırak onunla o uğraşsın. Reyn buradan gitti ejderha. Kendry'den Bingtown'a gitti. Reyn'i istiyorsan onu orada ara. Burada değil. Sana savaştan başka bir şey sunamayız."

Bazıları onun hain ve korkak olduğunu bağırdı, ama diğerleri onun tarafına geçerek ejderhaya gitmesini ve Reyn'i aramasını söyledi. Tintaglia tiksindi. Arka ayakları üzerinde kendini geriye doğru kaldırarak kanatları bağlanmış kadının kaçmasına izin verdi, pençeli ön ayaklarını rıhtıma sertçe indirdi, pençelerini rıhtıma sapladı ve geri çekerek rıhtımın tahtalarını parçaladı. Rıhtım kuru yapraklar gibi buruştu. Kuyruğuyla iskeleye bağlı iki kürek teknesini parçaladı. Onlara, yıkımın hiç zor olmadığını gösterdi.

"Şehrinizi yerle bir etmek benim için çocuk oyuncağı!" diye bağırdı onlara. "Unutmayın, zavallı iki ayaklılar. Beni son kez görmediniz, son kez duymadınız. Geri döndüğümde size saygıyı öğreteceğim ve Üç Diyarın Efendisine nasıl hizmet edileceğini öğreteceğim."

Sonra toplandılar, ya da toplamaya çalıştılar. Birkaç kişi mızraklarını indirerek ona saldırdı. O onlara saldırmadı. Bunun yerine kanatlarını açtı, hafifçe havaya sıçradı ve sonra tüm ağırlığıyla bir kez daha rıhtıma çakıldı. Çarpmanın etkisiyle iskelenin insanlara ait kısmı havaya uçu ve savunmaya kalkanlar havaya fırladı. Kötü bir şekilde düştüler ve yere sertçe çarptılar. En az biri suya düştü. O, onların saygısızlıklarına daha fazla katlanmak istemedi ve kendini havaya fırlatarak iskelenin şiddetle sallanmasına neden oldu. O yükselirken, insanlar çığlık attı, bazıları yumruklarını salladı, bazıları ise korkarak sinmeye başladı.

Bu onun için önemli değildi. Havayı arıyordu. Bingtown. Bu, üzerinden uçuğu kokuşmuş küçük sahil kasabası olmalıydı. Reyn'i orada arayacaktı.

'i arayacaktı. O daha önce onun adına konuşmuştu; yine konuşabilir ve emirlerine uymazlarsa karşılaşacakları öfkeyi hepsine anlayabilir.

Ve şimdi burada, aşağıda kümelenmiş kasabanın üzerinde soğuk bir kış rüzgârının esintisiyle uçuyordu. Soluk beyaz yıldızlar, üzerindeki kış gökyüzünü deliyordu; aşağıda, çoğunlukla uyuyan kasabada birkaç sarı ışık parıldıyordu. Şafak yakında insan yuvasını uyandıracaktı. Yakıcı bir koku burnuna çarptı. Liman gemilerle doluydu ve sahil boyunca, düzensiz aralıklarla nöbet ateşleri yanıyordu. Ateşlerin yanında, huzursuzca volta atan adamlar gördü. Anılarını kazıdı. Savaş. Savaşın kokusunu ve karmaşasını görmüştü. Altında, rıhtımdaki bir binadan çıkan yoğun duman aniden turuncu alevlere dönüştü. Bir ıglık yükseldi. Keskin gözleri, çok daha büyük bir grup yangına doğru toplanırken gizlice kaçan adamların siluetlerini seçti.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak alçaldı. Bunu yaparken, okların uçuşundaki o belirgin sesi duydu. Alevli oklar onu ıskaladı ve bir gemiye çarparak hızla söndü. İlk atışın ardından ikinci atış geldi. Bu sefer gemilerden birinin yelkeni alev aldı. Katranlı ve yanan direğin alevleri, kanvas boyunca hızla ona doğru yayıldı. Yüksekliğe çıkmak için aceleyle kanatlarını ırttı ve geçip giderken rüzgâr, hızla yayılan alevleri körükledi. Yanan geminin güvertesinde, adamlar şaşkınlık içinde bağırıyorlardı. Yanan yelkenlerinin ötesinde, geminin üzerinde silueti beliren ejderhayı işaret ediyorlardı.

Yay sesini duydu ve bir ok yanından vızıldayarak geçti. Yanına gelen okları kaçırđı, ancak diğerkleri hızla ona doğru uçu. Zayıf oklarından biri onu vurdu, ancak karnındaki sıkı pullar sayesinde zarar vermedi. Hem şaşırmış hem de aşağılanmış hissetti. Onlar ona zarar vermeye mi cüret ediyorlardı? İnsanlar bir ejderhanın iradesine karşı gelmeye mi çalışıyorlardı? Öfkesi alevlendi. Gerçekten de, gökyüzü çok uzun zamandır kanatlardan yoksundu. İnsanlar nasıl bu dünyanın efendisi olduklarını iddia edebiliyorlardı? Onlara bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu şimdi gösterecekti. En büyük gemiyi seçti, kanatlarını katladı ve ona doğru daldı.

Daha önce hiç bir gemi ile savaşmamıştı. Ejderha olarak geçirdiğı tüm hayatında, insanların ejderhalara karşı koyduğu çok az olay hatırlıyordu. Pençeleriyle geminin halatlarını tutmanın kötü bir fikir olduğunu çabucak anladı. Sallanan gemiler, saldırısına karşı yeterli direnç gösteremiyordu. Gemiler ondan uzaklaşıyor ve

kanvas ve halatlar pençeli ayaklarına dolanıyordu. Vahşi bir sallama ile kendini gemiden kurtardı. Yükseklik kazanmak için kanatlarını çırpı. Limanın yükseklerinde, pençelerinden dolanan halatları, direkleri ve kanvasları çıkardı ve tatminle bunların bir kadirganın ortasına çakılıp daha küçük gemiyi batırmasını izledi.

İkinci geçişinde, iki direkli bir gemiyi avı olarak seçti. Gemideki adamlar, onun üzerlerine doğru eğildiğini görünce, havayı oklarla doldurdular. Oklar ona çarparak geminin üzerine düştü. Geminin yanından geçerken, kuyruğuyla iki direği de kesti. Yelkenler ve halatlarla dolanmış direkler düştü, ama Tintaglia onlardan uzaklaşarak uçtu. Bir kadirganın üzerinden alçaktan geçti ve gemideki adamlar denize atladılar. O, sevincinden kükredi. Onlar onu korkmayı çok çabuk öğrendiler!

Büyük kanatlarının çırpınması, daha küçük tekneleri salladı. Onun öfkesine saygı göstererek bir haykırış ve çığlık korusu yükseldi. Kendini gökyüzüne doğru sürdü ve sonra limanın üzerine geri döndü. Kış güneşi ufuktan yükselirken, aşağıdaki karanlık suda parıldayan vücudunun kısa ve göz kamaştırıcı bir yansımasını gördü. Keskin gözleri şehri taradı. Yangınlar söndürülmemişti, sıradan insanların savaşları devam ediyordu. Tüm gözler ona çevrilmişti, tüm hareketler onun öfkesine hayranlıkla donakalmıştı. Hayran bakışları onun kalbini coşturdu. Korkularının kokusu burnuna kadar yükseldi ve onu güçle sarhoş etti. Nefes aldı ve çığlık attı, sesiyle birlikte süt rengi bir zehir bulutu yayıldı. Bulut sabah rüzgarıyla dağıldı. Birkaç saniye geçti, sonra acı dolu çığlıkların verdiği tatmin duygusu ona ulaştı. Altındaki gemilerde, zehir damlacıkları deriyi yiyip kemiklere kadar nüfuz etti, kemikleri delip bağırsakları yiyip kurbanların seğiren vücutlarından diğer tarafa çıktı. Doğduğu asitli sulara doğan, yetişkin bir ejderhanın katmanlı zırhını delebilecek kadar güçlü savaş zehri, insanların sulu etlerinden geçip gemilerinin ahşabını yakarak geçip gitti. En küçük damla bile iyileşmeyecek bir yara açıyordu. Onun etini oklarla delmeyi düşünenler için bu kadarı yeterdi!

Sonra, kargaşa ve çığlıklar, alevlerin çıtırtısı ve rüzgârın şarkısı arasında, yalnız ve net bir ses dikkatini çekti. Başını çevirerek sesi diğerlerinden ayırmaya çalıştı. Bir ses şarkı söylüyordu, bir delikanlının sesi, tiz ama cırtlak değildi. Tatlı ve samimi bir sesle kelimeleri söylüyordu. "Tintaglia, Tintaglia! Rüzgarların ve göklerin mavi kraliçesi! Tintaglia, şanlı olan, güzelliğinle korkunç, öfkenle sevimli! Tintaglia, Tintaglia!"

Keskin gözleri küçük figürü buldu. Yalnız başına, bir moloz yığınının üzerinde duruyordu, silueti mükemmel bir ok hedefi oluşturduğunun farkında değildi. Dik duruyordu, neşeli, kolları havada, ona Elderling dilinde şarkı söylüyordu. Övgüleriyle onu büyüledi, adını şarkısına dokudu, tarif edilemez bir tatlılıkla söyledi.

Kanatları rüzgarı topladı. Hava akımlarına yaslanarak zarif spiraller çizerek döndü. Şarkısı onunla birlikte spiral çizerek onu büyüleyici övgülerle sardı. Ona karşı koyamadı. Onun hayranlık dolu sözlerini duymak için alçaldı. Hasarlı gemiler limandan kaçtı. Artık umursamıyordu. Bırak gitsinler.

Bu şehir bir ejderhayı ağırlamak için yeterince iyi inşa edilmemişti. Yine de, onun büyüleyici taliplerinden çok uzak olmayan bir yerde, iniş için yeterli bir meydan vardı. İnişini yavaşlatmak için kanatlarını çırparken, birçok insan yıkık binaların arkasına sığınarak kaçışmaya başladı. O onlara aldırış etmedi. Yere indiğinde, büyük kanatlarını salladı ve sonra katladı. Baş, ozanın sözlerinin ritmine göre sallanıyordu.

"Tintaglia, Tintaglia, ay ve güneşi gölgede bırakan. Tintaglia, gökkuşağından daha mavi, gümüşten daha parlak. Tintaglia, hızlı kanatlı, keskin pençeli, değersizlere ölüm üfleyen. Tintaglia, Tintaglia."

Gözleri zevkle dönüyordu. Bir ejderhanın övgüsü ne zamandır söylenmemişti? Çocuğa baktı ve onun kendisine hayran olduğunu gördü. Gözleri, onun güzelliğinin yansımasıyla parlıyordu. Bu çocuğa daha önce dokunduğunu hatırladı. Reyn'i kurtardığında bu çocuk da yanındaydı. Bu, gizemi çözdü. Bazen, bir ejderhanın dokunuşuyla bir ölümlü hayran kalırdı. Gençler bu tür bir bağa özellikle duyarlıydı. Küçük yaratığa sevgiyle baktı. Ömrü kısa olan bir kelebek gibi, ama yine de korkusuzca önünde duruyordu.

Onu onayladığını göstermek için kanatlarını genişçe açtı. Bu, bir ejderhanın bir ölümlüye verebileceği en büyük övgüydü, ancak onun çocukça şarkısı bunu hak etmiyordu: sözleri ne kadar tatlı olsa da, o henüz usta bir ozan değildi. Kanatlarını titretti, böylece mavi ve gümüş rengi kış güneşinde dalgalandı. O, gözleri kamaşarak sessiz kaldı.

Eğlenerek, diğer insanların farkına vardı. Onlar geride durmuş, ağaçların ve duvarların arkasından ona bakıyorlardı. Silahlarını sıkıca tutmuş, ondan korkarak titiyorlardı. Uzun boynunu geriye doğru eğdi ve kaslarının dalgalanmasını görmeleri için kendini düzeltti. Pençelerini gerdi ve kaldırım taşlarını çizdi. Gelişigüzel bir şekilde başını eğdi ve küçük hayranına baktı. Gözlerini kasıtlı olarak döndürerek ruhunu içine çekti, kalbinin göğsünde acı verici bir şekilde atışını hissedene kadar. Onu bıraktığında, nefes nefese kalmıştı, ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı. Gerçekten, küçüklüğüne rağmen, bir ejderhanın övgüsünü söylemeye layıktı.

"Ee, ozan," diye eğlenerek mırıldandı. "Şarkın karşılığında bir iyilik mi istiyorsun?"

"Senin varlığının sevinci için şarkı söylüyorum," diye cesurca cevapladı.

"Bu çok güzel," diye cevapladı kadın. Selden'in arkasında saklanan diğer insanlar, silahlarını hazırlayarak kadına biraz daha yaklaştılar. Aptallar. Kadın kuyruğunu kaldırım taşlarına vurdu ve onlar korkarak sığınacak yerlere atladılar. Kadın yüksek sesle güldü. Ancak onu korkmayan bir kişi daha ortaya çıktı ve cesurca kadına doğru adım attı. Reyn'in elinde bir kılıç vardı, ancak kılıcı aşağıya doğru sarkıtmıştı.

"Demek geri döndün," dedi Reyn sessizce. "Neden?"

Ona burun kıvırdı. "Neden mi? Neden olmasın? Ben istediğim yere giderim, insan. Üç Diyarın Efendisine soru sorma hakkın yok. Küçük olan daha iyi bir rol seçti. Onu örnek alsan daha akıllıca olurdu."

Reyn, kanlı kılıcının ucunu sokağa dayadı. Kadının üzerinde kan kokusu, ter ve savaş dumanı kokusu vardı. Kadına cesaretle kaşlarını çattı. "Limanımızı birkaç düşman gemisinden temizledin ve bizden minnettarlıkla secde etmemizi mi bekliyorsun?"

"Kendine olmayan bir önem atfediyorsun, Reyn Khuprus. Düşmanların umurunda değil, sadece kendim umurunda. Bana oklarla meydan okudular. Bana karşı gelen herkes gibi hak ettikleri sonu buldular."

Koyu saçlı Rain Wilder yaklaştı. Şimdi gördü ki kılıcına yaslanmıştı. Düşündüğünden daha yorgundu. Sol kolunda ince bir çizgi halinde kurumuş kan vardı. Yüzünü kaldırıp ona baktığında, ince kış güneşi pullu alnında parladı. Kulaklarını eğdi

eğlenerek. Onun işaretini taşıyordu ve bunun farkında bile değildi. O, ona aitti, ama yine de onunla irade savaşına girebileceğini düşünüyordu. Çocuğun tavrı daha uygundu. Mümkün olduğunca dik ve uzun duruyordu. O da ejderhaya bakıyordu, ama gözleri meydan okurcasına değil, hayranlıkla doluydu. Çocuğun potansiyeli vardı.

Ne yazık ki, bu potansiyelin gelişmesi zaman alacaktı ve onun şu anda zamanı yoktu. Kalan yılanları kurtarmak için insanların hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Reyn'e bakışlarını sabitledi. İnsanlar hakkında yeterince deneyimi vardı ve diğerlerinin bir çocuğun sözünü dinlemeden önce onun sözünü dinleyeceklerini biliyordu. Onun aracılığıyla konuşacaktı. "Sana bir görevim var, Reyn Khuprus. Bu son derece önemli. Sen ve arkadaşların her şeyi bir kenara bırakıp bu göreve odaklanmalısınız ve görev tamamlanana kadar başka hiçbir şey düşünmemelisiniz."

Reyn ona inanamayan gözlerle baktı. Diğer insanlar enkazdan çıkıp geldiler. Çok yaklaşmadılar, ama Reyn'in konuşmasını duyabilecekleri ve dikkatleri üzerlerine çekmeyecekleri bir yerde durdular. Gözlerini ona dikmiş, kaçmaya hazır gibiydiler. Onu alkışlayacak mıydılar, yoksa düşman mıydı? O, onların merakına aldırmış etmedi ve tüm dikkatini Reyn'e verdi. Ama Reyn ona karşı geldi. "Şimdi kendinde olmayan bir önem hayal ediyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Senin için herhangi bir görev yapmaya niyetim yok, ejderha."

Sözleri onu şaşırtmadı. Arka ayakları üzerinde yükselerek onun üzerine eğildi. Kanatlarını açarak büyüklüğünü daha da vurguladı. "O halde yaşamak da istemiyorsun, Reyn Khuprus," dedi.

O, onun önünde korkup sinmeliydi. Ama öyle yapmadı. Güldü. "Haklısın, solucan Tintaglia. Yaşamaya hiç ilgim yok ve bunu sen yaptın. Malta'nın ölümüne izin verdiğinde, sana olan tüm saygımı yitirdim. Malta ile birlikte yaşamaya olan ilgim de öldü. Bana en kötüsünü yap, ejderha. Ama bir daha asla boynumu senin boyunduruğuna eğmeyeceğim. Seni kurtarmaya çalıştığım için pişmanım. Onun ölümüne neden olmadan önce karanlıkta ölseydin daha iyi olurdu."

Onun sözleri onu şok etti. Sadece ona karşı dayanılmaz derecede kaba davranması değil, ona olan tüm saygısını kaybetmişti. Bu zavallı, iki ayaklı, birkaç nefeslik yaratık, şu anda ölmeye hazırdı, çünkü... Başını çevirip ona yakından baktı. Ah! Çünkü onun eşinin ölmesine izin verdiğini düşünüyordu. Malta.

"Malta ölmedi," diye haykırdı tiksintiyle. "Hayal gücünün ürünü olan bir şey için duygularını ve abartılı sözlerini boşa harcıyorsun. Bu aptallığı bir kenara bırak, Reyn Khuprus. Yapman gereken görev, bir insanın çiftleşmesinden çok daha önemli. Seni, tüm ırkımı kurtarabilecek bir görevle onurlandırıyorum."

Ejderha yalan söylüyordu. Aşağılama duygusu sınır tanımıyordu. Kendry'de nehrin yukarısını aşağısını aramış, sevgilisinden hiçbir iz bulamamıştı. Malta ölmüştü ve bu ejderha onu kendi iradesine boyun eğdirmek için yalan söylüyordu. Onu küçümseyerek baktı. Bırakın onu olduğu yerde vursun. Ona tek kelime bile etmeyecekti. Çenesini kaldırdı, dişlerini sıktı ve ölmeyi bekledi.

Yine de, şimdi gördüğü şey gözlerini fal taşı gibi açtı. Tintaglia'nın arkasını dik dik bakarken, harabelerin arasında ona doğru gizlice yaklaşan gölgeler gördü. Hareket ediyorlardı, duruyorlardı, tekrar hareket ediyorlardı ve her seferinde ejderhaya yaklaşıyorlardı. Deri zırhları ve saçlarının kuyrukları, onların Chalcedalılar olduğunu gösteriyordu. Liman'daki parçalanmış gemilere ve çok sayıda ölülerine rağmen toplanmışlardı ve şimdi, ellerinde kılıçlar ve mızraklar, savaş baltaları hazır, ejderhanın üzerine yaklaşıyorlardı. Reyn'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Bu gelişme ona çok uygun düşmüştü. Düşmanları birbirleriyle savaşsın. Onlar işlerini bitirdikten sonra, hayatta kalanlarla o ilgilenirdi. Onların gelişini izledi ve hiçbir şey söylemedi, ama onlara iyi şanslar diledi.

Ama Grag Tenira öne atıldı ve "Ejderha, arkana dikkat et! Bingtown'a, bana gel!" diye bağırdı. Sonra bu aptal, ejderhayı korumak için kanlı bir avuç ev halkını yöneterek Chalcedalılar'a saldırdı.

Çarpıcı bir yılan kadar hızlı olan ejderha, saldırganlarına karşı dönerek öfkesini haykırdı ve büyük kanatlarını çırpıtı, birkaç savunucusunu yuvarlayarak yere düşürdüğünü umursamadı. Çenelerini genişçe açarak Chalcedeans'a doğru atıldı. Onlara nefesini üfledi. Reyn'in görebildiği tek şey buydu, ama sonuç korkunçtu. Sert savaşçılar, çocuklar gibi çığlık atarak ondan geri çekildiler. Bir anda, herkesin yüzü kan içinde kaldı. Bir saniye sonra, kırmızı kanla kaplı bedenlerinden giysiler ve deri zırhlar parçalanarak düştü. Bazıları kaçmaya çalıştı, ancak birkaç adım atamadan tökezlediler. Bazı bedenler yere düşerken parçalara ayrıldı. Ejderhadan en uzak olanlar, yere çığlık atarak yığılmadan önce sendeleyerek geri çekilmeyi başardılar. Çığlıklar bile uzun sürmedi.

Onların boğuk seslerinin ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Grag ve adamları, kanlı cesetlere yaklaşmaya korkarak oldukları yerde durdular.

Reyn midesinin bulandığını hissetti. Chalcedeanlar düşmandı, köpeklerden bile aşağıydılar ve merhameti hak etmiyorlardı. Ama o adamların öldüğü gibi herhangi bir canlının ölmesini görmek yürek parçalayıcıydı. Cesetler, sıvılaşarak şekillerini kaybetmeye devam ediyordu. Bir kafa omurgasından koparak yuvarlandı ve çöken kafatasından etler akarken yanına düştü. Tintaglia büyük kafasını geri çevirip ona baktı. Gözleri dönüyordu; onun dehşetinden eğleniyor muydu? Bir an önce, artık hayatına değer vermediğini söylemişti. Bu değişmemiştir, ama az önce tanık olduğu ölümden başka herhangi bir ölümün daha iyi olacağını da biliyordu. Sessizce ölmeye kararlıydı.

Grag Tenira'nın cesaretini nereden bulduğunu Reyn bilemezdi. Cesurca Yağmur Vahşisi ile ejderha arasına girdi. Kılıcını yüksekçe kaldırdı ve Tintaglia hakaret karşısında öfkeleni. Sonra Bingtown Tüccarı derin bir reverans yaptı ve kılıcı onun ayaklarının dibine bıraktı.

"Sana hizmet edeceğim," dedi Tintaglia'ya. "Sadece limanımızı bu haşerelerden kurtar, sana ne görev verirsen yaparım." Etrafına bakındı; bakışları açıkça diğerlerini de kendisine katılmaya davet ediyordu. Birkaç kişi yavaşça yaklaştı, ama çoğu mesafesini korudu. Sadece Selden kendinden emin bir şekilde ilerleyerek Grag'ın yanına geldi. Çocuğun ejderhaya çevirdiği parıldayan gözleri Reyn'i rahatsız etti. Selden çok gençti ve bu yaratık tarafından aldatılmıştı. Annesi ve kardeşi, ejderhayı bu kadar şiddetle savunurken onu da böyle mi görmüşlerdi acaba? Bu anı hatırlayınca yüzü buruştu. Bu yaratığı dünyaya salmıştı ve bu aptallığının bedeli Malta olmuştu.

Tintaglia, Grag'ı düşünürken gözleri parladı. "Beni maaşla satın alınacak bir hizmetçi mi sanıyorsun? Ejderhalar bu dünyadan o kadar da uzun süredir yok değiller, değil mi? Bir ejderhanın iradesi, insanların zayıf hedeflerinden daha önemlidir. Bu çatışmayı sona erdirecek ve dikkatini benim isteklerime yönelteceksin."

Selden, Grag cevap veremedi. "Senin öfkenin mucizesini gördükten sonra, nasıl başka türlü davranabiliriz? Senin iradene karşı çıkanlar, diğerleri, işgalciler. Senin emrini bile duymadan sana saldırmaya çalıştılar. Onları yok et ve kıyılarımızdan kov, geniş kanatlı göklerin kraliçesi. Zihinlerimizi onlardan kurtar ki, senin yüce hedeflerine gönülden yönelebilelim."

Reyn delikanlıya baktı. Bu sözleri nereden bulmuştu? Bir ejderhanın bu kadar kolay manipüle edilebileceğini mi sanıyordu? Hayretle, Tintaglia'nın büyük başının Selden'in kemerine kadar alçalmasını izledi. Delikanlıyı hafifçe itti ve onu sendeletti.

"Bal dilli, beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Güzel sözlerinle beni senin amaçların için bir hayvan gibi çalışmaya ikna edebileceğini mi sanıyorsun?" Sesinde hem sevgi hem de alay vardı.

Selden'in çocuksu sesi net ve samimi bir şekilde yankılandı. "Hayır, rüzgârın hanımı, sizi aldatmak gibi bir niyetim yok. Sizinle pazarlık yapmaya da çalışmıyorum. Sizden bu iyiliği rica ediyorum, kudretli varlık, sizin için yaptığımız işe daha iyi konsantre olabilelim diye." Nefes aldı. "Bizler sadece küçük, kısa ömürlü yaratıklarız. Sizin önünde diz çökmek zorundayız, çünkü biz böyle yaratıldık. Küçük zihinlerimiz de aynı şekilde, kendi kısa süreli endişelerimizle dolu. Yardım edin bize, parlak kraliçe, korkularımızı yatıştırın. İstilacıları kıyılarımızdan kovun, ki zihinlerimiz rahatlayıp size kulak verebilelim."

Tintaglia başını geriye attı ve sevincini haykırarak bağırdı. "Görüyorum ki sen benimsin. Bu kaçınılmazdı, bu kadar genç ve kanatlarımın ilk açılışına bu kadar yakinken. Yüz Elderling ozanının anıları senin olsun, küçüğüm, bana iyi hizmet etmen için. Ve şimdi gidiyorum, senin emirlerini yerine getirmek için değil, gücümü göstermek için."

Bir bina kadar yüksekte dikildi ve savaş atı gibi arka ayakları üzerinde döndü. Reyn, onun güçlü kalçalarının kasılmasını gördü ve kendini yere attı. Bir saniye sonra, bir hava patlaması ve toz bulutu onu vurdu. Gümüş mavisi kanatlarının çırpınışıyla gökyüzüne yükselirken, o yerde kalakaldı. Ayağa kalktı ve aniden küçülen figürü hayretle izledi. Kulakları pamukla tıkanmış gibi hissetti. O bakarken, Grag aniden kolunu tuttu. "Ne düşünüyordun da ona böyle karşı geldin?" diye sordu Tüccar. Reyn hayranlıkla başını kaldırdı. "O muhteşem. Ve bizim tek şansımız." Selden'e gülümsedi. "Haklıydın, delikanlı. Ejderhalar her şeyi değiştirir."

"Ben de bir zamanlar öyle inanmıştım," dedi Reyn ekşi bir sesle. "Onun büyüüne kapılma. O, muhteşem olduğu kadar aldatıcıdır ve kalbi sadece kendi çıkarları için yer vardır. Onun iradesine boyun eğersen, Chalcedeans'ın yaptığı gibi bizi köle yapacaktır."

"Yanılıyorsun." Selden küçük ve zayıf olmasına rağmen, memnuniyetle başını dik tutuyordu. "Ejderhalar Elderlingleri köleleştirmede ve bizi de köleleştirmeyecekler. Farklı halkların bir arada yaşaması için birçok yol var, Reyn Khuprus."

Reyn çocuğa baktı ve başını salladı. "Bu fikirleri nereden edindin, çocuk? Bir ejderhayı bizi yaşamaya ikna edecek sözleri nereden buldun?"

"Rüyamda görüyorum," dedi çocuk safça. "Onunla uçuşumu gördüğüm rüyalarda, kendi kendine nasıl konuştuğunu biliyorum. Gökyüzünün kraliçesi, sabahın binicisi, muhteşem olan. Ben de onun kendine söylediği gibi konuşuyorum. Bir ejderhayla konuşmanın tek yolu bu." İnce kollarını dar göğsünde kavuşturdu. "Bu benim ona kur yapma şeklim. Senin kız kardeşime konuştuğun şekilde çok mu farklı?"

Malta ve ona nasıl iltifat edip onu ikna etmeye çalıştığı aniden aklına geldi ve bu, kalbine bıçak gibi saplandı. Dayanılmaz bir şekilde gülümseyen çocuktan uzaklaşmaya başladı. Ama Selden uzanıp kolunu tuttu. "Tintaglia yalan söylemez," dedi alçak sesle. Gözleri Reyn'inkilerle buluştu ve ona sadakatini emretti. "Bizi aldatmak için çok önemsiz buluyor. Bana güven. Eğer Malta hayatta diyorsa, o zaman hayattır. Kız kardeşim bize geri dönecek. Ama bunu başarmak için, benim rüyalarımın beni yönlendirdiği gibi, senin de beni yönlendirmene izin vermelisin."

Limanın yakınlarından çığlıklar yükseldi. Etraflarında, erkekler daha iyi görebilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Reyn'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Chalcedalı olsun ya da olmasın, ejderhanın öldürdüğü insanlar onun kendi türündendi. Devasa ahşapların kırılma sesleri duyuldu. Şüphesiz başka bir gemi daha direklerini kaybetmişti.

"O piçlerin kaçması için artık çok geç!" Yakındaki bir savaşçı vahşice sevinç çığlıkları attı.

Yakınlarda diğerleri de ona katıldılar. "Şu uçuşuna bakın. O gerçekten göklerin kraliçesi!"

"Kıyılarımızı o iğrenç Chalcedalıların temizleyecek!" "Ah!"

Kuyruğuyla tek bir vuruşta geminin gövdesini parçaladı!"

Yanında, Grag aniden kılıcını kaldırdı. Yorgunluğu bir anda uçup gitmiş gibiydi. "Bingtown'a! Sahile canlı ulaşanların hayatta kalmasına izin vermeyelim." Koşarak yola çıktı ve

daha önce harabelerde korkarak saklanan adamlar onun peşinden koştular, ta ki Reyn ve Selden harabeye dönmüş meydanda tek başlarına kalana kadar.

Selden içini çekti. "Çabuk git, Bingtown'daki tüm gruplardan adam topla. Ejderhayla konuşurken tek ses olursak daha iyi olur."

"Sanırım haklısın," diye cevapladı Reyn dalgın bir şekilde. Kendi gençliğindeki garip rüyaları hatırlıyordu. Gömülü şehri, ışık, müzik ve halkla dolu olarak görmüştü ve ejderha onunla konuşmuştu. Bu tür rüyalar, bazen orada çok fazla zaman geçirenlere görürdü. Ama elbette, bu tür rüyalar sadece Yağmur Vahşi Tüccarlarının malıydı.

Reyn hüznle eğilip, tozla kaplı çocuğun yanağını başparmağıyla okşadı. Sonra, Selden'ın elmacık kemiğinde ortaya çıkan gümüş pulları sessizce izledi.

17
BINGTOWN MÜZAKERELERİ

Tüccarların Meydanı'nın çatısı yok olmuştu. Chalcedealılar, Yeni Tüccarların başlattığı işi bitirmişti. Ronica, Meydan'ın zeminine çöken çatının isli kalıntıları arasından yolunu bulmaya çalıştı. Çatı çöktükten sonra da yanmaya devam etmiş, taş duvarları is ve dumanla kaplamıştı. Bir zamanlar salonu süsleyen duvar halıları ve bayraklar, kömürleşmiş parçalar halinde asılı duruyordu. Yukarıda, birkaç kiriş kalmıştı, kömürleşmiş halde. Öğleden sonra gökyüzü, çatısız binanın içinde toplanan insanlara gri bir yağmur yağacakmış gibi bakıyordu, ancak Bingtown Tüccarları, artık kendilerini barındıramayacak bir yapıda toplanmakta ısrar ediyorlardı. Ronica, bunun Tüccarların efsanevi azimlerini çok iyi gösterdiğini düşündü.

Düşen keresteler bir tarafa itilmişti. İnsanlar enkazın üzerinden ve arasından geçerek ilerliyordu. Ayaklarının altında küller çıtırdıyordu ve kalabalık hareket ettikçe nemli kül kokusu yükseliyordu. Çatıyı yakan yangın, masaların ve bankların çoğunu da yok etmişti. Bazı yanmış sandalyeler kalmıştı, ama Ronica hiçbirine oturmaya cesaret edemedi.

Burada toplanan diğ er insanlarla omuz omuza durmak garip bir eş itlik hissi veriyordu. Bingtown Tü ccarları, Yeni Tü ccarlar, dö vmeli kö leler ve kaslı balıkçı lar, esnaflar ve hizmetkarlar, hepsi arkadaşları ve akrabalarıyla birlikte duruyordu.

Salonu doldurmuşlardı. Dışarıda, sığamayanlar merdivenlere oturmuş ve gruplar halinde avluda toplanmıştı. Farklı kökenlerine rağmen, bu insanlarda tuhaf bir benzerlik vardı. Tüm yüzlerde Chalcedean istilası ve onun yol açtığı yıkımın şoku ve kederi vardı. Savaş ve yangın, zengin Bingtown tüccarlarından mütevazı mutfak kölelerine kadar herkese eşit davranmıştı. Giysileri is veya kanla, bazen de her ikisiyle lekelenmişti. Çoğu " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) gibi dağınık görünüyordu. " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) " " (Yeniden Doğmuşlar) " "

Silahlar açıkça taşınıyordu. Konuşmalar fısıltıyla ve alçak sesle yapılıyordu ve çoğu ejderhayla ilgiliydi.

"O onlara nefesini üfledi ve onlar alevdeki mumlar gibi eriyip yok oldular."

"Kuyruğuyla tek bir vuruşta tüm gövdeyi parçaladı."

"Chalcedeans bile böyle ölmeyi hak etmez."

"Öyle mi? Onlar nasıl olursa olsun ölmeyi hak ediyorlar."

"Ejderha, Sa'nın bizi kurtarmak için gönderdiği bir lütuf. Şükran sunuları hazırlamalıyız."

Birçok insan sessizce durmuş, her gruptan seçilen liderleri yükseltmek için ayakta kalan taş platformu izliyordu.

Serilla, Jamaillia'yı temsil etmek üzere oradaydı, yanında Roed Caern somurtkan bir ifadeyle duruyordu. Ronica, Roed'u platformda görünce dişlerini sıktı ama ona bakmamak için kendini zorladı. Serilla'nın, Roed'un Yeni Tüccarlara yaptığı akılsız saldırının ardından ondan ayrıldığını ummuştu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Yoldaş, derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini yere indirmiş duruyordu. Uzun, yumuşak, beyaz bir cüppe giymişti ve cüppesinin üzerinde altın kumaştan çapraz ipler vardı. Cüppenin etekleri kül ve isle lekelenmişti. Uzun kollu giysisi ve kalın yünlü pelerini olmasına rağmen, Yoldaş üşümüş gibi kollarını kavuşturmuş duruyordu.

Sparse Kelter de kürsüdeydi ve kaba balıkçı önlüğündeki kan bugün balık kanı değildi. Yanağından boynuna kadar uzanan dövmeleri olan iri kemikli bir kadın onun yanında duruyordu. Dujia, Dövmelilerin lideri, yırtık pırtık pantolon ve yamalı bir tunik giymişti. Çıplak ayakları kirliydi. Üst kolundaki kaba bandaj, onun çatışmanın ortasında olduğunu gösteriyordu.

Tüccarlar Devouchet, Conry ve Drur, Bingtown Konseyi'ni temsil ediyordu. Ronica, onların hayatta kalan tek Konsey başkanları mı, yoksa Caern ve yandaşlarını kızdırmaya cesaret edebilecek tek kişiler mi olduğunu bilmiyordu. Serilla ve Roed'dan oldukça uzakta duruyorlardı. En azından bu ayrım sağlanmıştı.

Mingsley, Yeni Tüccarlar için oradaydı. Zengin işlemeli yeleği, birkaç gün boyunca sıkı bir şekilde giyildiğini gösteriyordu. Köle kadının karşısındaki kürsünün diğer tarafında duruyordu ve kadının bakışlarından kaçınıyordu. Ronica, Dujia'nın kölesi olarak kolay bir hayat sürmediğini ve kadından korkmak için iyi nedenleri olduğunu duymuştu.

Podyumun kenarında, ayakları sallanarak, garip bir şekilde sakın bir şekilde oturan torunu Selden vardı. Gözleri, endişeli bir ifadeyle aşağıdaki kalabalığın üzerinde dolaşıyordu. Sadece Mingsley, onun orada olma hakkını sorgulamaya cesaret etmişti. Selden, onun bakışlarını doğrudan karşıladı.

"Ejderha geldiğinde hepimiz adına konuşacağım," diye adamı temin etmişti. "Ve gerekirse, ejderha adına da sana konuşurum. Onun beni kalabalığın üstünden görebilmesi için burada olmalıyım."

"Onun buraya geleceğini nereden biliyorsun?" diye sormuştu Mingsley.

Selden, başka bir dünyadan gelen bir gülümsemeyle, "Oh, o gelecek. Korkma," diye cevap vermişti. Gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Şu anda uyuyor. Karnı tok." Torunu gülümsediğinde, yanaklarını kaplayan gümüş pullar dalgalandı ve parladı. Mingsley ona bakakaldı, sonra çocuktan uzaklaştı. Ronica, Selden'in çatlamış dudaklarının altında mavi bir parıltı gördüğünü sandı. Nasıl bu kadar çabuk, bu kadar değişebilirdi? Belki de en şaşırtıcı olan, bu değişikliklerden aldığı aşırı zevkti. Rain Wilds'ı temsil eden Jani Khuprus, Selden'in arkasında koruyucu bir şekilde duruyordu. Ronica onun orada olmasına sevindi, ama niyetini merak etti. Vestrit ailesinin son varisini alıp Trehaug'a götürecek miydi? Ama eğer yapmazsa, Bingtown'da ona ne yer kalacaktı?

Keffria, kürsüye o kadar yakındı ki, uzanıp oğluna dokunabilirdi. Ama dokunmadı. Ronica'nın kızı, Reyn Selden'ı onlara getirdiğinden beri sessizdi. Oğlunun yanaklarının üstündeki gümüş rengi pulları izlemişti, ama dokunmamıştı. Selden, ejderhanın söylediğine göre Malta'nın hayatta olduğunu sevinçle anlatmıştı. Keffria bu habere hiçbir şey söylemeyince, Selden onu uyandırmak istercesine kolundan tuttu. "Anne. Kederini bir kenara bırak. Tintaglia Malta'yı bize geri getirebilir. Yapabileceğini biliyorum."

"Bunu bekleyeceğim," demişti Keffria zayıf bir sesle. Başka bir şey söylememişti. Şimdi oğluna sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu, sanki pulların oluşturduğu bir desen onu dünyasından silmiş gibiydi.

Keffria'nın hemen arkasında Reyn Khuprus duruyordu. O da Jani gibi artık peçesini açmıştı. Ronica, zaman zaman insanların başlarını çevirip Rain Wilders'lara baktığını gördü, ama ikisi de çok meşgul oldukları için rahatsız olmadılar. Reyn, Grag Tenira ile derin bir sohbete dalmıştı. Fikir ayrılığı vardı, medeni ama yoğun bir ayrılık. Bu ayrılığın bu gece aralarında anlaşmazlığa yol açmamasını umuyordu. Bingtown, toplayabildiği her türlü birlikteliğe ihtiyaç duyuyordu.

Ronica'nın gözleri, toplanan insanların çeşitliliğini taradı. Kendi kendine acı bir gülümseme belirdi. Selden hala onun torunuydu; pulları olmasına rağmen, hala bir Vestrit'ti. Belki de Selden'ın yüzündeki değişiklikler, yeni Bingtown'da başkalarının utanmadan taşıdığı dövmelerden daha fazla bir utanç kaynağı olmayacaktı. Ejderhanın direklerini kırdığı gemilerden biri, Bingtown'dan esir alınanlarla doluydu. Birçoğuna zorla dövme yapılmıştı, yüzlerine esir alanların amblemleri kazınmıştı, böylece her akıncı Chalced'de satıldıklarında kârını alabilecekti. Chalcedliler direkleri kırılmış gemiyi terk edip kadirgalarla kaçmaya çalışmışlardı, ama Ronica hiçbirinin başarılı olduğunu sanmıyordu. Bingtown halkı, akrabalarını kurtarmak için derme çatma bir sal ile yan yatan gemiye doğru kürek çekiyordu, ejderha ise Chalcedalı avlarını takip ediyordu. Hiçbir zaman köle dövmesi yaptırmayı düşünmemiş birçok kişi, aralarında bazı Yeni Tüccarlar da olmak üzere, şimdi dövme yaptırmıştı. Ronica, bunun sonucunda politik görüşlerinin değişebileceğinden şüpheleniyordu.

Endişe, toplanan halkı durmadan hareket ettiriyordu. Ejderha, Chalcedlileri avlamaktan döndüğünde, liderlerini toplayarak yakında onlarla görüşeceğini söylemişti. O zaman güneş yüksekti. Şimdi gece yaklaşıyordu ve ejderha hâlâ dönmemişti. Ronica bakışlarını kürsüye çevirdi. Bu toplantıyı kimin düzenlemeye çalışacağını ve kalabalığın kimi takip edeceğini görmek ilginç olacaktı.

Ronica, Serilla'nın Satrap'ın otoritesini kullanmasını bekliyordu, ancak Tüccar Devouchet kürsünün önüne çıktı. Kollarını havaya kaldırdı ve kalabalık sessizleşti.

"Bingtown Tüccarları Meydanı'nda toplandık. Tüccar Dwicker'ın öldürülmesinden dolayı, Bingtown Tüccarları Konseyi'nin başkanlığını üstleniyorum. İlk konuşma hakkını talep ediyorum." Toplanan kalabalığa bakarak bir itiraz bekledi, ama şimdilik herkes sessizdi.

Devouchet bariz olanı söylemeye devam etti. "Bingtown'un tüm halkı, üzerimize saldıran ejderha konusunda ne yapacağımızı tartışmak için burada toplandık."

Ronica, bunun çok akıllıca olduğunu düşündü. Devouchet, kasabayı savaşa sürükleyen farklılıklardan hiç bahsetmedi. Herkesi tek bir varlık olarak ejderha sorununa odakladı. Devouchet konuşmaya devam etti.

"O, Chalcedean filosunu limanımızdan kovdu ve birkaç gezgin akıncı grubunu avladı. Şu an için gökyüzümüzden kayboldu, ama yakında geri döneceğini söyledi. O dönmeden önce, onunla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz. O, limanımızı kurtardı. Karşılığında ona ne sunmaya hazırız?"

Nefes almak için durakladı. Bu onun hatasıydı, çünkü yüzlerce ses, yüzlerce farklı cevapla ortalığı doldurdu.

"Hiçbir şey. Ona hiçbir şey borçlu değiliz!" diye bağırdı bir adam öfkeyle, bir diğeri ise şöyle dedi: "Tüccar Tenira'nın oğlu anlamayı çoktan yaptı. Grag ona, Chalcedoalıları kovarsa, onun istediği bir görevi yerine getireceğimizi söyledi. Bu adil görünüyor. Bir Bingtown tüccarı, bir ejderhaya bile sözünden döner mi?"

"Ona sunular hazırlamalıyız. Ejderha bizi kurtardı. Bize bu kahramanı gönderdiği için Sa'ya şükranlarımızı sunmalıyız!"

"Ben tüccar değilim! Kardeşim de değil ve başka bir adamın sözüne bağlı kalmayacağız!"

"Öldürün onu. Tüm ejderha efsaneleri onların hainliği ve acımasızlığı konusunda uyarıyor. Savunmamızı hazırlamalıyız, burada durup konuşmamalıyız."

"Sessizlik!" Mingsley bağırarak Devouchet'in omzuna doğru adım attı. İri yarı bir adamdı, ama sesinin gücü Ronica'yı yine de şaşırttı. Kalabalığa bakarken gözlerinin etrafı bembeyaz olmuştu. Ronica, adamın çok korktuğunu anladı. "Tartışacak zamanımız yok. Hızlıca bir anlaşmaya varmalıyız. Ejderha geri döndüğünde, birleşik bir halk olarak karşılayalım. Direnmek hata olur. O gemilere ve adamlara ne yaptığını gördünüz. Aynı kaderi yaşamamak istiyorsak, onu yatıştırmalıyız."

"Belki buradakilerin bazıları Chalcedelilerle aynı kaderi hak ediyordur," dedi Roed Caern acımasızca. İleri atılarak, iri tüccarın yanına tehditkar bir şekilde yaklaştı. Roed kalabalığa dönünce Mingsley ondan uzaklaştı. "Daha önce açıkça duydum. Bir tüccar ejderhayla anlaşma yaptı. Ejderha bizim! O Bingtown Tüccarlarına ait. Anlaşmamıza uymalıyız, Bingtown Tüccarları, kasabamızı kendilerininmiş gibi sahiplenmeye çalışan yabancılara başvurmadan. Ejderha bizim tarafımızda olduğu sürece, Bingtown sadece pis Chalcedelileri kendi topraklarına geri göndermekle kalmaz, Yeni Tüccarları ve hırsız kölelerini de onlarla birlikte kovabiliriz. Hepimiz haberi duyduk. Satrap öldü. Jamaillia'nın yardımına güvenemeyiz. Bingtown Tüccarları, etrafınıza bakın. Yıkık bir kasabada, harap olmuş salonumuzda duruyoruz. Nasıl bu hale geldik? Aramızdaki açgözlü Yeni Tüccarları, tüzüğümüzü ihlal ederek buraya gelip topraklarımızı yağmalayan ve bizi sefalete sürükleyen insanları hoş görerek! Mingsley'e bakarken dudaklarında nefret dolu bir gülümseme belirdi. Gözlerini kısarak, "Ejderhamıza nasıl ödeme yapacağız? Etle. Ejderha bizi *tüm* yabancılardan kurtarsın" dedi.

Sonra olanlar herkesi şok etti. Onun sözlerine öfkeyle mırıldanan sesler bir anda kükremeye dönüşürken, Yoldaş Serilla kararlı bir adım attı. Roed şaşkınlıkla dönünce, küçük elini onun göğsünün ortasına koydu. Aniden dişlerini sıkarak onu podyumdan geriye itti. Düşüş kısa sürdü; hazırlıklı olsaydı kolay bir atlayış olurdu, ama hazırlıklı değildi. Çığlık atarak yere düştü, kolları havada çırpınıyordu. Ronica, kafasının yere çarpmasıyla çıkan keskin sesi duydu, ardından acı içindeki çığlığını duydu. Adamlar onun etrafını sardı. Kısa bir mücadele yaşandı.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdı Serilla ve Ronica, bir an için onun adamı koruduğunu sandı. "Dağılın, yoksa onunla aynı kaderi paylaşırsınız!" Kumda kaybolan su damlaları gibi, Roed'a yardım etmeye çalışan birkaç kişi geri çekildi ve aniden kalabalığın içinde kayboldu. Roed tek başına kaldı, yakalayanlar tarafından hareketsiz halde tutuluyordu, bir kolu arkasında bükülmüştü. Acıya karşı dişlerini sıktı, ama Serilla'ya bir lanet tükürmeyi başardı. Onu tutanlar, hem Eski hem de Yeni tüccarlardı. Serilla'nın başını sallamasıyla, onu kalabalığın içinden çekip aldılar. Ronica, onu götürürken, ona ne yapacaklarını merak etti.

Yoldaş Serilla aniden başını kaldırdı ve kalabalığa baktı. Ronica, kadının yüzünün sanki gerçek bir ruhla aydınlandığını ilk kez gördü.

ruh sanki içinde yaşıyormuş gibi aydınlandığını gördü. Devirdiği adamın arkasından bile bakmadı. Ayakta durdu, bütünlüğünü korumuş ve geçici olarak komuta yetkisini ele geçirmişti.

"Roed Caern'i ya da onun gibi düşünenleri hoş göremeyiz," diye yüksek sesle ilan etti. "Bizim ihtiyacımız olan birlikken, o ayrılık tohumları ekiyor. Satrap Cosgo ile birlikte Satrapy'nin otoritesinin de yok olduğunu söylüyor. Öyle olmadığını biliyorsunuz! Beni dinleyin, Bingtown halkı. Satrap'ın hayatta olup olmadığı şu anda önemli değil. Önemli olan, onun bana yetkiyi bırakmış olması, eğer ölürse onun hükümdarlığının yükünü üstlenmem için. Ne onu ne de tebaasını yüzüstü bırakmayacağım. Her kim olursanız olun, hepiniz Satrap'ın tebaasıınız ve Satrapy sizi yönetir. En azından bu konuda eşit ve bir olabilirsiniz." Durdu ve kendisiyle birlikte kürsüde bulunan diğerlerine bakarak devam etti. "Hiçbirinizin burada olmanıza gerek yok. Hepinizin adına konuşabilirim. Üstelik, ejderhayla yapacağım anlaşma hepiniz için eşit şekilde bağlayıcı olacaktır. Bu en iyisi değil mi? Bingtown'la hiçbir kişisel bağı olmayan birinin, hepiniz adına tarafsız bir şekilde konuşması?"

Neredeyse başardı. Roed'dan sonra, mantıklı geliyordu. Ronica Vestrit, insanların birbirlerine bakışlarını izledi. Sonra Dujia, kürsünün diğer ucundan konuştu. "Satrap'ın bize bahsettiği 'eşitlik'ten bıktık. Artık Jamaillian tebaası olarak değil, Bingtown sakinleri olarak kendi eşitliğimizi kendimiz sağlayacağız. Bu ejderhaya verilen sözlerde söz sahibi olacağız. Çok uzun zamandır başkaları bizim emeğimizi ve hayatımızı elimizden aldı. Artık buna tahammül edemeyiz."

"Bundan korkuyordum," diye araya girdi Mingsley. Titreyen parmağıyla dövmeleli kadını işaret etti. "Siz köleler her şeyi mahvedeceksiniz. Tek düşündüğünüz intikam. Şüphesiz, efendilerinizin üzerine onun gazabını çekmek için elinizden gelen her şeyi yapacaksınız. Ama her şey bittiğinde, tüm Yeni Tüccar efendileriniz ölse bile, siz bugün olduğunuz gibi kalacaksınız. Kendinizi yönetmeye layık değilsiniz. Sorumluluk sahibi olmanın ne demek olduğunu unuttunuz. Bunun kanıtı, hakiki efendilerinize ihanet edip onların disiplini terk ettiğinizden beri sergilediğiniz davranışlarınızda. Efendileriniz sizi kontrol altına almadan önceki halinize geri döndünüz. Kendine bir bak, Dujia. Önce hırsız oldun, sonra köle. Kaderini hak ettin. Hayatını kendin seçtin. Kabullenmeliydin. Ama efendilerin seni hırsız ve yalancı buldu, ta ki hizmet ettiğinlerin haritası yüzünden boynuna kadar uzanana kadar. Burada konuşma hakkını talep etmemelisin bile. Bingtown'un iyi insanları, köleler

suçlarından dolayı damgalanmış olmaları dışında ayrı bir halk değildir. O zaman fahişelere de, ya da yankesicilere de konuşma hakkı verin. Serilla'yı dinleyelim. Hepimiz Jamailliyalıyız, Eski Tüccar ve Yeni Tüccar, ve hepimiz Satrap'ın sözüne bağlı olmaktan memnun olmalıyız. Yeni Tüccarlar adına konuşuyorum, Companion Serilla'nın ejderhayla bizim adımıza müzakere etmesini kabul ediyorum.

Serilla dik ve uzun boylu durdu. Gülümsedi ve gülümsemesi samimi görünüyordu. Mingsley'in ötesine bakarak Dujia'yı da gülümsemesine dahil etti. "Satrap'ın temsilcisi olarak, elbette sizin için müzakere edeceğim. Hepiniz için. Yeni Tüccar Mingsley sözlerini iyi düşünmemiş. Bingtown'da bazılarının tek suçları Chalcedeans tarafından yakalanmak olduğu halde, şimdi kölelik dövmelelerini taşıdıklarını unuttu mu? Bingtown'un hayatta kalması ve refah içinde yaşaması için en eski köklerine dönmesi gerekir. Tüzüğüne göre, burası hırslı sürgünlerin kendilerine yeni bir yuva ve hayat kurabilecekleri bir yerdi." Küçük, içten bir kahkaha attı. "Satrap'ın gücünü kullanmak için buraya bırakılmış ben de bir nevi sürgünüm. Bir daha asla Jamaillia'ya dönmeyeceğim. Sizin gibi, ben de Bingtown'un bir vatandaşı olmalıyım ve burada kendime yeni bir hayat kurmalıyım. Bana bakın. Bingtown'un tümünü temsil ettiğimi düşünün. Gelin," diye yumuşak bir sesle onları teşvik etti. Kalabalığa bakarak, "Beni kabul edin. Hepiniz adına konuşayım ve bizi tek bir anlaşma ile birleştireyim," dedi.

Jani Khuprus pişmanlıkla başını salladı ve konuşma hakkı için öne çıktı. "Aramızda Satrap'ın sözüne ya da kendi sözümüz dışında başka birinin sözüne bağlı kalmak istemeyenler var. Ben Rain Wilds adına konuşuyorum. Jamaillia bizim için ne yaptı ki, ticaretimizi kısıtlamak ve kârımızın yarısını çalmak dışında? Hayır, Serilla. Sen benim arkadaşım değilsin. Jamaillia'yı istediğin gibi bağla, ama Yağmur Ormanları artık bu boyunduruğu taşımayacak. Biz bu ejderhayı senden daha iyi tanıyoruz. Onu yatıştırmak için hayatlarımızı pazarlık konusu yapmana izin vermeyeceğiz. Halkım benim adlarına konuşmamı istedi, ben de konuşacağım. Onların seslerinin senin sesinle bastırılmasına izin vermeye hakkım yok." Jani, Reyn ile bakışmak için aşağıya baktı.

Ronica, Jani ve Reyn'in bu an için hazırlandıklarını hissetti.

Reyn yerinden seslendi. "Onu dinleyin. Ejderhaya güvenilmez. Onun büyüüne karşı duyularınızı, onun kurnaz sözlerine karşı kalplerinizi koruyun. Onun tarafından uzun süre aldatılmış ve bu aldatmacanın bedelini derin ve acı bir kayıpla ödemiş biri olarak konuşuyorum. Onun güzelliğine bakıp, onu efsanelerden çıkmış, bizi kurtaracak muhteşem bir yaratık olduğuna inanmak cazip.

Bizi kurtarmak için efsanelerden çıkmış harika, bilge bir yaratık olduğuna inanmak çok cazip. Bu kadar saf olmayın. O, sırf kendisi olduğu için bizden üstün, bizim fatihimiz ve hükümdarımız olduğuna inanmamızı istiyor. O bizden daha iyi değil ve kalbimde onun, kelimeleri ustaca kullanabilen bir canavardan başka bir şey olmadığına inanıyorum." Herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bize, karnı doyduktan sonra uyuduğu söylendi. Kimimiz ona neyle doyduğunu sorabilir? Hangi etle beslendi?" Dinleyenler onun sözlerini sindirirken, ekledi: "Çoğumuz artık köle olmaktansa ölmeyi tercih ederiz. Ben de onun kölesi ya da yemeği olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Dünya aniden karardı. Bir saniye sonra, yılan kokusu ile dolu soğuk bir hava dalgası kalabalığın üzerine çöktü. Toplanan insanlar ejderhanın gölgesinde korku içinde çığlıklar attılar ve öfkeyle bağırdılar. Bazıları içgüdüsel olarak duvarların yakınında sığınacak yer ararken, diğerleri kalabalığın ortasında saklanmaya çalıştı. Sonra, gölge geçip günün solgun ışığı geri döndüğünde, Ronica yaratığın Concourse'un avlusuna indiğini hissetti. Ağırlığının etkisi kaldırım taşlarından geçerek Concourse'un duvarlarını titretti. Kapılar onu içeri alacak kadar büyük olmasa da, Ronica, sağlam taş duvarların bile ejderhanın kararlı saldırısına dayanıp dayanamayacağını merak etti. Bir an sonra, yaratık arka ayakları üzerinde yükseldi; ön pençeli ayakları duvarın üstüne kondu. Yılan gibi boynunun üzerinde bulunan araba büyüklüğündeki kafası hepsine tepeden baktı. Burnundan hava püskürttü ve Reyn Khuprus, burnundan çıkan hava dalgasıyla sendeledi.

"Demek konuşacak kadar kurnaz bir canavarım, öyle mi? Peki sen kendine ne unvan veriyorsun, insan? Bu kadar kısa ömrün ve kesik kesik hafızanla nasıl benimle eşit olabilirsin?"

Herkes, Tintaglia'nın hoşnutsuzluğunun odağı olan nesnenin etrafında yer açmak için birbirlerine doğru itişti. Kürsüdeki diplomatlar bile, Reyn'in cezasını paylaşmaktan korkar gibi yüzlerini korumak için kollarını kaldırdı. Herkes onun ölmesini bekliyordu.

Ronica'nın nefesini kesen bir hareketle Selden, kürsünün kenarından hafifçe atladı. Kendini ejderhanın görüş alanına yerleştirdi, sonra cesurca küçük bedenini Reyn ile ejderhanın öfkeli bakışları arasına soktu. Ejderhaya nazikçe selam verdi. "Hoş geldin, parlak varlık!" Herkesin gözü ve kulağı sadece onda idi. "Emrin üzerine burada toplandık.

Göklerin hakimi, geri dönmeni bekliyorduk ki, bizden tam olarak ne yapmamızı istediğini öğrenebilelim."

"Ah. Anlıyorum." Ejderha, tüm halkı daha iyi görebilmek için başını kaldırdı. Herkes onun önünde istemeden diz çökmüş, korku içindeydi. "Demek bana karşı komplo kurmak için toplanmadınız?"

"Kimse böyle bir şeyi ciddi olarak düşünmedi!" Selden cesurca yalan söyledi. "Belki biz sadece insanız, ama aptal değiliz. Aramızda senin pullu gücüne karşı gelmeyi düşünecek kim var? Bugün senin kahramanlıklarını birbirimize anlattık. Herkes senin korkunç nefesini, kanatlarının rüzgârını ve kuyruğunun gücünü duydu. Herkes, senin görkemli gücün olmasaydı düşmanlarımızın bizi istila edeceğini biliyor. Bu günün bizim için ne kadar üzücü olabileceğini bir düşün, çünkü onlar bizim yerimize sana hizmet etme şerefine nail olacaktı."

Ronica, Selden'ın kime hitap ettiğini merak etti. Ejderhayı övüyor muydu, yoksa toplanan halka diğer insanların da ona aynı şekilde hizmet edebileceğini hatırlatmak için mi konuşuyordu? Bingtown halkı değiştirilebilirdi. Belki de hayatta kalmanın tek yolu, ona isteyerek hizmet ettiğini iddia etmektir.

Tintaglia'nın büyük gümüş gözleri, Selden'ın övgülerine sıcak bir şekilde döndü. Ronica, onların dönen derinliklerine baktı ve kendini bu yaratığa çekildiğini hissetti. O gerçekten muhteşemdi. Yüzündeki pulların şapırtısı, Ronica'ya ince bir mücevher zincirinin esnek halkalarını hatırlattı. Tintaglia toplanan insanları incelerken, başı hafifçe bir yandan diğer yana sallandı. Ronica bu harekete kapılmış, dikkatini ondan ayıramıyordu. Ejderha hem gümüş hem de maviydi; her hareketi pullarından her iki rengi de ortaya çıkarıyordu. Eğik boynunun zarafeti bir kuğu gibiydi. Ronica ejderhaya dokunma, pürüzsüz dalgalı derisinin sıcak mı soğuk mu olduğunu kendi elleriyle keşfetme arzusu ile kapıldı. Etrafında, insanlar ejderhanın güzelliğine hayran kalarak ona doğru ilerliyordu. Ronica gerginliğinin azaldığını hissetti. Hâlâ yorgundu, ama bu iyi bir yorgunluktu, verimli bir günün sonunda kaslarda hissedilen hafif bir ağrı gibiydi.

"Senden istediğim şey çok basit," dedi ejderha yumuşak bir sesle. "İnsanlar her zaman inşaatçı ve kazıcı olmuştur. Doğayı kendi amaçlarınız için şekillendirmek sizin doğanızda var. Bu sefer, dünyayı benim ihtiyaçlarıma göre şekillendireceksiniz. Yağmur Nehri'nde suların sığ aktığı bir yer var. Oraya gidip

oraya gidip suyu derinleştirmeni istiyorum, bir deniz yılanının geçebileceği kadar derin. Hepsi bu. Anladın mı?"

Bu soru, sessizliği bozdu. İnsanlar hafif bir şaşkınlıkla aralarında fısıldaşmaya başladılar. Tek istediği bu mu, bu kadar basit bir şey mi?

Sonra kalabalığın arkasından bir adam bir soru bağırdı. "Neden? Neden yılanların Rain Wild Nehri'ne çıkabilmesini istiyorsunuz?"

"Onlar ejderhaların yavruları," dedi Tintaglia sakın bir sesle. "Nehri yukarı çıkıp özel bir yere gitmeleri gerekiyor, böylece koza içine girip tam bir ejderha olabilecekler. Bir zamanlar Yağmur Vahşi şehri Trehaug yakınlarında bir çıkarma yeri vardı, ama bataklıklar o sıcak ve kumlu kıyıları yuttu. Nehir yukarısında, hala kullanılabilecek bir yer var. Yılanlar oraya ulaşabilirse." Gözleri bir an düşünceli bir şekilde döndü. "Kozaya girdiklerinde korumaya ihtiyaçları olacak. Kış aylarında, dönüşüm geçirdikleri süre boyunca onları avcılardan korumalısınız. Bu, uzun zaman önce ejderhalar ve Elderlinglerin paylaştığı bir görevdi. Elderlingler, yumurtadan çıkmamız için gerekli olan parlak güneş ışığını bahara kadar koruyabilmek için şehirlerini yumurtlama alanlarımızın yakınına inşa ettiler. Aşağı yumurtlama alanının yakınındaki Elderling şehri olmasaydı, ben kurtulamazdım. Elderlinglerin eskiden yaşadığı yere bir şehir inşa edebilirsiniz."

"Yağmur Ormanlarında mı?" diye sordu biri inanamayarak dehşetle. "Orada su asitli, sadece yağmur içilebilir. Toprak sürekli titriyor. Yağmur Ormanlarında uzun süre yaşayanlar deli oluyor. Çocukları ölü ya da sakat doğuyor ve yaşlandıkça vücutları canavara dönüşüyor. Bunu herkes bilir."

Ejderha boğazından tuhaf bir ses çıkardı. Ronica ne olduğunu anlayana kadar vücudundaki tüm kasları gerildi. Kahkaha. "Rain Wild Nehri'nde insanlar yaşayabilir. Trehaug bunun kanıtı. Ama Trehaug'dan önce, çok uzun zaman önce, Rain Nehri'nin kıyısında muhteşem şehirler vardı. Yine olabilir. Suyu içilebilir hale getirmenin yolunu size göstereceğim. Toprak çökmüş; Trehaug'da olduğu gibi ağaçlarda yaşamalısınız; bunun için başka çare yok."

Ronica zihninde garip bir karıncalanma hissetti. Gözlerini hızla kırptı. Bir şey... ah. Değişen şey buydu. Ejderha

bakışlarını toplantının başka bir yerine çevirmişti. Ronica yeniden uyanık hissetti. Ejderhanın dönen bakışlarına daha dikkatli olmaya karar verdi.

Jani Khuprus kürsüden konuştu. Ejderhaya cesaretle seslenirken sesi titriyordu, ama sözlerinde demir gibi bir kararlılık vardı. "Elbette, insanlar Yağmur Ormanlarında yaşayabilir. Ama bedelsiz ve beceriksizce değil. Biz bunun kanıtıyız. Yağmur Ormanları, Yağmur Ormanları Tüccarlarının toprağıdır. Onların bizden alınmasına izin vermeyeceğiz." Durdu ve titrek bir nefes aldı. "Başka hiç kimse nehir kenarında nasıl hayatta kalınacağını, ağaçlarda nasıl evler inşa edileceğini ya da çılgın mevsimlere nasıl dayanılacağını bilmiyor. Bir zamanlar ticaret malları için madencilik yaptığımız gömülü şehir artık bizim için kayıp. Orada hayatta kalmak için başka yollar bulmalıyız. Yine de Yağmur Ormanları bizim evimiz. Onları teslim etmeyeceğiz."

"O zaman kış nöbetini sen almalısın," dedi ejderha yumuşak bir sesle. Jani başını eğdi. "Bu göreve sandığından daha uygunsun."

Jani kararlılığını topladı. "Belki bunu yapabiliriz. Bazı koşullar sağlanırsa." Toplanan insanlara baktı. Yeni bir güvenle emretti, "Meşaleleri yakın. Ayrıntıları halletmek biraz zaman alabilir."

"Ama çok uzun sürmeyecek," ejderha uyarıcı bir sesle söyledi.

Jani yılmadı. "Bu, kürekleri olan bir avuç adamın yapabileceğı bir iş değil. Bingtown'dan mühendisler ve işçiler gelip nehir yatağını derinleştirmemize yardım etmeliler. Planlama ve çok sayıda işçi gerekecek. Trehaug'un nüfusu böyle bir girişimi tek başına desteklemeye yetmeyebilir." Jani'nin sesi daha kesinleşti ve pazarlıkçının ses tonunu aldı. Bu, onun iyi bildiğı bir şeydi. "Elbette aşılması gereken zorluklar olacak, ama Yağmur Yabanı Tüccarları Yağmur Yabanı'nın zorluklarına alışkındır. İşçilere yemek ve barınak sağlanması gerekecek. Yiyecek tedarik edilmesi gerekecek ve bunun için bizden alınan Kendry gibi yaşam gemilerimiz gerekecek. Elbette onu geri almamıza yardım edeceksiniz, değil mi? Ve nehir ağzını Chalcedeanlardan uzak tutarak tedariklerin serbestçe akmasını sağlayacaksınız, değil mi?"

Ejderhanın gözleri hafifçe kısıldı. "Elbette," dedi biraz sertçe. "Bu sizi memnun edecektir."

Çatısız Concourse boyunca meşaleler yakılıyordu. Işıkları gece gökyüzünü daha da karartıyor gibiydi. Soğuk, toplanan insanların üzerine çöküyordu. Meşalelerin ışığında nefesler görünüyordu ve insanlar birbirlerine yaklaşıp vücut ısılarıyla birbirlerini ısıtmaya çalışıyorlardı. Gece gökyüzü kısa günün sıcaklığını çekmeye başlamıştı, ama kimse ayrılmayı düşünmüyordu. Pazarlık Bingtoun'un kanıydı ve bu, doğuşuna tanık olmamak için çok önemli bir anlaşılmıyordu. Dışarıda, bir adamın yükselen sesi, orada bekleyen halka müzakereleri aktarıyordu.

Jani pullu kaşlarını çattı. "Bahsettiğin bu 'üst kuluçka alanı'nın yakınında ikinci bir şehir inşa etmeliyiz. Bu zaman alacak."

"Zamanımız yok," dedi ejderha sabırsızca. "Diğer yılanlar ölmeye önce bu işe bir an önce başlamak çok önemli."

Jani çaresizce omuz silkti. "Acele gerekiyorsa, daha fazla işçiye ihtiyacımız olacak. Onları Jamaillia'dan getirmemiz gerekebilir. Onlara ödeme yapmamız gerekir. Para nereden gelecek?"

"Para mı? Ödeme mi?" diye sordu ejderha öfkeyle.

Dujia aniden söz aldı. Jani'nin yanına, kürsünün kenarına adım attı. "İşçi için Jamaillia'ya gitmeye gerek yok. Benim halkım burada. Dövmeliler buraya çalışmak için getirildi ve hiç para almadılar. Bazılarımız nehir yukarısına gidip bu işi yapmaya hazırız, para için değil, bir şans için. Kendi evlerimiz ve geleceğimiz için bir şans. Öncelikle bize yiyecek ve barınak verin. Kendi kaderimizi kendimiz yazmak için çalışacağız."

Jani ona dönerek yüzüne baktı. Yağmur Vahşi kadının yüzünde korkunç bir umut parladı. Net ve yavaş bir şekilde konuştu, pazarlığın şartlarını ortaya koydu. "Yağmur Vahşi'ye gelmek için, Yağmur Vahşi'den olmalısınız. Bizi kendinizden uzak tutamazsınız." Dujia'nın gözlerinin içine baktı, ama Dövmeli kadın Jani'nin Yağmur Vahşi pullarından ve nazıkçe parlayan gözlerinden bakışlarını ayırmadı. Jani ona gülümsedi. Sonra gözleri birdenbire toplanan insanlara kaydılar. Dövmeli kadını yeni bir gözle görüyor gibiydi. "Çocuklarınız aramızdan eşler almalı. Torunlarınız Rain Wild'lı olacak. Rain Wild'a bir kez geldiğinizde, buradan ayrılamazsınız. Ayrı bir halk olarak, ayrı yollarda yaşayamazsınız."

Bu kolay bir hayat değil. Birçoğunuz öleceksiniz. Neyi teklif ettiğimi anlıyor musunuz?"

Dujia boğazını temizledi. Jani ona bakınca, onunla göz göze geldi. "Rain Wild'ın bir parçası olmamız gerektiğini söylüyorsun. Rain Wild Tüccarları diye adlandırıyorsunuz kendinizi. Biz de öyle mi olacağız? Tüccar mı? Tüccarların haklarına sahip mi?"

"Yağmur Ormanı Tüccarları ile evlenenler her zaman Yağmur Ormanı Tüccarları olur. Ailelerinizi bizimkilerle karıştırın, sizinkiler bizim olur."

"Evlerimiz bizim mi olacak? Kazandığımız her şey bizim mi olacak?"

"Elbette."

Dujia toplanan insanlara baktı. Gözleri dövmeli grupları aradı. "Bana istediğiniz şeyin bu olduğunu söylemiştiniz. Çocuklarınıza bırakabileceğiniz evler ve mallar. Komşularınızla eşit olmak. Yağmur Vahşileri bize bunu teklif ediyor. Bizi gelecek zorluklar konusunda dürüstçe uyarıyorlar. Ben sizin adınıza konuştum, ama kararınızı kendiniz vermelisiniz."

Dövmelilerin arasından bir ses bir soru sordu. "Ya Rain Wilds'a gitmek istemiyorsak? O zaman ne olacak?"

Serilla öne çıktı.

"Satrapy'nin yetkisiyle konuşuyorum. Bundan böyle, Bingtown'da köle olmayacak. Dövmeli olanlar dövmelidir; ne daha fazla ne daha az. Dövmelileri tüccarlarla eşit konuma yükseltmem, Bingtown Tüccarları'nın orijinal tüzüğünü ihlal eder. Bunu yapamam. Ancak, Bingtown'un orijinal yasalarına uygun olarak, Jamaillia Satrapy'sinin Bingtown'da köleliği veya köle sahiplerinin hak taleplerini tanımayacağını ilan edebilirim." Sesi dramatik bir şekilde alçaldı. "Dövmeliler, özgürsünüz."

"Biz her zaman özgürdük!" Kalabalıktan biri bağırarak Companion'un anını mahvetti.

Mingsley, halkının işgücünü kurtarmak için son bir girişimde bulundu. "Ama sözleşmeli hizmetkarlar, onlar başka bir mesele, değil mi?"

Sadece kalabalık değil, ejderhanın kükremesi de onu susturdu. "Yeter. Bu önemsiz meseleleri kendi zamanınızda çözün. İşiniz yapıldığı sürece derinizin rengi veya adınız umurumda değil." Jani Khuprus'a baktı. "Mühendis ve planlamacılar için Bingtown'dan yararlanabilirsiniz. İş gücünüz var. Yarın kendim uçup Kendry'leri kurtaracağım, diğer yaşam gemilerini bulup size göndereceğim. Siz bu işi yaparken Trehaug ve Bingtown arasındaki suları düşman gemilerinden temiz tutacağıma söz veriyorum. Artık herkes hemfikir, değil mi?"

Gökyüzü karanlıktı. Ejderha, gümüş ve mavi renkli parıldayan bir varlıktı. Onların onayını beklerken başını nazikçe salladı. Titrek meşale ışığı, onun muhteşem vücudunu okşadı. Ronica, sanki büyülu bir masalda, büyük bir mucizeye tanık oluyormuş gibi hissetti. Geriye kalan önemsiz sorunlar birdenbire tartışmaya değer görünmedi. Tintaglia, onların kısa ömürlü yaratıklar olduğunu söylememiş miydi? Onların yaşadığı bu kadar kısa sürede olanların ne önemi olabilirdi ki? Tintaglia'ya ejderhaları dünyaya geri getirme görevinde hizmet etmek, hayatlarının daha büyük bir dünyada bir etkisi olmasını sağlamak için bir yol olacaktı.

Kalabalıktan onaylayan bir iç çekiş duyuldu. Ronica da başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Malta," Keffria yanındaki sessizce söyledi. Bu kelime Ronica'yı rahatsız etti. Concourse o kadar sessizdi ki, ses sanki durgun bir havuza atılmış bir çakıl taşı gibi yankılandı. Birkaç kişi onlara doğru başını çevirdi. Kızı derin bir nefes aldı ve ismi daha yüksek sesle tekrarladı. "Malta."

Ejderha onlara doğru döndü ve gözleri hoşnut değildi. "Ne var?" diye sordu.

Keffria ejderhaya doğru adım attı, adımlarında saldırganlık vardı. "Malta!" diye bağırdı. "Malta benim kızımdı. Onu ölüme sürüklediğini duydum. Ve şimdi, kötü bir büyüyle, oğlum, son çocuğum, karşında durmuş seni övüyor. Tüm halkım seni görünce fısıldaşıyor ve gülümsüyor, parlak bir oyuncağı hayran olmuş bebekler gibi."

Keffria konuşurken Ronica garip bir tedirginlik hissetti. Bu şanlı ve iyiliksever yaratığı, Bingtown'u kurtaran yaratığı, Malta'nın ölümünden sorumlu yaratığı nasıl böyle konuşabilirdi? Ronica derin bir uykudan uyanmış gibi bir an için yönünü kaybetti.

"Ama anne..." Selden yalvarırcasına onun kolunu tuttu. Keffria oğlunu tehlikeden uzaklaştırarak kenara itti ve konuşmaya devam etti. Ejderhanın kalabalığı manipüle etmesine duyduğu öfke, donmuş kalbini parçalamıştı. Acısıyla birlikte öfkesi de dışa vurdu.

"Senin büyüne kapılmıyorum. Senden nasıl intikam alabileceğimi düşünüyorum. Kızımın ölümüne izin veren birine tapınmamın imkansız olduğunu düşünüyorsan, en iyisi beni şimdi öldür. Üzerime nefesini üfle ve kemiklerimden etimi erit. Bu, oğlumun ve senin önünde diz çökmeye razı olan diğerlerinin gözlerini açarsa, buna değer." Son sözlerini tükürdü. Gözleri toplanan kalabalığı süzdü. "Reyn Khuprus'un sözlerini dinlemedin. Şimdi izle ve bu yaratığın gerçekte ne olduğunu gör."

Ejderha başını geri çekti. Yaratığın gümüş rengi gözlerinin soluk ışığı, onları soluk yıldızlara dönüştürdü. Büyük çenesi genişçe açıldı, ama Keffria sonunda cesaretini bulmuştu. Selden, dehşet içinde ayağa kalktı, gözleri annesinden ejderhaya kayıyordu. Oğlunun seçim yapamıyor gibi görünmesi onu incitti, ama yerinden kıpırdamadı. Ejderha nefes alırken, diğer tüm insanlar Keffria'nın etrafından uzaklaşarak geri çekildiler. Sonra, ileri doğru iterek annesi yanına geldi. Ronica kolunu tuttu. Birlikte, Malta'nın canını ve Selden'in kalbini alan yaratığa meydan okurcasına baktılar. Keffria sesini yeniden buldu. "Çocuklarımı geri ver! Ya da beni öldür!" Bir yerden Reyn Khuprus üzerlerine atıldı ve hepsini kenara itti. Keffria dizlerinin üzerine çöktü ve Ronica da onun yanına düştü. Jani Khuprus'un korku dolu çığlığını kürsüden duydu. Genç Rain Wilder, onların durduğu yerde tek başına duruyordu. "Koşun!" diye emretti, sonra ejderhaya dönerek, pullu yüzü öfkeyle çarpılmış bir şekilde bağırdı. "Tintaglia! Dur!" Elinde bir kılıç vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde ejderha donakaldı. Çenesi hâlâ açık kalmıştı. Sayısız dişlerinden birinde tek bir damla sıvı oluştu. Damla, Concourse'un taş zeminine düştüğünde taş cızırdadı ve yerinden çıktı.

Ama Reyn onu durdurmamıştı. Selden durdurmuştu. Sessizce öne adım atmış, boynunu uzatarak Tintaglia'ya bakmıştı. Sözleri ve tavırları Keffria'nın kalbini iyileştirdi. "Lütfen, onlara zarar verme!" diye yalvardı çocuk, saray adamı tavırları bir anda kaybolmuştu. "Lütfen, ejderha, onlar benim ailem, senin ailine olduğu kadar benim için de değerliler. Tek istediğimiz kız kardeşimi geri almak. Bu kadar güçlü olduğun halde, bunu bize veremez misin? Onu geri getiremez misin?"

Reyn, Selden'ı omuzlarından yakaladı ve annesine doğru itti. Keffria, uyuşmuş bir sessizlik içinde onu yakaladı. Oğlu, yüzü pullarla kaplı olsa da, hala tamamen ona aitti. Onu sıkıca kendine çekti ve annesinin kolunu sıktığını hissetti. Vestritler, ne olursa olsun, birbirlerine destek oldular.

"Ölüleri geri getiremezsin, Selden," dedi Reyn sertçe. "Ondan bunu istemenin bir anlamı yok. Malta öldü." Kafasını geriye atarak ejderhayla yüzleşirken, meşalelerin ışığı pullu yüzünde dans etti ve Reyn, Tintaglia kadar ejderhaya benzedi. "Keffria haklı. Ben baştan çıkarılmayacağım. Bingtown için ne yaparsan yap, gerçek yüzün ortaya çıkmalı ki, başkalarının da senin tuzağına düşmesin." Toplanan halka döndü ve kollarını açtı. "Dinleyin, Bingtown halkı! O sizi büyüyle başınızdan aldı. Bu yaratığa inanamaz ve güvenemezsiniz. Sözünü tutmayacaktır. Zamanı geldiğinde, tüm anlaşmaları bir kenara atacak ve kendisi gibi büyük birinin bizim gibi önemsiz varlıklar tarafından bir anlaşmaya bağlanamayacağını iddia edecektir. Ona yardım ederseniz, bir tiran ırkını yeniden canlandırmış olursunuz! Karşı koyun, savaşacak tek kişi o iken."

Tintaglia başını geriye attı ve yıldızları yerinden sarsacak kadar güçlü bir haykırış attı. Keffria geri çekildi, ama kaçmadılar. Ejderha ön ayaklarını duvarın kenarından kaldırdı ve tekrar yere vurdu. Darbenin etkisiyle taş duvarda büyük, pürüzlü bir çatlak oluştu. "Beni yoruyorsunuz!" diye Reyn'e tısladı. "Yalan söylüyorsunuz, diyorsunuz. Zehirli sözlerinle insanların aklını bana karşı zehirliyorsunuz. Ben yalan mı söylüyorum? Sözümü mü tutmuyorum? Yalan söylüyorsunuz! Gözlerime bak insan ve gerçeği gör."

Büyük kafasını ona doğru uzattı, ama Reyn yerinde durdu. Ronica, Keffria'nın omuzlarını tutarak onu geri çekmeye çalıştı, ama Keffria kıpırdamadı. Selden'ı ejderhaya doğru uzanırken yakaladı. Hepsi korku ve özlemle donmuş bir heykel gibi hareketsiz duruyorlardı. Sonra Keffria, Reyn'in nefesini verip bir daha almadığını duydu. Ejderhanın gözlerinin hızlı gümüş dönüşü onu büyülemişti. Yaratık Reyn'e dokunmadı, ama Rain Wilder ona doğru eğildi, sanki büyük bir güce direniyormuş gibi kasları gerildi. Keffria onu tutmak için uzandı, ama elinin altında Reyn'in eti taş gibi sertleşmişti. Reyn'in dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı.

Aniden, ejderhanın gözleri gümüş rengi dönüşünü durdurdu. Reyn, ipleri kesilmiş bir kukla gibi ayaklarının dibine düştü. Soğuk taş zeminde hareketsizce uzandı.

Reyn, onun bu kadar kolayca zihnine ulaşp dokunabileceğini bilmiyordu. Gözlerine bakarken, düşüncelerinde onu hissetti ve duydu. "Sadakatsiz küçük adam," dedi alaycı bir sesle. "Beni kendi eylemlerinle yargılıyorsun. Ben sana ihanet etmedim. Kadını bulamadığın için beni suçluyorsun, ama ben sana verdiğim sözü tutmuştum. Malta'nı kurtaramadım. Elimden geleni yaptım ve sonra sorunu çözmen için seni terk ettim. Sen başarısız oldun. Bu benim suçum değildi ve bunun için hakaret edilmeyi hak etmiyorum. Başarısızlık senin, küçük erkek. Yalan da söylemedim. Kendini aç. Bana dokun ve doğru söylediğimi anla. Malta yaşıyor."

Daha önce iki kez Malta'nın ruhuna dokunmuştu. Rüya kutusunun mistik samimiyetinde, ince toz haline getirilmiş sihirli odun sayesinde mümkün olan birleşmede, düşünceleri karışmıştı. Birlikte güzel rüyalar görmüşlerdi. Bu anı hala kanını kaynatıyordu. Rüya kutusundaki birlik içinde, onu başka biriyle karıştırmayacağı bir şekilde tanımıştı. Kokusu, dokunuşu ve hatta dudaklarının tadı ötesinde, zihninde Malta'nın özü olan başka bir his vardı.

Ejderha zihnini ele geçirdi: İsteği olsun ya da olmasın, tutsak olmuştu. Ejderhanın başka bir uzantısını hissedene kadar mücadele etti. Rüzgarda esen parfüm gibi hafif, nadir ama tanıdık bir his zihnini okşadı. Malta. Ejderha aracılığıyla onu hissediyordu ama dokunamıyordu. Bu, esen rüzgarda perdenin üzerinde silüetini görmek ya da kokusunu almak ve az önce kalkmış yastığın üzerinde yanağının sıcaklığını hissetmek kadar alaycı bir duyguydu. Ona doğru eğildi, özlemle, ama hiçbir şey bulamadı. Tintaglia'nın çabalarını hissetti, sanki Malta'nın duygularının karışık ipliklerinden onu ayırmaya çalışıyordu. Burada güçlü ve netti, ama sonra rüzgar, yağmur ve tuzlu su anılarına karışıp kayboldu. *Nerede o? Zihni, Tintaglia'nın zihninden çılgınca sordu. O nasıl?*

Bu duyuyla böyle şeyleri bilemem! ejderha küçümseyerek cevap verdi. Ses koklamaya ya da güneş ışığını tatmaya çalışsan daha iyi! Bu, insanlarla ejderhalar arasında akması gereken bir bağ duygusu değil. Sen buna karşılık verecek yeteneğe sahip değilsin, bu yüzden o senin özlemini bilmiyor. Sana sadece onun bir yerlerde, bir şekilde hayatta olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bana inanıyor musun?

"İnanıyorum. Malta hayatta. Hayatta olduğuna inanıyorum. O yaşıyor." Reyn boğuk bir sesle fısıldadı. Acı mı, coşku mu duyuyordu, anlamak zordu.

Jani, kürsüden tırmanmış ve kalabalığın arasından zorla geçerek oğlunun yanına diz çökmüştü. Şimdi Reyn'in bedeninin üzerinden Selden'a bakıyordu. "Ona ne yaptı?" diye bağırdı.

Keffria ikisini de izliyordu. Jani, ejderhaya ne kadar benzediğini biliyor muydu? Dudaklarında ve kaşlarında ince pullar ve meşale ışığında gözlerinin hafif parıltısı bu etkiye katkıda bulunuyordu. Jani, Reyn'in cesedinin yanına diz çöktü ve Tintaglia'nın onlara baktığı gibi ona baktı. Ejderhaya bu kadar benzeyen biri, oğluna nasıl böyle bir soru sorabilirdi? Selden onların yanına diz çöktü, ama başını kaldırıp üzerlerinde yükselen ejderhaya hayranlıkla baktı. Dudakları dua ediyormuş gibi hareket ediyordu, ama gözleri Tintaglia'nın üzerindeydi.

"Bilmiyorum," diye Keffria oğlunun yerine cevap verdi. Malta'nın heyecanlı nişanlısına baktı. O da yarı ejderha gibi görünüyordu, ama onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmaya hazırdı. Kalbi, kızınıniki kadar insancıldı. Kendi oğluna baktı, ejderhaya dikkatle bakan oğluna. Selden'in pulları üzerinde ışıklar parladı. O da ejderhanın önünde durmuş ve ailesi için yalvarmıştı. O hala ona aitti. Garip bir şekilde Reyn de öyleydi. Keffria elini nazikçe Reyn'in göğsüne koydu. "Kıpırdama," dedi ona. "Her şey yoluna girecek. Kıpırdama."

Yukarıda, ejderha başını geriye attı ve zaferle böğürdü. "Bana inanıyor! Gördünüz mü, Bingtown halkı? Ben yalan söylemiyorum! Gelin. Yaptığımız anlaşmayı mühürleyelim ve yarın hepimiz için yeni bir hayata başlayalım."

Jani aniden ayağa fırladı. "Kabul etmiyorum. Oğluma ne yaptığını öğrenmeden burada hiçbir anlaşma olmayacak!"

Tintaglia, Reyn'e umursamaz bir bakış attı. "Onu aydınlattım, Tüccar Khuprus. Hepsi bu. Bir daha benden şüphe etmeyecek."

Reyn, pullu eliyle Keffria'nın bileğini aniden kavradı. Gözleri onun gözlerine dikildi. "O yaşıyor," diye ona çılgınca söz verdi. "Malta gerçekten yaşıyor. Ejderha aracılığıyla onun zihnine dokundum."

Yanında Ronica hıçkırarak ağladı. Keffria hala umut bulamıyordu. Bu gerçek miydi, yoksa bir ejderhanın aldatmacası mı?

Reyn, oturmaya çalışırken bakır rengi gözlerinin akı parladı. Düzensiz bir nefes aldı. "Bingtown'la istediğin anlaşmayı yap, Tintaglia," dedi alçak sesle. "Ama bunu yapmadan önce, biz de kendi anlaşmamızı yapacağız." Sesi daha da alçaldı. "Çünkü sen bana bulmacanın son parçasını verdin." Gözlerini kaldırıp ona cesurca baktı ve "Senin gibi diğer ejderhalar hala hayatta olabilir," dedi.

Bu son cümle üzerine Tintaglia donakaldı ve Reyn'e baktı. Kafasını merakla çevirdi. "Nerede?" diye sordu.

Reyn cevap veremedi, Mingsley kürsüden atlayarak ejderha ile Reyn'in arasına girdi. "Bu adil değil!" diye bağırdı. "Bingtown halkı, beni dinleyin! Yağmur Ormanları hepimiz adına mı konuşuyor? Hayır! Bu tek bir adam, bir aşk meselesi yüzünden pazarlığımızı durdurabilir mi? Elbette hayır!"

Selden ona doğru adım attı. "Kalp meselesi mi? Kız kardeşimin hayatı söz konusu!" Bakışlarını ejderhaya çevirdi. "O benim için, senin için yılanların olduğu kadar değerli, Tintaglia. Bana güven. Onlara, ailemin ona olan ihtiyacının, kendi türünü kurtarma arzun kadar acil olduğunu göster."

"Sessizlik!" Ejderhanın başı aşağı indi. Küçük bir itmeyle Mingsley bir yana yuvarlandı. Gözleri Reyn'e sabitlendi. "Başka ejderhalar mı? Onları gördün mü?"

"Henüz değil. Ama bulabilirim," diye cevapladı Reyn. Ağzında hafif bir gülümseme belirdi ama gözleri ciddi ve sert bakıyordu. "Selden'in önerisini yerine getirirsen. Bizim için senin soyunun senin için olduğu kadar önemli olduğunu anladığımı kanıtlarsan."

Ejderha aniden başını kaldırdı. Burun delikleri genişledi ve gözleri çılgınca dönüyordu. Sanki kendine konuşur gibi konuştu. "Onları bulmak mı? Nerede?"

Reyn gülümsedi. "Sana söylemekten çekinmiyorum. Onları ortaya çıkarmak için bir insanın emeği gerekecek. Eğer Elderkind, koza içindeki ejderhaları bir şehre sığınak olarak aldıysa, belki başka bir şehirde de aynısını yapmıştır. Bu adil bir takas, değil mi?"

Aşkımı bana geri ver, ben de hayatta kalmış olabilecek akrabalarını kurtarmak için elimden geleni yapacağım."

Ejderhanın burun delikleri genişledi. Gözleri parladı. Kuyruğu heyecandan sallandı ve duvarların dışından Keffria, izleyen insanların korku dolu çığlıklarını duydu. Ama duvarların içinde Reyn, zaferin eşiğinde duruyordu. Etrafındaki insanlar dinlemek için sessizce donakalmıştı.

"Anlaştık!" diye kükredi ejderha. Kanatları titreyerek, sanki hemen uçmak istemişçesine titreyip hışırdadı. Soğuk gece havasını karıştırdılar ve çatı olmayan binada birbirine sokulmuş halkın yanından fısıldayarak geçti. "Diğerleri nehri tarama planları yapacak. Sen ve ben şafak sökünce yola çıkıp antik kalıntıları aramaya başlayacağız..."

"Hayır." Reyn'in cevabı sessizdi, ama ejderhanın öfkeli kükremesi gece gökyüzünde yankılandı. İnsanlar korku içinde çığlık attılar ve oldukları yerde korkuyla kıvrıldılar, ama Reyn değil. Ejderha öfkesini boşaltırken o dimdik ve hareketsiz durdu.

"Önce Malta," diye emretti Reyn, nefesini toplayarak sakın bir sesle.

"Benim türüm soğuk ve karanlıkta mahsur kalmışken sen dişini mi arayacaksın? Hayır!" Bu kez ejderhanın öfke patlaması Keffria'nın ayaklarının altındaki zemini titretti. Kulakları çınladı.

"Dinle beni ejderha," diye sakın bir şekilde devam etti Reyn. "Yaz ortası, nehirlerin su seviyesinin düştüğü, keşif ve kazı yapma zamanıdır. Şimdi Malta'yı arama zamanı." Ejderha başını geriye atıp ağzını genişçe açtığı anda, Reyn ona doğru bağırdı: "Bunun işe yaraması için tehditler olmadan eşit şartlarda pazarlık yapmalıyız. Sakin olacak mısın, yoksa ikimiz de kayıplarla yaşamak zorunda kalacak mıyız?"

Tintaglia başını eğdi. Gözleri öfkeyle dönüyordu, ama sesi neredeyse medeni bir tondaydı. "Konuş," dedi ona.

Reyn derin bir nefes aldı. "Malta'yı kurtarmama yardım edeceksin. Ben de kendimi Elderling şehrini keşfetmeye adayacağım, hazine için değil, ejderhalar için. Anlaşmamız budur. Bingtown ile olan anlaşman daha karmaşık. Kıyılarını korumak için nehirlerin temizlenmesi ve diğer şartlar. Bunu yazılı hale getirip, anlaşmanın bağlayıcı olduğunu kabul eder misin?" Reyn ejderhadan

Devouchet'e baktı. "Bu konuda sözümün arkasında durmaya hazırım. Bingtown Konseyi de aynı şekilde davranacak mı?"

Yüklükte Devouchet kararsızca etrafına bakındı. Keffria, kontrolün tekrar eline geçmesinden dolayı tedirgin olduğunu düşündü. Tüccar yavaşça kendini topladı. Keffria'nın sürprizine, yavaşça başını salladı. "Hayır. Bu gece önerilen şey, Bingtown'da yaşayan herkesin hayatını değiştirecek." Tüccarın gözleri, sessiz kalabalığın üzerinde ciddiyetle dolaştı. "Bu büyüklükte bir anlaşma yazılı olarak imzalanmalıdır." Derin bir nefes aldı. "Dahası, anlaşmanın sadece liderlerimiz tarafından değil, Bingtown'da eskiden olduğu gibi, her tüccar ve tüccarın ailesinin her üyesi tarafından imzalanmasını öneriyorum. Ancak bu sefer, Bingtown'da kalmak isteyen her kişi, genç ya da yaşlı, belgeyi imzalamalı. İmzalayan herkes, sadece ejderha ile bir anlaşmaya değil, birbirleriyle de bağlanacak."

Kalabalıkta bir mırıldanma duyuldu, ama Devouchet konuşmaya devam etti. "İşaret koyan herkes eski Bingtown kurallarına uymayı kabul etmiş olur. Buna karşılık, her aile reisi eski günlerde olduğu gibi Bingtown Konseyi'nde bir oy hakkı kazanır." Devouchet, kürsüdeki liderler de dahil olmak üzere etrafına baktı. "Herkes, Bingtown Konseyi'nin anlaşmazlıklar üzerindeki kararlarının nihai olacağını kabul etmelidir." Derin bir nefes aldı. "Ve sonra, yeni Bingtown Konseyi'nin yeni üyelerini seçmek için bir oylama yapılmalıdır. Böylece her grubun sesi duyulmuş olur."

Devouchet'in gözleri ejderhaya döndü. "Siz de onayınızı belirtmek için bir işaret koymalısınız. Ardından Kendry bize iade edilmeli ve diğer yaşam gemileri geri çağrılmalıdır, çünkü onlar olmadan ne işçiler ne de malzemeler nehir yukarı taşınabilir. Sonra bizimle birlikte haritalarımıza bakmalı ve nehrin bilmediğimiz kısımlarını işaretlememize yardım etmelisiniz ve nehrin derinleştirilmesi gereken yerleri bize göstermelisiniz."

İnsanlar başlarını sallıyordu, ama ejderha tiksinti ile yüksek sesle homurdandı. "Bu yazma ve işaretleme işine vaktim yok! Yapılmış sayın ve bu gece başlayalım!"

Reyn, kimse konuşmadan önce konuştu. "Hızlı olmak daha iyidir, bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Bırakın sözlerini kağıda yazsınlar. Aramızda kalsın, sana söz veriyorum ve senin sözünü kabul ediyorum."

Reyn nefes aldı. Tekrar konuşurken ses tonunu resmi hale getirdi. "Ejderha Tintaglia, anlaştık mı?"

"Var," diye cevapladı ejderha ağır bir sesle. Tintaglia, Devouchet ve kürsüdeki diğerlerine baktı. "Kalemlerinizi kağıda koyun ve çabuk olun. Benim için önemli olan imzam değil, adımdır. Yarın, Tintaglia sözünü tutmaya başlayacak. Siz de sözünüzü tutmak için acele edin."

18

SADAKAT

KENNIT ELİNDEKİ parşömene baktı. Masasındaki mum mühürlerin üzerinde Sincure Faldin'in arması vardı. Bu değerli tüccar, karısını ve bir kızını kaybetmiş, ancak buna alışmıştı. Oğulları ve gemisi, Divvytown'a yapılan köle avcılarının baskınından sağ salim kurtulmuştu, çünkü o sırada ticaret için denizdeydiler. Kennit'in Sorcor'a öngördüğü gibi, Sincure Faldin, Sorcor'un Alyssum ile evlenmesini kabul etmişti, çünkü Durjan tüccarı her zaman gücün nerede olduğunu çabuk kavrar biriydi. Bu acil mesaj, Kennit'in gözüne girmek için yaptığı bir çabadan ibaretti. Bu nedenle, Kennit bu mesajı şüpheyle karşıladı.

Parşömen üzerindeki yazı özenle yazılmış ve kelimeler yapmacıktı. Sayfanın üçte biri, Kennit'in sağlığı için abartılı selam ve dileklerle doluydu. Aşırı giyinmiş Durjan tüccarlarına yakışır bir şekilde, kötü haberi vermeden önce mürekkebini ve zamanını özenle harcamıştı. Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen, Kennit kendini zorlayarak parşömeni tekrar okudu. Tüccarın süslü laflarından gerçekleri ayıklamaya çalıştı. Faldin, Divvytown'a gelen yabancılara güvenmemişti ve geminin bir yaşam gemisi olduğundan şüphelenen ilk kişilerden biriydi. Oğlunu, kaptanı ve kadını dükkânına çekip, onlara hikâyeler anlatarak kendi geçmişleri hakkında bilgi vermeleri için ikna etmeye çalışmıştı, ama pek bir sonuç alamamıştı. Gece yarısı ani ayrılışları, gelişleri kadar garipti ve ertesi gün gemiden kaçan adamların anlattıkları hikâyeler, şüphelerini doğruladı. Gemide, Vivacia'nın sahibi olduğunu iddia eden Althea Vestrit adında bir kadın vardı. Canlı geminin mürettebatı, erkekler ve kadınlardan oluşan garip bir karışımdı, ama kaptan, son zamanlarda *Springeve'de* görev yapan Brashen'di ve ondan önce de Bingtown'da doğup büyümüşü, en azından söylentiler öyleydi. Kaçaklara inanacak olursak, geminin asıl görevi, canlı gemi Vivacia'yı geri almaktır. Bu nedenle, korsan Kennit'e duyduğu büyük saygı ve kralına olan sadakati nedeniyle

kralına olan sadakatinden dolayı ve bir dizi başka övgü dolu sözlerle, Sincure Faldin, Divvytown limanındaki en hızlı gemiyle Kennit'e bu uyarıyı gönderiyordu. Gemi bir canlı gemiydi, baş figürü ağır hasar görmüştü ve adı Paragon'du.

Mürekkeple yazılmış isim gözlerine kazınmış gibiydi. Jamaillia Şehri'nin kuzeye yelken açarak Bingtown'a Satrap'ın kaçırılması ve gümrük limanının tahrip edilmesi nedeniyle ceza vermek için bir filo hazırladığına dair dedikoduları ve kuşlar tarafından yayılan söylentileri aktaran, dolambaçlı bölüme konsantre olmak zordu. Faldin'in araştırmasına göre, Jamaillia soyluları uzun zamandır Bingtown'u yağmalamak için bir bahane arıyordu. Görünüşe göre bu bahaneyi bulmuşlardı.

Kennit bu hikayeye inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Satrap Jamaillia'yı terk edip Bingtown'a gitmiş ve orada kaçırılmış mıydı? Tüm hikaye çok uyduruktı. Söylentinin özü, elbette, Jamaillia Şehri'nin misilleme için bir filo hazırladığıydı. Korsan Adası sularından geçen savaş gemileri kaçınılmalıydı. Ancak savaştan ganimetlerle döndüklerinde, kolay bir av olacaktı. Yılanları, bu tür korsanlık eylemlerini neredeyse hiç çaba gerektirmeyecekti.

Mektup, bir dizi samimi övgü ve iyi dileklerle sona eriyordu ve Kennit'in bu haberleri kendisine ileten Sincure Faldin'e minnettar olması gerektiğini oldukça açık bir şekilde hatırlatıyordu. Altta, iki renk mürekkeple yazılmış karmaşık bir imza vardı ve ardından Alyssum'un Sorcor'un tohumlarıyla ne kadar olgunlaştığını övünen zevksiz bir not eklenmişti.

Kennit parşömeni masasının üzerine bıraktı ve lanetli şeyin kendi kendine sarılmasına izin verdi. Sorcor ve diğerleri, haberleri duymak için kabinde toplanmış, sabırla bekliyorlardı. Haberci, Faldin'in açık emirlerine uyarak mesajı Sorcor'a teslim etmişti, böylece o da hemen Kaptan Kennit'e götürebilecekti. Muhtemelen Sorcor, kayınpederinin zekâsını ve sadakatini takdir etsin diye.

Yoksa daha fazlası mı vardı? Sorcor ya da Sincure Faldin, bu haberin Kennit için ne anlama geldiğini tahmin edebiliyor muydu? Faldin'in, kaptanının tepkisini izlemesini istediği, sadece Sorcor'un görebileceği başka bir mesaj daha mı vardı? Bir an için, şüphe ve kuşklar Kennit'i kemirdi, ama sadece bir an

. Sorcor okuma bilmiyordu. Faldin, damadını Kennit'e karşı bir komploya dahil etmek isteseydi, yanlış aracı seçmişti.

Kennit, yaşam gemisinin adını ve açıklamasını ilk okuduğunda, kalbi göğsünde sıçradı. Nefesini düzenli almaya zorladı ve sakin ifadesini korudu. Sayfayı ikinci kez yavaşça okuduğunda, sesini ve tavrını düzeltmek için zaman kazandı. Cevaplanması gereken birçok soru vardı. Faldin bağlantıyı şüpheleniyor muydu? Eğer öyleyse, nasıl? Paragon'dan atlayan denizcilerle ilgili sözler bir ipucu değilse, bundan bahsetmemiştir. O denizciler biliyor muydu ve konuşmuşlar mıydı? Althea Vestrit biliyor muydu ve eğer biliyorsa, Paragon'u ona karşı bir silah olarak kullanmayı mı planlıyordu? Eğer biliniyorsa, ne kadar yaygındı? Birkaç adamı öldürmek ve bir gemiyi batırmakla halledilebilecek bir şey miydi?

Geçmiş asla su altında kalmayacak mıydı?

Bir an için Kennit kaçmayı düşündü. Divvytown'a geri dönmek zorunda değildi. Altında bir yaşam gemisi ve emrinde bir yılan filosu vardı. Her şeyi bırakıp su olan herhangi bir yere gidebilir ve yine de servetini yapabiliirdi. Elbette, itibarını yeniden kazanmak için her şeye baştan başlaması gerekecekti, ama yılanlar bunun çabuk olmasını sağlayacaktı. Gözlerini kısaca kaldırıp odadaki insanları süzdü. Ne yazık ki hepsi ölmek zorundaydı. Wintrow bile, diye düşündü acı bir hisle. Ve tüm mürettebatını da bir şekilde ortadan kaldırıp yerine yenilerini bulması gerekecekti. Ama gemi onun kim olduğunu bilecekti...

"Kaptan?" Sorcor onu nazikçe dürttü.

Hayal, bir balon gibi patladı. Bu mümkün değildi. Divvytown'a geri dönüp, şüphelenenleri ortadan kaldırıp, eskisi gibi yaşamaya devam etmek çok daha mantıklıydı. Tabii ki gemi vardı, ama Paragon'la bir kez halletmişti. Tekrar yapması gerekecekti. Bu düşünceyi kafasından attı. Henüz bununla yüzleşemezdi.

"Kötü haber mi, Kaptan?" Sorcor cesaretle sordu.

Kennit alaycı bir gülümseme attı. Haberleri tek tek aktaracak ve kimsenin tepki verip vermediğine bakacaktı. "Haber haber, Kaptan Sorcor. Onu iyi ya da kötü hale getirmek alıcıya kalmış. Ama bu haberler... ilginç. Alyssum'unuzun giderek daha da büyüdüğünü duymak hepimizi mutlu ettiğine eminim.

Sincure Faldin ayrıca, Divvytown'a garip bir geminin geldiğini ve İç Geçit'i köle gemilerinden kurtarmak için bizimle birlikte savaşmak istediğini bildirdi. Ancak dostumuz Faldin, onların samimiyetinden pek emin değildi. Gemi oldukça gizemli bir şekilde geldi, gece karanlığında limana girmeyi başardı ve aynı şekilde ayrıldı." Kaytara, kayıtsızca parşömene bir göz attı. "Jamaillia Şehri'nin, Satrap'a yapılan bir hakaretin intikamını almak için Bingtown'u yağmalamak üzere bir filo topladığına dair söylentiler var."

Kennit, daha fazla yüz görebilmek için sandalyesine rahatça yaslandı. Etta, Wintrow'un yanında duruyordu. Son zamanlarda hep onun yanında görünüyordu, diye düşündü kısa bir an. Geniş, yaralı yüzü Kennit'e olan sadakatini ve bağlılığını, kadının doğurganlığına duyduğu gururu yansıtan Sorcor, Kennit'in şu anki birinci yardımcısı Jola'nın yanında duruyordu.

Hepsi, son korsanlık seferlerinden elde ettikleri zengin ganimetlerle göz kamaştırıyordu. Etta, Wintrow'u bile kendi iğnesiyle işlediği, kuzgun işlemeli koyu mavi ipek, geniş kollu bir gömleğe giydirmişti. Sadık Sorcor'un kulaklarında artık zümrütler vardı ve gümüş işlemeli geniş bir deri kemer, iki eş kılıcı tutuyordu. Etta'nın giydiği kumaşların zenginliği, onları kesen olağanüstü yeteneği ile daha da vurgulanıyordu. Altın kumaştan yapılmış giysiler daha önce hiç direğe tırmanmak için giyilmiş miydi? Ambar da denizden getirilen diğer ganimetler vardı: nadir ilaçlar ve egzotik parfüm yağları, birçok farklı Satrap'ın resminin basılı olduğu altın ve gümüşler, işlenmemiş ve mücevher haline getirilmiş mücevherler, muhteşem postlar ve parlak duvar halıları. Ambarındaki servet, geçen yılın toplam ganimetine kolayca eşitti.

Son zamanlarda avlar bol olmuştu; korsanlık hiç bu kadar kolay olmamıştı. Yılan filosunun iki yanında, ilginç bir yelken görmesi yeterliydi. O ve Bolt hedeflerini seçer, Bolt da yılanları gönderirdi. Yılanların bir iki saatlik tacizinden sonra av teslim olurdu. İlk başta, morali bozuk gemilere yaklaşır ve tüm değerli eşyalarını teslim etmelerini isterdi. Mürettebat her zaman itaatkar ve isteklidir. Kennit, kılıcını bile çekmeden gemileri yağmaladı ve bu suların artık Korsan Adaları Kralı Kennit'in toprağı olduğunu sert bir şekilde hatırlatarak yoluna gönderdi. Eğer hükümdarları, kendi topraklarından geçmek için cömert gümrük vergileri belirlemek isterlerse, onlarla görüşmeye hazır olduğunu söyledi.

Son iki gemiyi, yılanlara 'getirmelerini' emretmişti. Vivacia, yılanlar kurbanlarını gemiye sürene kadar demir attı. Son kaptan, Kennit Vivacia'nın baş güvertesinde rahat bir koltukta otururken dizlerinin üzerine çökerek teslim oldu. Bolt, esir kaptanın ona karşı gizleyemediği korkusundan büyük zevk aldı. Kennit geminin manifestosundan seçimlerini yaptıktan sonra, esir alınan mürettebat kargo transferini gerçekleştirdi. Kennit'in tek endişesi, kendi mürettebatının sıkılmaması ve rehavete kapılmamasıydı. Zaman zaman bir köle tüccarını durdurup mürettebatın kan dökme ihtiyacını gidermesini ve yılanları besleyerek ona olan sadakatini artırmasını planlıyordu.

Faldin'in mesajı *Sprite* adlı küçük ve hızlı bir gemiyle gelmişti. Jola gemiyi tanıdı ve Kennit'in kuzgun bayrağını dalgalandırıldığını gördü, ancak ne Kennit ne de Bolt güçlerini göstermeye karşı koyamadılar. Yılanlar, küçük gemiyi kuşatıp Kennit'e kadar eşlik etmek üzere gönderilmişti. Kaptan, Kennit'i cesurca selamladı, ancak ne kadar cesur davranırsa davranırsa, sesindeki titremeyi gizleyemedi. Haberci, Vivacia'nın güvertesine ulaştığında solgun ve sessizdi, çünkü yılanların parıldayan sırtlarının arasından küçük bir tekneyle geçmişti.

Kennit mektubu aldı ve elçiyi "hak ettiği brendi payına" gönderdi. *Sprite'daki* her adam, Kennit'in yeni müttefikleri hakkında Divvytown'a haber verecekti. Düşmanlarını güç gösterisiyle etkilemek iyiydi. Arkadaşlarının da bunu hatırlamasını sağlamak daha da iyiydi. Kennit, etrafındaki yüzleri yavaşça incelerken bunu aklında tuttu.

Sorcor düşünmeye çalışırken kaşları çatıldı. "Faldin kaptanı tanıyor muydu? Tanıyor olmalı. Divvytown'daki herkesi tanır ve gün ışığında bile bataklığa bir gemiyi sokmak için deneyimli bir adam gerekir."

"Tanıyordu," diye Kennit kolayca onayladı. "Bingtown'dan Brashen Trell. Anladığım kadarıyla geçen sezon *Springeve'de* yaşlı Finney ile Divvytown'da iş yapmış." Kennit mektuba tekrar bakıyormuş gibi yaptı. "Belki bu Trell olağanüstü bir denizci ve hafızası mükemmeldir, ama Faldin, bunun adamdan çok kullandığı gemiye bağlı olduğunu düşünüyor. Canlı bir gemi. Yüzü kesik. Adı Paragon."

Wintrow'un yüzü onu ele verdi. Trell'in adını duyunca yanakları kızardı. Şimdi ayakta duruyor, dili tutulmuş ve terliyordu. İlginç. Bu delikanlının Sincure Faldin ile işbirliği içinde olması imkansızdı; Divvytown'da yeterince boş zamanı yoktu. Öyleyse bu başka bir şeydi. Sanki tesadüfen, gözlerini çocuğun gözlerine dikti. Ona hafifçe gülümsedi. Ve bekledi.

Wintrow sarsılmış görünüyordu. Dudakları iki kez açılıp kapandıktan sonra boğazını hafifçe temizledi. "Efendim?" diye fısıldadı.

"Wintrow?" Kennit sesine sıcak bir sorgulama kattı.

Wintrow kollarını göğsünde kavuşturdu. Kennit, onun içinde sakladığı sırrın ne olduğunu merak etti. Wintrow konuşurken sesi çok kısık çıkıyordu. "Faldin'in uyarısına kulak vermelisin. Brashen Trell, büyükbabam Kaptan Ephron Vestrit'in birinci yardımcısıydı. Belki gerçekten sana katılmak istiyor, ama ben bundan şüpheliyim. Yıllarca Vivacia'da görev yaptı ve hala Vestrit ailesine büyük bir sadakat duyuyor olabilir. Aileme."

Bu son sözler üzerine, çocuğun parmakları kollarını sıktı. Demek yleymiő. Wintrow, Kennit'e sadık olmayı seçmişti ama bunu ailesine ihanet olarak görüyordu. İlginç. Neredeyse dokunaklı. Kennit, parmaklarını önündeki masanın üzerinde birleştirdi. "Anlıyorum." Eski kaptanının adı geçince gemide belirsiz bir titreme hissedildi. Bu, Wintrow'un bölünmüş sadakatinden bile daha ilginçti. Bolt, eski Vivacia'dan geriye hiçbir şey kalmadığını iddia etmiőt. Öyleyse neden Kaptan Vestrit'in adını duyunca titredi?

Sessizlik hakim oldu. Wintrow masanın kenarına bakakaldı. Yüzü hareketsiz, çenesi sıkıydı. Kennit son bilgisini verdi. Küçük, pes etmiş bir i çekişle, "Ah. Bu, Althea Vestrit'in mürettebat arasında olmasını açıklıyor. Paragon'dan kaçanlar, onun Vivacia'yı benden almak niyetinde olduğunu söylüyorlar."

Gemide ikinci bir titreme oldu. Wintrow donakaldı, yüzü soldu. "Althea Vestrit benim teyzem," dedi zayıf bir sesle. "Uyanmadan önce bile bu gemiye çok bağlıydı. Vivacia'yı miras almayı umuyordu." ocuk yutkundu. "Kennit, onu tanıyorum. Çok iyi değil, her şeyi bilmiyorum, ama bu gemi söz konusu olduğunda, onu kimse vazgeçiremez. Vivacia'yı almaya çalışacak. Bu, güneşin doğacağı kadar kesin."

Kennit hafifçe gülümsedi. "Yılan duvarından mı geçecek? Eğer hayatta kalırsa, Vivacia'nın eskisi gibi olmadığını görecek. Korkmam gerektiğini

korkmam gerektiğini düşünmüyorum."

"Eskisi gibi değil mi?" diye fısıldadı Wintrow. Bakışları uzaklaşmıştı. "Hiçbirimiz öyle değil mi?" diye sordu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Malta gemilerden bıkmıştı. Kokuları, hareketleri, iğrenç yemekleri, kaba erkekleri ve en çok da Satrap'tan nefret ediyordu. Hayır, kendini düzeltti. En kötüsü, Satrap'a onu ne kadar tiksindiğini ve hor gördüğünü gösterememesiydi.

Chalcedean ana gemisi onları günler önce almıştı. Kekki'nin cesedi, kötü sızıntı yapan mutfakla birlikte aceleyle terk edilmişti. Malta ve diğerleri üç direkli gemiye çekilirken, kurtarıcıları batan mutfakçı işaret ederek yuhaladılar. Malta, mutfakın kaptanının gemisini kaybetmesiyle büyük bir statü kaybına uğradığını ve "misafirleri" üzerindeki haklarını da kaybettiğini düşündü, çünkü gemiye bindiklerinden beri adamı görmemişlerdi. Satrap ile paylaştığı tek odalı oda daha büyüktü, sağlam ahşap duvarları ve sağlam bir kapısı vardı. Geminin güvertesindeki derme çatma çadır kabinden daha sıcak ve kuruydu, ama aynı derecede boştu. Penceresi yoktu. Yaşam için gerekli olan en temel ihtiyaçlardan biraz fazlasını sunuyordu. Yemekleri getiriliyor, bulaşıklar sonra götürülüyordu. İki günde bir, bir çocuk gelip çöp kovalarını götürüyordu. Kabinin havası boğucu ve havasızdı; tavandaki kırıntıdan sallanan tek fener sürekli duman çıkarıyor ve havayı daha da boğucu hale getiriyordu. Duvara, kullanmak için katlanabilen küçük bir masa ve düz bir şilte ile iki battaniye bulunan dar bir ranza sabitlenmişti. Satrap ranzasında oturarak yemek yedi; Malta ayakta dururdu. lazımlık ranzanın altındaydı ve kaymaması için küçük bir korkuluk vardı. Su için bir sürahi ve tek bir kupa, kapının yanındaki küçük, korkuluklu bir rafta duruyordu. Hepsi bu kadardı. Malta, Satrap ile ranzayı paylaşmayı reddettiği için, yerde yatıyordu. Satrap uyuduktan sonra, bazen onun gevşek tuttuğu battaniyelerin birini çalabiliyordu.

O ve Satrap odaya ilk kez gösterilip kapı arkalarından sıkıca kapatıldığında, Satrap yavaşça etrafına bakınmıştı. Öfkeden beyazlamış dudaklarıyla, "Bize en iyisi bu mu?" diye sormuştu.

O hala şokun etkisindeydi. Tecavüze uğraması, Kekki'nin ölümü ve geminin aniden değiştirilmesi onu sarsmıştı. "Bizim için yapabileceğin en iyi şey bu mu?" diye sordu aptalca.

"Git şimdi! Onlara bunu kabul edemeyeceğimi söyle. Hemen!"

Sinirleri kopmuştu. Gözlerinden dolup yanaklarından süzülen gözyaşlarından nefret ediyordu ve "Bunu nasıl yapacağım? Chalcedean dilini bilmiyorum, bilseydim kime şikayet edecektim? Bu hayvanlar beni dinlemezler. Fark etmedin mi, Chalcedeanlar kadınlara pek saygı duymazlar."

Aşağılayıcı bir şekilde burnunu çekti. "Senin gibi kadınlara saygı duymazlar. Kekki burada olsaydı, her şeyi yoluna koyardı. Ölen sen olmalıydın. En azından Kekki işleri nasıl yürüteceğini bilirdi!"

Kapıya gidip kapıyı açtı. Kapı eşiğinde durup bir güverteci gelene kadar bağırarak dikkatini çekti, sonra Chalcedianca adama bağırdı. Güverteci, Satrap ile Malta'ya bakıp, açıkça şaşkın bir ifadeyle tekrar Satrap'a baktı. Sonra üstünkörü bir selam verip ortadan kayboldu. "Eğer geri gelmezse, bu senin suçun!" Satrap, ona tükürerek, kendini ranzaya attı. Üzerine battaniyeyi çekip onu görmezden geldi. Malta, köşeye oturup somurtmaya başladı. Güverteci geri dönmedi.

Köşe, odanın onun kısmı haline gelmişti. Şimdi orada oturmuş, sırtını duvara dayamış, kirli ayaklarını seyrediyordu. Güverteye çıkıp temiz, soğuk havayı ciğerlerine çekmek, gökyüzünü görmek ve en önemlisi hangi yöne doğru seyrettiklerini öğrenmek için can atıyordu. Gemileri onları kuzeye, Chalced'e doğru götürüyordu. Onları alan Chalced gemisi güneye doğru seyrediyordu. Ama geminin rotasına devam edip etmediğini ya da Chalced'e geri dönüp dönmediğini bilmesinin imkânı yoktu. Böylesine kapalı kalmak ve yolculuğun ne zaman sona ereceğini bilmemek, başka bir işkence gibiydi. Zorunlu tembellik ve can sıkıntısı, günlerinin bir parçası haline gelmişti.

Satrap'tan da hiçbir bilgi alamıyordu. Yuvarlak gövdeli geminin sallantısı onu mide bulandırıyordu. Kusmadığı zamanlarda açlık ve susuzluktan şikayet ediyordu. Yiyecek ve içecek getirildiğinde hemen tıkınıyor, birkaç saat sonra hepsini kusuyordu. Her yemeğinde az miktarda kaba ve dumanlı otlar da geliyordu.

Malta başı dönene kadar küçük kabinin havasını kalınlaştırıyordu ve otların kalitesizliğinin boğazını tahriş ettiğini ve başını rahatlatmadığını söylüyordu. Malta ona biraz hava alması için yalvardı ama boşuna; tek yaptığı yatakta uzanıp inlemek ya da ayaklarını ya da boynunu ovmasını istemektir.

Satrap kabinde kaldığı sürece, Malta da orada hapis gibiydi. Onsuz dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu.

Yanan gözlerini ovuşturdu. Fenerin dumanı gözlerini tahriş etmişti. Öğle yemeği çoktan kaldırılmıştı. Akşam yemeğine kadar geçecek uzun saatler önündeki sonsuz bir zaman gibi uzanıyordu. Satrap, onun nazik tavsiyelerine rağmen bir kez daha kendini tıka basa yemişti. Şimdi kısa siyah piposunu tütürüyordu. Pipoyu ağzından çıkardı, ona öfkeyle baktı ve tekrar tütürdü. Yüzündeki memnuniyetsiz ifade, Malta için başının belada olduğunu gösteriyordu. Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdanıp sonra yüksek sesle geçirdi.

"Güvertede biraz dolaşmak sindiriminize iyi gelebilir," dedi Malta sessizce.

"Oh, susun artık. Yürümek zorunda kalacağım düşüncesi bile zavallı karnımı şişiriyor." Aniden pipeyi ağzından alıp ona fırlattı. Onun tepkisini beklemeden, duvara dönerek konuşmayı bitirdi.

Malta başını duvara yasladı. Boru ona çarpmamıştı, ama onun öfkesinin ima ettiği tehdit sinirlerini altüst etmişti. Ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Gözleri doldu. Çenesini sıkıp yumruklarını gözlerine bastırdı. Ağlamayacaktı. Kendisine, kararlı bir halkın sert torunu olduğunu, Bingtown Tüccarlarının kızı olduğunu hatırlattı. Büyükannesi ne yapardı acaba? Ya da Althea? Onlar güçlü ve akıllıydı. Bu durumdan bir çıkış yolu bulurlardı.

Malta, alnındaki yara izini dalgın dalgın parmakladığını fark etti ve elini çekti. Yara kapanmıştı, ama iyileşmiş deri hoş olmayan bir dokuya sahipti. Çıkıntılı yara izi, saç çizgisine kadar bir parmak uzunluğunda uzanıyordu. Malta, nasıl görüldüğünü merak etti ve midesinin bulandığını hissetti.

Dizlerini göğsüne sıkıca çekip kucakladı. Gözlerini kapattı ama uykuya dalmadı. Uyku, kabuslar getirirdi.

Gündüzleri yüzleşmeyi reddettiği her şey. Selden'in şehirde gömülü hayalleri, annesi ve büyükannesinin onu ölüme sürüklediği için ona hakaret ettiği hayalleri. Delo'nun Malta'nın harap yüzünden dehşetle geri çekildiğini hayal etti. Babasının, utanç verici kızından yüzünü çevirip uzaklaştığını hayal etti. En kötüsü Reyn'in rüyalarıydı; her zaman dans ediyorlardı, müzik tatlıydı, meşaleler parlıyordu. Önce terlikleri düştü, kabuklu, kirli ayakları görüldü. Sonra elbisesi aniden pis paçavralara dönüştü. Sonunda, saçları omuzlarına sarkarken ve yara izi yüzünden sıvı akarken, Reyn onu kendinden itti. Yere düştü ve tüm dansçılar onu korkuyla işaret ederek etrafını sardı. "Sonsuza dek mahvolmuş bir güzellik anı," diye alay ederek işaret ettiler. Birkaç gece önce rüya farklıydı. O kadar gerçekçiydi ki, sanki rüya kutusundaki ortak görüntüler gibiydi. O, ellerini uzatarak onun ellerini tutmaya çalışmıştı. "Malta, bana uzan!" diye yalvarmıştı. "Bana gelmeme yardım et." Ama rüyada bile bunun boşuna olduğunu biliyordu. Ellerini arkasında birleştirip, utancını ondan saklamıştı. Yüzünde acıma ya da tiksinti görmektense, ona bir daha asla dokunmamak daha iyiydi. Onun tatlı sesinin acısıyla uyanmış, hıçkırarak ağlamıştı. O rüya, hepsinden beterdi.

Reyn'i düşündüğünde kalbi acıyordu. Dudaklarına dokundu, çaldığı öpücüğü hatırladı, peçesinin kumaşı ağızları arasında yumuşak bir bariyer oluşturmuştu. Ama her tatlı anı, yüzlerce keskin pişmanlıkla çevriliydi. Çok geç, dedi kendi kendine. Sonsuza kadar çok geç.

Bir iç çekerek başını kaldırdı ve gözlerini açtı. İşte buradaydı, bir gemide, Sa'nın nereye gittiğini bilmeden, paçavralar içinde, yüzü yaralı, bir tüccarın kızı olarak sahip olduğu haklarından ve statüsünden mahrum, çekilmez bir çocukla birlikte. Durumlarını iyileştirmek için ona güvenemezdi. Tek yaptığı, ranzada yatıp Jamaillia'nın Satrap'ına böyle davranılamayacağını mızımızlanmaktı. Chalcedeans'ın esiri olduklarını henüz anlamamıştı.

Cosgo'ya baktı ve onu tarafsız bir şekilde görmeye çalıştı. Solmuş ve kemikleri çıkmıştı. Şimdi düşününce, son bir iki gündür pek şikayet etmemişti. Artık kendini temizlemeye bile çalışmıyordu. Gemiye ilk çıktıklarında, görünüşüne özen göstermeye çalışmıştı. Tarak ve fırçası olmadığı için Malta'dan parmaklarıyla saçlarını taramasını istemişti. Malta bunu yapmıştı, ama tiksintisini gizleyememişti. O da Malta'nın dokunuşlarından çok hoşlanmıştı, yatakta otururken vücudunu geriye yaslayarak

grotesk bir şekilde flört ederek, bir gün Satrap'a zor günlerinde nasıl hizmet ettiğini başkalarına övüneceğini söyleyerek alay etmişti. Ama o, onun hem sadık bir teba olarak hem de bir kadın olarak ne kadar başarısız olduğunu herkese anlatacaktı. Tabii... Sonra bileğini yakaladı ve onu bırakmayacağı bir yere götürmeye çalıştı. O, kendinden kurtulup geri çekildi. Ama bunların hepsi deniz tutması onu ele geçirmeden önceydi. Hastalandığından beri her geçen gün daha da sessizleşmişti. Aniden bir endişe onu sardı. Eğer o ölürse, ona ne olacaktı? Kekki'nin gemide söylediği bir sözü hayal meyal hatırladı... Kaşlarını çattı ve sözler aklına geldi. "Onun statüsü bizi koruyacaktır, eğer biz onu korursak." Aniden dik oturdu ve ona baktı. Bu gemide hayatta kalmak için Bingtown Tüccarı olmasına gerek yoktu, Chalced'li bir kadın gibi düşünmeliydi.

Malta ranzaya gitti ve Satrap'ın başında durdu. Kapalı göz kapakları kararmıştı; ince elleriyle battaniyeye zayıf bir şekilde tutunuyordu. Ondan ne kadar nefret etse de, ona acımaya başladı. Onun onlar için bir şey yapabileceğini düşünmekle ne yapmıştı? Eğer birinin onların durumunu iyileştirmesi gerekiyorsa, bu kişi o olmalıydı. Satrap, yoldaşlarının onun ihtiyaçlarını karşılayacağını bekliyordu. Dahası, Chalcedeans'ın da bunu beklediğini fark etti. Adamına iyi muamele edilmesini öfkeyle talep etmesi gerekirken, odalarında korkarak saklanmıştı. Chalcedeans, kendi kadını bile gücünden şüphe duyan bir adamı saygı duymazdı. Satrap haklıydı. Onları bu sefil muameleye mahkum eden o değil, kendisiydi. Sadece, onun statüsünü kurtarmak için çok geç olmamış olmasını umuyordu.

Onun mırıldanarak itiraz etmesine rağmen battaniyeyi çekip aldı. Selden hasta olduğunda annesinin yaptığı gibi, elini Satrap'ın alnına koydu ve koltuk altlarını kontrol etti, ama ateş ya da şişlik bulamadı. Çok nazıkçe, gözleri açılana kadar yanağına hafifçe vurdu. Gözlerinin akı sarımsıydı ve konuştuğunda nefesi kötü kokuyordu. "Beni rahat bırak," diye inledi ve battaniyeye uzandı.

"Bırakırsam öleceğinden korkuyorum, şanlı efendim." Kekki'nin ona her zaman kullandığı ses tonunu taklit etmeye çalıştı. "Bu şekilde kötü muamele görmen beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzüyor. Kendimi tehlikeye atıp kaptana gidip bunu protesto edeceğim." Yalnız başına dışarı çıkma düşüncesi onu dehşete düşürdü, ama bunun tek şansları olduğunu biliyordu. Adamın yüzüne söylemeye cesaret edebileceğini umduğu sözleri kafasında prova etti.

söylemek için kelimeleri prova etti. "Jamaillia'nın Satrap'ına bu kadar utanç verici davranan bir adam aptaldır. O ölmeyi hak ediyor, onuru ve adı da onunla birlikte."

Satrap'ın gözleri daha da açıldı ve ona donuk bir şaşkınlıkla baktı. Gözlerini kırptı ve gözlerinde haklı bir öfke parladı. İyi. Eğer rolünü yeterince iyi oynarsa, o da kendi küçümsemesiyle buna layık olacaktı. Nefes aldı.

"Bu çürümüş gemide bile size daha iyi hizmet etmeleri gerekirdi! Kaptan, konfor ve güzellikten yoksun çıplak bir odada mı kalıyor? Sanmıyorum. Kaba yemek mi yiyor, ahırda saman mı içiyor? Ruhunu dinlendirmek için kullandığı her ne varsa, gemiye bindiğinizde size sunulmalıydı. Zalim günler geçip giderken, sana hak ettiğin muameleyi görmen için sabırla bekledin. Şimdi tüm Jamaillia'nın gazabı onların üzerine çökerse, kendilerini suçlayacaklar. Sa'nın sabrını kendin gösterdin. Şimdi bu rezaleti düzeltmelerini talep edeceğim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Chalcedean dilinde 'kaptan' nasıl denir?"

Yüzünde şaşkınlık belirdi. Nefes aldı. "*Leu-fay*."

"*Leu-fay*," diye tekrarladı. Durdu ve Satrap'a daha yakından baktı. Gözlerinde ya acıma ya da şaşkınlık gözyaşları birikmişti. Onu örter, sanki Selden'miş gibi battaniyeyi üzerine sıkıca sararak onu sardı. İçinde garip bir kararlılık uyanmıştı. "Şimdi dinlenin, efendim. Ben hazırlanacağım, sonra da Jamaillia'nın Satrap'ına yakışır şekilde muamele görmenizi sağlayacağım, ya da bunu başaramazsam ölürüm." Son cümleinin doğru olacağından korkuyordu.

Gözleri tekrar kapanınca, ayağa kalktı ve işine koyuldu. Üzerinde giydiği cüppe, Trehaug'dan ayrıldığı gecedan beri giydiği cüppeydi. Gemide bir kez yıkamayı başarmıştı. Etekleri yırtık pırtık ve aşırı kullanımdan lekelenmişti. Bornozu çıkardı ve parmakları ve dişleriyle sarkan parçaları kopardı. Bornozu iyice silkeledi ve en kirli yerlerini ovduktan sonra tekrar giydi. Dizlerinden aşağısı çıplak kalmıştı ama bunun bir çaresi yoktu. Bornozunun parçalarını kullanarak uzun bir örgü yaptı. Parmaklarıyla saçlarını elinden geldiğince taradı ve örgülü kumaşı kendine bir başörtüsü yaptı. Saçlarını örtmek, yara izinin çoğunu gizlemenin yanı sıra onu daha yaşlı göstereceğini umuyordu. Sürahide biraz su vardı

vardı. Bir kumaş parçasını bez olarak kullanarak yüzünü ve ellerini, ardından ayaklarını ve bacaklarını temizledi.

Acı bir gülümsemeyle, Sunum Balosu için ne kadar özenle hazırlandığını ve yenilenen elbisesiyle terlikleri için ne kadar endişelendiğini hatırladı. "Tavır ve duruş," demişti Rache ona. "Güzel olduğuna inan, o zaman herkes de öyle görecektir." Köle kadına inanamamıştı. Şimdi onun sözleri Malta'nın tek umuduydu.

Elinden geleni yaptıktan sonra kendini topladı. Dik dur, başını kaldır. Ayaklarında küçük brokar terlikler, parmaklarında yüzükler, başında çiçeklerden bir taç olduğunu hayal et. Gözlerini öfkeyle kapıya dikip sert bir sesle seslendi. "*Leu-fay!*" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Üçüncü nefesle kapıya yürüdü, mandalı kaldırdı ve dışarı çıktı.

Sadece diğer ucunda sallanan bir fenerle aydınlatılmış uzun bir koridora girdi. Gölgeler ışıqla birlikte hareket ediyordu, bu da onun asil duruşunu korumayı zorlaştırıyordu. İstiflenmiş yüklerin arasında yürüdü. Yüklerin çeşitliliği şüphelerini uyandırdı. Dürüst tüccar gemileri bu kadar geniş bir yelpazede mal taşımazdı, ayrıca bu kadar dağınık bir şekilde istiflemezlerdi. Korsanlar ya da haydutlar, diye düşündü, ama belki de kendilerini öyle görmüyorlardı. Satrap, onlar için en yüksek teklifi verene satılacak bir ganimetten başka bir şey değil miydi? Bu düşünce onu neredeyse odasına geri döndürecekti. Sonra kendine, onun iyi muamele görmesini talep edeceğini söyledi. Böylesine değerli bir mal, en iyi durumda olursa daha iyi bir fiyata satılabilirdi.

Kısa bir merdivenden çıktı ve kendini erkeklerle dolu bir odada buldu. Ter ve duman kokuyordu. Yakınlarda hamaklar sallanıyordu, bazılarında horlayan insanlar yatıyordu. Bir adam köşede kanvas pantolonları onarıyordu. Üçü bir sandığın etrafında oturmuş, üstüne dağılmış çivilerle bir oyun oynuyorlardı. O içeri girince, hepsi dönüp ona baktı. Onun yaşlarında sarışın bir adam, sırtmaya cesaret etti. Kirli çizgili gömleği göğsünün yarısına kadar açıktı. Leu-fay çenesini kaldırdı ve parıldayan yüzüklerini ve çiçek taçını bir kez daha hatırladı. Ne gülümsedi ne de ondan gözlerini ayırdı. Bunun yerine, boş duran hizmetçilere baktığında annesinin onaylamayan bakışını taklit etti. "*Leu-fay.*"

"*Leufay?*" oyun masasındaki yaşlı bir adam inanamayan bir şekilde sordu. Şaşkınlıkla kaşları kel kafasına doğru sıçradı. Masadaki diğer

masadaki adam güldü.

Malta yüzünün ifadesini değıştirmedi. Sadece gözleri soğudu. "*Leufay!*" diye ısrar etti.

Omuz silkip iç çekerek sarışın adam ayağa kalktı. Ona doğru ilerlerken, Malta kendini yerinde durmaya zorladı. Onun gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorundaydı. Duruşunu korumak zordu. Adam koluna uzandığında, Malta küçümseyerek elini itti. Gözleri alev alev yanarken, iki parmağını göğsüne dokundu. "Satrap'ın," dedi soğuk bir sesle. "*Leufay*. Hemen!" diye bağırdı, sözlerini anladıkları ya da anlamadıkları umurunda değildi. Sarışın adam arkadaşlarına baktı ve omuz silkti, ama ona tekrar dokunmaya çalışmadı. Bunun yerine, onun arkasını işaret etti. Elini sallayarak ona önünden gitmesini işaret etti. Arkasında kimseyi görmek istemiyordu.

Onu geminin içinden hızla geçirdi. Bir merdivenle bir kapaktan rüzgârın estiği güverteye çıktılar. Taze soğuk hava, tuzlu su kokusu ve pembe bulutların ardında batan güneş, duyularını baştan çıkardı. Kalbi hızla çarptı. Güney. Gemi onları kuzeye, Chalced'e değil, güneye, Jamaillia'ya götürüyordu. Bingtown gemileri onları görüp durdurmaya çalışabilir miydi? Karayı görebilmek umuduyla adımlarını yavaşlattı, ama deniz ufukta bulutlarla birleşmişti. Nerede olduklarını tahmin bile edemiyordu. Rehberine yetişmek için adımlarını uzattı.

Onu, birkaç mürettebat üyesine halatları bağlamalarını yöneten uzun boylu, iri yarı bir adama götürdü. Denizci adama başını salladı, Malta'yı işaret etti ve bir şeyler söyledi, Malta "*leufay*" kelimesini duydu. Adam onu tanıdık bir şekilde baştan aşağı süzdü, ama o onun bakışlarına küçümseyen bir bakışla karşılık verdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu adam.

Tüm cesaretini topladı. "Kaptanınızla konuşacağım." Denizcinin onu ikinci kaptana götürdüğünü tahmin etti.

"Ne istediğini söyle." Aksanı ağırdı, ama kelimeler netti.

Malta ellerini göğsünde birleştirdi. "Kaptanınızla konuşacağım." Sanki adam aptalmış gibi yavaş ve net konuştu.

"Söyle," diye ısrar etti.

Bu kez onu baştan aşağı süzen bakışlar onun sırasıydı. "Kesinlikle olmaz!" diye tersledi. Başını salladı, Delo ile dokuz yaşından beri çalıştıkları bir hareketle döndü (bu hareket, düzgün bir elbisenin eteklerini havalandırırdı) ve başını dik tutarak, çarpıntılı kalbini bastırmaya çalışarak hepsinden uzaklaştı. Hangi kapaktan çıktıklarını hatırlamaya çalışırken, adam "Bekle!" diye seslendi.

Durdu. Yavaşça başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Geri gel. Seni götüreceğim, Kaptan Deiari." Anladığından emin olmak için küçük el hareketleri yaptı.

Ona birkaç kez elini sallamasına izin verdikten sonra, ağır adımlarla geri döndü.

Kaptanın kamarası, Satrap ile paylaştığı odaya kıyasla çok görkemliydi. Büyük bir pencere, kalın bir halı ve birkaç rahat sandalye vardı ve oda tütün dumanı ve diğer otların tatlı kokusuyla doluydu. Bir köşede, kaptanın yatağı kalın bir kuş tüyü şilte, kalın örtüler ve hatta kalın beyaz kürk bir battaniyeyle donatılmıştı. Kitaplar raflarda birbirine yaslanmış duruyordu ve birkaç cam sürahi içinde çeşitli renklerde likörler vardı.

Kaptan, rahat koltuklardan birinde oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış ve elinde bir kitap tutuyordu. Ağır pantolonunun üzerine yumuşak gri yünlü bir gömlek giymişti. Kalın çoraplar ayaklarını soğuktan koruyordu; sağlam, ıslak botları kapının yanındaydı. Malta, böyle sıcak, kuru ve temiz giysilere sahip olmayı çok istiyordu. Onlar içeri girince rahatsız bir şekilde başını kaldırdı. Onu görünce, ikinci kaptana sert bir soru sordu. Adam cevap veremeden Malta araya girdi.

"Deiari Leufay. Merhametli Satrap Cosgo'nun emriyle, hatalarınızı telafi edilemez hale gelmeden önce düzeltme şansı sunmak için geldim." Soğuk bir bakışla adamın gözlerine baktı ve bekledi.

Onu bekletti. İçinde ürpertici bir kesinlik büyüdü; yanlış hesap yapmıştı. Adam onu öldürüp denize atacaktı. Yüzünde sadece soğukluk belli oluyordu. Parmaklarındaki mücevherler, alnındaki taç

hayır, alnında kalın altından yapılmış bir taç vardı. Ağırdu; ağırlığını taşımak için çenesini kaldırdı ve adamın solgun gözlerine baktı.

"Merhametli Satrap Cosgo," dedi adam sonunda renksiz bir sesle. Sözleri netti, aksansızdı.

Malta onaylayarak hafifçe başını salladı. "O, çoğu insandan daha sabırlı bir adamdır. Gemimize ilk geldiğimizde, sana karşı gösterdiğin saygısızlığı affetti. Kaptan, gemide aldığı adamlarla meşgul olmalı, dedi. Raporları dinlemesi ve kararlar alması gerekiyor. Satrap, komuta etmenin ne demek olduğunu bilir. Bana şöyle dedi: 'Bana yapılan bu hakarete sabret. Uygun bir karşılama hazırlamak için zamanı olduğunda, *leufay* bu zavallı kulübeye, köpek kulübesinden biraz daha iyi olan, benim için ayarladığı bu yere bir elçi gönderecek." Sonra günler geçtikçe, senin için bir bahane buldu. Belki hastaydın, belki de kendi gücünü toplarken onu rahatsız etmek istemedin. Belki de ona gösterilmesi gereken tüm saygıyı bilmiyordun. Bir erkek olarak, kişisel rahatsızlıkları önemsemez. Yağmur Ormanları'nda çektiği zorluklara kıyasla, çıplak bir zemin veya kötü yemek ne ki? Ancak sadık hizmetkârı olarak, onun adına kırıldım. İyiliksever bir şekilde, ona sunduğunuzun elinizden gelenin en iyisi olduğunu düşünüyor. Durdu ve odayı yavaşça süzdü. "Jamaillia'da bu hikaye çok konuşulacak," dedi sessizce, sanki kendine söylüyormuş gibi.

Kaptan ayağa kalktı. Sinirli bir şekilde burnunun kenarını ovuşturdu, sonra hala kapıda duran ikinci kaptana eliyle gitmesini işaret etti. Adam hemen ortadan kayboldu ve kapı arkasından sertçe kapandı. Malta ani ter kokusunu alabildi, ama kaptan dıştan sakin görünüyordu.

"O kadar çılgın bir hikâyeydi ki, neredeyse inanmadım. Bu adam gerçekten tüm Jamaillia'nın Satrap'ı mı?"

Kumar oynadı. Yüzündeki tüm hoşluk kayboldu ve sesini suçlayıcı bir tona indirdi. "Öyle olduğunu *biliyorsunuz*. Onun rütbesini bilmediğinizi söylemek kötü bir bahane, efendim."

"O halde sen de onun sarayındaki bir hanımefendisin herhalde?"

Onun alaycılığına doğrudan karşılık verdi. "Tabii ki değilim. Aksanım Bingtown, bunu biliyorsunuzdur. Ben onun en mütevazı hizmetkârlarından biriyim, ihtiyaç duyduğu anda ona hizmet etmekten onur duyuyorum.

Onun ihtiyaç duyduğu anda ona hizmet etmekten onur duyuyorum. Kendimi layık görmediğimin çok iyi farkındayım." Yine riske girdi. "Chalcedean galleyinde Companion Kekki'nin ölümü onu çok üzdü. Galley kaptanını suçlamıyor. Ama önce Companion'u, sonra da Satrap'ın kendisi Chalcedeanların elinde ölürse, bu sizin misafirperverliğiniz hakkında kötü bir izlenim bırakacaktır." Çok yumuşak bir sesle ekledi, "Bazı çevrelerde bu siyasi bir niyet olarak bile görülebilir."

"Bunu duyan olursa," dedi kaptan ağır bir sesle. Malta, oyunu fazla abartmış mı diye düşündü. Ama kaptanın sonraki sorusu onu yeniden cesaretlendirdi. "O nehirde tam olarak ne yapıyordunuz?"

Gizemli bir gülümsemeyle cevap verdi. "Rain Wilds'ın sırlarını ben açıklayamam. Daha fazlasını öğrenmek isterseniz, belki Satrap sizi aydınlatabilir." Cosgo, Rain Wilds hakkında önemli bir şey ifşa edecek kadar bilgi sahibi değildi. Derin bir nefes aldı. "Ya da açıklamayabilir. Neden böyle sırları kendisine bu kadar utanç verici davranan biriyle paylaşsın ki? Sözde müttefikin olarak, çok kötü bir ev sahibi olduğunu gösterdin. Yoksa bizler, durumumuzun ötesinde, aslında senin esirlerin miyiz? Sanki sıradan bir korsan gibi, bizi fidye için mi tutuyorsun?"

Onun sorusunun doğrudanlığı adamı sarsmıştı. "Ben... elbette hayır, esir değilsiniz." Çenesini kaldırdı. "Eğer esir olsaydı, onu Jamaillia'ya bu kadar aceleyle götürür müydüm?"

"En yüksek teklifi verene satılmak için mi?" diye sordu Malta kuru bir sesle. Kaptan aniden öfkeyle nefes aldı, ama o konuşmadan devam etti. "Elbette böyle bir cazibe olmalı. Şu anki kargaşanın ortasında bu olasılığı görmeyen ancak bir aptal olabilir. Ancak bilge bir adam, Satrap'ın dostlarına karşı efsanevi cömertliğini bilir. Oysa sana kan parası ödeyen bir adamın cömertliği, onun küçümsemesini ve utancını da beraberinde getirir." Başını hafifçe eğdi. "Chalced ve Jamaillia arasındaki dostluğu pekiştirmede rol oynayacak mısınız? Yoksa müttefiklerini satan hainler olarak Chalcedlilerin itibarını sonsuza dek lekelemek mi istiyorsun?"

Onun sözlerinin ardından uzun bir sessizlik oldu. "Bingtown Tüccarları gibi konuşuyorsun. Oysa Tüccarlar Chalced'i hiç sevmezler. Bu konuyla ilgilenmenin sebebi nedir?"

Hayatım, seni aptal. Malta şok olmuş gibi yaptı. "Bir *kadının* ilgisini mi öğrenmek istiyorsunuz, efendim? O zaman size söyleyeyim: Babam Chalced'lidir,

efendim. Ama *benim* ilgim elbette bununla alakalı değil. Benim tek ilgim Satrap'ın iyiliği." Başını saygıyla eğdi.

Son sözleri dilinde kül gibi kaldı. Ardından gelen sessizlikte, adamın dikkatli düşüncelerini izledi. Satrap'a iyi davranarak kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Sağlıklı, canlı bir rehine, şüphesiz ölümün eşiğinde olan birinden daha değerliydi. Ve Satrap'ın minnettarlığı, onun dönüşü için soylularından koparabileceği paradan daha değerli olabilirdi.

"Gidebilirsin," dedi adam aniden onu göndererek.

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı Malta, itaatinde alaycı bir ton vardı. Satrap'ın kadınının fazla alęakgnll olması yakışık almazdı. Kekki ona bunu göstermişti. Ciddiyetle başını eğdi, ama odadan ęıkmak yerine ona sırtını döndü. Bırakın o bunu nasıl isterse öyle yapsın.

Soğuk akşam rüzgarına ęıktıęında, bir baş dönmesi onu sardı, ama kendini dik tutmaya zorladı. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. Hayali tacının ağırlığı altında bir kez daha başını kaldırdı. Acele etmedi. Doğru kapağı buldu ve geminin kokuşmuş derinliklerine indi. Mürettebatın odalarından geçerken, adamların hiçbirini fark etmemiş gibi davrandı; onlar da konuşmayı kesip, arkasından bakakaldılar.

Kabinine geri döndü, kapıyı arkasından kapattı, yatağa doğru yürüdü ve titreyerek dizlerinin üzerine ękt. Bu ękř, oynaması gereken role ęok yakışmıştı. "Yüce efendim, döndüm," dedi sessizce. "İyi misiniz?"

"İyi mi mi? Açlıktan lmek üzereyim ve bir kadın tarafından azarlanıyorum," diye karşılık verdi Satrap.

"Ah. Anlıyorum. Peki, efendim, durumumuzu iyileştirebildiğimi umuyorum."

"Sen mi? Sanmıyorum."

Malta alnını dizlerine eğdi ve bir süre titreyerek oturdu. Tam başarısız olduğunu düşünürken, kapı ęalındı. Gelen

geminin uşığı, akşam yemeğini getirmişti. O, onu içeri davet etmek yerine, kendini zorlayarak ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Üç kaslı denizci, ikinci kaptanın arkasında duruyordu. İkinci kaptan sertçe eğildi. "Bu gece *Leufay'ın* masasına gelin. Sen, sen, yıkan, giyin." Bu mesaj onun kelime dağarcığını zorlamış gibiydi, ama bir hareketiyle buharlı su dolu kovalar ve kollarında giysiler taşıyan adamları işaret etti. Bazıları kadın giysileriydi. Onu da kendi statüsüne ikna etmişti. Yüzünden sevinç ve zaferi gizlemeye çalıştı.

"Satrap'ın emriyle," diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve bir hareketle hepsini içeri getirmelerini işaret etti.

"Ne yapacaksın?" Wintrow gemilere cesaretle sordu. Soğuk gece rüzgarı üzerlerinden esiyordu. Ön güvertede durmuş, soğuktan korunmak için kollarını kendine dolamıştı. Divvytown'a doğru iyi bir hızla ilerliyorlardı. Wintrow yapabilseydi, rüzgarı durdurur, gemiyi yavaşlatır, düşünmek için zaman kazanmak için her şeyi yapardı.

Deniz karanlık değildi. Dalgaların uçları ay ışığını yakalayıp yanlarında taşıyordu. Yıldız ışığı, yanlarında suda dalgalanan yılanların sırtlarında parıldayıp dalgalanıyordu. Gözleri, gece açan deniz çiçekleri gibi parlak renklerde, bakır, gümüş ve sıcak altın, ürkütücü pembe ve mavi renkte parlıyordu. Wintrow, pruvaya her geldiğinde onların onu izlediğini hissediyordu. Belki de izliyorlardı. Bu düşünceyle aynı anda, bir kafa sudan çıktı. Karanlıkta emin olamadı, ama onun Diğerlerinin sahilindeki yeşil-altın yılan olduğunu düşündü. Üç nefeslik bir süre boyunca, geminin yanında durup onu izledi. *İki ayaklı, seni tanıyorum*, diye fısıldadı zihninde, ama onunla konuşup konuşmadığını ya da sadece sahildeki sesini hatırladığını anlayamadı.

"Ne yapacağım?" diye alaycı bir ses gemiden geldi.

O, onu istediği zaman parçalayabilirdi. Wintrow, gereksiz korkuyu bir kenara itti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Althea ve Brashen bizi arıyor. Divvytown yakınlarında pusuda bekliyor olabilirler ya da limanda karşımıza çıkabilirler. Sen ve yılanların ne yapacaksınız?"

"Ah. O konu. Şey." Figür başı ona doğru eğildi. Koyu renkli bukleleri yılan yuvası gibi kıvrılıyordu. Sanki ona bir sır verecekmiş gibi elini ağzının bir tarafına koydu. Ama fısıltısı yüksek sesliydi, sanki

Kennit güverteye adım adım yaklaşırken onun için. "O konuda ne istersem onu yapacağım." Onun arkasından korsanlara gülümsedi. "İyi akşamlar, canım."

"İyi akşamlar ve iyi rüzgarlar, sevimli şey," diye cevapladı Kennit. Parmaklığa yaslanıp, geminin selamlamak için uzattığı büyük ele dokundu. Sonra Wintrow'a gülümsedi, dişleri ay ışığında bir yılanın dişleri gibi beyazdı. "İyi akşamlar, Wintrow. Umarım iyisindir. Az önce kabinimden çıktığında biraz solgun görünüyordun."

"İyi değilim," diye yanıtladı Wintrow düz bir sesle. Kennit'e baktı ve kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Parçalanmış durumdayım ve içimi kaplayan korkular yüzünden uyuyamıyorum." Bakışlarını tekrar gemiye çevirdi. "Lütfen benimle bu kadar küstahça konuşma. Ailemizden bahsediyoruz. Althea benim teyzem ve senin uzun zamandır arkadaşın. Düşün, gemi! O seni buraya bağladı ve uyandığında seni kabul etti. Hatırlamıyor musun?"

"Onun kısa bir süre sonra beni terk ettiğini çok iyi hatırlıyorum. Ve Kyle'ın beni köle tüccarı yapmasına izin verdi." Bolt bir kaşını kaldırdı. "Onunla ilgili son anıların bunlarsa, onun adını duyduğunda nasıl tepki verirdin?"

Wintrow yanındaki yumruklarını sıktı. Sorusundan dikkatini dağıtmayacaktı. "Ama ne yapacağız? O hala ailemiz!"

"Bizim mi? Bu 'bizim' ne demek? Beni yine Vivacia ile karıştırıyor musun? Sevgili çocuğum, aramızda 'biz' yok, 'bizim' yok. Sen varsın ve ben varım. 'Biz' veya 'bizim' dediğimde, seni kastetmiyorum." Gözlerini Kennit'in üzerinde okşayarak gezdirdi.

Wintrow inatçıydı. "Sende Vivacia'dan hiçbir şey kalmadığına inanmıyorum. Yoksa hatırladığın anılara nasıl bu kadar acı bakabilirsin?"

"Ah, canım," diye mırıldandı gemi ve iç geçirdi. "Yine mi

başladık?" " korkuy

Wintrow, öyle bakma. Bana dürüst ol, evlat. Bizden ne yapmamızı bekliyorsun? Duyguların incinmesin diye Bolt'u Althea'ya geri mi verelim? Bu durumda bana olan sadakatine ne olacak?"

Wintrow yavaşça Kennit'in yanına, korkuluğun önüne geldi. Sonunda konuştu. "Sadakatim sana, Kennit. Bunu biliyorsun. Ben kendime itiraf etmeden önce bile biliyordun. Sadakatim olmasaydı, şu anda bu kadar acı çekmezdim."

Korsan bu itiraftan gerçekten etkilenmiş görünüyordu. Elini Wintrow'un omzuna koydu. Bir süre sessizlik oldu. "Sen, sevgili çocuğum, çok gençsin. İsteddiğini yüksek sesle söylemelisin." Kennit'in sesi fısıltıdan ibaretti.

Wintrow şaşkınlıkla ona döndü. Kennit sanki konuşmamış gibi gecenin karanlığına bakıyordu. Wintrow nefes aldı ve düşüncelerini topladı. "Siz ikinizden istediğim tek şey, Althea'ya zarar vermemeniz. O benim annemin kız kardeşi, kanımdan kanım, geminin gerçek ailesi. Bolt inkar edebilir, ama Althea'nın ölümünü görerek bundan etkilenmeyeceğini inanamıyorum." Daha alçak bir sesle ekledi, "Ben inanamıyorum."

"Kanından kan, geminin gerçek ailesi," diye tekrarladı Kennit kendi kendine. Wintrow'un omzunu sıktı. "Benim adıma, ona bir kılı bile dokunmayacağıma söz veriyorum. Gemi?"

Gemi başı büyük omuzlarını silkti. "Kennit ne derse o. Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Onu öldürmek ya da yaşamasına izin vermek gibi bir isteğim yok."

Wintrow rahat bir nefes aldı. Bolt'un hiçbir şey hissetmediğine inanmıyordu. İçinde çok fazla gerginlik vardı; hepsi kendisinin olamazdı. "Peki ya mürettebatı?" diye sordu.

Kennit güldü ve omzuna dostça bir şekilde vurdu. "Hadi Wintrow, onların ne olacağını garanti edemeyiz. Bir adam ölümüne savaşmayı seçerse, onu nasıl durdurabilirim? Ama gördüğün gibi, son zamanlarda sadece mecbur kaldığımızda kan döküyoruz. Yoluna devam etmesi için serbest bıraktığımız tüm gemileri düşün. Elbette köle tüccarları başka bir mesele. Köle tüccarları söz konusu olduğunda, krallığımdaki tüm insanlara sadık kalmalıyım. Onlar dibe batmalı. Herkesi kurtaramazsın, Wintrow. Bazı insanlar, ben onlarla karşılaşmadan çok önce benim tarafından öldürülmeye karar vermişler. Kaptan Trell ve Paragon ile karşılaştığımızda, duruma uygun şekilde hareket edeceğiz. Bizden daha fazlasını isteyemezsin."

"Sanırım hayır." Bu gece yapabileceğinin en iyisi buydu. Eğer gemide yalnız olsaydı, Althea'nın hala ona bağlı olduğunu itiraf etmesini sağlayabilir miydi diye merak etti.

Althea ile bir bağı olduğunu itiraf etmesini zorlayabilir miydi? *Althea*, diye gemiyi düşünerek öfkeyle düşündü. *Onu hatırladığını biliyorum. Seni uzun uykundan uyandırdı, hayata dönüşünü karşıladı. Seni sevdi. Böyle bir aşka sırtını dönebilir misin?*

Gemide bir heyecan dalgası yayıldı ve yanında, yeşil-altın renkli yılanın dönüşünü yüksek bir sıçrama sesi duyuldu. Gözleri kısılmış ve burun delikleri genişlemiş olan gemi başı, Wintrow'a dönüp öfkeyle baktı. Wintrow, ona acı vereceğini düşünerek kendini hazırladı. Ama Kennit onu sarsarak "Yeter artık!" dedi. "Ona yaptıklarını hissetmediğimi mi sanıyorsun? Hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Kabul et." Sonra Wintrow'un omzuna şefkatle dokundu. "Duygular biter, evlat. Bolt artık senin için eskisi değil. Neden Etta'yı aramıyorsun? O seni hep neşelendirir."

Kennit, Wintrow'un ana güverteyi geçerken, tılsım konuştu. Fısıldamadı ya da gemiden kendini gizlemeye çalışmadı. "Duygular biter," diye alay etti. "Bolt eskisi gibi değil. Oh, evet. Kendini buna inandır, sevgilim, böylece Paragon'la tekrar başa çıkabilirsin." Aniden sesini alçaltarak gizli bir tonda konuştu. "Onunla tekrar başa çıkmak zorunda kalacağını hep biliyordun, değil mi? Kör bir canlı geminin Bingtown'a döndüğü söylentisi ilk kez kulağına geldiğinde, sonunda yollarınızın tekrar kesişeceğini biliyordun."

"Kapa çeneni!" Kennit'in öfkesine korku karıştı. Ensesindeki tüyler yakasına yapıştı.

"Paragon'u tanıyorum," dedi gemi aniden. "Yani, Althea'nın onunla ilgili anılarını biliyorum. Ve babasının da. Ephron Vestrit o gemiyi sevmezdi. Kızının onun yanında oynamasını istemezdi. Paragon delidir, biliyorsun. Tamamen deli."

"Oh, tamamen deli," diye kabul etti büyücü dostça. "Ama tabii, planlarına işlemiş onca anı varken kim deli olmaz ki? Hala konuşabiliyor olması bile mucize. Öyle değil mi, Kennit? Bir çocuğu dilsiz etmek yetmez miydi? Üç yıl boyunca neredeyse tek kelime etmemişken dilini kesmeye ne gerek vardı? Ah, Igrot sırlarının güvende olduğuna inanıyordu. Tüm sırlarının. Ama sırlar bir şekilde ortaya çıkar."

"Sessiz ol!" Kennit boğuk bir fısıltıyla öfkeyle bağırdı.

"Sessiz," dedi bileğindeki oyulmuş büyücü ağacı. "Denizde yüzen kör bir gemi gibi sessiz. Suyun altındaki bir çığlık gibi sessiz."

19

STRATEJİLER

Sis ve pus amansızdı. Yağmur yağmayan günlerde bile her şey sürekli yoğunlaşmadan damlıyordu. Mutfakta kuruması için asılan giysiler buharla kaplanıyordu. Çantasında bulunan giysiler, ranzasından aldığı yün battaniye kadar nemliydi. Her şey yeşil ve ekşi kokuyordu. Sabahları saçlarından yosun tarayacağını düşünüyordu. En azından artık biraz daha yerleri olacaktı. Lavoy'un eşyalarını birinci zabitin kamarasından çıkarmış ve bugün kendi eşyalarını taşıyordu. Terfi gelenekseldi ve hakkıydı. Brashen, Haffı ikinci zabıtlığa terfi ettirmişti. Yeni rütbesinden çok memnun görünüyordu; daha da iyi bir işaret ise, mürettebatın genel olarak terfisini onaylamasıydı.

"Bu sefil adalarda yağmur ve sis hiç bitmez mi?" Amber, küçük kabine girerken sordu. Saçları ve kirpiklerinde nem damlacıkları vardı. Gömleğinin manşetlerinden su damlıyordu.

"Yazın," diye cevapladı Althea. "Ama şimdilik hava böyle. Havayı temizleyecek kadar şiddetli yağmur yağmazsa."

"Bu sürekli damlamadan iyidir. Ne görebilirim diye direğe tırmandım. Kafamı çantama sokmak daha akıllıca olurdu. Böyle günlerde korsanlar nasıl hareket ediyor? Ne güneş var ne de yıldız."

"Umarım hareket etmezler. Sis içinde bir korsan gemisi bize çarparsa çok kötü olur. Düşman gözlerden bizi gizlediğini düşünmeye çalış."

"Ama bizi de onlardan aynı şekilde gizliyor. Adayı göremiyorsak Kennit'in Divvytown'a ne zaman döneceğini nasıl bileceğiz?"

Son bir gün ve bir gece boyunca küçük, korunaklı bir koyda demirlemişlerdi. Althea, diğerklerinin bilmediğı bir şeyi biliyordu. Buraya Kennit'i beklemek için değıl, bir tür plan kurtarmak için demirlemişlerdi. Dün gece, Brashen'in kamarasında bir araya gelerek seçenekleri değılendirmişlerdi. Brashen pek iyimser değıldi. "Her şey mahvoldu," dedi kasvetle. Ranzasının zerindeki tavana bakarak, "Lavoy'un böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Bütün sürpriz şansımızı mahvetti. Biri Kennit'e haber verecek ve bizi görür görmez saldırıya geçecektir. Lanet olsun Lavoy. Onun isyan planları yaptığından şphelendiğimde, onu geminin omurgasına bağılayıp denize atmalıydım" dedi.

"Bu moral için iyi olurdu," diye mırıldandı Althea, onun kolunun altında saklanarak. Onun yanında, ranzasında yatıyordu. Çıplak vücudunun uzunluğı, onun vücuduna sıcaklık veriyordu ve başı omzuna yaslanmıştı. Yumuşak fener ışığı, duvarda hareket eden gölgeler oluşturuyordu ve onu Brashen'e sıkıca sarılmaya ve onun yanında uykuya dalmaya davet ediyordu. Parmakları, korsan kılıcının izini taşıyan kaburgalarının uzun dikişini boş boş okşadı.

"Yapma," diye sinirli bir şekilde mırıldanmış, ondan uzaklaşarak. "Dikkatimi dağıtma, düşünmeme yardım et."

Kız uzun bir nefes verdi. "Bunu benimle yatmadan önce söylemeliydin. Kennit'ten Vivacia'yı geri almak için tüm zekamı kullanmam gerektiğini biliyorum, ama nedense, burada seninle birlikteyken..." Elini göğsünden karnına doğıru kaydıldı ve onun düşüncelerinin elini takip etmesine izin verdi.

Adam ona doğıru yuvarlandı. "yleyse. Her şeyi bırakmak mı istiyorsun? Bingtown'a geri dönüp her şeyi olduğı gibi bırakmak mı?"

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Ama yapamam. Vivacia'nın, onu Kennit'ten geri almamızda en büyük müttefikimiz olacağını hep düşünmüştüm. Geminin ona karşı gelip savaşı lehimize çevireceğine gvenmiştim. Artık Wintrow'un hayatta ve gemide olduğunu ve ikisinin de Kennit'ten memnun olduğunu bildiğim için ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama ondan öylece uzaklaşamam, Brash. Onlar benim ailem. Vivacia benim gemim, bir bakıma başka hiç kimseye ait olamaz. Onu Kennit'e vermek, ona bir ocuğumu vermek gibi olur. şu anda Kennit'ten memnun olabilir, ama sonunda Bingtown'a, evine dönmek isteyecektir. Wintrow da yle. O zaman ne olacaklar? Sürgünler ve korsanlar. Hayatları mahvolacak.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye itiraz etmişti Brashen. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kaşlarını kaldırarak ona sordu: "Keffria senin ait olduğun yerin burası olduğunu söyler miydi? O da aynı şeyi söylemez miydi, sonunda eve dönmek isteyeceğini ve benim seni mahvettiğimi? Seni benden kurtarmaya çalışmasına sevinir miydin?"

Kız, onun ağzının köşesine bir öpücük kondurmuştu. "Belki de seni mahveden benim. Eve döndüğümüzde bile seni bırakmaya niyetim yok. Ama ikimiz de yetişkiniz, bu kararın bize neye mal olabileceğinin farkındayız." Daha alçak bir sesle ekledi: "İkimiz de bu bedeli ödemeye hazırız ve bunu yine de iyi bir pazarlık olarak görüyoruz. Ama Wintrow daha çocuk sayılır ve gemi Bingtown'dan ayrılmadan önce daha yeni canlanmaya başlamıştı. Onları bırakamam. En azından onları görmeli, onlarla konuşmalı, nasıl olduklarını öğrenmeliyim."

"Evet, Kaptan Kennit bize onları ziyaret etmek için zaman ayırır," diye cevapladı Brashen kuru bir sesle. "Belki Divvytown'a dönüp kartvizit bırakmalı ve ne zaman evde olacağını sormalıyız."

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Ya Bingtown'a dönersek?" diye sordu Brashen, birden ciddi bir tavırla. "Paragon var, ve o iyi bir gemi. Vestritler hala bir yaşam gemisine sahip olacak, hem de parasını ödemişler. Sen ve ben omuz omuza durup ayrılmayı reddederiz. Tüccarlar Meydanı'nda düzgün bir düğünle evlenirdik. Tüccarlar buna izin vermezse, onları boş ver, Six Duchies'e yelken açar ve oradaki kara kayalardan birine söz verirdik."

Gülümsemek zorunda kaldı. Adam onu öptü ve devam etti: "Paragon'la birlikte her yere yelken açardık, Rain Wild Nehri'ni yukarıya, Jamaillia'yı geçip babanın çok iyi bildiği adalara giderdik ve onun yaptığı gibi ticaret yapardık. İyi ticaret yapar, çok para kazanır ve ailenin Rain Wilds'a olan borcunu öderdik. Malta istemediği biriyle evlenmek zorunda kalmazdı. Kyle öldü, bunu biliyoruz, onu kurtaramayız. Wintrow ve Vivacia kurtarılmak istemiyor gibi görünüyor. Anlamıyor musun, Althea? Sen ve ben hayatlarımızı alıp yaşayabiliriz. Fazla bir şeye ihtiyacımız yok, zaten her şeye sahibiz. İyi bir gemi ve iyi bir mürettebat. Sen benim yanımda. Hayattan tek istediğim bu. Kader bana her şeyi verdi ve lanet olsun, ben de bunu korumak istiyorum. Kolları aniden onu sardı. "Sadece evet de," diye tatlı bir şekilde ısrar etti, yumuşak nefesi kulağına ve boynuna sıcaklık verdi. "Sadece evet de, ben seni asla bırakmayacağım."

Kalbi kırılmıştı. "Hayır," dedi sessizce. "Denemeliyim, Brashen. Denemeliyim."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye inledi. Kollarını gevşetip ondan uzaklaştı. Yorgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Peki, aşkım, ne yapmayı öneriyorsun? Kennit'e ateşkes bayrağı altında mı yaklaşalım? Geceleyin ona gizlice yaklaşalım mı? Açık denizde ona meydan mı okuyalım? Yoksa Divvytown'a geri dönüp onu orada mı bekleyelim?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti kız. "Hepsi intihar gibi geliyor." Bir an durakladı. "Ateşkes bayrağı hariç. Hayır, bana öyle bakma. Deli değilim. Dinle. Brashen, Divvytown'da duyduğumuz her şeyi düşün. Oradaki insanlar ondan korktukları bir tiran olarak bahsetmiyorlar. O, halkının çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, sevilen bir hükümdar. Kolayca satabileceği köleleri özgür bırakıyor. Ele geçirdiği ganimetleri cömertçe paylaşıyor. Akıllı, mantıklı bir adama benziyor. Ateşkes bayrağı altında ona gidersek, en mantıklı yolun bizi dinlemek olduğunu anlayacaktır. Bizimle konuşmadan bize saldırarak ne kazanabilir ki? Ona fidye parası teklif edebiliriz, ama daha da önemlisi, en azından bir Bingtown Tüccar ailesinin iyi niyetini sunabiliriz. Eğer gerçekten Korsan Adaları'nı bir krallık haline getirmek istiyorsa, eninde sonunda meşru ticaret yapmaya mecbur kalacaktır. Neden Bingtown ile olmasın? Neden Vestritlerle olmasın?"

Brashen yastığa yaslandı. "İkna edici olması için her şeyi yazılı hale getirmelisiniz. Sözlü bir anlaşma değil, bağlayıcı bir sözleşme. Şu anda ona teklif ettiğimiz küçük fidye sadece başlangıç olur. Ticaret anlaşmaları asıl yem olur." Başını yastığa çevirip kızın gözlerine baktı. "Bingtown'daki bazılarının sana hain diye bağıracağını biliyorsun. Aileni bu tür haydutlarla bir anlaşmaya bağlayabilir misin?"

Kadın bir süre sessiz kaldı. "Babamın gibi düşünmeye çalışıyorum," dedi sonunda sessizce. "O, iyi bir tüccarın özelliğinin ileriye görebilme yeteneği olduğunu söyledi. Bugünkü anlaşmalarla yarının ticaretinin temellerini atmak. Bir ticaretten son kuruşu bile sıkıştırmak dar görüşlülük olur, derdi. Bilge bir tüccar, karşı tarafı kötü hissederek ayrılmasına asla izin vermez. Bence bu Kennit başarılı olacak. Ve başarılı olduğunda, Korsan Adaları ya Bingtown ile güneydeki tüm ticaretin arasında bir engel haline gelecek ya da bir ticaret durağı daha olacak. Bence

Bingtown ve Jamaillia'nın ayrılmak üzere olduğunu düşünüyorum. Kennit, Bingtown için güçlü bir müttefik ve değerli bir ticaret ortağı olabilir. Üzüntüyle değil, kesin bir kararlilikla iç geçirdi. "Sanırım bu riski göze alacağım. Bir teklifte bulunacağım, ama Bingtown'un tamamını temsil etmediğimi açıkça belirteceğim. Ancak, bir tüccar geldiğinde diğerlerinin de peşi sıra geleceğini ona bildireceğim. Vestrit ailesi adına konuştuğumu söyleyeceğim. Ona dürüstçe ne sunabileceğimi tam olarak karar vermem gerekiyor. Bunu başarabilirim, Brashen. Başarabileceğimi biliyorum." Kısa, hüzünlü bir kahkaha attı. "Anneme ve Keffria'ya söylediğimde çok kızacaklar. İlk başta. Ama en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmalıyım."

Brashen'in parmakları, kadının göğüslerinden birinin etrafında tembel bir daire çizdi, yıpranmış eli kadının solgun teninde koyu bir leke oluşturdu. Başını eğip kadını öptü ve sonra ciddi bir sesle sordu: "Sen düşünürkken ben de işime baksam olur mu?"

"Brashen, ben ciddiym," diye itiraz etti.

"Ben de," diye onu temin etti. Elleri kararlı bir şekilde vücudunda aşağı doğru ilerledi. "Çok ciddiym."

"Neden gülümsüyorsun?" Amber, Althea'nın dalgınlığını bozdu. Althea, Althea'ya yaramazca sırıttı.

Althea suçlulukla irkildi. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey," Jek, ranzasından ekşi bir sesle onayladı. Kolunu yüzüne atmıştı ve Althea onun uyuduğunu sanmıştı. Şimdi doğruldu. "Diğerlerinden biraz daha fazlasını aldığımız dışında hiçbir şey."

Amber'ın yüzü ciddileşti. Althea dilini ısırarak sessiz kaldı. Bu konuyu burada kapatmak en iyisiydi. Jek'in bakışlarına doğrudan karşılık verdi.

Jek aynı fikirde değildi. "En azından inkar etmiyorsun," dedi acı bir şekilde, oturarak. "Tabii, bunu inkar etmek oldukça zor olurdu, geç saatte buraya gelip, kremaya bulaşmış kedi yavrusu gibi mırıldanarak ya da yeni gelin gibi pembe yanaklarla kendi kendine gülümseyerek otururken." Althea'ya baktı ve başını eğdi. "Onun sakalını tıraş etmelisin, yoksa sakalları boynunu kızartacak."

Althea kendini durduramadan suçlu bir şekilde elini kaldırdı. Elini yanına indirdi ve Jek'in düz bakışlarını inceledi. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. "Sana ne?" diye sordu sessizce.

"Bu tamamen haksızlık olması dışında mı?" diye sordu Jek. "Kaptanın yatağına girerken aynı zamanda onun eşinin yerine geçmen dışında mı?" Jek ranzasından kalkıp Althea'nın önüne dikildi. Ona baktı. "Bazıları senin ikisini de hak etmediğini düşünebilir."

Uzun boylu kadının ağzı düz bir çizgiye dönüşmüştü. Althea derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. Jek, Altı Dükaliğin biriydi. Altı Dükaliğin gemilerinde, terfi konusunda çıkan anlaşmazlıklar güvertede yumruklarla çözüldü. Jek burada da bunu mu bekliyordu? Güvertede Althea'yı yenerse, ikinci kaptanlık pozisyonuna yükselebileceğini mi düşünüyordu?

Sonra Jek'in yüzünde her zamanki sırıtışı belirdi. Althea'nın omzuna tebrik için bir yumruk attı. "Ama bence ikisini de hak ediyorsun, sana en iyisini diliyorum." Kaşlarını kaldırıp sırıtışını genişleterek sordu: "Ee, iyi mi?"

Rahatlama onu uyuşturdu. Amber'ın yüzündeki ifade, Jek'in kandırdığı tek kişinin Althea olmadığını göstererek onu teselli etti. "Yeterince iyi," diye mırıldandı utanarak.

"Peki. Senin adına sevindim. Ama ona bunu sakın söyleme. Bir erkeğin, senin hala onun yapmasını istediğin bir şey olduğunu düşünmesini sağlamak en iyisidir. Bu onların hayal gücünü canlı tutar. Üst ranza benim." Jek, Amber'ın buna itiraz etmesini beklermişçesine ona baktı.

"Al bakalım," diye cevapladı Amber. "Ben aletlerimi alıp diğer ranzayı söküyorum. Hangisini isteriz sence, Jek? Katlanabilir masa mı, yoksa dönüp durmak için yer mi?"

"Haff boş yatağa taşınmıyor mu?" diye sordu Jek masumca. "Althea'nın ikinci kaptanlık görevini devralıyor. O zaman yatağı da almalı."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Althea gülümseyerek. "O, diğer mürettebatla birlikte baş tarafta kalacak. Onların biraz yerleşmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Lavoy ve onunla kaçan adamlar düzeni bozdu. Haff, onunla birlikte kaçanların korktukları için kaçtıklarını düşünüyor. Lavoy, Kennit'e karşı Brashen'in tarafında yer almaları gerektiğini, ona karşı gelmenin intihar olduğunu söylemiş."

Jek kahkahayla güldü. "Sanki bunu hepimiz bilmiyorduk da!" Althea'nın yüzündeki ifadeyi görünce biraz ciddileşti. "Üzgünüm. Ama başından beri şansımızın yok olduğunu bilmiyorlarsa, aptallardır ve onlardan kurtulduğumuz iyi oldu." Althea'nın az önce boşalttığı ranzaya kolayca tırmandı ve kendini üzerine attı. "Rahat. Ama yüksekte. Yüksekte uyumayı tercih ederim." Memnuniyetle iç geçirdi. "Peki. Brashen'ın sakladığı sır nedir?"

"Ne hakkında?" diye sordu Althea.

"Kennit ve ona ne yapmayı planladığı hakkında mı? Eminim iyi bir sırdır."

"Ah, o mu? Evet, öyle." Althea çantasını omzuna astı. Sa'nın başkalarını ölüme sürükleyenlere ne tür bir yargıda bulunacağını merak etmemeye çalıştı.

Mingsley dudaklarını sıktı ve çanak çömlekten yapılmış tuhaf fincanı dikkatlice yerine koydu. Fincanda mutfak bahçesinden toplanan nane çayı vardı. Chalcedealıların depolarda biriktirdikleri diğer eşyalarla birlikte, kaliteli Jamaillian çayı da alevlere teslim olmuştu. Boğazını temizledi. "Ee, bizim için ne yapabildin?"

Serilla ona düz bir bakış attı. Zaten bir karar vermişti. Roed Caern'den kurtulduğu için artık hiçbir erkek onu korkutamayacaktı. Özellikle de onu parmağında oynattığını sanan biri. Dün ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Sözünün eri olan Tintaglia, Kendry ve bulabileceği diğer yaşam gemilerini aramak için yola çıkmıştı. Onun yokluğunda, insanlar bir araya gelerek bağlayıcı bir anlaşma yapmaya çalıştılar. Görüşmelerin başlarında, Mingsley, Serilla'nın rızasını almadan onun adına konuşarak, belgenin son sözünün Serilla'ya verilmesi konusunda ısrar etti. "O Jamaillia'yı temsil ediyor," diye yüksek sesle söyledi. "Hepimiz Satrapy'nin tebaasıyız. Onun bizim adımıza ejderhayla müzakere etmesini kabul etmekle kalmamalı, yeni Bingtown'da bize doğru rollerimizi vermesi gerektiğini de kabul etmeliyiz."

Balıkçı Sparse Kelter ayağa kalkıp konuştu. "Bu hanımefendiye saygısızlık etmek istemem, ama onun otoritesini reddediyorum. İsterseniz Jamaillia'nın temsilcisi olarak aramıza oturup konuşabilirsiniz. Ama bu, Bingtown halkının halletmesi gereken bir mesele."

"Eğer ona hak ettiği otoriteyi vermeyecekseniz, Yeni Tüccarların burada kalması için bir neden görmüyorum," diye bağırdı Mingsley. "Eski Tüccarların topraklarımız üzerindeki haklarımızdan vazgeçmeye niyetleri olmadığı iyi bilinir ve..."

"Oh, git artık," dövmeli kadın iç çekerek söylemişti. "Ya da sus ve tanık ol. Ama tartışmamız gereken konular için yeterli zamanımız yok, senin tavırlarına bakacak vaktimiz yok."

Diğerleri ona bakmış, sessizlikleriyle onaylamışlardı. Mingsley tehditkar bir şekilde ayağa kalkmıştı. "Ben bazı şeyler biliyorum!" diye bağırmıştı. "Kaldığım için ve sizinle paylaştığım için pişman olacağınız şeyler. Burada kararlaştırdığınız her şeyi boşa çıkaracak şeyler. Şeyler ki..."

Ama "şeyler"in geri kalanı, iki kaslı genç Üç Gemi adamı onu kelimenin tam anlamıyla kaldırıp Konsey odasının dışına attığında kayboldu. Serilla'ya attığı son şaşkın bakış, onun kendi tarafını tutmasını beklediğini açıkça gösteriyordu. Serilla bunu yapmadı. Toplantıda otoriteyi ele geçirmeye de çalışmadı, ama önerildiği gibi Jamaillia'nın tanığı oldu. Ve tesadüfen, Bingtown Şartı'nın orijinal şartlarını çok iyi bilen bir tanık. Birçok hüküm konusunda, bilgisi Tüccarlarınkinden daha netti ve Bingtown Tüccarlarının bilgeliğine hayranlık duymasına neden oldu. Belki de Bingtown ve Jamaillia arasındaki yasal ilişkinin kesin bilgisinin onlara fayda sağlayabileceğini anlamaya başlamışlardı. Yeni Tüccarlar ise pek memnun değildi. Şimdi, sözcülerine bakarak, çatışmayı daha da ileriye götürmeye cesaret etmesini bekliyordu.

Mingsley, onun uzun sessizliğini utanç olarak algıladı. "Sana şunu söyleyeceğim. Bizi iki kez fena halde hayal kırıklığına uğrattın. Kimlerin dostun olduğunu unutma. Eski Anayasa'yı desteklemeyi ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde. O bize hiçbir şey sunmuyor. Eminim bizim için daha iyisini yapabilirsin." Fincanı tabağın üzerine koydu. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra," diye hatırlattı ona kurnazca.

Serilla çayından yavaşça bir yudum aldı. Davad'ın evinin salonundaydılar. Chalcedean akıncıları doğu kanadını yakmıştı, ama evin bu kısmı hâlâ yaşanabilir durumdaydı. Kendi kendine hafifçe gülümsedi. Fincanı çatlamamıştı. Küçük bir şeydi, ama onu memnun etti. Artık onu gücendirmekten korkmuyordu. Mingsley'e düzgünce baktı. Bir sınır çizmenin zamanı gelmişti. "Eski Şartı uygulamaya niyetliyim. Dahası, bunu yeni Bingtown'un temel dayanağı olarak önermeyi düşünüyorum." Ona parlak bir gülümsemeyle baktı, sanki

"Belki nehrin yukarısına gitmek isterseniz, Rain Wild Tüccarları size Dövmelilere sundukları statüyü sunabilir. Tabii ki, aynı şartlar geçerli olacaktır. Gerçek çocuklarınızı da yanınızda getirmelisiniz. Rain Wild ailelerine gelin gidince, onlar da Tüccar olurlar."

Masadan geri çekildi ve cebinden bir mendil çıkardı. Aceleyle dudaklarını sildi. "Bu fikir iğrenç. Arkadaşım, benimle alay mı ediyorsun?"

"Hiç de değil. Sadece, sözde Yeni Tüccarların da diğer herkesle birlikte pazarlık masasına oturmasının en iyisi olacağını söylüyorum. Ve diğer herkes gibi, burada kabul edilmek için belirli şartları yerine getirmeleri gerektiğini anlamaları gerekiyor."

Gözleri parladı. "Burada kabul edilmek! Burada olmaya hakkımız var. Satrap Cosgo'nun bizzat verdiği imtiyazlarla bu topraklara ve..."

"Ondan fahiş rüşvetler ve hediyeler karşılığında satın aldığınız imtiyazlar. Çünkü ona rüşvet vermenin böyle bir imtiyaz almanın tek yolu olduğunu biliyordunuz. Size yasal olarak veremeyeceği şeyi ondan satın alınız. O imtiyazlar sahtekarlık ve bozulmuş sözler üzerine kuruluydu." Bir yudum daha çay içti. "Öyle olmasaydı, onlara bu kadar para ödemeyi asla kabul etmezdin. Sen yalan satın aldın, "Yeni Tüccar" Mingsley. Şimdi gerçek Bingtown'a ulaştı. Gerçek şu ki, Üç Gemi göçmenlerinin burada olma hakkı var. Buraya ilk geldiklerinde Bingtown Tüccarları ile müzakere ettiler. Dün gece, müzakereleri devam etti. Chalcedean istilasına karşı yaptıkları her şeyin karşılığı olarak, onlara arazi ve Konsey'de oy hakkı verilecek. Tabii ki, asla Bingtown Tüccarları olamayacaklar. Ailelerden biriyle evlenmedikçe olmaz. Ancak, Bingtown Tüccarlarının artık gerçek bir yönetici sınıf olmaktan çıkıp, bir tür tören aristokrasisi haline geleceğini düşünüyorum. Dahası, Üç Gemi aileleri Üç Gemi olmanın ayrıcalığını çok önemsiyor gibi görünüyor. Rain Wilds'a gitmek yerine Bingtown'da kalmayı seçen Dövmeliler, Bingtown'un yeniden inşasına yardım ederek kendi topraklarını kazanma fırsatına sahip olacaklar. Bunu yapanlar, topraklarıyla birlikte oy hakkı kazanacak ve diğer tüm toprak sahipleriyle eşit haklara sahip olacaklar.

"Ah, peki o zaman." Mingsley sandalyesine yaslandı ve ellerini memnuniyetle karnının üzerine koydu. "Bunu bana en başta söylemeliydin. Oy kullanma ve kasabanın kontrolü arazi mülkiyetine dayalı olacaksa, biz Yeni Tüccarların korkacak bir şeyi yok."

"Elbette, bu doğru. Yasal olarak bir arazi edindiğinizde, siz de Konsey'de oy kullanabileceksiniz."

Yüzü kızardı, sonra karardı, o kadar ki kadın onun bayılacağından korktu. Konuştuğunda, sözleri çaydanlıktan çıkan buhar gibi ağzından fışkırdı. "Bizi ihanet ettin!"

"Peki nasıl hizmet edilmesini bekliyordun? Satrapy'yi bir kez ihanet ettin, Cosgo'yu yasadışı olduğunu bildiğin hibeleri sana vermesi için kandırdın. Sonra buraya geldin ve Bingtown'u daha da ihanet ettin, kölelikle kıyılarını kirlettin, ekonomisini ve yaşam tarzını baltaladın. Ama bu da sana yetmedi. Sen ve yandaşların her şeyi istediniz, sadece Bingtown'un topraklarını değil, Bingtown'un gizli ticaretini de."

Çayını yudumlamak ve ona gülümsemek için bir an durdu. "Ve bunun için Satrap'ı ölüme terk etmeye razı oldun. Onun katledilmesini, Chalcedeans'ın Bingtown Tüccarlarını öldürmesi için bir bahane olarak kullanacaktın, yeter ki onların servetini kendinize saklayabilseydiniz. Ama Chalcedians tarafından bir kez ihanete uğradın. Bu seni çok şaşırttı! Ama dersini almadın. Bunun yerine, Satrap'ı eğdiğin gibi beni de eğmeye çalıştın, servetle değil, tehditlerle. Eh, şimdi yine ihanete uğradın, bu kez benim tarafımdan. Eğer benim her zaman inandığım şeyleri savunmamı ihanet olarak adlandırırsan.

Çok makul bir sesle devam etti: "Üç Gemi halkı ve kölelerle birlikte Bingtown'u yeniden inşa etmeye çalışan yeni tüccarlara toprak verilecek. Bunu Bingtown halkı kendileri kararlaştırdı, ben hiç zorlamadım. Alabileceğiniz en iyi teklif bu. Ama kabul etmeyeceksiniz, çünkü kalbiniz burada değil. Hiçbir zaman da olmadı. Eşleriniz ve mirasçılarınız burada değil. Bingtown, sizin için yağmalanacak bir yerdi, asla eviniz olmadı, asla yeni bir şans olmadı."

"Peki Jamaillia filosu buraya vardığında ne olacak?" diye sordu. "Jamaillia'ya gönderilen kuşlar, Satrap'a karşı Eski Tüccarların ihanetini beklemeleri için onları hazırladı. Bakın, tahminimiz doğru çıktı!"

Bingtown Tüccar arkadaşlarınız Satrap'ı ölüme gönderenlerdi."

Sesi soğuktu. "Çok cesursun, Satrap Cosgo'ya karşı komploda rolünü itiraf ediyorsun, sonra da sonuçlarıyla beni tehdit ediyorsun?" Soylu bir inanmazlıkla başını salladı. "Jamaillia bize karşı bir filo toplayacak olsaydı, şimdiye kadar yapardı. Çok yanılmıyorsam, kuzeye yelken açıp Bingtown'u yağmalamayı umanlar, sahip olduklarını korumak için evlerinde kalmak zorunda kaldılar. Bu Jamaillia filosu gelirse, pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Sana temin ederim, Jamaillia hazinesinin mali durumunu çok iyi biliyorum. Satrap'ın ölümü ve iç savaş tehdidi, çoğu soylunun servetini ve gücünü evinde tutmasına neden olacaktır. Komplonun amacını biliyorum. Jamaillia'daki ortaklarınızın gemilerle gelip Bingtown'u size teslim edeceğini umuyordunuz. Chalcedeans'ın açgözlülüğü artarsa diye bu yedek savunma planını akıllıca bulmuşsunuzdur. Ve tam da beklediğiniz gibi, çok daha erken gerçekleşti.

Küçük bir iç çekip kendine biraz daha çay döktü. Sosyal bir gülümsemeyle, çaydanlığı Mingsley'in fincanına doğru sorgulayıcı bir şekilde salladı, sonra onun öfkeli sessizliğini bir reddetme olarak yorumladı. Konuşmasına devam etti. "Bu filo buraya varırsa, diplomasiyle, sıcak bir karşılama ve iyi korunmuş bir limanla karşılanacaklar. Haksız bir Chalcedean saldırısının ardından kendini yeniden inşa eden bir şehir bulacaklar. Bingtown'daki Yeni Tüccarların konumunu tamamen farklı bir açıdan değerlendirmenizi öneririm. Satrap ölmemişse ne yapacaksınız? Eğer ejderha Malta Vestrit'in hayatta olduğunu söylerken doğruyu söylüyorsa, belki Satrap da onunla birlikte hayatta kalmıştır. Bu sizin için ne kadar rahatsız edici olabilir? Özellikle de, sizin kendi elinizden, ona karşı bir Yeni Tüccar komplosu olduğunu biliyorum. Tabii ki sizin şahsen bu komploda parmağınız yok." Nane çayına biraz bal karıştırdı. "Her halükarda, filoya güç gösterisiyle ya da iç kargaşayla değil, nazik ve diplomatik bir karşılama ile karşılaşılırsa... şey." Başını ona doğru eğdi ve çekici bir gülümsemeyle baktı. "Göreceğiz. Oh. Bu Jamaillian filosunun önce Korsan Adaları'ndan geçmekle kalmayıp, Chalcedean "devriye" gemilerinden de geçmesi gerektiğini hatırlatmış mıydım? Bence bu, öfkeli bir arı kovanının yanından geçmek gibi olacak. Filo bize ulaşırsa, barışçıl bir liman ve

bir ejderha koruyucusu olduğu için mutlu olabilirler." Çayını tekrar karıştırarak boş boş sordu, "Yoksa Tintaglia'yı unuttun mu?"

"Bunu pişman olacaksın!" Mingsley ona söyledi. Çanak çömlek ve çatal bıçakların gürültüsüyle ayağa kalktı. "Sen bizimle birlikte iktidara taşınacaktın! Jamaillia'ya zengin bir kadın olarak dönebilir, medeniyet ve kültür içinde hayatının geri kalanını yaşayabilirdin. Bunun yerine kendini bu ücra kasabaya ve köylü halkına mahkum ettin. Buradakiler Satrapy'ye saygı duymazlar. Burada tek başına başka bir kadından farksız olacaksın!"

Odanın kapısını çarpıp dışarı fırladı. *Tek başına başka bir kadın.* Mingsley, Serilla'ya lanet okurcasına bir sözle aslında bir lütuf verdiğini bilmiyordu.

Kendry yelken açarak limana geri döndü. Güvertede çalışan mürettebatın sayısı azalmıştı, ama yine de iyi bir hızla ilerliyorlardı. Reyn Khuprus, yarı yıkık bir deponun iskelet gibi çatısında oturmuş, onun gelmesini izliyordu. Yukarıda, Tintaglia bir tur attı ve gümüş rengi parladı. Ejderha, Reyn'in zihnine kısa bir an dokundu. "Onun adı Ophelia. O da geliyor."

Adamlar Kendry'yi parçalanmış rıhtımlardan birine yanaştırıp bağlarken Reyn onu izledi. Yaşayan gemi değişmişti. Sevimli, çocuksu figür başı selam vermek için kollarını sallamadı, güvenli dönüşünü sevinçle alkışlayıp bağırmadı. Bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü kapalıydı. Reyn ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Tintaglia, Kendry'ye onun gerçekte kim ve ne olduğunu söylemişti. Kendry ile son birkaç seferinde, geminin yüzeyinin altında gizlenen ejderhanın varlığını rahatsız edici bir şekilde hissetmişti. Şimdi o anılar tam anlamıyla canlanacaktı.

Reyn'in içinde yavaş ve korkunç bir farkındalık uyandı. Her yaşam gemisinde bu değişimi görmek zorunda kalacaktı. Her üzgün ya da kapalı yüzle, atalarının yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bilerek ya da bilmeyerek, ejderhaların hayatlarını ellerinden almış ve ruhlarını cinsiyetsiz, kanatsız bir gemi olarak sonsuza mahkum etmişlerdi. Ophelia adlı yaşam gemisinin Chalcedeans ile olan karşılaşmalarında galip geldiğini bilmek onu mutlu etmeliydi. Bunun yerine, Grag Tenira hayatı boyunca sevdiği gemiye selam vermek için aşağı indiğinde ve onun yerine öfkeli bir ejderha ile karşılaştığında orada olmak istemiyordu.

karşılaşmasını istemiyordu. Yaraladığı sadece ejderhalar değildi; yakında arkadaşının gözlerinde Bingtown'un yaşam gemisi ailelerine verilen zararı görecekti.

Çok fazla değişiklik, çok fazla şans, diye düşündü. Artık ne hissettiğini anlayamıyordu. Mutlu olması gerekirdi. Malta hayattaydı. Bingtown sağlam bir ittifak kurmuş ve ejderhanın işareti için bir antlaşma hazırlamıştı. Chalcedalılar, en azından şimdilik, yenilmişti. Ve gelecekte, her şey yolunda giderse, keşfedip öğrenebileceği başka bir Elderling şehri daha olacaktı. Bu sefer, yağma ve aceleyle hazine çalma olmadan, sorumlu kişi o olacaktı. Malta onun yanında olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Her şey iyileşecekti.

Nedense bunun gerçek olacağına inanamıyordu. Tintaglia aracılığıyla Malta'dan aldığı kısa his, aç bir adam için sıcak yemeğin kokusu gibiydi. Onun var olma ihtimali, kalbindeki özlemi gidermeye yetmiyordu.

Altındaki binadan gelen bir ses üzerine aşağıya baktı, başıboş bir köpek ya da kedi görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, Selden'in aşağıdaki enkazın arasında yolunu bulmaya çalıştığını gördü. "Çık oradan!" diye sinirli bir şekilde bağırdı. "Bütün çatı üstüne çökebilir, görmüyor musun?"

"Bu yüzden sen orada oturuyorsun," diye Selden etkilenmeden ona seslendi.

"Sadece limanı görebileceğim ve Tintaglia'nın dönmesini bekleyebileceğim bir yer arıyordum. Hemen aşağı iniyorum."

"İyi. Tintaglia bakım için gitti, ama yakında Konsey'in hazırladığı parşömene damgasını vurmak için geri dönecek." Nefes aldı. "Kendry'nin derhal erzak ve mühendislerle yüklenip nehre gönderilmesini istiyor, böylece işine başlayabilecek."

"Malzemeler nereden gelecek?" Reyn alaycı bir şekilde sordu.

"O pek umursamıyor. Kendry'nin önce inşaatçıları oraya götürmesini, Trehaug'da nehrin yolunu bilenleri almasını ve sonra da tarama yapılmasını istediği yere gitmesini önerdim. Ne yapılması gerektiğini görmeleri gerekiyor, sonra nasıl yapacaklarını planlayabilirler."

Reyn ona bu kadar çok şeyi nereden bildiğini sormadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve binanın saçağına doğru geri döndü. Kış güneşi, Selden'in kaşlarında ve dudaklarında pul pul parıldayan izleri uyandırdı. "Seni beni çağırmaya gönderdi, değil mi?" Reyn son atlayışını yaparken sordu. "Orada olduğumdan emin olmak için mi?"

"Seni orada isteseydi, sana kendisi söylerdi. Hayır. Senin orada olacağından emin olmak için kendim geldim. Böylece onu sözüne sadık tutabilirsin. Kendi başına kalırsa, önce yılanları ve diğer koza içindeki ejderhaların hayatta kalma olasılığını düşünecektir. Bu işi ona bırakırsak, Malta'yı aramaya çıkması günler değil, aylar sürer."

"Aylar mı!" Reyn öfkeyle doldu. "Bugün yola çıkmalıyız!" İçine kötü bir his çöktü. Günler sürecekti. Sadece sözleşmeyi imzalamak bile bir gün sürerdi. Sonra nehir yukarıya gidecekleri seçilmeli, Kendry'ye erzak sağlanmalıydı. "Malta onu kurtarmak için onca şeyi yaptı, en azından biraz minnettarlık duyması gerekirdi."

Çocuk kendi kendine kaşlarını çattı. "Malta'dan hoşlanmadığı için değil. Ya da senden. O hiç öyle düşünmüyor. Ejderhalar ve yılanlar onun için insanlardan çok daha önemli, kendi türünü kurtarmakla Malta'yı kurtarmak arasında seçim yapmasını istemek, sana Malta ile bir güvercin arasında seçim yapmanı istemek gibi bir şey."

Selden durakladı. "Tintaglia'ya göre çoğu insan birbirine çok benziyor ve endişelerimiz gerçekten önemsiz konular gibi görünüyor. Bu tür şeyleri onun için önemli hale getirmek bize bağlı. Planlarında başarılı olursa, dünyamızı bizimle paylaşan başka ejderhalar da olacak. Sadece onlar bunu bizim onların dünyasını paylaştığımız olarak görecektir. Büyükbabam derdi ki, "Biriyle ilişkiye başlarken, onunla nasıl devam etmek istediğin gibi davran." Bence bu ejderhalar için de geçerli olabilir. Bence şimdi ondan ve türünden ne beklediğimizi belirlemeliyiz."

"Ama ayrılana kadar günlerce beklemek..."

"Birkaç gün beklemek, sonsuza kadar beklemekten iyidir," diye işaret etti Selden. "Malta'nın hayatta olduğunu biliyoruz. Hayatı tehlikede miydi sence?"

Reyn iç geçirdi. "Bilemiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "Malta'yı hissedebiliyordum. Ama sanki bana dikkat etmiyor gibiydi."

İkisi de sessiz kaldı. Kış günü soğuktu ama gökyüzü hala masmavi ve açıktı. Sesler duyuluyordu ve çekiç sesleri şehrin her yerinde yankılanıyordu. Bingtown sokaklarında birlikte yürürken Reyn havadaki değişimi hissedebiliyordu. Her yerde, hareketli faaliyetler yarınları olan umutları ve inancı açıkça gösteriyordu. Dövmeli ve Üç Gemi halkı, eski ve yeni tüccarlarla birlikte çalışıyordu. Çok az sayıda dükkan yeniden açılmıştı, ama sokak köşelerinde deniz ürünleri ve yabancı otlar satan gençler vardı. Kasabada daha fazla insan vardı. Reyn, mülteci akınının tersine döndüğünü ve Bingtown'dan çevre bölgelere kaçanların geri döndüğünü düşündü. Rüzgar yön değiştirmişti. Bingtown küllerinden yeniden doğacaktı.

"Ejderhalar hakkında çok şey biliyorsun," dedi Reyn, Selden'e. "Bu bilgi birdenbire nereden geldi?"

Selden cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Ben bir Yağmur Vahisi'ne dönüşüyorum, değil mi?"

Reyn ona bakmadı. Selden'ın şu anda yüzüne bakmak isteyeceğinden emin değildi. Reyn'in kendi görünüşündeki değişiklikler hızlanıyor gibiydi. Tırnakları bile kalınlaşıyor ve boynuzsu bir hal alıyordu. Genellikle bu tür değişiklikler Rain Wilder'larda orta yaşa gelene kadar görülmezdi. "Kesinlikle öyle görünüyor. Bu seni üzüyor mu?"

"Pek değil. Annem pek sevmiyor galiba." Reyn buna tepki veremedi, devam etti: "Artık Rain Wilder'ın rüyalarını görüyorum. Şehirde uykuya daldığım gece başladılar. Beni bulduğunda bir tanesinden uyandırdın. O zaman Malta'nın duyduğu gibi müziği duyamıyordum, ama şimdi geri dönersem duyabileceğimi düşünüyorum. Bu bilgi içimde büyüyor ve nereden geldiğini bilmiyorum." Pullu kaşlarını çattı. "Bu bilgi başka birine aitti, ama bir şekilde şimdi bana geliyor. Buna "hatıralara boğulmak" mı deniyor, Reyn? Hatıralar içimden akıp gidiyor. Delireceğim mi?"

Elini çocuğun omzuna koydu ve sıktı. Böyle bir yükü taşıyacak kadar ince ve dar bir omuz. "İlle de öyle olmayacak. Hepimiz deliye dönmüyoruz. Bazılarımız akıntıyla yüzmeyi öğreniyor."

20

TUTUKLULAR

"Yeterince sıcak olacağından emin misin?" Jani Khuprus ona tekrar sordu.

Selden, Reyn'e sempatiyle gözlerini devirdi ve Rain Wilder kendini gülümserken buldu. "Bilmiyorum," diye cevapladı Reyn dürüstçe. "Ama daha fazla giysi giyersem, ejderha beni taşıırken giysilerimden kayıp düşeceğimden korkuyorum."

Bu onu susturdu. "Ben iyiyim anne," diye onu rahatlattı. "Kötü havada yelken açmaktan daha kötü olamaz."

Tüccarlar Meydanı'nın arkasında aceleyle temizlenmiş bir alanda duruyorlardı. Tintaglia, bundan böyle Tüccarların kontrolündeki her şehirde ejderhaların rahatça inebilecekleri kadar geniş bir açık alan olması gerektiğini emretmişti. Ve bir ejderha bir şehre inmeye karar verdiğinde, şehir sakinleri bu yaratığa sıcak bir karşılama ve yeterli bir yemek sunmak zorundaydı. "Yeterli yemek"ın ne olduğu konusunda anlaşmak birkaç saat sürmüştü. Et canlı olmalı ve en az "bir yaşını doldurmuş, etli bir boğa buzağı" büyüklüğünde olmalıydı. Bingtown'da sığır otlatacak arazi olmadığı için daha çok kümes hayvanı alabileceği söylendiğinde, biri ona her ziyaretinde ılık yağ ve pullarını temizlemeye yardım teklif edene kadar somurtmuştu. Bu onu yatıştırmış görünüyordu.

Günler bu tür tartışmalarla geçmişti, ta ki Reyn delireceğini düşünene kadar. Bingtown ve Trehaug'a hizmet eden **b i r** düzine kadar hayatta kalan güvercin, yorgunluktan uçamaz hale gelmişti. Gönderilen ve alınan kısa mektuplar, iki şehirde olup bitenleri açıklamaya yetmiyordu. Reyn, üvey babası ve üvey kız kardeşinin şehre sağ salım döndüklerini bildiren tek satırlık bir mektup aldığıında rahatlamıştı. Bendir, Tintaglia'nın

Tintaglia'nın gönderdiği küçük nehir haritasında gösterdiği yeri bulmak için nehir yukarı doğru yola çıkmıştı. Nehri derinleştirmenin bir yolunu düşünmeye ve gömülü bir şehrin izlerini aramaya başlayacaktı. Hedeflerine yaklaşımdan memnun olan Tintaglia, sonunda Malta'yı aramak için yola çıkmayı kabul etmişti. Reyn, ayrılışını izlemek için toplanan kalabalığın büyüklüğüne şaşırmıştı. Muhtemelen meraklarından çok, görevine olan ilgisizliğinden dolayı gelmişlerdi. Malta'nın hayatı ya da ölümü onları pek ilgilendirmiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Tintaglia sinirli bir şekilde. Aralarındaki bağ sayesinde, zihninde konuştu, böylece Reyn onun kızgınlığını *hissedebildi*.

Kararlı bir şekilde, onun duygularını kendininkilerden ayırdı. Ne yazık ki, bu onu gerginlik ve korkudan başka bir şey hissetmemesine neden oldu. Ejderhanın yanına yaklaştı. "Hazırım."

"Öyleyse çok iyi," diye cevapladı. Veda etmek için toplananlara bakışlarını gezdirdi. "Döndüğümde ilerleme görmek istiyorum. Büyük ilerleme."

Selden aniden annesinin yanından ayrıldı ve küçük bir bez çantayı Reyn'in eline tutuşturdu. Çanta tıkırdadı. "Al bunları. Malta'nın eşyaları. İşine yarayabilir."

Reyn ciddiyle küçük çantanın ağzını açtı, içinde bir mücevher parçası bekliyordu. Bunun yerine, bir avuç renkli bal damlası buldu. Şekerden başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Selden omuz silkti.

"Dün eski evimizdeydim, orada ne kalmış bakıyordum. Neredeyse her şey çalınmış ya da tahrip edilmişti. Ben de daha az dikkat çekecek yerlere baktım." Selden gülümsedi, bir anda küçük bir kardeş gibi. "Malta'nın şekerlerini nereye sakladığını hep biliyordum." Gülümsemesi yumuşadı. "Bal damlalarını çok sever. Ama soğukta sana enerji verir. Yerseniz, sakıncası olmaz herhalde."

Bu tam Malta'nın yapacağı bir şeydi. Belirsiz bir yarın için tatlıları saklamak. Reyn çantayı kesesinin üstüne koydu. "Teşekkür ederim," dedi ciddi bir sesle. Yüzünü yün bir peçeyle örttü ve ceketinin yakasına sıkıştırdı. Yüzünü sıcak tutacaktı ama görüşünü kısıtlıyordu.

"Akıllıca," dedi Selden cesaret verici bir şekilde. "Çok değiştin, biliyor musun? Seni ilk gördüğümde, Malta'nın pek aldırmayacağını düşünmüştüm. Ama şimdi çok daha sertleşmişsin." Çocuk, farkında olmadan elini yüzüne kaldırdı

elini yüzüne götürdü ve parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Beni görünce çok sinirlenecek," diye neşeyle tahmin etti.

Ejderha arka ayakları üzerinde yükseldi. "Acele et," diye Reyn'e sertçe emretti. Selden'e ise daha nazikçe konuştu. "Kenara çekil, küçük ozan, ve gözlerini başka yere çevir. Kanatlarımdan fırlayan tozla gözlerini kör etmek istemem."

"Teşekkür ederim, Yüce Varlık. Gerçi kör olmak o kadar da büyük bir kayıp olmayabilir, eğer son gördüğüm şey senin yükselişin, parıldayan gümüş ve mavi renklerin olursa. Böyle bir anı, hayatımın sonuna kadar bana güç verebilir."

"Dalkavuk!" Ejderha onun sözlerini reddetti, ama memnuniyetini gizlemedi. Selden uzaklaşır uzaklaşmaz, Reyn'i yerden oyuncak gibi kapıp havaya kaldırdı. Onu göğsünden tuttu, bacakları ve ayakları sallanıyordu.

Kanatlarını salladı ve güçlü arka ayakları üzerinde çömeldi. Bir, iki kez kanatlarını ölçülü bir şekilde çırttı. Reyn veda etmek için seslendi, ama nefesini toplayamadı. Ejderha ani bir hareketle yukarı sıçradı ve Reyn'in başı geriye doğru savruldu. Veda nidaları, kanatlarının düzenli gürültüsü içinde kayboldu. Soğuk rüzgardan korunmak için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığı anda, mavi ve gri renkli, üzerinde dalgalar gibi desenler oluşan parlak bir halı gördü. Denizin çok, çok aşağıda olduğunu fark etti. Altında derin, soğuk sudan başka hiçbir şey yoktu. Yükselen korkuyla yutkundu.

"Peki. Nereye gitmek istiyordun?"

"Nereye gitmek istiyorum? Tabii ki Malta'ya."

"Sana daha önce söyledim, onun hayatta olduğunu hissediyorum. Bu, nerede olduğunu bildiğim anlamına gelmez."

Yıkım Reyn'i yuttu. Ejderha aniden ona acımaya başladı. "Ne yapabileceğine bir bak," diye önerdi. Onun aracılığıyla, Reyn yine Malta'nın farkındalığını paylaştı. Gözlerini kapattı ve ne işitme, ne görme, ne de koklama olan, ama üçünün de ürkütücü bir gölgesi olan o duyuya daldı. Kendini, soğuk havada onun kokusunu tadabiliyormuş gibi ağzını açıp derin nefes alırken buldu. Kendinden bir şeyin, ona doğru akıp gittiğinden emindi.

Sıcak, uykulu bir yorgunluk içinde birleştiler. Rüya kutusunu paylaştıkları zamanki gibi, onun dünyasına dair algılarını deneyimledi. Sıcak. Yavaş bir sallanma hareketi. Onunla birlikte derin nefes aldı ve bir geminin eşsiz kokusunu tattı. Kendi bedeninin farkındalığını gevşetip ona daha cesurca uzandı. Etrafında sıcak yatak örtüleri hissetti. Onun derin nefes alıp verme ritmini yakaladı ve ona katıldı. Kız yanağını elinin üzerine koymuş uyuyordu. O el oldu, kızın yanağının sıcak yumuşaklığını okşadı. Onu okşadı. Kız uykusunda gülümsedi. "Reyn," diye selamladı, onun gerçek varlığını fark etmeden.

"Malta, aşkım," diye karşılık verdi nazikçe. "Neredesin?" "Yatakta," diye iç geçirdi. Sesinde sıcak bir ilgi vardı. "Nerede?" diye ısrar etti, o daveti üzülerek görmezden gelerek.

"Bir gemide. Chalcedean gemisi."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu çaresizce. Sinir bozucu soruları kızın rüyasıyla atıştıka, onunla olan bağlantısının zayıfladığını hissedebiliyordu. Ona sıkıca sarıldı, ama kız, cevap vermesi için ısrarından rahatsız olarak uykusundan uyandı. "Nereye?" diye sordu. "NEREDE?"

"Jamaillia'ya gidiyoruz!" Malta kendini yatakta dik otururken buldu. "Jamaillia'ya gidiyoruz," diye tekrarladı, ama bu sözleri neyin tetiklediğini hatırlayamadı. Çok ilginç bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu, ama şimdi rüyasının tek bir parçasını bile hatırlayamıyordu. Aslında bu neredeyse bir rahatlamaydı. Gündüzleri düşüncelerini kontrol edebiliyordu. Geceleri ise, hain zihni ona Reyn'in rüyalarını getiriyordu, kaybın acısıyla tatlı rüyalar. Yüzünde gözyaşlarıyla uyanmaktansa, uyanıp hiçbir şey hatırlamamak daha iyiydi. Ellerini yüzüne götürdü ve yanaklarına dokundu. Birinde garip bir karıncalanma hissetti. Esnedi, sonra tamamen uyanık olduğunu kabul etti. Yorganı geri attı ve esneyerek ayağa kalktı.

Artık odanın lüksüne neredeyse alışmıştı. Bu, odadan aldığı zevki azaltmamıştı. Kaptan ona iki tayfa vermiş ve Satrap'ın daha rahat etmesi için ambarı aramasına izin vermişti. O da tüm lllğn bir kenara bırakmıştı. Yere serilmiş yumuşak ynl kalın bir halı ve parlak desenli perdeler odayı ısıtıyordu. Dumanlı fenerlerin yerini ř amdanlar almıştı. Yığılmış battaniye ve kürkler onun yatağını oluşturuyordu. Satrap'ın yatağı kalın ayı postları ve

koyun derileriyle kaplıydı. Yanında özenle yapılmış bir nargile duruyordu ve etrafını damask kumaştan perdeler rüzgardan koruyordu.

Perdenin arkasından onun düzensiz horlaması geliyordu. İyi. O uyanmadan önce giyinmek için zamanı vardı. Sessizce odanın diğer ucuna doğru ilerledi, büyük bir sandığı açtı ve içindeki giysilerin arasını karıştırdı. Her renk ve dokudan kumaşlar ellerine değdi. Sıcak, yumuşak ve mavi bir şey seçti ve çıkardı. Bornozu kendine tuttu. Çok büyüktü ama idare ederdi. Satrap'ın yatak örtülerine rahatsız bir şekilde baktı, sonra mavi bornozu başına geçirdi. Altında geceliğini bıraktı, sonra uzun mavi kollara kollarını soktu. Üzerinde, son giyenin kokusu olan hafif bir parfüm kokusu vardı. Bu güzel giysilerin sandığının Chalcedeans'a nasıl geldiğini merak etmedi. Kendisi paçavra içinde gitse, giysilerin gerçek sahibine hayatı geri gelmezdi. Sadece kendi hayatta kalması daha tehlikeli hale gelirdi.

Sandığın kapağında bir ayna vardı, ama Malta ona bakmaktan kaçındı. Sandığı ilk kez sevinçle açtığında, gördüğü ilk şey kendi yansıması olmuştu. Yara izi, hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Neredeyse burnuna kadar uzanan, soluk, dalgalı bir çift çıkıntı şeklindeydi ve saçlarının arasında kayboluyordu. İnanamadan yumrulu yara izine dokundu, sonra dehşetle sandıktan uzaklaştı.

Satrap gülmüştü.

"Gördün mü?" diye alay etti. "Sana söylemiştim. Kısa süreli güzelliğin sona erdi, Malta. Yararlı ve uyumlu olmayı öğrenmen akıllıca olur. Artık sana kalan tek şey bu. Sahip olduğun gurur, kendini kandırmaktan başka bir şey değil."

Onun nefret dolu sözlerine cevap veremedi. Sesi kesilmişti, bakışları kendi görüntüsüne takılmıştı. Bir süre sessizce bakakaldı, hareket edemedi, düşünemedi.

Satrap, ayağıyla onu dürterek büyüyü bozdu. "Kalk ve işine bak. Bu akşam kaptanla yemek yiyeceğim ve sen henüz kıyafetlerimi hazırlamadın. Ve Sa'nın adını, kafandaki yarayı kapat. Tüm mürettebatın, sen göstermeden bile yüzünün çirkinleştiğini bilmesi yeterince aşağılayıcı."

Uyuşmuş bir sessizlik içinde ona itaat etti. O gece, köpek gibi sandalyesinin yanındaki yere oturdu. Kendini Kekki'yi hatırladı, itaatkar ama uyanık. Chalcedeanca birkaç kelime dışında, masadaki konuşmalar ona ulaşmıyordu. Ara sıra ona yemek uzattı. Bir süre sonra, onun bir yemeği tattıktan sonra beğenmediğini anladı. Adam, parmaklarını onun elbisesine kayıtsızca sildiğinde bile, sert bir gülümsemeyle sessiz kaldı. Masadaki adamlar bir ara ondan bahsettiler. Satrap bir şey söyledi, kaptan cevap verdi ve sonra herkes güldü. Satrap, sanki ona iğrenç bir şekilde yakın oturuyormuş gibi, ayağıyla onu aşağılayıcı bir şekilde dürttü.

Buna ne kadar incindiğine şaşırdı. Hiçbir şeye bakmadan yüzüne küçük bir gülümseme takındı. Diğer gemilerden yağmalanmış zengin yemekler ve değerli şaraplarla ziyafet çektiler. Yemekten sonra, Kaptan Deiari'nin kendi lake kutudaki nadir zevk otlarını paylaştılar. Daha sonra Satrap, bu geminin korsan gemisi olmadığını, onun devriye gemilerinden biri olduğunu ve tüm ganimetlerin kaçakçılardan ve gerçek korsanlardan el konulan mallar olduğunu küçümseyerek anlattı. Hatta, Jamaillia'daki en sevdiği soylulardan birinin bu geminin yapımına büyük katkıda bulunduğunu ve ganimetlere ilgi duyduğunu da ekledi.

Bütün akşam maskesini takılı tutmayı başarmıştı. Satrap'ı görev bilinciyle kamarasına kadar takip edip yatmak için soyunmasına yardım ettiğinde ve onun ilgisiz yaklaşımlarına direndiğinde bile soğukkanlılığını korumuştı. Ancak Satrap'ın uyuduğundan emin olduktan sonra gözyaşları akmaya başladı. Uyumlu ve kullanışlı. Hayatında geriye kalan tek şey bu muydu? Yavaş yavaş dehşete kapılan kız, bunun annesinin sözlerine benzediğini fark etti. Chalcedo'lu babasına uyumlu ve yararlı. Onu şimdi görebilseydi ne düşündürdü? Dehşete kapılır mıydı, yoksa sonunda zarif bir kadın olmayı öğrendiğini mi düşündürdü? Sevdiği biri hakkında böyle şeyler düşünmek acı vericiydi. Her zaman, babasının onu tüm çocukları arasında en çok sevdiğine inanmıştı. Ama onu nasıl seviyordu? Bağımsız bir genç kadın, bir tüccarın kızı olarak mı? Şu anda oynadığı rolü daha mı çok onaylardı?

Mavi cüppenin korsesini sıkıca bağlayıp eteğine basmamak için kemerini sıkıca bağlarken aynı düşünce aklından çıkmıyordu. Saçlarını topladı ve ensesine tutturdu. Yara izini bir eşarp ile gizledi. Hazırlandığında aynada yüzüne baktı. Gemi hayatı cildine hiç yakışmamıştı. Gözleri ve dudakları rüzgardan kızarmış, cildi solgun ve sönük görünüyordu. "Kaba görünüyorum," diye fısıldadı kendi kendine. "Sanki çok çalışmış bir hizmetçi gibi."

rüzgârla yıpranmış gözleri ve dudakları dışında çok solgundu. "Kaba görünüyorum," diye fısıldadı kendi kendine. "Sıkı çalışan bir hizmetçi gibi."

Kararlı bir şekilde sandığın kapağını kapattı. Kaptan ve mürettebatın saygısını kazanmasını sağlayan görünüşü değil, tavırlarıydı. Şimdi bunu kaybederse, onlarla başa çıkma yeteneğini de kaybedecekti. Cosgo'nun onsuz bu maskaralığı sürdürebileceğine pek inanmıyordu. Sadece ona karşı sürekli dalkavukluk yapması, onun Satrap gibi davranmasını sağlıyordu. Onun üstünlüğüne olan inancını pekiştirmek için bu kadar güç harcaması iğrençti. Daha da kötüsü, ona ne kadar yağ çekerse, onu o kadar çekici buluyordu, ama o ondan daha güçlüydü. Onun birkaç fiziksel yaklaşımını kolayca engelledi, ellerini itip, onun ilgisine layık olmadığını hatırlattı.

Yumuşak deri terlikler ayaklarını örtüyordu ve artık hazırdı. Satrap'ın yatağına doğru yürüdü, boğazını yüksek sesle temizledi ve perdesini çekti. Onu herhangi bir pislikle şaşırtmak istemiyordu. "Lordum, uykunuzu bölmek istemem, ama kahvaltınızı getirmek için izninizi istiyorum."

Adam bir gözünü açtı. "Alabilirsin. Düunki gibi ılık değil, sıcak olsun."

"Emredersiniz, efendim," diye alçakgönüllülükle söz verdi. Dün tepsisini getirdikten sonra uzun süre yatakta sigara içtiğini ona hatırlatamazdı. Hiçbir şey onun suçu değildi. Omuzlarına bir pelerin örttü ve sessizce çıktı.

Bu, onun çaldığı zamandı. Satrap'ın gözünden uzak, kararlı adımlarla ilerlerken, kimse tarafından rahatsız edilmeden bir parça özgürlük tadını çıkarabiliyordu. Denizcilerle karşılaştığında, onlar onun bağlı alnına bakıp arkasında yorumlar yapıyordu ama yolunu kesmiyorlardı.

Ateş ocağı, geminin ortasında bulunan bir güverte odasıındaydı. O odaya vardığında, sürgülü kapı açıktı. Soluk yüzlü, kederli bir adam olan aşçı, ona selam vererek başını salladı. Bir tepsi, iki kase ve birkaç mutfak aleti çıkardı, sonra bir kepçe alıp herkesin sabah yemeği olan kalın yulaf lapasını karıştırmaya başladı. Satrap'ın şikayetleri bile bazı şeyleri değiştiremezdi. Gözcüden gelen ani bir çığlık, aşçıyı kapıya koşturdu. Bir saniye sonra, güvertede çılğın bir gürültü koptu.

Hızla ilerleyen geminin nispeten huzurlu ortamı, gürültülü ayak sesleri ve bağırılan emirlerle bozuldu. Kısıtlı Chalcedean bilgisiyle bile, bağırılan sözlerin arasına çok sayıda küfür karıştığını anlayabilirdi. Kapıda, aşçı da kendi seçtiği birkaç küfür ekledi, kepçesini bir kenara attı ve Malta'ya sert bir şekilde bir şeyler yapmasını emretti. Sonra kapıyı çarpıp çıktı. Malta hemen kapıyı aralayıp dışarıya baktı.

Güverte, amaçlı hareketlerle doluydu. Fırtına mı geliyordu? Halatların gevşetilmesini, yelkenlerin açılmasını ve halatların tekrar bağlanmasını hayranlıkla izledi. İzlerken, zaten yelkenlerle beyazlaşmış direklerde daha fazla yelken açıldı. Geminin hızı arttıkça güverte ayaklarının altında eğildiğini hissetti.

Direklerin tepesindeki gözcüler aşağıya raporlarını bağıarak iletiyorlardı. Malta güverte evinin dışına iki adım attı ve boynunu uzattı. Uzatılmış bir el gördü ve gözleri işaret eden parmağı takip etti.

Yelkenler. Başka bir gemi hızla yaklaşıyordu. Yukarıdan gelen ikinci bir bağırış, onu güverteye geri çekilip karşı pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Yine başka bir gemi, yelkenleri rüzgârla dolmuş, aynı şekilde hızla onlara yaklaşıyordu. Her iki gemide de kanatlarını açmış bir kuzgun resminin bulunduğu tuhaf yama bayraklar dalgalanıyordu. Akli çılgınca çalışıyordu. Chalcedean gemisi diğer ikisinden kaçıyor. Bu, onların Bingtown'dan olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa korsanlar mıydı? Korsanlar diğer korsanları yağmalar mıydı? Chalcedean gemisinin onları geçmesini mi, yoksa yakalanmasını mı ummalıydı? Eğer yakalanırlarsa ve diğer gemiler korsanlarsa, ona ve Satrap'a ne olacaktı? Aklında aceleyle bir plan oluşturdu.

Uygun bir anı bekledi, sonra güverte evinden fırlayarak bir fare deliğe girer gibi ambar kapağından aşağı atladı. İçerideki kapak arkasında kapandı ve onu karanlığa gömdü. Gemide koşturarak mürettebatın odalarını boş buldu. Sönük bir fener ışığında, çeşitli giysiler alıp Satrap'ın kamarasına koştu. İçeri daldığında, Satrap tembel gözlerini açtı ve ona sinirli bir bakış attı.

"Davranışın yakışsız," dedi ona. "Kahvaltım nerede?"

Bu krizde bile rolünü oynamalıydı. "Bağışlayın, efendim, yalvarırım. Gemimiz iki gemiden kaçıyor. Bizi yakalarlarsa savaş çıkar. Savaş çıkarsa, yenileceğimizden korkuyorum. Onların

Korsan Adaları'ndan gelen korsanlar ve Jamaillia'nın Satrap'ına pek saygı duymuyorlar. Bu yüzden size kılık değiştirmeniz için kıyafetler ödünç aldım. Basit bir denizci kılığına girerseniz, dikkatlerini çekmezsiniz. Ben de öyle."

Konuşurken, aceleyle kıyafetleri ayırmaya başladı. Kendine kaba bir gömlek ve pantolon seçti, alnını gizlemek için bir denizci şapkası aldı. Kendine çok büyük gelen kalın bir kazak, erkek kılığına girmesine yardımcı olabilirdi. Satrap için daha temiz kıyafetler seçti. Bunları ellerine geçirip yatağı doğru ilerledi. Adam ona kaşlarını çatarak battaniyenin kenarını daha sıkı tuttu.

"Kalkın, şerefli efendim, önce giyinmenize yardım edeyim," diye teklif etti. İnatçı bir çocuğı emir verir gibi bağırmak istedi, ama bunun onu daha da inatçı yapacağını biliyordu.

"Hayır. O iğrenç paçavraları bir kenara koy ve bana düzgün giysiler getir. Kahvaltı yapmadan kalkıp giyinmek zorundaysam, bana yakışır şekilde giyinirim. Chalcedean denizcilerimizin bu kadar kolay yakalanıp dövüleceğini düşünerek onlara büyük bir haksızlık yapıyorsun. Kendimi kaba bir kılık değiştirerek saklamama gerek yok." Yatakta doğruldu, ama kollarını kararlı bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Bana düzgün giysiler ve ayakkabılar getir. Güverteye çıkıp devriye gemisinin bu sıradan korsanları dağıtmasını izleyeceğim."

Malta yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Madem saklanmayacaktı, o zaman fidye bedelini açıkça belli edecekti. Korsanlar değerli esirlere daha nazik davranmaz mıydı?

Derin bir reverans yaptı. "Elbette haklısınız, efendim. Basit bir kadının aptallığını bağışlayın, yalvarırım." Reddedilen denizci kıyafetini güverteye attı. Odasına geri dönerek bulabildiğı en gösterişli elbiseleri seçti ve Satrap'a götürdü.

Aniden gelen bir sarsıntı onu yatağı fırlattı. Nefesini tuttu ve dinlemeye başladı. Güvertedeki sesler değişmişti. Ayak sesleri, öfkeli bağırışlar ve çığılıklar. Gemileri çarpmış mıydı? Gemileri ele geçiriliyor muydu? Nefesini tuttu. "Efendim, acele etsek iyi olur."

"Peki." şehit gibi bir iç çekişle battaniyesini kenara itti. Kollarını yanlarına uzattı. "Beni giydirebilirsin."

Tintaglia onu salladı. Reyn gözlerini açtı ve çok aşağıda koyu renkli, dalgalı suları gördü. Dehşetle çığlık attı ve onu tutan pençelere çılgınca sarıldı.

"Böyle daha iyi," dedi ejderha acımasızca. "Öldüğünü sandım. İnsanların ejderhalar kadar bedenlerine bağlı olmadığını unutmuşum. Onlardan çok uzaklaşırsan, geri dönüş yolunu kaybedebilirsin."

Reyn pençelerine hastalıklı bir şekilde tutundu. Başı dönüyordu, üşüyordu ve kendini çok küçük hissediyordu, ama bunun uçuşun etkisi olduğunu düşünmüyordu. Bilincini kaybettiğini düşünüyordu. Hatırlayabildiği son şeye ulaşmaya çalıştı. Ama aklına gelmedi. Aşağıya baktı ve aniden gördüklerinin anlamını anladı. "Aşağıdakiler Chalcedean gemileri mi? Ne yapıyorlar, nereye gidiyorlar?" Yedi tane vardı, güney yönünde kazlar gibi V şeklinde düzen içinde ilerliyorlardı.

"Böyle şeyleri bilmemi mi bekliyorsun? Ya da böyle şeyleri umursamamı mı?" Kız neredeyse ilgisizce aşağıya baktı. "Bu sularda güneye doğru giden birçok gemi gördüm. Anlaştığımız gibi onları Bingtown'dan kovdum. Ama bir ejderhanın hepsini dağıtması için çok fazla var." Onu bunu itiraf etmeye zorladığı için kızmış gibiydi. Konuyu değiştirdi. "Tüm endişen Malta için sanıyordum?"

"Öyle," dedi adam zayıf bir sesle. "Ama o gemiler..." Sözlerini yarım bıraktı. Başından beri görmesi gereken şeyi anladı. Chalced'in hamlesi sadece Yağmur Ormanı ve Bingtown'a karşı değildi. Chalced, Satrap'a karşı Yeni Tüccarlar ile yoğun bir şekilde işbirliği yapmıştı. Yeni Tüccarlara sırt çevirmeleri, Chalced'in her zaman yaptığı gibi müttefiklerine davranması anlamına geliyordu. Şimdi Chalced, Jamaillia'ya karşı güçlenerek ilerliyordu. Bingtown, yol üzerindeki bir duraktan ibaretti, Chalced'in daha büyük avlarının peşine düşerken arkasında düşman kalmaması için zayıflatılması ve işgal edilmesi gereken bir yerdi. Gemilere baktı. Tintaglia, bunlara benzerlerinin çok olduğunu söylemişti. Jamaillia'nın deniz gücü neredeyse on yıldır zayıflıyordu. Jamaillia'nın Chalced'e karşı savaş açabileceğini, bırakın kazanmayı, bilmiyordu. Bingtown, böyle bir savaşın ticaretine vereceği zarardan kurtulabilir miydi? Gördüklerinin anlamı kafasında dönüp duruyordu.

Tintaglia sinirlenmişti. "Ee? Arkadaşını buldun mu? Nerede olduğunu öğrenebildin mi?"

Yutkundu. "Biraz." Cevabına sabırsızlandığını hissetti. "Bir dakika," diye yalvardı. Soğuk havayı derin nefeslerle ciğerlerine çekti, parçalı rüya anısını anlamaya çalışırken bunun kendisine gelmesini umuyordu. "O bir gemideydi," dedi ejderhaya. "Hareketinden anlaşıldığına göre, derin gövdeli bir gemiydi, bir kadirga değildi. Ama Chalcedean gemisi olduğunu söyledi." Kaşlarını çatı. "Sen de öyle hissetmedin mi?"

"O kadar dikkatli değildim," diye cevapladı kız dikkatsizce. "Demek ki Chalcedean gemisi. Büyük bir gemi. O türden pek çok gemi var. Nerede?"

"Jamaillia'ya gidiyordu."

"Oh, bu çok yardımcı oldu."

"Güney. İç Geçit'in üzerinden güneye uç."

"Ve onun bulunduğu geminin üzerinden uçtuğumuzda, onu hemen tanıyacaksın," diye şüpheyile devam etti ejderha. "Sonra ne olacak?"

Ayaklarının altındaki suya baktı. "Sonra, bir şekilde, onu kurtarmama yardım edeceksin. Ve onu bizimle eve götüreceğiz."

Ejderha hoşnutsuzlukla homurdandı. "Aptalca ve imkansız bir görev. Zaman kaybediyoruz Reyn. Hemen geri dönmeliyiz."

"Hayır. Malta olmadan olmaz," diye cevapladı adam kararlı bir şekilde. Sessizce kaynayan öfkesine karşılık, "Senin benden istediğin şey de aynı derecede aptalca ve imkansız. Benden Rain Wild bataklıklarında zorlu bir yolculuk yapmamı ve kaç yıl önce yutulduğunu sadece Sa'nın bildiği bir şehri bulmamı istiyorsun, sonra da o şehrin derinliklerinde gömülü olan koza içindeki ejderhaları kurtarmamı istiyorsun."

"Şimdi bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?" Ejderha öfkелendi.

O, alaycı bir kahkaha attı. "Her seferinde bir imkansız görev. Önce sen."

"Sözümü tutacağım," diye somurtarak söz verdi.

Onu kırdığına pişman oldu. Onun en iyi çabasını kazanmanın yolu bu değildi. "Sözünü tutacağımı biliyorum," diye onu temin etti. Nefes aldı. "Seninle ruhlarımız birbirine değdi, Tintaglia. Sen sözünden dönemeyecek kadar yürekli birisin."

Cevap vermedi, ama yumuşadığını hissetti. Övgüden neden bu kadar memnun olduğunu bilmiyordu, ama bu küçük bir bedeldi. Geniş kanatlarını düzenli bir şekilde çırparak onu taşımaya devam etti. Göğsünün içinde güçlü bir kalbin attığını hissetti. Onu kendine sıkıca sararken, sıcaklığını hissediyordu. İkisinde de bir güven dalgası hissetti. Malta'yı bulacaklardı ve onu sağ salim eve götüreceklerdi. Pençelerini elleriyle sıkıca kavradı ve sallanan bacaklarının ağrısını hissetmedi.

Malta, ceketini düzeltirken elleri titriyordu. Güverteye derin bir acı çığlığı yankılandı. Dişlerini sıkarak Chalcedeans'ın kazanacağına inanmaya çalıştı. Aniden, bilinmeyen tehlikeden çok bilinen tehlikeyi tercih ettiğini fark etti. Satrap'ın yakasını nazikçe düzeltti. İşte. Tüm Jamaillia'nın Satrap'ı, İnci Taht'ın varisi Magnadon Satrap Cosgo artık düzgün görünüyordu. Satrap, kızın kaldırdığı küçük aynada kendine baktı. Boğuk savaş seslerinden etkilenmeden, ince bıyığını düzeltti. Üstlerindeki güverteye ağır bir şey düştü. "Şimdi yukarı çıkacağım," dedi.

"Bence bu akıllıca değil. Yukarıda savaş var, duymuyor musun?" Kız çok aceleyle konuşmuştu. Satrap çenesini inatla sıkıştırdı.

"Ben korkak değilim!" diye haykırdı.

Hayır. Sadece aptal. "Lordum, kendinizi tehlikeye atmayın!" diye yalvardı. "Kendiniz için korkmadığınızı biliyorum, ama Jamaillia'yı düşünün, size bir şey olursa, dümenini kaybetmiş bir gemi gibi kaybolur."

"Sen aptalsın," dedi Satrap hoşgörülü bir şekilde. "Hangi adam Jamaillia'nın Satrap'ına fiziksel saldırıda bulunmaya cesaret edebilir? O korsan köpekler benim yönetimime karşı çıkabilirler, ama sadece güvenli bir mesafeden. Yüzüme baktıklarında utançtan sinip kalacaklar."

O gerçekten buna inanıyordu. Malta, o kapıya doğru yürürken şaşkın bir sessizlik içinde onu izledi. Kapıyı onun açmasını bekleyerek durdu. Belki de çözüm buydu. Kapıyı açmazsa, odada kalırdı. Ama uzun bir sessizlikten sonra, ona kaşlarını çatarak, "Her şeyi kendim yapmam gerek galiba," dedi ve kapıyı açtı. O, mide bulandırıcı bir merakla onun peşinden gitti.

Güverteye çıkan merdivenin dibinde dururken, kapak kapağının onu kurtarabileceğini düşündü. Kapağı kaldırmak ve kaydırmak her zaman zordu;

belki bu onu yenerdi. Ama merdivene yarıya kadar çıktığında, kapak açıldı ve kare şeklinde bir güneş ışığı üzerlerine düştü. Çıplak göğüslü bir adam onlara dik dik baktı. Göğsüne dövme yapılmış kanatlarını açmış kuzgun, onun kanı olmayan taze kanla lekelenmişti. Yüzünde ve boynunun bir tarafında köle dövmeleleri vardı. Elindeki bıçak kırmızı kanla damlıyordu. Sonra geniş gözlerle bakışı sevinç çılgılığına dönüştü.

"Hey, Kaptan! Aşağıda kafese koyduğum güzel kuşları görmeye gel!" Satrap ve Malta'ya bağırdı, "Çabuk buraya gelin, oyalanmayın!"

Satrap ambar kapağından çıkarken, korsan onu kolundan yakaladı ve güverteye çekti. Satrap küfretti ve adama vurdu, ama adam onu dikkatsizce iterek yere düşürdü. Malta'yı yakaladığında, kız dişlerini sıktı ve bağırmamaya çalıştı. Adam onu bir kolundan tutup güverteye fırlattığında, ona öfkeyle baktı. Satrap'ın yanına ayakları üzerinde düştü. Kibirli korsandan gözlerini ayırmadan eğildi, Satrap'ı kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Etraflarında güverte darmadağın olmuştu. Silahsız Chalcedalılar bir köşede toplanmış, üç alaycı işgalci tarafından korunuyordu. Direğin dibinde, Malta bir adamın uzanmış bacaklarını görebiliyordu. Hareket etmiyorlardı. Diğer korsanlar, ele geçirdikleri yükü görmek için ambarın içine atlıyorlardı. Malta bir sıçrama sesi duydu ve dönüp birkaç adamın bir cesedi denize attığını gördü. O, ikinci kaptan olabilirdi.

"Bunun için öleceksiniz! Öleceksiniz!" Satrap öfkeyle nefes nefeseydi. Soluk yanaklarında iki kırmızı leke belirmişti ve saçları dağınıktı. Hepsine öfkeyle bakıyordu. "Kaptan nerede? Kaptanı görmek istiyorum!"

"Lütfen sessiz olun," diye yalvardı Malta alçak sesle.

Onu dinlemedi. Sanki düşmesi onun suçuymuş gibi onu itti. "Sessizlik!" diye bağırdı. "Aptal kadın. Bana ne yapacağımı söylemeye cüret etme!" Gözleri öfkeyle parlıyordu ama sesi onu ele veriyordu. Yumruklarını beline koydu. "Kaptanı bana getirmenizi talep ediyorum."

"Ne buldun, Rusk?" Kısa boylu, kaslı bir adam, esirlerini tutan adama sırtarak sordu. Kafasına bağladığı, üzerinde bir kuzgun işlenmiş başörtüsünün altından kıvrık kızıl saçları dökülüyordu. Sol elinde bir kılıç tutuyordu. Kılıcın ucuyla

Satrap'ın ceketinin işlemeli kenarını kaldırdı. "Bu çok güzel tüylü bir kuş. Zengin bir tüccar ya da soylu bir aileden olduğunu söyleyebilirim."

Cosgo, hakaret karşısında göğsünü şişirdi. "Ben Magnadon Satrap Cosgo, tüm Jamaillia'nın hükümdarı ve İnci Taht'ın varisiyim! Kaptanla konuşmak istiyorum."

Malta'nın umutları içinde öldü.

Adamın çilli yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kaptanla konuşuyorsunuz. Kaptan Red." Derin bir reverans yaptı ve mırıldanarak ekledi, "Emrinizdeyim, yüce Satrap, eminim."

Onları ilk keşfeden adam gülmekten boğuldu. Cosgo'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Gerçek kaptanı kastediyorum. Kaptan Deiari'yi kastettim."

Kaptan Red'in sırtışı daha da genişledi. Malta'ya göz kırpmaya cesaret etti. "Çok üzgünüm, Magnadon Satrap Cosgo. Kaptan Deiari şu anda balıkları eğlendiriyor." Sahnede fısıldayarak Malta'ya açıkladı, "Kılıcını ne zaman bırakacağını bilmeyen adamlara böyle olur. Ya da bana yalan söyleyenlere." Bekledi.

Arkasında, iki denizci düşen adamı direğin arkasından yakaladı ve sürükleyerek götürdü. Malta hayranlık ve dehşetle bakakaldı. Adamın cansız bedeni arkasında bir kan izi bıraktı. Ölü gözleri onu kaldırırken ona baktı ve parmakları korkulukların üzerine düştüğünde ağzı neşesiz bir gülümsemeyle açıldı. Nefes alamadığını hissetti.

"Sana söylüyorum, ben Magnadon Satrap Cosgo, tüm Jamaillia'nın hükümdarı."

Çilli kaptan, kılıcı hala elinde, kollarını genişçe açtı ve sırttı. "Ve burada, tüm sadık hizmetkarlarınız ve büyük soylularınız, sizi bu olağanüstü yolculukta eşlik etmek için toplandılar... Nereden? Chalced mi? Satrap, Chalced'den Jamaillia'ya mı gidiyor?"

Cosgo'nun burun delikleri öfkeden bembeyaz olmuştu. "Bu, hırsızlık ve cinayet işleyen bir katilin işi değil, ama ben Bingtown'dan dönüyorum. Eski ve Yeni Tüccarlar arasındaki bir anlaşmazlığı çözmek için oraya gitmişim, ama sonra Bingtown Tüccarları tarafından kaçırıldım ve Rain Nehri'ne götürüldüm. Rain Wild Tüccarları, o kadar korkunç bir şekilde deforme olmuş bir halk ki

sürekli peçe takmak zorunda kalacak kadar korkunç bir şekilde deforme olmuş bir ırktı. Beni yeraltı şehrinde esir tuttular. Bir deprem sırasında kaçtım ve Rain Wild Nehri'nden aşağı doğru yol aldım, ta ki bir...

Satrap konuşurken, Kaptan adamlarına birer birer baktı ve Satrap'ın hikayesine şaşkınlık ve hayretle dolu yüz ifadeleri takındı. Adamları sevinçle kahkahalar atarken, kaptan aniden öne eğildi ve kılıcının ucunu Cosgo'nun boğazına dayadı. Satrap'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve konuşması kesildi. Yüzünün tüm rengi attı.

"Kes şunu, dur!" diye yalvardı kaptan neşeyle. "Burada yapmamız gereken işler var, adamlarım ve ben. Şakayı bırak da gerçeği söyle. Bize adını ve aileni ne kadar çabuk söylersen, o kadar çabuk fidene karşılık kurtarılabilirsin. Eve gitmek istiyorsun, değil mi? Yoksa benim mürettebatıma katılmak ister misin?"

Cosgo, onu çevreleyen esir alanlara çılgınca baktı. Sonunda gözleri Malta'nın kilerle buluştuğunda, gözleri aniden yaşlarla doldu.

"Kes şunu," dedi alçak sesle. "Onu rahat bırak. O Magnadon Satrap Cosgo ve boğazı kesilmezse rehine olarak sizin için çok daha değerli."

Kılıcın ucu Satrap'ın boğazından kalktı. Bir saniye sonra, kadının göğüslerinin arasına bastırıldı. Kadın felç olmuş gibi aşağıya baktı. Kılıcın üzerinde başka birinin kanı vardı. Kaptan Red, kılıcın ucunu kadının korsesini sabitleyen bağın altına kaydırды. "Ve sen, tabii ki, onun sevgili ve bilgili sevgilisisin. Sen de Jamaillia'ya dönüyordun." Bakışları kadının üzerinde yavaşça dolaştı.

Onun alaycı tavrı kadının korkusunu kırdı. Öfkeyle onun bakışlarına karşılık verdi ve tek tek kelimeleri tükürdü. "Yapma. Aptal olma." Çenesini kaldırdı. "Ben Malta Vestrit, Bingtown Tüccarının kızıyım. Hikayesi kulağa ne kadar çılgınca gelirse de, o gerçekten Magnadon Satrap Cosgo'dur." Nefes aldı. "Onu öldürürsen, bundan sonra Satrap'ın fidyelerini reddeden en aptal kaptan olarak anılacaksın."

Kaptan sevinçle bağırdı ve mürettebatı da ona eşlik etti. Malta yanaklarının kızardığını hissetti, ama bıçak göğsüne bastırırken kıpırdamaya cesaret edemedi. Arkasında Satrap öfkeyle fisıldadı, "Onu kızdırma, kız."

"Kaptan Red. Gemi ele geçirildi." Bu, kendisine çok büyük gelen işlemeli bir yelek giymiş, çocuk sayılabilecek bir denizciydi. Malta, bu yeleği Kaptan Deiari'de gördüğünü hatırladı. Ölü bir adamın kıyafetleri, geminin çocuklarının ganimetiydi.

"Çok iyi, Oti. Kaç tutsak var?" "Bu ikisi dışında mı? Sadece beş." "Geminin durumu nasıl?"

"Yelken açmaya uygun, efendim. Ambarlar da dolu. İyi mallarla yüklü."

"Gerçekten mi? Harika. Bence bu kadar büyük bir ganimet bizi doğrudan limana götürmeye yeter, değil mi? Bu sefer biraz uzaklaştık, Divvytown bize güzel gelecek, değil mi?"

"Çok iyi, efendim," diye cevapladı çocuk coşkuyla. Mürettebatın geri kalanından da onaylayan sesler geldi.

Kaptan etrafına baktı. "Güverte altındaki beş kişiyi bağlayın. İsimlerini alın, fidye ödeyecek aileleri var mı öğrenin. İyi savaştılar. Korsan olmak isteyen varsa bana getirin. Carn! Kendine bir ödül mürettebatı seç. Bu gemiyi bizim için eve getireceksin."

Onları ilk bulan Carn, geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Emredersiniz, efendim. Pekala, siz ikiniz, geldiğiniz yere geri dönün!"

Kaptan başını salladı. "Hayır. Bu ikisi değil. Onları *Motley'e* geri götüreceğim. Jamaillia'nın satrapı olmasa bile, birinden zengin bir fidye alacağına bahse girerim." Kılıcının ucunu ustaca kaldırarak Malta'nın bağcıklarını kesti. Malta, elbisesinin gevşek korsesini yakaladı ve öfkeyle nefes nefese onu kendine tuttu. Kaptan sadece sırtıttı. "Kadına gelince, o da Aptal Kaptan'la akşam yemeği yiyecek ve bana istediği hikayeleri anlatacak. Onu da getirin."

21

LUDLUCKS'IN ÖRNEĞİ

ALTHEA, Vivacia'nın yelkenleri tehditkar bulutların arasında beyaz olarak belirmeye başladığında, direğin tepesinden izliyordu. Paragon, Divvytown'un hemen dışındaki kanalı net bir şekilde görebilen bir koyda pusuda bekliyordu, ama Vivacia henüz koyun ağzını geçmemişti. Brashen, elindeki harita parçalarını incelemiş ve Kennit'in Diğerleri'nin Adası'ndan döneceğini varsayarak, Vivacia'nın Divvytown'a bu yoldan döneceğini tahmin etmişti. Brashen doğru tahmin etmişti. Althea, geminin gövdesini veya baş figürünü görmeden önce, direğini ve yelkenlerini tanıdı. Uzun zamandır beklediği manzara karşısında Althea bir an için nutku tutuldu. Son yedi gün içinde, Vivacia olabileceğini düşündüğü gemileri birkaç kez görmüştü. Hatta iki kez Brashen'i direğin tepesine çağırıp danışmıştı. Her seferinde yanılmıştı.

Şimdi, tanıdık donanımı görünce emin oldu: Bu onun gemisiydi ve annesinin yüzünü tanıdığı gibi tanıyordu. Haberi herkese bağırarak duyurmadı, direğin aşağısına indi ve koşarak güverteye çıktı. Kapıyı çalmadan Brashen'in kamarasına daldı. Brashen yataktaydı, gece nöbetini tutmuştu. "O geldi. Güneydoğuya, senin geldiğini düşündüğün yere. Bu sefer hata yok, Brashen. Vivacia."

Brashen anında uyanıp ayağa kalktı. "O zaman zamanı geldi. Umarım Kennit gerçekten senin düşündüğün kadar zeki ve mantıklıdır. Aksi takdirde boğazlarımızı bir kasaba sunmuş oluruz."

Bir an için, kadın sadece ona bakakaldı, tek kelime edemedi. "Üzgünüm," dedi adam boğuk bir sesle. "Bunu söylemem gerekmezdi. Bu planı ikimiz birlikte yaptık. Mürettebatı bunun işe yarayacağına ikna ettik. Her şeyi sana yüklediğimi düşünme."

Kafasını salladı. "Sen sadece benim günlerdir düşündüğüm şeyi yüksek sesle söyledin. Öyle ya da böyle, Brashen, her şey benim sorumluluğumda. Ama ben olmasam, bu gemi ve mürettebatı burada olmazdı, bu çılgın planı düşünmek bir yana."

Onu kollarının arasına alıp sertçe sarıldı. Bir an için, çıplak teninin kokusu burnuna doldu ve gevşemiş saçları yanağına değdi. Yüzünü onun göğsünün sıcaklığına sürdü. Neden, diye düşündü, bu adamın hayatını ve kendi hayatını böylesine çılgın bir maceraya atmaya razı oluyordu? Sonra onu bıraktı ve sandalyeden gömleğini aldı. Gömleğini giyerken, yeniden kaptan oldu.

"Git ateşkes bayrağını sallayıp çek. Mürettebata silahlarını hazırlamalarını ama ellerine almamalarını söyle. Önce Kennit ile konuşmak istiyoruz; onu gemiye davet etmiyoruz. Ondan ilk saldırı belirtisi görürsek, aynı şekilde karşılık vereceğiz."

Mürettebatın hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını söylememek için dilini ısırırdı. Bunu onlara sıkı bir şekilde öğretmişlerdi. Lavoy'un yıkıcı etkisinden kurtulmuş olarak, adamlara çok daha fazla güveniyordu. Emirlerle uyacaklardı. Belki birkaç saat sonra tekrar Vivacia'nın güvertesinde duruyor olacaktı. Emirlerini yerine getirmek için atladı.

"Orada, efendim. Görüyor musunuz?" Gankis, kaptanının görüşünü kolaylaştırmak istercesine parmağıyla işaret etti ve gözlerini kısarak baktı. "Gemi sahilin hemen açıklarında demir atmış durumda. Muhtemelen kıyı şeridi ve ağaçların onu gizleyeceğini düşünüyor, ama ben gördüm..."

"Görüyorum," Kennit adamın sözünü keserek sertçe konuştu. "Görevine dön!" Direklere ve halatlara bakarak dikkatle inceledi. Garip bir kesinlik ruhunu doldurdu. Yaşlı gözcü, kaptanının sert ses tonundan etkilenerken Kennit'in yanından ayrıldı. Soğuk rüzgâr Kennit'in yanından esip geçti ve gemisi dalgaların arasında ilerlemeye devam etti, ama o birdenbire her şeyden kopmuş gibi hissetti. Paragon. Ruhunun diğer yarısı, koyda demirlemiş gemideydi.

"Bu kadar uzaktan onu tanıyabilir miyim?" diye sordu kendi kendine.

"Nasıl?"

Havada bir his mi? Rüzgarda bir koku mu?"

"Kan, kana seslenir," diye fısıldadı bileğindeki tılsım. "Onun olduğunu biliyorsun. Bunca yıl sonra geri döndü."

Kennit nefes almaya çalıştı, ama ciğerleri ağır ve ıslaktı. İçinde korku ve beklenti savaşıyordu. Gemiyle tekrar konuşmak, güvertesine bir kez daha ayak basmak, döngünün tamamlanması anlamına gelecekti. Geçmişteki tüm yenilgiler ve acılar bu zaferle boğulacaktı. Gemi, onun nasıl başarılı olduğunu, büyüdüğünü ve... Hayır. Öyle olmayacaktı; yüzleşme ve suçlama, aşağılama ve utanç olacaktı. Geçmişteki tüm acıları ortaya çıkaracak ve onları şimdiki zamanı zehirleyecek şekilde dökülecekti. Bu, ihanete uğramış sevgilinin yüzüne bakmak olacaktı. Kendi bencil hayatta kalmak için yaptıklarını itiraf etmek olacaktı.

Daha da kötüsü, bu herkesin önünde olacaktı. Gemideki her adam onun kim olduğunu ve ona ne yapıldığını bilecekti. Paragon'un mürettebatı bilecekti. Etta ve Wintrow bilecekti, Bolt bilecekti. Hiçbiri ona bir daha saygı duymayacaktı. Özenle inşa ettiği her şey, yıllarca süren emeği boşa gidecekti.

Buna izin veremezdi. Zihninin derinliklerinde çığlıklar atmasına rağmen, buna izin veremezdi. Dayak yemiş, yalvaran ocuk bir kez daha susturulmalıydı. Son bir kez, bu alçakgönüllü, korkak çocuğu dünyanın hafızasından silmeliydi.

Jola güverteden koşarak ona geldi. "Efendim, gözcülerin gördüğü gemi var ya? Ateşkes bayrağı açtılar. Demir alıp bize doğru geliyorlar." Kennit'in uğursuz bakışıyla sözleri kesildi. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu sessizce.

"Hainlikten şüpheleniyorum," dedi Jola'ya. "Faldin'in mesajı bizi uyarmıştı. Onların eylemlerine aldanmayacağım. Gerekirse, bu gemiyi ve mürettebatını ibret olsun diye cezalandıracağım. Eğer bu bir ihanetse, gemi tüm mürettebatıyla birlikte dibe batacak." Gözlerini Jola'nın gözlerine dikti. "Bugün birçok yalan duyacaksın, Jola. Bu kaptan çok zeki bir adam. Bir yaşam gemisini, başka bir yaşam gemisini ele geçirmek için kullanmaya alışıyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Aniden boğazı ağrıyla kapandı. Jola'nın şu anda ona dönüp gözlerinin aniden dolduğunu görebileceği düşüncesi onu dehşete düşürdü. *Duygular değişir*, diye kendini acımasızca hatırlattı. *Bu bir çocuğun boğulması, artık var olmayan bir çocuğun gözyaşları. Ben bunu uzun zaman önce hissetmeyi bıraktım.*

Zayıf anını gizlemek için öksürdü. "Adamları hazırlayın. Gemiye döndürün ve demir atın. Onları yaklaştırmak için kendi ateşkes bayrağımızı ekin.

. Onun hilesi ile kandırılmış gibi davranacağız. Gemiden yılanları göndereceğim." Alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Trell onlarla ateşkes müzakerelerini yapsın."

"Efendim," dedi Jola ve hızla uzaklaştı.

Kennit öne doğru ilerledi. Çivinin sesleri ona yüksek geldi. Adamlar onun etrafından ve önünden aceleyle geçiyorlardı, her biri görev yerine ulaşmaya çalışıyordu. Hiçbiri gerçekten durup ona bakmadı. Hiçbiri onu artık gerçekten göremezdi. Onlar sadece Kennit'i, Korsan Adaları Kralı'nı görüyorlardı. Her zaman istediği bu değil miydi? Kendini yarattığı adam olarak görülmek? Yine de Paragon'un kayıp bacağına görünce nasıl dehşetle bağırıp, brokar ceketinin güzel kesimine nasıl hayranlıkla haykıracağını hayal edebiliyordu. Zafer, sadece her zaman başarısını bekleyenlerle paylaşıldığında o kadar da tatlı gelmiyordu. Dünyanın tüm denizlerinde, Kennit'in bu yüksekliklere ulaşmak için neler yaşadığını gerçekten bilen tek bir kişi vardı, zaferin ne kadar büyük ve talihsizliğin ne kadar derin olduğunu anlayabilen tek bir kişi. Geçmişini bu kadar tamamen ihanet edebilecek tek bir kişi. Paragon ölmeliydi. Başka yolu yoktu. Ve bu sefer Kennit bundan emin olmalıydı.

Ön güverteye çıkan kısa merdiveni tırmanırken, Etta ve Wintrow'un çoktan orada olduğunu gördü ve dehşete kapıldı. Wintrow, korkuluklara yaslanmış, baş figürüyle derin bir sohbete dalmıştı. Etta, yüzünde tuhaf bir ifadeyle, suyun ötesindeki Paragon'a bakıyordu. Koyu saçları, esen rüzgarda dalgalanıyordu. Kennit, gözlerini gölgelendirerek onun bakışlarını takip etti. Paragon giderek yaklaşıyordu. Acımasızca kesilmiş yüzünü görünce kalbi sıkıştı. Utanç onu yakıp kavurdu, ardından öfke dalgaları geldi. Bunun suçlusu o değildi. Kimse, Paragon bile onu suçlayamazdı. Hepsi Igrot'un suçu, hepsi Igrot'un suçu. Soğuk bir dehşet su üzerinden ona ulaştı ve onu yaktı. Korku başını döndürdü ve titrek bir elini yüzüne götürdü.

"Onun senin için tüm acıyı çekmesine izin verdin," tılsım kulağına fısıldadı. "O yapacağını söyledi ve sen izin verdin." Tılsım gülümsedi. "Her şey orada, seni bekliyor. Onunla birlikte."

"Kapa çeneni," diye tısladı Kennit. Titreyen parmaklarıyla, lanet olası şeyi bileğinden çözmeye çalıştı. Onu denize atacaktı, batacak ve bildiği her şeyle birlikte sonsuza dek yok olacaktı. Ama parmakları garip bir şekilde beceriksizdi,

neredeyse uyuşmuştu. Sıkı deri düğümleri çözemedi. Tılsımın kendisini çekmeye çalıştı ama ipler tuttu.

"Kennit, Kennit! İyi misin?"

Aptal fahişe, her zaman yanlış zamanda yanlış soruları soruyordu. Duygularını kontrol altına aldı. Mendilini çıkardı ve soğuk alnındaki teri sildi. Sesini buldu.

"Tabii ki iyiyim. Sen nasılsın?"

"Bir an için bayılacaksın sandım." Etta'nın gözleri yüzünü tarayarak anlamaya çalışıyordu. Ellerini onun ellerine almaya çalıştı.

Bu asla işe yaramazdı. Ona küçük bir gülümseme attı. Dikkatini dağıtmalıydı. "Çocuk," diye sordu alçak sesle. "Bu Wintrow için zor olabilir. O nasıl?"

"Paramparça," diye hemen itiraf etti Etta. Daha zayıf bir adam, endişesini kendinden Wintrow'a bu kadar kolayca yönlendirdiği için gücenebilirdi. Ama Etta, ne de olsa sadece bir fahişeydi. İçini çekti. "Gemiden bir tepki almaya çalışıyor. Vivacia gibi ona tepki vermesini istiyor. Tabii ki gemiden tepki gelmiyor. Şu anda Althea'nın varlığına tepki vermesini istiyor. O ise ona hiçbir şey vermiyor. Althea'ya zarar verilmeyeceğine dair söz verdiğini hatırlattığında, o gülerek bunun senin sözün olduğunu, kendisinin sözü olmadığını söyledi. Seninle yaptığı anlaşmanın ona bir söz olmadığını söylediğinde, bu onu çok üzdü." Etta sesini alçaltarak devam etti. "Sözünü tutacağını ona temin edebilir misin?"

Kennit omzunu silkti. "Elimden geldiğince yapacağım. Ona daha önce de söyledim. Bazen insanlar ölümüne savaşmaya kararludur, o zaman ben ne yapabilirim? Elbette, sözümü tutmam için onun beni öldürmesine izin vermemi beklemiyor, değil mi?"

Etta bir anlığına ona baktı. İki kez bir şey söylemek üzereydi, ama sesini çıkarmadı. Sonunda sessizce sordu, "Ateşkes bayrağı bir aldatmaca olabilir. Ama... ama sözünü tutmaya çalışacaksın, değil mi?"

Adam başını ona doğru eğdi. "Ne tuhaf bir soru. Elbette tutacağım." Gülümsemesini daha sıcak hale getirdi. Kadına kolunu uzattı, kadın kolunu tuttu ve onunla birlikte korkuluğa doğru yürüdü. "İşler kötüye gitmeye başlarsa, bu konuda kendi kararını ver

kararını kullan, ama işlerin Wintrow'un istediği gibi gitmeyeceğini düşünürsen, onu aşağıya indir," dedi sessizce. "Bir bahane bul, herhangi bir dikkat dağıtıcı şey. Herhangi bir şey."

Etta ona bir bakış attı. "O, bir oyuncağı unutup başka bir oyuncağı eline alan bir çocuk değil ki."

"Beni yanlış anlama. Sadece ikimizin de bildiği gerçeği söylüyorum. Sen herhangi bir erkeğin dikkatini dağıtabilecek bir kadınsın. Ne yapman gerekirse yap, sana karşı kullanmam. Her şeyi yapabilirsin. Ailesinin bu işe karıştığını unutturmanı beklemiyorum, ama buna tanık olması gerekmez." İşte. Onu baştan çıkarmayı emretmeden daha açık bir şekilde ima edemezdi. Sa, bu kadının iki erkeğe yetecek kadar iştahlı olduğunu biliyordu. Son zamanlarda doyumsuzdu. Kennit bu sorunu halledene kadar Wintrow'u meşgul tutabilirdi. Wintrow'a yaklaşırken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Wintrow yumuşak ve ciddi bir sesle konuştu. "Althea neredeyse senin güvertende büyüdü. Seçim ona kalsaydı, seni asla terk etmezdi. Bu güverteye tekrar ayak bastığında, ona olan hislerin geri gelecektir. Vivacia, seni kendine geri getirecek ve onu seveceğini biliyorum. Onun yapmak zorunda kaldığı şey için duyduğun öfkeyi bırak."

Bolt'un kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Etrafında su yılanlar gibi kıvrılıyordu. "Kızgın değilim, Wintrow. Sıkıldım. Tüm bu nutuklarından sıkıldım. Rahiplerin, bir adamın kendileriyle aynı fikirde olana kadar tartıştıklarını sık sık duydum. O yüzden sana şunu soruyorum. Onun için bir şeyler hissediyormuş gibi yaparsam, susup gider misin?"

Wintrow bir an için başını eğdi. Kennit onu yenmiş olduğunu sandı. Sonra başını kaldırıp yaklaşan Paragon'a baktı. "Hayır," dedi alçak sesle. "Gitmeyeceğim. Burada, yanında kalacağım. O gemiye geldiğinde, sana ne olduğunu ona açıklayacak biri olmalı."

Bu asla olmazdı. Kennit hızlı bir karar verdi. "Aslında, Wintrow, sana küçük bir görevim var. Etta'yı da al. Demir attığımız anda, geminin botuyla *Marietta*'ya gitmeni istiyorum. Sorcor'un adamlarından bazıları biraz ateşli. Sorcor'a diplomatik bir şekilde, bu gemiye tek başıma yaklaşacağımı söyle. *Marietta*'yı uzakta tutmasını istiyorum;

En iyisi, mürettebatı korkuluklara bile yaklaşmasın. Bu gemi bize ateşkes bayrağı altında geliyor; sayıca az olduklarını ve tehdit altında hissetmelerini istemiyorum. Bu, gereksiz yere şiddete yol açabilir."

"Efendim, siz gönderemez misiniz..." Wintrow yalvarırcasına başladı. Kennit, Etta'nın elini sertçe vurdu. Etta ipucunu anladı.

"Sızlanma, Wintrow," diye azarladı onu. "Burada kalıp Bolt'un sana eziyet etmesine izin vermek sana hiçbir fayda sağlamaz. O seninle bir kedi fareyle oynar gibi oynuyor, ama sen kendini oradan uzaklaştırmak için akıl edemiyorsun. O yüzden Kennit senin için bunu yapıyor. Gel. Sen tatlı sözler söyleme yeteneğin var, bu emri Sorcor'a onu küçük düşürmeden iletebilirsin."

Kennit hayranlıkla dinledi. Wintrow'u kendisine karşı çıkmaya çalıştığı için hem aptal hem de bencil gösterme konusunda çok ustaydı. Bu bir kadın yeteneği olmalıydı. Annesi de ona sık sık böyle konuşur, sabırsızlığını belli ederek hatasını ikna etmeye çalışırdı. Bu anıyı kafasından attı. Paragon ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi. Yıllardır bu kadar çok gömülü anı içini bu kadar rahatsız etmemişti.

Wintrow, ikisinden de emin olamadan bakışlarını gezdirdi. "Ama Kennit'in tanıştığı sırada burada olmak istemiştin..."

"Seni rehine olarak sergilemiş gibi görünürüz. Senin benim ekibimin gönüllü bir üyesi olduğunu görmelerini istiyorum. Tabii..." Kennit durakladı ve Wintrow'a tuhaf bir bakış attı. "Gemiden ayrılmak mı istiyorsun? Onlarla gitmeyi mi umuyorsun? Eğer isteğin buysa, söylemen yeter. Seni Bingtown'a ya da manastırına geri götürebilirler..."

"Hayır." Etta bile Wintrow'un bu kadar çabuk cevap vermesine şaşırdı. "Benim yerim burası. Artık bunu biliyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum. Efendim, sizin yanında kalmak ve Korsan Adaları'nın tanınmış bir krallık olarak kurulmasına tanık olmak istiyorum. Hissediyorum... Sa'nın benim burada olmamı istediğini hissediyorum." Bir an sessizce güverteye baktı. Sonra Kennit'in gözlerine tekrar baktı. "Sorcor'a gideceğim, efendim. Hemen mi?"

"Evet. Orada beklemesi gerektiğini söyle. Bunu ona açıkça belirt. Ne görürse görsün, sorunu benim çözmeme izin vermeli."

Onlar aceleyle uzaklaşırken, o Wintrow'un yerini korkulukta aldı. "Neden bu çocuğu eziyet etmekten bu kadar zevk alıyorsun?" diye sordu gemiye

eğlenerek sordu.

"Neden Vivacia'ya olan takıntısıyla beni rahatsız etmeye devam ediyor?" diye sordu. "Onun neyi bu kadar harika? Neden onun yerine beni kabul etmiyor?"

Kıskançlık mı? Daha fazla zamanı olsaydı, bu ilginç bir olasılık olabilirdi. Sorularını bir kenara iterek, "Erkekler her zaman her şeyin olduğu gibi kalmasını isterler. Zamanla o da anlar." dedi. Sonra daha önce hiç cesaret edemediği bir soru sordu: "Yılanlar gemileri batırabilir mi? Sadece seyredemeyecek hale getirmek değil, dibe batırmak demek istiyorum." Nefes aldı. "Tercihen parçalara ayırarak."

"Bilmiyorum," diye cevapladı kız. Göz ucuyla ona bakarak sordu: "Denemek ister misin?"

Bir an için ağzından kelimeler çıkmadı. Sonra, "Evet," diye itiraf etti. "Gerekirse," diye ekledi zayıf bir sesle.

Kadının sesi boğuklaştı. "Benden istediğin şeyi bir düşün. Paragon benim gibi bir yaşam gemisi." Suyun ötesinde yaklaşan gemiye baktı. "O tahta iskeletin içinde benim akrabam olan bir ejderha uyuyor. Sen benden senin için kendi türünden birine saldırmamı istiyorsun. Sence bunu yapar mıyım?"

Planlarında açılan bu ani boşluk onu neredeyse çaresiz bıraktı. Paragon'u döndürüp ok menzilinın hemen dışına demir attılar. Tamamen aptal değillerdi. Onu ikna etmek zorundaydı, hem de çabuk.

"Sen benim için herkesten öndesin. Benden benzer bir fedakarlık istersen, tereddüt etmem," diye içtenlikle söz verdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu ona soğuk bir sesle. "Etta olsa bile mi?"

"Hiç duraksamadan," diye söz verdi, düşünmeye izin

vermeden. "Ya da Wintrow?" Sesi yumuşak ve anlamlıydı.

İçinde bir bıçak dönüyordu. Onun kalbini ne kadar okumuştı? Derin bir nefes aldı. "Eğer istersen." Acaba ister miydi? Onu vazgeçmesi için ısrar edebilir miydi? Bu düşünceyi kafasından attı. "Umarım senin için de aynı önemi taşıyordur." Onun için başka güzel sözler bulmaya çalıştı. Başaramayınca, "Yapacak mısın?" diye sordu.

"Bence bedelini öğrenmenin zamanı geldi," diye karşılık verdi.

Marietta, Wintrow'un küçük teknesini almıştı. Sorcor'un gemisi uzaklaşıyordu. Yakında, dikkat çekmeyecek bir mesafede demir atacaklardı. Sorcor'un mürettebatının rutin işlerini izledi ve bekledi.

"Burada işimiz bittiğinde," dedi kız, "tüm gemilerini topla, kuzgun bayrağı taşıyan her birini. Sen ve onlar bize eşlik edeceksiniz. Yılanlar, neredeyse hiç hatırlamadıkları bir nehir ağzına kuzeye gitmeliler, ama ben Vivacia olarak hayatım boyunca birçok kez girdiğim bir yer. Kuzeye ilerlerken, diğer yılanları da toplamaya çalışacağız. Onları insanlardan koruyacaksın. Nehre vardığımızda, ben onları nehirden yukarıya yönlendireceğim, diğer gemileriniz ise arkamızda koruma görevi yapacak. Sıradan tahta gemiler bu göçte onlara eşlik edemez. Kennit Ludluck, bu kışın geri kalanını, tüm baharı, yazın en sıcak günlerine kadar tüm günlerini bana vereceksin. Biz yılanlara yapmaları gerekeni yaparken ve çaresiz kaldıkları süre boyunca onları korurken. Bedeli budur. Ödemeye razı mısınız?"

Onun adını verirken, onu bağlamıştı. Nasıl bilmişti? Tahmin mi etmişti? Sonra bileğine takılı küçük, sırtan tılsıma baktı. Kendininkine tıpatıp benzeyen özelliklere bakarak, kendisini ihanet edenin kim olduğunu anladı. Tılsım ona göz kırptı.

"Ben de bir zamanlar bir ejderhaydım," dedi sessizce.

Düşünmek için çok az zaman vardı. Şimdi yılanlarla birlikte ortadan kaybolursa, tüm bu aylar boyunca inşa ettiği her şey mahvolabilirdi. Yine de, bunu ona reddetmeye cesaret edemedi. Belki de, diye düşündü acı bir gülümsemeyle, bu sadece efsanesine katkıda bulunurdu. Paragon küçük bir botu suya indiriyordu. Althea Vestrit de içinde olacaktı. "Eğer dediğini yaparsam, Paragon'u batıracak mısınız?" Bunu sormak artık daha zordu, çünkü Paragon'un yok olmasını istemesinin tüm nedenlerini bildiğini biliyordu.

"Neden onun gitmesini istediğini söyle. Sözlerini söyle."

Nefes aldı ve kadının gözlerine baktı. "Nedenlerim seninkilerle aynı," dedi soğuk bir sesle. "Althea'nın gemiye binmesini istemiyorsun, çünkü seni 'kendine geri döndüreceğinden' korkuyorsun." Gözlerini kaldırdı ve Paragon'a baktı. "Orada, onsuz da yapabileceğim bir parçam yüzüyor."

"O zaman bu ikimiz için de en akıllıca olanı," diye kabul etti kadın. "O deli. Bize yardım edeceğine güvenemem; daha da kötüsü, bir yaşam gemisi olarak bizi nehirde takip edip bize karşı çıkabilir. Bir ejderha olarak bir daha asla uçamaz. Öyleyse onu acısından kurtaralım

Acı çekmesini son verelim. Ve senin acını da sonlandırıp seni bana bağlayalım. Sadece bana."

Kıskançlık. Bu sefer çok açıktı. Onun ilgisini çekecek hiçbir rakibi kabul etmezdi, Paragon gibi güçlü bir rakibi hiç kabul etmezdi. Bu konuda da birbirlerine benziyorlardı. Çenesini göğsüne doğru eğdi ve yılanları çağırdı. Çıkardığı ses, Kennit'in duyduğundan çok hissettiği bir sesdi. Yılanlar avlanmak ve beslenmek için geride kalmışlardı, ama onun çağrısıyla hızla geldiler. Kısa sürede etraflarını dikkatli başlar oluşturdu. Diğerler Adası'ndan gelen yeşil-altın yılan kalabalığının önüne çıktı. Bolt durakladığında, yılan ağzını açtı ve ona bir şey bağırdı. Bolt başını geriye attı ve şarkı söyledi. Sesi, fırtına kopacağını müjdeleyen rüzgârla savaşıyordu. İkisi arasında birkaç kez inleme, bağırma ve tiz çığlıklar alışverişi oldu. İki yılan daha seslerine katıldı. Kennit huzursuzlandı. Bu, Bolt'un emirleri hakkında bir tartışma olmalıydı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bu hayırlı bir işaret değildi, ama onu bir soruyla kesmeye cesaret edemedi. Kendi ekibi de merakla izliyordu. Parmaklarıyla tutunduğu korkuluğa baktı ve bileğinde ona bakan küçük yüzü gördü. Tılsımı yüzüne yaklaştırdı.

"Ona karşı mı çıkıyorlar?" diye sordu.

"Gerekli olup olmadığını sorguluyorlar. Hatırlayan Kadın, Paragon'un hayatta kalmasının onlara faydalı olabileceğini düşünüyor. Bolt ise onun hem deli hem de gemideki insanların kölesi olduğunu söylüyor. Maulkin, onun hafızası için onu yiyip yiyemeyeceklerini soruyor. Bolt buna karşı çıkıyor. Hatırlayan Kadın nedenini öğrenmek istiyor. Şimdi Maulkin, gemide yılanlardan saklamak istediği bilgiler olup olmadığını soruyor."

Bolt artık gözle görülür şekilde öfkeliydi. Arkasında, Kennit mürettebatının hayretle bakışlarını fark etti. Başını çevirmeden Jola'ya uyardı, "Adamlar yerlerine." İkinci kaptan emri yerine getirdi ve adamları koşturarak gönderdi.

"Ne diyorlar?" diye tekrar tılsıma sordu.

"Gözlerini kullan," diye fısıldadı cevap. "Ona itaat ediyorlar."

Brashen, Paragon'da kalmıştı. İkisinin de gemiyi terk etmesi akıllıca görünmüyordu ve Althea, Vivacia'ya bu kadar yakın olup da onunla konuşmamaya dayanamıyordu. Onunla birlikte teknede, Haff ve Jek küreklerine eğilmişlerdi.

Lop, bir demir halatını sıkıca tutarak pruvada oturmuş, önünü somurtkan bir ifadeyle izliyordu. Althea, kış tarafındaki koltuğa sertçe oturmuştu. Yeni yıkanmış ve Paragon Bingtown'dan ayrıldığında giydiği kıyafetleri giymişti. Yırtık eteğin ağırlığından rahatsızdı ama durum resmiyet gerektiriyordu ve bunlar sahip olduğu en iyi kıyafetlerdi. Aslında, tüm giysileri arasında, bunlar hala biraz olsun giyilebilir olan tek kıyafetlerdi. Kış rüzgarı, umutla örgülü ve iğnelenmiş saçlarını çekiştiriyordu. Kennit'in resmiyet gösterme çabasını kadınsı kıyafetlerin arkasına saklanmak olarak görmemesini umuyordu. Onu ciddiye alması gerekiyordu.

Elindeki parşömeni sıkıca kavradı ve varış noktasına bakakaldı. Sevgili Vivacia'nın baş güvertesinde tek bir kişi duruyordu. Koyu mavi pelerini rüzgarda dalgalanıyordu ve tek bacağı üzerinde duruyordu. Bu Kennit olmalıydı. Paragon'un güvertesinden ayrılmadan önce, onunla birlikte başkaları da vardı. Genç adamın Wintrow olabileceğini düşünmüştü. Onu tanıdığını söyleyemezdi, ama figürün koyu saçları ve duruşu ona babasını hatırlatmıştı. O olabilir miydi? Eğer öyleyse, nereye gitmişti? Neden Kennit tek başına onu bekliyordu?

Refleks olarak Paragon'a baktı. Brashen endişeyle baş güvertede duruyordu. Clef onun yanında, ellerini kaptanını taklit ederek beline koymuştu. Amber'ın saçları rüzgarda ipek iplikler gibi dalgalanıyordu ve sert yüzü onu ikinci bir baş figürüne dönüştürmüştü. Paragon, kollarını kavuşturmuş ve çenesini sıkmış, Vivacia'ya boş boş bakıyordu. Kaslarının gerginliğinde korkunç bir kararlılık vardı. Vivacia görünürdeyken kimseyle tek kelime etmemişti. Althea cesaretini toplayıp kaslı omzuna dokunmaya çalıştığında, omzunun sert ve tahta gibi olduğunu hissetmişti. Sanki hırlayan bir köpeğin gergin sırtına dokunmak gibiydi.

"Korkma," diye fısıldadı Althea, ama o cevap vermedi.

Yanındaki korkulukta oturan Amber, sakın bir şekilde başını salladı. "O korkmuyor," dedi alçak sesle. "İçinde yanan öfke, diğer tüm duyguları yok ediyor." Amber'in saçları esen rüzgarda hafifçe dalgalandı ve uzak bir sesle konuştu. "Tehlike bizi avucunun içine almış durumda ve biz dünyanın dönüşünü izlemekten başka bir şey yapamıyoruz. Burada, gelecekler arasındaki ince çizgide yürüyoruz. İnsanlık her zaman tüm dünyanın kaderini kendisinin belirlediğine inanır ve öyle de olur, ama asla bunu düşündüğü anda değil. Binlerce insanın geleceği, bir yılan gibi suda dalgalanır

ve bir geminin kaderi dünyanın varış noktası olur." Ateşin ışığında konyağı rengindeki gözleriyle Althea'ya döndü. "Hissetmiyor musun?" diye fısıldadı. "Biz eşikteyiz. Biz havada dönen bir madeni para, çevrilen bir kart, çalkantılı suda yüzen bir rün çipi gibiyiz. Olasılıklar arılar gibi uçuşuyor. Bugün, bir anda, bir nefeslik sürede, dünyanın geleceği bir adım değişecek. Öyle ya da böyle, yazı tura atılan para yere düşecek, kart masaya konacak, çip yüzeye çıkacak. En üstte kalan yüz, günlerimizi belirleyecek ve gelecek nesiller, "Her zaman böyle olmuştur" diyecek."

Sesi yavaşça kayboldu, ama Althea rüzgârın sözleri dünyaya yaydığını hissetti. Başı karıncalandı. "Amber? Beni korkutuyorsun."

Amber ona yavaş ve mutlu bir gülümsemeyle döndü. "Öyle mi? O zaman akıllanıyorsun."

Althea, o gözlerin sabit bakışlarına dayanabileceğini sanmıyordu. Sonra Amber gözlerini kırptı ve onu tekrar gördü. Korkuluktan güverteye atlamış, çıplak ellerini pantolonunun koltuğuna silip eldivenlerini giymişti. "Gitme zamanı," dedi. "Gel. Saçını yapmana yardım edeyim."

"Paragon'a göz kulak ol," dedi Althea sessizce. "Onu yalnız bırakma."

"İsterdim." Amber'ın uzun parmaklı eli korkuluğa dokundu. "Ama bugün onun tek başına yüzleşmesi gereken bir gün."

Şimdi, Althea geminin botundan geriye dönüp Amber'ın da kendisiyle birlikte gelmesini diledi. Parşömene sıkıca sarıldı ve Kennit'in özenle kaleme alınmış tekliften etkilenmesini diledi. Etkilenmek zorundaydı! Bu adam hakkında duyduğu her şey, kararlı bir zeka ve büyük bir öngörüden bahsediyordu. Kendi ateşkes bayrağını çekmişti, yani müzakereye açıktı. En azından onu dinleyecekti. Vivacia'yı sevse bile, hatta özellikle Vivacia'yı sevse bile, onu Vestrits'lere iade etmek ve karşılığında ticaret anlaşmaları yapmak herkesin yararına olacağını anlayacaktı. Aniden Amber parmağını kaldırdı ve Althea'nın önünü işaret etti. Aynı anda Lop çılgınca bir çığlık attı, Haff de ona eşlik etti ve küreğini düşürdü

ve ayağa kalkmaya başladı. Althea, Amber'ın işaret ettiği yere bakmak için başını çevirdi ve donakaldı.

Vivacia'nın etrafındaki deniz yılanlarla doluydu. Parlayan kafalar derinden yükseldi ve Althea ile gemisi arasında bir yılan ormanı oluştu. Teknede Haff korkarak titriyor ve gevezelik ediyordu, Jek ise "Geri dönelim mi?" diye soruyordu. Lop teknenin içinden sürünerek Haff'ın küreğini umutla aldı. Althea, gemisini tehdit eden yılan sürüsünü dehşetle izledi. Ancak sonra olanlar daha da kötüydü.

Vivacia başını geriye attı ve yaratıklara şarkı söyledi. Boğazı şişti ve ağzını genişçe açtı. Ağzından insanlık dışı inlemeler, kükremeler ve trillerler çıktı. Yılanların başları, şarkısına kapılmış gibi sallanıyordu. Bir süre sonra, sanki onun büyüüne kapılmış gibi ona karşılık verdiler. Althea, yarı çömelmiş halde, geminin baş figürüne bakakaldığını fark etti. İçinde bir tedirginlik hissetti. Vivacia onlara konuşuyordu, bu açıktı, ve onlar da ona cevap veriyordu. Yılan sesleri çıkarmak için yüzünü gerdiğinde, geminin pruvasının yüzü yabancı bir hal almıştı, saçlarının doğal olmayan şekilde havaya kalkması ve kıvrılması da öyle. Althea'ya, zehrini salmadan önce yılanın yelesini açmasını hatırlattı. Vivacia, onlara zarar vermemeleri için yılanın hareketlerini mi taklit ediyordu?

Althea ona bakarken, içinden korkunç ve ürpertici bir his geçti. Bir kabusun kalıntılarını silkeler gibi bu hissi bir kenara itti. O benim, diye ısrar etti, Vivacia benim, ailem, kanım. Yine de alçak sesle emrini verdi: "Lop, Jek, bizi buradan çıkarın. Haff, işe yaramayacaksan sus." Tekrar konuşmasına gerek yoktu. Lop ve Jek küreklerine eğildiler.

Vivacia büyük elini kaldırdı ve Paragon'u emredici bir şekilde işaret etti. Boğazından, saldırgan bir şahinin çılgılığı gibi yüksek bir "*qui-ii-ii*" sesi çıktı. Dönen bir kuş sürüsü gibi, tüm yılan kafaları kör yaşam gemisine doğru döndü. Bir sonraki anda, yılan dalgası, parıldayan renklerle kararlı bir dalgalanma içinde ona doğru ilerledi. Başları suyu yararken, parıldayan sırtları dalgaların ısıltılı yüzeyinde dokunarak Paragon'a doğru ok gibi ilerlediler. Althea hiç bu kadar güzel ve korkunç bir şey görmemişti. İzlerken, çeneleri genişçe açıldı ve kırmızı ağızları ile beyaz dişleri göründü. Güneşe dönen çiçekler gibi, çok renkli yelesleri boğazlarının etrafında açılmaya başladı ve ölümcül yapraklar gibi göze çarpıyordu.

Paragon'un güvertesinde Brashen, sanki emriyle küçük teknenin daha hızlı hareket edebileceği gibi, hemen gemiye dönmeleri için bağırdı. Althea yaklaşan yılanlara baktı ve çok geç olduğunu anladı. Lop ve Jek, tekneyi ileriye fırlatacak kadar uzun ve güçlü kürek çekerek tekneyi ileriye doğru sürdüler, ancak küçük bir tekne ve iki kürekçi, bu deniz yaratıklarından asla uzaklaşamazdı. Zavallı Haff, son yılanla karşılaşmasının anısı yüzünden, teknenin dibinde kıvrılmıştı. Althea onu suçlamadı. Tehlikenin büyüleyiciliğiyle, yılanların onlara yaklaşmasını izledi. Sonra devasa bir mavi yılan teknenin üzerine yükseldi, dik duran yelesi devasa bir tentacle şemsiye gibiydi.

Teknedeki herkes çığlık attı, ama dev yaratık onları omuzlarıyla yolundan itti. Küçük tekne yılanın ardından çılgınca sallandı, ama başka bir yılanın çarpmasıyla tekrar döndü. Geçen yılanın vücudu Jek'in elinden küreği kapıp kürek yuvasını kopardı. Althea, beyaz parmaklarıyla koltuğa sıkıca tutunarak teknenin alabora olmaması için dua etti. Teknenin şiddetli sallantısı durulduğunda, yılanların Paragon'u çevrelediğini dehşetle izledi. Gemide ve mürettebat için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini sadece alabileceği önlemleri düşünmeye zorladı.

İkinci kaptan kararını verdi. "O küreği kürek olarak kullan ve Vivacia'ya doğru git. Şu anda tek umudumuz o. O yılanların arasından Paragon'a asla geri dönemeyiz."

Brashen, Althea'nın küçük teknesinin yılan sürüsünün yarattığı dalgalarda sallanıp yuvarlanmasını çaresizce izledi. Aklında olasılıkları hızla sıralayıp elledi. Başka bir geminin botunu denize indirmek onlara yardımcı olamazdı; sadece daha fazla mürettebatı tehlikeye atardı. Ondan gözlerini ayırıp derin bir nefes aldı. Gözleri tekrar ona takıldığında, onu kaptanı olarak gördü. Ona birazcık bile inansaydı, teknesini ve mürettebatını ona emanet ederdi. O da ondan ayınsını beklerdi. Gemisi onun birinci sorumluluğuydu.

Yapabileceği pek bir şey yoktu ama yine de emir verdi. "Çapayı kaldırın. Gerekirse manevra yapabilmemiz lazım." Bu sözleri, adamlara yaklaşan yılan dalgasına bakmamaları için bir iş vermek için mi söylediğini merak etti. Amber'a baktı. Amber, korkuluğa sıkıca tutunmuş, öne eğilmiş ve Paragon'a alçak sesle gördüklerini anlatıyordu.

Yılanlarla karşılaştığı diğer olayları hatırladı. Haff'ın yılanını hatırlayarak, en iyi okçularını korkuluğa çağırdı. "Ben söylemeden ateş etmeyin," dedi sert bir sesle. "Ateş ettiğinizde, sadece çenelerinin hemen arkasındaki parlak renkli noktalara nişan alın. Başka bir hedefe ateş etmeyin! Vurabilerseniz ateş edin, vuramazsanız ateş etmeyin. Her atışın önemli." Amber'e dönerek, "Gemiye silahlandırırsınlar mı?" diye sordu.

"O istemiyor," diye yanıtladı Amber alçak sesle.

"Ben de okçularınızı istemiyorum." Paragon'un sesi kısılmıştı. "Beni dinle, Brashen Trell. Adamlarına yaylarını ve diğer silahlarını bırakmalarını söyle. Silahları ellerinde tutsunlar ama sallamasınlar. Bu yaratıkları öldürmenizi istemiyorum. Bana bir tehlikeleri olmadığını düşünüyorum. Bana biraz saygınız varsa..." Paragon düşüncesini yarım bıraktı. Kollarını genişçe açtı ve aniden bağırdı, "Seni tanıyorum. SENİ TANIYORUM!" Derin sesi tüm gemide yankılandı. Yavaşça kollarını indirdi. "Ve sen de beni tanıyorsun."

Brashen şaşkınlıkla ona baktı, ama okçularına itaat etmelerini işaret etti. Gemi ne demek istiyordu? Ama Paragon başını geriye attı ve ciğerlerini hava ile doldurduğunda, Brashen aniden geminin mürettebata değil, yaklaşan yılanlara konuştuğunu anladı.

Paragon ağzını sonuna kadar açtı. Çıkan ses, Brashen'in ayaklarının altındaki tahtaları titretti ve sonra yükselerek yüksek bir uluma haline geldi. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve sonra, bir insanın sesinden çok deniz borularının sesine benzeyen bir sesle tekrar bağırdı.

Sessizliğin ardından Brashen, Amber'ın nefes nefese fısıldadığını duydu. "Seni duyuyorlar. Yavaşlıyorlar ve birbirlerine bakıyorlar. Şimdi yaklaşıyorlar, ama temkinli bir şekilde ve her biri sana bakıyor. Duruyorlar ve etrafında büyük bir daire oluşturuyorlar. Şimdi biri öne çıkıyor. Yeşil renkli ama güneşe döndüğünde pullarından altın rengi parıldıyor..."

"O," diye Paragon sessizce düzeltti. "Hatırlayan Kadın. Rüzgarda onun tadını alıyorum, tahtalarım suda onun varlığını hissediyor. Bana bakıyor mu?"

"Eli. Hepsi bakıyor."

"İyi." Figür başı tekrar nefes aldı ve deniz yılanlarının mağara gibi dili bir kez daha çenelerinden çıktı.

Shreever, Maulkin'i ağır bir kalple takip etti. Ona olan sadakati sarsılmazdı; onu buzun altına bile takip ederdi. Shreever, Maulkin'in hatırlayan kadına hakimiyetini teslim ettiğinde onun kararını kabul etmişti. O, sakat yılanı, kendine özgü kokusunun ötesinde bir inançla içgüdüsel olarak güvenmişti. Yılanın kendisi ona güven veriyordu. Shreever, bu iki yılanın birlikte ırklarını kurtarabileceğinden emindi.

Ama son zamanlarda, bu iki liderin Bolt adlı gümüş gemiye yetki verdiklerini düşünüyordu. Shreever ona güvenemiyordu. Gümüş olan, Hatırlayan'ın kokusuna sahipti, ama ne şekli ne de davranışları bir yılaninkine benziyordu. Karışıklığa verdiği emirler anlamsızdı ve onları güvenli bir koza yerine götüreceğine dair vaatleri her zaman "yakında" ile başlıyordu. "Yakında" ve "yarın" yılanların karşılayamayacağı kavramlardı. Kışın soğuğu suları donduruyordu ve göçmen balıklar ortadan kayboluyordu. Yılanlar çoktan kilo kaybetmeye başlamıştı. Yakında kozaya girmezlerse, kışı geçirmek için yeterli vücut rezervine sahip olamayacaklardı, metamorfoz için ise hiç yoktu.

Ama Hatırlayan Kadın Bolt'a kulak verdi ve Maulkin de ona kulak verdi. Shreever de Sessurea ve diğer yılanlar gibi onları takip etti. Gemiden gelen bu son emir hiç mantıklı gelmese de. Diğer gümüş gemiyi yok edin. Neden, bilmek istiyordu. Gemi onlara hiçbir şekilde tehdit oluşturmamıştı. Bolt gibi kafa karıştırıcı, boğuk bir yılan kokusu geliyordu. Öyleyse neden yok edilsin? Hele ki neden yok edilip cesedi yenilmeden bırakılsın? Neden onu batırıp etini aralarında paylaşmasınlar? Kokusu, anılarla dolu olacaktı. Daha önce batırdıkları diğer gümüş gemiler, hem etlerini hem de anılarını onlara isteyerek teslim etmişti. Bu neden farklı olsun ki?

Ama Bolt onlara stratejilerini vermişti. Geminin yapısını zayıflatmak için üzerine zehir püskürtmeleri gerekiyordu. Sonra uzun erkekler kendilerini gemiye fırlatarak onu yan çevirmeleri gerekiyordu. Kanatları suya değdiğinde, daha küçük yılanlar da ağırlıklarını ve güçlerini ekleyerek onu aşağı çekebilirdi. Orada onu parçalara ayırıp, parçaları dibe batırmaları gerekiyordu. Sadece iki ayaklıları yiyebilirdi. Aptalca, kasıtlı bir enerji, hayat ve yiyecek israfı...

enerji, hayat ve yiyecek israfı. Bolt'un gemiden korktuğu bir şey mi vardı? Gümüş gemide saklı, onların paylaşmasını istemediği bir anı mı vardı?

Sonra gümüş gemi konuştu. Sesi derin ve güçlüydü, suda parıldıyordu. Shreever'ın pullarını emir verircesine okşadı. Shreever yavaşladı, yeleleri şaşkınlıkla gevşedi. "Neden bana saldırıyorsun?" diye sordu. Daha sert bir sesle ekledi: "Bunu sana *o* mu söyledi? Bana karşı çıkmaya korkuyor da, yerine başkalarını mı gönderiyor? Eskiden ihanet konusunda bu kadar kurnaz değildi. Seni tanıdığımı sanıyordum. Seni Üç Diyarın varisi ilan etmeyi düşünmüştüm. Ama onlar kendi çıkarları için çalışan bir halkmış. İnsanların emirlerine uymak için koşturup sürünmezlerdi." Sesi zehir gibi küçümsemeyle doluydu.

Aniden yılanlar kargaşaya kapıldı. Kurbanlarının kendileriyle konuşacağını, hatta onlara soru sorup aşağılayacağını hiç beklemiyorlardı. Hatırlayan Kadın, hepsinin adına sordu: "Kimsiniz? Nersiniz?"

"Ben kimim? Ben neyim? Bu soruların o kadar çok cevabı var ki anlamsızlar. Ve sen benim soruma cevap vermedin, neden sana cevap vermek zorundayım? Neden bana saldırıyorsun? Kennit'e mi hizmet ediyorsun?"

Kimse onun sorusuna cevap vermedi, ama hiçbir yılan da saldırmadı. Shreever, geminin yanlarına toplanmış ve kanat uçlarına yapışmış sessiz iki ayaklılara bir bakış attı. Hareketsiz duruyorlardı, olan biteni sessizce izliyorlardı. Bu konuda söz hakları olmadığını biliyorlardı: bu, Üç Diyarın Lordlarının işi idi. Onun suçlamaları ne anlama geliyordu? Shreever'ın zihninde yavaşça bir şüphe uyandı. Bu gemiyi öldürme emri gerçekten Bolt'tan mı gelmişti, yoksa gemideki insanlardan mı? Shreever, Hatırlayan Kadın ve Maulkin'in birbirlerinin cevaplarını beklerken hevesle izledi.

Ama konuşan beyaz yılan Carrion'du. O, bu karmaşanın dışında kalmış, her zaman kenarda durmuş, dinlemiş ve alay etmişti. "Onlar seni bir insanın emriyle değil, diğer geminin bunu yapmaları halinde onları evlerine götüreceğine söz verdiği için öldürecekler. Asil ve yüce yaratıklar olarak, kendilerini kurtarmak için küçük bir bedel olarak cinayeti hemen kabul ettiler. Kendi türlerinden birinin cinayetini bile."

Geminin bir parçası olan yaratık uzuvlarını genişçe açtı. "Kendi türünüzden biri mi? Öyleyse beni gerçekten tanıyor musun? Ne garip. Bir kez dokunduğumda

dokunarak tanıdım, hala kendimi tanımıyorum. Ben bile kendimi kabul etmiyorum. Sen nasıl edersin?"

"O deli," diye bağırdı yaralı kırmızı yılan. Bakır rengi gözleri sabırsızlıkla dönüyordu. "Yapmamız gerekeni yapalım. Öldürün onu. O zaman bizi kuzeye götürür. Yeterince geciktik."

"Oh, evet!" Beyaz yılan boğuk bir sesle güldü. "Öldürün onu, çabuk öldürün, bizi olduğumuz şeyle yüzleşmeye zorlamadan. Bolt'un ne olduğunu ve ona neden inanmamız gerektiğini sorgulamaya başlamadan öldürün onu." Kendi kuyruğunu kurcalar gibi, aşağılayıcı bir düğüm oluşturdu. "Belki de bunu insanlarla dolu zamanlarında öğrenmiştir. Hepimizin hatırladığı gibi, onlar birbirlerini zevkle öldürürler. Bolt'un emriyle biz de onlara bu konuda yardım etmiyor muyuz? Tabii bu emirler gerçekten Bolt'tan geliyorsa. Belki de o bir insanın istekli öğrencisi olmuştur. Ona ne kadar yetenekli öğrenciler olduğumuzu gösterelim. Öldürün onu."

Hatırlayan Kadın yavaşça konuştu. "Öldürmek yok. Bu doğru değil, hepimiz bunu biliyoruz. Bu yarattığı yemek için ya da kendimizi korumak için değil, sadece bize emredildiği için öldürmek bize yakışmaz. Biz Üç Diyarın mirasçılarıyız. Öldürdüğümüzde, kendimiz için öldürürüz. Böyle değil."

Shreever'ın içinde bir rahatlama hissi uyandı. Sonra ince yeşil minstrelleri Tellur aniden konuştu. "Peki Bolt ile yaptığımız anlaşma ne olacak? Biz bunu onun için yaparsak, o da bizi eve götürecekti. Şimdi eskisi gibi kalacak mıyız?"

"Onunla karşılaşmadan önceki halimiz, onun bizi neredeyse dönüştürdüğü halimizden daha iyidir," diye cevapladı Maulkin ağır bir sesle.

Hatırlayan Kadın tekrar konuştu. "Bu gemiye ne tür bir bağlılık borcumuz olduğunu bilmiyorum. Duyduğumuz kadarıyla, bu varlıklarla konuşurken ölümle konuşuyoruz. Ama bir zamanlar onlar da bizden biriydi ve bu yüzden onlara biraz saygı borçluyuz. Bunu öldürmeyeceğiz. Bolt'a geri dönüp ne diyeceğini öğreneceğim. Bu emir gemideki insanlardan geliyorsa, bırakın kendi önemsiz savaşlarını kendileri yapsınlar. Biz hizmetkar değiliz. Eğer bizi eve götürmeyi reddederse, ben giderim. İsteyenler beni takip edebilir. Belki hatırladıklarım bizi yol göstermeye yeter. Belki de yetmez. Ama biz Üç Diyarın mirasçıları olarak kalacağız. Birlikte, bu son göçü gerçekleştireceğiz

göçü gerçekleştireceğiz. Eğer bu bizim yeniden doğuşumuza yol açmazsa, ölümümüze yol açacaktır. Kendi türümüzü kişisel hayatta kalmak için katletmektense, bu daha iyidir.

"Kolay söylemek!" diye öfkeyle bağırdı turuncu bir yılan. "Ama yaşamak zor. Kış geldi, peygamber, belki de göreceğimiz son kış. Bizi yönlendiremezsin; dünya çok değişti. Güvenilir bir rehber olmadan kuzeye gitmek, ölmek demektir. Sıcak topraklara kaçmaktan başka gerçek bir seçeneğimiz var mı? Bir dahaki sefere döndüğümüzde, sayımız çok azalacak. Ve neyi hatırlayacağız?" Turuncu yılan başını çevirip gemiye soğuk bir bakış attı. "Öldürelim onu. Kurtuluşumuz için küçük bir bedel."

"Küçük bir bedel!" Uzun, kırmızı bir yılan turuncuya katıldı. "Bize hiçbir cevap vermeyen, adını bile söylemeyen bu gemi, türümüzün hayatta kalması için bir kurban. Hatırlayan Kadın bizzat söyledi. Öldürdüğümüzde, bunu kendi seçimimizle yapıyoruz. Kendimiz için öldürüyoruz. Bu gerçekten de hepimiz için, hepimizin hayatta kalması için olacak."

"Kendi kanımızla insanlardan hayatımızı mı satın alıyoruz? Sanmıyorum!" Bu sözlerle karşı çıkan benekli safran yılanı, yelesini dikerek konuştu. "Sırada ne var? İnsanlar birbirimize saldırmamızı mı emredecek?" Aşağılama gösterisiyle, meydan okuyan yılan yelesinden kırmızı yılanın üzerine balık bayıltıcı zehir sıçrattı.

Uzun kırmızı yılan karşılık verdi, başını salladı ve komşularına zehir püskürttü. Neredeyse anında, iki yılan birbirine sarılarak kavgaya tutuştu ve arka arkaya zehir püskürttü. Diğerleri de kavgaya katıldı. Bir zehir bulutu dev mavi yılanlardan birine çarptı, o da refleks olarak kendi zehirini püskürterek tepki verdi. Acıdan öfkelenen yeşil bir yılan ona yaklaşıp sarıldı. Mücadeleleri suyu beyaz köpüğe çevirdi, daha küçük yılanlar birbirleriyle çarpışmaya başladı, onlar da zehir püskürterek veya ısırarak karşılık verdi. Kaos yayıldı.

Tüm bunların üzerinde, Shreever gümüş geminin bağırıışlarını duydu. "Durun! Birbirinizi yaralıyorsunuz! Öldürmek zorundaysanız beni öldürün, ama bu gereksiz kavgada kendinizi öldürmeyin!"

Yılanlardan biri onun sözünü dinledi mi? Ondan boğuk çığlıklar çıkaran zehir akıntısı bir kaza mıydı? Merak etmek için çok geç, bilmek için ise faydasız. Gümüş gemi, insan sesiyle onun ıstırabını haykırdı

ve yanan sisin içinde çaresizce çırpınıyordu. İnsanların çığlıkları onun çığlıklarıyla karışarak vahşi ve acınası bir haykırışa dönüştü. Sonra geminin güvertesinden bir ok Shreever'in derisinin üzerinden sıçrayarak Maulkin'e zararsız bir şekilde çarptı. Liderlerine yapılan bu beyhude saldırı, öfkeli yılanları daha da kızdırdı. Bir düzine yılan talihsiz gemiye yaklaştı. Devasa bir kobalt yılan, gemiyi bir orka gibi rampa gibi çarptı, birkaç küçük yılan ise ona zehir püskürttü. Plenty'nin üzerinde savaşmaya alışık değillerdi. Üst dünyadaki değişken rüzgarlar, püskürttüklerinin çoğunu kendi yüzlerine geri taşıdı. Bu, saldırının çılgınlığını daha da artırdı.

"Durdurun onları!" Maulkin kükrüyordu ve Hatırlayan Kadın da ona sesini ekledi. "Bu çılgınlığı durdurun! Kendi kendimizle savaşıyoruz, sonu iyi olmayacak."

Carrion'un sesi hepsinin üzerinde yankılandı. "Bolt bu geminin yok olmasını istiyorsa, bırak kendisi yapsın! Takip edilmeye layık olduğunu kanıtlasın. Onu öldürmeye davet et!"

Çılgınlığı yatıştıran, liderlerin sözleri değil, onun sözleriydi. Sessurea, iki boğuşan yılanı sardı ve gemiden aşağıya, uzağa taşıdı. Shreever ve diğerleri onun örneğini takip ederek, savaşanları kendilerini kontrol altına alana kadar sakın sakın derinliklere sürüklediler.

Saldırı başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi. "Anlamıyorum." Brashen, korkuluklara sendeleyerek yaklaştı ve gemiden uzaklaşan yılanlara inanamayan gözlerle baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Clef, beyaz yüzlü bir rahatlıkla ona baktı. Yanmış kolunu tuttu ama yine de gülümsemeyi başardı. "Yani henüz ölmeyeceğiz mi?"

Geminin uzunluğu boyunca adamlar çığlık atıyor ve sendeliyordu. Sadece iki okçu bu maddenin doğrudan püskürmesiyle vurulmuştu, ancak sürüklenme birçok kişiyi güçsüz düşürmüştü. Etkilenenler güvertede kıvranıyor, aşındırıcı sümüğü boşuna ellerine sürerek temizlemeye çalışıyordu. "Yaralarını ovma! Maddeyi yayarsın. Deniz suyu!" Brashen kargaşanın içinde bağırdı. "Güverte pompaları çalıştırın! Kova kullanabilen herkes! Figür başını, arkadaşlarınızı ve güverteyi yıkayın. Maddeyi seyreltin. Acele edin!"

Brashen, Althea'nın teknesini görebilmek umuduyla suyu hızla taradı. Onun teknenin kontrolünü yeniden ele geçirdiğini görmüştü. Yılanlar Paragon'u çevrelerken, o Vivacia'ya doğru dönmüştü.

dalgaların üzerinde ve diğer gemiyi çevreleyen yılanların hareket eden, parıldayan sırtları gözlerini kamaştırıyordu. Neredeydi? Güvenli bir yere ulaşmış mıydı? Suyu sırtını dönmek fiziksel olarak çok zordu. Onun için hiçbir şey yapamazdı; acil görevleri daha yakındaydı.

Birkaç yerde, korkuluklar ve güverte, yılanların zehirinin soğuk yanmasıyla dumanlanmıştı. Brashen, geçen bir elden bir kova deniz suyu aldı ve onu pruvaya götürdü. Amber ondan önce oradaydı. Paragon'un buhar çıkan omzuna bir kova su döktü. Deniz suyu, yılan zehirinin jelatinimsi sisini uzaklaştırırken, tüm gemi rahatlamış bir şekilde titredi. Paragon'un inlemeleri nefes nefese inlemelere dönüştü. Amber, Brashen'e döndü ve elindeki kovayı almaya çalıştı. Nefesi göğsünde sıkıştı. "Kıpırdama," diye sertçe emretti ve kovayı Amber'in başına boşalttı.

Saçlarının büyük tutamları akan suyla birlikte akıp gitti. Vücudunun sol tarafındaki giysileri buharlı paçavralar halinde sarkıyordu. Yüzünün o tarafı kabarcıklarla kaplıydı. "Giysilerini çıkar ve cildini iyice yıka," diye emretti.

Ayakta sallanıyordu. "Paragon'un bana ihtiyacı var," dedi zayıf bir sesle. "Diğerleri ona sırt çevirdi. Her aile, her akrabası ona sırt çevirdi. Ona sadece biz kalıyoruz, Brashen. Sadece biz."

Paragon aniden çukurlu ve buharlı yüzünü onlara çevirdi. "Size ihtiyacım var," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Gerçekten. Öyleyse aşağı inin ve zehir sizi yiyip bitirmeden o giysileri çıkarın."

Cleft'ten aniden korkunç bir çığlık yükseldi. Titreyen eliyle bir şeyi işaret ediyordu. "Geminin botu, efendim! Bir yılan kuyruğu çarptı, hepsi oyuncak bebekler gibi uçtu! Tam yılanların ortasına. Şimdi hiçbirini göremiyorum."

Bir anda Brashen onun yanında durdu. "Nerede?" diye sordu, çocuğun omzunu sallayarak, ama Cleft sadece boşluğu işaret edebildi. Teknenin olduğu yerde şimdi sadece yılanların renkli sırtları ve parıldayan dalgalar vardı. Althea'nın yüzme bildiğinden şüphe ediyordu; çok az denizci yüzmeyi öğrenmeye zahmet ederdi, denize düşersen acıyı uzatmanın bir anlamı olmadığını söylerlerdi. Giysilerinin ağırlığı onu aşağı çekecekti; yüksek sesle inledi. Onu öylece bırakamazdı, ama

başka bir tekneyi yılanlarla dolu denize indirmek, gönderdiği adamları öldürmek anlamına gelirdi.

"Çekin demir!" diye bağırdı. Paragon'u Vivacia'ya yaklaştırıp Clefin onları son gördüğü bölgede arama yapacaktı. Devrilmiş tekneye tutunarak hayatta kalmış olma ihtimalleri çok azdı. Korsanlar ve yılanlar ne olursa olsun, onu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

Kennit yaklaşan kafalar ve açılmış ağızlar dalgasını izledi ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Uzaklardan gelen gemisinin çığlıkları sinirlerini tırmaladı ve ruhunu parçaladı, yıllar önceki karanlık ve dumanlı bir gecenin anılarını uyandırdı. Onları kafasından uzaklaştırdı. "Neden geri dönüyorlar? Onu öldürmediler." Derin bir nefes aldı. "Bunu çabucak halledebileceklerini sanmıştım. Bu işi çabucak bitirecektim."

"Bilmiyorum," diye cevapladı Bolt öfkeyle. Başını geriye attı ve yaklaşan yılanlara seslendi. Birkaç tanesi cevap verdi, kafa karıştırıcı bir ses patlaması oldu.

"Kendi kabuslarını yenmen gerekecek," dedi tılsım sessizce. "Bak. Paragon senin için geliyor."

Kennit, büyük bir berraklıkla geminin rüzgarda ağır ağır sallandığını ve sonra kendisine doğru ilerlemeye başladığını izledi. Demek öyle. Sonunda savaş çıkacaktı. Belki de böylesi daha iyiydi. Savaş bittiğinde, Paragon'un güvertesine bir kez daha ayak basacaktı. Bir nevi son veda olacaktı. "Jola!" Kalbi titremesine rağmen sesinin net ve güçlü çıkmasından memnun oldu. "Yılanlar görevlerini yerine getirdi. Düşmanımızı zayıflatılar ve moralini bozdular. Adamları savaşa hazırla. Ben gemiyi basma ekibine liderlik edeceğim."

Brashen, tüm gürültü ve patırtıya rağmen yılanların Vivacia'ya saldırmadığını fark etmeliydi. Paragon yanlarına yaklaşırken, korsanların korkuluklara yığıldığını fark etmeliydi. Gözlerini Althea'yı aramak için suya dikmek yerine Kennit'in gemisinde tutmalıydı. Korsan kralı için ateşkes bayrağının beyaz bir paçavradan ibaret olduğunu bilmeliydi...

Hala onların menzilinin dışında olduğunu düşündüğü anda ilk kancalar güvertesine çarptı. Öfkeyle onları uzaklaştırmalarını emrettiği anda, bir dizi okçu Kennit'in korkuluğuna adım adım yaklaştı. Brashen hayatta kalanları aramalarını bağırırken

oklar uçu ve adamları yere düştü. Yılanların zehrinden kurtulan adamlar, Brashen kendi beceriksizliğinden dehşete kapılırken şok içinde öldüler. İlk çengellerin ardından diğerleri de geldi, gemiler birbirine yaklaştırıldı ve sonra bir dalga halinde taylalar geminin halatlarından onun gemisine atladı. Korsanlar bir anda her yerdeydi, korkuluklardan ve güverteden sanki sonsuz bir dalga gibi akın akın geliyorlardı. Savunmacılar geri püskürtüldü, sonra safları dağıldı ve hayatta kalmak için her şeye rağmen mücadele eden küçük gruplar halinde kaldılar.

Paragon bağırdı, saldırdı ve sadece havayı bulan bir sopayla savuşturdu. İlk kancalar atıldığı andan itibaren zafer hayal bile edilemez bir rüya haline geldi. Paragon'un güvertesi ölenlerin kanıyla ıslandı ve gemi kayıpların etkisiyle gürledi. Daha da kötüsü, Brashen'in kulaklarına, donanımdaki rüzgârın acımasız ışılığıyla ulaşan sesiydi. Vivacia, korsanları teşvik ederken hem insan hem de yabancı kelimelerle bağırdı. Althea'nın kendi gemisinin onlara saldırdığını duymadan ölmüş olmasına neredeyse sevindi.

Mürettebatı cesurca ama boşuna savaştı. Sayıca azdılar, deneyimsizdiler ve bazıları yaralanmıştı. Genç Clef, yürek parçalayan kısa mücadelede, sağlam elinde kısa bir kılıçla Brashen'in yanında kaldı. Gemiye istila eden dalga onları yutarken, Brashen bir adamı öldürdü, sonra bir başkasını, Clef ise bir üçüncü adamı dizinden vurarak öldürdü, ancak cesaretinin bedeli olarak kaburgalarına kötü bir kesik aldı. Daha fazla korsan, silahlarını hazır tutarak, arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden geçtiler. Brashen, serbest eliyle çocuğun yakasını yakaladı ve onu arkasına çekti. Birlikte, sadece hayatta kalmak için savaşarak kargaşanın içinden geri çekildiler ve baş güverteye ulaşmayı başardılar. Brashen, yere yığılmış adamlarla dolu güverteye baktı. Korsanlar katliamın kontrolünü ele geçirmişti; kendi adamları kendilerini savunmak ya da güvertede kovalanan fareler gibi koşuşturmak zorunda kalmışlardı. Brashen, savaşçılarını yeniden toplanmaları için emirler vermek istedi, ama bir bakışta artık hiçbir stratejinin onları kurtaramayacağını anladı. Bu bir savaş değildi, katliamdı.

"Üzgünüm," dedi yanındaki kanayan çocuğa. "Seni benimle gelmemeliydim." Sesini yükseltti. "Ve üzgünüm, Paragon. Seni bu kadar uzağa getirdim, ikimize de umut verdim, ama sonunda böyle oldu. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattım."

Derin bir nefes aldı ve nefret dolu sözleri haykırdı. "Teslim oluyorum! Mürettebatım için merhamet diliyorum. Yaşam Gemisi Paragon'un kaptanı Brashen Trell teslim oluyor ve gemisini size teslim ediyor."

Sözlerinin gürültünün içinde duyulması biraz zaman aldı. Kılıçların cınlaması yavaş yavaş kesildi, ama yaralıların inlemeleri devam etti. Kan ve terle lekelenmemiş, zarif kıvrımlı bıyıklarıyla, kargaşanın içinden Brashen'e doğru yürüyen tek bacaklı adam, Kaptan Kennit'ten başkası olamazdı. "Şimdiden mi?" diye sordu kuru bir sesle. Kınındaki silahını işaret etti. "Ama efendim, ben daha yeni gemiye çıktım. Teslim olmak istediğinizden emin misiniz?" Etrafta dağılmış hayatta kalanlara baktı. Silahları ayaklarının dibinde yatarken, etraflarını kılıçlar çevreliyordu. Korsan, beyaz dişleriyle gülümsedi ve çekici bir sesle, "Adamlarım, bir kez daha denemek için silahlarını almalarına izin vereceklerdir. İlk denemenizde başarısız olmak yazık olur. Bu ilk denemenizdi, değil mi?" dedi.

Her sözüne karşılık gelen kahkahalar, Brashen'i yalayan alevler gibi vurdu. Mürettebatının umutsuz bakışlarından kaçmak için başını eğdi, ama Clef'in kendisine baktığını gördü. Gözleri ızdırap dolu bir şekilde itiraz etti: "Ben pes etmedim efendim. Sizin için ölürdüm."

Brashen kendi silahını düşürdü. Elini çocuğun sarışın başına koydu. "Biliyorum. Ben de ondan korkuyordum."

Ve sonunda, her şey yolunda bitti. Orijinal planında karşılaştığı tüm aksilikleri düşünürsek, beklediğinden çok daha yolunda bitti. Kennit, kaptanın silahını almak için öne çıkmaya bile tenezzül etmedi. Zaten o kaba herif silahı güverteye düşürmüştü. Doğru davranışın ne olduğunu bilmiyor muydu? Kennit, ön güverteye basmaktan korkmuyordu.

Mürettebat çok uzun süredir gerçek bir savaş görmemişti. Bu savaş, bitmeden iştahlarını kabartmaya yetmemişti. Birkaç köle tüccarı bulup mürettebatın intikamını alması gerekecekti. Şimdilik, hayatta kalanların ambar kapaklarının altına kapatılmasını emretti. Kaptanlarını çağırıp fidye şartlarını görüşeceğini umarak, itaatkar bir şekilde gittiler. Onlar gözden kaybolduktan sonra, adamlarına cesetleri denize atmalarını emretti. Yılanlar, kendi başlarına öldürmeyi reddettikleri bu kolay avın peşine düşecek kadar hızlıydılar. Neyse, bırakalım

Bolt'un ödülü olduğunu düşünsünler. Belki bir iki köle tüccarını durdurup yılanları tekrar şişmanlatmak, onların uysallığını geri getirir.

Althea meselesi kolayca halledildi. Gemide, ölü ya da diri, hiç kadın yoktu. Kaptan Trell'in Vivacia'nın gemisinin botundan herhangi bir kurtulan alıp almadığını soran acı dolu sorularına, omuz silkti. Eğer o talihsiz kürek botundaydıysa, gemiye geri dönmeyi başaramamıştı. Rahatlamış gibi görünen küçük bir iç çekişi vardı. Wintrow'a yalan söylemekten nefret ediyordu. Ona başına gelenlerin kendi suçu olmadığını söylediğinde vicdanı rahat olabilirdi.

Trell, Kennit ona aşağı inmesini emrettiğinde gözlerini kısmıştı, ama gitmişti. Üç kılıçla çevriliyken başka seçeneği yoktu. Ambar kapağı öfkeli bağırışlarını kesmişti.

Kennit tüm adamlarına gemisine geri dönmelerini emretti ve sadece üçünü lambalık yağ fiçileriyle geri dönmeleri için sessizce emrederek alıkoydu. Şaşkın görünüyorlardı, ama ona soru sormadılar. Onlar yokken, güvertede sessizce dolaştı. Kendi gemisi zaferin coşkusuyla uğuldarken, bu gemide aşağıdan endişeli sesler geliyordu. Ambar kapılarına koydukları adamlardan bazıları ağır yaralanmıştı. Neyse, fazla acı çekmeyeceklerdi.

Güvertede, düşmüş cesetlerin kanlı silüetleri vardı. Kan, temizce fırçalanmış güverteyi lekeliyordu. Ne yazık. Kaptan Trell gemisini sıkı bir disiplinle yönetiyordu; Paragon, Kennit'in gördüğü en temiz gemiydi. Igrot da gemisini sıkı bir disiplinle yönetiyordu, ama temizlik ve parlaklığa pek önem vermezdi. Kennit'in babası komuta ederken, gemi evi kadar dağınıktı. Kennit kaptan kamarasının kapısına yürüdü ve orada durdu. Garip bir heyecan kalbini sardı. Neyse ki, bileğindeki tılsım sessizdi. Güvertede bir tur daha attı. Ambar kapılarının altındaki adamlar sessizleşiyordu. Bu iyiydi. Üç güverte tayfası geri döndü, her biri bir fiçi yağ taşıyordu.

"Yağlayın, çocuklar, donanımı, evi ve güverteyi. Sonra kendi güvertemize dönün." Onlara ciddiyetle baktı, her birinin sözlerinin ciddiyetini anladığından emin oldu. "Bu gemiden son çıkan ben olacağım. İşinizi yapın ve onu bırakın. Kıç halatı hariç tüm halatları kesin, sonra gemideki herkes aşağıya inmesini istiyorum. Anladınız mı? Herkes. Benim de son bir işim var."

İtaatkar bir şekilde eğilip başlarını sallayarak onu terk ettiler. Kennit kenarda durup onların görevlerini yapmalarına izin verdi. Son boş fıçı güverteye yuvarlandığında, onlara gitmelerini işaret etti. Sonunda yalnız kaldığında, sert rüzgârın içinde ilerleyerek güverteye çıktı ve Paragon'un eğilmiş başını seyretti.

Gemi ona bakmış olsaydı, onu görmekten öfkelenmiş, meydan okurcasına, üzgün ya da sevinçten coşmuş gözlerle karşılaşmış olsaydı, konuşamazdı. Ama bu aptalca bir düşünceydi! Paragon ona hiçbir şekilde bakamazdı. Igrot bunu yıllar önce halletmişti. Kennit, geminin yüzüne ulaşmak için Paragon'un büyük ellerinin üzerinde durarak baltayı kullanmıştı. İkiside birlikte buna katlanmışlardı, çünkü Igrot ikisine de, bunu yapmazlarsa Kennit'in öleceğini söylemişti. Igrot, Kennit'in şu anda durduğu yerde, güvertede durmuş, Kennit'in bu kirli işi yaparken izlemiş ve gülmüştü. Paragon, Igrot'un onu kör etmek için gönderdiği iki iyi adamını çoktan öldürmüştü. Ama o çocuğa zarar vermezdi, hayır. Igrot Kennit'i öldürmeyeceğine söz verdiği sürece, acıya dayanır, hatta çocuğu yüzüne ulaşacak kadar yaklaştırırdı. Kennit, karanlık gözlerinin derinliklerine son bir kez baktıktan sonra baltayı kaldırıp indirdiğinde, kimsenin kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar derinden sevmemesi gerektiğini anladı. Kimse bu kadar gerçek bir kalbe sahip olmamalıydı. O anda, Paragon'un onu sevdiği gibi, asla, asla, asla kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmeyeceğini biliyordu. Kendine söz verdi ve parlak baltayı kaldırıp, ona olan sevgisiyle dolu karanlık gözleri kesti. Gözlerinin altında hiçbir şey bulamadı, ne kan, ne et, sadece küçük baltasının altında kolayca parçalanan gümüş rengi gri ahşap. Büyücü ağacı, kendisine söylendiğine göre, bir geminin yapımında kullanılabilecek en sert ağaçlardan biriydi, ama o onu pamuk ağacı gibi parçaladı, çıplak ayaklarının altında derin ve soğuk denize parçalar halinde düştü. Küçük, soğuk ayaklar, sıcak avuçlarının içinde nasırlarla kaplı.

Karşılıklı olarak yeniden yaşadıkları anının iki kat gücü onu yakıyordu. Kennit, görüşünün parça parça kaybolduğunu hatırlıyordu, bir insanın görme yetisini kaybetmesi gibi değildi. Daha çok, biri gözlerinin önünde bir resmin parçalarını kesip alıyor ve onu karanlıkta bırakıyormuş gibiydi. Aniden titremeye başladı ve başı döndü. Kendine geldiğinde, ön korkuluğa tutunuyordu. Bir hata. Geminin hiçbir yerine çıplak elleriyle dokunmak istememişti, ama işte buradaydı. Yine bağlanmıştı. Kan ve anılarla bağlanmıştı.

"Paragon." Adını sessizce söyledi.

Gemi irkildi, ama başını kaldırmadı. Uzun bir sessizlik onları sardı. Sonra: "Kennit. Kennit, oğlum." Derin, nazik sesi boğuktu. İnanamama duygusu diğer tüm duyguları bastırdı. "Sana çok kızgındım," diye özür diledi gemi şaşkınlıkla. "Sana nasıl kızabilirdim ki?"

Kennit boğazını temizledi. Konuşabilmesi için biraz zaman geçti. "Buraya tekrar gelebileceğimi, seninle tekrar konuşabileceğimi hiç düşünmemiştim." Sevgi, bir sel gibi gemiden yükseliyor, onu yutmak üzereydi. Kennit, Paragon'dan uzak durmak için mücadele etti. Azarlamayı zorla dışarı çıkardı. "Planımız bu değildi, gemi. Anlaştığımız şey bu değildi."

"Biliyorum." Paragon, yüzünü kapatan ellerinin arasına konuşarak söyledi. Utanç onu sardı ve Kennit'i de etkiledi. "Biliyorum. Denedim. Gerçekten denedim."

"Ne oldu?" Kennit, istemese de nazıkçe konuştu. Gerçekten bilmek istemiyordu. Paragon'un zengin, derin sesi ona sabah keklerinin üzerine dökülmüş kalın pekmezleri, annesinin babasına oğluna daha dikkatli olmasını söylerken, o yaz günlerinde güvertede çıplak ayakla koştuğu günleri hatırlattı. Anılar, tüm o anılar bu geminin ahşabına işlemiş ve ona doğru akıyordu.

"Dibe indim ve orada kaldım. Gerçekten. Ya da denedim. Ne kadar su alsam da tamamen batamadım. Ama altında kaldım ve saklandım. Balıklar ve yengeçler geldi. Kemiklerimi temizlediler. Arınmış hissettim. Her şey sessiz, soğuk ve ıslaktı.

Ama sonra yılanlar geldi. Benimle konuştular. Onları anlayamadığımı biliyordum, ama anlamamı istediler. Bana sorular sorarak, benden bir şeyler talep ederek işkence ettiler. Anıları istediler, anılar için yalvardılar, ama ben sana verdiğim sözü tuttum. Sırrımızı sakladım. Bu onları kızdırdı. Beni lanetlediler, alay ettiler, benimle dalga geçtiler ve... Yapmak zorundaydım, anlamıyor musun? Ölmüş ve herkes tarafından unutulmuş olmam gerektiğini biliyordum ama onlar beni ölüp unutulmamı izin vermediler. Sürekli hatırlamamı sağladılar. Onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Ve... sonra bir şekilde yine Bingtown'da buldum kendimi, beni düzelttiler ve beni denize atacaklarından korktum ama beni kıyıya sürükleyip oraya zincirlediler. Böylece ölememişim. Ama unutmak için elimden geleni yaptım. Ve unutulmak için.

Gemi düzensiz bir nefes aldı.

"Ama buradasın," dedi Kennit. "Ve sadece burada değil, beni öldürecek insanları taşıyorsun. Neden, gemi? Neden bana böyle ihanet ettin?" Gerçek acı onu boğdu. "Neden ikimizi de tüm bunlarla tekrar yüzleştiriyorsun?"

Paragon uzanıp saçlarını avuçladı ve çekmeye başladı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye ağladı. Tövbe eden çocuğun sesi sakallı dudaklarından tuhaf bir şekilde çıktı. "İsteyerek yapmadım. Seni öldürmeye gelmediler. Sadece Althea'nın gemisini geri almak istiyorlardı. Vivacia'yı senden geri almayı teklif edeceklerdi. Bunun için yeterli paraları olmadığını biliyordum, ama bir an için, beni temiz, iyi donanımlı ve denizde düzgünce seyreden bir halde gördüğünde, beni geri isteyeceğini ummuştum. Belki beni takas olarak kabul edersin diye. Sesi artık öfkeye dönüşmüştü. Paragon'un onun varlığından duyduğu ilk şok geçmişti. "Bir Ludluck'un çaldığı gemi yerine hak ettiği yaşam gemisini isteyeceğini düşünmüştüm! Bir korsanın ağzından, her zaman onun gibi bir yaşam gemisi istediğini söylediğini duymuştum. Ama senin bir tane vardı. Ben.

O geceyi hatırlıyor musun? O gece, bu anılarla yaşayamayacağını, intihar etmek zorunda olduğunu söylediğin geceyi? Ve bunu düşünen bendim, tüm anıları, acı anıları, kötü anıları, hatta bir daha asla geri gelmeyecek güzel anıları bile alıp, senin yaşayabilmen ve onlardan kurtulabilmen için öleceğimi söyleyen bendim. Hepsini nasıl sona erdirebileceğimizi düşündüm. Sana yapılanları bilen herkesi, hepsini yanıma aldım. Hatırlıyor musun? Senin için hayatını arındırdım, böylece yaşamaya devam edebilirdin. Ve sen, beni sevdiğin gibi başka bir gemiyi asla sevmeyeceğini, bizim sevdiğimiz gibi başka bir gemiyi asla sevmek istemeyeceğini söyledin. Hatırlamıyor musun?

Kennit'in sıkı sıkı tutan ellerinden terk edilmiş anılar titrek ruhuna kadar yandı ve orada yerleşti. Her ayrıntı, her duygu onunla birlikte geldi. Gerçek hatırlamanın ne kadar acı verici olduğunu unutmuştu.

"Söz verdin," diye devam etti Paragon titrek bir sesle. "Söz verdin ve sözünü tutmadın, tıpkı benim sözümü tutmadığım gibi. Artık ödeştik."

Ödeştik. Bir çocuğun kavramı. Ama Paragon'un ruhu her zaman terk edilmiş ve terk edilmiş bir çocuğun ruhuydu. Belki de sadece başka bir çocuk

belki de sadece bir çocuk, Paragon kadar istismar edilmiş ve ihmal edilmiş bir çocuk, Igrot'un uzun hükümdarlığı boyunca Kennit'in yanında durabilirdi. Ama Paragon bir çocuk olarak kalmıştı, bir çocuğun mantığıyla, Kennit ise bir adam olmuştu. Bir adam zor gerçeklerle yüzleşebilir ve hayatın nadiren eşit veya adil olduğunu bilebilir. Ve bir başka acı gerçek: Bir adam ile hedefi arasındaki en kısa mesafe genellikle yalandı.

Onu seviyor musun?' Kennit inanamıyordu. 'Nasıl sevebilirim? Paragon, o benim kanımdan değil. Neyi paylaşabiliriz ki? Anıları mı? Yapamam. Hepsini sana emanet ettim. Kalbim her zaman olduğu gibi seninle. Seni seviyorum, Paragon. Sadece seni. Gemim, ben senim, sen bensin. Benim olan her şey, ya da olduğum her şey senin içinde kilitli. Hala güvende ve sır olarak ... tabii sen başkalarına söylemedin, değil mi?" Kennit soruyu dikkatlice sordu.

"Asla," diye geminin sesi ciddiyetle yankılandı.

"Peki. Bu iyi. Şimdilik. Ama ikimiz de biliyoruz ki, onların sonsuza kadar gerçekten güvende olabilmelerinin tek bir yolu var. Sırlarımızı saklamanın tek bir yolu var."

Sessizlik, onun sözlerinin ardından geldi. Kennit sessizliği bozmadı. İçinde bir sessizlik, bir kesinlik büyüyordu. Paragon'dan asla şüphe etmemeliydi. Gemisi ona her zaman olduğu gibi sadıktı. Bu düşünceyi yakaladı ve kalbinde büyümesine izin verdi. Onun sıcaklığında kendinden geçti ve bu güveni Paragon ile paylaştı. Sadece bu seferlik, gemiyi eskisi gibi sevmesine izin verdi. Paragon'un Kennit için en iyisini yapacağına olan tam inancıyla onu sevdi.

"Peki ya mürettebatım?" diye sordu Paragon yorgun bir sesle.

"Onları da yanına al." Kennit nazikçe önerdi. "Sana ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Onları sonsuza kadar içinde sakla. Asla onlardan ayrılma."

Paragon nefes aldı. "Ölmeyi istemeyecekler. Hiçbiri ölmek istemiyor." Ölmek istemezler."

"Peki. Ama sen ve ben, ölmenin insanlar için sadece kısa bir süre olduğunu biliyoruz.
. Onlar bunu atlatacaktır."

Paragon bu sefer daha uzun süre tereddüt etti. "Gerçekten ölebilir miyim, bilmiyorum." Bir nefeslik bir sessizlik. "Geçen sefer, orada kalamadım bile

orada kalamadım. Wood yüzmek istiyor." Daha uzun bir duraklama. "Ve Brashen de aşağıda kilitli. Ona küçük bir söz verdim, Kennit. Onu öldürmeyeceğime söz verdim."

Kennit düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve Paragon'un bu konuyu dikkatle düşündüğünü hissettirdi. Sonunda nazikçe teklif etti: "Sana yardım etmemi ister misin? O zaman sözünü tutmamış olmazsın. Hiçbir şey senin suçun olmaz."

Sonunda gemi büyük kafasını Kennit'e doğru çevirdi. Gözlerinin olduğu yerdeki kesik yerler onu izliyor gibiydi. Korsan, kendi yüzünü kadar iyi bildiği yüz hatlarını inceledi. Dağınık saçlı kafa, yüksek alın, ince dudakların üzerindeki güçlü burun ve sakallı çene. Paragon, onun Paragon'u, tüm gemiler arasında en iyisi. Kalbi, gemisine olan sevgisiyle acı bir şekilde kabardı. İkisinin de gözleri yaşlarla doldu. "Yapabilir misin?" diye yalvardı Paragon sessizce.

"Elbette yapabilirim. Elbette," Kennit onu teselli etti.

Kennit güverteden ayrıldıktan sonra, sessizlik çöktü ve onu doldurdu. Bu, kulakların değil, kalbin sessizliğiydi. Dünyada başka sesler de vardı: tahta ile kapatılmış ambarlarda mürettebatın sorgulayan çığlıkları, ayrılan yılanların borazan sesleri, yükselen rüzgarlar, kış halatının çözülmesinin çıkardığı hafif ses, alevlerin çıtırdaması. Bir rüzgar esintisiyle aniden serbest kaldı. Fırtına, zehirle kaplı yelkenlere çarparak gemiyi sarsarken, dümeni kontrol edecek kimse yoktu. Ateş, geminin donanımına sıçradığında ani bir patlama ve sıcaklık dalgası hissedildi. Her denizciden daha sağlam adımlarla, alevler yayıldı, yelkenleri yuttu ve tahtaları yaladı.

Yayılması zaman alacaktı. Büyücü ağacı kolay alev almazdı, ama bir kez alev aldı mı, neredeyse söndürülemezdi. Evinin ve donanımının diğer ahşap kısımları önce yanacaktı, ama sonunda büyücü ağacı da alev alacaktı. Sabırlı olmayı iyi öğrenmişti. Bekleyebilirdi. Sabrını bozan tek şey, şimdi ambar kapaklarına vurarak gürültü yapan mürettebatıydı. Şüphesiz, onun sürüklendiğini hissediyorlardı; belki de dumanın kokusunu almışlardı.

Kararlı bir şekilde dikkatini başka yere verdi. Oğlu artık bir adam olmuştu. Sesinden yüksek olduğunu anlayabiliyordu. Ve güçlüydü. Korkuluğa tutuşu bir erkeğin sıkı tutuşuydu. Paragon sevgiyle gurur duyarak başını salladı. Başarmıştı. Fedakarlığı boşuna olmamıştı. Kennit, her zaman hayal ettikleri adam olmuştu.

her zaman hayal ettikleri adam olmuştı. Sesinin tınısı, elinin dokunuşu, hatta rüzgarda esen kokusu bile her şeyi geri getirmişti. "Paragon" diyen sesi, geminin ona kızmasına neden olan tüm hayali hakaretleri ve biriktirdiği suçları silmişti. Şimdi bu düşünce bile aptalca geliyordu. Onu tüm kalbiyle seven tek kişiye kızmak mı? Evet, Paragon onun için fedakarlık yapmıştı, ama başka ne yapabilirdi ki? Birinin Kennit'i özgür bırakması gerekiyordu. Ve o bunu yapmıştı. Artık oğlu Korsan Adaları'nın kralı olarak hüküm sürecekti ve bir gün, planladıkları gibi, bir oğlu olacaktı ve ona Paragon adını verecekti. Bir gün, sevilen ve değer verilen bir Paragon Ludluck olacaktı. Belki de çoktan vardı! Paragon, Kennit'e bir oğlu olup olmadığını sormayı akıl etmemiş olmaktan dolayı şimdi çok pişmanlık duyuyordu. Hayal ettikleri çocuğun gerçek olduğunu bilmek onu rahatlatırdı.

İçinde, mürettebat bir şeyi koparmış ve onu kapak kapağına vurmak için kullanıyordu. Çok enerjik görünmüyorlardı. Belki de ambar dumanla doluyordu. Bu iyi olurdu; hep birlikte uyuyup ölebilirlerdi.

Paragon içini çekti ve her zamanki gibi, düşünmemeye çalışırken biraz kendini bırakarak eğildi. Bu onun suçu değildi. Bu, yapımındaki bir kusurdu, iki farklı büyücü ağacından yapılmış bir gemide kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak türden bir şeydi. Bir ejderha her zaman diğerini domine etmeye çalışırdı. Savaşmak, savaşmak, savaşmak, tek yaptıkları buydu, ta ki o diğer benliklerini anlamaya çalışmaktan bıkıncaya kadar. Onları derinlere gömmüş ve sadece Paragon olmaya karar vermişti. Paragon Ludluck. Adını yüksek sesle ama yumuşak bir şekilde söyledi. Ağzını kapattı. Nefes almayı bıraktı. Nefes almaya gerçekten ihtiyacı yoktu, bu sadece ona verdikleri şeklin bir parçasıydı. Dikkatlice düşünürse değiştirebileceği bir şekildi. Sihirli tahtadan özenle yapılmış her bir tahta parçası, çok az da olsa hareket edebilirdi. Bir süre hiçbir şey hissetmedi. Sonra tahtaların içinden sızan suyun yavaşça soğuduğunu hissetti. Yavaşça, çok yavaşça ağırlaşmaya başladı. Kendini daha fazla eğmeye bıraktı. İçinde, mürettebat da bunun farkına varmaya başladı. Bağırışlar ve ayak sesleri duyuldu, adamlar suyun nereden geldiğini bulmak için koşuşturuyorlardı. Her bir ek yerinden su sızıyordu. Artık tek soru, onu önce ateş mi yoksa deniz mi alacağıydı. Hangisi kazanırsa, bu onun suçu olmayacaktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, yükselen fırtınaya karşı durdu ve kendini ölüme hazırladı.

"Kararı kendiniz vermek istersiniz diye düşündüm, efendim." Jola çok gergin duruyordu. Tehlikeli bir alana girdiğinin farkındaydı, ama bunu Kennit'e bırakmamanın daha tehlikeli olacağını bilecek kadar da akıllıydı. Yine de Kennit, ikinci kaptanın onları boğulmaya terk etmesini tercih ederdi. Böylesi çok daha temiz olurdu.

Pervazın üzerine eğildi ve sudaki kadına baktı. Kadın açıkça güçlüydü, ama soğuk su ve yükselen dalgalar onu zorluyordu. Yakında her şey bitecekti. O izlerken, bir dalga kadını sardı. Şaşırtıcı bir şekilde, kadının başı yeniden ortaya çıktı. Kadın inatla suda kalmaya çalışıyordu. Arkadaşını bırakmış olsaydı daha uzun süre dayanabilirdi. Kollarındaki denizci zaten ölü gibi görünüyordu. Sudaki sarışın kadın başını geriye attı ve öksürdü. "Lütfen." Bağırmak için çok zayıftı, ama dudaklarından okudu. Lütfen. Kennit düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı. "O Paragon'dan," dedi Jola'ya.

"Şüphesiz," diye onayladı ikinci kaptan dişlerini sıkarak. Jola'nın bir kadının boğulmasını izlerken bu kadar üzüleceğini kim tahmin edebilirdi? Kennit, bir erkeğin karakterini delik deşik edebilecek garip zayıflıklara hayret etmekten hiç vazgeçmiyordu.

"Onu yukarı almalı mıyız?" Kennit'in ses tonu, bu kararı ikinci kaptana bırakmadığını, sadece onun fikrini sorduğunu açıkça belli ediyordu. "Zamanımız kısıtlı, biliyorsun. Yılanlar çoktan gitti." Aslında Bolt onlara gitmelerini emretmişti. Kennit, Bolt'un hala onlar üzerinde bu kadar kontrolü olduğunu görmekten rahatlamıştı. Paragon'u batıramamaları onu çok sarsmıştı. Sadece beyaz yılan onun emirlerine karşı gelmişti. Geminin etrafında dönmeye devam ediyordu, kırmızı gözleri tuhaf bir şekilde suçlayıcıydı. Kennit bundan hoşlanmamıştı. Suyun içindeki iki kurtulanı yiyip onu tüm bu dertten kurtarmaması onu rahatsız ediyordu. Ama hayır, sadece orada, suda asılı kalmış, onları merakla izliyordu. Neden gemiye itaat etmiyordu?

Ondan gözlerini ayırdı ve zihnini elindeki soruna odakladı. Bolt, yaşam gemisinin yanmasını görmek istemediğini belirtmişti. Kennit, yaklaşan fırtınaya baktı. Buradan ayrılmak Kennit'in de işine geliyordu.

"Bu senin istediğin mi?" diye sordu ikinci kaptan sinsice. Kennit'in adam hakkındaki düşüncesi daha da kötüleşti. Sorcor, aptal olmasına rağmen, en azından

fikrini söyleyecek kadar cesur olabilirdi. Jola'nın ise bu kadar bile cesareti yoktu. Korsan kaptan bir kez daha kış tarafına baktı. Paragon artık neşeyle yanıyordu. Değişen rüzgâr, dumanı ve kokuyu ona doğru taşıdı. Gitme zamanı gelmişti. Sadece baş figürünün son anlarında çılgılık atmasını beklediği için değil, rüzgârın Paragon'un donanımından Vivacia'ya yanan yelken parçalarını taşıyabileceği gerçek bir tehlike vardı. "Şu anda bu kadar acelemiz olması ne yazık," dedi Jola'ya, sonra da yelken açma emri boğazında kaldı.

Sarışın kadın suya yaslanarak, dalgaların üzerinde tuttuğu çocuğun yüzünü ortaya çıkardı. "Wintrow!" diye hayretle bağırdı. Wintrow hangi talihsizlik sonucu denize düşmüştü ve kadın onu nasıl kurtarmıştı? "Onları hemen yukarı çıkarın!" diye emretti Jola'ya. Sonra, ikinci kaptan emrine uymak için atladığında, bir dalga iki kişiyi biraz daha yukarı kaldırdı. O Wintrow değildi. Bir erkek bile değildi. Yine de Kennit'i etkileyen benzerlik onu etkilemişti ve emrini geri almadı. Jola bir halat atılması için bağırdı.

"Onun olması gerektiğini biliyorsun," diye fısıldadı bileziğindeki tılsım. "Althea Vestrit. Başka kim ona bu kadar benzeyebilir? Bolt bundan hoşlanmayacak. Sen kendi amacına hizmet ediyorsun, ama onun amacına değil. Öldürmen gereken tek kişiyi gemiye aldın."

Kennit diğer elini tılsımın üzerine koydu ve elinin altındaki küçük yüzün kıvranımlarını görmezden geldi. Merakla izlemeye devam etti. Sarışın kadın ipi yakaladı, ancak elleri soğuktan o kadar uyuşmuştu ki ipi tutamadı. Bir denizci, soğuk suya atlayarak onlara yardım etmek zorunda kaldı. İpi ikisinin etrafına doladı ve aceleyle bir düğüm attı. "Çekin!" diye bağırdı ve hepsi yukarı çıktı, kadınlar deniz yosunu gibi gevşek bir haldeydi. Kennit, kadınlar güverteye çıkarılana kadar bekledi. Benzerlik inanılmazdı. Gözleri kadının yüzünü açgözlülükle süzdü. Wintrow'un yüzüne sahip bir kadın.

Onlara baktığını fark etti, etrafında uzanmış kadının etrafında toplanan mürettebatın şaşkın sessizliğini de fark etti. "Haydi, onları aşağıya götürün! Size bariz bir şeyi emretmem mi gerekiyor? Jola, Divvytown'a rota al. *Marietta*'ya takip et sinyali ver. Fırtına yaklaşıyor. Vurmadan yola çıkalım."

"Efendim. Wintrow ve Etta'nın bize katılmasını bekleyelim mi?"

Öksürmeye ve kıpırdanmaya başlayan koyu saçlı kadına bir bakış attı.
"Hayır," diye cevapladı. "Onları şimdilik olduğu yerde bırakın."

22

AİLE BULUŞMASI

WINTROW YAĞAN YAĞMURU gözlerinden silip baktı. "Anlamıyorum," diye tekrar sessizce söyledi. Kendi kendine konuştuğunu sanıyordu ve Etta'nın cevap vermesi onu şaşırttı. Güverteye yağan yağmurun sesinden onun yumuşak adımlarını duymamıştı.

"Ne olduğunu tahmin etmeye çalışma. Kennit bir dahaki görüşmemizde her şeyi açıklayacak."

"Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi inatla. Paragon'un yerini alan soluk alevlere kederle baktı. Savaşı izlemişti, ama yine de ne olduğunu anlayamıyordu. Paragon neden hem yılanlara hem de Vivacia'ya bu kadar aptalca meydan okumuştı? Yangın nasıl çıkmıştı ve Kennit neden bu kadar değerli bir ganimeti terk etmişti? Esir almış mıydı? Bilmediğinin boşluğu onu yutmak üzereydi.

Bütün gün tehdit eden fırtına sonunda patladı. Şiddetli yağmur, onları ve yanan Paragon'u ayıran dalgalı gri bir perde gibiydi. Soğuk ve sırılsıklam, güvertede durup ailesinin gönderdiği batan gemiye baktı. Bu gemi, fidyeye ve kurtuluş umutlarını dibe çekecekti. Yağmur bir rahatlama oldu. Kendi gözyaşlarını bulamamıştı.

"İçeri gel," dedi Etta, elini onun koluna koyarak. O da dönüp ona baktı. Hayatının bu sefil noktasında ona tek teselli Etta'ydı. Sorcor'un yağmurluğunu giymişti; ince vücuduna bol gelmişti. Kapüşonun içinden ona baktı. Birkaç damla yağmur yüzüne düşmüş, kirpiklerine mücevherler gibi yapışmıştı. Gözlerini kırptı ve damlalar yüzünden aşağı akarak alaycı gözyaşları gibi düştü. O, arzu ve

bu arzuyu asla itiraf etmeme zorunluluğıyla. Etta tekrar kolunu çekti ve o da kendini ona bırakarak onu takip etti.

Sorcor, kamarasını ona bırakmıştı. Masadaki buharlı çaydanlık ve iki fincan onu etkiledi. Etta bunu hazırlamış ve paylaşmak için onu buraya getirmişti. Bir sandalyeyi işaret etti ve o, ıslak giysileriyle oturdu, Etta ise yağmurluğunu askıya astı. Bu oda bir zamanlar Kennit'e aitti ve bazı eşyaları hala duruyordu. Diğer odalarda ise Sorcor'un parlak ve gösterişli eşyalara olan zevki, Kennit'in daha sade tercihlerini gölgede bırakıyordu. İşlemeli ve püsküllü kumaş, altındaki masanın zarif ve sade hatlarını gizliyordu. Etta saçındaki yağmur damlalarını silkeledi ve diğer sandalyeye oturdu. "Kayıp bir köpek kadar üzgün görünüyorsun," dedi çayını dökerken. Fincanı ona doğru iterek, azarlayıcı bir tonla ekledi, "Kennit'e güvenmeni hatırlatmam gerektiğini anlamıyorum. Ne olursa olsun, onun yargısına güvenmeliyiz. Uzun zaman önce bana onun Sa'nın Seçilmiş olduğunu söylemiştin. Artık buna inanmıyor musun?"

Çayı yudumladı ve tarçının sıcaklığını tattı. Derin melankolisine rağmen, bu ona zevk verdi. Etta, bedeninin küçük zevklerinin bazen ruhun derin acıları için en güçlü ilaç olduğunu çok iyi biliyor gibiydi. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti yorgun bir sesle. "Onun yaptığı iyilikleri her yerde gördüm. O, özgürlük ve insanların hayatlarını iyileştirmek için güçlü bir güç. Kendine zenginlerle ve hizmetkarlarla dolu görkemli bir ev inşa edebilir ve halk yine de onu kahraman gibi görür, ama o yelken açmaya, köle tüccarlarıyla savaşmaya ve tutsakları kurtarmaya devam ediyor. Bütün bunlara rağmen, onun ruhunun büyüklüğünden nasıl şüphe edebilirim?"

"Ama şüphe duyuyorsun, değil mi?"

Wintrow içini çekti. "Evet, şüphe ediyorum. Bazen geceleri meditasyon yapmaya çalıştığımda, onun dünyasında kendime bir yer bulmaya çalıştığımda, hiçbir şeyi birbirine uydurup oturtamıyorum." Islak saçlarını yüzünden çekip ona dürüstçe baktı. "Kennit'te eksik bir şey var. Hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

Yüzünde öfkenin gölgesi belirdi. "Belki de eksik olan şey onda değil, sende. Belki de Sa'nın senin için çizdiği yol seni gitmek istemediğin yerlere götürdüğünde inancını kaybediyorsun."

Onun sözleri onu uyuşturdu. Ondan böyle bir azar işitmeyi hiç beklemiyordu, hele de bu kadar doğru gelmesini hiç. Kız devam etti. "Kennit'in kusurları var. Ama tüm şüphelerine ve acısına rağmen başardıklarına bakmalıyız." Gözleri suçlayıcı bir şekilde ona baktı. "Yoksa bir adamın iyi şeyler yapabilmesi için önce mükemmel olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Sa'nın eli her alete sığar," diye mırıldandı. Bir an sonra, "Ama neden benim gemimi benden almak zorunda? Sadece almakla kalmayıp, onu tanıyamayacağım bir yaratığa dönüştürmek zorunda? Neden bizi eve götürmek için gelenleri öldürmek zorunda? Bunu anlamıyorum Etta, ve asla anlamayacağım!"

"Belki de, bunu anlamayacağına zaten karar verdiğin içindir?" Etta, onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Bana verdiğin bir kitapta, sözlerimizin gerçekliğimizi şekillendirdiğini okudum. Sözlerinin az önce olanlara ne yaptığına bak. Onu kendine karşı bir şikayet haline getirdin. Senin gemin, diyorsun. Öyle mi? Hiç kimsenin gemisi oldu mu? Yoksa yabancı bir bedene hapsedilmiş, sonra da mülkiyet olarak sahiplenilmiş bir canlı mıydı? Kennit onu değiştirdi mi, yoksa sadece gerçek kimliğine kavuşması için onu özgür mü kıldı? Eğer gerçekten sizi kurtarmaya gelmişlerse, onları öldürdüğünü nereden biliyorsun? Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Ama sen, öfkeni besleyip haklı olduğunu hissetmek için, bunun sana yapılan bir haksızlık olduğuna karar verdin bile. Bu, kendine acımdan farksız. Sesi giderek öfkeleniyordu. Dudaklarını sıkıca kapattı ve ondan yüzünü çevirdi. "Seninle paylaşmak istediğim bir şey vardı, aramızda kalması gereken bir şey. Şimdi cesaret edebilir miyim, yoksa sen yine onu çarpıtıp başka bir şeye çevirir misin diye merak ediyorum."

Tek yapabildiği ona bakmaktı. Onun dönüşümünde parmağı olsa da, içindeki değişiklikler onu hala şaşırtıyordu. Artık onun iradesine karşı geldiğinde üzerine saldırmıyordu. Buna gerek yoktu; dilinin kenarı bıçak kadar keskin idi. Onun zekasını fark etmiş, kurnazlığını ve cesaretini tanıştıkları ilk günden itibaren saygıyla karşılamıştı. Artık zekanın arkasında bir eğitim, cesaretin arkasında bir ahlak vardı. Bu, güzelliğini daha da artırıyordu. Teslim olduğunu belirtmek için elini masaya koydu, avucunu yukarı çevirdi. Sürpriz bir şekilde, kız eğilip elini onun elinin içine koydu.

Parmakları onun elini kavradığında, kız gülümsedi. Onun daha güzel olabileceğini düşünmemiştir, ama yüzünde ani bir ışık parladı. Bir sonraki sözlerini fısıldamak için ona daha da yaklaştı.

"Hamileyim. Kennit'in çocuğunu taşıyorum."

Bu sözler aralarındaki kapıyı kapattı, onu kadının hayatından ve ışığından uzaklaştırdı. Kadın Kennit'indi, her zaman Kennit'indi ve her zaman Kennit'in olacaktı. Wintrow ise her zaman yalnız kalacaktı.

"İlk başta emin değildim. Ancak, belirli bir geceden beri, öyle olduğunu hissediyordum. Ve bugün, daha önce hiç yapmadığı gibi beni gönderdiğinde, belki bir nedeni vardır diye düşündüm. Bu yüzden buraya oturdum ve avucumun üzerinde tuttuğum ipli iğneyle kendimi test ettim. O kadar şiddetli sallandı ki, hiç şüphe yok. Her şey, onun bir oğlu olduğunu, onun izinden gidecek bir erkek olduğunu gösteriyor." Elini onun elinden çekip gururla düz karnının üzerine koydu.

Wintrow'u mutsuzluk sardı. "Çok mutlu olmalısın." Boğazını tıkayan acıyla zorla konuştu.

Kadının gülümsemesi biraz soldu. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye sordu.

Söylemeye cesaret edebildiği tek şey buydu. Diğer tüm düşüncelerini söylememesi daha iyiydi. Dilini ısırды ve çaresizce sessizce ona baktı.

Kadın hafifçe iç çekti ve yana baktı. "Daha fazlasını ummuştum. Aptalca, sanırım. Ama Kennit seni o kadar sık peygamberi olarak adlandırdı ki, ben... şimdi gülme... sana Korsanların Kralı'nın oğlunu taşıdığımı söylediğimde, bilmiyorum, onun büyüklüğünü öngören sözler söyleyeceksin sandım, ya da..." Sesi azaldı. Yanakları hafifçe kızardı.

"Eski masallardaki gibi," dedi Wintrow. "Gelecek mucizeleri haber veren kehanetler."

Çocuğu için bu kadar büyük hayaller kurduğu için aniden utanarak ondan yüzünü çevirdi. Wintrow, içindeki incinmiş çocuğu bir kenara bırakıp ona hem bir erkek hem de bir rahip olarak konuşmak için cesur bir çaba gösterdi. "Sana bir kehanetim yok, Etta. Sa-sent'in öngörüsü yok, ilhamla verilen bir tahmin yok. Bu çocuğun büyüklüğe adanmışsa, mirası babasından olduğu kadar senden de geleceğine inanıyorum. Bunu şu anda

senin içinde görüyorum: diğer insanlar çocuğunda ne görürse görsün, o her zaman senin kalbinde hüküm sürecek. Onun değerini diğerlerinden çok önce göreceksin ve onun en büyük özelliğinin sadece kendisi olması olduğunu bileceksin. Bir çocuk, ebeveynlerinin kabulüyle kök salar. Bebeğin bu hediyeği senden çoktan aldı."

Onun sözleri, sanki bir kehanet söylemiş gibi onu derinden etkiledi. Yüzü parladı. "Kennit'e söylediğimde yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlanıyorum."

Wintrow derin bir nefes aldı. Kendinden emin bir his onu sardı ve Sa ona konuşması için ilham veriyse, o anın geldiğini biliyordu. "Bu haberi bir süre daha gizli tutmanı tavsiye ederim. Şu anda kafası çok dolu. Gerçekten duyması gereken bir anı bekle."

"Belki de haklısın," dedi kız üzülerək. Wintrow, onun sözünü dinleyeceğinden şüpheliydi.

Bütün gün tehdit eden fırtına onları bulmuştu. Paragon yüzünü yüzünü yukarı çevirdi ve hayatında göreceği son yağmuru tattı. Dalgaların çarpması onu sarsıyordu, ama ağır gövdesi gittikçe daha derine batarken onu sallayamıyordu. Ambar kapağındaki vurma sesleri zayıflamıştı. Kennit'in yaktığı yağla beslenen ateşler yağmurda duman ve koku yayıyordu, ama hala yanıyordu. Ara sıra, yanmış halatlar koparak güverteye düşerken gürültü çıkıyordu. O hepsini görmezden geldi. Kendini, okyanus tabanından daha derin bir yere batırıyordu.

İçinde Amber ağlıyordu. Buna dayanmak zordu. Onu ne kadar sevdiğini fark etmemişti. Ve Clef. Ve kaptanı olmaktan gurur duyan Brashen. Kararlı bir şekilde bu düşünceleri kafasından attı. Şimdi onlara teslim olmamalıydı. Marangoz, güverte altında gidebildiği kadar pruvaya doğru sürünmüştü. Yanıklarının acısına rağmen, geminin ambarlarını dolduran soğuk suda kendini sürüklemişti. Keşke uyuşturan suya teslim olsaydı; daha merhametli bir son olurdu. Ama hayattaydı, ana direğe tutunmuş, zayıf bir sesle konuşuyordu. Ondan uzak durmaya çalıştı.

Bir yılan ona çarptı. "Hey. Aptal. Onların sana bunu yapmasına izin mi vereceksin?" Yaratığın sesi küçümseyiciydi. "Uyan. Senin de onun kadar yaşama hakkın var."

"Benim de ölmeye hakkım var," diye karşılık verdi Paragon. Sonra konuşmak için kendini uyandırmamış olmayı diledi, çünkü artık Amber'ın acı dolu sözlerini de duyabiliyordu.

"Paragon. Paragon, ölmek istemiyorum. Böyle değil. Tüm işim yarım kaldı. Lütfen, gemi. Lütfen bunu yapma." Ağlıyordu ve gözyaşları yılan zehri kadar keskin bir şekilde onu yakıyordu.

"Hiç kimse gereksiz yere ölmeye hakkı yoktur," diye ilan etti yılan. Paragon şimdi onun sesini tanıdı. Diğer yılanlar ona saldırırken alaycı bir şekilde bağırması olan oydu. Yılan tekrar Paragon'a çarptı. Bu can sıkıcıydı.

"Ölmek, Kennit için yapabileceğim en yararlı şey," diye hatırlattı Paragon kendine. Bir kez daha kendini toplamaya çalıştı.

Yılan, başını Paragon'un eğik gövdesine bastırdı ve sertçe itti. "Ben 'Kennit'ten bahsetmiyorum. Kendi türün için yararlı olmaktan bahsediyorum. Bolt, tek başına bizi eve götürebileceğini ve koruyabileceğini övünüyor. Ona inanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla birçok rehber ve koruyucu vardı. Birinin iyi yapabildiği şeyi iki kişi daha iyi yapabilir. Neden bu "Kennit'i memnun etmek için seni öldürmeye bu kadar hevesli? Neden ikiniz de onu bu kadar önemsiyorsunuz?"

"Kennit'i memnun etmek için benim ölmemi mi istiyor?" Paragon bu sözleri yavaşça anladı. Bunlara bir anlam veremiyordu. Bu kesinlikle Kennit'in onun için istediği üzücü bir şeydi. Vivacia ya da Bolt'un kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?

Tabii Kennit'i kendisi için istemiyorsa. Tabii Paragon'u ortadan kaldırarak rakibinden kurtulmak istemiyorsa. Belki de Kennit onu kandırmıştı. Belki de Kennit, Vivacia ile birlikte olabilmek için onun ölmesini istiyordu.

Hain düşünce onu şok etti. "Git buradan! Bu benim kararım." "Sen kim oluverdin de karar veriyorsun?" yılan onu sıkıştırdı.

"Paragon. Ben Ludlucks'ın Paragon'uyum!" Bu isim, diğer kimlikleri uzak tutmak için bir tılsımdı.

Yılan ona sürtündü, uzun bir okşama, deriye gövdeye. "Peki başka kimsin?" diye sordu.

İçinde, Amber'in çıplak ellerinin kendisine bastırıldığını hissetti. "Hayır!" diye ikisine de bağırdı. "Hayır! Ben Ludlucks'ın Paragon'uyum. Sadece o."

Ama içinde, herhangi bir insan ruhundan daha derin bir karanlıktan başka sesler duyuldu ve Amber onları dinledi.

Althea gözlerini açtı ve kötü rüyanın geçmesini bekledi. Vivacia'nın eski kamarasında gibi görünüyordu. Odanın görünümü doğrudu, ama hissi biraz yanlış. *Reaper'dan* bir anı canlandı. O gemi de böyle hissettirmişti. Ölü odun. Yaşayan gemiden hiçbir his almıyordu. Elini uzattı, ama sadece geminin hareketini hissetti. Gemiye ele mi geçirmişlerdi? Brashen dümen başında onları eve mi götürüyordu?

Aniden oturdu. Şiddetli bir öksürük krizi onu sarsmıştı. Rüyadan çıkmış gibi bir anı su yüzüne çıktı: Vivacia'nın güvertesinde uzanmış, çok üşümüş, deniz suyu öksürüyordu. Tuzlu su tadı hala ağzında ve burnunda yanıyordu. Bu gerçektir. Altındaki güverte çok sertti, sadece ahşap olduğu için değil. Elleriyle dokunduğu tahtaların dirençli olduğunu hissetmişti. Jek de onunla birlikteydi, ama şimdi yoktu. Saçları hala nemliydi, yani çok zaman geçmemişti. Pencereden erken bir kış akşamının alacakaranlığı görünüyordu, yağmur fırtınası ile daha da kararmıştı. Fitili kısılmış bir fener, bir kancaya asılıydı.

Hareketsiz oturmuş, zamanı bir araya getirmeye çalışıyordu. Yılanlar küçük tekneyi sular altında bırakmış, sonra biri teknenin yan tarafına çarpmıştı. Tekne ve içindekiler, yılanın kambur sırtında zıplamışlardı. Suyu çarptığında duyduğu şaplak sesini hatırlıyordu. Suyun altında mücadele etmiş, botlarını çıkarmaya çalışmıştı, ama soğuk deniz, ağır kumaştan giysilerini çekiyor, her dalga onu daha uzun süre su altında tutuyordu. Jek'in onu yakaladığını hatırlamıyordu, ama uzun boylu kadının ona yardım etmeye geldiğinden emindi. Sudan çıkarılıp Vivacia'nın güvertesine çıkarılmışlardı.

Ve şimdi buradaydı. Biri ona çok ince keten bir erkek geceliği giydirmiş ve bacaklarını sıcak yün battaniyelerle örtmüştü. Biri ona şefkatle bakmıştı. Bunu bir işaret olarak gördü; ateşkes görüşmeleri iyi gitmişti. Brashen muhtemelen şu anda gemideydi ve Kaptan Kennit ile konuşuyordu. Bu, neden Paragon'a geri gönderilmediğini açıklıyordu. Giyinip onları bulmaya gidecekti, önce geminin baş tarafındaki figürü görmeye gidecekti. Gemisinden çok uzun süre ayrılmıştı.

çok uzun süre ayrılmıştı. Vivacia ile konuşursa, aralarındaki engeli kesinlikle ortadan kaldırılabildi.

Odaya göz gezdirdi ama kendi kıyafetlerinin izini göremedi. Ancak, mandallara asılı gömlekler ve pantolonlar vardı ve onun bedenine uygun görünüyorlardı. Utangaçlık yapmanın sırası değildi; daha sonra odasını ve kıyafetlerini ona veren kişiye teşekkür edecekti. Muhtemelen ikinci kaptandı. Rafta duran kitaplar, onun eğitilmiş bir adam olduğunu gösteriyordu. Kennit'e olan saygısı arttı. Mürettebatın kalitesi, kaptan hakkında çok şey söylüyordu. Korsanla iyi anlaşacağını düşünüyordu. Çocukluğundan beri gemide alıştığı bir hareketle, başını kaldırıp avuçlarını başının üzerindeki sihirli ağaçtan yapılmış kirişe koydu. "Vivacia," diye selamladı onu sıcak bir şekilde. "Geri döndüm. Seni eve götürmeye geldim."

Darbe onu yatağa yapıştırdı. Sersemlemiş bir halde, tavana bakarak uzandı. Kafasını bir yere çarpmış mıydı? Bu mantıklı değildi. Hiçbir şey ona çarpmamıştı, ama hissettiği şey sersemleticiydi. Avuç içlerine baktı, kızarmış olmalarını bekliyordu. "Vivacia?" diye sordu temkinli bir şekilde. Gemisini hissetmeye çalıştı, ama hiçbir şey hissetmedi.

Cesaretini topladı ve tekrar kirişe uzandı. Dokunmak üzereyken, bir parmak kala durdu. Ağaçtan ateşten yayılan ısı gibi bir düşmanlık yayılıyordu. Ona bastırdı. Sanki elini sıkıştırılmış kara bastırmak gibiydi. Soğuk ve yanma hissi parmaklarını sardı, ardından uyuşma yayıldı. Dişlerini sıktı ve bastırmaya devam etti. "Vivacia," diye tiz bir sesle söyledi. "Gemi, benim. Althea Vestrit. Senin için geldim." Dokunuşuna karşı direnç daha da güçlendi.

Kilitin anahtarının döndüğünü duydu ve kapı açıldı. Girişte duran adama bir bakış attı. Uzun boylu, yakışıklı ve iyi giyimli bir adamdı. Sandal ağacı kokusu onunla birlikte geldi. Üzerinde buhar çıkan bir kase olan bir tepsi taşıyordu. Parlak siyah saçları ışıldıyordu ve bıyıkları özenle kıvrılmıştı. Boğazında ve manşetlerinde beyaz danteller vardı ve bir kulağında, herhangi bir züppe bile kıskanacak bir elmas parıldıyordu, ama iyi kesilmiş mavi paltosunun geniş omuzları, onun zayıf bir adam olmadığını gösteriyordu. Pirinç ve cilalı tahtadan yapılmış bir koltuk değneğine yaslanmıştı, bu, sakatlar için bir araç olmaktan çok, özenle seçilmiş bir aksesuardı. O, Kennit olmalıydı.

"Yapma!" diye uyardı onu. Kapıyı arkasından kapattı, tepsiyi masanın üzerine koydu ve iki eğik adımla odayı geçti. "Yapma, dedim. O

sadece seni incitir." Güçlü elleriyle kızın bileklerini yakaladı ve kırıştan uzaklaştırdı. Kız, hem bu çabadan hem de uyuşmuş reddinden dolayı aniden başı döndü. Vivacia'nın ona ne yaptığını biliyordu. Gemi, Althea'nın içinde barındırdığı tüm özgüvensizliği ustaca uyandırmış ve gemide tanık olduğu tüm kötü kararlar, bencillik ve aptallıklarla ilgili anıları zihninde canlandırmıştı. Mantığı kendini göstermeye çalışsa da, ne kadar aşağılık bir insan olduğu için utançtan yanıyordu.

"O sana sadece zarar verir," diye tekrarladı Kennit. Althea'nın bileklerini tutmaya devam etti. Bir kez kurtulmaya çalıştıktan sonra Althea pes etti. O güçlüydü. Engellenmiş bir çocuk gibi tepki vermektense, onurlu davranmak daha iyiydi.

Soluk mavi gözlerine baktı. O, ona güven verici bir şekilde gülümsedi ve bekledi. "Neden?" diye sordu. "Neden bana zarar vermek istesin ki? O benim gemim."

Gülümsemesi genişledi. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Althea Vestrit. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur." Gözleri onu açıkça süzdü. "Seni ilk kurtardığımdan çok daha iyi görünüyorsun. Temiz güverteme epeyce deniz suyu kusmuştun."

Bu, ona terbiyesini, durumunu ve ona olan borcunu hatırlatmak için tam da doğru miktarda alaycı ve kibar bir yorumdu. Elleri gevşedi ve o anda adam bileklerini bıraktı, geçerken ellerine güven verici bir şekilde vurdu. Yanakları kızardı. "Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Sanırım siz Kaptan Kennit'siniz. Hayatımı kurtardığınıza eminim ve size teşekkür ederim. Ama kendi gemimin beni bu kadar reddetmesi..." Bir kelime aradı. "Çok üzücü," diye bitirdi zayıf bir şekilde.

"Oh, eminim çok yıkıcıdır." Rahat bir tavırla elini uzattı ve başının üzerindeki gümüş rengi gri ahşaba nazikçe dokundu. "İkiniz için de. Birbirinize zaman tanımalısınız. Eminim ki, bu gemiye son bindiğinizde olduğunuz kişiler değilsiniz. Ve gemi de kesinlikle değil." Elini indirirken sessizce ekledi, "Hiçbir duyarlı yaratık, onun yaşadıklarını yaşayıp da değişmeden kalamaz." Daha da yaklaşarak fısıldayarak ekledi, "Ona zaman ver. Onunla tanışmak ve onu olduğu gibi kabul etmek için zaman ayır. Ve öfkesine karşı hoşgörülü ol. Öfkesi köklü ve haklı." Sıcak nefesi karanfil kokuyordu. Tören yapmadan, yanındaki yatağa oturdu. "Şimdilik şunu söyle bana. Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Benimle birlikte olan Jek nerede? Brashen gemide mi? Yılanlar Paragon'a çok zarar verdi mi? Onları nasıl kovdunuz? Yeğenim Wintrow hayatta ve iyi mi?" Her sorduğu sorunun ardından bir soru daha geliyordu, ta ki Kennit öne eğilip iki parmağını dudaklarına koyana kadar. Dokunmasına tepki gösterdi, sonra dayanarak bunun muhtemelen bir anlamı olmadığını kendine hatırlatmaya çalıştı.

"Sessiz ol," dedi Kennit nazikçe. "Sessiz ol. Her şeyi sırayla anlat, ama böyle şeylerle kafanı yorma. Bugün yeterince zor bir gün geçirdin. Jek çok derin bir uykuda. Bir yılan ona sürtünmüş olmalı; bir bacağı ve kaburgaları yanmış, ama iyileşeceğinden eminim. Ağrısı için ona haşhaş şurubu verdim. Şimdilik onu rahatsız etmememizi öneririm."

Aklında aniden rahatsız edici bir soru belirdi. "O zaman bana kim baktı? Beni buraya yatırdı?" Eli refleks olarak geceliğinin düğmeli yakasına uzandı.

"Ben yaptım," dedi ona bakmadan sessizce. Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi, ama onu bastırdı. "Bu, gemicilerime emanet edeceğim bir görev değildi ve gemide kadın yok."

Althea'nın yüzü kızardı.

"Sana bir şey getirdim." Konuşurken ayağa kalktı ve koltuk değneğini kolunun altına sıkıştırdı. Odanın diğer ucuna gidip getirdiğini tepsiyi aldı ve yatağının başına getirdi. Bacağı eksik olmasına rağmen, gerçek bir denizci gibi yumuşak adımlarla hareket ediyordu. Althea, tepsi için yer açmak için bacaklarını kenara çekti. Adam tepsiyi yere koydu ve yanına oturdu. "Bu şarap ve brendi, baharatlarla karıştırılmış. Divvytown'da eski bir tarif, çok ısıtır, çok dinlendirir ve ağrılara çok iyi gelir. Ben konuşurken biraz dene. En iyisi sıcakken içilir."

Kadın iki eliyle kaseyi kaldırdı. Yükselen buhar bile rahatlatıcıydı. Koyu renkli baharatlar kehribar rengi sıvının dibinde dönüyordu. Kadının ağzına götürdü ve bir yudum aldı. Sıcaklık vücuduna yayıldı, gerginliği çözdü ve ani bir titreme onu sardı, kollarına tüyler diken diken oldu. Sanki vücudu denizdeki soğuğu içine hapsedmiş ve şimdi onu serbest bırakıyormuş gibiydi.

"Böyle daha iyi," dedi Kennit cesaret verici bir şekilde. "Bir bakayım. Wintrow şu anda gemide değil. Sorcor'un emrinde *Marietta'da* görev yapıyor. Umut vaat eden bir adamı gemiden gemiye nakletmek ve ona sürekli değişen sorumluluklar vermek, onun denizcilik becerilerini ve kendi başına düşünme yeteneğini geliştirmesini teşvik ettiğini keşfettim. Şu anda onun odasını ve yatağını kullandığını fark etmişsindir. Bunun için endişelenme. O bulunduğu yerde gayet rahat ve sana hiçbir şey için kızmayacağını biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi dikkatlice. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kennit, Wintrow'u açıkça kendi adamı olarak görüyordu, aile içinde bir oğul gibi daha ağır sorumluluklar için yetiştireceği biri. Böyle bir durumu hiç tahmin etmemişti ve nasıl tepki vereceğine karar veremiyordu. "Ona böyle fırsatlar tanımanız çok nazik," dedi kendi kendine. Bir parçası bu sözlere şok olmuştu. Wintrow'a daha iyi bir korsan olma fırsatı tanınması nazik miydi? Düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Bunu sormam gerek. Vivacia, Wintrow'un gitmesine nasıl tepki verdi? Bir yaşam gemisinin, bir aile üyesi olmadan uzun süre kalması iyi değildir."

"Lütfen. Sıcakken iç," diye onu cesaretlendirdi. O sözünü dinlerken, sanki sonraki sözleri onu üzecekmiş gibi, aralarındaki yatağa baktı. "Vivacia iyi. Gemi Wintrow'u çok özlemiyor. Biliyorsun, ona ben varım." Yine gümüş rengi kırılganlığı okşamak için elini uzattı. "Keşfettiğim şey, bir gemi için 'aile'nin ruh ikizi kadar önemli olmadığı. Vivacia ve ben birçok ortak özelliğe sahibiz: maceraya olan sevgimiz, köle ticaretine olan nefretimiz, arzusu..."

"Kendi gemimi tanıyorum," diye araya girdi Althea, ama Kennit'in yumuşak mavi bakışları onu nazikçe azarladı. Utancını gizlemek için kaseyi kaldırıp içti. İçkinin sıcaklığı vücuduna yayıldı, onu rahatlattı. Bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Kennit'in ellerinin tuttuğu kaseyi sabitlediğini hissetti.

"Sen sandığından daha yorgunsun," dedi şefkatle. "Çok soğuk suda oldukça uzun süre kaldın. Ve şimdi benim dikkatsiz sözlerim de seni üzdü. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Belki de gemiyi ve yeğenini kurtarmaya geldiğini sanmıştın. Ama bunun yerine, onları sevdikleri dünyadan koparacağını fark ettin."

Lütfen. Konuşmadan önce biraz dinlen. Yorgunluğun her şeyin en kötü yanını görmeni sağlıyor. Wintrow güçlü ve mutlu ve Sa'nın onun için istediği şeyi keşfettiğine inanıyor. Gemi köle avcılarını yakalamak için hevesli ve bizim yaşadığımız hayatın macerasını seviyor. Onlar için sevinmelisin. Ve sen ailenin gemisinde güvendesin. Bu andan itibaren, senin için her şey daha iyiye gidecek."

Baharatlar dudaklarına değene kadar içti. O, kaseyi ellerinden aldı ve sallanırken onu yakaladı. Güzel kokuyordu. Sandal ağacı. Karanfil. Başını ince mavi ceketin omzuna yasladı. Boynundaki dantel yüzünü gıdıkladı. Dantel Brashen'e çok yakıştırdı. Ve böyle bir ceket. "Erkeklerde danteli severim," dedi. Kennit boğazını temizledi. Yüzünün kızardığını hissetti. "Başım dönüyor," diye özür dileyerek kendini düzeltmeye çalıştı. "O kadar hızlı içmemeliydim. Hemen başıma vurdu."

"Hayır, hayır, sorun değil. Kendinden çok şey bekliyorsun. Gel. Uzan." Tam bir beyefendi olarak, onun utancını önledi.

Ranzadan atlayıp ayağa kalktı ve kadının yastığını düzeltti. Kadın itaatkar bir şekilde uzandı. Kabin etrafında sallanıyordu. "Fırtına mı yaklaşıyor?" diye sordu endişeyle.

"Burada, Korsan Adaları'nda buna sadece bir fırtına diyoruz. Yakında geçecek. Korunaklı bir koyda demir atıp fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz. Endişelenme. Vivacia bundan çok daha şiddetli fırtınaları bile atlatabilir."

"Biliyorum. Hatırlıyorum." Onun gideceğini sandı. Ama o, yatağının başına geri döndü. Hafızasında, ranzasının yanında duran başka bir uzun boylu, siyah saçlı adamın anıları canlandı. Babası, Althea'yı Vivacia ile birçok fırtınadan geçirmişti. O küçükken, bu gemi dünyadaki en güvenli yerd. Vivacia, babasının dünyasıydı, her şeyi kontrol ettiği ve ona asla zarar gelmesine izin vermediği yerd. Her şey güvende, her şey yolundaydı. Geminin komutasını güçlü bir adam üstlenmişti ve dümen sabit bir elin kontrolündeydi. Ağır gözlerini kapattı. Kendini bu kadar güvende hissetmeyi uzun zaman olmuştu.

Kennit ona baktı. Saçları nemden kıvrılmış, yastığa dolanmıştı. Yanaklarındaki kirpikleri Wintrow'unki kadar uzun değildi, ama yakından bakıldığında benzerlik inanılmazdı. Battaniyeyi çekip

onu sıkıca örttü. Kız kıpırdamadı. Kennit buna şaşırmadı. Jek'te brendiye karıştırdığı haşhaş ve mandrake karışımını zaten denemişti. Kız derin bir uykuya dalacaktı ve o da kendi rolünü ve kızın sorularını nasıl yanıtlayacağını düşünmek için zaman kazanacaktı.

Paragon tüm mürettebatıyla birlikte yok olmuştu. Çok üzücü. Yılanlar, Brashen'in oklarına karşılık saldırmıştı. Kız, mürettebatın hiçbirisiyle konuşmadığı sürece bu plan işe yarayabilirdi. Onu uyanık tutmadan bu kadar izole halde tutabilir miydi? Doğru yalanları uydurmak zor olacaktı, ama bir şeyler bulacaktı.

Bir süre daha onu seyretti. O, kadın formundaki Wintrow'du. İşaret parmağıyla yanağının kıvrımlarını, kaşlarının kavisini, burun deliklerinin genişliğini izledi. Bingtown Tüccar soyundan, iyi bir ailede doğup büyümüş. Kendi türünü kimse karıştırmazdı. Eğilip onu öptüğünde, gevşek dudakları sıcacıktı. Tepkisiz dudakları, baharat ve brendi tadı ile onun dudaklarını okşadı. İstersen onu hemen alabilirdi. Kimse bilmezdi; kızın kendisi bile farkına varmayabilirdi. Bu eğlenceli fikir dudaklarını gerçek bir gülümsemeye çevirdi. Parmakları geceliğin en üst düğmesine uzandı. Kendi geceliği, diye düşündü, sanki kendini soyuyormuş gibi. Kız derin ve düzenli nefes alıyordu.

"Onu sadece o çocuğa benzediği için istiyorsun," dedi tılsım alaycı bir sesle. Kötü küçük ses odadaki huzuru bozdu.

Kennit donakaldı. O iğrenç şeye öfkeyle baktı. Küçük gözleri ona parıldıyordu. Oyulmuş tahtada gerçekten mavi kıvılcımlar mı vardı, yoksa hayal mi ediyordu? Oyulmuş ağız tiksintisiyle ona doğru kıvrıldı.

"Sen de o çocuğu, o yaştaki kendine çok benzediği için istiyorsun. Ama gerçekte, Igrot seni yatağına sürüklediğinde sen çok daha küçüktün."

"Kapa çeneni!" Kennit tısladı. O anılar yasaktı. Hepsi Paragon'la birlikte dibe batmıştı. O anıları yok etmek için değilse, tüm bunlar ne içindi? Tılsımın böyle sözler söylemesi her şeyi tehlikeye atıyordu. Her şeyi. Artık o şeyi yok etmesi gerektiğini biliyordu.

"Yararı olmaz," diye alay etti. "Beni yok et, Bolt nedenini anlar. Ama şunu söyleyeyim. Bu kadını zorla al, tüm gemi

neden onu istediğini öğrenecek. Ben bunu sağlayacağım. Ve Wintrow'un bunu ilk öğrenen kişi olmasını sağlayacağım."

"Neden? Benden ne istiyorsun?" Kennit'in sorusu öfkeli bir fısıltıydı.

"Etta'yı bu gemiye geri istiyorum. Ve Wintrow'u da. Kendi nedenlerim var. Seni uyarıyorum. Hem Bolt hem de ben tecavüzü son derece iğrenç buluruz. Ejderhalar arasında böyle şeyler yapılmaz."

"Ceviz tanesi kadar küçük bir tılsım, ejderha olduğunu iddia ediyor!"

"Ejderhanın ruhuna sahip olmak için ejderha büyüklüğünde olmaya gerek yok.

Ellerini ondan çek."

Kennit yavaşça itaat etti. Ayağa kalkıp koltuk değneğini alırken, "Senden korkmuyorum. Althea'ya gelince, onu alacağım. Kendi isteğiyle. Göreceksin." Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Gemi, kadın ve çocuk. Hepsi benim olacak."

Paragon, Amber'ın bunu nasıl bildiğini merak etti. Amber, ikisine birden, onun her yerine ulaşmak için ellerini nereye koyacağını nasıl bilebilirdi? Çıplak parmakları onun tahtasına bastırdı ve artık ona açılmıştı. İstesaydı, ona dokunup tüm sırlarını öğrenebilirdi. Ama onun hakkında bildiklerinden fazlasını bilmek istemiyordu. Sadece pes edip huzur içinde ölmesini istiyordu. Neden onun için bunu yapmıyordu? O her zaman onun arkadaşı olmuştu. Ama şimdi onu görmezden geliyor, onun yanından geçip aynı tahtayı paylaşan diğerleriyle konuşuyordu. Ona konuşuyordu, ama onlar da dinliyordu ve onların dinlemesi onun içinde yankılanıyor, ruhunu titretiyordu.

"Yaşamalıyım," diye yalvardı. "Sadece sen bana yardım edebilirsin. Hayatımda yapmam gereken çok şey var. Lütfen. Eğer yapabileceğimiz bir anlaşma varsa, söyle. Benden ne istersen, elimden geleni yaparım. Ama bize yaşamamıza yardım et. Dikişlerini kapat ve soğuk suyun akmasını engelle. Bırak yaşayayım."

"Amber. Amber." Tüm bilgeliğine rağmen, ona seslendi. "Lütfen. Bırak kendini. Hareket etme. Sessiz ol. Birlikte öleceğiz."

"Gemi. Paragon. Neden? Neden ölmek zorundayız? Ne değişti, neden bunu yapıyorsun? Neden yaşayamıyoruz?"

O asla anlamayacaktı. Aptalca olduğunu biliyordu, ama yine de denedi. "Anılar yok olmalı. Kimse onları hatırlamazsa, o zaman sanki hiç olmamış gibi yaşayabilir. Bu yüzden Kennit anıları bana verdi ve ben de onlarla birlikte ölmeliydim. Böylece birimiz özgürce yaşayabilirdi."

İkisi de hâlâ dinliyordu. Büyük aniden konuştu, düşünceleri geminin yarısında yankılandı. "Bu iş öyle yürümez. Anıları susturmak, onların varlığını ortadan kaldırmaz. Olaylar unutulurken geri alınamaz."

Amber'ın şokunu hissetti. Cesurca bunu aşmaya çalıştı. Greater'ı hissetmemiş gibi ona konuştu. "Kennit bunu sana neden yapıyor? Nasıl yapabilir? Kennit senin için ne ifade ediyor?"

"O benim ailem." Paragon, korsanlara olan sevgisini gizleyemedi. "O da benim gibi bir Ludluck. Soyunun sonuncusu, Korsan Adaları'nda doğdu. Bingtown'lu bir tüccarın oğlu, Korsan Adaları'ndan bir kızla evlendi. Kennit onların çocuğu, oğlu, prensi. Ve benim oyun arkadaşım. Beni sonunda olduğum gibi seven kişi."

"Sen Ludluck değilsin," diye Greater sözünü kesti. "Biz ejderhalarız."

"Evet, biz ejderhalarız ve yaşamak istiyoruz." Küçük olan, kendi düşüncesini araya sıkıştırmayı başardı.

"Sessizlik!" Büyük olan onu susturdu. Paragon'un listesi, Büyük olan kontrolünü sağlamlaştırdıkça daha belirgin hale geldi.

"Sen kimsin?" Amber şaşkınlıkla sordu. "Paragon, neden içinde ejderhalar var?"

Büyük olan güldü. Paragon cevap vermeye çalışmamayı biliyordu. "Lütfen," diye yalvardı Amber. "Lütfen, yaşamamıza yardım edin."

"Yaşamayı hak ediyor musun?" diye sordu Büyük olan. Paragon'un ağzından, Paragon'un sesiyle konuştu, figür başını kontrol altına aldı ve sesini rüzgara karşı gürledi. Amber'ın ellerinden düşüncelerini duyması onun için önemli değildi. Paragon, gemilere ne kadar güçlendiğini kanıtlamak için böyle konuştuğunu biliyordu. "Eğer hak etseydiniz, hepimizi kurtarmak

. Ama bunu görecek kadar aptalsanız, bence hepimiz burada birlikte ölmeliyiz."

"Ona nasıl olduğunu söyle," diye yalvardı Küçük. "Zamanımız geldi, tekrar geldik ve bir insanın aptallığı yüzünden bizi ölüme terk mi edeceksin? Hayır! Ona söyle. Bizi kurtarsın ki devam edebilelim ve..."

"Sus, zayıflık abidesi! İnsanlarla çok uzun süre birlikte oldun. Güçlü olan hayatta kalır. Bu bedende hapsolmuş haldeyken, üzerimizdeki insanlar aptal ise ölsek daha iyi. O halde bize hayatımızı yaşamaya değer kılabileceğini gösterebilirsin. Yaşamayı anlayabilirse, bize tekrar gözlerimizi vereceğiz. Bir Paragon olacağız, ama Ludlucks'ın Paragon'u değil. Ejderhaların Paragon'u. İki Paragon bir olacak."

"Peki ya ben?" Paragon çığınca bağırdı. Yağmur kör yüzüne ve göğsüne yağmur gibi yağıyordu. Sakalını kavradı ve şiddetle çekti. "Peki ya ben?"

"Bizimle kal," dedi Büyük. "Ya da kalma. Sana kalan tek seçenek bu. Yılan doğru söyledi. Kendi türümüze karşı bir görevimiz var ve başka hiçbir ejderha ya da ejderhaların yaptığı gemiler bunu bizden esirgeyemez. Sadece bir tane olabiliriz. Bizimle bir ol ya da olma."

"Ölüyoruz!" diye bağırdı Amber. Sesi, soluduğu duman nedeniyle zayıf ve kısık çıkıyordu. "Üstümüzde ateş yanıyor ve ambar suyla doluyor. Sizi ya da kendimi nasıl kurtarabilirim?"

"Düşün," diye emretti Büyük Ejderha. "Kendini kanıtla."

Bir an için Amber toparlandı. Büyük Olan'a güçlü bir şekilde uzandı, sanki ondan bilmesi gereken şeyi çalacakmış gibi. Sonra bir öksürük krizi onu sarsdı. Her spazm, yanmış etlerini çılgınlık attırdı. Öksürük geçince Amber, Paragon'un bilincinden kayboldu. Onun şeffaflığa, sonra da hiçliğe geçtiğini hissetti. Amber ölürken, hem keder hem de rahatlama hissetti. İçindeki soğuk suyun ağırlığı onu aşağı çekti. Dalgalar gittikçe yükseliyordu. Yakında güvertesini kaplayacaklardı. Dalgalar onu aşağı çekerken ateşler sönecekti, ama sorun değildi. Ateş ve duman görevlerini yerine getirmişti.

Sonra, hedefi vuran bir ok gibi, Amber aniden onun içine girdi. She gasped as she plunged deep into the memories of

ejderhaların. Paragon, onun çırpındığını hissetti, sonsuz anı zincirinin altında ezilmiş, ejderhadan yılana, ejderhadan yılana, geriye, ilk yumurtaya kadar. Hepsini tutamıyordu. Onun anılarda boğulduğunu hissetti. O, Büyük Olan'ın anılarını ona akıtmasına izin verirken, ondan sakladığı şeyi bulmak için cesurca mücadele etti.

"Bu benim anılarımda değil, senin anılarında, küçük aptal," dedi ona. Sıkışmış bir karıncanın üzerine akan ağaç özsuyunu izleyen biri gibi onun mücadelesini izledi.

Kendi ellerini kollarının ucundan koparır gibi ondan kurtuldu. Paragon onun düştüğünü hissetti ve orada olmayan temiz hava için çabalarken dumanlı nefesler aldığını biliyordu. Yine bayılmaya başladı, bilincini kaybediyordu. Sonra yavaşça başını kaldırdı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Bizi nasıl kurtaracağımı biliyorum. Ama hayatımı Paragon'un pahasına satın almayacağım. Bana söz verersen bizi kurtaracağım. İki kişi bir değil, üç kişi olacaksınız. Paragon senin içinde korunmalı."

Onun korkusunu hissedebiliyordu. Terinden akıyordu, her nefeste dışarı atıyordu. Birinin onu ihanet etmektense ölmeyi tercih edeceği düşüncesi onu şaşkına çevirdi.

"Anlaştık!" diye ilan etti Büyük. Sözlerinde hafif bir hayranlık parıldıyordu. "Bu kızın bir ejderha gemisinin ortağı olmaya layık bir kalbi var. Şimdi zekasını da kanıtlasın."

Paragon, Amber'ın ayağa kalkmaya çalıştığını hissetti, ama kız son gücünü de tüketmişti. Paragon'un sırtına yığıldı. Paragon, kız için yaralarını kapatmaya çalıştı. Ama başaramadı. Ejderhalar ona izin vermedi. O da elinden geldiğince gücünü kızın zayıf vücuduna aktardı. Amber, dumanlı karanlıkta başını kaldırdı.

"Clef!" diye bağırdı. Büyük çabası, çok zayıf bir ses çıkardı. "Clef!"

"Sırtınızı dayayın, lanet olsun!" diye bağırdı Brashen. Sonra öksürük krizine girdi. Geçici koçanı güverteye bıraktı. Kapağın altını vurmaya yardım eden adamlar onun etrafına çöktü. Yukarıdaki kapak açılmıyordu ve zaman

azalıyordu. Panik duygusunu bastırdı. Sihirli odun kolay tutuşmazdı. Hala biraz zaman vardı, hayatta kalma şansı vardı, ama sadece denemeye devam ederse.

"Pompa işini bırakmayın! Boğulmak yanmaktan daha iyi değildir." Bağırarak verdiği emir üzerine, pompa ekibinin işe geri döndüğünü duydu, ama tempo yarı yürekliydi. Çok fazla adam ölmüş, çok fazla yaralı vardı. Gemi, uğursuz seslerle doluydu: sintine pompalarının çalışması, yaralıların inlemeleri ve yukarıdan gelen zayıf alevlerin çıtırtıları. Sintineler yükseliyor, kokularını da beraberinde getiriyordu. Paragon ne kadar su boşaltırsa, güverte o kadar eğiliyordu. Ambarın içine sızan duman da giderek yoğunlaşıyordu. Zamanları dolmak üzereydi.

"Herkes tekrar ramaya." Üç adam sendeleyerek ayağa kalktı ve ellerindeki kirişe tutundu.

O anda, Brashen kolundan çekilmesiyle dikkatinin dağıldı. Aşağı baktığında Clefi gördü. Çocuk yaralı kolunu karnına bastırıyordu. "Amber, efendim." Yüzü, rahatsız edici lamba ışığında acı ve korkuyla solmuştu.

Brashen başını salladı. Acıyan ve yaşayan gözlerini ovuşturdu. "Onun için elinden geleni yap, evlat. Şimdi gelemem. Çalışmaya devam etmeliyim."

"Hayır, mesaj var efendim. Size diğer kapağı denemenizi söyledi. Kabininizdeki."

Çocuğun sözleri bir anlığına kafasına girmedi. Sonra Brashen bağırdı, "Hadi! Koçbaşı getirin!" Bir fener kapıp, kimse takip ediyor mu diye bakmadan sendeleyerek uzaklaştı. Kendi aptallığına lanet etti. Amber, karaya oturmuş Paragon'da yaşarken kaptanın kamarasını yatak odası olarak kullanıyordu, ama ahşap işleri malzemelerini aşağıdaki ambarda saklıyordu. Rahatlığı için odanın zeminine bir kapak açmıştı. Althea ve Brashen bunu keşfettiklerinde dehşete düşmüşlerdi. Amber zemini onarmış, alttan desteklemiş ve iyice sabitlemişti. Ancak tüm destekler aşağıdaydı ve bu seviyeden erişilebilirdi. Paragon'un ambar kapakları denizin şiddetine dayanacak şekilde tasarlanmıştı, ancak kamaradaki gizli kapak sadece çivilenmiş ve desteklenmişti.

Brashen, üstündeki yamalı güverteye baktığında güveni azaldı. Amber iyi bir marangozdu ve işini titizlikle yapardı. Geminin listesi burada çalışmayı zorlaştırıyordu. Mürettebatı ona yetiştirildiğinde, bir sandığı boşuna itip duruyordu. Onların yardımıyla sandıkları ve fiçileri istifledi, sonra üstündeki yamalı zemini incelemek için üzerlerine tırmandı. Clef aletleri uzattı.

Brashen, çekiç ve levyeyle destekleri çıkardı. Tavana bu kadar yakın yerde duman daha yoğundu. Fener ışığında, güverte derzlerinden aşağıya doğru uzanan gri dallar gördü. Eğer kırılırlarsa, üstlerinde ateş bulabilirlerdi. Tereddüt etmedi. "Koçbaşı kullanın, çocuklar," diye talimat verdi ve yolundan çekildi.

Vuruşlarında güç yoktu, ama dördüncü denemede Brashen tahtaların biraz çöktüğünü gördü. Adamları kenara çekip öksürerek ve hırıltıyla geri çekildiler. Brashen tekrar platforma tırmandı ve onu hayattan ayıran tahtaları çekiçle vurmaya başladı. Tahtalar aniden çöktüğünde, yama tahtaları etrafına düşerek morluklar oluşturdu. Sarı ateş ışığı, altındaki kirli yüzleri aydınlattı.

Zıpladı, deliğin kenarını yakaladı ve kendini yukarı çekti. Odanın duvarları yanıyordu, ama yangın henüz içeriye yayılmamıştı. "Buraya gelin!" Brashen tüm gücüyle bağırdı. "Fırlayın, kaçın!"

Clef çoktan deliğin kenarına gelmişti. Brashen onu sağlam kolundan yakaladı ve yukarı çekti. Çocuk onu takip ederek güverteye çıktı. Soğuk yağmur onu sırlıslıkla etti. Etrafına hızlıca bakındığında Paragon'un suda tek başına olduğunu gördü. Tek bir beyaz yılan meraklı bir şekilde etrafında dönüyordu. Yağan yağmur yangını söndürmeye yardımcı oluyordu, ama tek başına yetmezdi. Alevler hala ana direği yalıyor ve evin yanlarından gizlice ilerliyordu. Düşen donanımlar, yanan odun ve brandaların oluşturduğu küçük cepleri koruyordu. Brashen, ana ambar kapağının üstünden yanan enkazları sürükleyerek çıkardı, kapağı açtı ve fırlattı. "Buraya gelin!" diye bağırdı tekrar. "Pompa ekibi hariç herkesi güverteye çıkarın. Burayı temizleyin..." Ciğerlerini temizlemek için öksürmek zorunda kaldı. Adamlar kendilerini güverteye sürüklemeye başladılar. Islak yüzlerinde gözlerinin akı şok edici bir şekilde görünüyordu. Aşağıdan inlemeler ve öksürük sesleri geliyordu. "Yanan şeyleri temizleyin. Yaralıları nefes alabilecekleri güverteye çıkarın." Dönüp

önüne çıkan kömürleşmiş enkazların arasından ilerlemeye çalıştı. Hala neşeyle yanan bir ip yumağı ve bir parça direk parçası denize attı. Soğuk yağmur, duman kadar gözleri kör ediyordu, ama en azından hava solunabiliyordu. Aldığı her nefes ciğerlerini temizlemeye yardımcı oluyordu.

Ön güverteye ulaştı. "Paragon, dikişlerini kapat. Neden bizi öldürmeye çalışıyorsun? Neden?"

Figür başı cevap vermedi. Düzensiz alevlerin ışığı, figür başının üzerinde dans ediyordu. Paragon fırtınaya doğru bakıyordu. Kolları göğsünü sarıyordu. Sırtındaki kasların gerginliği, duruşunun gerginliğini gösteriyordu. Brashen izlerken, beyaz yılan önlerinde yükseldi. Yele gibi saçlarını geriye attı ve parlak kırmızı gözleriyle figür başına baktı. Gemiye seslendi, ama cevap alamadı.

Clef aniden arkasında konuştu. "Amber'ı almaya gittim. O artık güvende."

Henüz kimse güvende değildi. "Paragon! Derzleri kapat!" Brashen tekrar bağırdı.

Clef, Brashen'in kolunu çekti. Çocuğun şaşkın, yukarı dönük yüzüne baktı. "O zaten yaptı. Hissetmedin mi?"

"Hayır, hissetmedim." Brashen, baş figürüne ulaşmak için korkuluğa tutunarak çabaladı. Hiçbir şey yoktu. "Onu hiç hissetmiyorum."

"Ben hissediyorum. İkisini de hissediyorum," dedi Clef gizemli bir şekilde. Bir saniye sonra, "Sıkı tutun, efendim!" diye uyardı.

Geminin ani bir hareketle dengesi sağlandı. Sintine suyunun çalkalanması güverteyi salladı. Suyun çekilmesiyle Brashen, arkasındaki güverteden şaşkınlık dolu küfürler duydu, ama karanlığa gülümsedi. Geminin su seviyesi düşmüştü, ama dengedeydi. Geminin derzleri kapanmışsa, sintine pompaları çalışmaya devam ederse ve fırtına şiddetini kaybetmezse, hayatta kalacaklardı. "Gemi, benim gemim, bizi ölmeye terk etmeyeceğini biliyordum."

"O değildi. En azından, tam olarak o değildi." Çocuğun sesi mırıldanmaya dönüştü. "Onlar ve o. Ejderhalar." Brashen, güverteye yığılan çocuğu yakaladı. "Bir süredir onları rüyamda görüyorum. Sadece rüya olduğunu sanıyordum."

"Onları yukarı çıkarın," diye bağırdı Kennit, Jola'ya. Wintrow ve Etta'nın gemiye çıkarılmasını sinirle izledi. Hayal kırıklığı onu tüketmek üzereydi. Fırtınanın dinmesini beklemek ve ne yapacağına karar vermek için bu koyda demir atmıştı. Divvytown'a dönme planlarını değiştirmek zorunda kalabilirdi. Althea ile daha fazla zaman geçirmeyi ummuştu, Bolt'tan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Seni çağırmadım," diye Etta'ya soğuk bir şekilde selam verdi. Etta, onun azarlamasından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Biliyorum. Fırtınanın dinlemesinden yararlanıp geri dönmek istedim."

"Ben emrettim ya da emretmedim," dedi Kennit ekşi bir sesle.

Etta ona dokunmadan durdu, açıkça şaşkın görünüyordu. Şikâyet ederken sesinde incinmişlik vardı: "Geri dönmemi istemediğin aklıma gelmemiştir."

Jola ona tuhaf bir şekilde baktı. Kennit, mürettebatın Etta'yı sevdiğini ve onunla olan ilişkisini romantikleştirdiğini çok iyi biliyordu. Şu anda her şey bu kadar belirsizken, onları ya da onu üzmenin bir anlamı yoktu.

"Kendine olan risk umurunda değil mi?" diye sertçe ekledi. "Kabinine git. Sırılsıklam olmuşsun. Wintrow, sen de. Size haberlerim var."

Kennit dönüp önlerinden gitti. Bu soğuk yağmurda onu güverteye çıkardıkları için ikisini de lanetledi. Kütüğü şiddetli bir ağrıya sızlamaya başladı. Kabinine ulaştığında sandalyesine çöktü ve koltuk değneğini güverteye düşürdü. Etta, yağmur damlaları sıırılsıklam olmuş halde, refleksiyle koltuk değneğini alıp köşeye koydu. Islak giysilerini çıkarırken onları onaylamayan bir sessizlikle izledi.

"Demek buradasınız. Neden?" İkisi konuşmadan onlara meydan okurcasına sordu. Düşüncelerini toparlamaları için neredeyse yeterince zaman verdi, sonra Wintrow nefes almaya kalmadan sözünü kesti. "Cevap vermeyin. Yüzünüzden okunuyor. Bütün o yaşadıklarımızdan sonra hala bana güvenmiyorsunuz."

"Kennit!" Etta sahte olmayan bir dehşetle haykırdı. O onu duymazdan geldi.

"Bende neyi bu kadar şüpheli buluyorsunuz? Yargı gücümü mü? Onurumu mu?" Yüzünde acı pişmanlık çizgileri belirdi. "Korkarım haklısınız. Wintrow'a verdiğim sözde kötü bir karar verdim ve onuruma çok az saygı gösterdim."

Onları bu sözü tutmaya çalışırken tehlikeye atarak riske atıyorsun." Wintrow'a keskin bir bakış attı. "Teyzen hayatta ve gemide. Hatta senin odanda uyuyor. Dur!" Wintrow aceleyle ayağa kalkarken emretti. "Şu anda ona gidemezsin. Denizde geçirdiği zaman yüzünden üşümüş ve hırpalanmış durumda. Rahatlaması için haşhaş aldı. Onun dinlenmesini bozmamak basit bir nezakettir. Paragon'un düşmanca karşılmasına rağmen, en azından ben ateşkes bayrağının anlamına sadık kalacağım." Bakışlarını Etta'ya çevirdi. "Ve sen, hanımefendi, Althea Vestrit ve ona eşlik eden Altı Dükaliğin savaşçısından uzak dur. Onlardan sana zarar gelmesinden korkuyorum. Vestrit kadını güzel sözler söylüyor, ama gerçek niyetini kim bilebilir?"

"Ateşkes altında yaklaştılar ve sonra saldırdılar mı?" diye sordu Wintrow inanamadan.

"Ah. Sen izliyor muydun? Oklarla yılanlarımıza saldırarak onları kışkırttılar. Yılanların geri çekilmesini kaçış olarak algıladılar. Bu cesaretle gemilerini getirip bize doğrudan meydan okudular. Son savaşta biz galip geldik. Ne yazık ki, bu süreçte değerli bir ganimet kaybettik." Başını salladı. "Gemi batmaya kararlıydı." Bu, Wintrow'un herhangi bir şüphesi olursa daha sonra ayrıntıları değiştirebileceği kadar belirsiz bir açıklamaydı. Şimdilik, genç adamın yüzü bembeyaz ve vücudu kaskatı kesilmişti.

"Hiç bilmiyordum," diye başladı Wintrow beceriksizce, ama Kennit elini sertçe sallayarak onu kesip sözünü kesti.

"Elbette bilmiyordun. Çünkü sana öğretmek için tüm çabalarıma rağmen hiçbir şey öğrenmedin. Sana olan duygularımdan dolayı taviz verdim ve pahalıya mal olacak sözler verdim. Ama sözümü tuttum. Gemi memnun değil, mürettebatın hayatı tehlikeye atıldı ve nadir bir ganimet kaybedildi. Ama sana sözümü tuttum, Wintrow. Etta'nın yalvarışları üzerine. Korkarım bu ikinize de mutluluk getirmeyecek," diye bitirdi yorgun bir şekilde. İkisine de baktı ve kendi aptallığına tiksinererek başını salladı. "Sanırım ikinizin de Althea Vestrit konusunda isteklerime uyacağını ummakla aptallık ettim. Onun bizim için bir tehdit olup olmadığını belirleyene kadar, onu izole etmek istiyorum. Rahat, ama gemiden ve mürettebattan izole. Onu öldürmek istemiyorum, Wintrow. Ama Divvytown'a giden gizli yolları keşfetmesini ya da gemideki otoritemi sarsmasını da göze alamam. Bu sularda bulunması bile seni bana karşı kışkırtmaya yetmiş gibi görünüyor." Yine yorgun bir şekilde başını salladı.

"Beni bu kadar abuk Ő pheyeye düŐüreceęini hiç d Ő nmemiŐ tim. Asla." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Dirseklerini dizlerine dayadı ve mutsuzluk içinde öne doğru eğildi. Etta'nın güvertede hafif adımlarını duydu, ama yine de ellerini omuzlarına koyduğunda irkildi.

"Kennit, senden hiç Şüphe etmedim. Asla. Ve sen en iyisi bu olduğunu düşünürsen, beni ağırıncaya kadar *Marietta*'ya döneceğim. Senden ayrılmak istemem ama..."

"Hayır, hayır." Kendini zorlayarak uzanıp kadının elini okŐ adı. "Madem buraya geldin, kalabilirsin. Althea ve arkadaşından uzak durmak Ő artıyla."

"Eğer bu senin isteğinse, sorgulamayacağım. Beni ilgilendiren diğer tüm konularda her zaman haklıydın." Durdu. "Ve eminim Wintrow da benimle aynı fikirdedir," diye talihsiz çocuğa iŐ aret etti.

"Althea'yı görmek istiyorum," diye cevapladı Wintrow  zg n bir Ő ekilde. Kennit bunun ona ne kadar zor geldiğini biliyordu ve küçük bir Ő ekilde ocuğun azmini takdir etti. Etta ise etmedi.

"Ama Kennit'in dediğini yapacaksın," dedi ona.

Wintrow yenilgiyi kabul ederek baŐ ını eğdi. "Bunu yapmamı istemesinin iyi nedenleri olduğuna eminim," diye kabul etti sonunda.

Etta'nın elleri Kennit'in boynunu ve omuzlarını ovuŐ turuyordu. Kennit onun dokunuŐ uyla gevŐ edi ve son endiŐ elerini de bir kenara attı. Her Ő ey bitmiŐ ti. Paragon gitmiŐ ti ve Althea Vestrit artık onundu. "Divvytown'a gidiyoruz," dedi sessizce. Orada, Etta'nın karaya çıkarılması ve orada kalması için iyi bir bahane bulacaktı. Somurtkan Wintrow'a baktı. Derin bir piŐ manlıkla, çocuğu da bırakmak zorunda kalacak mı diye d Ő  nd . Bolt'a barıŐ mak için bir Ő ey teklif etmek zorunda kalacaktı. Bu, Wintrow'u rahip olarak göndermek olabilir.

23

UÇUŞLAR

REYN, ejderhanın pençelerinde uyuyabileceğine inanmamıştı, ama uyumuştı. Uyanarak irkildi, sonra ayaklarının boşlukta sallandığını görünce yarı çığlık attı. Ejderhanın yanıt olarak kıkırdadığını hissetti, ama ejderha hiçbir şey söylemedi.

Birbirlerini iyi tanımaya başlamışlardı. Kanat çırpışlarının ritminde yorgunluğunu hissedebiliyordu. Yakında dinlenmeye ihtiyacı vardı. O olmasaydı, bir adanın yakınındaki sığ sulara dalıp suyun çarpmasını hafifletebilirdi. Ön pençelerini kapladığı için, ağır kanat çırparak inebileceği kadar açık bir kumsal arıyordu. Korsan Adaları'nda böyle bir yer bulmak kolay değildi.

Altlarındaki küçük adalar, denizden yükselen dağ zirveleri gibi dik ve sivriydi. Birkaç tanesinin yumuşak, kumlu plajları vardı. Her dinlenme döneminde, bir yer seçer ve mide bulandırıcı daireler çizerek alçalırdı. Sonra yere yaklaşınca, büyük deri kanatlarını o kadar şiddetle çırparak Reyn'in nefesini keser, havayı toz ve kumla doldururdu. Aşağı indiğinde, onu kumların üzerine rahatça atar ve yolundan çekilmesini söylerdi. Reyn çekilse de çekmese de, o tekrar uçmaya başlardı. Uçarken yarattığı türbülans, Reyn'i yere fırlatmaya yetiyordu. Avlanmak, beslenmek, uyumak ve bazen tekrar beslenmek için birkaç saat ya da yarım gün ortadan kaybolurdu.

Reyn bu yalnız saatleri ateş yakmak, azalan erzaklarını yemek ve sonra pelerinine sarılıp uyumak için kullandı; uyuyamazsa, Malta'yı düşünerek ya da ejderha geri dönmezse kendisine ne olacağını merak ederek kendini eziyet etti.

Kış öğleden sonrasının solgun ışığında Reyn, siyah kayalıkların arasında siyah kumlu bir kumsal gördü. Tintaglia kanatlarını kıvırdı ve kumsala doğru yöneldi. Dönerken, kumsalı kaplayan siyah kayaların birçoğu kıpırdadı. Uyuyan deniz memelileri ağır kafalarını kaldırdı. Ejderhayı görünce dalgalara doğru koşmaya başladılar. Tintaglia küfretti ve şöyle bitirdi: "Seni taşımak zorunda olmasaydım, şu anda pençelerimde güzel, yağlı bir yemek olurdu. Bu mevsimde bu kadar kuzeyde deniz boğaları bulmak nadirdir. Bir daha böyle bir şansım olmayacak!"

Siyah kayalıkların üzerindeki siyah kum tabakası görüldüğünden daha sığdı. Tintaglia yere indi, ama onurlu bir şekilde değil, büyük pençeleri köpek pençeleri gibi plajda çizikler bırakarak. Dengede kalmak için kuyruğunu çılginca sallayarak, durmayı başarana kadar neredeyse onun üzerine düşüyordu.

Onu sahile bıraktığında, adam aceleyle uzaklaştı, ama Tintaglia hemen havalanmadı. Hala kendi kendine, güzel, yağlı deniz boğaları hakkında kederli bir şekilde mırıldanıyordu. "Yağsız, koyu kırmızı et ve katmanlar halinde yağ ve, ah, o zengin karaciğer, hiçbir şeyle kıyaslanamaz, ağızda yumuşak ve sıcak," diye hayıflanıyordu.

Adam, sık ormanlarla kaplı adaya bir bakış attı. "Burada başka av bulacağına şüphem yok," diye onu teselli etti.

Ama o teselli olamadı. "Elbette yapacağım. Onlarca sıska tavşan ya da kaburgaları görünmeye başlayan bir dişi geyik. Benim istediğim bu değil, Reyn. Böyle etler beni ayakta tutar, ama vücudum büyümeyi istiyor. Eğer olması gerektiği gibi ilkbaharda doğmuş olsaydım, bütün yaz avlanabilirdim. Güçlenirdim, sonra şişmanlardım, sonra tekrar güçlenirdim ve daha da şişmanlardım, ta ki kış gelene kadar, o zaman zayıf ve kemikli yaratıklarla kolayca hayatta kalabilmek için yeterli yedeğim olurdu. Ama yapmadım." Kanatlarını salladı ve kendini kederle süzdü. "Sürekli açım, Reyn. Ve bu açlığı kısa süreliğine dindirdiğimde, vücudum kendini güçlendirmek için uyku istiyor. Ama uyuyamayacağımı, avlanıp gerektiği kadar yiyemeyeceğimi biliyorum. Çünkü türümün son temsilcisini kurtarmak için sana verdiğim sözü tutmalıyım."

Birkaç dakika önce gördüğünden tamamen farklı bir yaratık karşısında, Reyn sessizce durdu. Yüzlerce ömür yaşamış olmasına rağmen, genç ve büyüyordu. Sonsuz bekleyişin ardından hayata adım atmak,

sonsuz bekleyişin ardından hayata adım atmak, ama sonra özverili olmanın gerekliliği tarafından ele geçirilmek nasıl bir duygu olurdu? Aniden ona acımaya başladı.

Kız onun duygularını hissetmiş olmalıydı, ama gözleri soğuk bir şekilde döndü. Kanatlarını vücuduna doğru çekti. "Çekil yolumdan," diye uyardı, ama ona hareket edecek kadar zaman vermedi. Kanatlarının rüzgarı, onun hırpalanmış vücuduna acı veren bir kum bulutu gönderdi.

Gözlerini tekrar açmaya cesaret ettiğinde, kız mavi bir ışık gibi, bir sinek kuşu gibi gökyüzüne yükseliyordu. Bir an için, kalbi bu yaratığın saf güzelliğiyle şarkı söyledi. Onun türünü devam ettirme görevini engellemeye ne hakkı vardı? Sonra Malta'yı düşündü ve kararını verdi. Kız güvende olduğunda, tüm çabasını Tintaglia'ya yardım etmeye adayacaktı.

Bazı kayaların rüzgâr almayan tarafında korunaklı bir yer seçti. Kış günü açıktı ve ince güneş ışığı neredeyse ılık sayılırdı. Kurutulmuş yiyeceklerini azar azar yedi ve çantasından su içti. Uyumaya çalıştı, ama kadının pençelerinin bıraktığı izler acıyordu ve güneş göz kapaklarına çok parlak geliyordu. Kadının dönmesini bekleyerek gökyüzünü izledi, ama sadece uçan martılar gördü. Uzun bir bekleyişe razı olarak, taze su aramak için ormana girdi.

Sert zeminde ağaçların altında yürümek garipti. Bataklığın üzerinde yükselen yemyeşil Rain Wild bitkileri, onun bildiği tek ormandı. Burada ağaçların dalları daha alçaktı ve çalılar daha yoğundu. Ayaklarının altında ölü yapraklar kalın bir tabaka oluşturmuştu. Kuş sesleri duyuyordu ama küçük hayvanların izine rastlamadı, geyik ya da domuz izi hiç yoktu. Belki de bu adada büyük hayvanlar yoktu. Öyleyse Tintaglia boş dönmüş olabilirdi. Arazi daha dik hale geldi ve kısa sürede bir dere bulabileceğinden şüphe etmeye başladı. İstemeyerek sahile doğru geri döndü.

Ormanın karanlığı, ötesindeki açık plajın ışığıyla aydınlanan yere yaklaşırken, tuhaf bir ses duydu. Derin ve yankılanan ses, yumuşak bir nesneyle vurulan büyük bir deri davulu hatırlattı. Hızını yavaşlattı ve çalılardan dışarı çıkmadan önce dikkatle baktı.

Deniz boğaları geri dönmüştü. Yarım düzine kadar boğa kumda güneşleniyordu. Biri burnunu kaldırdı; kalın boğazı bir körük gibi çalışarak sesi çıkardı. Reyn büyülenmiş gibi bakakaldı. Hiç bu kadar

böyle devasa yaratıkları görmemişti. Yaratık devasa kafasını indirdi ve kumda yüksek sesle kokladı, görünüşe göre ejderhanın tanıdık olmayan kokusuna şaşırmıştı. Tiksintiyle kalın sarı dişlerini gösterdi, kafasını salladı ve tekrar kuma uzandı. Diğer uyuklayan yaratıklar onu görmezden geldi. Biri sırt üstü döndü ve yüzünün önünde yüzgeçlerini tembelce salladı. Kafasını Reyn'e çevirdi ve burun deliklerini genişletti. Reyn, onun hemen ayağa kalkıp denize doğru yuvarlanacağını sandı, ama o gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Reyn'in kafasında bir plan oluştu. Sessizce sahilden uzaklaştı. Ağaçların altında bol miktarda sopa vardı; düz, sağlam ve uzun bir tane seçti, bıçağını sopanın ucuna sıkıca bağladı. Daha önce hiç avlanmamıştı, et için öldürmek ise hiç aklının ucundan geçmemişti, ama korkmuyordu. Şişman, uysal yaratıklardan birine sessizce yaklaşıp onu öldürmek ne kadar zor olabilirdi ki? Boynuna tek bir mızrak darbesi ikisine de taze et sağlayacaktı. Geçici mızrağı istediği gibi hazırladığında, yedek olarak başka bir sopayı da keskinleştirdi, sonra ormanın içinden geçerek sahilin uzak ucuna gitti. Ağaçların arasından kumlara çıktığında, eğildi ve sahilde koşarak yaratıklarla suya kaçacakları yolun arasına girdi.

Onu görünce bir tepki bekliyordu. Birkaç tanesi başını çevirip ona baktı, ama sürünün çoğu uyumaya ve güneşlenmeye devam etti. Daha önce ejderhanın kokusunu alınca kükreyen gergin olan bile onu görmezden geldi. Cesaretlenen Reyn, dağınık sürünün kenarından bir hedef seçti: uzun bir yaşamın izlerini taşıyan, iri ve şişman bir tanesi. Yumuşak olmayacaktı, ama bol olacaktı ve Reyn, bunun Tintaglia için daha önemli olacağını düşündü.

Çömelerek yaklaşması aptalca bir zaman kaybıydı. Reyn, mızrağının mesafesine gelene kadar deniz boğası gözünü bile açmadı. Böylesine sıkıcı bir avı öldürdüğü için neredeyse utanç duyan Reyn, kolunu geri çekti. Yaratığın buruşuk derisi kalın görünüyordu. Ona hızlı bir ölüm vermek istiyordu. Derin bir nefes aldı ve tüm ağırlığını mızrağına vererek bıçakladı.

Nokta ete değmeden bir an önce, deniz boğası kükreyerek ayağa kalktı. Reyn, bu yaratıkların mizacını yanlış değerlendirdiğini anında anladı. Hayvanın boynuna nişan aldığı mızrak, omzunun arkasına derinlemesine saplandı.

omzunun arkasına saplandı. Deniz boğasının burun deliklerinden kan fışkırdı. Avının ciğerini delmişti. Mızrağına sıkıca sarıldı ve tüm sürü aniden hareketlenirken mızrağı daha derine saplamaya çalıştı.

Hayvan kükreyerek ona doğru döndü. Reyn mızrağının ucunda sürüklendi, ayakları kumda sürükleniyordu. Keskin mızrağını zar zor tutabiliyordu. Artık bir avuç papatya kadar etkili görünüyordu, ama elindeki tek silah buydu. Bir adım atarak ayaklarını yere basmayı başardı. İtme gücünü kullanarak mızrağı daha derine sapladı. Hayvan tekrar kükredi, ağzından ve burun deliklerinden kan fışkırmaya başladı. Kazanacaktı. Mızrağın sapından hayvanın gücünün azaldığını hissedebiliyordu.

Sonra başka bir deniz boğası, pelerinini ağızıyla yakaladı ve onu ayaklarından yere düşürdü. Mızrağı elinden düşürdü ve yere düşerken, yaralı hayvan ona döndü. Büyük, kör dişleri aniden keskin ve güçlü göründü ve Reyn'e doğru atıldı, çenesi genişçe açılmıştı. Saldırıdan kurtuldu, ama pelerinini etrafına dolanmıştı. Keskin sopasıyla pelerininden kurtulmaya çalıştı ve sonra ayağını ısırmaaya çalışan çenelerden çekip çıkardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama diğer hayvan hala pelerininin bir köşesini tutuyordu. Başını bir yandan diğer yana sallayarak Reyn'i dizlerinin üzerine çöktürdü. Diğer deniz boğaları hızla yaklaşıyordu. Reyn pelerininden kurtulup kaçmaya çalıştı ama düğümler onu engelliyordu. Bir şekilde keskin kazığı elinden düşmüştü. Başka bir hayvan ona çarptı ve onu hala pelerinini tutan boğaya doğru savurdu. Avının kumların üzerinde ölü olarak uzandığını kısa bir an gördü. Artık bunun ona bir faydası yoktu.

Tintaglia'nın tiz *ki-i-i sesi* kış gökyüzünü yırttı. Pelerini bırakmadan, onu tutan hayvan başını çevirip gökyüzüne bakakaldı. Bir saniye sonra, tüm sürü suya doğru koşmaya başladı. Reyn, pelerini deniz boğasının dişlerine takılmış halde sürükleniyordu.

Ejderha boğaya çarptığında Reyn boynunun kırılacağını sandı. Birlikte kumda kayarken, deniz boğası Tintaglia'nın çeneleri boynuna kapanınca inanılmaz bir çığlık attı. Tek bir ısırıkla, kalın omuzlarından kafasını yarıya kadar kopardı. Kafası, Reyn'in pelerini hala çenesinde sıkışmış halde, Tintaglia'nın arka ayaklarının altında seğiren vücudun bir tarafına sarkmıştı. Sersemlemiş bir halde, Reyn ona doğru sürünerek pelerinini boynuzlarından çıkardı.

"Benim!" diye kükredi Tintaglia, başını tehditkar bir şekilde ona doğru savurarak. "Benim avım!
Benim yemeğim! Uzak dur!"

O aceleyle uzaklaşırken, Tintaglia çenesini hayvanın karnına indirdi. Tek bir ısırıkla kafasını kaldırdı ve sarkan bağırsakları kapıp yuttu. Reyn'in üzerine bağırsak kokusu yayıldı. Reyn yutkundu. "Benim etim!" diye tekrar uyardı ve bir ısırık daha almak için kafasını indirdi.

"Şurada bir tane daha var. Onu da yiyebilirsin," dedi Reyn. Mızrağın saplandığı deniz boğasına eliyle işaret etti. Kuma yığıldı ve sonunda pelerininin bağlarını çözmeyi başardı. Pelerininin çıkarıp tiksintiyle yere attı. Ne onu avlayabileceğini düşündürmüştü ki? O bir kazıcı, bir düşünür, bir kaşifti. Avcı değildi.

Tintaglia donakalmıştı, ağzından sarkan iç organlar damlıyordu. Gözleri parıldayarak ona baktı. Sonra başını geriye attı, ağzındakileri yuttu ve sordu: "Senin avını yiyebilir miyim? Öyle mi dedin?"

"Onu senin için öldürdüm. O büyüklükte bir hayvanı yiyebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi başını çevirdi. "Açıkçası, onu öldürebilmen beni çok şaşırttı. Çok aç olmalısın ki bunu denedin."

"Hayır. Senin için. Aç olduğunu söyledin. Ama belki yarın için biraz et alabilirim." Belki o zamana kadar onun yemek yemesi ve kan kokusu o kadar iğrenç gelmezdi.

Başını yana çevirerek deniz boğasının boynundaki tümseklerin çoğunu kesti. İki kez çiğnedi ve yuttu. "Bunu benim için mi yaptın? Onu öldürdüğünde?"

"Evet."

"Peki karşılığında benden ne istiyorsun?" diye sordu kadın temkinli bir şekilde. "Daha önce anlaştığımızdan başka bir şey istemiyorum: Malta'yı bulmama yardım et.

Malta'yı bulmama yardım et. Burada fazla av bulamayacağını gördüm. İyi beslenirsen daha rahat seyahat ederiz. Tek düşündüğüm bu."

"Anlaşıldı."

Onun tuhaf ses tonunu anlayamadı. Öldürdüğü hayvana topallayarak yaklaştı ve üçüncü denemesinde mızrağı çekmeyi başardı. Bıçağını aldı, temizledi ve kınına geri koydu.

Tintaglia avını kemiklerine kadar yiyip bitirdikten sonra onun avına başladı. Reyn hayranlıkla izledi. Karnının bu kadarını alabileceğini hayal bile etmemişti. Onun avını yarıya kadar yediğinde, açlıktan ölen kadının yiyişi yavaşladı. Çeneleri ve pençeleriyle, leşin kalanını yakaladı ve yaklaşan dalgaların ulaşamayacağı, ateşinin yanına sürükledi. Tek kelime etmeden, leşin etrafına koruyucu bir şekilde kıvrıldı ve derin bir uykuya daldı.

Reyn, karanlıkta titreyerek uyandı. Gecenin soğuğu ve nemi, yıpranmış pelerinin delip geçmişti ve ateşi kömüre dönmüştü. Ateşi yeniden yaktı ve aniden acıktığını fark etti. Tintaglia'nın kıvrılmış kuyruğunun yanından parmak uçlarında geçerek karanlıkta çiğnenmiş leşin üzerine eğildi. Ejderhanın dişleri ve salyasıyla lekelenmemiş et bulmaya çalışırken, ejderha kocaman gözünü açtı. Ona şaşkınlık duymadan baktı. "İkinize ön yüzgeçleri bıraktım," dedi ve gözlerini tekrar kapattı.

Ona hayvanın en az iştah açıcı kısmını ayırdığını düşündü, ama tabak büyüklüğündeki iki uzvu da kesti. Yağlı, pembe, tüysüz yüzgeçler ve mat siyah pençeleri iştahını pek kabartmadı, ama birini bir çubuğa saplayıp eti ateşin üzerine koydu. Kısa sürede, yağlı etin pişerken yaydığı lezzetli koku geceyi doldurdu. Et pişince, karnı açlıktan gurulduyordu. Yağ çıtır çıtır ve damlıyordu, parmaklardan kalan et ise şimdiye kadar yediği en lezzetli şeydi. İlkini bitirmeden diğer yüzgeci de pişirmeye koydu.

Tintaglia, ikinci yüzgeci ateşten çıkarırken uyanarak burnunu çekti. "İster misin?" diye sordu isteksizce.

"Hiç!" diye cevapladı Tintaglia esprili bir şekilde. Reyn ikinci yüzgeci yerken, Tintaglia hayvanın geri kalanını bitirdi. Artık daha rahat bir şekilde yiyordu ve zevk aldığı belliydi. Reyn kemiklerden son et parçalarını kemirdi ve ateşe attı. Ellerindeki yağı buz gibi dalgaların arasında yıkadı. Geri döndüğünde, gecenin soğuğu derinleşirken ateşi büyüttü. Tintaglia memnuniyetle içini çekti ve karnını ateşe doğru uzatarak uzandı. Reyn, ejderha ile ateşin arasında otururken

kendini sersemletici bir sıcaklığın içinde buldu. Pelerinine uzandı ve gözlerini kapattı.

"Sen, insanların olmasını beklediğimden farklısın," dedi Tintaglia.

"Sen de benim bir ejderha hakkında düşündüğüm gibi değilsin," diye cevapladı. Doygunluktan içini çekerek, "Şafak sökünce uçacak mıyız?" diye sordu.

"Elbette. Ama seçim şansım olsaydı, burada kalıp birkaç deniz boğası daha avlardım."

"Hala aç olamazsın."

"Şu anda değil. Ama insan her zaman yarını düşünmeli."

Bir süre aralarında sessizlik hakim oldu. Sonra Reyn sormak zorunda kaldı, "Şu an olduğundan daha da büyüyecek misin?"

"Tabii ki. Neden olmasın?"

"Sadece düşündüm de... Şu anda çok büyük görünüyorsun. Ejderhalar ne kadar büyük olurlar ki?"

"Yaşadığımız sürece büyürüz. Yani ne kadar yaşadığına bağlı." "Ne kadar yaşamayı bekliyorsun?"

O eğlenerek burnundan hava çıkardı. "Mümkün olduğunca uzun. Sen ne kadar
'Şey... seksen yıl iyi ve uzun bir ömür olur. Ama çok az

"Şey... seksen yıl iyi, uzun bir ömür olur. Ama Rain Wilders'da o kadar uzun yaşayan çok azdır." Kendi ölümlülüğüyle yüzleşmeye çalıştı. "Babam 43 yaşında öldü. Şanslıysam, yirmi yıl daha yaşayabilirim. Çocuk sahibi olup, onların çocukluklarını görebilmek için yeterli bir süre."

"Sadece bir anlık zaman." Tintaglia kayıtsızca gerindi. "Bir ejderhayla yolculuk yaptığın için, senin yılların bundan çok daha uzun sürecektir sanırım."

"Öyle görünecek mi demek istiyorsun?" Reyn, onun kafa karıştırıcı sözlerine hafiflik katmaya çalışarak sordu.

"Hayır. Hiç de değil. Hiçbir şey bilmiyor musun? Bir ejderhanın arkadaşıyla paylaşabileceği tek şeyin birkaç pul ve bronz gözler olduğunu mu sanıyorsun? Benim özelliklerimi

yılların da uzayacak. Yüz yaşını geçip hala uzuvlarını kullanabildiğini görsem şaşırmam. En azından Elderlingler böyleydi. Bazıları üç, dört yüzyıl yaşadı. Ama tabii onlar nesillerdir ejderhaların dokunuşundan yararlanmıştı. Sen o kadar uzun yaşamayabilirsin, ama çocukların muhtemelen yaşayacak."

Reyn oturdu, birdenbire uyanmış gibi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Tabii ki hayır. Neden dalga geçeyim ki?"

"Hiçbir şey. Ben sadece... O kadar uzun yaşamak istediğimden emin değilim." Bir süre sessiz kaldı. Annesinin ve ağabeyinin ölümünü izlediğini hayal etti. Bu katlanılabilirdi; insanın anne babasının ölümünü görmesi normaldir. Ama ya Malta'nın yaşlanıp ölmesini izlemek zorunda kalırsa? Ya çocukları olur ve onların da güçsüzleşip yok olmasını izlemek zorunda kalırsa, kendisi ise hala güçlü ve zindeyken? Uzun bir ömür, bir ejderhanın arkadaşı olmanın şüpheli şerefi için şüpheli bir ödül gibi görünüyordu. Bir sonraki düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "Malta ile geçireceğim tek bir yıl için, umduğum tüm yıllarımı verirdim."

Onun adını söylemek, sihirli bir çağrı gibiydi. Zihninde onu gördü, siyah saçlarının parlaklığını ve ona bakarken gözlerinin nasıl ışıldadığını. Hain hafızası onu hasat balosuna geri götürdü, dans pistinde onu kollarında tutarken. Onun sunum balosu ve o, dünyayı kurtarmak için aceleyle ayrılmadan önce ona sadece bir dans etmişti. Bunun yerine her şeyi kaybetmişti, Malta'yı da dahil.

Eli, parmaklarının elinde ne kadar küçük olduğunu hatırladı. Baş çenesine kadar geliyordu. Malta'nın Chalcedean kadırgasında olduğunu düşüncesini vahşice kafasından attı. Chalcedean erkeklerinin ve korumasız kadınların davranışları çok iyi biliniyordu. Korkunç bir korku ve öfke onu sardı. Onların ardından, kendini zayıf ve ihmalkar hissetti. Onun bu kadar tehlikeye atılması tamamen onun suçuydu. Onu affedemezdi. Bunu sormaya bile cesaret edemezdi. Onu kurtarıp güvenli bir şekilde eve götürse bile, onun varlığını bir daha tahammül edeceğini sanmıyordu. Umutsuzluk içindeydi.

"İnsanların hayal gücüyle yaratabildikleri ne kadar büyük bir duygu fırtınası," dedi ejderha küçümseyerek. Daha düşünceli bir sesle sordu: "Bunu, hayatlarınızın kısa olduğu için mi yapıyorsunuz? Yarın neler olabileceğine dair çılgın hikayeler uydurup, asla gerçekleşmeyecek olayların

duyguları yaşarsınız? Belki de hatırlayamadığınız geçmişinizi telafi etmek için, var olmayacak bir gelecek uyduruyorsunuz."

"Belki," diye kabul etti Reyn isteksizce. Kadının alaycı tavrı onu incitmişti. "Sanırım ejderhalar, hatırlayacakları o kadar zengin bir geçmişe sahip oldukları için geleceği hayal etmeye ihtiyaç duymazlar."

Boğazından garip bir ses çıktı. Onun alaycı sözlerine eğlendi mi, yoksa sinirlendi mi, emin olamadı. "Ben geleceği hayal etmem gerekmiyor. Geleceğin ne olacağını biliyorum. Ejderhalar, Üç Diyarın Efendisi olarak hak ettikleri yerlerine geri dönecekler. Bir kez daha gökyüzünü, denizi ve karayı yöneteceğiz." Gözlerini kapattı.

Reyn, onun söylediklerini düşündü. "Peki bu Ejderhalar Ülkesi nerede? Trehaug'dan nehir yukarısı, Yağmur Ormanları'nı geçince mi?"

Bir gözü yarı yarıya açıldı. Bu sefer gümüş parıltılarda eğlence gördüğünden emindi. "Ejderhaların Ülkesi mi? Sanki tek bir tane varmış gibi, sınırlarla belirlenmiş bir alan mı? İşte bu, sadece bir insanın hayal edebileceği bir gelecek. Biz gökyüzüne hükmediyoruz. Biz denize hükmediyoruz. Ve biz toprağa hükmediyoruz. Tüm topraklara, her yere." Gözü tekrar kapanmaya başladı.

"Peki ya biz? Şehirlerimiz, çiftliklerimiz, tarlalarımız ve bağlarımız ne olacak?"

Göz tekrar açıldı. "Onlar ne olacak? İnsanlar, bitkileri kim nerede toplayacak, hangi ineğin kime ait olduğu konusunda diğer insanlarla kavga etmeye devam edecek. İnsanlığın yolu budur. Ejderhalar daha iyi bilir. Yeryüzünde ne varsa, onu ilk yiyenindir. Benim avım benim yemeğimdir. Senin avın senin yemeğindir. Her şey çok basit."

O günün erken saatlerinde, ona neredeyse aşk hissetmişti. Gökyüzünde parıldayan mavi ışığa hayran kalmıştı. Deniz boğaları onu öldürecekken onu kurtarmış ve onu sözünden kurtarmıştı. Şu anda bile, kızın vücudu ve ateşle yaptığı barınakta dinleniyordu. Ama ne zaman gerçek bir arkadaşlığa yaklaşırsalar, kız o kadar kibirli ve yabancı şeyler söylüyordu ki, ona karşı tek hissedebildiği şey ihtiyatlılıktı. Gözlerini kapattı ama dünyaya saldırdığı şeyi düşünmekten uyuyamadı. Kız sözünü tutup Malta'yı kurtarırsa, o da sözünü tutmalıydı. Yılanların ejderhalara dönüştüğünü ve diğer ejderhaların

gömülü şehirden çıktığını hayal etti. Tek bir kadın için insanlığı köleliğe mi satıyordu?

Ne kadar uğraşsa da, bunun çok yüksek bir bedel olduğunu düşünemedi.

Malta kapıyı tıklattı, cevap beklemeden içeri girdi. Karanlığa sinirlenerek bağırdı. İki adımda odanın diğer ucuna geçti. Pencere perdesini açtı. "Karanlıkta yatıp kendine acımamalısın," dedi Cosgo'ya sertçe.

Cosgo, paletinden ona baktı. Gözleri neredeyse tamamen kapanmıştı. "Ölüyorum," diye şikayet etti boğuk bir sesle. "Ve kimse umursamıyor. Gemiye kasten sallıyor, bunu biliyorum. Sadece mürettebatın önünde benimle alay etmek için."

"Hayır, yapmıyor. *Motley* böyle hareket ediyor. Dün akşam yemeğinde bana gösterdi. Gövdesinin tasarımıyla ilgili. Güverteye çıkıp biraz temiz hava alıp denizi izlersen, hareketin seni bu kadar rahatsız etmez."

"Sen öyle diyorsun. Bana neyin iyi geleceğini biliyorum. Sigara. Deniz tutmasına kesin çare."

"Hayır, beni dinle. Ben de ilk iki gün midem bulandı. Kaptan Red denememi söyledi, ben de çaresizdim, denedim. İşe yarıyor. Geminin suya göre hareketini görmekle ilgili bir şey olduğunu söyledi. Burada oturup duvarları izlediğinde ya da karanlıkta kıvrılıp kaldığında, karnın kafanın hissettiklerini anlayamıyor."

"Belki de karnın kafamın anladığını kavrayamıyordur," diye karşılık verdi Cosgo. "Ben tüm Jamaillia'nın Magnadon Satrap'ıyım. Yine de bir grup korsan beni korkunç koşullarda esir tutuyor. Ben İnci Taht'ın sahibiyim: Sa'nın Sevgilisiyim. Dünyanın başlangıcından beri binlerce bilge hükümdarın soyundan geliyorum. Yine de bana bir çocukmuşum gibi konuşuyorsun ve bana resmi hitap etme nezaketini bile göstermiyorsun." Yüzünü duvara çevirdi. "Ölüm daha iyi. Bırakın öleyim, o zaman dünya öfkeyle ayaklanacak ve yaptıklarınızın cezasını hepiniz ödeyeceksiniz."

Malta'nın ona duyduğu tüm sempati, onun kendine acıma dalgası altında yok oldu. Gerçekten de korkunç koşullar. O, odasının küçük olduğunu ve kendisinden başka kimsenin ona hizmet etmediğini kastetmişti. Onu en çok rahatsız eden şey

kendi odası verilmiş olmasıydı. *Motley* geniş bir gemi değildi, ama bu korsanlar konfora büyük önem veriyorlardı. Onu kaptanın masasına davet etmek niyetindeydi. Bu fikri vazgeçti, ama son bir çaba gösterdi. "Çocuk gibi somurtup, ölü bedeninin adına gelecekte intikam almayı hayal etmek yerine, biraz cesaret göstermen daha iyi olur. Şu anda, senin için değerli kılan tek şey taşıdığın isim. Ayağa kalk ve onlara o unvanın arkasında bir adam olduğunu göster. O zaman sana saygı duyabilirler."

"Korsanların, katillerin ve hırsızların saygısı! İşte benim için yüce bir hedef." Ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Yüzü solgun ve zayıftı. Gözleri tiksintiyle onu baştan aşağı süzdü. "Peki sana, bana bu kadar çabuk sırt çevirdiğin için saygı duyuyorlar mı? Hayatın için onlara bu kadar çabuk fahişelik yaptığın için sana saygı duyuyorlar mı?"

Eski Malta, onun küstah bakışlarına bir tokat atardı. Ama yeni Malta hakaretleri görmezden gelebilir, aşağılanmayı yutabilir ve her duruma uyum sağlayabilirdi. Bu Malta hayatta kalacaktı. Giymiş olduğu parlak eteklerini silkeledi, kırmızı, sarı ve mavi katmanlar birbirine karışmıştı. Çorapları kırmızı ve beyaz çizgili, çok sıcaktı. Gömleği beyazdı, ama üzerine sıkıca düğmeli yeleği sarı ve kırmızıydı. Onu dün gece kendi elleriyle dikmişti. Onu yapmak için parçaladığı giysilerin artıkları şimdi yeni başlığı oluşturunuyordu.

"Geç kalacağım," dedi ona soğuk bir sesle. "Sonra sana yiyecek bir şeyler getiririm."

"Senin artıklarından ve kırıntılarından iştahım kalmaz," dedi adam ekşi bir sesle. Kapıya ulaştığında ekledi, "Şapkan sana uymamış. Yararı kapatmıyor."

"Öyle olması gerekmiyordu." Ona bakmadı.

"Bana sigara otu getir!" diye bağırdı aniden. "Gemide olduğunu biliyorum. Olmalı! Yok dedin ama yalan söylüyorsun. Midemi yatıştıracak tek şey o ve sen kasten benden saklıyorsun. Aptal fahişe! Aptal kadın!"

Dışarıda, kapı arkasından sıkıca kapandı, duvara yaslandı ve derin bir nefes aldı. Sonra eteğini kaldırdı ve koştu. Kaptan Red, masasına geç gelenleri sevmezdi.

Kapıda nefesini toplamak için durdu. Başka bir dünyadan kalma bir alışkanlıkla, yanaklarını pembeye çevirmek için çimdikledi ve saçlarını düzeltti. Eteğini aceleyle düzelttikten sonra içeri girdi. Herkes masada oturmuştu. Kaptan Red ona ciddi bir bakış attı. O da hafifçe reverans yaptı. "Affedersiniz beyler. Alıkonuldum."

"Öyle." Kaptanın tek kelimelik cevabı buydu. Kız, aceleyle onun soluna oturdu. Kaptanın sağında, alnından boğazına kadar karmaşık dövmelerle kaplı bir adam oturuyordu. Kaptan Red'in kendi küçük dövmesi daha ince işlenmişti, sarı mürekkeple yapılmıştı ve dikkatli bakılmadıkça neredeyse hiç görünmüyordu. Köle aktörler ve müzisyenler değerli mallar olarak görülürken, sahipleri genellikle performanslarını gölgeleyebilecek bariz dövmelerden kaçınırlardı. Motley'in mürettebatı, büyük ölçüde Kaptan Kennit tarafından özgür bırakılmış bir tiyatro grubundan oluşuyordu.

Kaptanın işaretiyle, geminin uşağı canlanarak masaya hizmet etmeye başladı. Kar beyazı masa örtüsü, ağır porselenler ve ışıltılı kristaller, yemeğin sadeliğini gölgede bırakıyordu. Malta, gemilerdeki yemeklerin gemiden gemiye pek değişmediğine karar vermişti. Ekmek sertti, et tuzluydu ve sebzeler kök sebzelerden ibaretti. En azından *Motley'de*, yemeği başkasının artıkları değildi ve çatal bıçakla masada yemek yiyebiliyordu. Şarap, Chalcedean gemisinden yeni ele geçirilmiş ganimetti ve eşlik ettiği yemeğin çok ötesindeydi.

Masada sohbet de vardı ve her zaman yüksek seviyeli olmasa da, mürettebatın yapısı sayesinde en azından kibar ve şık bir sohbetti. Ne kölelik ne de korsanlık, zekalarını ya da böbürlenmelerini aşındırmamıştı. Tiyatrodan mahrum olan mürettebat, masayı sahneye çevirmiş, Malta da seyirci olmuştu. Onlar, Malta'yı güldürmek ya da şok etmek için yarışıyorlardı. Masada canlı zeka ve mükemmel tavırlar bekleniyordu. Malta bilmesaydı, şakalaşan ve kelime oyunları yapan bu adamların, bir gemideki herkesi katledebilecek kanlı korsanlar olduğunu asla tahmin edemezdi. Onların arasında yemek yerken ip üzerinde yürüdüğünü hissediyordu. Ona arkadaşlık etme nezaketini göstermişlerdi, ama o, onların esiri olduğunu asla unutmamıştı. Malta, Bingtown Tüccarı'nın kızı olarak öğrendiği sosyal becerilerin bu kadar işine yarayacağını hiç beklemiyordu. Ancak onlar, Redoief'in komedilerinde dul kadının oğlunun gerçek anlamını keskin zekâlarıyla tartışırken ya da Saldon'un dil hakimiyetini ve dramatik kurgudaki eksikliklerini tartışırken, o sohbeti daha bilgilendirici bir yöne çevirmek istiyordu.

konuşmayı daha bilgilendirici bir yöne çevirmek istiyordu. Fırsatı yemek bitene kadar gelmedi. Diğerleri masadan kalkıp uzaklaşırken, kaptan dikkatini Malta'ya çevirdi.

"Öyleyse. Magnadon Satrap Cosgo yine bizimle yemek yememeyi uygun gördü, öyle mi?"

Malta dudaklarını okşadı ve cevap vermek için zamanını bekledi. "Kaptan, korkarım ki hala rahatsız. Ne yazık ki, yetiştirilme tarzı onu deniz yolculuğunun zorluklarına hazırlamamış."

"Onun yetiştirilme tarzı onu hiçbir zorluğa hazırlamamış. Daha doğrusu, bizim arkadaşlığımızı küçümsüyor."

"Sağlığı hassas ve içinde bulunduğu durum onu üzüyor," diye cevapladı Malta, Satrap hakkında eleştirel konuşmamaya kararlıydı. Eğer ona sırtını dönerse, artık onun sadık ve belki de değerli hizmetçisi olarak görülmecekti. Boğazını hafifçe temizledi. "Deniz tutmasını hafifletmek için yine ot içmek istedi."

"Peh. Deniz tutmasına hiçbir faydası yoktur, sadece insanı o kadar sersemletir ki rahatsızlık hissetmez. Size gemiye almamamız gerektiğini söylemiştim. Tütün otu ve benzeri eğlenceler için olan borçlar yüzünden şirketimiz dövmeciye düştü."

"Ona söyledim, Kaptan. Korkarım bana inanmıyor."

"Onları o kadar çok istiyor ki, onsuz yapamayacağımızı hayal bile edemiyor," diye alay etti kaptan. Boğazını temizledi. Tavırları değişti. "Yarın bize katılırsa iyi olur. Onunla fidye şartlarını nazikçe görüşmek istiyoruz. Yarın buraya gelmesi için onu ikna edin."

"Öyle yapacağım," diye cevapladı Malta ciddiyle. "Ama onun bu durumun esaretini daha iyi hale getireceğini ikna edemeyeceğimden korkuyorum. Belki sizin şartlarınızı iletme için aracı olmama izin verirsiniz. Onun mizacına alışkınım."

"Bah. Onun mizacına, somurtkanlığına, kibirine, çocukça kindarlığına alışkın olduğunu söyle. Niyetimi ona açıklamaya gelince, herkes Jamaillia'nın Satrap'ının Korsan Adaları Kralı Kennit için harika bir hediye olacağı konusunda hemfikir. Çoğumuz, çocuk Satrap'ımızın burnunun yanında bir kuzgun dövmesi ve ayaklarında prangalarla hayatının son günlerini geçirmesini eğlenceli buluruz. Belki Kennit'in yemeklerini servis etmeyi öğrenebilir.

"Ama Kennit daha pragmatik biridir. Kral Kennit'in, Lord High Spoiled One'ı onu isteyen kişiye fide karşılığında geri vereceğini sanıyorum. Cosgo'nun bunun kim olabileceğini düşünmesi yerinde olur. Onu Kennit'e, bu ödöl için teklif vereceklerin listesiyle birlikte sunmak beni memnun eder."

Kennit. Babasını ve gemisini elinden alan adamın adı. Bu ne anlama gelebilir? Kendisi sonunda bu adamın karşısına çıkıp babasının serbest bırakılması için bir şekilde pazarlık yapabilir mi? Satrap Cosgo birdenbire gözünde yeni bir değer kazandı. Nefes aldı ve gülümsedi.

"Onu böyle bir liste hazırlamaya ikna edeceğim," diye güvence verdi Malta kaptana. Gözleri, odadan çıkan son kişi olan ikinci kaptanı takip etti. "İzninizle, bu gece başlayabilir miyim diye bir bakayım." Kapı adamın arkasında sertçe kapandı. Kalbinin hızla atmasını lanetledi, çünkü kanının yüzüne çıktığını da biliyordu. Kapıya doğru ilerlerken gülümsedi.

"Beni bırakmak için bu kadar acele mi ediyorsun?" Kaptan Red alaycı bir üzüntüyle sordu. Ayağa kalktı ve masanın etrafından ona doğru yürüdü.

"Emrinizi yerine getirmek için acele ediyorum," diye cevapladı Malta. Gülümsedi ve gözlerine flörtöz bir bakış attı. Bu adamla zor bir ilişki içindeydi. Adam kendini çok beğeniyordu ve bu onun lehineydi. Adam, kadının kendisini arzuladığını düşünmekten hoşlanıyordu ve onu takip etmekten ve bunun ona sağladığı dramatik fırsatlardan zevk alıyordu. Kadına kur yapmasını kendi mürettebatına da gösterişle anlatıyordu. Kadının yüzündeki yara izi de onu korkutmuyordu. Belki de, bir erkeğin kendi yüzü iradesi dışında yaralanmışsa, başkalarının yüzündeki yaraları önemsemezdi, diye düşündü.

"Burada kalıp benim emirlerimi yerine getiremez misin?" diye sordu ona sıcak bir gülümsemeyle. Çok yakışıklı bir adamdı ve yakışıklı tavırları vardı. Soğuk ve sert bir yanı, bu adamın metresi olursa onu Kennit'e karşı kullanabileceğini düşündü. Ama hayır. Reyn'in geniş omuzları ya da dans ederken onun güçlü elinde duran eli aniden aklına gelmemişti. Hiç de değil. Rain Wilder'ı, asla göremeyeceği bir gelecek olarak bir kenara atmıştı. Böyle bir adamla evlenirse, hayatı sonsuza dek mahvolacaktı. Ama yeterince acımasız olursa, babasını hala kurtarabilirdi. Başına gelen onca şeye rağmen, babası onu hala bir babanın gerçek sevgisiyle sevecekti.

Çok dalgındı. Kaptan Red ellerini yakaladı ve eğlenerek ona baktı. "Gerçekten gitmeliyim," diye mırıldandı, isteksizmiş gibi davranarak. "Satrap'a henüz akşam yemeğini götürmedim. Geç kalırsam, çok sinirlenecek ve sizin için o isimleri bulmak zor olabilir..."

"Bırak aç kalsın," dedi Kaptan Red sertçe, bakışları kızın yüzünde dolaşıyordu. "Bahse girerim bu taktiği daha önce kimse denememiştir: Onu daha mantıklı hale getirmek için tam da ihtiyacı olan şey olabilir."

Kadın nazıkçe bir elini çekmeyi başardı. "Sağlığı bu kadar hassas olmasaydı, böyle bir taktiği denemek için kesinlikle cazip gelirdi. Ama o Satrap ve tüm Jamaillia'nın efendisi. Böylesine önemli bir adamın sağlığı korunmalı. Katılmıyor musun?"

Cevap olarak, serbest eliyle aniden beline dolandı. Onu kendine çekti ve öpmek için eğildi. Gözlerini kapattı ve nefesini tuttu. Bunu hoş karşıladığı gibi ağzını hareket ettirmeye çalıştı, ama tek düşünebildiği bunun nasıl biteceği idi. Aniden, o, bacaklarının arasında diz çökmüş Chalcedean denizcisi haline geldi. Nefes nefese, "Hayır. Lütfen, lütfen, hayır!" diyerek ondan kurtuldu.

Hemen durdu. Eğlencesinde belki biraz acıma vardı. "Öyle tahmin etmiştim. Sen iyi bir aktris olabilirsin. İkimiz de Jamaillia'da olsaydık, ben özgür bir adam, sen de yarasız olsaydın, senden çok şey yapabilirdik. Ama biz buradayız, sevgilim, *Motley'de*. Seni tutan mürettebat sana çok kötü davranmış olmalı. Çok mu kötüydü?"

Bir erkeğin ona böyle bir soru sorabileceğini anlayamadı. "Tehdit edildim, ama sadece tehdit," diyebildi. Ondan başka yere baktı.

Ona inanmadı. "Seni zorlamayacağım. Bundan korkma. Hiçbir kadını zorlamaya ihtiyacım yok. Ama korkunu yenmene yardım etmek isterim. Seni aceleye getirmeyeceğim." Elini uzattı ve çenesinin çizgisini izledi. "Davranışların ve tavırların, nazık bir şekilde yetiştirildiğini gösteriyor. Ama ikimiz de hayatın bizi bu hale getirdi. Masum bir geçmişe geri döneemezsiniz. Bu sert bir tavsiye gibi gelebilir, ama kendi deneyimlerimden söylüyorum. Artık babasının iyi bir evlilik için kendini saklayan bakire kızı değilsin. O günler geçti. Bu yeni hayatı tüm kalbinizle kabul edin. Eski hayallerinizin yerine size sunduğu zevklerin ve özgürlüğün tadını çıkarın.

hayallerinin yerine tadını çıkar. Bingtown Tüccarının kızı Malta artık yok. Korsan Adalarının Malta'sı ol. Eski hayatından daha tatlı bir hayat bulabilirsin." Parmakları çenesinden boğazının çukuruna doğru hafifçe kaydı.

Son silahını ortaya çıkarırken kendini sessizce ayakta durmaya zorladı. "Aşçı, Bull Creek'te bir karın ve üç çocuğun olduğunu söyledi. İnsanlar konuşur diye korkuyorum. Karın incinebilir."

"İnsanlar her zaman konuşur," diye onu teselli etti. Parmakları kızın yakasını oynatıyordu. "Karım buna aldırış etmez. Yakışıklı ve zeki bir kocaya sahip olmanın bedeli bu diyor. Sen de benim gibi bunu kafana takma. Onların bu gemide olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?" diye sordu kadını sessizce. "Peki, kızın Chalcedean köle avcıları tarafından kaçırılısaydı, ona da aynı şeyi mi tavsiye ederdin? Onların onu dönüştürdüğü kişi olmasını mı? Artık "bakire kızın" olmadığı için babasının onu asla geri kabul etmeyeceğini mi söyledin? Kaç kez kaçırıldığı ya da kim tarafından kaçırıldığı artık senin için önemli olmaz mıydı?" Çenesini kaldırdı.

"Lanet olsun sana," diye küfretti, ama hayranlıkla. Gözlerinde hayal kırıklığı parıltıyordu, ama onu bıraktı. Kadın rahatlamış bir şekilde ondan uzaklaştı. "Satrap'tan isimleri alacağım," diye telafi etmek için teklif etti. "Hayatının, soylularından ne kadar para koparabileceğine bağlı olduğunu anlamasını sağlayacağım. Kendi hayatına çok değer veriyor. Eminim onların parasına cömert davranacaktır."

"Öyle olsa iyi olur." Kaptan Red biraz kendine gelmişti. "Kadınların parasına cimri davranışını telafi etmek için."

Malta ona içten bir gülümsemeyle gülümsedi ve odasından çıkarken yürüyüşüne bir havalı hava kattı.

VESTRIT AİLESİNİN TİCARETÇİSİ

Şöminede YANAN BEACHWOOD ATEŞİ, boş odayı neredeyse ısıtıyordu. Büyük evin içinden kışın soğuğunu çıkarmak zaman alacaktı. Haftalardır kimsenin yaşamadığı evin, soğuk ve kullanılmamasının bu kadar çabuk değıştirmesi şaşırtıcıydı.

Ev işleri rahatlatıcıydı. Bir odayı temizleyip düzenlerken, insan kontrolünü eline alabilirdi. Hatta kısa bir süreliğine, hayatın da aynı şekilde düzenlenebileceğini hayal edebilirdi. Keffria yavaşça ayağa kalktı ve ovma bezini kovaya geri attı. İşte. Ağrıyan elini ovarken yatak odasına bakındı. Duvarlar bitki suyuyla silinmiş, yerler ovulmuştu. Nemli toz ve küf kokusu gitmişti... Burada geçirdiği hayatının tüm izleri de öyle. Eve döndüğünde, Kyle ile paylaştığı yatak, giysi sandıkları ve gardırobunun gitmiş olduğunu görmüştü. Perdeler ve örtüler ya yoktu ya da şeritler halinde kesilmişti. Kapıyı kapatmış ve evin ana bölümleri yaşanabilir hale gelene kadar bu konuyu düşünmemeye karar vermişti. Sonra buraya tek başına gelip temizliğe başlamıştı. Evi nasıl yeniden döşeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Monoton ve yorucu temizlik işini yaparken aklını daha önemli şeyler meşgul ediyordu.

Ateşin önüne oturdu ve odaya bakındı. Boş, temiz ve hala biraz soğuktu. Tıpkı hayatı gibi. Ocağı çevreleyen harçla örülmüş taşa yaslandı. Odayı ya da hayatını yeniden doldurmak ve eski haline getirmek birdenbire zaman kaybı gibi geldi. Belki de her ikisini de olduğu gibi bırakmak en iyisiydi. Dağınık olmayan. Sade.

Annesi başını Keffria'nın odasına uzattı. "Buradasın!" diye bağırdı Ronica. "Selden ne yapıyor, biliyor musun?"

"Eşyalarını topluyor," diye cevapladı Keffria. "Uzun sürmez. Toplayacak pek bir şeyi yok."

Ronica kaşlarını çattı. "Onu bırakıyor musun? Öylece mi?"

"O böyle istiyor," diye cevapladı basitçe. "Jani Khuprus onu kabul edeceğini ve ailesiyle kalabileceğini söyledi."

"Kendi ailesinin yanında kalması ne olacak?" diye sordu Ronica sertçe.

Keffria annesine yorgun bir şekilde gözlerini devirdi. "Onunla konuştun mu? Ben konuştum. Eminim sen de aynı şeyleri duymuşsundur. O artık Bingtown'dan çok Rain Wild'a ait ve her geçen gün daha da değişiyor. Trehaug'a gitmesi gerekiyor. Kalbi, ejderhanın yılanları kurtarma görevinde ona yardım etmesini istiyor."

Ronica odaya girdi, hala nemli olan yerden eteğinin kenarlarını kaldırdı. Bu eski bir refleksiydi. Yıpranmış elbisesi böyle bir özeni hak etmiyordu. "Keffria, o daha çocuk. Bu tür kararları kendisi vermek için çok küçük."

"Anne, yapma. Onu bırakacağım. Bu kararı vermek yeterince zor oldu, senin sorgulaman olmadan," diye tekrarladı Keffria yumuşak bir sesle.

"Çünkü onun için en iyisi bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Ronica inanamıyordu.

"Çünkü ona sunabileceğim daha iyi bir şey yok." Keffria yorgun bir nefes alarak ayağa kalktı. "Onu Bingtown'da tutacak ne kaldı ki?" Boş odaya bakındı. "Mutfağa gidelim," dedi. "Orası daha sıcak."

"Ama o kadar özel değil," diye karşılık verdi annesi. "Ekke aşağıda, günün avını temizliyor. Akşam yemeği için balık."

"Ne sürpriz," dedi Keffria numara yaparak. Konuyu değiştirdiği için memnundu. "Monoton, ama akşam yemeği için hiç yoktan iyidir," diye

karşılık verdi annesi

karşı çıktı. Başını salladı. "Burada konuşmayı tercih ederim. Ev ne kadar büyük olursa olsun,

yine de yabancılarla paylaştığımızı düşününce kendimi sıkışmış hissediyorum. Bir gün, bizimle paylaştıkları yemek için evimize misafir almak zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Eminim onlar da aynı şekilde rahatsız hissediyordur," dedi Keffria. "Bingtown Konseyi, Üç Gemi ailelerine arazi tahsis etmek için hızlı hareket etmelidir. Ekke ve Sparse, kendilerine ait bir arazi tahsis edilse yarın inşaatına başlardı."

"Hâlâ Yeni Tüccarlar," diye cevapladı Ronica, başını sallayarak. "Tüm iyileşmeyi yavaşlatıyorlar. Köle işçileri olmadan o kadar büyük arazileri işleyemezler, ama yine de onları talep etmeye devam ediyorlar."

"Bence sadece takas için bir başlangıç noktası yaratmaya çalışıyorlar," diye cevapladı Keffria düşünceli bir şekilde. "Başka kimse onların hak talebini tanımıyor. Yoldaş Serilla, Bingtown Şartı'nın Satrap Cosgo'nun onlara verdiği türden hibeleri yasakladığını gösterdi. Şimdi Jamaillia'nın kaybettikleri toprakların bedelini ödemesi gerektiğini haykırıyorlar, ama topraklar "hediye" olarak verildiği için Serilla, onlara hiçbir şeyin borcu olmadığını söylüyor. Devouchet bu konuyu tartışmaya çalıştıklarında sinirlendi ve Jamaillia'nın onlara borcu olduğunu düşünüyorsanız Jamaillia'ya geri dönüp orada tartışın diye bağırdı. Yine de, Konsey'in her toplantısında Yeni Tüccarlar şikayet ediyor ve ısrar ediyor. Yakında akıllarını başlarına almaları gerekecek. Sonunda bahar geldi. Köleler olmadan tarlaları sürmek ve ekim yapmak imkansızdı. Aldıkları toprakların çoğu artık ekin için kullanılamaz hale gelmişti. Bizim başından beri söylediklerimizi anlıyorlardı. Bingtown çevresindeki topraklar Jamaillia veya Chalced'de olduğu gibi ekilemezdi. Bir iki yıl verimli olurdu, ama sabanla kil tabakasını kırdıktan sonra her yıl daha da bataklaşırdı. Bataklıkta tahıl yetiştirmek imkansızdı.

Ronica onaylayarak başını salladı. "Yeni Tüccarların bazıları bunu anlıyor. Seyahatler daha az tehlikeli hale geldiğinde çoğunun Jamaillia'ya dönmeyi planladığını duydum. Bence bu onlar için en iyisi. Bingtown'a hiç gönül vermediler. Evleri, unvanları, atalarının toprakları, eşleri ve meşru çocukları Jamaillia'da. Onları buraya çeken şey zenginlikti. Artık burada bulamayacaklarını anladıklarına göre, evlerine dönecekler. Bence sadece ayrılmadan önce satacak bir şey bulma umuduyla hak iddia etmeye devam ediyorlar."

"Ve bize temizlememiz gereken pisliği bırakacaklar," dedi Keffria ekşi bir yüzle. "Yeni Tüccarların metresleri ve piçleri için üzülüyorum. Muhtemelen Bingtown'da kalmak zorunda kalacaklar. Ya da kuzeye gidecekler. Bazı Dövmelilerin Altı Dükaliğe gitmekten bahsettiklerini duydum. Orası sert, neredeyse barbarca bir yer

ama orada anlaşma imzalamadan yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünüyorlar. Jani'nin şartlarına göre Rain Wild Tüccarları olmak onların için çok kısıtlayıcı olur diye düşünüyorlar."

"Gitmek isteyenler gittiğinde, kalanlar ruhen orijinal Bingtown Tüccarlarına daha yakın olacaklar," dedi Ronica. Çıplak pencereye yürüdü ve akşam karanlığına baktı. "Her şey yoluna girdiğinde çok sevineceğim. Burada kalanlar Bingtown'un bir parçası olmayı seçenler olduğunda, o zaman iyileşebileceğimizi düşünüyorum. Ama bu zaman alabilir. Seyahat etmek güvenli değil, ne kuzeye ne de güneye." Sonra başını Keffria'ya çevirdi. "Bingtown'daki söylentiler ve haberler hakkında çok bilgili görünüyorsun."

Keffria bunu söylenmemiş ama hak edilmiş bir azarlama olarak algıladı. Bir zamanlar ilgisi sadece kendi evi ve çocuklarıydı. "Konsey toplantılarındaki dedikodular bitmek bilmiyor. Eskisinden daha fazla dışarıda dolaşıyorum. Evde zamanımı alacak çok şey yok. Ayrıca Ekke ile akşam yemeği hazırlarken sohbet ediyoruz. O, benimle tamamen rahat olduğu tek anlar." Keffria durakladı. Şaşkın bir sesle sordu: "Onun Grag Tenira'dan hoşlandığını biliyor muydun? O da Grag'ın ondan hoşlandığını düşünüyor gibi. Ne diyeceğimi bilemedim."

Annesi neredeyse hoşgörölü bir şekilde gülümsedi. "Grag ondan hoşlanıyorsa, onlara mutluluklar dilerim. O iyi bir adam ve iyi bir eş hak ediyor. Ekke onun için doğru kişi olabilir. Sağlam bir karakteri var, açık sözlü ama iyi kalpli ve deniz ve denizciler hakkında bilgili. Grag, Ekke Kelter'den daha kötüsünü bulabilirdi."

"Şahsen, onun daha iyisini bulmasını ummuştum." Keffria ateşi karıştırdı. "Althea'nın eve dönüp aklını başına toplayıp onunla evlenmesini ummuştum."

Ronica'nın yüzü ciddileşti. "Bu noktada Althea için tek umudum eve dönmesi." Ateşe yaklaştı, sonra aniden ocak taşlarının üzerine oturdu. "Hepsi için dua ediyorum. Nasıl olursa olsun eve dönün. Sadece eve dönün."

Odadaki sessizlik uzun süre sürdü. Sonra Keffria alçak sesle sordu, "Kyle bile mi, anne? Onun da eve dönmesini umuyor musun?"

Ronica başını hafifçe çevirip kızının gözlerine düşünceli bir şekilde baktı. Sonra içten bir sesle şöyle dedi: "Eğer istediğin buysa

, ben de senin için aynısını diliyorum."

Keffria bir süre gözlerini kapattı. O özel karanlığın içinden konuştu. "Ama sen benim kendimi deniz dul ilan etmemi, onun yasını tutmamı ve sonra hayatıma devam etmemi istiyorsun."

"İstersen yapabilirsin," dedi Ronica, sesinde hiçbir duygu yoktu. "O yeterince uzun süredir kayıp. Kimse seni bunun için suçlamaz."

Keffria, onu yutmak üzere olan mutsuzluğa karşı mücadele etti. Ona teslim olmaya cesaret edemedi, yoksa deliye dönerdi. "Ne umduğumu bilmiyorum anne. Keşke bir şey bilseydim. Hayatta mı, öldüler mi, hiçbirisi? Kyle'ın öldüğünü duymak neredeyse rahatlatıcı olurdu. O zaman yaşadığımız güzel şeylerin yasını tutup, kötü şeyleri unutabilirdim. Eğer eve dönerse... o zaman ne yaparım bilmiyorum. Çok fazla şey hissediyorum.

Onunla evlendiğimde, çok otoriter olduğu için evlendim. Bana bakacağından emindim. Babam denizdeyken senin ne kadar çok çalıştığını görmüştüm. Kendim için öyle bir hayat istemiyordum." Annesine baktı ve başını salladı. "Eğer duygularını incittiysem özür dilerim."

"Üzülmedim," dedi Ronica kısaca, ama Keffria onun yalan söylediğini biliyordu.

"Ama babam öldüğünde ve her şey değiştiğinde, bir şekilde kendimi yine de senin hayatını yaşarken buldum." Keffria acı bir gülümsemeyle gülümsedi. "O kadar çok ayrıntı, o kadar çok yapılacak iş vardı ki, kendime hiç zaman kalmadığını hissettim. Garip olan ise, artık dizginleri elime aldığım için, onları bir daha bırakabileceğimi sanmıyorum. Kyle yarın kapımda belirip, 'Merak etme canım, her şeyi hallederim' dese bile, onu bırakamazdım. Çünkü artık çok şey biliyorum." Başını salladı. "Şimdi bildiğim şeylerden biri, bu işlerde ondan daha iyi olduğum. Bunu, alacaklılarla kendim uğraşmak zorunda kaldığımda keşfettim. Neden her şeyi bu şekilde ayarladığını anlayabiliyordum ve bana mantıklı geliyordu. Ama Kyle'ın sabırla, adım adım aileyi bu durumdan kurtarmayı sevmeyeceğini de biliyordum. Ve..." Gözlerini annesine çevirdi. "Şu anki halimi duyuyor musun? Bu yükleri taşımak istemiyorum. Ama bunları başkasına devretmeye de dayanamıyorum. Çünkü tüm bu işlere rağmen, kendi hayatımın kontrolünün bende olmasını seviyorum."

"Doğru adamla bu kontrolü paylaşabilirsin," dedi Ronica.

Keffria gülümsemesinin çarpıldığını hissetti. "Ama Kyle bunun için doğru adam değil. Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Derin bir nefes aldı. "Eğer şimdi geri gelirse, onun Aşçılar Konseyi'nde aile oyu kullanmasına izin vermem. Çünkü Bingtown'u daha iyi tanıyorum ve daha akıllıca oy kullanabilirim. Ama Kyle bundan nefret eder. Bence bu tek başına onu uzaklaştırmaya yeter."

"Kyle, kendi oyunu kontrol etmek zorunda kalmanı mı nefret ederdi? O yokken kendine bakmak zorunda kalmanı mı?"

Keffria cevap vermeden önce bir an durakladı. Gerçeği söylemek için kendini zorladı. "Bunda iyi olduğumu sevmezdi, anne. Ama ben iyiyim. Ve bunda iyi olmayı seviyorum. Selden'ı bırakmam gerektiğini düşünmemin bir nedeni de bu. Çünkü kısa hayatında, kendinden daha iyi bakabileceğini bana gösterdi. Onu burada, yanımda güvende tutabilirdim. Ama bu, Kyle'ın beni kontrol altında tutmasına çok benzerdi."

Kapının hafifçe çalınması ikisini de irkiltti. Rache köşeden başını uzattı.

"Jani Khuprus geldi. Selden'ı almaya geldiğini söylüyor."

Rache, Bingtown'daki ayaklanmalardan bu yana küçük değişiklikler göstermişti. Hâlâ onlarla birlikte yaşıyor ve ev hizmetçisi olarak görevlerini yerine getiriyordu. Ancak, nihai anlaşma sağlandığında kendi toprağını nereden alacağını ve ne tür bir ev inşa edeceğini de açıkça söylüyordu. Şimdi, Jani'nin Selden'ı almaya geleceğinden bahsederken, sesinde birkaç ay öncesine göre daha belirgin bir hoşnutsuzluk vardı. Keffria buna kızmadı. Kadın çocuklarına bakmıştı ve bu sayede onları gerçekten sevmişti. Rache, Selden'ın Yağmur Ormanı'ndan dönmesine çok sevinmişti. Onu tekrar vermekten nefret ediyordu.

"Ben de gelirim," diye cevapladı Keffria hemen. "Sen de gel, eğer ona veda etmek istersen."

Jani, Keffria'yı endişeyle beklerken odayı inceledi. Reyn'in Malta'ya kur yaptığı mutlu günlerden bu yana oda değişmişti. Oda temizdi ama mobilyalar açıkça evin her yerinden toplanmıştı. Oturmak için sandalyeler ve biraz sallanan bir masa vardı. Ama kitap yoktu, duvar halısı yoktu, kilim yoktu, odayı tamamlayan küçük ev eşyaları da yoktu.

dokunuşlardan hiçbir iz yoktu. Vestritler için kalbi kan ağılıyordu. Evleri ellerinden alınmıştı; geriye sadece duvarlar kalmıştı.

Doğru, Rain Wilds'ın ve dolaylı olarak Bingtown'un zenginliğinin kaynağı olan gömülü şehrin çöküşünü kendi gözleriyle görmüştü. Trehaug'un önünde zor zamanlar vardı. Ama evi fırtınayı atlatmıştı. Kullanabileceği kaynakları vardı. Resimleri, işlemeli çarşafı, mücevherleri, giysileri güvenle onu evde bekliyordu. Vestritler gibi neredeyse meteliksiz kalmamıştı. Ailenin gerçek servetinin son kalıntısını almaya geldiği için kendini daha da bencil hissediyordu. Son oğulları bu gece onunla birlikte gidecekti. Aralarında konuşulmamıştı, ama gerçek Selden'in pullu yüzünde açıkça yazıyordu. O artık Rain Wild'dı. Bu Jani'nin suçu değildi; o asla bir çocuğu, hele de soyunun sonuncusunu çalmak istemezdi. Çocuğu yanında götürme düşüncesini sevmesi, onu daha az açgözlü hissettirmiyordu. Evine bir çocuk daha katmak, onun için paha biçilmez bir hazineydi. Keşke bunu arkadaşlarının kayıyla elde etmek zorunda kalmasaydı.

Sandaletlerinin fısıltısı önlerinde yankılandı. Önce Keffria, sonra Ronica ve son olarak Rache odaya girdi. Selden onlarla birlikte değildi. Böylesi daha iyiydi. Jani, oğluna veda etmeden önce Keffria'ya teklifini yapmak istiyordu. Böylesi bir takas gibi görünmezdi. Onlarla selamlaşırken, Ronica'nın elinin kendi elinde daha zayıf olduğunu ve Keffria'nın daha ciddi ve çekingen olduğunu fark etti. Bu gayet doğal bir şeydi.

"Bir fincan çay ister misiniz?" diye sordu Keffria, eski günlerin nezaketiyle. Sonra gergin bir gülümsemeyle Rache'ye döndü: "Tabii, çay ya da ona benzer bir şey varsa?"

Hizmetçi kadın gülümsedi. "Eminim demlemek için bir çeşit yaprak bulabilirim."

"Sıcak bir şey içmek isterim," diye cevapladı Jani. "Dışarı çok soğuk, kemiklerime işliyor. Neden en zor zamanımızda bu kadar sert bir kış geldi ki?"

Bir süre bu konuda birbirlerine acıyarak konuştular. Sonra Rache çay ile geri geldi ve Ronica onları anlamsız sohbetten kurtardı. "Jani'nin neden burada olduğunu bilmiyormuşuz gibi gergin olmayı bırakalım. Selden'ı bu gece Kendry gemisiyle Rain Wilds'a götürmek için gelmiş.

Kendry bu gece yola çıkarken Selden'ı Yağmur Ormanları'na götürmeye geldi. Keffria'nın bunu kabul ettiğini biliyorum ve Selden de bunu istiyor. Ama..."

Ve Ronica'nın cesareti onu terk etti. Son sözlerini sıkıntıyla söyledi: "Ama Selden'ı kaybetmekten nefret ediyorum..."

"Keşke böyle hissetmesen," dedi Jani. "Onu kaybettiğini kastetmiyorum. O şimdi benimle bir süreliğine geliyor, çünkü ön hazırlık çalışmalarımızda bize yardım etmek için bir görevi olduğuna içtenlikle inanıyor. Elbette, Rain Wilds onu kendilerinden biri olarak kabul etti. Ama bu, onun artık bir Vestrit olmadığı anlamına gelmez. Ve gelecekte, Rain Wild ve Bingtown'un serbestçe ve sık sık birbirleriyle kaynaşacağı günlerin gelmesini umuyorum."

Bu sözler pek tepki almadı. "Buraya gelmemin tek nedeni Selden değil," diye ekledi aniden. "İki teklif getirdim. Biri Rain Wild Konseyi'nden. Diğer benden."

O devam edemeden, Selden kapıyı açtı. "Hazırım," dedi, gizleyemediği memnuniyetle. Arkasında şişkin bir kanvas çuval sürükleyerek odaya girdi ve etrafta toplanan kadınlara baktı. "Neden herkes bu kadar sessiz?" diye sordu. Ateşin ışığı pullu elmacık kemiklerinde dans ediyordu.

Kimse cevap vermedi.

Jani sandalyesine oturdu ve Rache'nin ona döktüğü çay bardağını aldı. Düşüncelerini toparlamak için bu anı fırsat bilerek çayı yudumladı. Çayın tadı kış nane ve biraz da niproot vardı. "Bu gerçekten çok lezzetli," dedi içtenlikle ve fincanı masaya koydu. Gözleri bekleyen yüzleri taradı. Keffria çayını elinde tutuyordu ama içmemişti. Ronica fincanını eline bile almamıştı. Jani birden neyin eksik olduğunu anladı. Boğazını temizledi.

"Ben, Yağmur Vahası Tüccarları'ndan Khuprus ailesinin üyesi Jani Khuprus, evinizde ve sofralarınızda misafirperverliğinizi kabul ediyorum. Yağmur Vahası'ndan Bingtown'a verdiğimiz en eski sözleri hatırlıyorum." Eski, resmi sözleri söylerken, gözlerinin dolduğunu fark etti. Evet. Bu doğrudu. Bingtown kadınlarının yüzlerinde de aynı duyguyu gördü.

Sanki önceden prova yapmışlar gibi, Ronica ve Keffria birlikte konuştular. "Biz, Bingtown Tüccarları'ndan Vestrit ailesinin üyeleri Ronica ve Keffria Vestrit, sizi evimize ve soframıza davet ediyoruz. Bingtown'un Rain Wilds'a verdiği en eski sözleri hatırlıyoruz."

Keffria tek başına konuşmaya başlayınca herkesi şaşırttı. "Ve ayrıca, her iki ailemizin ürünü olan yaşam gemisi Vivacia ile ilgili özel anlaşmamızı ve Malta Vestrit ile Reyn Khuprus'un evliliği ile ailelerimizin birleşeceği umudumuzu." Derin bir nefes aldı. Sesi sadece hafifçe titriyordu. "Ailelerimiz arasındaki bağın bir göstergesi olarak, en küçük oğlum Selden Vestrit'i Rain Wilds'daki Khuprus ailesine evlatlık olarak veriyorum. Ona halkımızın geleneklerini iyi öğretmenizi rica ediyorum."

Evet. Bu doğrudu. Her şey resmiyet kazansın. Selden aniden dikleşti. Çuvalını bıraktı ve öne çıktı. Annesinin elini tuttu ve ona baktı. "Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu ciddiyetle.

Jani elini uzattı. "Ben, Yağmur Ormanları'nın Khuprus ailesinden Jani Khuprus, Selden Vestrit'i ailemize evlatlık olarak kabul ediyor ve halkımızın geleneklerini öğretmeyi taahhüt ediyorum. O, kendi evlatlarımız gibi seviyecek. Tabii o da isterse."

Selden annesinin elini bırakmadı. Çocuk ne kadar da akıllıydı! Bunun yerine serbest elini Jani'nin eline koydu. Boğazını temizledi. "Ben, Vestrit ailesinden Selden Vestrit, Rain Wilds'daki Khuprus ailesinin himayesine alınmayı kabul ediyorum." Annesine bakarak ekledi: "Bana öğretilen her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"İşte. Bitti," diye ekledi.

"Bitti," dedi annesi yumuşak bir sesle. Jani, tuttuğu küçük, pürüzlü eli baktı. Tırnak etleri çoktan pul pul olmaya başlamıştı. Çabuk değişecekti. Böyle şeylerin kabul edildiği Yağmur Ormanı'na gitmesi gerçekten en iyisiydi. Bir an için, küçük kızı Kys'in onun hakkında ne düşüneceğini merak etti. O, Kys'ten sadece birkaç yaş büyüktü. Böyle bir evlilik düşünülemez değildi. Sonra bencilce düşüncesini bir kenara attı. Gözlerini Keffria'nın kasvetli bakışlarına çevirdi.

'İstersen sen de gelebilirsin. Ve sen de Ronica. Bu sana teklifim. Nehirden Trehaug'a gelin. Orada hayatın daha kolay olacağını vaat etmiyorum

daha kolay olacağını vaat edemem, ama evimde hoş karşılanırsın. Malta'dan haber beklediğini biliyorum. Ben de ejderhanın dönüşünü bekliyorum. Birlikte bekleyebiliriz."

Keffria yavaşça başını salladı. "Hayatımın çok büyük bir bölümünü bekleyerek geçirdim, Jani. Artık bunu yapmayacağım. Bingtown Konseyi harekete geçirilmeli ve ben de bunu yapanlardan biriyim. "Onların" Bingtown'daki kargaşayı yatıştırmasını bekleyemem. Her gün tüm şikayetlerin dikkate alınması için ısrar etmeliyim." Oğluna baktı. "Üzgünüm, Selden."

Oğluna şaşkın bir bakış attı. "Yapman gerekeni yapacağın için mi üzgünsün? Anne, ben senin örneğini takip ediyorum. Ben de aynı nedenle Trehaug'a gidiyorum." Ona gülümsemeye çalıştı. "Sen beni bıraktın. Ben de seni bırakıyorum. Çünkü biz Tüccarız."

Keffria'nın yüzünde aniden bir gevşeme oldu, sanki ruhundan affedilmez bir günah silinmiş gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Selden."

"Ben de kalmalıyım," dedi Ronica sessizliğe. "Keffria Vestrit ailesinin Tüccarı olduğu sürece, ben de geri kalan çıkarlarımızı korumalıyım. Baskın ve tahribat sadece evimizi etkilemedi. Başka mülklerimiz de var ve onlar da benzer sorunlarla karşı karşıya. Hepsini kaybetmemek için hemen harekete geçip, gelecek yılki mahsulün bir kısmı karşılığında çalışacak işçiler tutmalıyım. Bahar yine gelecek. Bağlar ve meyve bahçeleri yeni yapraklar açacak. Diğer tüm sorunlarımıza rağmen, bunları önceden düşünmeliyiz."

Jani hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Böyle cevap vereceğini tahmin etmiştim. Rain Wild Konseyi'ne planlarımı anlattığımda, böyle cevap vereceğini söylemişlerdi."

Keffria kaşlarını çattı. "Rain Wild Konseyi bizim cevabımıza neden ilgi duysun ki?"

Jani, Konsey'in Selden Vestrit'i ele geçirmek için kendisi kadar endişeli olduğunu kendine sakladı. Bunun yerine, gerçeğin geri kalanını anlattı. "Senin hizmetlerinden yararlanmak için sabırsızlanıyorlardı, Keffria Vestrit. Ama etkili olabilmen için Bingtown'da kalman gerekiyor."

"Hizmetlerim mi?" Keffria açıkça şaşırmıştı. "Onlara ne gibi hizmetler sunabilirim?"

"Rain Wild Konseyi ile son konuşmanızda söylediğinizi unutmuş ya da önemsememiş olabilirsiniz. Onlar unutmadı. Tüccarların hizmetinde kendinizi tehlikeye atma teklifiniz oldukça ilham vericiydi. Ancak durum çok hızlı değişti ve fedakarlığınız gerek kalmadı. Ancak teklifiniz ve durumu net bir şekilde kavramanız, Konsey üzerinde derin bir izlenim bıraktı. Şu anda rüzgarda esen tüm değişikliklerle birlikte, Yağmur Yabanı Konseyi'nin Bingtown'da resmi bir temsilciye ihtiyacı var. Pols, Kewin ve Lorek gibi Tüccarlar, bizi temsil etmek için en iyi seçimin siz olduğunuz konusunda hemfikir olduklarına göre, çok olumlu bir izlenim bıraktığınızı anlamalısınız."

Keffria'nın yanakları hafifçe kızardı. "Ama Rain Wild tüccarları, Bingtown Konseyi'nde her zaman özgürce konuşabilmişlerdir, tıpkı Bingtown tüccarlarının Rain Wilds'ta konuşma hakkını talep edebilmeleri gibi. Beni temsilci olarak ihtiyacımız yok."

"Aynı fikirde değiliz. Değişiklikler hızla yağıyor; topluluklarımız geçmişte olduğundan daha da yakın işbirliği içinde olmalıdır. Haber kuşları ancak belli bir hıza ulaşabilir. Bu tehlikeli zamanlarda, tüm gemilerimiz Chalcedean gemilerine karşı devriye geziyor, bu nedenle Rain Wild Nehri'ndeki yaşam gemisi trafiği azaldı. Ancak, Bingtown'da Rain Wild'ın endişelerine anlayış gösteren bir sese her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Sizi ideal aday olarak görüyoruz. Aileniz Rain Wilds ile zaten güçlü bağlara sahip. Mümkün olduğunda bizim tavsiyemizi almanızı rica ederken, acil bir sesin duyulması gerektiğinde de sizin adımıza konuşacağınıza güveniyoruz."

"Ama neden Bingtown'da, kendi adamlarından biri değil?" Keffria tereddüt etti. "Çünkü, senin ve annenin bana söylediği gibi, bu zor zamanda evlerinin yakınında kalmaları gerekiyor. Ayrıca, birçok yönden artık *sen* de bizden birisin."

"Bu mükemmel olur, anne," diye Selden aniden araya girdi. "Çünkü ejderhanın burada da senin sesine ihtiyacı olacak. Bingtown'un, imzaladığımız "anlaşma"nın ötesinde, ona yardım etmenin gerekliliğini anlamasına yardımcı olabilirsin."

Jani ona şaşkınlıkla baktı. Işıklı odada bile Selden'ın gözlerinin heyecanla parladığını görebiliyordu. "Ama Selden, ejderhanın çıkarları Rain Wilds'ın veya Bingtown'ın çıkarlarından farklı olabileceği zamanlar olabilir," diye onu nazıkçe uyardı.

"Oh, hayır," diye onu temin etti. "Bu şeyleri bildiğime inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ama benim bildiklerim kim olduğumun ötesine geçiyor ve başka bir zamana uzanıyor. Tintaglia'nın bahsettiği şehri rüyamda gördüm ve hayal gücünün ötesinde muhteşem bir yerdi. Cassarick'e kıyasla Frengong mütevazı kalır."

"Cassarick? Frengong?" diye sordu Jani şaşkınlıkla.

Frengong, Trehaug'un altında gömülü olan şehrin Elderling adıdır. Cassarick, Tintaglia için kazı yapacağınız şehirdir. Orada, ejderhaların ihtişamına yakışır salonlar bulacaksınız. Yıldız Odası'nda, Springeve'deki gece gökyüzünün bir yansıması olan, sizin alev mücevherleri dediğiniz şeylerle döşenmiş bir zemin keşfedeceksiniz. Kristal duvarları olan bir labirent vardır, cesaret edenlerin rüyalarını yansıtacak şekilde ayarlanmıştır; bu labirentte yürümek, kendi ruhunuzla yüzleşmek demektir. Zamanın Gökkuşağı, aralarında böyle adlandırmışlar, çünkü labirenti tamamlayan her kişi farklı bir yoldan çıkmış gibi görünüyordu. Orada harikalar gömülü ve gün ışığına çıkarılabilir...' Selden'in sesi coşkuyla kayboldu. Sessizce derin nefesler alarak, gözleri uzağa bakarak durdu. Yetişkinler onun başının üzerinden bakışlarını değiştirdiler. Sonra aniden tekrar konuştu. "Ejderhaların hepimize getireceği zenginlik, basit paradan çok daha fazlası olacak. Bu, dünyanın yeniden uyanışı olacak. İnsanlık yalnız bir ırk haline geldi ve yalnızlığımız içinde tehlikeli bir şekilde kibirli olduk. Ejderhaların dönüşü, zekâmıza ve hırslarımıza dengeyi geri getirecek." Aniden yüksek sesle güldü. "Onlar mükemmel varlıklar değiller, hayır. Bu bizim birbirimiz için değerimizdir. Her ırk, diğerine kibir ve kendini beğenmişliğin aynasını tutar. Başka bir yaratığın dünyadaki kontrol ve üstünlük iddiasını görünce, kendi iddialarımızın ne kadar gülünç olduğunu anlarız."

Sessizlik onun sözlerinin ardından geldi. Öyle rahatça söylediği düşünceler Jani'nin zihninde yankılandı. Sesi, sözleri bir çocuğun ritmi ve kelime dağarcığı değildi. Bu ejderhanın işi miydi? Neyi dünyaya geri salmışlardı?

"Şu anda şüphelerin var," Selden, onun sessiz endişelerine seslendi. "Ama göreceksin. Ejderhanın refahı, Yağmur Ormanları'nın da çıkarlarına en uygunudur."

"Peki," diye cevapladı Jani sonunda. "O halde, bizi temsil eden annenin yargısına güvenmek zorundayız."

"Bu ağır bir sorumluluk," dedi Keffria tereddütle.

"Bunun farkındayız," diye cevapladı Jani yumuşak bir sesle. "Ve böyle bir görev karşılıksız üstlenilmemelidir." Tereddüt etti. "Başlangıçta size para ile ödeme yapmak zor olacaktır. Dış dünya ile ticaret yeniden kurulana kadar takas sistemine dönmemiz gerekecek." Odaya bakındı. "Ev eşyalarımız bol. Uygun bir takas yapabilir miyiz?"

Ronica'nın gözlerinde bir umut ışığı parladı. "Eminim yapabiliriz," diye cevapladı Keffria hemen. Acı bir gülümsemeyle ekledi, "Bizim için kullanamayacağımız bir ev eşyası aklıma gelmiyor."

Jani, kendinden çok memnun bir şekilde gülümsedi. Selden'ı ailesinden satın alıyormuş gibi görünmesinden korkmuştu. Aslında, her tüccarın en iyi kazancı elde ettiğini düşündüğü en iyi anlaşmayı yaptığını düşünüyordu. "En çok ihtiyacınız olan şeylerin bir listesini yapalım," diye önerdi. Selden'ın omzuna elini koydu, fazla sahiplenici görünmemesine dikkat etti. "Trehaug'a vardığımızda, Selden sana en uygun olanları seçmeme yardım edebilir."

25

YENİDEN DONATIM

"Demek yine sahile döndük," dedi Paragon.

"Uzun sürmez," diye onu rahatlatmıştı Amber. Eldivenli elini kısa bir süre güverteye koydu. Bu bir nezaket jestiydi, ama sadece bir jest. Uzun süre derin bir uykuya dalmıştı ve o, onun uyanmasını, kısa süreliğine paylaştıkları bağ hissini sabırsızlıkla bekliyordu. Ama bu olmayacaktı. Ona ulaşamıyordu ve onu neredeyse hissedemiyordu. Her zamanki gibi yalnızdı.

Brashen artık ona güvenmiyordu. Paragon, su hattının altında herhangi bir hasar olmadığını söylemeye çalışmıştı, ama Brashen onu sahile çıkarmakta ısrar etmişti. Kaptan sert bir şekilde özür dilemiş, ama onun kadar hasarlı herhangi bir gemiye de aynı şeyi yapacağını söylemişti. Sonra Paragon'un yanmış gövdesini kumlu bir sahile çıkarmıştı. Gelgit çekilmiş, geminin büyük bir kısmı ortaya çıkmış halde onu orada bırakmıştı. En azından yılanın ve onun sonsuz dönüşlerinin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yaratığın intikam almaya zorlaması delirticiydi.

Brashen, mürettebatın geri kalanına onarımları yapmalarını kısa ve öz bir şekilde söyledi. Güvertede dolaşarak varlığıyla emir veriyordu, ama neredeyse hiç konuşmuyordu ve adamlar ruhsuzca hareket etseler de işler devam ediyordu. Yedek direk getirilip yerine dikildi. Kelepçeler ve bağlantı parçaları kurtarıldı, sağlam halatlar birbirine bağlandı ve yedek yelkenler ve diğer malzemeler güverteye çıkarıldı. Mahvolmuş yiyecekler denize atıldı. Kaptan kamarasının kırık pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Mürettebatın bir kısmı, direk yapmak için kereste kesmek üzere karaya gönderilmişti. Yeşil keresteyle çalışmak çok zor olacaktı, ama başka seçenekleri yoktu. Kimse konuşmuyor, şarkı söylemiyor, şaka yapmıyordu. Clef bile içine kapanmış, sessizdi. Kimse güvertedeki kan lekelerini temizlemeye çalışmamıştı. Etraflarından dolaşıyorlardı, veya adım adım üzerlerinde yılan zehir had bırakmıştı çukurlar ve

büyücü ağacında çukurlar bırakmıştı. Yüzünü benekler kaplamış, göğsünde çizgiler bırakmıştı. Taşıyacağı daha fazla yara izi.

Amber, çarşıftan yapılmış bol bir giysiye bürünmüş, Brashen ona sertçe dinlenmesini emredene kadar diğerleriyle birlikte çalışmıştı. Bir süre sessizce ranzasında yatmıştı. Sonra sanki hareketsiz kalmaya dayanamıyormuş gibi kalkmıştı. Şimdi ön güvertede oturmuş, bir sonraki işi için aletlerini düzenliyordu. Vücudunun yanık tarafını koruyarak, beceriksizce hareket ediyordu. Paragon, onun yaptığı her şeyi sözlü olarak paylaşmasına alışmıştı, ama bugün sessizdi. Paragon, onun dalgın olduğunu hissetti, ama nedenini anlayamadı.

Kennit ve Vivacia sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kaybolmuştu. Ona saldıran sürüden geriye tek bir yılan kalmıştı. Fırtınanın geçmesinden sonraki ılık günler, her şeyi bir rüya gibi göstermişti. Ama değildi. Ejderhalar, yüzeyin hemen altında, içinde gizleniyordu. Güvertesi yeni kanla lekelenmişti. Mürettebatın bir kısmı hâlâ ona kızgındı. Ya da korkuyordu. Bazen insanlarda bu farkı anlamak zordu. Amber'ın ona karşı mesafeli davranması en çok canını yakıyordu.

"Elimde değildi," diye tekrar şikayet etti. "Elinde değildi mi?" Amber duygusuzca sordu.

Bütün öğleden sonra böyleydi. Onu suçlamıyordu, ama söylediklerini kabul etmiyordu. Siniri patladı. "Hayır, yapamadım! Ve benim anılarımı karıştırdığın için bunu anlamalısın. Kennit benim ailem. Artık bunu biliyorsun. Artık her şeyi biliyorsun. Onun için saklayacağıma yemin ettiğim tüm sırları çaldın."

Sessiz kaldı, suçluluk duygusu yeniden içini kapladı. Bu doğru olamazdı. Kennit'e sadık olsaydı, hem Amber'e hem de ejderha benliğine ihanet etmiş olurdu. Kennit onun ailesi gibiydi, ama ona verdiği sözü bir kez daha tutamamıştı. Sadakatsiz ve kötü biriydi. Daha da kötüsü, rahatlamıştı. Duyguları rüzgâr gülü gibi dönüyordu. Gerçekten ölmek istememişti, tüm halkını öldürmek de istememişti. Amber bunu bilmeliydi. Artık her şeyi biliyordu. Bu korkunç bilgiyi paylaşmanın utanç verici bir rahatlığı vardı, çünkü sonunda başka biri de her şeyi biliyordu. İçindeki çocukça bir yan, şimdi ona ne yapması gerektiğini söyleyeceğini umuyordu. Çok uzun süre bu sırlarla boğuşmuştu, bu kadar korkutucu ve utanç verici anılarla ne yapacağını bilememişti. Onları

onları bu kadar uzun süre saklamak, onların yok olmasını, önemsiz hale gelmesini sağlamalıydı. Bunun yerine, bir çıban gibi iltihaplanmıştı ve tam da yeni bir hayat kurmuşken, eski yara patlamış ve her şeyi zehirlemişti. Neredeyse hepsini öldürmüştü.

"Bize söylemeliydin." Sözleri, sanki geri çekmek istercesine sert bir şekilde çıktı. "Bunca zaman, bize yardımcı olabilecek o kadar çok şey biliyordun ve bunu kendine sakladın. Neden, Paragon? Neden?"

Bir süre sessiz kaldı. Onun ne yaptığını hissedebiliyordu. Halatı bir kelepçeye bağlıyordu. Ağırlığını denedi. Sonra korkuluğa geldi ve sert bir şekilde tırmandı. Pruva'nın üzerinden atladı, onun önüne sallandı ve hiç uyarmadan hafif adımlarla göğsüne indi. Ellerini refleks olarak onu yakalamak için uzattı. Onun tutuşunda donakaldı, sonra boyun eğerek konuştu. "Biliyorum. Eğer istersen, beni şu anda öldürebilirsin. Ama başından beri, hayatlarımızı sana emanet etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Bu güvenin karşılıklı olmasını ummuştum, ama belli ki öyle değilmiş. Hepimizi öldürebileceğini gösterdin. Madem öyle, artık senden korkmanın bir anlamı yok. Ya bizi öldüreceksin ya da öldürmeyeceksin. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını gösterdin. Tek yapabileceğim, kendi hayatımı düzene sokmak ve yapmam gerekeni yapmak."

"Belki de benim de yapabileceğim tek şey budur," diye karşılık verdi. Yıllar önce Kennit'e yaptığı gibi, ellerini onun için bir platform haline getirdi.

Kadın onun sözlerini duymazdan geldi. Eldivenli elleri hafifçe adamın yüzünde dolaştı, yeni yara izlerini parmaklarıyla okşamakla kalmadı, yanaklarına, burnuna ve sakalına da dokundu.

Sessizliği bozmadı. "O gece beni sevmiştin. Hayatını feda etmeye hazırdın. Şimdi bana nasıl bu kadar kızgın olabilirsin?"

"Kızgın değilim," diye inkar etti. "Her şeyin farklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Ben... incindim. Hayır. Yıkıldım. Senin için elimizden gelen her şeyi yaparken senin yapmadıkların yüzünden. Bizden sakladığın her şey yüzünden. Ve muhtemelen bu duygunun derinliği, seni ne kadar çok sevdiğimle alakalı. Neden bize güvenemedin, Paragon? Sırlarını bizimle paylaşsaydın, her şey farklı olabilirdi."

O, kızın boynunu ve çenesini okşarken, onun sözlerini bir süre düşündü. "Sen kendi sırlarınla dolusun," diye suçladı aniden. "Bizimle hiç paylaşmadığın sırlar. Ben de aynısını yaptığım için beni nasıl hor görebilirsin?"

Kadının sesi birden resmi bir hal aldı. "Benim sırlarım bana aittir. Onları saklamam kimseye zarar vermez."

Kadının şüphelerini fark etti. "Bundan emin değilsin. Benim sırlarım saklamak kadar paylaşmak da tehlikeliydi. Ama dediğin gibi, sırlar benim sırlarımdı. Belki de dünyada gerçekten bana ait olan tek şeydi."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Ejderhalar nerede? Ejderhalar nedir ve neden senin içinde ejderhalar var? Yılanlar ve ejderhalar hakkında rüya görmemin sebebi sen misin? Beni sana getiren aslında çağrılarım mıydı?"

Adam bir an düşündü. "Cevabım karşılığında ne vereceksin? Kendi sırrını mı? Bana güvendiğini, benim sana güvendiğim kadar gösterdiğini mi?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye cevapladı Amber yavaşça. Adamın yüzüne dokunmayı bırakmıştı. "Sırlar benim zırhımdır. Onlar olmadan her türlü acıya karşı çok savunmasızım. İnsanların kasıtlı olarak vermedikleri acılara bile."

"Gördün mü? Anlıyorsun," diye çabucak cevap verdi. O iğneli sözün etkisini hissetti.

Kadın nefes aldı ve sanki soğuk suya dalıyormuş gibi hızlıca konuştu. "Açıklaması zor. Çok daha gençken bunu söylediğimde, insanlar benim kendimi beğenmiş olduğumu düşündüler. Benim olduğumu bildiğim kişi olamayacağımı söylemeye çalıştılar. Sonunda onlardan kaçtım. Ve kaçtığımda, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünden artık korkmayacağıma söz verdim. Önümde uzanan geleceği kendime saklayacaktım. Hayallerimi ve hedeflerimi çok az kişiyle paylaştım."

"Çok lafla hiçbir şey söylemiyorsun," diye sabırsızca işaret etti Paragon. "Sen tam olarak nesin?"

O, içinde hiç neşe olmayan küçük bir kahkaha attı. "Tek kelimeyle, sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bana peygamber dediği kadar aptal da dediler. Her zaman dünya için yapmam gereken şeyler olduğunu, başka kimsenin yapamayacağı şeyler olduğunu biliyordum. Evet. Her insan için aynı şey geçerli,

. Yine de net olarak göremediğim bir yolu izliyorum. Yol boyunca rehberler var, ama onları her zaman bulamıyorum. Dokuz parmaklı bir köle çocuğu aramak için yola çıktım." Başını salladı. O bunu hissetti. "Onun yerine Althea'yı buldum ve o bir erkek çocuk ya da köle değildi ve on parmağı da vardı, ama onunla bir bağ hissettim. Bu yüzden ona yardım ettim. Tanrılar beni affetsin, onun ölümüne yardım ettim. Sonra Malta ile karşılaştım ve ona yardım etmem gereken kişinin o olup olmadığını merak ettim. Zamanın sisleri arasından, insanlara dönüşen sembollere ve efsanenin eşiğinde duran insanlara uzanıyorum, Paragon. Burada yapmam gereken bir görev var, ama ne olduğu hala gizli. Tek yapabileceğim, ona doğru ilerlemek ve zamanı geldiğinde onu tanıyıp doğru şeyi yapmayı ummak. Şu anda bunun için çok az umut var ama." Derin bir nefes aldı. "Neden içinde ejderhalar var?" diye sordu.

Kızın kasıtlı olarak konuyu değiştirdiğini hissetti. Yine de cevap verdi. "Çünkü biz ejderha olmak için yaratıldık. Sizin büyücü ağacı dediğiniz şey, deniz yılanlarının ejderhaya dönüşmeden önce kendilerini sardıkları koruyucu bir kabuktur. Yağmur Yabancı Tüccarları, eski bir şehrin harabelerinde bu kabukların içindeki ejderhaları buldular. Onları öldürdüler, ama ejderhaların anılarıyla dolu kabukları gemiler yapmak için kullandılar. Bize Yaşayan Gemiler diyorlar, ama biz aslında ölüyoruz. Ancak anılarımız yaşarken, insanların yardımı olmadan hareket edemeyen garip bir bedene hapsolmuş, yarı ölü bir hayat sürmeye mahkumuz. Ben çoğundan daha talihsizim, çünkü yapımında iki koza kullanıldı. Yaratıldığım andan itibaren, içindeki ejderhalar birbirlerine üstünlük sağlamak için savaştılar. Çok erken uyandım, anlarsın. İnsanların anılarını yeterince özümsememiştim. Gözlerimi ilk açtığım andan itibaren, parçalanmış durumdaydım.

"Anlamıyorum. O zaman neden ejderha değil de Paragon oldun?"

Acı bir şekilde güldü. "Paragon'un, ejderhalarla savaşan insan anılarının bir kabuğu dışında başka ne olduğunu sanıyorsun? Birbirleriyle üstünlük için kavga ederken, benim yükselişime izin verdiler. "Ben" dediğimde, ne demek istediğimi bile bilmiyorum." Aniden içini çekti. "Kennit bana bunu verdi ve en çok özleyeceğim şey bu. Kendime ait olma hissi. Aile bağı hissi. O benimle birlikteyken kimliğimden hiç şüphe duymuyordum. Sen onu kan dökücü bir korsan olarak görüyorsun. Ben onu ilk olarak rüzgâr ve dalgaların içinde neşe dolu, vahşi ve canlı bir çocuk olarak hatırlıyorum. Yüksek sesle güler, halatlarda sallanır ve beni rahat bırakmazdı

bırakmazdı. Benden korkmazdı. O benim gemimde doğdu. Bunu hayal edebiliyor musun? Bildiğim tek doğum, ondan önceki tüm ölümleri silip süpürmüştü. Babası onu bana verdi, doğum kanı hala derisindeydi. "Sen hiç benim gemim olmadın, Paragon. Kalbinde olmadın. Ama belki sen onun gemisi olabilirsin, onun sana ait olduğu gibi." Ve öyle oldu. Ejderhaları uzak tuttu. Sen, sen onları serbest bıraktın ve şimdi hepimiz sonuçlarına katlanmak zorundayız."

"Sessiz görünüyorlar. Uykuda," dedi Amber cesaretle. "Sen de çok kendin gibi görünüyorsun, sadece daha açık."

"Aynen öyle. Çatlamış ve sırlarım akıyor. Ne yapıyorsun?" Ateşin verdiği hasarı incelediğini sanmıştı. Vücudunun üzerinde yürümek yerine, gövdesinde örümcek gibi dolaşmasını bekliyordu.

"Sana ve ejderhalara verdiğim sözü tutuyorum. Sana gözler oyacağım. Onarmaya nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Yapma."

"Emin misin?" Amber ona sessizce sordu. Onun dehşetini hissetti. Bunu ejderhalara söz vermişti. Paragon şimdi yasaklasa ne yapardı?

"Hayır. Yani, yüzümü onarma. Bana yeni bir tane ver. Tamamen bana ait olan bir tane."

Neyse ki, bunun ne anlama geldiğini sormadı. Sadece "Emin misin?" diye sordu.

Bir an düşündü. "Sanırım... ejderha olmak istemiyorum. Yani, istiyorum, ama mecbur kalırsam ikisi de olmak istiyorum. Ve aynı zamanda Paragon da. Senin dediğin gibi, üçü bir arada. Ben istiyorum..." Tereddüt etti. Eğer söylerse ve kız gülerse, bu ölümden beter olurdu, çünkü hayat her zaman ölümden daha acı ve zordu. "Bana sevebileceğin bir yüz ver," diye yalvardı sessizce.

Kız, ellerinde hareketsiz ve yumuşak kaldı. Kaslarında hissettiği gerginlik kayboldu. Kızın bir şey yaptığını hissetti, sonra çıplak elleri yüzünde hafifçe dans etti. Dokunuşuyla hem onu ölçtü hem de kendini açtı. Ten tene, artık ondan saklanmıyordu. Kızın şimdiye kadar yaptığı en cesur şey olduğunu anlayacak kadar dokundu.

yaptığı en cesur şey olduğunu anladı. Merakını bastırdı ve onun güvenine karşılık vermeye çalıştı. Onun içine girip sırlarını çalmadı. Bekleyecekti ve sadece onun kendisine sunduklarını alacaktı.

Ellerinin yüzünde dolaştığını, oranlarını ölçtüğünü hissetti. Sonra avuç içleriyle yanağına dokundu. "Bunu yapabilirim. Aslında çok kolay olur." Boğazını tekrar temizledi. "Çok uğraşmam gerekecek, ama Bingtown'a tekrar vardığımızda yeni bir yüzün olacak."

"Bingtown mu?" Şaşkına dönmüştü. "Eve mi gidiyoruz?"

"Başka nereye? Kennit'e tekrar meydan okumak ne anlamı var? Vivacia onun elinde mutlu görünüyor. Olmasa bile, ne yapabiliriz ki?"

"Peki ya Althea?" diye itiraz etti.

Amber yaptığı işi bıraktı. Alnını onun yanağına yaslayarak tüm acısını paylaştı. "Bütün bunlar Althea içindi, gemi. O olmadan, yapmam gereken görev anlamsız hale geldi. Brashen devam edecek gücü yok, mürettebatın da intikam alacak cesareti yok. Althea öldü ve ben başarısız oldum."

"Althea mı? Althea ölmedi. Kennit onu aldı."

"Ne?" Amber sertleşti. Ellerini onun yüzüne koydu.

Paragon şaşırmıştı. Bunu nasıl bilmezdi? "Kennit onu aldı. Yılan söyledi. Sanırım beni kızdırmaya çalışıyordu. Kennit'in iki insanımı çaldığını söyledi, ikisi de kadın." Durdu. Ondan yayılan bir şey hissetti. Sanki etrafını saran bir kabuk çatlamış, içinden sıcaklık ve neşe fişkırıyordu.

"Jek de!" Uzun zamandır nefes alamamış gibi titreyerek derin bir nefes aldı. Kendi kendine konuştu. "Her zaman, her zaman, çok kolay pes ediyorum. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Ölüm yenilmez. Tehdit eder, ama geleceği boyun eğdiremez. Olması gereken olur." Yanağına öptü, onu şaşkınlıktan dilsiz bıraktı, sonra sakalını çekti. "Kalk! Kalk! Beni güverteye çıkar! Brashen! Clef! Althea ölmedi. Kennit onu kaçırdı. Paragon öyle dedi! Brashen! Brashen!"

Paragon'un Amber'a zarar verdiğinden korkarak, Amber'ın çılgın çılgınlıklarına koşarak geldi. Ancak Brashen, baş tarafta onu nazikçe yere indiren baş figürü gördü. Althea hakkında bir şeyler mırıldanarak ona doğru sendeleyerek bir adım attı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Sana dinlenmeni söylemiştim!" diye onu öfkeyle azarladı. Yılan zehrinin verdiği hasar korkunçtu. Kızıl saçları, pul pul dökülmüş kırmızı kafa derisinden tutamlar halinde sarkıyordu. Yüzünün sol tarafı ve boynu kıpkırmızıydı. Yaralarının vücudunun ne kadar aşağıya indiğini tam olarak göremiyordu. Belirgin bir topallama ile yürüyordu ve sol kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Onu her gördüğünde, yataktan kalkabildiğine şaşırıyordu.

Hemen yanına koştu ve onu desteklemek için sağ kolunu tuttu. Kız ona yaslandı. "Ne oldu? İyi misin?"

"Althea hayatta. Bir yılan Paragon'a Kennit'in gemimizdeki iki kadını da kaçırdığını söyledi. Althea ve Jek onda. Onları geri alabiliriz." Onu tutarken sözler dudaklarından dökülüyordu. Clef, kaşları karışmış bir şekilde aceleyle yanlarına geldi. Brashen sözlerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Althea hayattaydı. Hayır. Onun demek istediği bu olamazdı. Acısı ve kaybı kemiklerine kadar işlemişti. Bu sevinç verici haber ona çok keskin geldi. Buna inanamıyordu. Sert sözler söyledi. "İnanmıyorum."

"Ben biliyorum," Amber ona karşı çıktı. "Bana söylediği şekilde, hiç şüphem yok. Beyaz yılan ona söyledi. Kennit'in gemimizden iki kadını aldığını gördü. Althea ve Jek."

"Bir yılanın sözleri, çılgın bir gemiden aktarılmış," diye alay etti Brashen. Ama sözlerine rağmen, içinde acı bir umut parladı. "Yılanın ne dediğini bildiğinden emin olabilir miyiz? Kennit onları alırken hayattaydılar mı, hâlâ hayatta mı? Hayatta olsalar bile, onları kurtarmak için ne umudümüz var?"

Amber güldü. Sağ eliyle Brashen'in omzunu tuttu ve onu sallamaya çalıştı. "Brashen, onlar hayatta! Bir an dur ve bunun tadını çıkar! Nefes al ve 'Althea hayatta' de, diğer tüm engeller önemsiz hale gelecektir. Söyle."

Altın kahverengi gözleri çok etkileyiciydi. Nedense ona karşı gelemedi. "Althea yaşıyor," diye yüksek sesle söyledi. Amber ona gülümsedi ve Clef güvertede düzensiz bir şekilde zıplamaya başladı. "Althea yaşıyor!" diye tekrarladı çocuk.

"İnan," diye cesaretlendirdi Paragon. "Yılanın yalan söylemek için bir nedeni yok."

İçinde ölü olan bir şey canlandı. Belki de yenilgisine rağmen, kız hala hayattaydı. Kendi başarısızlıkları yüzünden kızın ölümünün yükünü üstlenmişti. Bu sorumlulukla yaşamaya çalışmak onu çileden çıkarmıştı. Bu erteleme onu cesurlaştırdı. Hıçkırık gibi bir şey onu sarsarken, Clef'in şaşkın bakışlarına rağmen, kızın ölümünde reddetmiş olduğu gözyaşları aniden dışa çıktı. Gözlerinden yaşları sildi, ama titremesini kontrol edemedi.

Clef cesurca bileğini tutup onu kendine çekti. "Kaptan, anlamıyor musun? O hayatta. Artık ağlamana gerek yok."

Aniden güldü, sesi hıçkırık kadar acıydı. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece..." Sözleri boğazında düğümlendi. Dünyasının yeniden kurulmasının getirdiği duyguları bir çocuğa nasıl açıklayabilirdi?

Amber onun yerine başka düşüncelerle doldurdu. "Kennit onu öldürmek için onu yukarı çıkarmazdı. Onu fidye için kaçırmış olmalı. Tek mantıklı açıklama bu. Vivacia'yı geri almak için yeterli paramız yok, onu zorla almak için de gücümüz ve becerimiz yok, ama Althea ve Jek için makul bir teklifte bulunacak kadar paramız var."

"Divvytown'a gitmeliyiz." Brashen'in zihni hızla çalışıyordu. "Kennit, Paragon'u batırdığını düşünüyor. Eğer tekrar ortaya çıkarsak..." Başını salladı. "Nasıl karşılanacağımızı kimse bilemez."

"O Amber'ı ve beni hiç görmedi. Geminin botuyla gelgitte bataklığa çıkabiliriz, teklifimizi yapar ve..."

Brashen, Clef'in cesur teklifine gülümseyerek başını salladı. "Cesur bir düşünce, ama işe yaramaz, delikanlı. Fidyeyi alıp ikinizi de alıkoymalarını engelleyecek hiçbir şey yok. Hayır. Korkarım savaşmak zorunda kalacağız."

"Savaşarak onu geri kazanamazsın." Paragon aniden araya girdi. "Fidyeyle de geri alamazsın. Son karşılaştığınızda altınlarına hiç değer vermedi. Hayır. Onu satmaz." Figür başı yaralı yüzünü onlara doğru çevirdi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Brashen.

Paragon onlardan uzaklaşarak sesini alçaltı. "Çünkü ben ne yapardım biliyorum. O benim sırrımı bildiğinden korkardım. Böyle bir bilgi Kennit için onu hayatta bırakamayacak kadar tehlikelidir. Onu elinden almaya izin vermeden öldürür. Yine de onu neden kaçırdığını anlamıyorum. Onu boğulmaya bırakması çok daha güvenli olurdu. Yani bulmacanın bir parçası eksik."

Brashen nefesini tuttu. Gemi daha önce ona karşı hiç bu kadar açık olmamıştı. Sanki bir yabancı Paragon'un sesiyle konuşuyordu.

Paragon düşüncelere daldı. "Onu elinde tutarsa, altınla bile satın alınamayacak bir hazine olarak kendine saklayacaktır. Kennit'in böyle hazineleri sakladığı tek bir yer var. Eninde sonunda onu oraya saklayacaktır. Öldürmek bile çok değerli olan bir şeyi saklamak için yeterince güvenli tek bir yer var."

"Bizi oraya götürebilir misin? Onu orada bekleyebilir miyiz?" diye sordu Brashen.

Gemi onlardan uzaklaştı. Başını göğsüne eğdi. Sanki kendisiyle korkunç bir savaş veriyormuş gibi sırtındaki kasları aniden gerildi.

"Ser?" Clef başladı, ama Brashen çocuğa sus işareti yaptı. Hepsi bekledi.

"Bir sonraki gelgitte yola çıkıyoruz," dedi Paragon aniden adam gibi bir sesle. "Bunu yapacağım. Altınla satın alınamayacak şeyleri kanla alabilirim. Sizi Kennit'in kalbinin anahtarına götüreceğim."

26

AŞK

"Buradan çıkmak istiyorum."

Kennit kapıyı arkasında kapattı ve tepsiyi yere koydu. Son derece sakin bir şekilde Althea'ya döndü. "Burada olmayan bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu, özenle kibar bir şekilde.

"Temiz hava ve serbestçe hareket edebilmek," diye cevapladı hemen. Ranzasının kenarında oturuyordu. Ayağa kalkarken, geminin hafif sallantısına karşı dengede kalmak için kendini tutmak zorunda kaldı. Dengede kalmak için bir elini bölme duvarına dayadı.

Kennit kaşlarını çatı. "Kötü muamele gördüğünü mü düşünüyorsun? Öyle mi?" "Tam olarak değil. Kendimi tutsak gibi hissediyorum ve..."

"Oh, asla öyle değil. Sen benim en değerli misafirim. düşünmen beni incitiyor. Hadi, bana karşı dürüst ol. Benim hakkımda seni rahatsız eden bir şey mi var? Görünüşüm seni korkutuyor mu? Eğer öyleyse, emin ol ki bu benim niyetim değil."

"Hayır, hayır." Cevap vermekte zorlandığını gördü. "Sen bir beyefendisin ve hiç korkutucu değilsin. Bana sadece nezaket ve incelik gösterdin. Ama kapıyı denediğimde kilitliydi ve..."

"Gel. Otur ve bir şeyler ye, bunu konuşalım." Ona gülümsedi ve gözlerini ondan ayırmamaya çalıştı. Wintrow'un kıyafetlerini giymişti ve saçları arkada toplanmıştı, bu yüzden ikisi arasındaki benzerlik daha da belirginleşmişti. Onun koyu renk gözleri ve elmacık kemikleri vardı, ama yüzünde hiç dövme yoktu. Muhtemelen Wintrow'un geceliğinden daha az kışkırtıcı olduğunu düşünerek onun kıyafetlerini giymişti. Tam tersi doğrudu. Wintrow'un gömleğinin içinden göğüslerinin belirginleşmesi

kanını kaynamaya başladı. Yanakları ciddiyetinden pembeye dönmüştü, ama gözlerindeki doğal olmayan ışıltı, ona verdiği uyku ilacının etkisinin tamamen geçmediğini gösteriyordu. Geminin uşağı Kennit'in bir zamanlar korsan Igrot'a hizmet ettiği gibi, kızın yemeğinin üzerini açtı ve önüne koydu. Garip paralellikler vardı, diye düşündü kendi kendine. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve sesini sohbet ediyormuş gibi tutmaya zorladı.

"Endişelerimi sana açıkladım. Mürettebatım, senin yetiştirildiğin gibi kibar bir toplumdan değil, korkarım. Sana gemide özgürlük vermek, bir hakarete, hatta bir tür saldırıya davetiye çıkarmak olur. Mürettebatımın çoğu eski köle; bazıları bu gemide köle olarak çalışmış. Geminin ambarlarında zincirlenmiş, soğuk ve pis bir şekilde yaşamışlar. Onları oraya senin ailen koydu. Kyle Haven'ın akrabalarına pek sevgi beslemiyorlar. Onlara yaptığı muameleden ya da aile geminize yaptığı muameleden sorumlu olmadığını söylüyorsun. Ama mürettebatın bunu kabul etmesi zor olacak. Ya da geminin kendisi.

"Vivacia'nın seni çeken şeyin o olduğunu biliyorum." O hoşgörülü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bu odadan çıkma özgürlüğün olsaydı, hemen gemi başındaki figüre koşardın. Çünkü Vivacia'nın gittiğini söylediğimde bana inanmadığını biliyorum." Gözünün ucuyla, Wintrow'un kızdığında yaptığı gibi dudaklarını büzüp çenesini sıkıştırmasını izledi. Bu onu neredeyse gülümsetiyordu, ama tavrını korudu. Ona ciddiyetle başını salladı. "Ama gitti ve Bolt sana nazik davranmayacaktır. Seni fiziksel şiddetle tehdit edecek kadar ileri gider mi? Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ve bunu deneyerek öğrenmek istemem."

Onun sert bakışlarına en sıcak gülümsemesiyle karşılık verdi. Ne kadar siyah gözleri vardı. "Gel. Bir şeyler ye. Daha mantıklı hissedersin."

Yüzünde bir anlık belirsizlik belirdi. O hissi hatırladı. Kaba saba Igrot, günlerce sert ve acımasız davrandıktan sonra, birdenbire yapmacık bir nezakete bürünürdü. Bir hafta boyunca Igrot ona nazikçe konuşur, görgü kurallarını öğretir ve babacan bir şefkatle ona bakar. Sıkı çalışmasını övüp, parlak bir gelecek öngörür. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, aniden bileğini sertçe kavrar, onu kendine doğru çeker ve

sakallı yanağıyla Kennit'in yüzünü sertçe ovuştururdu.

Kendini birden savunmasız hissetti. Kadınla birlikte kendini tehlikeye atmış mıydı? Tekrar gülümsemeye çalıştı, ama sadece kadına ölçülü bir bakış atabildi. Kadın da ona aynı bakışla karşılık verdi.

"Hiçbir şey yemek istemiyorum," dedi sert bir sesle. "Yemeğime uyku ilacı koymuşsun. Hoşuma gitmiyor. Canlı rüyalar görmekten ve uyanmaya çalıştığım da uyanamamaktan hoşlanmıyorum."

Şaşkın bir ifade takındı. "Hanımefendi, korkarım ki sandığınızdan çok daha yorgunsunuz. Bence sadece buzlu suda boğulmanın etkilerini değil, aylarca süren şüphe ve korkuyu da uyuyarak atlatıyorsunuz. Ailenizin gemisinde olduğunuz için vücudunuzun gevşediği ve dinlenmenize izin verdiği çok doğal. Ama... bekleyin. Sizi rahatlatayım."

Dikkatlice kadının sandalyesine oturdu. Titiz bir hassasiyetle kadının tabağındaki her şeyden birer lokma aldı ve şarabı yudumlayarak yutmak için mimik yaptı. Düşünceli bir şekilde kadının peçetesiyle dudaklarını silip kadına dönerek gülümsedi. "İşte. Memnun musunuz? Zehir yok." Kafasını ona doğru eğdi ve bir kaşını kaldırdı. "Ama neden seni zehirlemek isteyeyim ki? Beni ne tür bir canavar sanıyorsun? Benden bu kadar çok mu korkuyorsun, nefret mi ediyorsun?"

"Hayır. Hayır, o değil... Bana karşı nazik davrandığını biliyorum. Ama..." Derin bir nefes aldı ve aptalca suçlamasından pişman olduğunu görebiliyordu. "Zehir demedim. Sadece çok derin uyuduğumu ve uyanınca hala sersemlemiş hissettiğimi biliyorum. Başım hep ağır, hiç uyanık hissetmiyorum." Ayakları sabit durmasına rağmen başı hafifçe sallanıyordu.

Adam ciddi bir endişeyle kaşlarını çattı. "Denize düştüğünde kafanı vurdun mu? Hassas bir yer var mı?"

"Hayır, yani, sanmıyorum..." Elleriyle başını tuttu ve ciddiyetle bastırdı.

"İzin verin," diye ısrar etti ve sandalyeyi geri çekerek, kadının yerine oturmasını işaret etti. Kadın sert hareketlerle yerinden kalkıp çok dik oturdu. Adam ellerini kadının başına koydu. Kadın onun yüzünü görebilsin diye kadının önüne durdu ve parmak uçlarıyla kadının başını nazikçe yokladı. Sahte bir rahatlıkla kadının saçlarını

ve kafatasını aradı. Kendi kendine kaşlarını çatı. "Bazen ensenin arkasına veya omurgaya bir darbe..." diye düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Sonra arkasına geçti ve kadının düzgün siyah saçlarını kenara itti. Ona yaklaşarak boynundan omurgasına kadar çizgisini izledi. Kadın onun önünde itaatkar bir şekilde duruyordu, başı eğikti, ama adam kaslarında gerginliğin titreşimini hissedebiliyordu. Korku mu? Endişe mi? Belki de beklenti? Kadının saçlarında hafif bir koku vardı, ama gömleği Wintrow'un kokusunu taşıyordu. Bu kokuların karışımı baş döndürücüydü. Parmaklarını yavaşça omurgasından aşağıya doğru kaydırdı. "Acıyor mu?" diye endişeyle sordu. Parmaklarını pantolonunun bel kısmında durdurdu ama elini çekmedi.

"Biraz," diye itiraf etti, bu da onun şansına gülümsemesine neden oldu. "Sırtımın ortasında."

"Burada mı?" Parmaklarını omurgası boyunca nazikçe yukarı doğru gezdirdi, kız başını sallayınca durdu. "Peki, o zaman. Sorun bu olabilir. Başın dönüyor mu? Görüşün bulanık mı?"

"Biraz," diye kabul etti isteksizce. Başını kaldırdı. "Ama yine de uykululuğumun başka bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

"Bence yok," diye nazikçe onu yalanladı. Eli hâlâ sırtında duruyordu. "Tabii..." Kızın sözlerini bekledi. "Bunu söylemekten çok üzgünüm. Yaşayan gemi ile olan bağımızdan bahsettiğimde ne demek istediğimi eminim biliyordursunuz. O benim ruh halimi hissederek ve kendi ruh halini benimle paylaşır. Belki de gemi sana kızgınsa, sana düşmanca davranıyorsa, sana kötülük dilerse... İşte, böyle bir şeyi söylediğim için özür dilerim."

Kasıtlı olarak kadının endişesini pekiştirmişti, ama kadının yüzü beklediğinden daha fazla solmuştu. Daha dikkatli olması gerekiyordu; kadının tüm direncini kırmak istemiyordu. Biraz mücadele, fethi daha ilginç hale getirebilirdi. Kadına güven verici bir gülümsemeyle, "Bir şeyler ye. Gücünü topla," dedi.

"Belki de haklısın," diye kabul etti kız, boğuk bir sesle. Adam yemeği işaret etti ve kız masaya döndü. Kız, az önce adamın ağzında olan kaşıkla bir lokma yemek aldığı anda, adam daha önce hiç yaşamadığı keskin bir şehvet hissetti. Bu yoğunluk onu şaşırttı ve nefesini tutmak için kendini zor tuttu.

Yemekler mükemmeldi, ama korsan onu o kadar dikkatle izliyordu ki, kız rahat edemiyordu. Ancak kız da tamamen uyanamıyordu. Şarabı yudumladı ve hemen ardından görüşü ikiye bölündü. Gözlerini kırptığında görüşü normale döndü, ama birdenbire yemek yemeye gücünün kalmadığını hissetti. Kaşığını masaya bıraktı. Düşüncelerini sabit tutmak çok zordu. Kennit'in tek bir sözü bile düşüncelerini dağıtırdı. Ama önemli bir şey vardı, kaçırdığı bir şey...

"Lütfen," dedi Kennit endişeyle. "Yemeğini bitirmeye çalış. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum, ama iyileşmek için yemeğe ihtiyacın var."

Kibar bir gülümsemeyi başardı. "Yapamam." Boğazını temizledi ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. Onun sözleri, düşüncelerini uzaklara taşıyordu. O içeri girdiğinde, ona sormak istediği çok önemli bir şey vardı... odadan çıkıp gemisiyle konuşmak kadar önemli. Brashen! Onu zihnine geri çekmek, düşüncelerini toparlamasına yardımcı oldu. "Brashen," diye seslendi ve sadece adını söylemekle bile güçlendiğini hissetti. "Kaptan Trell. Neden beni aramadı ya da Paragon'a geri götürmedi?"

"Şey... Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum." Kennit'in sesinde derin bir endişe vardı. Onu görmek için başını çevirmek zorunda kaldı ve bu hareket kabini salladı. Baş dönmesi geri gelmişti. Dili ağzında ağırlaşmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Sudan görebilirsin diye düşündüm. Bunu sana söylemek çok üzücü, canım. Yılanlar Paragon'a büyük zarar verdi. Korkarım gemi battı. Kurtarabilenleri kurtarmaya çalıştık ama yılanlar çok açgözlüydü... Kaptan Trell gemiyle birlikte battı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Seni kurtarabilmemiz bir mucizeydi." Omzuna ciddiyetle vurdu. "Korkarım bu gemi yeniden evin olacak. Şimdi korkma. Sana ben bakacağım."

Sözler bir sel gibi akıp geçti. Anlamları kulaklarına ulaştıktan sonra zihnine ulaştı. Ne dediğini anladığında ayağa fırladı. En azından öyle sandı. Sonra ayakta duruyordu, düşmemek için ellerini masaya dayamıştı. Baş dönmesini nefret ediyordu çünkü onu, ölümden başka bir şey olamayacak kadar büyük bir acıdan uzaklaştırıyordu.

ölümünden başka bir şey olamayacak kadar büyük bir acıdan uzaklaştırıyordu. Acının kaynağını anlayamıyordu ve o anda dünyasının sona erdiğini anladı. O olmadan yalnız başına devam etmişti ya da o bir şekilde onu geride bırakmıştı. Brashen. Amber. Clef. Haff. Zavallı yaşlı Lop. Paragon, sevgili çılgın Paragon. Hepsi onun aptalca görevi yüzünden ölmüştü. Hepsini ölüme sürüklemişti. Ağzını açtı ama acı o kadar şiddetliydi ki ağlayamadı bile.

"Buraya, buraya gel," diyordu Kennit, onu ranzasına yardım etmeye çalışarak. Dizlerini nasıl büküleceğini unutmuştu ve sonra aniden dizleri çöktü. Yarı düşerek kaburgalarını ranzanın kenarına çarptı ve sonra sık sık sığındığı yatağa tırmandı. "Brashen. Brashen. Brashen." Onun adını söylemekten kendini alamıyordu ama boğazı o kadar sıkışmıştı ki ses çıkmıyordu. Oda etrafında dönüyordu ve o kelime boğazında düğümlenmişti. Belki de boğazında onun adı takılı kalmış halde ölecekti.

Kennit aniden yanına oturdu. Onu oturur pozisyona getirdi. Kız göğsüne yaslandı ve Kennit kollarını onun etrafına doladı. "Burada. Ben buradayım. Sakin ol, sakin ol. Korkunç bir şok, biliyorum. Sana bu şekilde söylemem ne kadar beceriksizce. Ne kadar yalnız hissediyor olmalısın. Ama ben buradayım. Burada. Biraz şarap iç."

O, Kennit'in ağzına tuttuğu kadehten bir yudum aldı. Aldığı kadar istemiyordu ama kadeh elinden alınmıyordu ve kararlılığı kalmamış gibiydi. Kennit, kadehi ağzına tutarken ona nazikçe konuştu. Şarap bittiğinde, bardağı kenara koydu ve onu kucakladı. Yüzü, gömleğinin önündeki ince dantele yaslanmıştı. Saçlarını okşadı ve onu bir çocukmuş gibi salladı, ona artık ona bakacağını, zamanla her şeyin yoluna gireceğini, tek yapması gerekenin ona güvenmek ve kendini daha iyi hissetmesine izin vermek olduğunu söyledi. Alnına nazikçe öptü.

Boğazına bir şey yapıyordu. Elini uzattı ve onun gömleğinin düğmelerini açtığını fark etti. Bir şeylerin ters gittiğini sezerek, onu durdurmak için ellerini itti. Ellerini nazikçe kenara çekip, anlayışla gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Ama benden korkmana gerek yok. Mantıklı ol. Giysili uyuyamazsın. Ne kadar rahatsız olacağını bir düşün."

Daha önce olduğu gibi, sözleri kendi düşüncelerini uzaklaştırdı. Küçük düğmeleri dikkatlice açtı ve gömleğini açtı. "Uzan," diye fısıldadı ve

düşünmeden itaat etti. Yüzünü göğüslerine yaklaştırdı ve nazikçe öptü. Ağzı sıcaktı ve dili ustaydı. Bir an için, üzerine eğilen karanlık baş Brashen'indi ve pantolonunu açan Brashen'in elleriydi. Ama hayır, Brashen gitmişti, soğuk karanlık denizde boğulmuştu ve bu doğru değildi, burada rahatlayamazdı. Ağzı ne kadar sıcak ve nazik olsa da, bu onun istediği bir şey değildi. "Hayır!" diye bağırdı aniden ve Kennit'i itti. Oturmayı başardı. Arkasında lanternin ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Çift görüldüğü yüzüne gözlerini kısarak baktı.

"Bu sadece bir rüya," dedi ona güven verici bir şekilde. "Hepsi sadece kötü bir rüya. Endişelenme. Sadece bir rüya. Şu anda olanların hiçbir önemi yok. Kimse bilmeyecek." Bir an için adamı görebildi. Soluk mavi gözleri ona yabancıydı. Onları okuyamazdı. Adamın sözleri, onun kesinliğini silip süpürdü. Bir rüya mı? Bunu rüyada mı görüyordu? Çok parlak ışığa karşı gözlerini kapattı.

Bir şey omzuna dokundu ve o gevşek bir şekilde geriye düştü. Bir yerden biri vücudunu çekiyordu. Bacaklarının üzerinden kumaşın sürtünmesini hissetti. Hayır. Göz kapaklarını açtı ve görmeye çalıştı. Yüzü kendi yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı ama gözleri onun yüz hatlarını net olarak göremiyordu. Sonra elinin uyluğuna kaydığını hissetti. Parmakları onu yoklarken itiraz ederek bağırdı ve el uzaklaştı. "Sadece bir rüya," dedi ses yine. Battaniyeyi çekip onu sardı. "Artık güvendesin."

"Teşekkür ederim," dedi kız karışık duygular içinde.

Ama sonra eğildi ve onu öptü, ağzı onun ağzına sertçe yapıştı, vücudu onu kendine bastırdı. Onu bıraktığında, ağladığını fark etti. Kimin için ağlıyordu? Brashen için mi? Her şey çok kafa karıştırıcıydı. "Lütfen," diye yalvardı, ama adam gitmişti.

Aniden karanlık oldu. Işığı mı kapattı? Gerçekten gitti mi? Bekledi ama her şey sessiz ve hareketsizdi. Bir rüyaydı... Artık uyanmıştı ve gemisinde güvendeydi. Vivacia dalgaların arasında emin adımlarla ilerlerken hafif bir sallantı hissetti. Bir vals gibi hareket ediyordu, beşik sallanması kadar rahatlatıcıydı ve Althea Brashen ile hiç dans etmemişti, ama şimdi o gitmişti. Hıçkırıklar onu sarsıyordu ama bu rahatlama değildi. Ağladıkça başı daha da dönüyor ve sersemliyordu. Her şey çok yanıltı ve o, hiçbir şeyin anlamını kavrayamayacak kadar hasta ve bitkidi. Brashen onun güçlü olmasını istemişti ama o onu hayal kırıklığına uğratmıştı. O ölmüştü. Ölmüş ve sonsuza dek gitmişti, tıpkı babası gibi

ölmüş ve sonsuza dek gitmişti. Güvertede babasının cesedinin yanına tekrar diz çöktü ve bir kez daha tüm dünyasının elinden alındığını hissetti. "Neden?" diye sordu sessizliğe. "Neden?"

Aniden üstüne binen ağırlık nefesini kesmişti. Bir el ağzını kapattı. "Sessiz ol. Sessiz," kulağına gelen karanlık ses sertçe uyardı. "Sessiz olsan iyi olur, kimse bilmemeli. Akıllıysan, asla."

Eski kabus çok güçlüydü ve kız hasta gibiydi. Onu itmeye çalıştı, başardığını sandı, ama sürünerek uzaklaşmak için yuvarlandığında, sessiz bir kahkaha duydu. Sonra adam sırtına çıkmış, battaniyeyi kenara itiyordu. Kız çıplaktı. Ne zaman soyunmuştu? Kaslarında hiç güç kalmamıştı. Kaçmaya çalıştıkça vücudu daha da çöküyordu. Bir ses çıkardı ve ağzını kapatan el burnunu da kapattı ve başını geriye çekti. Acıdı. Nefes alamıyordu ve artık nerede olduğunu veya ne olduğunu bilmiyordu. Nefes almak her şeyden önemliydi. O elin bileğini yakaladı ve zayıf bir şekilde mücadele etti. Adam bacaklarını ayırırken gözlerinin önünde kıvılcımlar dans etti. Adam ona acı veriyordu, başı boynuna kadar geri çekilmişti, ama acı nefes alma ihtiyacından daha önemli değildi. Adamın eli kaydı ve sadece ağzını kapattı. Burnundan nefes almaya çalıştı, sonra adam aniden içine girdi. Ses çıkarmadan çığlık attı ve adamın altında kıvrandı ama ondan kaçamadı.

Devon onu öyle sıkı tutmuştu ki, nefes alamayacak kadar bastırmıştı. O ilk seferin istenmeyen anısı bir anda aklına geldi. Kabuslar birbirine karıştı ve tek başına mücadele etti, başına gelenleri başkalarının görmesinden korktuğu için ağlamaya cesaret edemedi. Utanç duyacaktı, babası öğrenecekti ve hepsi onun suçu olacaktı. Her zaman onun suçu olmuştu. Keffria'nın önünde ağlayarak durdu ve kız kardeşinden onu anlamasını istedi: "Korkmuştum, onun bunu yapmasını istediğimi sandım ama sonra istemediğimi anladım, ama onu nasıl durduracağımı bilemedim." "Senin suçun," diye tısladı Keffria, yoldan sapmış kız kardeşine acımayacak kadar dehşete kapılmıştı. "Onu sen yönlendirdin, bu yüzden suçlu sensin." Bu sözler Althea'ya suçu yükledi, ona yapılan bir şey değil, kendi eylemi haline getirdi ve her şey kan kadar keskin bir şekilde geri geldi: adamın sert vücudunun bıçak gibi darbesi, panik içinde nefes alma ihtiyacı ve sırrı saklama çaresizliği. Kimse bilmemeliydi. Dişlerini sıktı ve elinin sertçe tutuşunu görmezden geldi.

göğsüne. Kabustan uyanmaya çalıştı, ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu beceriyordu ve kaçış yoktu. Kafasını tahtaya sertçe vurdu, yarı baygın hale geldi. Yenilgiyi kabul ederek tekrar ağlamaya başladı. *Brashen*, dedi, *Brashen*, çünkü kendine bir daha başka bir erkek olmayacağına söz vermişti, ama bir el hala ağzını sıkıca kapatıyordu ve acımasızca itip kakma devam ediyordu. Nefes almak çok zordu. Acı, nefes alamamaktan daha korkutucu değildi. Her şey bitmeden, bir karanlık onu aşağıya çekmek için uzandı, ama o isteyerek içine daldı, daldı, onun ölüm olduğunu umarak.

Kennit geri döndü ve kapıyı dikkatlice kilitledi. Elleri titriyordu. Nefesi hâlâ hızlıydı ve sakinleşemiyordu. Çok yoğun bir deneyim olmuştu. Hiç bu kadar şiddetli bir zevk olabileceğini hayal etmemişti. Bunun üzerinde durmaya cesaret edemedi, yoksa odaya geri dönmek zorunda kalacaktı.

Nereye gideceğini düşünmeye çalıştı. Kendi odasına geri dönemezdi. Fahişe orada olacaktı, muhtemelen Wintrow da. Onu görürler ve bir şey fark ederlerdi. Yalnız kalması gerekiyordu. Yaptığını düşünmek, evet, tadını çıkarmak istiyordu. Ve bir anlam vermek. Kendine bu kadar teslim olduğuna inanamıyordu. Ön güverteye gidemezdi. Henüz değil. Bolt orada olacaktı ve o, onun ne yaptığını biliyor olabilirdi. Ona ve Althea'ya bağlı olduğu için, bunu paylaşmış olabilirdi.

Bu düşünce, deneyimine yepyeni bir boyut kattı. Paylaşmış mıydı? Onun bunu yapmasını mı istemişti? Bu yüzden mi duramamıştı? Bu yüzden mi bu kadar güçlüydü?

Ayağı ve koltuk değneği onu kış tarafına taşımıştı. Dümenindeki adam merakla ona baktı, sonra işine devam etti. Güzel, berrak bir kış gecesi idi. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Gemi her dalgayı karşılayarak yükseliyor ve yumuşak bir şekilde dalıyordu. Yılanlardan oluşan eskortları, yıldız ışığında dalgalı bir hareket ve renk halısı oluşturarak geminin iki yanını çevreliyordu. Kennit, korkuluğa yaslanarak geminin genişleyen izini izledi.

"Çizgiyi geçtin," dedi bileğinde duyduğu küçük bir ses soğuk bir şekilde. "Bunu neden yaptın, Kennit? Anıları sonsuza dek silmenin tek yolu, onları başka birine vermek miydi?"

Fısıldanan sorular gecenin karanlığında asılı kaldı ve Kennit bir süre cevap vermedi. Cevapları bilmiyordu. Tek bildiği, bunun onu Paragon'u ve anılarını dibe göndermekten bile daha fazla rahatlattığıydı. Özgürdü. Sonra: "Bunu yapabildiğim için yaptım," dedi soğuk bir sesle. "Artık istediğimi yapabilirim."

"Çünkü sen Korsanların Kralı olduğun için mi? Igrot da bazen kendine öyle derdi, değil mi? İsteddiği şeyi yaparken?"

Sert bir el ağzını kapattı. Acı. Aşağılanma. Kennit öfkeyle bu anıyı zihninden silmeye çalıştı. Böyle bir şey olmamalıydı. Paragon onu da yanında götürmüş olmalıydı. "Bu farklı," dedi, kendi sesindeki savunmacı tavrı fark ederek. "Ben öyle bir şey yapmadım. O benden hoşlanıyor. O bir kadın."

"Bu yüzden mi izin verilebilir?"

"Tabii ki. Bu doğal. Bana olanlardan tamamen farklı!"

"Efendim?" diye sordu tekerleğin başındaki adam.

Kennit sinirli bir şekilde ona döndü. "Ne var?"

"Affedersiniz, efendim. Bana konuştuğunuzu sandım, efendim." Adamın gözlerinin akı yıldız ışığını yansıtıyordu. Korkmuş görünüyordu.

"Hayır, sana değil. İşine bak ve beni rahat bırak." Bu ahmak ne kadarını duymuştu? Önemli değildi. Sorun çıkarırsa, Kennit onu ortadan kaldırabilirdi. Bir bahane uydurup kenara gönderirdi. Kafasına bir darbe, korkuluktan aşağıya atmak... Kimse bir şey anlamazdı. Kennit'in korkacak kimsesi yoktu ve kimseden korkmazdı. Bu gece, son şeytanları da kovulmuştu.

Bileğindeki tılsım sessizdi ve uzayan sessizlik, kelimelerden daha suçlayıcı hale geldi.

Kennit sonunda fısıldadı. "O bir kadın. Bu kadınlara her zaman olur. Buna alışkındırlar."

"Onu tecavüz ettin."

Yüksek sesle güldü. "Hiç de değil. Benden hoşlanıyor. Nazik ve centilmen olduğumu söyledi." Nefes aldı. "Sadece direndi çünkü o bir

fahiŖe olmadığı için direndi."

"Neden yaptın, Kennit?"

Soru acımasızdı. Bu çekici kadın, aynı sorunun kendi zihninde de durmadan yankılandığını biliyor muydu? Durmayı düşünmüştü. Durmuştu da, karanlıkta ağlamaya başlayana kadar. Eğer ağlamamış olsaydı, oradan ayrılabilirdi. Yani bu, onun kadar onun da suçu idi. Belki. Kennit bir cevap bulmaya çalıştı. Çok yumuşak bir sesle konuştu. "Belki de sonunda onun bana bunu neden yaptığını anlayabilmek için. Bana bunu nasıl yapabildiğini, nasıl nezaket ve zulüm, görgü kuralları ve öfke nöbetleri arasında gidip gelebileceğini..." Kennit'in sesi kesildi.

"Seni zavallı, acıması piç," tılsım yavaşça suçlayıcı sözleri çıkardı. "Sen Igrot oldun. Biliyor musun? Canavarı yenmek için, sen canavar oldun." Küçük ses daha da zayıfladı. "Artık sadece kendinden korkmalısın."

Etta nakışını yere attı. Wintrow kitabından başını kaldırdı, sonra içinden bir nefes aldı, kitabı masanın üzerine koydu ve bekledi.

"Onu seviyorum. Ama bu onun hakkında aptal olduğum anlamına gelmez." Karanlık gözleri Wintrow'u deldi. "Yine onunla birlikte, değil mi?"

"Ona bir tepsi yemek götürdü," dedi Wintrow. Vivacia'ya döndüklerinden beri geçen dört gün boyunca Etta'nın mizacı giderek daha belirsiz hale gelmişti. Bunun hamileliğinden kaynaklanabileceğini düşündü, ama annesi hamileyken, şişman bir kedi gibi mırıldanarak mutlu olurdu. En azından hatırladığı kadarıyla. Bu, pek bir şey ifade etmiyordu. Belki hamileliğinden değildi. Belki Kennit'in tuhaf, dalgın davranışlarından kaynaklanıyordu. Belki de Kennit'in Althea'ya ayırdığı zamana kıskançlık duyuyordu. Etta'ya dikkatle baktı, başka bir şey fırlatacak mı diye merak etti.

"Onun bizimle yemek yemesini önerdim. Hâlâ kendini zayıf hissettiğini söyledi. Ama tepsisini ona götürmeyi teklif ettiğimde, bana zarar vereceğinden korktuğunu söyledi. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Çelişkili görünüyor," dedi Wintrow temkinli bir şekilde. Bu tür konuşmalar tehlikeliydi. Kennit'i eleştirebilir, hatta suçlayabilirdi, ama

Onun ağızından çıkan her küfürlü söz, genellikle bir dizi hakaretle karşılanırdı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Etta.

"Hayır, konuşmadım." Denediğini itiraf edemezdi. Kapı dışarıdan kilitlenmişti. Daha önce kapısında böyle bir kilit yoktu. Kennit, Althea'yı sakladığında hemen kilit taktırmış olmalıydı. Sessizce kapıyı çaldığında kimse cevap vermemişti.

O sessizce ona baktı, ama o hiçbir bilgi vermedi. Onu bu halde görmekten nefret ediyordu, bu kadar tedirgin ve incinmiş. Aklının sesine karşı gelerek sordu, "Kennit'e söyledin mi?"

Sanki müstehcen bir şey söylemiş gibi ona baktı. Kollarını neredeyse koruyucu bir şekilde karnının üzerine kavuşturdu. "Henüz zamanı gelmedi," dedi sert bir sesle.

Bu, Kennit'in artık onunla yatmadığı anlamına mı geliyordu? Öyleyse, nerede yatıyordu? Wintrow, bulabildiği her yerde yatıyordu. Kennit, Wintrow'un yerini Althea'ya vermiş olmasını hiç umursamıyordu. Wintrow, ona giysilerini getirmesini hatırlatmak için iki kez sormak zorunda kalmıştı. Kaptan son zamanlarda kendinde değildi. Mürettebat bile fark etmişti, ama henüz kimse bu konuda dedikodu yapacak kadar cesur değildi.

"Peki ya o Jek denen kadın?" Etta ekşi bir sesle sordu.

Yalan söylemeyi düşündü, ama muhtemelen aşağıda olduğunu zaten biliyordu. "Benimle konuşmuyor."

Kennit, Jek'in zincirli bir hücrede tutulmasını emretmişti. Wintrow, onu bir kez ziyaret etmeyi başarmıştı. Jek, onu Althea hakkında bir sürü soru sorarak karşılamıştı. Hiçbirine cevap veremeyince, ona tükürmüş ve onun sorularına cevap vermeyi reddetmişti. Zincirlenmişti, ama acımasızca değil. Oturabilir, ayağa kalkabilir ve hareket edebilirdi. Wintrow, Kennit'i bunun için gerçekten suçlamıyordu. O iri ve güçlü bir kadındı. Battaniyesi ve düzenli yemeği vardı ve yılanın ısırtıklarından kaynaklanan yanıkları iyileşiyor gibi görünüyordu. Wintrow, onun durumunun, kendisinin gemiye ilk getirildiğinde durumundan çok da kötü olmadığını düşündü. Hatta aynı zincirli dolaptaydı. Onunla konuşmaması onu sinirlendiriyordu. Paragon'a ne olduğunu anlatmasını istiyordu; mürettebattan duydukları

Kennit'in anlattıklarıyla pek uyuşmuyordu. Gemi ona bu konuda hiçbir şey söylemiyordu. Bolt, Etta ile konuşmaya çalıştığında sadece alay ediyordu.

"Onun hakkında gemi baş figürüyle konuşmaya çalıştım," diye cesaretini topladı. Etta onaylamayan bir ifadeyle baktı, ama aynı zamanda meraklıydı. "Bolt bana her zamankinden daha kaba davrandı. Althea'nın güverteden gitmesini istediğini açıkça söyledi. Onun hakkında küfürler ve tehditler savurarak, sanki o... Gemide Althea'dan sanki nefret edilen bir rakipmiş gibi bahsediliyordu. Tabii ki Wintrow'un ilgisi yüzünden değil. Althea artık Wintrow'la ilgilenmiyordu.

Wintrow iç geçirdi.

"Yine gemiyi düşünüyorsun," diye suçladı Etta.

"Evet," diye itiraf etti kolayca. "Onu özlüyorum. Bolt'la konuşmak zevk değil, görev gibi. Ve senin de bu aralar kendi dertlerin var. Sık sık yalnız kalıyorum."

"Kendi dertlerim mi? Benimle konuşmayı kesen sensin."

Onun öfkesinin Kennit'e yönelik olduğunu sanmıştı. Şimdi ise kendi payına düşeni almıştı. "Öyle demek istemedim," diye dikkatlice açıkladı. "Rahatsız etmek istemedim. Senin, şey... olacağını sandım." Durdu. Onun hakkında varsaydığı her şey birdenbire saçma gelmeye başladı.

"Hamile olduğum için çok meşgul olacağımı, düşünemeyecek ve konuşamayacağımı düşündün," diye Etta onun yerine cümleyi tamamladı. Karnını dışarı çıkardı ve aptalca, yapmacık bir gülümsemeyle karnını okşadı. Sonra ona kaşlarını çatı.

"Öyle bir şey," diye itiraf etti Wintrow. Çenesini pişmanlıkla ovuşturdu ve onun öfkesine hazırlandı.

Ama Etta yüksek sesle güldü. "Ah, Wintrow, sen ne çocuksun," diye haykırdı. Bu sözleri o kadar sevgiyle söyledi ki, Wintrow şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, sen," diye devam etti Etta, Wintrow'un bakışını görünce. "Sana söylediğimden beri kıskançlıktan yeşile döndün, sanki seni yeni bir bebek için terk edecek annem gibi." Kafasını salladı. Aniden kıskançlığının onu memnun edip etmediğini merak etti. "Bazen, sen ve Kennit, tüm erkeklerin aptallığını bir araya getiriyorsunuz. O, katılığı, soğukluğu ve herhangi bir ihtiyacı kabul etmekteki erkekçe isteksizliğiyle; sen ise, benim sana ayırabileceğim her an için yalvaran büyük köpek yavrusu gözlerinle. Senin için ne kadar gurur duyduğumu

sen durana kadar fark etmemiştim." Kız başını ona doğru eğdi. "Eskisi gibi konuş benimle. Ben değişmedim, gerçekten. İçimde bir çocuk büyüyor. Bu bir hastalık ya da delilik değil. Neden bu kadar rahatsız oluyorsun?"

Ne söyleyeceğini bilmeden sözler ağzından döküldü. "Kennit her şeye sahip olacak: gemi, sen, bir oğul. Benim ise hiçbir şeyim olmayacak. Hepiniz birlikte olacaksınız, ben ise hep dışarıda kalacağım."

Kadın şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sen de bunları mı istiyorsun? Gemiye. Bir oğlunu. Beni mi?"

Sesindeki bir şey kalbini çarptırdı. Onun kendisini arzulamasını mı istiyordu? Onda ona karşı en ufak bir sıcaklık var mıydı? Konuşacaktı ve lanetlenirdi. Her şeyi kaybedecekse, en azından söylemeliydi. Onu yanından kovsa bile, en azından bilirdi. "Evet. O şeyleri istiyorum. Gemiye, çünkü o benimdi. Seni ve bir oğlumu, çünkü..." Cesaretini kaybetti. "Çünkü istiyorum," diye bitirdi ve ona baktı. Muhtemelen köpek yavrusu gibi bakıyordu, kendini lanetledi.

"Ah, Wintrow." Kadın başını salladı ve ondan başka yere baktı. "Sen çok gençsin."

"Onun yaşına senden daha yakınım!" diye cevapladı, incinmiş bir şekilde. "Önemli olan konularda değil," diye cevapladı acımasızca.

"Ben sadece Kennit ısrar ettiği için gencim," diye karşılık verdi. "Ve sen de buna inanmaya devam ediyorsun. Ben çocuk değilim Etta, ne de korunaklı bir çırak. Artık değilim. Bu gemide bir yıl geçirmek herhangi bir çocuğu erkek yapar. Ama kimse bana erkek olmamı izin vermezse nasıl erkek olabilirim?"

"Erkeklik, birinin sana izin verdiği bir şey değildir," diye öğüt verdi Etta. "Erkeklik, bir erkeğin kendisi için kazandığı bir şeydir. Sonra da başkaları tarafından kabul edilir." Dikişini almak için eğildi.

Wintrow ayağa kalktı. Çaresizliği öfkeden bir nefes uzaktaydı. Neden onu basmakalıp sözlerle başından savıyordu? "Erkeklik alınır. Anlıyorum." Etta sandalyesinde dikleşirken, Wintrow iki parmağını Etta'nın çenesinin altına koydu ve Etta'nın şaşkın yüzünü kendine doğru çevirdi. Düşünmeyecekti. Düşünmekten bıkmıştı. Eğilip Etta'yı öptü, bunu iyi yaptığını umarak. Sonra, Etta'nın dudaklarını kendi dudaklarının altında hissedince, bu cesur hissiyattan başka her şeyi unuttu.

Kız ondan uzaklaştı, elini ağzına kapattı. Hızlıca nefes aldı. Gözleri çok geniş açılmıştı. Bir an sonra, gözlerinde öfke kıvılcımları parladı. "Erkek olduğunu böyle mi kanıtlayacaksın? Sana dostluk eden Kennit'i ihanet ederek mi?"

"Bu ihanet değildi, Etta. Kennit'le hiçbir ilgisi yoktu. Bu, aramızda olmasını istediğim ama olmayan şeylerle ilgiliydi." Nefes aldı. "Gitmeliyim."

"Evet," diye cevapladı titrek bir sesle. "Gitmelisin."

Kapıda durdu. "Eğer taşıdığın benim oğlum olsaydı," dedi boğuk bir sesle, "bunu ilk bilen ben olurum. Böyle bir sırrı başka bir adamla paylaşmak zorunda kalmazdın. Benim sevincim ve kabulümden emin olurdun. Ben..."

"Git!" diye sertçe emretti ve o da gitti.

Althea. Sevilen bir geçmişten gelen zayıf bir yankı. *Bana geldin.*

"Hayır." Dudaklarının bu kelimeyi söylediğini biliyordu, ama kendi sesini duymuyordu. Uyanmak istemiyordu. Uyanırken iyi hiçbir şey kalmamıştı. Kendini daha da derinlere, uykunun ötesine, bilinçsizliğin ötesine, kirli bedeniyle artık bağlantısı olmayan bir yere ulaşmaya zorladı. Brashen'in hayatta olduğu, birbirlerini sevdikleri ve özgür oldukları bir rüyaya ulaşmaya çalıştı. Onu sevdiği ve bunun farkında bile olmadığı en güzel zamanlara geri döndü, ikisinin de güzel bir geminin güvertesinde çalıştığı ve babasının onu onaylayarak izlediği zamanlara. Ve daha da geriye, çıplak ayakla geminin direklerine tırmanan ya da güneşin altında ön güvertede uzanıp uyuyan ve rüya gören bir figür başıyla rüya gören küçük bir kıza geri döndü.

Althea! Ses sevinçle çınladı. *Beni buldun. Senden asla şüphe etmemeliydim.*

Vivacia? Althea'nın her tarafında onun varlığı vardı, bir kokudan daha güçlü, sıcaklıktan daha yaygın, gerçekliği herhangi bir anıdan daha tatlıydı. Gemisinin varlığı onu kucakladı. Eve dönüş ve veda birbirine karıştı; artık huzur içinde ölebilirdi. Althea kendini bırakmaya zorladı, ama Vivacia onu sevgi ve ihtiyaçla sardı. Althea bu kadar şefkatli davranılmasına dayanamadı.

Onu bir ışık gibi çağırdı ve kararlılığını tehdit etti. O da ondan uzaklaştı. *Bırak beni, canım. Ölmek istiyorum.*

Ben de seninle. Çünkü ben ölümden, bir trajedi, bir iğrençlikten yaratıldım ve burada karanlıkta tutsak olmaktan çok yoruldum. Beni kurtarmak için gelmedin mi, beni ölüme götürmek için bu kadar derine gelmedin mi?

Vivacia'nın şaşkınlığı ve hoş geldin sözleri Althea'yı dehşete düşürdü. Kendi hayatından kaçmak bir şeydi; gemisinin hayatını da aynı anda sona erdirmek bambaşka bir şeydi. Bir dakika önce çok net olan kararları sallandı. Gemiye zayıf bir şekilde iterek, bilincini Vivacia'ninkinden ayırmaya çalıştı. Suistimal edilmiş vücudundan soğukluk yayıldı, ama hayattan uzaklaştıkça geminin derinliklerine doğru gitti.

O kadar aşağıya bastırıldım ki, sanki ölmek üzereyim, gemi de bunu doğruladı. Bırakmayı bilseydim, bırakırdım. Althea, benden her şeyimi aldı. Deniz yok, gökyüzü yok, yüzüme esen rüzgâr yok. Wintrow'a uzanırsam, onu öldüreceğini söylüyor. Kennit beni hiç duyamıyor. Benden tüm farkındalığı kesiyor ve insanları özlediğim için benimle alay ediyor. Ölmeye çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kurtar beni. Öldüğünde beni de yanında götür.

Hayır. Althea kesin bir şekilde yasakladı. Bunu tek başıma yapmalıyım. Sen devam etmelisin.

Gemiden döndü, ama acı çekmeden değil. Bıraktı.

Demek böyle yapılıyor. Kalp yavaşlıyor, nefesler gittikçe kısalıyor. Zehir vücudunu sarar, seni alıp götürür. Ama ben ondan böyle bir rahatlama alamıyorum. Benim gerçek bir kalbim yok, nefes almamak da beni durdurmaz. Beni burada tutuyor, çünkü bildiklerime ihtiyacı var. Ondan kaçamam. Beni burada, karanlıkta yalnız bırakma. Beni de yanına al.

Althea, gemisinin içinden geçip ona yapıştığını hissetti. Bu, bir çocuğun annesinin eteğine yapışmasını hatırlattı. Bağlantıyı kesmeye çalıştı. Vivacia direndi ama Althea kararlıydı. Gemiden uzaklaşmak için gösterdiği çaba, hayatının közlerini harekete geçirdi. Bir yerlerde, vücudu öksürdü. Boğazında acı bir tat belirdi. Nefes almaya çalıştı ve kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Hayır. İsteddiği bu değildi. Mücadele etmek değil, bırakmak istiyordu. Vivacia bunu çok zorlaştırıyordu. *Bırak ölmeme izin ver. Öl ve babam ve ondan önce gidenlerle birlikte senin bir parçan olayım. Sadece senin içinde yaşamaya devam etmeme izin ver. Hayatta benim için artık sevinç kalmadı.*

Hayır. Bana katılmak istemiyorsun. Şu anki halim paylaşmaya değer değil. Hayatı terk edeceksen, tamamen terk etmelisin, benimle birlikte bu karanlıkta mahsur kalmamalısın. Lütfen. Birlikte gidelim.

Soğuk onu sardı. Geminin kararlılığı taş gibiydi: O ölmek istiyordu. Althea dehşete kapıldı. Kendine rağmen, kendi hayatına ve bilincine sımsıkı sarıldı. Hava ciğerlerine girip çıkıyordu. Vivacia'nın onu ölüme takip etmesine izin veremezdi. Onu vazgeçirmeliydi. *Gemi, benim güzel Vivacia'm, neden?*

Neden? Nedenini biliyorsun. Çünkü benim için hayat mahvoldu. Yarından sonra iyi bir şey olamaz.

Bir dalga gibi, geminin işkencesi onu sardı. Kökeninin bilgisi ve şüphelerinin işkencesi Althea'yı parçaladı ve onu bedeninden koparmak üzereydi. Althea inatla hayatına tutunmaya devam etti. Geminin bu şekilde sonlanmasına izin vermeyecekti. Vivacia, Althea'nın iradesine tutunarak ikisini de aşağı çekmeye çalıştı. *Ben ölümden yaratıldım!* diye haykırdı Althea'nın ruhuna.

Hayır! Hayır, değilsin! Althea şiddetle ısrar etti. Geminin yokluğa dalışına karşı savaştı, bunu yapmak kendi unutulma arzusunu engellese de. *Sen yaşamdan ve güzellikten, ailemin yüz yıllık hayallerinden yapılmışsın. Sen rüzgardan, sudan ve uçsuz bucaksız mavi günlerden yapılmışsın. Güzelliğim, gururum, ölmemelisin. Her şey başarısız olursa, karanlık tüm varlığımı yutarsa, en azından sen yaşamaya devam etmelisin.* Kalbini ve zihnini gemisine açtı ve onu anılarıyla doldurdu: Babasının derin gürültülü kahkahası ve ilk kez dümeni kendi elleriyle tuttuğu gururlu an. Güverte kulesi'nden güneşin aydınlattığı manzara, fırtınada dalgalara bakmanın korkunç şiirselliği. *Benimle birlikte son bulamazsın,* diye ısrar etti Althea şiddetle. *Çünkü eğer son bulursan, tüm bunlar seninle birlikte ölür. Tüm bu güzellik, tüm bu hayat. Nasıl ölümden yaratıldığını iddia edebilirsin? Babam sana kendi ölümünü değil, hayatının özetini aktardı. Onun hayatını miras alarak canlanan sen, nasıl ölümden yaratılmış olabilirsin?*

Sessizliğin ötesinde bir durgunluk ikisini de sardı. Althea, bir yerlerde vücudunun iflas ettiğini fark etti. Soğuk ve karanlık düşüncelerini sardı, ama bilincine tutunarak gemisinin teslim olmasını ve devam etme sözü vermesini bekledi.

Peki ya sen? Vivacia aniden sordu.

Ölüyorum, canım. Benim için çok geç. Vücudum zehirlenmiş, ruhum da öyle. Bana iyi bir şey kalmadı.

Bana bile mi?

Ah, kalbim, sen hayatımda her zaman iyi oldun. Althea, hiç şüphelenmediği bir gerçeği keşfetti. Yaşayarak seni geri kazanabilseydim, yapardım. Ama fikrimi değiştirmek için çok geç olduğunu korkuyorum. Althea kendi bedenine dokunduğunda, sadece uyuşukluk ve soğukluk hissetti.

O zaman bu karanlığa mahkum oluyorsun. Çünkü sensiz, onunla savaşıp hayatımı geri almak için ne gücüm ne de iradem var. Beni burada, karanlıkta sonsuza kadar yalnız mı bırakacaksın?

Bir süre tüm düşünceler durdu.

Beni ölüme kadar takip edecek cesaretin var mı, gemici?

Var.

Bu derin yanlışlık Althea'yı sardı. O unutulmaya teslim olmak, kendilerine haksızlık edenlere dünyayı teslim etmek cesaret değildi. Hayattan kaçtığı için aniden utanç duydu. Ölüm her şeyi durdurabilirdi, ama her şeyi düzeltemezdi. Hayatını mahveden kişi yaşamaya devam ederken, gemisini karanlıkta bırakmak anlamına gelse bile ölüme teslim olduğu için kendini aniden hor gördü.

O zaman gerçek cesaretini topla, gemi, ve beni takip et, hayata geri dön. Vücuduna uzandı, ama aniden su altında geçirdiği zamanı hatırladı. O zaman nasıl mücadele ettiğini, buz gibi sudan çıkmak için nasıl çabaladığını. Bu daha kötüydü. Ölümün dalgaları, çaresiz çabalarına hiçbir destek vermiyordu. Kendi vücudu onu reddediyordu.

Nefes alamıyordu. Düzensiz kalp atışları bir kesinti gibi geliyordu. Zamansız karanlıkta, bilincine ulaşmaya çalıştı ama bulamadı. Kendini merkezden uzaklaşırken vücudunu hissetmesi giderek belirsizleşti ve yaşama isteği zayıfladı. Bilinci genişledi ve Vivacia'yı hapseden aynı sınırsız karanlıkta yok olmaya başladı. Althea, güç bulmak için daha fazla çaba sarf etti ama içinde hiçbir şey bulamadı. *Vivacia*, diye yalvardı. *Gemi, yardım et!*

Sessizlik. Sonra, *"Benden kalan her şeyi al. Umarım yeterlidir."*

Gemi, hayır, bekle!

Althea! Hemen güverteye yat!

Babasının tanıdık emri zihninde yankılandı. Refleks olarak vücudu sarsıldı ve düşmeye başladı. Ahşap güverte vücuduna çarptı, tahtalar etine saplandı. Çarpmanın etkisiyle gözleri ve ağzı birden açıldı. Küçük ışıklar. Yıldızlar, porthole'un çevresinde bir daire oluşturmuştu. Sırt üstü yatmış, balık gibi nefes nefese kalmıştı. Yanına döndü ve kustu. Kusmuk acı ve boğucu bir tadı vardı, ağzında pıhtılaşarak burnundan fişkırdı. Refleksi devreye girdi. Hapşırdı ve sonra nefes aldı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Ahşap ve et, uzak bir ses onun için ritmi sayıyordu, Vivacia kalp atışlarını düzenledi. Gemi ona bağlanmıştı, ama bağlantı zayıftı ve hızla kayboluyordu. Yine de, Althea sadece bedenini iyileştirmek için çabalıyordu, kalbini de. *Ah, canım, canım. Sana böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Onu yanlış değerlendirdim. Seni yanlış değerlendirdim. Hatta kendimi bile yanlış değerlendirdim.* Bu düşünce kayboldu.

Althea gözlerini kırptı. Kendini çok kötü hissediyordu. Safra boğazını, ağzını ve ağzının içini yakıyordu. İçinde derin bir acı vardı. Tekrar hapşırdı. Vücudu çalışmaya devam etti. Kendi isteğiyle derin bir nefes aldı, sonra avuçlarını güverteye bastırdı. Acı. Tekrar acı hissetmek, tekrar bir şey hissetmek çok güzeldi.

"Ee, Vivacia," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yaşayacak mıyız?"

Cevap yoktu, avuçlarının altında sadece tahta vardı.

27

ANAHTAR ADASI

Kendi emrine sadık kalan Paragon, gelgitle birlikte yelken açmıştı. Zarif ya da sorunsuz bir seyir değildi, ama yükselen su onu kumdan kaldırdığında, eklemeli halatlar, ham ahşap direklerine yamalı yelkenleri dikti. Tükenmiş mürettebatının yarısı büyük ya da küçük yaralar almıştı ve çoğu morali bozuktu, ama yelken açtılar.

Paragon gemiyi yönlendirdi. Amber henüz yeni yüzünü oyma işine başlamamıştı, gözleri ise hiç yoktu. Yoğun bir çalışma içinde, hedeflerini kabaca belirlemiş, işaretler koymuş ve ölçüler almıştı. Geminin aciliyeti nedeniyle, daha önemli işler bitene kadar bu işi bir kenara bırakmıştı. Gemi körlemesine seyreliyordu, ama yine de kör değildi, çünkü Amber'in gözleri onun gözleriydi.

Amber, korkuluğa yaslanıp rüzgarda saçları dalgalandırarak gördüklerini anlattı. Çıplak elleriyle, geçtiği adaların hissini ona aktardı. Bu, görme değildi, ama o, okyanus ve dağınık adalar hakkındaki hissini onunla paylaşıyordu. Karşılığında, o da onunla paylaştı. Beyaz yılan geminin yanında hızla ilerliyor ve kendi çılgın tarzında gemiyi sürükliyordu. Paragon, onun içindeki ejderhaları uyandırmaya çalıştığını düşünüyordu, ama ejderhalar zaten uyanmıştı ve her geçen gün daha da güçleniyorlardı. Düşünceleri onun düşünceleriyle karışıyordu. Ejderhalar onun aracılığıyla Amber'e ulaşıyor ve onu değiştiriyorlardı. Onlar ona dönüşüyordu, o da onlara dönüşüyordu.

"Uçuyoruz," diye mırıldandı Amber. Acı bir yağmur yüzüne çarptı ve dağınık saçlarını ıslattı. Gözlerini kocaman açarak önüne baktı ve onunla birlikte, bir zamanlar gördüğü gibi bu adaları hayal etti.

"Bir zamanlar uçtum. Ama o zamanlar bunlar ada değildi, dağların zirveleriydi. İlk sıradağlara Büyük İç Duvar diyorduk. Onun ötesinde Ovalar vardı, sonra da Deniz Dağları, huzursuz ve gürültülü bir yer. Bazı

dağlar dumanlar çıkarır, sıvı taşlar kusar, yazları kışa, günleri alacakaranlığa çevirirdi. Ama şimdi hepsi sular altında. Deniz Dağları'nın tepeleri, sizin Kalkan Duvarı ve Yaşlı Kadın Adası gibi adlarla anılan yerler. Şu anda geçtiğimiz adalar, Büyük İç Duvar'ın batık tepeleri."

"Böyle anlatınca, gözümde canlanıyor."

"Mm. Ama şimdi onları Igrot'un gördüğü gibi, Lucto Ludluck'un gördüğü gibi görmemiz gerekiyor. O, Sedge Ludluck'un oğluydu. Korsan Adaları'ndaki herkes ona Şanslı Ludluck derdi. Kennit ise Şanslı'nın oğluydu. O da bu ismi kendine aldı." Paragon bir süre sessiz kaldı, zihni yıllar öncesine gitti. "Şans. Bu onun için her zaman çok önemliydi."

Amber dikkatli bir şekilde konuştu. "Althea bana senin geçmişini anlatırken, Bingtown'dan Sedge Ludluck ile birlikte ayrıldığını söylemişti."

"Lucto, Sedge'in en büyük oğluydu. Babasıyla birlikte denize açıldı, ama aralarında sürekli gerginlik vardı. Sedge'in hayal gücü bir taş kadar kısıtlıydı. Ucuz alıp pahalı satardı. Bu, Ludluck ailesinin tek ahlak kuralıydı. Adamlarına mümkün olduğunca az para verirdi ve onlara karşı çok acımasız olduğu için mürettebatını sık sık değiştirirdi. Onların hayatları, onun için yüklerinden daha değersizdi. Hayatın farklı olabileceğini hiç düşünmezdi. Beni korkutmam, çünkü benim neler yapabileceğimi hayal edemiyordu.

Oğlu Lucto ise farklıydı. Hayatın zevklerini tadını çıkaran, hayalperest bir gençti. Bingtown'un gelenekleri ve görgü kuralları onu boğuyordu. Sedge'i Korsan Adaları'nda küçük bir yan iş yapmaya ikna eden Lucto'ydu. Lucto, kanunsuz insanlarla iyi geçinme yeteneğine sahipti. Onların arasında rahat davranırdı ve onlar da onu severdi. Ailenin servetinin yeniden artmasına yardımcı oldu. Bu, babasını çok memnun etti. Oğlunu ödüllendirmek için, çok saygın bir tüccarın küçük kızıyla iyi bir evlilik ayarladı. Ancak Lucto'nun bir kalbi vardı ve o kalp çoktan Korsan Adaları'ndan bir kıza aitti. Babası Divvytown'da pazarlık masasında aniden öldüğü gün, Lucto yirmi iki yaşındaydı. Lucto babasının yasını tuttu, ama Bingtown'a dönüp kendisi için planlanan kasvetli hayata geri dönmek için yeterli değildi. Babasını karaya gömdü ve bir daha eve dönmedi. Mürettebat onu takip etmekten memnundu, çünkü o da onlar kadar viski severdi ve viskiyi cömertçe dağıtırdı. Cömert bir delikanlıydı, ama olması gerektiği kadar temkinli değildi.

. Korsan Adaları'ndan bir kızla evlendi ve kendi küçük dünyasında bir kral gibi yaşayacağına yemin etti.

Paragon kendi kendine başını salladı. "İyi ticaret yaptı ve lüks bir hayat sürdü. Kendisi ve adamları için gizli bir sığınak kurdu. Dünyasını güvende tutmak için mürettebatının iyi niyetine güvendi. Ama her zaman aç adamlar vardır, iyi talih payı bile yetmeyen adamlar. Ve bunlardan biri Igrot'u Lucky'nin dünyasına getirdi. Igrot, diğer adamların hayal bile edemeyeceği şeyleri yapan korsan olarak ün salmıştı. Lucky'ye ticaret ve korsanlıkta ortak olacakları yalanını söyleyerek geldi. Lucto ona inandı. Ama ittifaklarını kutlarken Igrot ona sırtını döndü. Beni boyun eğdirmek için babamı hapsetti, beni kontrol etmek için Kennit'i rehin aldı ve diğerlerine zarar vermesinden korktuğumuz için hepimiz ona itaat etmek zorunda kaldık. Annemin dilini kesti..."

"Paragon, Paragon." Amber'ın sesi nazikti ama acil bir tonu vardı. "Baban değil. Kennit'in. Annen değil. Kennit'in."

Gemi yağmurun altında acı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sen var olmayan çizgiler çiziyorsun. Anlamadığın şey bu, Amber. Paragon'la konuştuğunda, benim içimde saklı olan insan anılarıyla konuşuyorsun. Kennit ve ben kendimizi öldürdüğümüzde, bu bizim intiharımızdı."

"Bu benim asla anlayamayacağım bir şey," dedi Amber alçak sesle. "Bir insan kendini bu kadar nefret edebilir ki, kendi kendini öldürmeye razı olur?"

Gemi başını salladı ve yağmur saçlarından sıçradı. "Bu senin hatan. Kimse kendi ölümünü istemez. Ben sadece geri kalan her şeyin durmasını istedim. Bunu başarmanın tek yolu, dünya ile kendim arasına ölümü koymaktı."

Aniden kör yüzünü bir adaya çevirdi. "Orada. Şu."

"O Key Adası mı?" Kadının sesi inanamayan bir tondaydı. "Paragon, oraya inecek yer yok. Ada, ağaçlarla kaplı bir kale gibi suyun içinden dik olarak yükseliyor."

"Hayır, orası Anahtar Adası değil. Orası Anahtar Deliği Adası. Bu ana kanaldan bakıldığında diğer adalar gibi görünüyor. Ama ana kanaldan çıkıp

ve adanın etrafını dolaşırsan, o duvarda bir açıklık göreceksin. Ada hilal şeklinde, neredeyse kapalı. Hilalin içine girene kadar, umutsuz bir koy gibi görünüyor. Ama Anahtar Deliği Adası bir koyu çevreliyor. Anahtar Deliği Adasının içinde, koyda daha küçük bir ada var. Anahtar Deliğindeki Anahtar. Anahtar Adasının arka tarafında, demirlemek için uygun bir koy var. Eskiden bir iskele ve bir rıhtım vardı, ama sanırım çoktan yıkılmış. Hedefimiz orası.

Brashen dümenin başındaydı. Amber'ın kolunun geniş hareketini gördü ve işaret ettiği adayı gördüğünü başıyla onayladı. Korsan Adaları'nın bu bölgesi, dalgalardan keskin bir şekilde yükselen küçük adacıklarla doluydu; bu ada da diğerlerinden farklı görünmüyordu. Paragon, bu adayı bu kadar özel kılan şey hakkında çok ketum davranmıştı. Brashen'in ruhunun alaycı kısmı ona güldü, ancak yine de mürettebata emirlerini bağırdı ve onlar ıslak yelkenleri değiştirirken, gemiyi döndürmek için dümeni çevirdi. Sabit rüzgar daha önce onlara yardımcı olmuştu. Şimdi Paragon'u Amber'ın gösterdiği yere götürmek için uzun ve yorucu bir dizi manevra yapmaları gerekecekti. Azalmış mürettebat, sınırlarının sonuna gelmişti. Ambarlar suyla dolduğunda, yiyeceklerin çoğu bozulmuştu. Ağrılı yaralar, az ve tekdüze beslenme ve çok az kişiyle gemiyi idare etmenin yorucu görevleri, moral bozucu olmaya yetiyordu. Ama Brashen'in niyetinin, bir kez daha Kennit ile savaşmak olduğunu biliyorlardı ve kendilerini ölüme atmak gibi bir niyetleri yoktu. Denizcilik becerileri hem isteksiz hem de özensiz hale gelmişti. Gemi kendisi bu kadar aceleci olmasaydı, bu görev umutsuz olurdu.

Clef, yağmura karşı mavi gözlerini kısarak kaptanın yanına koştu. Çocuk yaralarından büyük ölçüde iyileşmiş görünüyordu, ancak hala yanık kolunu koruyordu. "Efendim! Amber, geminin adanın rüzgâr altı tarafında bir açıklık aramamızı söyledi. Oradan adanın içine bir koy açılıyor ve koyun içinde bir ada var. O ada da rüzgârlı tarafında iyi bir demirleme yeri var. Paragon oraya demirlememizi söyledi."

"Anladım. Sonra ne olacak?" Soru retorikti. Clef'in cevap vermesini beklemiyordu.

"Eğer şanslıysak, orada yaşayan yaşlı kadın hala hayatta olacakmış. Onu rehin almalıyız, efendim. O, Kennit'in anahtarı. Onu geri almak için her şeyi vermeye hazır. Althea'yı bile." Çocuk uzun bir nefes aldı, sonra patladı: "O, Kennit'in annesi. Gemidekiler öyle diyor."

Brashen kaşlarını kaldırdı. Bir an sonra kendini topladı. "Bunu kendine saklasan iyi olur, evlat. Cypros'a dümeni biraz devralsın de. Amber'ın bana anlatacaklarını kendim dinleyeceğim."

Brashen, Key Adası'nın demirleme yerini bulduğunda yağmur hafifledi, ama günün bulutlu havasını yararak çıkan güneş bile onu neşelendiremedi. Paragon'un tahmin ettiği gibi, çökmüş bir iskele körfeze uzanıyordu, ama zaman, iskelenin kazıklarını sallamış ve tahtalarını aralık bırakmıştı. Düşen çapanın çıkardığı ses, adanın kış huzurunu bozmuş gibiydi. Ancak Brashen, iskelenin üzerindeki sessiz ormanlık tepeye bakarken, bu tür önlemlerin muhtemelen gereksiz olduğunu düşündü. Bir zamanlar burada insanlar yaşamışsa, onların tek izi bu harap iskele kalmıştı. Hiç ev görmedi. İskelenin sonunda, ağaçların arasında kaybolan, otlarla kaplı bir yolun girişi vardı.

"Pek bir şeye benzemiyor." Clef, kaptanının düşüncelerini dile getirdi.

"Hayır, öyle. Yine de buradayız, etrafa bir bakalım. Geminin botuyla karaya çıkalım, o iskeleye güvenmiyorum."

"Biz mi?" Clef sırtarak sordu.

"Biz. Amber'ı Paragon ve birkaç adamla gemide bırakacağım. Geri kalan mürettebatı da yanımda götürüyorum. Gemiden bir süre uzaklaşmak onlara iyi gelecektir. Belki burada avlanabilir ve taze su bulabiliriz. Bir zamanlar burada insanlar yaşamışsa, ada onların bazı ihtiyaçlarını karşılamış olmalı." Clef'e, yokluğunda gemiyle kaçmamaları için mürettebatın çoğunu götürdüğünü söylemedi.

Mürettebat moralsiz bir şekilde toplandı, ancak karaya çıkma ihtimaliyle neşelendi. Kimlerin gemide kalacağını kurayla belirledikten sonra, geri kalanlara botlara binmelerini emretti. Bazıları avlanıp yiyecek arayacak, seçilmiş bir avuç kişi ise onunla birlikte yola çıkacaktı. Adamlar botları hazırlarken, o sahte bir kayıtsızlıkla Paragon'a doğru yavaşça yürüdü. "Bana ne beklemem gerektiğini söylemek ister misin?"

"Başlangıçta biraz yürüyüş yapacaksınız. Lucto, küçük krallığının sudan kolayca görünmesini istemiyordu. Kennit'in yol hakkındaki anılarını biliyorum. Yokuş yukarı çıkacaksınız, ama tepeye ulaşıp aşağı inmeye başladığınızda dikkatli olun. Yol önce bir meyve bahçesinden geçiyor, sonra da yerleşkeye varıyor. Büyük bir ev ve bir sıra küçük kulübe vardı. Lucto, mürettebatına iyi bakıyordu

adamlarına iyi bakardı; daha mutlu zamanlarda, Igrot çoğunu katletmeden önce, eşleri ve çocukları burada yaşıyordu. Geri kalanları köle olarak götürdü."

Paragon durakladı. Kör bir şekilde adaya baktı. Brashen bekledi. "Buradan son ayrıldığımda annem hayattaydı. Lucto ölmüştü. Igrot oyunlarını çok ileri götürmüş ve babam ölmüştü. Biz ayrıldığımızda annem tek başına terk edilmişti. Sanırım bu Igrot'u eğlendirmişti. Ama Kennit ona geri döneceğine yemin etmişti. O yemini tutacağına inanıyorum. Annem cesur bir kadındı. O kadar hırpalanmış olsa bile yaşamayı seçecekti. Hala hayatta olabilir. Onu bulursan... bulduğunda ona hikayeni anlat. Ona karşı dürüst ol. O bunu hak ediyor. Onu almaya neden geldiğini söyle. Geminin çocuksu sesi aniden boğuldu. "Onu korkutma ya da incitme. Hayatında yeterince acı çekti. Bizimle gelmesini söyle. Bence isteyerek gelebilir."

Brashen derin bir nefes aldı ve geminin planının kötücül yönüyle yüzleşti. Bu onu utandırdı. "Elimden geleni yapacağım," diye Paragon'a söz verdi. Elinden gelenin en iyisini. "En iyisi" kelimesi, yaşlı bir kadını kaçırıp takas etmek gibi bir göreve uygulanabilir miydi? Öyle düşünmüyordu, ama Althea'yı sağ salim geri getirmek için bunu yapacaktı. Kendini teselli etmeye çalıştı. Ona zarar gelmeyeceğinden emin olacaktı. Kennit'in annesinin korsanlardan korkacak bir şeyi yoktu elbette.

Planın en büyük eksikliğini dile getirdi. "Ya Kennit'in annesi... artık hayatta değilse?"

"O zaman bekleriz," dedi gemi. "Er ya da geç buraya gelecektir."

Bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

Brashen, silahlı adamlarını çalılarla kaplı patikadan yukarı doğru yönlendirdi. Ayaklarının altında düşen yapraklar kalın bir tabaka oluşturmuştu. Yukarıda, çıplak ve yapraklı dallar sabah yağmurunun damlalarını damlatıyordu. Kemerinin bir tarafında bir kılıç asılıydı ve iki adamı yaylarını hazır tutuyordu. Bu önlem, hayal edilen bir direnişten çok, ayak izleri ve dışkıları her yerde olan domuzlara karşıydı. Paragon'un dediğine göre, kadın hala hayattaysa, muhtemelen burada yalnız yaşıyordu. Kadın kızgın olur mu diye merak etti. Bir insan tamamen izole bir şekilde ne kadar süre akıl sağlığını koruyabilir?

Tepenin zirvesine ulaştılar ve diğerk taraftan aşağı inmeye başladılar. Ağıaçlar yine aynı kalınlıktaıdı, ancak büyük kütükler bu tepenin bir zamanlar kereste için kesildiğini gösteriyordu. O zamandan beri orman burayı geri almıştı. Tepenin dibinde bir meyve bahçesine çıktılar. Brashen, ıslak çimlerin arasında ilerlerken çimleri uyluklarına kadar ıslattı. Adamları onu çıplak dallı meyve ağaçlarının arasından takip etti. Bazı ağaçlar devrilmiş halde yerde uzanıyordu. Diğerleri ise ıslak siyah dallarını birbirine dolayarak başlarının üzerinde uzanıyordu.

Ancak bahçenin ortasına gelindiğinde, ağaçların geniş dalları mevsimsel budama izleri gösteriyordu. Çimler ezilmişti ve Brashen havada hafif bir odun kokusu aldı. Artık karışık ağaçların gizlediğini şeyi görebiliyordu. Beyaz badanalı büyük bir ev, ekili arazilerin kenarlarında sıralanan kulübelerle çevrili olarak vadiyi domine ediyordu. Durdu ve adamları da onunla birlikte durarak şaşkınlıkla mırıldandılar. Bir ahır, çiftlik hayvanlarının olduğunu gösteriyordu; gözlerini karşı yamaçta otlayan tek başına koyun ve keçilere kaldırdı. Bu, tek bir kişinin yapabileceğini iş değildi. Burada insanlar vardı. Çatışma çıkacaktı.

Arkasından gelen adamlara baktı. "Beni izleyin. Mümkünse konuşarak halletmek istiyorum. Gemide bizimle gelmeye razı olduğunu söylemişti. Umarım öyledir."

O konuşurken, bir çocuk taşıyan bir kadın kulübelerden birine doğru kaçtı ve kapıyı arkasına çarptı. Bir saniye sonra kapı tekrar açıldı. İri bir adam kapının eşiğine çıktı, onları gördü ve kulübenin içine geri çekildi. Tekrar ortaya çıktığında elinde bir oduncu baltası vardı. Onlara bakarken baltayı kararlı bir şekilde kaldırdı. Brashen'in okçularından biri yayını kaldırdı.

"Aşağı," diye emretti Brashen alçak sesle. Barışçıl niyetini göstermek için kollarını genişçe açtı. Kulübenin yanındaki adam etkilenmiş görünmüyordu. Arkasında ortaya çıkan kadın da öyle. Artık kucağında bebek yerine büyük bir bıçak vardı.

Brashen zor bir karar verdi. "Yaylarınızı indirin. Beni takip edin, ama yirmi adım geride kalın. Ben emretmedikçe kimse ok atmasın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, efendim," diye cevapladı bir adam, diğerleri ise şüpheyile mırıldandılar. Barışçıl müzakereye yönelik son çabası, onların zihinlerinde hâlâ tazeydi.

akıllarından silinmemiştii.

Brashen kınındaki kılıcını iki yana açarak kulübenin yanındaki insanlara seslendi. "Aşağı iniyorum. Size zarar vermeyeceğim. Sadece sizinle konuşmak istiyorum." İleri doğru yürümeye başladı.

"Olduğun yerde dur!" diye bağırdı kadın. "Oradan konuş bizimle!"

Brashen, ne yapacaklarını görmek için birkaç adım daha attı. Adam, baltasını hazırlayarak ona doğru geldi. İri yarı bir adamdı, geniş yanakları kulaklarına kadar dövmele. Brashen, kavgalardan bu tip adamları tanırdı: Çok iyi dövüşmezlerdi ama öldürmeleri zordu. İçinde bir his, bunu yapamayacağını söylüyordu. Kulübede bakımsız bir bebek ağılarken kimseyi öldüremezdi. Althea bile bunu ondan istemezdi. Başka bir yolu olmalıydı.

"Ludluck kadını!" diye bağırdı. Paragon'un ona annenin adını söylemiş olmasını diledi. "Lucky'nin dul eşi. Onunla konuşmak istiyorum. Bu yüzden buraya geldik."

Adam tereddütle durdu. Kadına baktı. Kadın çenesini kaldırdı. "Burada sadece biz varız. Gidin ve buraya geldiğinizi unutun."

Demek ki kadın durumun aleyhlerine olduğunu biliyordu. Adamları etrafa dağılırsa, onları kulübede kapana kıştırabilirlerdi. Avantajını kullanmaya karar verdi.

"Aşağı iniyorum. Sadece doğruyu söylediğini görmek istiyorum. Eğer burada değilse, gideriz. Kan dökülmesini istemiyoruz. Sadece Ludluck adlı kadınla konuşmak istiyorum."

Adam kadına bir bakış attı. Brashen, kadının duruşunda tereddüt gördü ve umutlandı. Kılıcından uzak tutarak, Brashen yavaşça eve doğru yürüdü. Yaklaştıkça, adada tek başlarına olmadıklarından şüphelenmeye başladı. En az bir kulübenin kapısına giden iyi bir patika vardı ve bacasından duman yükseliyordu. Kadının başının çok hafif bir hareketi onu uyardı. Tam o sırada, ince yapılı genç bir kadın ağaçtan atladı. Çıplak ayak ve silahsızdı, ama öfkesi onun silahıydı.

"Haydutlar. Haydutlar. Pis haydutlar!" diye bağırarak yumrukları ve tırnaklarıyla saldırdı. Adam, yüzünü tırnaklarından korumak için kolunu kaldırdı.

"Ankle! Hayır! Hayır, dur, kaç!" diye bağırdı diğer kadın. Bıçağını havaya kaldırmış, ağır adımlarla onlara doğru koştu, adam da bir adım arkasında.

"Biz köle tüccarı değiliz!" dedi adam, ama Ankle daha da şiddetle üzerine saldırdı. Adam ondan uzaklaşmak için eğildi, sonra geri dönüp onu belinden yakaladı. Bir eliyle kadının bileğini tutmayı başardı. Kadın diğer eliyle adamın saçlarını tırmalayıp çekmeye devam etti, ta ki adam onu da yakalayana kadar. Öfkeli bir kediye kucaklamak gibiydi. Çıplak ayakları onun bacaklarına vururken, omzunu ısıırıyordu. Yeleği kalındı, ama kadının saldırısının vahşiliğini azaltamıyordu. "Dur!" diye bağırdı ona. "Biz köle tüccarı değiliz. Sadece Kennit Ludluck'un annesiyle konuşmam lazım. Hepsi bu."

Kennit adını duyunca, kollarındaki kızın gücü kesildi. Adam bu anı fırsat bilip onu bıçaklı kadına doğru itti. Kadın onu bir koluyla yakaladı ve arkasına aldı. Axeman'ın hücumunu durdurmak için elini kaldırdı.

"Kennit mi?" diye sordu. "Seni buraya Kennit mi gönderdi?"

Onu düzeltmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. "Annesi için bir mesajım var."

"Yalancı. Yalancı. Yalancı!" Kız öfkeyle zıplamaya başladı ve dişlerini ona gösterdi. "Öldür onu, Saylah. Öldür onu. Öldür onu." Brashen, ilk kez kızın aklının başında olmadığını fark etti. Balta adam, onu sakinleştirmek için dalgın bir şekilde elini omzuna koydu. Bu harekette babacan bir tavır vardı. Kız sakinleşti, ama ona yüzünü buruşturmaya devam etti. Aralarında hiçbir bakış alışverişi olmadı; kadın açıkça düşünüyordu ve artık burada kimin sözünün geçtiğini anladı.

"Hadi," dedi Saylah sonunda, kulübeyi işaret ederek. "Ankle, koş ve annemi çağır. Onu korkutma, sadece Kennit'ten bir adamın mesajı olduğunu söyle. Hadi." Brashen'e döndü. "Adamım Dedge burada durup adamlarını izleyecek. Eğer biri kıpırdar, seni öldürürüz. Anladın mı?"

"Elbette." Adamlarına döndü. "Orada kalın. Hiçbir şey yapmayın. Hemen dönerim."

Birkaç kişi başını sallayarak kabul etti. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Ankle koşmaya başladı. Hasat edilmiş bahçeyi geçerken ayakları toprağı sıçratıyordu. Dedge kollarını göğsünde kavuşturdu ve Brashen'in adamlarına öfkeyle bakmaya başladı. Brashen kadınla birlikte gitti.

Bir horozun ötüşü gri öğleden sonrayı bozdu ve onu irkitti. Aniden, hesaplarını tamamen yanlış mı yaptığını merak etti. Sürülmüş toprak, tavuklar, koyunlar, keçiler, domuzlar... Bu ada, büyük bir yerleşim yeri için yeterliydi. "Acele et," diye bağırdı Saylah.

Kulübenin kapısında önüne geçti. İçeri girer girmez, yüksek sesle ağlayan bir bebeğı kucaklayıp kendine çekti, bıçağını hala hazır tutuyordu. "Otur," diye emretti.

Oturdu ve odayı merakla inceledi. Mobilyalar, beceriden çok zamana sahip insanları yansıtıyordu. Masa, sandalyeler, köşedeki yatak kendi elleriyle yapılmış gibi görünüyordu. Her şey zarif olmasa da sağlamdı. Kendi çapında rahat bir odaydı. Ocakta küçük bir ateş yanıyordu ve soğuk bir günün ardından sıcaklık için minnettar olduğunu hissetti. Bebek annesinin kollarında sakinleşti. Kadın, çocuklarını kucağında sallayan kadınların evrensel hareketini yapmaya başladı.

"Güzel bir eviniz var," dedi aptalca.

Kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Yeterince iyi," dedi isteksizce.

"Ve ikimizin de gördüğü birçok yerden daha iyi, eminim." "Doğru," diye kabul etti kadın.

En iyi Bingtown tavırlarını takındı. Ev sahibesi gelene kadar ev sahibesini beklerken, ev sahibesinin misafirperverliğine güveniyormuş gibi oturmaya çalıştı. "Burası bir çocuğı büyütmek için iyi bir yer. Koşup oynamak için bolca yer var, keşfedilecek çok şey var. Sağlıklı görünüyor, çok geçmeden tüm adayı dolaşır hale gelir."

"Muhtemelen," diye kabul etti kadın, bir anlığına bebeğın yüzüne bakarak.

"Kaç yaşında, bir yaşında mı?" Brashen, rastgele bir tahminde bulundu.

Bu, kadının yüzüne bir gülümseme getirdi. "Daha yeni." Saylah bebeğı sevgiyle okşadı. "Ama bence yaşına göre büyük."

Kapının dışından gelen bir ses onu tekrar uyanıklığa getirdi, ama Brashen, kadının güvensizliğini biraz olsun gidermiş olabileceğini umdu. Ankle başını odaya soktuğunda, rahat bir duruş sergilemeye çalıştı. Kadın ona öfkeyle baktı ve parmağıyla onu işaret etti. "Haydut. Yalancı," diye bağırdı.

"Ankle, dışarı çık," diye emretti Saylah. Genç kadın geri çekildi ve Brashen kapının dışından tuhaf bir mırıldanma duydu. Yaşlı bir kadın içeri girdiğinde, bir bakışta onun aradığı kişi olduğunu anladı. Kennit annesinin gözlerine sahipti. Başını sorgulayıcı bir şekilde ona doğru eğdi. Bir kolunda sepet taşıyordu; içinde geniş şapkalı kahverengi mantarlar parıldıyordu.

Saylah'a sorgulayıcı bir ses çıkardı, Saylah ise bıçağını Brashen'e doğru sapladı. "Koydan altı adamla birlikte geldi. Kennit'ten sana bir mesaj getirdiğini söylüyor. Ama seni Lucky'nin dul eşi, Ludluck kadını olarak sordu."

Yaşlı kadın Brashen'e inanamayan bir bakış attı. Abartılı bir şaşkınlık hareketi ile kaşlarını kaldırdı ve bir şeyler mırıldandı. Dilinin olmaması işleri hiç de kolaylaştırmayacaktı. Saylah'a bakarak en iyi nasıl devam edeceğini düşündü. Paragon ona dürüst olmasını söylemişti, ama bu tanıkların önünde de mi demekti?

Derin bir nefes aldı. "Beni buraya Paragon getirdi," dedi sessizce.

Kadının şokuna hazırlıklı olmalıydı. Kennit'in annesi olduğu yerde sendeledi, sonra masanın kenarına tutundu. Saylah bir haykırış attı ve yaşlı kadını desteklemek için öne çıktı.

"Yardıma ihtiyacımız var. Paragon senin bizimle gelmeni ve Kennit'i görmeni istiyor."

"Onu adadan götüremezsiniz! Tek başına olmaz!" Saylah öfkeyle bağırdı.

"İstediği kişiyi getirebilir," dedi Brashen pervasızca. "Ona zarar vermeyeceğiz. Size bunu söylüyorum. Onu Kennit'e götürmek için buradayım."

Kennit'in annesi yüzünü kaldırdı ve Brashen'e baktı. Nazik mavi gözleri keskin bakışlarıyla onu deldi. Paragon'dan bahseden kimsenin Kennit'ten gelmediğini biliyordu. Ona zarar vermek istese de istemese de

onu tehlikeye atacağını biliyordu. Gözleri eski bir şehit gözleriydi, ama uzun bir bakışla onun gözlerine kararlılıkla baktı. Başını salladı.

"Seninle gideceğini söylüyor," diye gereksiz bir şekilde Saylah ona bilgi verdi.

Kennit'in annesi kadına başka bir işaret yaptı. Dövmeli kadın şaşkın görünüyordu. "Onu mu? Onu yanına alamazsın."

Kennit'in annesi dik durdu ve vurgu yapmak için ayağını yere vurdu. Yine garip bir işaret yaptı, elini döndürdü. Saylah, Brashen'e sertçe baktı. "Onun istediği kişiyi getireceğinden emin misin? Mesajın bir parçası da bu muydu?"

Brashen, neye bulaştığını merak ederek başını salladı. Şimdi kendisiyle çelişmek çok tehlikeliydi. Yaşlı kadının gözlerine baktı. "Paragon sana güvenmemizi söyledi," dedi.

Kennit'in annesi bir anlığına gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, gözyaşları ile dolmuştu. Sertçe başını salladı, sonra ondan uzaklaşıp diğer kadına döndü. Ona hızlıca bir şeyler söyledi, sözlerini el işaretleriyle pekiştirdi. Diğer kadın tercüme ederken kaşlarını çatı. "Toplaması gereken birkaç şey var. Sen koya geri dön, biz oraya geleceğiz."

Bu kadar kolay olabilir miydi? Soluk mavi gözlere bir kez daha baktı ve kadın ona kararlı bir şekilde başını salladı. Kendi bildiği gibi yapmak istiyordu. Pekala.

"Orada seni bekleyeceğim," dedi ciddi bir sesle. Ayağa kalktı ve resmi bir şekilde eğildi.

"Bir dakika," diye uyardı Saylah. Kafasını kapıdan dışarı çıkardı. "Ayak bileğin! Onu bırak! Annem onu koya geri göndermemizi söyledi. Eğer ona vurursan, sana kemerle vururum. Ciddiyim!"

Kapının hemen dışında, ağır bir odun parçası küçümseyerek yere atıldı.

Dövmeli kadın daha fazla emir verdi. "Koş, Dedge'e annemin onu geçmesine izin vermemizi söylediğini söyle. Her şeyin yolunda olduğunu söyle. Hadi, git şimdi."

Brashen kızın koşarak uzaklaşmasını izledi. Kapıdan dışarı adım atsaydı, kız onu kafasına vururdu. Bu düşünceyle omurgasında bir ürperti hissetti.

"Onu zincirlediklerinden beri hiç iyi değil, ama giderek iyileşiyor. Elinde değil!" Kadın son sözleri, sanki Brashen onu eleştirmiş gibi savunmacı bir tavırla söyledi.

"Onu suçlamıyorum," dedi sessizce ve suçlamadığını fark etti. Brashen kızın koşmasını izledi. On altı yaşından büyük olamazdı. Dedge'e doğru koşarken topallaması çok belirgindi. Dinledi, sonra Saylah'a başıyla selam vererek mesajı onayladı.

Brashen bir kez daha selam vererek kulübeden çıktı. Ankle, yanlarından geçerken ona yüzler yaptı ve çılgınca ve müstehcen hareketler yaptı. Dedge tek kelime etmedi. Gözleri Brashen'den hiç ayrılmadı. Brashen geçerken ona ciddi bir şekilde başını salladı, ama adamın yüzü ifadesiz kaldı. Kennit'in annesinin onu da yanına almayı planladığını duyduğunda Dedge'in ne söyleyeceğini veya ne yapacağını merak etti.

"Ee, ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Amber.

Brashen omuz silkti. Hemen gemiye dönüp her şeyi anlatmıştı. Adamları, mızraklarla avladıkları iki tüylü domuzu sevinçle parçalarken bulmuştu. Daha uzun süre avlanmak istemişlerdi, ama o tüm mürettebatın gemiye dönmesi konusunda ısrar etmişti. Herhangi bir hileye karşı risk almayacaktı.

Paragon, onun anlatımı boyunca sessiz kalmıştı. Amber düşünceli görünüyordu. Şimdi gemi konuştu. "Korkma. O gelecek." Sanki yüzündeki ifadeleri görmelerinden utanmış gibi yüzünü çevirdi. "O da Kennit'i benim kadar seviyor."

Sanki sözleri onu çağırmış gibi, Brashen gölgeli patıkada bir hareket gördü. Bir saniye sonra, Kennit'in annesi sahile çıktı. Paragon'a baktı ve elleri dilini tutan ağzına gitti. Ona bakakaldı. Dedge onun arkasında geldi. Omzunda bir çuval taşıyordu; boş elinde zincirin ucunu tutuyordu. Zincirin ucunda, uzun saçlı, solgun, bir odun yığını kadar zayıf, harap bir adam sürünerek geliyordu. Zincirli adam ışığa bakmaktan kaçındı, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"O ne?" Amber dehşetle sordu.

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diye cevapladı Brashen.

Arkalarına Saylah geldi, elinde patates ve şalgam dolu bir el arabası itiyordu. Sebzelerin üzerinde birkaç bağlanmış horoz yüksek sesle gıdaklıyordu. Amber ne olduğunu hemen anladı. Ayağa fırladı. "Takas için verebileceğimiz bir şeyler var mı bakayım. Cömert miyiz, cimri mi?"

Brashen omuzlarını silkti. "Sen karar ver. Fazla bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, ama kendileri yapamayacakları her şey onları mutlu eder herhalde."

Sonunda, tüm değişim kolayca gerçekleşti. Kennit'in annesi gemiye getirildi ve hemen baş güverteye gitti. Yanında bir kanvas paket taşıyordu. Zincirli adamı gemiye almak daha zordu. Merdiveni tırmanamadı; sonunda, kargo gibi gemiye çekilmek zorunda kaldı. Güverteye çıktıktan sonra, bir yığın halinde kıvrılıp, hafifçe inleyerek kıvrıldı. Yaralı ön kollarıyla başını koruyordu, sanki her an bir darbe bekliyormuş gibi. Brashen, o kadar uzağa gelmek için tüm gücünü harcadığını tahmin etti. Amber, ticaretinde aşırı cömert davrandı ve geminin alet sandığından ayırabileceğini düşündüğü iğneler, aletler ve bağlama malzemelerinin yanı sıra, ölen mürettebatın deniz sandıklarından kıyafet ve kumaşlar da verdi. Brashen, ölülerin eşyalarıyla yaşayanlar için yiyecek almayı düşünmemeye çalıştı, ama mürettebat bundan rahatsız görünmüyordu ve Saylah çok sevindi. Amber'ın cömertliği, onun düşmanlığını ve şüpheciliğini büyük ölçüde ortadan kaldırdı.

"Anneme iyi bakacak mısın?" diye sordu ayrılırken.

"Çok iyi bakacağım," diye söz verdi Brashen içtenlikle.

Saylah ve Dedge, kıyıda onların ayrılışını izledi. Brashen, demir kaldırılırken Kennit'in annesinin yanında, geminin baş tarafında duruyordu. Kennit, annesini bu kadar kolay teslim ettiklerini öğrendiğinde adadakilere nasıl davranacağını merak etti. Sonra yaşlı kadına baktı. Kadın sakin ve vicdanı rahat görünüyordu. Belki o da öyle olabilirdi. Amber'e döndü. "Althea'nın eşyalarını birinci zabitin kamarasına taşı. Annemi oraya yerleştireceğiz. Ve o zavallı adamın zincirlerini kesip onu besle. Onu neden yanında getirdiğini sadece Sa bilir, ama eminim bir nedeni vardır."

"Eminim vardır," dedi Amber o kadar tuhaf bir ses tonuyla ki, Brashen onun görevine koşarak gitmesine sevindi.

Çapa kaldırılırken ve Brashen emirlerini verirken, Kennit'in annesi baş güvertede yerini korudu. Mürettebat görevlerine giderken başını çevirmesi ve onaylayarak başını sallaması, geminin işleyişine aşina olduğunu gösteriyordu. Paragon hareket etmeye başladığında, başını kaldırdı ve damarlı elleri, gururlu bir annenin oğlunun omuzlarına hafifçe vurur gibi, geminin baş tarafındaki korkuluğa dokundu.

Rüzgâr Paragon'u sürükleyip koydan çıkarken dalgaları kesmeye başladığında, yaşlı kadın paketini açtı. Brashen ön güverteye geri döndü. Sararmış kanvasın içinden üç kalın, yıpranmış kitap çıktı. Brashen kaşlarını çatı. "Gemi kayıtları!" diye bağırdı. "Paragon'un seyir defterleri, Lanetli Kıyılar'daki Bingtown'dan bir Liveship Ticaret Gemisi." Paragon, bunlar senin seyir defterlerin!

"Biliyorum," diye cevapladı gemi ciddi bir sesle. "Biliyorum."

Arkasında boğuk bir ses duyuldu. "Trell. Brashen Trell."

Brashen dehşetle döndü. Amber, Key Adası'ndan gelen iskelet gibi tutsağı destekliyordu. "Seninle konuşması gerektiğini ısrar etti," dedi marangoz alçak sesle.

Mahkum onun sözlerini keserek konuştu. Mavi gözleri yaşlarla dolarken, Brashen'e kederli bir bakış attı. Başı amaçsızca daireler çizerek huzursuzca sallanıyordu. Elleri de titriyordu. "Ben Kyle Haven," dedi boğuk bir sesle. "Ve eve gitmek istiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum."

28

EJDERHA RÜYALARI

TINTAGLIA'NIN KANATLARI çılgınca çırpınıyordu. Reyn, sahil hızla yaklaşırken gözlerini sıkıttı. Rüzgâr korkunç bir şekilde esiyordu; bu işin sonu iyi olmayacaktı. Pençeli arka ayakları sahile çarparak koşarken, vücudu öne doğru eğildi. Bu sefer onu tuttu, pençeleri göğsünde kalıcı morlukları derinleştirdi. O onu bıraktığında ayakları üzerine düşmeyi başardı ve Tintaglia ön ayakları üzerinde ağırlığını dengelerken sendeleyerek uzaklaştı. Birkaç adım daha sendeledi ve sonra nemli kuma çöktü, tekrar yere basabildiği için acınacak bir şekilde rahatladı.

"Ejderhalar asla böyle yere inmez," diye şikayet etti Tintaglia.

"İnsanlar da öyle düşmemeliydi," diye yanıtladı Reyn yorgun bir sesle. Nefes almak bile acıyordu.

"Bu aptallığa başlamadan önce sana söylemeye çalıştım."

"Avlan," diye yanıtladı Reyn. Açken onunla konuşmanın bir anlamı yoktu. Ne konuşurlarsa konuşsunlar, her zaman suçlu olan oydu.

"Bu ışıktaki bir şey bulmam imkansız," diye homurdandı. Ama tekrar uçmak için hazırlanırken, "Sana taze et getirmeye çalışacağım," diye ekledi.

Her zaman böyle derdi. Bazen gerçekten yapmayı hatırlardı.

Kanatlarının rüzgarı üstünden geçtiğini hissedene kadar ayağa kalkmaya çalışmadı. Sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı ve sahilde sendeleyerek ormanın kenarına kadar yürüdü. Artık yorgun bir ritüel haline gelen şeyi yaptı. Odun. Ateş. Elinde varsa taze su, yoksa derilerinden su. Artık çok az kalan erzaklarından cimri bir öğün. Sonra

ateşin yanına kıvrılıp uyuyabildiği kadar uyudu. Tintaglia av konusunda haklıydı. Kısa kış günü çabucak geçmişti ve yıldızlar gökyüzünde görünmeye başlamıştı. Hava açık ve soğuk olacaktı. En azından bu gece yağmur yağmayacaktı. Sadece donacaktı.

Tintaglia'nın onlara verdiği işleri halkının nasıl yaptığını merak etti. Rain Wild Nehri'ni taramak tehlikeliydi, sadece kışın nehrin akışının öngörülemezliği nedeniyle değil, suyun asitliği nedeniyle de. Rain Wild Tüccarı statüsünü emekleriyle kazanan Dövmeliler bunun bedelini fazlasıyla ödemişlerdi.

Bingtown'un birliğini koruyabildiğini ve Chalcedalıların o ayrıldığından beri başka saldırılar yapıp yapmadığını merak etti. Tintaglia, gemilerini acımasızca yok etmişti. Belki de sadece bir ejderhanın tehdidi onları uzak tutabilirdi. İç Geçit üzerinde uçarken, birçok Chalcedalı gemisi görmüşlerdi, hem kürekli hem de yelkenli gemiler. Sayıları, planlarının Bingtown'u ele geçirmekten daha önemli bir şey olduğunu düşündürdü. Gemilerin hepsi güneye doğru ilerliyordu. Chalcedalı savaş klanları gibi seyahat ediyorlardı: bir büyük yelkenli gemi erzak için, birkaç kadirge ise yağma ve savaş için. Bir keresinde, Chalcedalılar tarafından yağmalanmış, muhtemelen bir korsan yerleşim yeri olan dumanlı bir köyün üzerinden uçmuşlardı.

Tintaglia, geçtikleri gemileri ve kadirgaları sık sık tehdit ediyor, yarattığı paniğin tadını çıkarıyordu. Onun gölgesi güvertelerin üzerinden geçerken, küreklerin düzenli ritmi bozuluyor ve duruyordu. Güvertedeki adamlar korkuyla sinerken, direklerdeki adamlar yüksek yerlerinden kaçışıyordu. Reyn bir keresinde bir adamın direklerden denize düşüp kaybolduğunu gördü.

Ulaştıkları her gemi, onu şüphe içinde bırakıyordu. Malta o gemide mi tutsak tutuluyordu? Tintaglia, Malta'nın tutulduğu yere o kadar yaklaşmış olsaydı, onu hissederci diye ona yüksekten bakarak temin etmişti.

"Bu senin sahip olmadığın bir duygu, bu yüzden sana açıklayamam," diye eklemişti alaycı bir şekilde. "Koku alma duyusu olmayan birine koku almayı açıklamaya çalışmayı düşün. Keyfi, neredeyse mistik bir yetenek gibi görünen bu şey, karanlıkta elma çiçeklerinin kokusunu almakla aynı şeydir."

Umut Reyn'in kalbini parçaladı ve endişe her gün onu pençeliyordu. Geçen her gün, ondan bir gün daha uzaklaşmak anlamına geliyordu, ama daha da kötüsü, Malta'nın Chalcedean esaretinde geçirdiği bir gün daha demektir. Onu kaba ellerde gördüğü görüntülerle kendisine işkence eden hayal gücünü lanetledi. Ateşin yanında yatarken, bu gece rüya görmemesini umdu. Çoğu zaman, Malta'yla ilgili rüyaları kabusa dönüşüyordu. Yine de uykuya dalarken onu düşünmemeye çalışmak, nefes almamaya çalışmak gibiydi. Onu son gördüğü anı hatırladı. Tüm edep kurallarını hiçe sayarak, baş başa kalmışlardı ve onu kollarına almıştı. O, yüzünü görmek istemişti, ama o reddetmişti. "Bana evleneceğini söylediğinde görebilirsin," demişti. Bazen rüyalarında, sonunda onu kollarında güvende tuttuğunda, aptalca onun peçesini kaldırmasına izin verirdi. Her seferinde, dehşetle geri çekilir ve kollarından kurtulmaya çalışırdı.

Bu böyle olmazdı. Böyle düşüncelerle asla uyuyamazdı.

Bunun yerine, Malta'nın pencereden Trehaug'a bakarken, kalın siyah saçlarını fırçaladığı anı hatırladı. Eldivenli parmaklarında ağır ipek gibiydiler ve kokuları burnuna kadar yükseliyordu. Birlikteydiler ve o güvendedi. Bal damlalarından birini ağzına attı ve tatlılığına gülümsedi.

Tintaglia geri döndüğünde, Reyn uykusundan uyanmıştı. Her zamanki gibi, ateşe fazla odun atarak onu uyandırdı. Artık alışkanlık haline gelen bir şekilde, Reyn'in yanına, onunla gece arasında uzandı. Vücudunun kıvrımları, ateşin sıcaklığını Reyn'in etrafında hapsetti. Ateşe attığı odunlar ısınarak yanmaya başladığında, Reyn derin bir uykuya daldı.

Rüyasında, bir kez daha parlak saçlarını fırçayla taradı, ama bu sefer o, fırçayı tararken geminin pruvasından dışarı bakıyordu. Gece açık ve soğuktu. Yıldızlar, kış gecesini delip geçen keskin ışıklarıyla parılıyordu. Rüzgârın kanvasları çırpması sesi duyuluyordu. Ufukta, adaların siyah silüetleri yıldızları örtüyordu. Kız, yıldızlara bakarken, onların parıldadığını görüyordu ve adam, kızın gözlerinde yaşlar olduğunu anladı. "Nasıl bu kadar yalnız kaldım?" diye sordu kadına. Başını eğdi ve adam, kadının yanaklarından sıcak gözyaşlarının damladığını hissetti. Kalbi sızladı. Ancak bir saniye sonra, kadın başını tekrar kaldırıp kararlı bir şekilde çenesini sıkınca, adam göğsü gururla doldu. Kadının derin bir nefes aldığını hissetti ve

omuzlarını dikleştirip umutsuzluğa teslim olmayı reddederken onun yanında durdu.

O anda, onun yanında durmaktan başka bir şey istemediğini anladı. O, korunup kollanacak bir kadın değildi. O, onu saran rüzgar kadar güçlü bir dişi kaplan, Rain Wild erkeklerinin güvenebileceği bir arkadaştı. Duygularının gücü bir anda ortaya çıkıp onu bir battaniye gibi sardı. "Malta, sevgilim, sana gücüm olsun," diye fısıldadı. "Çünkü sen benim gücüm ve umudumsun."

Kız, onun sözlerine doğru başını keskin bir hareketle çevirdi. "Reyn?" diye sordu geceye. "Reyn?"

Sesindeki umut onu uyandırdı. Arkasında, Tintaglia hareket ederken kum ve taşlar onun pullu vücuduna sürtünüyordu.

"Vay, vay," dedi uykulu bir sesle. "Şaşırdım. Sadece bir Elderling'in kendi başına rüya yürüyüşü yapabileceğini sanıyordum."

Derin bir nefes aldı. "Sanki onunla rüya kutusunu paylaşıyormuşum gibiydi. Gerçekte, değil mi? Orada dururken ben de onunla birlikteydim."

"Kesinlikle onunla paylaşmıştın ve gerçekte. Ama rüya kutusu derken neyi kastettiğini anlamadım."

"Bu, halkımın kullandığı bir alet, sevgililer ayrı kalmak zorunda kaldıklarında ara sıra kullandıkları bir şey." Sözleri yavaşça kesildi. Bu kutuların, güçlü rüya otlarıyla karıştırılmış çok az miktarda toz sihir ağacı içerdikleri için işe yaradığını söylemeyecekti. "Genellikle, sevgililer bu tür rüyalarda buluştuklarında, hayal ettiklerini paylaşırlar. Ama bu gece Malta uyanıkmiş gibi hissettim, ama ben onunla birlikteydim, onun zihninde."

"Öyleydin," dedi ejderha kendini beğenmiş bir şekilde. "Ne yazık ki bu tür rüya yolculuklarında daha becerikli değilsin. Eğer öyle olsaydın, ona kendini fark ettirebilirdin ve o da sana onu nerede bulacağını söylerdi."

Reyn sırtıttı. "Yıldızları gördüm. Gemisinin gittiği yönü biliyorum. Ve onun acı çekmediğini, hiçbir şekilde hapsedilmediğini de biliyorum. Ejderha, bunun benim için ne kadar cesaret verici olduğunu bilemezsin."

"Bilemez miyim?" Dişi ejderha yumuşakça güldü. "Reyn, birbirimize ne kadar yakın olursak, aramızdaki engeller o kadar azalır. Rüya yolculuğu yapabilen Elderlingler

hepsinin ejderhaların dostuydu. Yeni keşfettiğin yeteneğinin de aynı kaynaktan geldiğini sanıyorum. Kendine bir bak. Her gün benim özelliklerimi daha fazla alıyorsun. Bakır gözlerle mi doğdun? Sanmıyorum, ve şimdi olduğu gibi parladıklarını da hiç sanmıyorum. Sırtın büyümeden dolayı ağrıyor. Ellerine bak, tırnakların kalınlaşıp benim pençelerime benzedi. Şu anda bile, ateşin ışığı alındaki pulların parlaklığında dans ediyor. Kendi kozalarımızın içinde bile, benim türüm senin üzerinde izlerini bıraktı. Artık ejderhalar uyanmış ve dünyaya geri dönmüşken, bizimle dostluk kuranlar bu dostluğun işaretini taşıyacaklar. Reyn, bir eş bulursan ve çocuk sahibi olursan, Elderlinglerin yeni neslini yaratacaksın.

Onun sözleri nefesini kesti. Oturup ona bakakaldı. O, korkutucu çenesini eğlenerek genişçe açtı ve zihninde konuştu. *Düşüncelerini bana aç. Gördüğün yıldızları ve adaları görmeme izin ver. Belki bir şey tanyabilirim. Yarın, Elderlings'in annesi olmaya layık bir kadın aramaya devam edeceğiz.*

Malta karanlığa doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Reyn?" diye fısıldadı yine, kalbi deli gibi çarpıyordu. Aptalca olduğunu biliyordu. Ama o kadar gerçekçi gelmişti ki. Saçlarında onun dokunuşunu hissetmişti, havada onun kokusunu almıştı... Bu olamazdı. Sadece kayıp bir geçmişin özlemine çeken çocukça bir kalp. Bingtown'a geri dönse bile, eskisi gibi olamazdı. Alındaki izli yara yeterince utanç vericiydi, ama buna dedikodular ve söylentiler de eklenecekti. Reyn hala onu isteyebilirdi, ama ailesi evliliklerine izin vermezdi. O mahvolmuş bir kadındı. Bingtown'da onun için sosyal olarak kabul edilebilir tek son, basit ve gözden uzak bir hayat sürmekti. Dişlerini sıktı ve öfkesini gücüne dönüştürdü. Asla geri dönmeyecekti. Talihsizliklerin dalgalarına karşı ilerleyecek ve kendine yeni bir hayat kuracaktı. Geçmiş hayal etmek onu sadece özlemle felce uğratabilirdi. Reyn'i kararlılıkla aklından çıkardı. Soğukkanlılıkla elinde kalan tek araçları değerlendirdi. Vücudu ve zekası ona aitti; bunları kullanacaktı.

Hayatını zehir eden iki adamdan uzaklaşmak için gece güvertesine gizlice çıkmıştı. İkisi de bedenine sahip olmak için inatçı çabalarını sürdürüyordu. Kaptan Red kendini onun cinsel zevk öğretmeni sanıyordu; Satrap ise bedenini bir bebeğin şekerlemeyi gördüğü gibi, zor zamanlarda fiziksel bir teselli olarak görüyordu. Birinin hevesli kur yapmaları

diğerinin elle taciz edici yalvarışları onu kirli ve bıkkın hissettiriyordu. Her ikisi de cesaretleri kırılmalı, ama tüm olasılıklar tamamen ortadan kaldırılmamalıydı. Erkeklerin bu konuda hayal güçleri tarafından yönetildiğini keşfetmişti. Kaptan Red ve Satrap, onun pes edebileceğini düşündükleri sürece, ikisi de onu etkilemek için çabalamaya devam edeceklerdi. Kaptan Red'den hayatını katlanılır kılan küçük özgürlükler koparmayı başardı: güvertede tek başına yürüyebiliyor, onun masasında yemek yiyebiliyor ve neredeyse özgürce fikrini söyleyebiliyordu. Satrap'tan ise saraydaki zaferleriyle övündüğü hikayelerinden bilgi topladı. Bu bilgileri Kennit'ten özgürlüklerini satın almak için kullanmayı umuyordu.

Çünkü kendisi kadar Cosgo'yu da kurtarmaya kararlıydı. Satrap'ın esaretindeyken, bir şekilde Cosgo onun malı haline gelmişti. Ne kadar sinir bozucu olsa da, ona karşı bir sahiplenme duygusu besliyordu. Onu hayatta ve sağ salim tutmuştu. Onun rehine olarak değerinden faydalanacak biri varsa, o da Malta Vestrit'ti. Satrap Cosgo, Jamaillia'da hayatta kalmasının anahtarı olacaktı. Satrap, Jamaillia'daki fidye ödeyenlere teslim edildiğinde, o da onunla birlikte gidecekti. O zamana kadar, onun için vazgeçilmez olacaktı.

Bir kez daha cesaretini topladı. Cosgo ile olan bu görüşmelerden korkuyordu. Güzelliğinin son kalıntısı olan saçlarını, sanki hâlâ bir kız çocuğuymuş gibi uzun ve açık bırakarak, küçük odasına gitti ve kapıyı çaldı.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye acı bir sesle bağırdı. "Ben istesem de istemersen de gireceksin."

"Doğru, efendim," diye kabul etti ve içeri girdi. Oda, sönmek üzere olan bir lamba dışında karanlıktı. Fitili yükseltti ve yatağın ayak ucuna oturdu. Satrap, dizlerini çenesine çekmiş, yastığın üzerine çökmüş oturuyordu. Uyanık olacağını biliyordu. Gündüzleri uyur, geceleri düşüncelere daldardı. Kadının anlayabildiği kadarıyla, gemiye bindiklerinden beri kabinden çıkmamıştı. Çok genç görünüyordu. Ve çok somurtkandı. Kadın zorla bir gülümseme attı. "Bu akşam nasılsınız, Magnadon Satrap?"

"Dün geceki gibiyim. Yarın gece de öyle olacağım. Mutsuz. Hasta. Sıkılmış. İhanete uğramış." Son cümleyi suçlayıcı bir bakışla ona bakarak söyledi.

O buna tepki vermedi. "Aslında, çok daha iyi görünüyorsunuz. Ama bu küçük oda çok havasız. Dışarıda serin bir esinti var. Belki güverteye çıkıp bana eşlik etmek istersiniz."

Satrap'ın deniz tutması sonunda geçmişti. Son iki gündür iştahı artmıştı. Kızın ona getirdiği sade gemi yemeği değişmemişti, ama o şikayet etmeyi bırakmıştı. Bu gece, kızın onu tanıdığından beri ilk kez gözleri berraktı.

"Neden katılayım?"

"En azından değişiklik olsun diye," diye önerdi kadın. "Belki Lordluk Sırağı hoşlanır..."

"Kes şunu," diye bağırdı, kadının daha önce hiç duymadığı bir sesle.

"Magnadon Satrap mı?"

"Benimle alay etmeyi bırak. Lord falan, Mighty filan. Ben artık öyle biri değilim. Ve sen beni hor görüyorsun. Öyleyse  yle davranmayı bırak. Bu ikimizi de küçük düşürüyor."

"Bir erkek gibi konuşuyorsun," diye bağırdı, kendini durduramadan. Adam ona kötü bir bakış attı. "Başka nasıl konuşmam gerekiyordu?"

"Düşünmeden konuştum, lordum," diye yalan söyledi.

"Sen bunu sık sık yaparsın. Ben de  yle. Senin hakkında sevdiğim birkaç şeyden biri bu," diye karşılık verdi.

Ona ait olduğunu hatırlayarak gülümsemeye devam edebildi. Adam yatakta kıpırdadı, sonra ayaklarını yere indirdi. Tereddütle ayağa kalktı. "Peki  yleyse," dedi aniden. "Dışarı ıkacağım."

Kadın şaşkınlığını gülümsemesini sertleştirerek gizledi. Bir pelerin buldu ve adamın omuzlarına örttü. Giysi, zayıflamış vücuduna bolca düşmüştü. Kadın kapıyı açtı ve adam, bir elini duvara dayayarak önünden çıktı, sonra kadının kolunu tutarak onu şaşırttı. Adam, sakat gibi, küçük, tereddütlü adımlarla yürüyordu, ama kadın onu acele ettirme dürtüsüne direndi. Adam için dış kapıyı açtı ve keskin kış r zgari ikisinin yanından esip geçti. Adam nefesini tuttu ve durdu.

Kız, adamın geri döneceğini sandı ama o inatla ilerledi. Açık güvertede, pelerinini sanki hava çok daha soğukmuş gibi sıkıca kendine sarıp sarmaladı. Etrafına ve yukarıya bakındıktan sonra geminin güvertesinden uzaklaştı. Yaşlı bir adamın sendeleyen adımlarıyla, korkuluğa doğru yürüdü ve sanki yabancı bir yermiş gibi geniş denizi ve gece gökyüzünü seyretti.

Malta onun yanında durdu ve hiçbir şey söylemedi. Sanki bir yarış koşmuş gibi nefes nefeseydi. Bir süre sonra yüksek sesle şöyle dedi: "Dünya geniş ve vahşı bir yer. Jamaillia'dan ayrılana kadar bunun tam olarak farkında değildim."

"Magnadon Satrap, eminim soylularınız ve babanız, İnci Taht'ın varisini korumak zorunda hissetmişlerdir."

"Bir zamanlar," diye tereddütle başladı. Alnında bir çizgi belirdi. "Sanki başka bir hayatı hatırlamak gibi. Çocukken at binip avlanırdım. Sekiz yaşındayken, Yaz Yarışları'na katılarak ortalığı karıştırmıştım. Jamaillia'nın diğer çocukları ve gençleriyle yarıştım. Kazanamadım. Babam yine de beni övdü. Ama ben yıkılmıştım. Bilmiyordum ki kaybedebileceğimi...' Sesi giderek azaldı ama Malta, düşüncelerinin yoğunluğunu neredeyse görebiliyordu. 'Bunu bana öğretmediler. Daha küçükken öğrenebilirdim. Ama başaramadığım şeyleri benden aldılar ve her başarımda sanki bir mucizeymiş gibi övdüler. Tüm öğretmenlerim ve danışmanlarım bana harika olduğumu söylediler ve ben de onlara inandım. Ama babamın gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye başladım. On bir yaşında, erkeklerin zevklerini keşfetmeye başladım. Kaliteli şaraplar, ustaca karışırılmış tütünler ve yetenekli kadınlar, soylular ve yabancı devlet adamlarının bana hediyeleri ydi ve hepsini denedim. Ve onlarla ne kadar başarılı olduğumu. Doğru sigara, doğru şarap, doğru kadın her erkeğı parlak yapabilir. Bunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Her şeyin benim sayemde olduğunu sanıyordum. Jamaillia'nın en değerli mücevheri gibi parıldıyordum. Aniden denizden uzaklaştı. Beni içeri götür. Yanılmışsın. Burası soğuk ve berbat bir yer.

"Elbette, Magnadon Satrap," diye mırıldandı Malta. Ona kolunu uzattı ve o da titreyerek kolunu tuttu ve odasına kadar ona yaslanarak yürüdü.

Odaya girer girmez pelerinini yere attı. Yatağına tırmandı ve battaniyesini üzerine sıkıca çekti. "Keşke Kekki burada olsaydı," diye titreyerek söyledi. "O beni her zaman ısıtabilirdi. Başka hiçbir kadın beni heyecanlandıramazken, o yapabiliirdi."

"Sizi dinlenmeye bırakayım, Magnadon Satrap," Malta aceleyle izin istedi.

Sesi onu kapıda durdurdu. "Bana ne olacak, Malta? Biliyor musun?"

Acıklı soru onu durdurdu. "Efendim, bilmiyorum," diye itiraf etti alçakgönüllülükle.

"Benden daha çok şey biliyorsun. Satrap olduğumdan beri ilk kez, Kalbin Yoldaşlarının ne yapması gerektiğini anladım... tabii benimkilerin çoğu bunu yapmadı. Onlar, benim öğrenmeye vaktim ya da fırsatım olmayan şeylerin ayrıntılarını bilmeliler. Ve dürüst olmalılar. Yağcı olmamalı, diplomatik olmamalı. Dürüst olmalılar. Öyleyse söyle bana. Durumum nedir? Ne tavsiye edersin?"

"Ben senin Kalbin Dostu değilim, Satrap Cosgo."

"Kesinlikle doğru. Ve asla olmayacaksın. Yine de şimdilik bir kalbin dostu olarak hizmet etmen gerekecek. Söyle bana. Durumum nedir?"

Malta derin bir nefes aldı. "Sen, Korsan Adaları Kralı Kennit'e hediye edileceksin. Kaptan Red, Kennit'in seni en yüksek teklifi verene satacağını düşünüyor, ama bu bile kesin değil. Kennit bunu yaparsa ve ona getirebileceğin tek şey para olursa, alıcının düşmanın mı müttefikin mi olduğu onun için önemli olmayacaktır. Kaptan Red, soylularınız arasında senin için en yüksek teklifi verecek kişinin kim olduğunu bulmamı istedi."

Satrap acı bir gülümsemeyle, "Sanırım bu, düşmanlarımdan hangisinin benim için teklif vereceğini zaten bildikleri anlamına geliyor." dedi.

"Bilmiyorum." Malta derin düşüncelere daldı. "Bence, hayatınız için yüksek bir fidye ödeyecek müttefiklerinizin kimler olabileceğini düşünmelisiniz. Zamanı geldiğinde, fidyenizi ödemelerini isteyen bir mektup yazmalısınız."

"Aptal çocuk. İşler böyle yürümez. Kennit ile fidye bedelini kendim pazarlık edeceğim, ona kredi mektupları vereceğim ve Jamaillia'ya geri dönmem için bana geçiş izni vermesini isteyeceğim. Ben Satrap'ım, bunu biliyorsun."

"Satrap efendim," diye tereddütle başladı. Sesini sertleştirdi. O, dürüstlük istemişti. Onun bununla ne yapacağını görecekti. "Diğerleri sizin durumunuzu farklı görüyor. Kennit, ne sizden ne de başkalarından kredi mektubu kabul etmeyecektir. Fidyenizi nakit olarak isteyecek ve sizi serbest bırakmadan önce parayı görmek isteyecektir. Ve paranın kimden geldiği umurunda olmayacak: sana sadık soylular, Jamaillia'ya dönmeni istemeyenler, Yeni Tüccarlar, seni rehin olarak kullanabilecek Chalcedalılar... Hiç umurunda olmayacak. Bu yüzden düşünmelisin, iyice düşünmelisin. Kimin sadakati

? Hem sana sadakatli hem de özgürlüğünü satın alacak kadar zengin kim var?

Satrap güldü. "Bunun cevabı çok basit. Kimse yok. Sadakati sorgulanamaz bir asilzade yok. Zenginlik konusunda ise, en zenginler benim kaybolmamdan en çok kazançlı çıkacak olanlardır. Ben ölürsem, birisi Satrap olmak zorunda kalacak. Tahtın kendisi senin olabilirken, neden servetini tahtın sahibini satın almak için kullanasın ki?"

Malta sessiz kaldı. "O zaman kimse fidyenizi ödemeyeceği mi?" diye sordu sessizce.

Satrap yine güldü, bu seferki daha da kırılgan bir gülüştü. "Oh, elbette fidyeye ödenecek, sen de benimle birlikte. Tanık olmadan, benim ortadan kaybolmamı en çok isteyenler fidyeye ödeyecek." Yüzünü duvara çevirdi. "Gemim Jamaillia'dan ayrılırken en yüksek sesle tezahürat edenler fidyeye ödeyecek. Beni bu talihsiz maceraya göndermek için komplo kuranlar. Ben aptal değilim, Malta. Bingtown Tüccarları haklıydı: bir komplo vardı ve bu komploya soylular, Chalcedean diplomatları ve hatta Yeni Tüccarlar da dahil olmalı. Onlar kendilerini besleyen eli ısırdılar, çünkü her biri, o el ortadan kalktığında, etin aslan payını alabileceğini düşündü."

"O zaman şu anda bile o payı paylaşmak için kavga ediyorlardır," dedi Malta. "Her şey pazarlığa bağlı. Büyükanmem hep derdi, 'En çok kimin yararına olduğunu gör.'" Kaşlarını çatı, yara izinin etrafındaki gerginliği hissetmezden geldi. "Bana, başkalarının yaptığı bir pazarlığa girmek istediğinde, en az yarar sağlayan kişiyi aramam gerektiğini söylemişti. Onun çıkarlarını destekle, o da seni ortağı olarak kabul eder. Öyleyse, senin tahttan indirilmen en az kimin yararına olur?"

"Oh, yapma!" O, ona dönerek tiksiniş bir sesle konuştu. "Bu aşağılayıcı! Hayatımı ve tahtın kaderini tüccarların kavgasına indirgiyorsun." Aşağılayıcı bir şekilde burnunu çekti. "Ama bir tüccarın kızından başka ne bekleyebilirdim ki? Hayatın boyunca alıp sattın. Annen ve büyükanmen de senin kısa süreli güzelliğini takas edilecek bir şey olarak gördüler. Tüccar Restart da öyle gördü."

Malta dik durdu. Kendini kontrol altına aldığından emin olana kadar konuşmadı. Zırhının bu tür alaylara karşı dayanıklı olması gerektiğine karar verdi. "Tüccarlar ticaret mallarını pazarlar. Satraplar ve soylular ise gücü pazarlar. Sen,

asil Magnadon, entrikalarda büyük bir fark olduğuna inanıyorsan kendini kandırıyorsun."

Etkilenmemiş görünüyordu, ama onun sonucuna itiraz etmedi. "Öyleyse, soruna cevap vereyim, benim yokluğumdan herkes faydalanır. En azından parası veya nüfuzu olan tüm soylular."

"O zaman cevap bu. Parası ya da nüfusu olmayanları düşün. İşte müttefiklerin."

"Ah, ne harika müttefikler. Özgürlüğümü neyle satın alacaklar? Çubuklar ve taşlar mı? Gübre ve toz mu?"

"Onların özgürlüğünü nasıl satın alacaklarını düşünmeden önce, bunun onlara ne gibi bir fayda sağlayacağını düşünmelisin. Seni özgür bırakmanın onların yararına olduğunu anlamalarını sağla, onlar da bir yolunu bulurlar." Pelerinini gevşetip yine yatağın ucuna oturdu. Satrap ona dönerek oturdu. "Şimdi düşün."

Jamaillia'nın Satrap'ı başını duvara yasladı. Soluk teni ve gözlerinin altındaki koyu halkalar onu sorunlu bir hükümdardan çok ağır hasta bir çocuk gibi gösteriyordu. "Yararı yok," dedi umutsuzca. "Her şey çok uzak. Jamaillia'da kimse benim davam için harekete geçmez. Düşmanlarım çok fazla. Satılacağım ve bayram kuzusu gibi kesileceğim." Gözlerini ona çevirip baktı. "Görüyorsun ya Malta, her şey senin tüccar ahlakıyla, alıp satmakla çözülemez."

Aklında aniden bir fikir belirdi. "Ama ya çözülebilirse, Magnadon Satrap?" Gergin bir şekilde öne eğildi. "Tüccar ahlakıyla seni ve tahtını kurtarabilirsem, bu benim için ne kadar değerli olur?"

"Yapamazsın, o zaman neden spekülasyon yapıyorsun?" O, ona gevşek bir el hareketi yaptı. "Git buradan. Soğuk güvertede yürüyüş yapma fikrin beni yordu. Şimdi uyuyacağım."

"Uyumayacaksın," diye karşılık verdi kız. "Uyanık kalıp kendine acıyacaksın. O yüzden, bunun yerine benim meydan okumama cevap ver. Beni seni kurtaramayacağımı söylüyorsun. Ben kurtarabileceğimi düşünüyorum. Bir iddiaya var mısın?" Çenesini kaldırdı. "Seni kurtarırsam, ben de seninle birlikte kurtulmuş olacağım. Bana bir randevu vereceksin..."

"Oh, kalbimin arkadaşı olmamı isteme. Bu çok aşağılayıcı olur. Bana evlenelim demen daha iyi."

İçinde bir öfke kıvılcımı parladı. "Sana yemin ederim, kendimi o kadar küçük düşürmem. Hayır. Beni ve ailemi Bingtown ve Yağmur Ormanları'nda temsilcin olarak atayacaksın. Bingtown ve oradaki Tüccarları bağımsız bir varlık olarak tanıyacaksın. Aileme, Vestritlere, Jamaillian'ın çıkarlarını orada temsil etme hakkı verilecek." Fikrinin tüm parlaklığı zihninde parıldarken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Böyle bir başarıyla Bingtown'a dönebilirdi. Böyle bir darbeden sonra hiçbir yara izi ya da utanç kalmayacaktı. Bu, herhangi bir tüccarın yapabileceği en iyi pazarlık, en iyi takas olacaktı. Büyükannesi bile onunla gurur duyacaktı. Reyn'in ailesi bile...

"Bu saçma bir bahis! Bingtown'un tamamını kendine istiyorsun!"

"Öyle mi? Sana tahtını ve hayatını karşılığında teklif ediyorum." Kız başını eğdi. "Bingtown'un bağımsızlığı zaten neredeyse gerçek oldu. Sen sadece zaten var olan bir şeyi kabul etmiş olacaksın ve Jamaillia ile Bingtown'un dostane ilişkilerini sürdürmesini sağlayacaksın. Bu bahsi kaybetmen, her halükarda akıllıca bir karar verdiğin anlamına gelecektir."

Ona baktı. "Bunu daha önce de duydum. Katıldığımı söyleyemem. Ama benim özgürlüğümü ve tahtımı nasıl geri kazanacaksın?"

"Bana kazancımı göster, *ben* de bir yolunu bulurum." Dişlerini gıcırdatarak gülümsedi. "Anlaştık mı?" "Oh, anlaştık," dedi Satrap sabırsızca. "Bu saçma bir bahis, kazanman imkansız. Kabul etsem de etmesem de fark etmez." "Ve kazanmam için bana yardım edeceksin," diye ısrar etti kadın. Adam kaşlarını çatı.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Benim sana söylediğim gibi kendini esir alanlara sunmaya çalışarak ve onlara söyleyeceklerime katılarak." Heyecanı artıyordu. Akşamın erken saatlerinde hissettiği kaderci yenilgi buharlaşmıştı. Artık kaderi için tek umudu zekası kalmıştı. Belki de tek ihtiyacı olan şey buydu.

"Onlara ne söyleyeceksin?"

"Henüz emin değilim. Ama Jamaillia'da seni iktidara geri getirerek kazanç sağlayacak kimse olmadığını söylediğinde beni düşündürdün."

' Düşünceli bir şekilde dudağını ısırđı. 'Bence korsanların seni iktidara geri getirerek en çok kâr edecekleri bir yol bulmalıyız.'

29

KENNIT'İN KADINLARI

HATIRLAYAN KADIN ve Maulkin tartışmadılar. Shreever neredeyse tartışmalarını diledi. Bu, en azından birinin bir karara vardığı anlamına gelirdi. Bunun yerine, olanları, olabilecekleri ve bunların anlamını sonsuza dek tartıştılar. Maulkin'in yılanları diğer gemiyi öldürmeyi reddederek dalgaların arasında kalmasından bu yana, yılanlar Bolt'un peşinden giderek ne olacağını beklediler. Bolt, Hatırlayan Kadın'ın ısrarlı sorularına rağmen, onlara neredeyse hiç konuşmamıştı. Gümüş yaratık, kendi içinde bir ikilem içindeymiş gibi görünüyordu. Kararsızlıktan rahatsız olan Shreever'in siniri, büyümüş bir deri gibi gerildi. Her gelgitte, bir kayıp hissi duyuyordu. Zaman akıp gidiyor, yılanları geride bırakıyordu. Gücünü ve vücut ağırlığını kaybediyordu. Daha da kötüsü, düşüncelerini toparlayamıyordu.

"Zayıflıyorum," dedi Sessurea'ya, denizin dalgalarıyla sallanırken. Geceyi yan yana demirlemiş geçirdiler. Burada kötü bir akıntı vardı; sürekli çamuru karıştırarak suyu bulanıklaştırıyordu. "Gelgitler gelgitler, bu gemiyi takip ediyoruz. Ne için? Maulkin ve She Who Remembers her zaman onun gölgesinde yüzüyorlar ve sadece birbirleriyle konuşuyorlar. Geminin gövdesine sıktıkları zehirlerin tadı garip ve bize av getirmiyor. Sabırlı olmamızı söylüyorlar. Sabrım var ama dayanma gücümü kaybettim. Bir karar verildiği zaman, seyahate çıkamayacak kadar zayıf olacağım. Maulkin neyi bekliyor?"

Sessurea bir süre sessiz kaldı. Mavi yılan sonunda konuştu, sesinde azarlama değil, daha çok şaşkınlık vardı. "Maulkin'i eleştirdiğini hiç duymamıştım."

"Onu uzun süredir takip ediyoruz ve ben onun bilgeliğini hiç sorgulamadım," diye cevapladı. Gözlerini çamurdan korumak için kısa bir süre kapattı. "Ben

Keşke bizi tekrar yönetsin. Onu, bedenim kemiklerimi bir arada tutamayana kadar takip ederdim. Ancak şimdi, hem Hatırlayan Kadın'a hem de gümüş gemiye itaat ediyor. Hatırlayan Kadın'ın bilgeliğini kabul ediyorum. Ama kozlanma mevsimimiz kaçarken, onun emirlerini yerine getirmek için beklememiz gereken gümüş yaratık kim?

"Gümüş yaratığın kim olduğu değil. Ne?" Maulkin aniden yanlarında belirdi. Sahte gözleri bulanık suda hafifçe parladı. Kendini sabitledi, sonra ikisini de bir bobinle sardı. Shreever minnetle kayadan tutunduğu eli gevşetti. Maulkin onu tutarken daha rahat dinlenebilecekti.

"Yorgunum," diye özür diledi. "Senden şüphe etmiyorum, Maulkin."

Liderleri ona nazikçe konuştu. "Ben tereddüt ettiğimde bile benden şüphe etmedin. Bu sadakatının bedelini ödediğini biliyorum. Kararsızlığımın bedelinin hepimiz için çok ağır olacağından korkuyorum. Hatırlayan Kadın bunu bana çoktan söyledi. Bizim grubumuz çoğunlukla erkeklerden oluşuyor. Kraliçeler ortaya çıkmayacak kadar çok gecikirsek, koza yapıp yumurtadan çıkmanın bir anlamı kalmaz."

"Geciktik mi?" diye sordu Shreever sessizce.

"Tartıştığımız konu bu. Her gecikme bizi zayıflatıyor. Ancak rehberimiz olmadan ilerlemenin bir anlamı yok, çünkü bu dünya bizim anılarımızla uyuşmuyor. Hatırlayan Büyükanne bile yolun ne olduğunu bilmiyor. Bolt'un rehberliğine ihtiyacımız var, bu yüzden onu beklemeliyiz. Zayıf düşmüş olsak da, onun korumasına da ihtiyacımız olacak."

"Neden bizi bekletiyor?" Sessurea, her zamanki gibi açık sözlüydü ve konunun özüne değindi.

Maulkin tiksinti dolu bir ses çıkardı ve yelesinden zehirli bir koku yayıldı. "Buna onlarca cevap verdi, ama hiçbirini tatmin edici değildi. Hatırlayan, gümüş geminin, itiraf etmek istemese de, insanların değişken yardımına daha bağımlı olduğunu düşünüyor. Sana da söylediğim gibi, mesele onun ne olduğu. O, bir ejderha olduğunu ısrarla savunuyor. Biz onun ejderha olmadığını biliyoruz."

"Değil mi?" Sessurea dehşetle haykırdı. "O zaman o ne?"

"Neden önemli ki?" Shreever inledi. "Neden söz verdiği gibi bize yardım etmiyor?"

Maulkin yatıştırıcı bir sesle konuştu, ama sözleri endişe vericiydi. "Bize yardım etmek için insanlardan yardım dilenmesi gerekecek. Kendisinin tamamen ejderha olduğunu ısrarla söylüyor, ama bunu yapmak için kendini alçaltabileceğini sanmıyorum." Yavaşça konuştu. "Bize yardım etmeden önce, kim olduğunu kabul etmelidir. Hatırlayan, onu bunu yapması için zorluyor. Hatırlayan, gemideki iki ayaklılardan birini çok iyi tanıyor. Wintrow, onun Diğerlerinden kaçmasına yardım etti. Ona dokunduğunda, onu tanıdı. O, gemiyle ilgili çok şey biliyordu, Hatırlayan'ın o zaman tam olarak kavrayamadığı düşünceler. Şimdi, Hatırlayan tüm parçaları birleştirmeye başlıyor. Gemideki diğer kısmı uyandırmaya çalışıyoruz, ona yeniden ortaya çıkması için güç vermek için. Böyle bir yaratığı uyandırmak yavaş bir süreç. O hem zayıf hem de isteksizdi. Ama son zamanlarda hareketlenmeye başladı. Hala başarabiliriz."

Kennit tepsiyi bir elinde dengede tutarken, diğer eliyle kilidin anahtarını çevirdi. Bu kolay değildi, çünkü ince titremeler el becerisini bozuyordu. Bu odaya son girdiğinden bu yana bir gece ve bir gün geçmişti. O zamandan beri uyumamış ve neredeyse hiç yemek yememişti. Ön güverteyi ve geminin baş kısmını, Etta ve Wintrow'u görmemek için kaçınmıştı. O saatleri nasıl geçirdiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Bazıları boyunca güvertedeydi. Sorcor kısa süre önce ona alt kısmında bir oluk bulunan bir ayak desteği vermişti. Bunu ilk kez deniyordu ve çok memnun kalmıştı. Karga yuvasından tüm egemenlik alanını görebiliyordu. Yılanlar gemisinin etrafındaki dalgalarda oynuyor, rüzgâr onu ileriye doğru sürüklüyordu. Rüzgarı yüzünde hissederek, Althea Vestrit ile baş başa geçirdiği zamanları tekrar tekrar hayal etti. Onu ondan uzak tutan sadece disiplin ve sabır değildi. Beklemek de başlı başına bir zevkti. Tutkusu tekrar doruğa ulaşana kadar bekledi ve sonra buraya geldi. Şimdi kapısının önünde durmuş, özlemle titriyordu.

Onu tekrar alabilir miydi? Henüz karar vermemişti. Eğer uyanık ve onu suçlayacak durumda olursa, her şeyi inkar edecekti. Çok nazik davranacak, onun korkularını önemsemiş gibi görünecekti. Başkasının gerçekliğini kontrol etmenin böylesine büyük bir gücü olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. "Ne korkunç bir kabus," diye sahte bir sempatiyle fısıldadı ve yüzünü ele geçirmek üzere olan sırtışı hissetti. Yüzünü düzeltti ve sakinleşmeye çalıştı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kapıyı açtı ve loşluğa adım attı.

Sönük kış öğleden sonrası odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Kız, ranzanın üzerinde battaniyenin altına kıvrılmış, derin uykundaydı. Küçük odada kustumuk kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Kapıyı kapatırken koltuk değneğine yaslandı ve kokuya karşı burnunu kırıştırdı. Bu asla olmazdı; böyle bir koku çok iticiydi. Her şeyi mahvederdi. Ona ekstra doz afyon ve mandrake sakinleştirici vermesi ve o uyurken geminin hizmetçisini odayı iyice temizlemesi için göndermesi gerekecekti. Acı bir hayal kırıklığıyla tepsiyi masanın üzerine koydu. Kızın tüm ağırlığı omuzlarına çarptı. Düşerken tepsi, koltuk değneği ve yemekler de onunla birlikte yere düşerek gürültülü bir dağınıklık yarattı. Düşerken başı masanın kenarına çarptı. Kızın elleri boğazını sıktı. Kızın onu boğmaması için çenesini göğsüne sıkıca bastırarak döndü. Kızın dizleri sırtının alt kısmına basıyordu, ama o yuvarlanırken kız da onunla birlikte düştü. Kızın refleksleri ilaçların etkisiyle yavaşlamıştı. Hala iki bacağı olsaydı, kızın ona karşı hiç şansı olmazdı. Oysa o, kız onun elinden kurtulmadan önce bir anlığına bile olsa bileğini tutmayı başardı. Kız nefes nefese ve sendeleyerek ayağa kalktı ve o ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerken küçük odada ondan uzaklaştı. Gözleri kocaman ve kararmıştı. Koltuk değneği ulaşamayacağı bir yere düşmüştü. O, koltuk değneğine doğru yavaşça ilerledi.

"Seni piç kurusu," diye nefes nefese söyledi. "Sen kalpsiz canavar!"

O şaşkınlık numarası yaptı. "Althea, ne oldu sana?"

"Bana tecavüz ettin!" diye boğuk bir sesle bağırdı. Sonra, kim duyarsa duysun, sesini yükselterek bağırmaya başladı: "Bana tecavüz ettin. Mürettebatımı öldürdün ve gemimi yaktın. Brashen'i öldürdün! Vivacia'yı hapsedtin! Hepsi senin suçun!"

"Saçmalıyorsun. Sevgilim, aklın karışmış. Sakin ol!
Tüm mürettebatın önünde kendini küçük düşürmek istemiyorsun, değil mi?"

Kadının bir silah aradığını gördü. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu yanlış değerlendirmişti. Uyuşturucunun etkisi geçmemiş olmasına rağmen, kasları kasılmalarla titriyordu. O bakışları iyi bilirdi; kendi aynasında yeterince görmüştü. Koluna uzandı, ama bir saniye sonra kadın ona değil, kapıya atladı. Kilitleri beceriksizce açtı, sonra kapıyı açarak dışarı fırladı ve kapı pervazına çarptı. Karşı duvara çarptığını, kendini tuttuğunu ve sonra merdivenlere doğru sendelediğini gördü.

Baş figürü. Baş figürüne ulaşmaya çalışıyordu. Koltuk değneğini kolunun altına aldı, masanın kenarına tutunarak ayağa kalktı. Ön güverteye kadar ulaşırsa sürprizle karşılaşacaktı. Vivacia'dan yardım isteyemeyecekti. Onu bırakıp gitmesine izin vermek istedi, ama mürettebatının önünde bağırıp çağırmasına izin veremezdi. Ya Wintrow ya da Etta onu duyarsa?

Kapıya ulaştı ve dışarı baktı. Althea yavaşlamıştı. Duvara yapışmış, inatla sendeleyerek ilerliyordu. Koyu renk saçları yüzünü kaplayan sarkık bir perde gibi duruyordu. Wintrow'un kıyafetlerini giymişti, şimdi yiyecek ve kusmukla kirlenmişti. Uyanmış, giyinmiş ve sonra orada kıvrılıp onu bekliyor olmalıydı. O kadar afyon vermiş olmasına rağmen, fena plan. Neredeyse ona hayran olacaktı. Dozajı artırması gerekecekti.

Koridorun sonundaki kapıda bir mürettebatın silueti belirdi. Kennit emir verircesine sesini yükseltti. "Onu tutun. Odasına geri götürün. Durumu iyi değil. Bana saldırdı."

Siluet karanlık koridora iki adım attı ve Kennit aniden hatasını fark etti. Mürettebat üyesi Wintrow'du. "Althea teyze?" diye sordu inanamadan. Ona destek olmak için kolunu uzattı ama kadın onu reddetti. Wintrow'u tanıdığını sanmıyordu. Bunun yerine, titrek eliyle Kennit'i işaret etti.

"Bana tecavüz etti!" Başını geriye atarak, sırlıslıkla saçlarının arasından delikanlıya baktı. "Ve gemim karanlıkta kilitli. Uyuşturuldum. Hasta oldum. Yardım edin. Ona yardım edin." Sözleri gücüyle birlikte akıp gitti. Duvara yaslanarak kaydı, Wintrow ise dehşet içinde donakaldı. Kafası zehirlenmiş bir kedi gibi sallanıyordu. Kennit'in dehşetine, başka bir mürettebat üyesi daha gelmişti. Sonra, en kötüsü, arkasında Etta'nın sesini duydu.

"O kaltak ne dedi?" diye öfkeyle sordu.

Kennit hızla ona döndü. "O hasta. Saçmalıyor. Bana saldırdı." Başını salladı. "Arkadaşlarını kaybetmesi onu çıldırtmış galiba."

Etta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kennit, kanaman var!" diye haykırdı dehşetle.

Elini alnına götürdü ve parmakları kan içinde kaldı. Kafasına sandığından daha sert vurmıştu. "Önemli değil. Bir şeyim yok." Kendini toparladı ve hem emredici hem de endişeli bir sesle konuştu. "Wintrow. Ona dikkatli ama nazik davran. Ne dediğinin farkında değil. Paragon'un yanışını görmek aklını kaçırmış."

"Ben gayet akli başında biriyim, seni tecavüzcü, katil piç!" Althea hırladı. Sözleri birbirine karışmıştı. Ayağa kalkmaya çalışarak çırpındı.

"Althea teyze!" Wintrow şok olmuştu. Kennit, çocuğun yüzündeki dehşeti görebiliyordu. Çömeldi ve kadına ayağa kalkmasına yardım etti. "Dinlenmelisin," dedi ona şefkatle. "Büyük bir şok yaşadın."

Kadın onun omuzlarına tutunarak Wintrow'a sanki bir böcekmiş gibi baktı. Wintrow da dehşetle ona baktı. İfadeleri dışında, birbirlerine çok benziyorlardı. Kennit'e, eski sikkelerdeki Sa'nın erkek ve kadın yüzlerinin karşı karşıya geldiği eski tasvirleri hatırlattı. Sonra Althea tiksinti dolu bakışlarını Kennit'e çevirdi. Karar verdiğini gördü ve onun sendeleyerek saldırmasına hazırды. Sersemlemiş saldırısından kaçabileceğini düşündü, ama denemesine gerek kalmadı. Etta öfkeli bir çığlık atarak onun önüne atladı.

Fahişe Althea'dan daha iriydi, fiziksel olarak daha uyanık ve dövüşte daha deneyimliydi. Bingtown'lu kadını kolaylıkla yere düşürdü ve üzerine çıkarak onu sabitledi. Althea öfkeyle boğazını yırtarcesine bağırdı ve direndi, ama Etta onu kolaylıkla tuttu. "Kapa çeneni!" fahişe ona bağırdı. "Yalan söyleyen çeneni kapa! Kennit'in senin işe yaramaz hayatını neden kurtardığını anlamıyorum. Kapa çeneni yoksa dişlerini kırarım."

Kennit dehşetle ve hayranlıkla bakıyordu. Daha önce kadınların kavga ettiğini görmüştü; Divvytown'da bu o kadar sıradan bir manzaraydı ki dikkat çekmezdi, ama o her zaman bunu ucuz bir gösteri olarak görmüştü. Nedense bu onu küçük düşürüyordu. "Etta. Kalk. Wintrow. Althea'yı odasına geri götür," diye emretti.

Althea, Etta'nın ağırlığı altında nefes nefese konuşmaya çalıştı. "Ben aptal bir kaltak mıyım? O bana tecavüz etti. Burada, kendi ailemin gemisinde! Ve sen, bir kadın, onu savunuyorsun?" Başını çevirip Wintrow'a çılgınca baktı. "O gemimizi batırdı! Ona bakıp onun ne olduğunu nasıl anlamazsın? Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz?"

"Kapa çeneni! Kapa çeneni!" Etta'nın sesi tizleşerek histerik bir hal aldı. Althea'ya açık eliyle tokat attı, dar geçitte yankılandı.

"Etta! Yapma, dedim!" Kennit dehşetle bağır

"Etta! Dur dedim!" Kennit dehşetle bağırdı. Fahişenin kaldırdığı elini bileğinden yakaladı ve Althea'dan çekmeye çalıştı. Bunun yerine Etta diğer eliyle ona vurdu ve sonra, Kennit'in tamamen şaşkınlığına, gözyaşlarına boğuldu. Kennit gözlerini kaldırdığında, yarım düzine denizcinin salonun sonuna toplanmış, ağızları açık bir şekilde bu manzarayı izlediklerini gördü. "Ayırın onları!" diye bağırdı. Sonunda, birkaç adam onun emrini yerine getirmek için öne çıktı. Wintrow, Etta'yı kolundan tutup Althea'dan çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, Etta direnmedi ve kendini tutmasına izin verdi. "Etta'yı sakinleşene kadar odama götür," diye Wintrow'a emretti. "Diğerleri, Althea'yı odasına geri götürün ve kapıyı kilitleyin. Onunla sonra ilgilenirim."

Althea'nın Etta ile kısa süren mücadelesi, direncini tüketmişti. Gözleri açıktı, ama iki adam onu ayağa kaldırırken başı boynunda sallanıyordu. "Seni... öldüreceğim," diye soluk soluğa söz verdi, onu yanından sürüklerken. Ciddiydi.

Cebinden mendilini çıkardı ve alına sürdü. Mendildeki kan daha koyu renkteydi; yara pıhtılaşıyordu. Muhtemelen berbat bir haldeydi. Etta ile yüzleşmek hoşuna gitmiyordu, ama kaçınılmazdı. Yüzünden kan damlayan ve giysileri yemek lekeli halde ortalıkta dolaşamazdı. Dik durmaya çalıştı. Mürettebat Althea'yı kilitleyip geri döndüğünde, onlara alaycı bir gülümseme attı. Komplo kurar gibi başını salladı. "Kadınlar. Gemide yerleri yok." Bir mürettebat üyesi ona sırtıttı, ama diğerleri tedirgin görünüyordu. Bu iyiye işaret değildi. Etta mürettebatın gözdesi miydi? Bu konuda bir şeyler yapmalıydı. Bu durumun tamamı hakkında bir şeyler yapmalıydı. Nasıl bu kadar karışmıştı? Buruşuk ceketini düzeltti ve kolundan yemek kırıntılarını silkeledi.

"Kaptan Kennit, efendim?"

Sinirli bir şekilde yine telaşlı bir güverte tayfasına baktı. "Ne var şimdi?" diye tersledi.

Adam dudaklarını yaladı. "Gemi, efendim. Gemi başı. Sizi görmek istiyor, efendim." Denizci yutkundu ve devam etti: "Dedi ki,

"Hemen söyle ona. Hemen!" Saygısızlık etmek istemem efendim, ama o böyle konuştu efendim."

"Öyle mi dedi?" Kennit sesini soğukkanlı ve alaycı bir tonda tutmayı başardı. "Peki, ona saygısızlık etmek istemeden, kaptanın başka bir işi olduğunu, ama en kısa zamanda onunla görüşeceğini söyle."

"Efendim!" Adam çaresizce itiraz etmek için bir yol aradı. Kennit ona soğuk bir bakış attı. "Evet, efendim," diye kabul etti. Adımlarını sürükleyerek uzaklaştı.

Kennit onun görevini kıskanmıyordu, ama geminin onu bu halde görmesine izin veremezdi, hele ki sıradan bir denizcinin geminin çağrısına koşarak itaat ettiğini görmesine hiç izin veremezdi. Elini kaldırıp bıyığını düzeltti. "Yavaş. Sakin. Sabit. Kontrolü yeniden ele al," diye kendine öğüt verdi.

Ama bileğinden alaycı bir ses duyuldu. "Çabuk. Dağınık. Her şey parçalanacak. Sonunda, sevgili efendim, kendinizi bile kontrol edemeyeceksiniz. Igrot'un sizin elinizde öldüğü zamanki gibi. Çünkü sen canavara dönüştüğünde, küçük Kennit, canavarın sonunu paylaşmaya mahkum oldun."

"Etta. Etta, lütfen," diye yalvardı Wintrow, çaresizce parçalanmış bir halde. Althea'ya bakması gerekiyordu. Althea hem hasta hem de çılgın görünüyordu, ama Etta'yı bu halde bırakıp gidebilir miydi? Etta ona aldırış etmedi. Durmak bilmeden yastığa gömülerek ağlamaya devam etti. Hiç kimseyi bu şekilde ağlarken görmemişti. Nefes nefese hıçkırıklarında korkunç bir şiddet vardı, sanki vücudu acısını temizlemeye çalışıyordu, ama acısı gözyaşlarının dindiremeyeceği kadar derindi.

"Etta, lütfen, Etta," diye tekrar denedi. Onu duymamış gibi görünüyordu. Çekinerek sırtını okşadı. Malta öfke nöbetine girip kendini sakinleştiremediğinde annesinin küçük kız kardeşini böyle okşadığını hatırladı. "Sakin ol," dedi teselli edici bir sesle. "Her şey bitti. Her şey bitti." Elini küçük, teselli edici bir daire şeklinde hareket ettirdi.

Etta derin bir nefes aldı. "Her şey bitti," diye onayladı ve yeniden ağlamaya başladı. Bu Etta'ya hiç benzemiyordu, sanki bir yabancıyı teselli etmeye çalışıyor gibiydi. Davranışları Althea'nınki kadar anlaşılmazdı.

Althea ile olan sahne korkunçtu; teyzesinde çok ciddi bir sorun vardı ve Kennit'in emrine bakmaksızın onunla konuşması gerekiyordu. Tecavüzle ilgili çılgın suçlamaları ve gömülü bir gemiden bahseden tuhaf sözleri, teyzesinin akıl sağlığından endişelenmesine neden olmuştu. Kennit'in onu görmesine engel olmasına izin vermemeliydi. Tecrit onu dinlendirmemiş, acısıyla baş başa bırakmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

Ama Etta ağlamaya devam ediyordu ve onu bırakamıyordu. Althea'nın çılgın sözleri Etta'yı neden bu kadar etkilemişti? Sonra cevap aklına geldi: Etta hamileydi. Kadınlar hamileyken her zaman garip davranırlardı. Rahatlamaktan neredeyse başı dönüyordu. Kolunu Etta'nın omzuna attı ve kulağına fısıldadı.

"Her şey yolunda, Etta. Ağla hadi. Senin durumunda bu tür duygusal fırtınalar normaldir."

Etta aniden yataktan doğruldu, yüzü kırmızı ve beyaz lekelerle kaplıydı, yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. Sonra yumruğunu savurdu. Wintrow, Etta'nın yumruğunun geldiğini gördü ve neredeyse kaçmayı başardı. Yumruk çenesinin ucuna çarptı, dişleri birbirine vurdu ve gözleri karardı. Geri çekildi, ayağa kalkarken elini çenesine götürdü. "Bu neydi?" diye sordu şok içinde.

"Aptal olduğun için. Kör olduğun için, kadınların kör olduğunu söyledikleri gibi. Sen bir aptalsın, Wintrow Vestrit! Neden sana zamanımı harcadım bilmiyorum. O kadar çok şey biliyorsun ama hiçbir şey öğrenmiyorsun. Hiçbir şey!" Yüzü aniden yine buruştu. Yüzünü dizlerine düşürdü ve kederli bir çocuk gibi ileri geri sallandı. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye inledi. Oturarak ona uzandı.

Tereddütle, yanına yatak üzerine oturdu. Omzuna dokunmaya çalıştığında, Etta onun kollarına atıldı. Yüzünü omzuna dayadı ve omuzları titreyerek hıçkırarak ağladı. Wintrow önce nazikçe, sonra daha sıkı bir şekilde onu kucakladı. Daha önce hiç bir kadını kucaklamamıştı. "Etta," dedi yumuşak bir sesle. "Etta, canım." Cesaretini toplayıp parlak saçlarını okşadı.

Kapı açıldı. Wintrow irkildi, ama onu bırakmadı. Utanacak, suçlu hissedecek hiçbir şeyi yoktu. "Etta kendinde değil," dedi Kennit'e aceleyle.

"Gerçekten mi? Kim olursa olsun, gerçek Etta'dan daha iyi davranıyorsa, bu bir rahatlama olabilir," diye kaba bir şekilde cevap verdi. "Koridorda sıradan bir sokak çocuğu gibi kavga ediyor." Etta başını Wintrow'un omzundan kaldırmayınca, alaycı bir şekilde devam etti, "Umarım ikinizi rahatsız etmiyorumdur. Yüzümün kanaması ya da giysilerimin kirlenmesi gibi önemsiz bir şey ikinizi de üzmesin."

Wintrow'un şaşkınlığına, Etta yavaşça başını kaldırdı. Kennit'e sanki onu hiç görmemiş gibi baktı. O bakışta aralarında bir şey geçti, Wintrow'un anlamadığı bir şey. Bu, kadını yıkmış gibiydi, ama artık ağlamıyordu. "Bittim," dedi kırık bir sesle. "Kalkıp bulacağım..."

"Zahmet etme," diye bağırdı Kennit ayağa kalkarken. "Kendi işimi kendim hallederim. Sen Jola'ya git. Sorcor Kaptan'a sana bir tekne göndermesini söyle. Bir süre *Marietta'da* kalman daha iyi olur."

Wintrow bu sözlerle bir patlama bekliyordu, ama Etta sessiz kaldı. Farklı görünüyordu. Yavaş yavaş onda bir değişiklik olduğunu fark etti. Genellikle Kennit'e baktığında gözleri parlar ve sevgiyle dolardı. Şimdi ise ona bakarken sanki hayatı içinden akıp gidiyormuş gibiydi. Konuştuğunda ise teslimiyeti tamdı. "Haklısın. Evet. En iyisi bu." Ellerini kaldırıp uzun bir rüyadan uyanır gibi yüzünü ovuşturdu. Sonra tek kelime etmeden, bakmadan odadan çıktı.

Wintrow onun arkasından baktı. Bu olamazdı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sonra, "Ee?" diye sordu Kennit soğuk bir sesle. Soğuk mavi bakışları Wintrow'u baştan aşağı süzdü.

Wintrow ayağa kalktı. Ağzı kurumuştı. "Efendim, Etta'yı göndermemelisiniz, kendi güvenliği için bile. Bunun yerine, mümkün olan en kısa sürede Althea'yı gemiden uzaklaştırmalıyız. Aklı başından gitmiş. Lütfen efendim, zavallı kadına acıyın ve onu eve göndermeme izin verin. Divvytown'a sadece birkaç gün uzaklıktayız. Divvytown'a gelen ticaret gemilerinden biriyle eve dönüş masraflarını karşılayabilirim. Ne kadar çabuk gidersen, hepimiz için o kadar iyi olur."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kennit kuru bir sesle. "Althea'ya ne yapacağım konusunda sana ne hakla söz hakkı olduğunu düşünüyorsun?"

Wintrow, Kennit'in sözleriyle sersemlemiş bir halde sessizce durdu.

"O benim, Wintrow. İstedikim gibi davranabilirim." Kennit ondan uzaklaşarak soyunmaya başladı. "Şimdi. Bana bir gömlek getir. Şu anda senden istediğim tek şey bu. Düşünme, karar verme, yalvarma bile. Bana temiz bir gömlek getir ve pantolonumu hazırla. Ve bu yarayı temizlemek için bir şey getir." Kennit konuşurken kirli gömleğinin düğmelerini açıyordu. Ceketini zaten yerde duruyordu. Wintrow düşünmeden onun emrine uymak için harekete geçti. İçini kaplayan öfke tüm düşüncelerini silip süpürdü. Temiz giysileri hazırladı, sonra Kennit için bir bez ve soğuk su buldu. Yara küçüktü ve çoktan kapanmıştı. Kennit alnındaki kanı sildi ve ıslak bezi küçümseyerek yere attı. Wintrow sessizce bezi aldı. Lavaboya geri koyarken tekrar konuşma cesaretini buldu.

"Efendim. Etta'yı göndermek için uygun bir zaman değil. O burada olmalı. Sizinle birlikte."

"Sanmıyorum," dedi Kennit tembelce. Wintrow'un manşetlerini ilikleme için bileklerini uzattı. "Althea'yı tercih ederim. Onu burada tutacağım, Wintrow. Bu fikre alışsan iyi olur." Wintrow dehşete kapıldı.

"Etta'yı Sorcor'un gemisine sürerken, Althea'yı onun iradesine karşı burada tutacak mısın?"

"Eğer seni rahatsız eden buysa, onun isteği dışında olmayacak. Teyzen benim yakışıklı bir adam olduğumu zaten belirtmişti. Zamanla benim yanımda yerini kabul edecektir. Bugünkü küçük... olay bir istisnaydı. Sadece dinlenmeye ve hayatındaki değişikliklere alışmaya biraz zamana ihtiyacı var. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Onu göreceğim. Konuşacağım... Neydi o?" Wintrow başını kaldırdı. "Hiçbir şey duymadım," diye cevapladı Kennit küçümseyerek. "Belki de Etta'ya katılmalısın, ta ki..." Bu kez sözünü yarıda kesmek ona düştü. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen de hissettin," dedi Wintrow suçlayıcı bir şekilde. "Bir mücadele. Geminin içinde."

"Öyle bir şey hissetmedim!" Kennit öfkeyle cevap verdi.

"Bir şeyler oluyor," dedi Wintrow. Bolt ona gemiyle olan bağlantısından korkmasını öğretmişti. Gemiyle olan bağının kargaşa içinde olduğunu hissediyordu, ama ona ulaşmaya korkuyordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi korsan küçümseyerek. "Hayal görüyorsun."

"Kennit! Kennit!" Uzun, çekik bir sesle, tehditkar bir şekilde bağırdı. Wintrow ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Kennit aceleyle temiz ceketini giydi, yakasını ve manşetlerini düzeltti. "Gidip ne olduğunu bir bakayım," dedi, ama Wintrow onun kayıtsızlığının sahte olduğunu anlayabilirdi. "Koridordaki küçük kavga gemiyi sarsmış olmalı."

Wintrow cevap vermedi, sadece Kennit'in kapısını açtı. Korsan onun yanından hızla geçti. Wintrow daha yavaşça onu takip etti. Althea'nın kapısının önünden geçerken, düşük bir ses duydu. Dinlemek için durdu, kulağını kapı pervazına yaklaştırdı. Zavallı kadın kendi kendine konuşuyordu, sesi o kadar alçak ve hızlıydı ki, tek kelime bile anlayamadı. "Althea?" Kapıyı denedi, ama kilit sağlamdı. Bir an kararsız kaldı, sonra Kennit'in peşinden koştu.

Kapıya neredeyse varmışken Etta merdiven boşluğuna girdi. Dik ve uzun boylu yürüyen kadının yüzü ifadesizdi. Wintrow gözlerini kadının gözlerine dikti. "İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki değil." Sesi yumuşak ve düzdü. "Sorcor bir tekne gönderdi. Birkaç şey almam lazım."

"Etta, Kennit'le konuştum. Seni göndermemesini istedim."

Sessizlik içinde yok olmuş gibiydi. Sesi çok uzaklardan geliyordu. "İyi niyetle söyledin herhalde."

"Etta, ona hamile olduğunu söylemelisin. Bu her şeyi değiştirebilir."

"Her şeyi mi değiştirir?" Gülümsemesi kırıllandı. "Oh, Kennit her şeyi çoktan değiştirdi, Wintrow. Benim buna katkıda bulunmama gerek yok."

Etta uzaklaşmaya başladı. Wintrow cesaretini toplayıp kolunu tutarak onu durdurmaya çalıştı. "Etta, lütfen. Söyle ona." Daha fazla konuşmamak için dişlerini sıktı. Belki Kennit hamile olduğunu bilseydi, Althea'yı almak için onu bir kenara atmazdı. Bu, onun kalbini kesinlikle değiştirirdi. Böyle bir habere hangi erkek kayıtsız kalabilirdi ki?

Etta, sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, yavaşça başını salladı. "Wintrow, Wintrow. Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Neden bu kadar sarsıldığımı sanıyorsun? Hamile olduğum için mi? Kennit'i vurup kanattığı için mi?"

Wintrow çaresizce omuz silkti. Etta başını ona yaklaştırdı. "Onu öldürmek istedim. Onu susturmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Çünkü o gerçeği söylüyordu ve ben bunu duymaya dayanamıyordum. Teyzen deli değil, Wintrow. En azından tecavüze uğramış bir kadın kadar deli değil. O gerçeği söyledi."

"Bunu bilemezsin." Ağzı o kadar kurumuştı ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Etta bir anlığına gözlerini kapattı. "Kadınlar için, başka hiçbir şekilde kışkırtılamayacak bir öfke vardır. Althea Vestrit'e baktım ve bunu fark ettim. Bunu çok sık gördüm. Kendim de hissettim."

Wintrow kilitli kapıya baktı. İhanet onu uyuşturmuştu. Ona inanmak çok acıyordu. Şüpheye sarıldı. "Ama neden onunla yüzleşmedin?"

Gözlerinin içine derinlemesine baktı, sanki onun nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlamaya çalışır gibi başını çevirdi. "Wintrow. Sana söyledim. Gerçeği duymak yeterince kötüydü. Bunu yaşamak istemiyorum. Kennit haklı. Bir süre *Marietta'da* kalmam en iyisi."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Wintrow.

Omzunu sertçe silkti. Gözleri yine yaşlarla doldu. Sesi titreyerek çok sessizce konuştu: "Ondan bıkabilir. Beni geri isteyebilir." Arkasını döndü. "Eşyalarımı toplamam lazım," diye fısıldadı.

Bu sefer, ondan uzaklaştığında, onu bırakıp gitti.

Herkes ona bakıyordu. Kennit, ilerlerken tüm mürettebatın gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu. Acele etmeye cesaret edemedi. İki kadın arasındaki tartışma yeterince kötüydü. Ne kadar acil olursa olsun, geminin çağrısına koşarak gitmesini görmemeleri gerekiyordu.

"Kennit!" Figür başı başını geriye attı ve bu kelimeyi haykırdı. Geminin yanındaki alacakaranlıkta, yılanlar ortaya çıktı ve kuyruklarını savurarak tekrar daldılar. Geminin etrafındaki deniz, geminin hareketinden dolayı köpürüyordu. Dişlerini sıkarak ifadesini bozmamaya çalıştı ve topallayarak ilerledi. Althea'nın bıraktığı birkaç morluk ağrımaya başlamıştı. Ön güverteye çıkan merdiven her zamanki gibi canını sıkıyordu ve o mücadele ederken gemi onun adını haykırıyordu. Ona ulaştığında ter içinde kalmıştı.

Sesini sabitlemek için nefes aldı. "Gemi. Buradayım. Ne istiyorsun?"

Gemi başı ona doğru döndü ve o nefesini tuttu. Gözleri yeşile dönmüştü, yılan yeşili değil, insan yeşili, ve yüz hatları son zamanlarda aldığı sürüngen görünümünü kaybetmişti. Tamamen Vivacia'ya benzemiyordu, ama bu kesinlikle Bolt değildi. Ondan geri adım atmak üzereydi.

"Ben de buradayım. Ne mi istiyorum? Althea Vestrit'i buraya, baş güverteye istiyorum. Arkadaşı Jek'i de istiyorum. *Hemen* buraya getireceksin."

Aklı hızla çalışıyordu. "Korkarım bu mümkün değil, Bolt," diye cesaretini topladı. Adını kasten kullandı ve onun yanıtını bekledi.

Gemi, bir kadın yüzünden gördüğü en küçümseyici bakışı ona attı. "Benim Bolt olmadığımı biliyorsun," diye cevapladı.

"O zaman Vivacia mısın?" diye sordu ciddiyetle.

"Ben kendimim, tüm benliğimle," diye cevapladı kadın. "Bana bir isim vermek zorundaysan, bana Vivacia de, çünkü o isim benim için, beni inşa eden tahtalar kadar ayrılmaz bir parçam. Ama seni ismimi ya da kimliğimi tartışmak için çağırmadım. Althea ve Jek'i buraya getirmeni istiyorum. *Hemen*."

"Neden?" diye karşılık verdi adam, sesi kadınıninki kadar kontrollüydü.

"Onları kendi gözlerimle görmek için. Kötü muamele görmediklerini bilmek için." "İkisi de kötü muamele görmedi!" diye öfkeyle haykırdı.

Geminin ağzı düzleşti. "Ne yaptığını biliyorum," dedi dedi.

Bir an için Kennit, büyük bir sessizliğin ortasında durdu. Her yönden felaket geliyordu. Şansı sonunda onu terk mi etmişti?

Sonunda düzeltilemez tek hatayı mı yaptı? Nefes aldı. "Bana bu kadar çabuk kötü niyetli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Vivacia ona öfkeyle baktı. "Bana böyle bir şey nasıl sorarsın?"

O tam olarak emin değildi. Bolt, onun cevabından bunu anladı. Bir zamanlar, Bolt'tan daha nazik bir şekilde ona değer vermişti. O duyguları onda tekrar uyandırabilir miydi? Elini rahatlatıcı bir şekilde korkuluğun üzerinde gezdirdi. "Çünkü sen gözlerinle değil, kalbinle görüyorsun. Althea korkunç bir şey yaşadığına inanıyor. Ve sen de ona inanıyorsun." Dramatik bir şekilde durakladı. Sesini alçaltarak konuştu. "Ship, beni tanıyorsun. Aklımın içini okudun. Beni kimse senin kadar iyi tanıyamaz." Bir şansını denedi. "Benim böyle bir şey yapabileceğime inanabilir misin?"

O doğrudan cevap vermedi. "Bu, bir kadına, insana ya da ejderhaya yapılabilecek en büyük kötülüktür. Beni her düzeyde aşağılıyor ve tiksindiriyor. Eğer bunu yaptıysan, Kennit, bu telafisi imkansız bir şey. Ölmek bile bunu telafi edemez." Sesinde insan öfkesinden daha fazlası vardı: soğuk bir sürü hayvanın acımasızlığı vardı. Bu intikam ve misillemenin ötesinde, yok etme arzusu vardı. Sırtından bir ürperti geçti. Kendini dengelemek için korkuluğa tutundu. Konuştuğunda sesi kendini haklı çıkarmak için gergindi.

"Sana yemin ederim, Althea Vestrit'e hiçbir zarar vermek niyetinde değilim. Onu incitmek, kırmak, onun için beslediğim tüm umutlara ters düşer." Derin bir nefes aldı ve ona içini döktü. "Doğrusu, gemiye bindiğinden beri, ona karşı büyük bir sevgi beslemeye başladım. Onun için hissettiklerim beni şaşırtıyor ve kafamı karıştırıyor. Onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." En azından bu sözler samimi geliyordu.

Sessizlik uzun sürdü. Sonra kadın sessizce sordu, "Peki ya Etta?"

Gemide kim daha güçlüydü, Bolt mu Vivacia mı? Bolt, Etta'yı seviyor gibi görünüyordu: Vivacia ona karşı kıskançlığını hiç gizlememişti. "Kararsızım," diye itiraf etti Kennit. "Etta uzun zamandır benim yanımda. Onu Bettel'in genelevinden kurtardığım sıradan bir fahişeden çok daha öteye geldiğini gördüm. Birçok yönden kendini geliştirdi, ama Althea'yla karşılaştırıldığında acı çekmek zorunda." Durdu ve hafifçe iç çekti. "Althea tamamen farklı bir kadın. Doğumu ve yetiştirilme tarzı her hareketinde belli oluyor. Yine de onda çok çekici bulduğum bir yetkinlik var. O daha çok... sana benziyor. Ve

İtiraf etmeliyim ki, onun çekiciliğinin bir kısmı da sana çok benzemesi. Seni şekillendiren aile onu da yaratmış. Onunla olmak, bir anlamda seninle olmak gibi. Bunun ona iltifat olarak algılanmasını umuyordu. Nefesini tutarak bekledi.

Etraflarında gece derinleşti. Yılanlar bedensiz seslere dönüştü, tuhaf şarkıları, rastgele sıçrayışlarının sesleriyle karışıyordu. Karanlık tamamen çöktüğünde, parlak pullu vücutlarının kısa parıltıları geminin etrafındaki suları aydınlattı.

"Paragon'u sen öldürdün," dedi kız sessizce. "Bunu biliyorum. Bolt gördü. Onun anıları bende."

O başını salladı. "Paragon'un ölmesine yardım ettim. O bunu istiyordu. Kendisi için defalarca denemişti. Ben sadece onun işini kolaylaştırdım."

"Brashen benim için çok değerliydi." Geminin sesi boğuktu.

"Üzgünüm. Farkında değildim. Her halükarda, o adam sonuna kadar gerçek bir kaptandı. Gemisini terk etmezdi." Sesinde pişmanlık ve hayranlık vardı. Daha sessizce devam etti, "Bolt'un anıları sende. O zaman Althea'nın ölmesini istediğini hatırlayacaksın. Ben bunu reddettim. Althea'nın "tecavüzü" hakkında ne hatırlıyor?" Dudakları kelimeyi zar zor telaffuz etti.

"Hiçbir şey," diye itiraf etti gemi. "Althea'nın zihnine dokunmayı reddetti. Ama Althea'nın hatırladıklarını biliyorum."

Rahatlama, sesine şefkat kattı. "Ve Althea bir kabusu hatırlıyor, bir gelincik rüyasını, gerçeği değil. Bu tür rüyalar özellikle canlıdır. Onun kabusunun gerçek olduğuna inandığın için onu ya da seni suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Ona gelincik şurubu vermemeliydim. Kötü bir niyetim yoktu, sadece dinlenmesine ve hayatını değiştiren trajediyi sindirmesine zaman vermek istemiştım."

"Kennit, Kennit," gemiden acı dolu bir ses yükseldi. "Sen benim için çok değerli oldun. Senin hakkında böyle şeyler düşünmeye çalışmak bile bana acı veriyor. Senin böyle korkunç bir şey yaptığını kabul etmek, senin hakkında her şeyin bir aldatmaca ve yalan olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Eğer bu doğruysa, aramızdaki tüm gerçekler yalan olur." Sesi fısıltıya dönüştü.

fısıltıya dönüştü. "Lütfen, lütfen, bana onun yanıldığını söyle. Böyle iğrenç bir şey yapamayacağını söyle."

İnsan çok istediği şeyin gerçek olmasını ister. "Sana kanıtını göstereceğim. Althea ve Jek'i sana getireceğim. Benim gözetimimdeyken onlara zarar verilmediğini kendi gözlerinle göreceksin. Althea'nın birkaç çürüğü olabilir, ama," alaycı bir şekilde güldü, "muhtemelen bana yaptıklarından daha azdır. O iri bir kadın değil, ama çok enerjik."

Geminin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Öyledir. Hep öyleydi. Onu buraya getirecek misin?"

"Hemen," diye söz verdi. Wintrow ön güverteye çıkarken başını çevirdi. Kennit, dönüşmüş baş figürü ilk kez gören yüzünü izledi. Bir an önce çok sıkıntılı olan koyu renkli gözleri parladı. Wintrow'un yüzüne hayat geri döndü, sanki oyulmuş bir heykel uyanıyormuş gibi. Hevesle ileri atıldı. Kennit aralarına girerek durdu. Bu olmazdı. Gemi onundu; Wintrow'un ona sahip çıkmasına izin veremezdi.

Hızla cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Al, delikanlı!" diye bağırdı ve anahtarlığı fırlattı. Anahtarlar, Wintrow yakalamadan önce geminin fenerinin ışığında parladı. Gözleri buluştuğunda, Vivacia'ya duyduğu sevincin ışığı söndü. Kennit'e tuhaf bir şekilde ölçen bir bakış attı. Kennit bunu açıkça anladı. Wintrow kime inanacağını bilemedi. Korsan omuz silkti. Merak etmek, bilmek değildi. Şansı yaver gidiyordu. Karanlıkta çocuğu düşündü. Acı bir hisle, gerekirse Wintrow'dan ayrılabilir mi diye merak etti. Bu düşünce onu üzdü. Ama Wintrow onu buna zorlarsa, şansını tehlikeye atmayacak ve mürettebatı kendinden uzaklaştırmayacak bir şekilde yapmalıydı. Belki Kennit'e fedakar bir şekilde hizmet ederken ölebilirdi. Bu belki ayarlanabilirdi. Mürettebat böyle bir adanmışlığı görmekten ilham alabilirdi. Ona baktı, şimdiden onun için yas tutuyordu, sonra kendini hayatın sertliğine hazırladı.

"Wintrow," diye bağırdı içtenlikle. "Gördüğün gibi, Vivacia bize yeniden katıldı. Althea Teyzeni görmek istiyor. Onu ve Jek'i ön güverteye götür lütfen. Onları rahat ettir. Althea'nın eski odasının ikisi için daha uygun hale getirilmesini ben kendim halledeceğim." Gemisine geri döndü, ama sözleri Wintrow'a da yönelikti. "Onları rahat ettirmek için

onların rahatı için elimden geleni yapacağım. Önümüzdeki günlerde onların benim onur konuklarım olduğunu, tutsak olmadıklarını göreceksin."

Korkakça bir hareket olduğunu düşündü, ama önce Jek'i zincirlerinden kurtardı. "Vivacia, seni ve Althea'yı baş güvertede istiyor," diye başladı, ama daha fazla açıklama yapamadan, sarışın kadın anahtarları elinden kapıp kilidi açmaya başladı. Kurtulur kurtulmaz ayağa fırladı ve soğuk mavi gözleriyle ona baktı. Yılan zehri giysilerini yiyip bitirmiş, yanık izleriyle kaplı cildini ortaya çıkarmıştı. Yaralarına rağmen, korkutucu ve güçlü bir kadındı. "Althea nerede?" diye sordu.

Onu gemide takip etti ve kapıda onu iterek kenara çekti. Kilidi açıp kapıyı açtı, ama Althea ona saldırdı. Teyzesinin omzu, uzun boylu kadının göğsüne çarptı. "Althea!" diye bağırdı Jek ve küçük kadını kollarına alıp çılgınca savrulan kollarını tuttu. "Benim, Jek, sakın ol!"

Bir süre sonra Althea direnmeyi bıraktı. Başını geriye atarak Jek'e baktı. Saçları dağınıktı, gözleri siyah çukurlar gibi büyümüştü. Kusmuk kokusu burnuna geliyordu. "Onu öldürmeliyim," diye tiz bir sesle söyledi Althea. Başı boynunda sallanıyordu. Arkadaşının omzuna yapıştı. "Onu öldürmeme yardım edeceğine söz ver."

"Althea, neyin var?" Jek öfkeli bir bakışla Wintrow'a döndü. "Ona ne yaptınız?"

"Bana tecavüz etti," diye nefes nefese konuştu Althea. "Kennit bana tecavüz etti. Sürekli odama girip nazik davranıyormuş gibi yapıp beni öpüyordu, sonra... Gemimi, gemimi rüzgarı göremeyeceği ve hissedemeyeceği bir yere batırdı..."

Jek, Althea'nın eğilmiş başının üzerinden Wintrow'a baktı, arkadaşının saçmalayan haline dehşetle. "Artık iyi olacaksın," dedi zayıf bir sesle. Gözleri kararsızdı.

"Vivacia seni arıyor, hemen," dedi Wintrow aceleyle. Söyleyebileceği en rahatlatıcı şey buydu. "Hemen yanına gelmeni istiyor."

"Gemim," diye hıçkırarak söyledi Althea. Jek'in kollarından kurtulup koridora doğru sendeledi.

"Nesi var onun?" diye sordu Jek, Wintrow'a. Gözlerinde soğuk bir öfke vardı.

"Çok fazla haşhaş içti," diye açıkladı, ama sonra boşluğa konuştuğunu fark etti. Althea'nın peşinden koşmuştu.

Baş güverte hiç bu kadar uzak olmamıştı. Althea rüyada gibi hareket ediyordu. Hava ona buz gibi geliyordu, ama ona yaslandığında çok kolayca geri çekiliyordu. Bir omzunu duvara dayayarak merdivenlerden aşağı indi. Açık güverteye ulaştığında, güverte önündeki uzanıyordu. Cesaretini toplayarak güverteye adım attı. Sonra Jek yanına geldi ve kolunu tuttu. Tek kelime etmeden ona yaslandı ve uzaklaşmaya başladı.

Gözleri yaşlarla doldu. Mesafeyi olduğu kadar zamanı da aşıyormuş gibi hissetti. Sonunda aptalca kararlarından uzaklaşıyor ve olması gereken yere doğru yürüyordu. Brashen'i, zavallı Paragon'u ve onlarla birlikte bu kadar uzağa gelen tüm mürettebatı kaybetmişti. Kennit bedenini parçalamıştı ve gemisi hâlâ onun elindeydi, ama bir şekilde ön güverteye ulaşmış Vivacia'nın gözlerine bir kez daha bakabilseydi, her şeyle başa çıkabilirdi. Acısı azalmayacaktı, kederi hafiflemeyecekti, ama hayatında yaşamaya değer bir şey kalacaktı.

O köpeğin oğlu Kennit hala ön güvertede duruyordu. Onu aşağıdan bakıp hoş geldin der gibi gülümseme cesaretini bile bulmuştu. O merdivene yaklaşıncı merdivenden geri çekildi. Muhtemelen çok yaklaşırsa onu aşağı çekip boynunu kıracağını biliyordu.

"Diğer ayağını da kaldır," dedi Jek sessizce. "Bir sonraki basamağa kaldır."

"Ne?" Ne diyordu bu kadın?

"Gel," dedi ve aniden Althea kendini kaldırılmış ve merdivene itilmiş hissetti. Zayıf bir şekilde merdivene tutundu, tutunmayı başardı ve sonra Jek onu merdivenden yukarı itti. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu ama başka bir yol bulamadı ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde ön güverteye sürünerek çıktı. Sonra Jek yanına geldi ve onu ayağa kaldırdı.

"Bırak beni," dedi Althea açıkça. "Yalnız gitmek istiyorum."

"İyi değilsin," dedi Kennit şefkatle. "Sana hiçbir şey yapmayacağım."

"Piç," diye tükürdü ona ve onun yaklaştığını sandı. Ona yumruk attı, ama birdenbire o, başından beri durduğu yerde duruyordu, korkak. "Seni yine de öldüreceğim," diye söz verdi, "ama güvertemde kanını akıtmayacağım."

"Althea!"

Sevdiği ses, onun için endişelenerek şok olmuştu, ama orada başka bir şey daha vardı, adlandıramadığı bir şey. Dönüp baktığında, bulanık bir anın ardından Vivacia'nın ona baktığını gördü. Endişeli değil, mutlu görünmesi gerekirdi. "Her şey yoluna girecek," diye onu teselli etti. "Artık buradayım." Ona koşturaya çalıştı, ama sendeledi. Jek aniden tekrar yanına geldi ve onu korkuluğa tuttu. "Artık buradayım, gemi," dedi sonunda, aylar sonra. Sonra, "Sana ne yaptı? Sana ne yaptı?"

O Vivacia'ydı, ama değildi. Tüm yüz hatları ince bir şekilde değişmişti. Gözleri çok yeşildi ve kaşlarının kavisini çok belirgindi. Saçları yel gibi, yüzünün etrafında dağınıktı. Yine de, tüm bunlara rağmen, farkı, korkuluğa tutunurken hissettiği şeydi. Bir zamanlar, bir yapbozun tamamlayıcı parçaları gibi birbirlerine uyuyorlardı ve birbirlerini tamamlıyorlardı. Şimdi ise sanki Jek'in ellerini ya da Paragon'un korkuluğunu tutuyormuş gibi hissediyordu. O Vivacia'ydı, ama Althea olmadan tam değildi.

Ancak Althea da onsuz tam değildi. Geminin doldurmasını beklediği yerler hala boştu ve her zamankinden daha fazla acıtıyordu.

"Artık bir bütünüm," diye geminin yumuşak sesi ona doğruladı. "Ailenin anıları ejderhayla birleşti. Böyle olması gerekiyordu, Althea. Onu inkar etmeye geri dönemezdik, tıpkı onun bensiz gerçekten devam edemeyeceği gibi. Bunu bana kıskanmıyorsun, değil mi? Artık bütün olduğumu?"

"Ama sana ihtiyacım var!" Sözler, anlamını düşünmeden ağzından döküldü. Kendinin bile farkında olmadığı bir gerçeği herkesin önünde söylemek korkunçtu. "Sen olmadan nasıl kendim olabilirim?"

"Şimdiye kadar olduğun gibi," diye cevapladı gemi. Sözlerinde babasının bilgeliğini ve daha da yaşlı bir bilgeliği duydu.

"Ama ben incindim," diye duydu kendini. Sözler, yaradan kan gibi akıyordu.

"İyileşeceksin," Vivacia onu teselli etti.

"Bana ihtiyacın yok..." Bu gerçeğin farkına varması onu sersemletti. Buraya kadar gelmiş, bu kadar çok çabalamış ve bu kadar çok şey kaybetmiş, sadece bunu öğrenmek için.

"Sevgi ihtiyaç olmadan da var olabilir," diye nazikçe işaret etti. Pruvanın ötesindeki denizlerde, birkaç yılan ciddiyetle onlara bakmak için yükselmişti. Ya gözleri hala onu yanıltıyordu ya da sarı-yeşil olanı deforme olmuştu.

Wintrow bir yerden gelip yanındaki korkuluğa tutunmuştu. "Ah, gemi, ne kadar güzelsin," diye haykırdı. Althea, ondan tuhaf bir gerginlik yayıldığını hissetti. "Sen... şimdi mantıklı geliyorsun. Sen tam birisin."

"Git buradan," dedi Althea ona açıkça.

"Dinlenmen gerek," dedi ona nazikçe. Kennit'inki gibi, laf kalabalığı, boş nezaket.

Ona yumruk attı ama o başını geri çekti. "Git buradan!" diye bağırdı. Gözyaşları, boş gözyaşları yüzünden akmaya başladı. Gücü nereye gitmişti? Geminin ona uzanıp ihtiyacını karşılamadığını fark edince sendeledi.

Vivacia sessizce konuştu. "Bunu artık kendin yapmalısın, Althea. Hepimiz yapmalıyız."

Sanki kendi annesi onu bir kenara itmiş gibiydi. "Ama sen benimleydin. Bana ne yaptığını, beni nasıl incittiğini biliyorsun..."

"Tam olarak değil," diye cevapladı gemi nazikçe ve bu sözlerle ayrılık tamamlandı. Gemi artık ondan ayrı bir varlıktı ve tıpkı bir insan gibi onu yanlış anlayabiliyordu. Tıpkı bir insan gibi ona inanamıyordu.

"Acının ne kadar gerçek olduğunu biliyorum," dedi Vivacia. "Sadece... belki de seni çok iyi tanıyorum, Althea. Benim üzerimde yaşadığın onca yıl, uyanmadan önce benimle kurduğun tüm hayaller. Onları ben de paylaştım, biliyorsun. Ve bu, böyle bir kabusun seni ilk kez rahatsız etmesi değil." Garip bir sessizlik oldu, sonra ekledi, "Devon sana büyük bir haksızlık yaptı, Althea. Ve bu senin suçun değildi. Asla senin suçun olmadı."

Brashen'in ölümü de senin suçun değildi." Sesi fısıltıya dönüştü. "Cezalandırılmayı hak etmiyorsun."

Vivacia, Althea'nın duymak istemediği bir gerçeğe çok yaklaştı. Şu anda kaldıramayacağı bir gerçek. Acı ve suç arasındaki tüm bağlantılar, Althea'nın kötü iradesi ile sevdiklerinin ölümleri ve kötü şeyleri hak ettiği için başına gelen kötü şeyler... Sebep ve sonuç aniden başının etrafında dönmeye başladı. Annesine karşı gelip babasıyla gemiye binmeseydi, annesi onu daha çok severdi ve gemiyi Keffria'ya vermezdi, Devon onun bekaretini almamış olsaydı, Keffria'ya söylemezdi ve Keffria onu bunca yıl hor görmezdi ve hiçbir şey başlamazdı, Paragon batmaz, Brashen ölmezdi, Amber ve genç Clef... Onu nasıl düşünebilirdi ki?

"Odama dönmem gerek," diye yalvarırcasına söyledi.

"Ben seni götürürüm," dedi Jek.

Wintrow odasının kapısını dikkatlice tıklattı, sonra Jek kapıyı aniden açınca irkildi. Bir an için sessizce kuzeyli kadına baktı. Sonra dilini buldu. "Kennit kadın kıyafetleri isteyebileceğini düşündü."

Sanki onu çoktan kırmış gibi suratını astı, ama geri çekilip onu içeri davet etti. Althea, dizlerini göğsüne çekmiş, ranzada oturuyordu. Jek için yere bir yatak hazırlanmıştı. Daha iyi görünüyordu, bitkin ama uyanık. Odadaki gerginlik, bir tartışmanın ortasına düştüğünü gösteriyordu. Teyzesi, onun taşıdığı kaygan kumaşlara küçümseyerek baktı. "Onları götür. Ondan hiçbir şey kabul etmiyorum."

"Bekle," diye araya girdi Jek. Althea'ya özür diler bir bakış attı. "Denize düştüğümüzden beri bu kıyafetlerin içindeyim. Kendi kokumu duymaktan bıktım." Althea yüzünü buruşturdu, sonra isteksizce ekledi: "Sen de. Giydiklerin kustumuk kokuyor."

"O elbiselerin ne olduğunu görmüyor musun?" Althea öfkелendi. "Onlar rüşvet. Onlardan birini giyersem, kıyafetlerle satın alınmış bir fahişe gibi görünürüm. Kimse bana yaptıklarını inanmaz."

"Bence o öyle demek istememiştir," dedi Wintrow sessizce. Hediyeinin Althea'yı memnun etmekten çok geminin onayını kazanmak için verildiğini düşünüyordu, ama Althea'nın ona attığı bakış onu susturdu. Onunla nasıl konuşmaya başlayacağını bilmiyordu. Ona zaman ver, dedi kendi kendine. Konuşmayı o başlatsın. Kapıyı arkasından kapattı ve kollarında taşıdığı giysileri ranzanın ayak ucuna koydu. Ayrıca bir mücevher sandığı ve birkaç şişe parfüm de çıkardı.

Jek hazineye bir kaşını kaldırdı, sonra Althea'ya baktı. "İçine bakabilir miyim?"

"Umurumda değil," diye yalan söyledi Althea. "Hikayeme şüphe duyduğunu zaten açıkça gösterdin."

Jek mücevher sandığının kapağını açtı. Parıldayan içeriğe bakarken konuştu. "Sen yalan söylemezsin, Althea." Derin bir nefes aldı ve isteksizce ekledi, "Beni şüpheye düşüren koşullar. Her şey mantıksız. Neden sana tecavüz etsin ki? Kendi karısı var, bu gemide tecavüzü yasakladı ve centilmen bir adam olarak tanınıyor. Divvytown'da kimse onun hakkında kötü konuşmazdı. Beni her gün iki kez görürdü ve zincirlere rağmen bana nazik davranırdı. Gemideki herkes bile onun böyle bir şey yapabileceğine inanmıyor." Giysileri karıştırdı ve yumuşak mavi bir eteği kendine tuttu. "Bununla halatları çekemem," dedi alaycı bir şekilde. Althea onun esprisine aldırış etmedi.

"Yani tüm bunların bir hayal ürünü olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu Althea sertçe.

Jek omuz silkti. "Yanıklarım için brendiye haşhaş şurubu verdi. İşe yaradı. Ama rüyalarımı çok canlı hale getirdi." Kaşlarını çattı. "O adamdan nefret ediyorum, Althea. Ama o olmasaydı, arkadaşlarım hala hayatta olacaktı. Buna rağmen, bir onur duygusu sergiliyor ki..."

"O bir rüya değildi." Althea suçlayıcı bakışlarını Wintrow'a çevirdi. "Bana inanmıyorsun, değil mi? Onun uysal küçük takipçisi oldun, değil mi? Ailemizin gemisini ona savaşmadan teslim ettin."

Wintrow kendini savunamadan Jek konuştu. "Kendini benim yerime koy, Althea. Brashen'ın bana saldırdığını söyleseydim ne yapardın? Bunu kabul etmenin senin için ne kadar zor olacağını bir düşün. Althea. Sen korkunç bir deneyim yaşadın.

Korkunç bir deneyim yaşadın. Boğulmak zereydin ve kurtulduktan sonra geminin, tüm mürettebatın ve Brashen'in boğulduğunu gördün. Yas tutuyorsun. Kennit'ten nefret etmen ve onun her türlü kötülüğü yapabileceğine inanman çok doğal. Bu, herkesin aklını başından alabilir."

"Senin aklını karıştırmadı."

Jek bir an sessiz kaldı. Daha sessiz bir sesle devam etti: "Ben kendi tarzımda yas tutuyorum. Amber tesadüfen tanıştığım biri değildi. Onun yasını tutmak için saımdan bir tutam kestim, bunu anlamayı beklemiyorum. Ama ben bir arkadaşımı kaybettim, sevgilimi değil. Sen Brashen'i kaybettin. Bu seni daha çok etkilemesi normal."

Jek'in sözlerinin anlamı Wintrow'un kafasına dank etti ve onu şaşkına çevirdi. Böyle bir şeyi hayal bile edemeyen Wintrow, teyzesine bakakaldı. Teyzesi, onun şok olmuş ifadesine öfkeyle baktı. "Evet, Trell'le yatıyordum. Sanırım bu konuda annenle aynı fikirdesin. Bir fahişeyi tecavüz edemezsin, değil mi Wintrow?"

Teyzesinin sözlerinin adaletsizliği, Wintrow'un öfkesini kabarttı. Yerinden kıpırdamadı. Etta'nın öfkesine katlanmak, ona en azından biraz cesaret öğretmişti. "Seni kınamadım," diye kendini savundu. "Sadece şaşırdım. şok olmaya hakkım var. Bir Tüccar'ın kızımdan beklenen bir şey değil. Ama bu, benim..."

"Siktir git, Wintrow," diye vahşice karşılık verdi. "nk sen tam da Kyle Haven'ın oğlundan beklediğim gibi birisin."

Bu sözler onu hak ettiğinden daha fazla incitti. Sesini sabit tutmak için uğraştı. "Bu adil değil. Herkese kızgın olmak istiyorsun, bu yüzden sözlerime benim kastetmediğim anlamlar yklyorsun. Bana konuşma şansı bile vermedin. Sana inanmadığımı söylemedim."

"Sylemene gerek yok. Kennit'in yanında durman, neye inandığını kanıtlıyor. ık dışarı. Ve onu da al." Ayağını uzatıp küçümseyerek göğsüne tekme attı.

O kapıya doğru yürüdü. "Belki Kennit'in yanında değilim. Belki gemimin yanındayım."

"Kapa enenini!" diye bağırdı kadın. "Mazeretlerini duymak istemiyorum. Yeterince dinledim."

"Deli bir kadın gibi davranmaya devam edersen, insanlar sana öyle davranır," diye sertçe uyardı. Kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Kapıya çarpan bir parfüm şişesinin kırılma ve tıkırtı sesini duydu. Loş koridorda bir an için gözlerini kapattı. Bazı suçlamaları haklıydı, bunu kabul etmek zorunda kaldı. Ona inanmazdı. Hikayesi mantıksız ve inanılmazdı. Gemideki kimsenin Kennit hakkında söylediklerine inandığını sanmıyordu. Kendisi hariç. Ve ona inanmasını sağlayan onun sözleri değildi. Etta'nın sözleriydi.

30

KONVERJANS

"Bitti. Kulağına bir delik açmak zorunda kalacağım. Sakıncası var mı?" "Bana

yaptıklarından sonra, farkına bile varmayacağım. İlk ben dokunabilir miyim?"
?

Amber büyük küpeyi Paragon'un açık eline koydu. "Al. Biliyorsun, gözlerini açıp bakabilirsin. Artık her şeyi dokunarak yapmak zorunda değilsin."

"Henüz değil," dedi Paragon. O konuyu açmamasını diledi. Neden henüz gözlerini açamadığını ona açıklayamazdı. Zamanı geldiğinde anlayacaktı. Küpeyi elinde tarttı ve yüzündeki yeni hissi tadını çıkararak gülümsedi. "Ahşap halkalardan oyulmuş bir ağ gibi. Ortasında bir yumru var."

"Tanımın *çok* iltifatkar," dedi Amber alaycı bir şekilde. "Mavi bir taşın sıkıştığı gümüş bir ağ olacak. Takmış olduğum küpeyle uyumlu. Parmaklıkların üstündeyim. Beni tut da kulak memene ulaşayım."

O, avucunu ona basamak olarak uzattığında, Amber tereddüt etmeden tırmandı. Adam onu kulağına tuttu ve Amber kulak memesine matkabı dayadığında yüzünü buruşturmadı. Yüzünün yeniden yapılandırılması, insanların anladığı anlamda acı verici değildi. Amber çalışırken yanağına yaslandı ve her dalgayı göğsüyle karşılariken kendini darbelere karşı hazırladı. Kulak memesini geçen matkap ucu garip bir şekilde karıncalandı. Sihirli odun parçacıkları ince bir yağmur gibi düştü ve Amber bunları kanvas önlüğüne topladı. Adam her günün sonunda bunları yuttu. Hiçbir anısı kaybolmamıştı.

Artık anılarından kaçmıyordu. Annesi her günün bir kısmını ön güvertede onun seyir defterleriyle geçiriyordu. Yağmurlu günlerde, kendini ve kitaplarını

kitaplarını bir kanvas parçasıyla koruyordu. Annesinin kesik kesik konuşmasını anlayamıyordu, ama bu önemli değildi. Annesi güvertede oturup, okurken korkuluğa yaslanıyordu. Annesi sayesinde, eski anılar yavaş yavaş geri gelmeye başladı. O kitaplarda, yıllar boyunca kaptanlarının yaptığı seyrek gözlemler kaydedilmişti. Önemli değildi. Bu notlar, kendi anılarının mihenk taşlarıydı.

Alet kulak memesini tamamen deldi. Amber aleti geri çekti ve bir an uğraştıktan sonra küpeyi kulağına taktı. Kulak memesinin arkasına bir tutturucu taktı. Sonra geri çekildi ve o aleti geri aldı. Deneme amaçlı bir kez çekti, sonra sallayarak sallanan ağırlığa alışmaya çalıştı. "Beğendim. Doğru mu yaptım?"

"Oh, ben de." Amber memnuniyetle iç geçirdi. "Ve tam olarak doğru yaptın. Griden pembeye dönüştü ve şimdi o kadar parlak gümüş renginde ki, bakamıyorum bile. Mücevher, halkaların arasından parıldıyor ve güneşli bir günde deniz gibi mavi ve gümüş renginde ışıltıyor. Keşke bakabilsen."

"Zamanı gelince."

"Son rötuşlar dışında tamamdır. Son işleri aceleyle getirmeyeceğim."

Çıplak ellerini tekrar onun yüzüne sürdü. Bu tuhaf bir hareketti, kısmen sevgi dolu, kısmen de oyduğu yüzdeki küçük kusurları aramak içindi. Key Adası'ndan ayrıldıktan hemen sonra Amber ön güverteye gelmişti. Aletlerini taşıyan çantasını yere attı. Sonra, fazla laf etmeden kendini korkuluğa bağladı ve geminin kenarından aşağı indi. Onun yüzünü ölçtü, kömürle işaretler koydu ve bunu yaparken mırıldanıyordu. Annesi korkuluğa gelmiş, merakla sorular soruyordu.

"Gözlerini onarıyorum. Ve kendi isteği üzerine yüzünü değiştiriyorum. Çekicin altında bir eskiz var. İstersen bakabilirsin." Amber konuşurken göğsünün üzerinde örümcek gibi dolaşıyordu. Vücudunun yanık tarafını tercih ediyordu. Adam koruyucu bir şekilde ellerini onun altına uzattı.

Annesi korkuluğa geri döndüğünde, onaylayıcı sesler çıkardı. O günden sonra, çalışmanın çoğunu izledi. Amber neredeyse gece gündüz çalışıyordu, bu yüzden büyük bir özveri gerekiyordu. Testereyle başlamıştı.

ve keskiyle, sadece sakalını değil, alnından ve hatta burnundan bile büyük parçalar kopardı. Sonra göğsüne ve kollarının üst kısmına saldırdı, "Orantılı olman için" diye açıklamıştı. Elleriyle yokladığında sadece kabaca belirginleşmiş hatları hissedebiliyordu. Ancak bu durum hızla değişti, çünkü Paragon'un hiç görmediği bir şevkle çalışıyordu. Ne yağmur ne de rüzgâr onu caydırabilirdi. Gün ışığı kaybolunca fenerler astı ve çalışmaya devam etti, Brashen'in tahminine göre daha çok dokunarak. Bir keresinde Brashen ona bu saatlere kadar çalışmamasını söylediğinde, bu işin ruhunu dinlendirmek için uykudan daha iyi olduğunu söylemişti. İyileşen yaraları onu yavaşlatmadı. Aletleri onun yüzünde uçarken, parmaklarını da ustaca kullanıyordu. Brashen hiç böyle bir dokunuş hissetmemişti. Parmak uçlarıyla bastırarak bir çizgiyi düzeltebilir, hafifçe dokunarak pürüzlü bir yeri silebilirdi. Şimdi bile, pürüzlü bir yerle karşılaştığında, yüzünün damarlarına hafifçe dokundu ve onun karıncalanan dokunuşuyla yerli yerine oturdu. "Onu sevmiştin, değil mi?"

"Elbette sevdim. Şimdi bu konuyu kapatalım."

Bazen, yüzünde çalışırken, oyduğu yüze olan sevgisini hissedebiliyordu. Yüzü artık sakalsız ve gençti. Sesi ve kendini hissettiği kişiyle daha uyumluydu, ama yine de Amber'ın sevdiği birinin yüzünü taşıdığını bilmek onu tedirgin edici bir merakla dolduruyordu. Amber onun hakkında konuşmazdı, ama bazen parmaklarının okşayan dokunuşlarında, kadının zihninde gördüğü adamı görebiliyordu.

"Şimdi kat kat kat oldum," diye gözlemledi onu korkuluğa tutarken. "Ejderha ve ejderha, Paragon Ludluck'un altında, onun altında... bu her kimse. Onun adını da söyler misin?"

"Paragon sana diğer isimlerden daha çok yakışıyor." Sessizce sordu, "Ejderha ve ejderha mı?"

"Çok iyi, teşekkürler, sen bugün nasılsın?" Diye sordu gülümseyerek. Kibar tavırları niyetini belli ediyordu. Ejderhaları onun işiydi, tıpkı onun yüzünü taşıyan adamın kimliği onun işi olduğu gibi.

Brashen ön güverteye gelmişti. Amber korkuluktan inerken, ona sert bir şekilde hatırlattı, "Senin orada halat olmadan durmanı istemiyorum. Bu hızla giderken, kaybolduğunu fark ettiğimizde çok geç olabilir."

"Hâlâ onu fark etmeden düşmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun, Brashen?" diye sordu Paragon ciddi bir sesle.

Brashen geminin kapalı gözlerine baktı. Çocukça kaşları çatık değildi, Brashen'ın cevabını beklerken sakin görünüyordu. Kısa ama çok rahatsız edici bir sessizlikten sonra Brashen söz buldu. "Bir kaptanın görevi tüm olasılıkları düşünmektir, gemi." Konuyu değiştirerek Amber'a döndü. "Ee, küpen güzelmiş. Bitirdin mi?"

"Bitirdim. Yüzünü biraz düzeltmem kaldı." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ve belki kıyafetlerine biraz süsleme yaparım."

Brashen, baş tarafta bulunan korkuluğa yaslandı. Tüm figürü eleştirel bir bakışla süzdü. Amber çok kısa sürede inanılmaz bir iş başarmıştı. Onun sayısız eskizlerinden, Bingtown'dan ayrıldıklarından beri bunu planladığını tahmin etti. Küpeye ek olarak, Amber'ın yüzünü yeniden şekillendirmek için oyduğu ekstra tahta parçaları, onun bileği için geniş bir bakır bileklik ve göğsüne tutturulmuş deri bir savaş zırhı haline getirilmişti. Zırhın üzerinde kısa saplı bir savaş baltası asılıydı.

"Yakışıklı," dedi Brashen. Daha sessiz bir sesle Amber'a sordu, "Burnunu düzelterek misin?"

"Burnunda bir sorun yok," diye uyarıcı bir şekilde Amber cevapladı. "Mm."

Brashen burnun eğri çizgisini inceledi. "Şey, sanırım bir... Bir denizcinin yüzünde bir iki yara izi olmalı. Ve kırık burnu ona çok kararlı bir görünüm kazandırır. Neden balta?"

"Kullanacak odun vardı," diye yanıtladı Amber, neredeyse kaçamak bir şekilde. "Sadece süs amaçlı. Ona gerçek bir silahın renklerini vermiş, ama yine de sihirli odun."

Annesi onaylayıcı bir ses çıkardı. Güvertede çapraz bacaklı oturmuş, kucağında bir seyir defteri açmıştı. Her zaman orada oturmuş, sözleri mırıldanarak okur gibiydi. Bazı insanlar Sa'nın Fermanlarını okur gibi, seyir defterlerini büyük bir ciddiyetle okurdu.

"Onu tamamlıyor," dedi Amber büyük bir memnuniyetle. Atmış olduğu eldivenleri tekrar giydi ve aletlerini toplamaya başladı. "Ve birden yorgun hissettim."

"Hiç şaşırmadım. Biraz uyu, sonra odama gel. Bu rüzgârın her nefesi bizi Divvytown'a yaklaştırıyor. Stratejiyi konuşmak istiyorum."

Amber alaycı bir gülümsemeyle, "Divvytown'a gidip Kennit'in annesini Althea ile takas etmek istediğimizi duyurmak dışında bir stratejimiz olmadığı konusunda anlaşmıştık sanıyordum," dedi.

Annemin parlak gözleri konuşmayı takip ediyordu. Onaylayarak başını salladı.

"Bu planda bir kusur görmüyor musun? Mesela, tüm kasaba bize karşı ayaklanıp Kennit'in gözüne girmek için annemi kaçırmaması gibi?"

Annem başını salladı; hareketleri böyle bir eyleme karşı çıkacağını gösteriyordu.

"Oh, o mu? Şey, planın tamamı o kadar kusurlarla dolu ki, o kadar büyük bir kusur bahsetmeye bile gerek yoktu," diye cevapladı Amber hafifçe.

Brashen kaşlarını çattı. "Althea'nın hayatı için kumar oynuyoruz. Bu benim için şaka değil, Amber."

"Bana da değil," marangoz hemen cevap verdi. "Senin çok endişelendiğini biliyorum ve haklısın. Ama seninle birlikte bu endişeye kapılmak onu azaltmayacak. Bunun yerine umutlarımıza odaklanmalıyız. Başarılı olacağımıza inanmazsak, çoktan yenilmişiz demektir." Ayağa kalktı, aletlerini omzuna yükledi, sonra başını eğdi ve ona anlayışla baktı. "Sana bir şey ifade eder mi bilmiyorum, Brashen, ama kemiklerime kadar bildiğim bir şey var. Althea'yı tekrar görecek. Hepimizin tekrar bir arada olacağı bir zaman gelecek. O anın ötesini göremiyorum. Ama en azından bundan eminim."

Marangozun tuhaf gözleri rüya gibi bir hal almıştı. Renkleri koyu altın ve soluk kahverengi arasında değişiyor gibiydi. Bu, sırtında bir ürperti yarattı, ama garip bir şekilde onu rahatlattı. Onun sakinliğini paylaşamıyordu, ama ona da şüphe duymuyordu.

"İşte. Gördün mü? İnancın şüphelerinden daha güçlü." Amber ona gülümsedi. Daha az mistik bir sesle sordu: "Kyle sana yararlı bir şey söyledi mi?"

Brashen ekşi bir ifadeyle başını salladı. "Onu dinlemek beni yoruyor. Vivacia ve Wintrow'un onu nasıl ihanet ettiğini yüzlerce kez anlattı. Tek isteyerek konuştuğu şey bu. Sanırım o mahzende zincirli kaldığı süre boyunca bunu defalarca yaşamış olmalı. İkisi hakkında sadece kötü konuşuyor. Althea'nın tüm sorunlarını kendi başına yarattığını ve aynı şekilde yüzleşmesi gerektiğini söylediğinde öfkemi kontrol etmek daha zor oluyor. Bingtown'a hemen dönmemizi, Althea'yı, oğlunu, aile gemisini, her şeyi unutmamızı istiyor. Ben yapmayacağımı söylediğimde bana lanet okuyor. Onunla son konuştuğumda, Althea ve benim başından beri Wintrow'la işbirliği içinde olup olmadığımızı kurnazca sordu. Hepimizin ona karşı komplo kurduğumuzu bildiğini ima etti. Brashen acı bir şekilde başını salladı. "Wintrow'un gemiyi ondan alıp Kennit'e verdiği hikâyesini duydun. Bunların hiçbiri sana mümkün geliyor mu?"

Amber omuzlarını hafifçe silkti. "Wintrow'u tanımıyorum. Ama şunu biliyorum. Koşullar uygun olduğunda, beklenmedik insanlar olağanüstü şeyler yapar. Dünyanın yükü onların omuzlarında olduğunda, olayların ve zamanın kendisi inanılmaz şeylerin gerçekleşmesi için bir araya gelir. Etrafına bak, Brashen. Girdabın merkezinde dolaşıyorsun, o kadar yakınsın ki bizi çevreleyen koşulların ne kadar muhteşem olduğunu göremiyorsun. Zamanın doruk noktasına doğru sürükleniyoruz, tüm geleceğin bir yöne ya da diğerine gitmesi gereken kritik bir seçim noktasına.

"Yaşayan gemiler gerçek geçmişlerine uyanıyor. Sen çocukken efsane olarak bilinen yılanlar artık doğal kabul ediliyor. Yılanlar Paragon'a konuşuyor, Paragon da bize konuşuyor. İnsanlık en son ne zaman başka bir ırka zeka sahibi olduğunu kabul etti? Bu, çocukların ve torunların için ne anlama gelecek? Sen, dünyanın gidişatını değiştirecek büyük olayların ortasında kalmışsın." Sesi alçaldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama tek algılayabildiğin, Althea'dan ayrılmış olman. Bir erkeğin eşini kaybetmesi, bundan sonraki tüm olayları belirleyecek temel tetikleyici olabilir. Bunun ne kadar garip ve harika olduğunu görmüyor musun? Tüm tarihin, bir insanın kalp meselesine bağlı olması?"

Adam tuhaf kadına baktı ve başını salladı. "Ben öyle görmüyorum Amber. Ben hiç de öyle görmüyorum. Bu sadece benim hayatım ve sonunda mutlu olmak için neye ihtiyacım olduğunu keşfettim, bunun için hayatımı feda etmeye hazırım. Hepsi bu."

O gülümsedi. "*Hepsi bu kadar*. Haklısın. Ve her şeyin özü budur."

Brashen titreyerek nefes aldı. Onun sözleri gizemle doluydu ve anlam yüklüydü. Başını salladı. "Ben sadece basit bir denizciyim."

Annesi bu konuşmayı dikkatle izliyordu. Şimdi gülümsüyordu, huzurlu ve korkutucu bir kabulün birleşiminden oluşan bir gülümseme. Bu ifade, Amber'in söylediklerinin bir teyidi gibiydi. Brashen aniden iki kadın tarafından köşeye sıkıştırılmış hissetti, neye doğru sürüklendiğini bilmiyordu. Bakışlarını annesine sabitledi. "Oğlunu tanıyorsun. Başarılı olma şansımız var mı sence?"

Annesinin yüzünde bir gülümseme belirdi, ama bu gülümseme hüznle karışmıştı. Yaşlı bir kadının omuz silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı.

Paragon konuştu. "Başaracağını düşünüyor. Ama başardığını anlayacak mısın, ya da bu başarı senin için istediğin başarı olacak mı, bunu şu anda kimse bilemez. Ama o, yapman gereken her şeyi başaracağını biliyor."

Bir an için geminin sözlerini anlamaya çalıştı. Sonra Brashen iç geçirdi. "Sakın sen de başlama," diye gemiyi uyardı.

Malta kaptanın masasına oturdu, parmaklarını önünde birleştirmişti. "Bu adil bir teklif, herkesin yararına. Reddetmeniz için hiçbir neden göremiyorum." Ellерinin üzerinden Kaptan Red'e çekici bir gülümseme attı. Satrap, ifadesiz bir şekilde sessizce yanında oturuyordu.

Kaptan Red şok olmuş gibiydi. Masadaki diğerleri de aynı derecede şaşkıındı. Malta zamanlamasını iyi seçmişti. En zor kısmı Satrap'ı kendi yolunda ikna etmektir. Onu özenle giydirip süslemiş, ısrar ve yalvararak kaptanın masasında akşam yemeğine gelmesi için ikna etmişti. Davranışlarını da ona dikte etmişti ve o da uymuş, nazik ama samimi olmayan, konuşkan olmaktan çok sessiz bir tavır sergilemişti. Yemek neredeyse bitmek üzereyken boğazını temizleyip kaptana seslendi.

"Kaptan Red, lütfen Malta Vestrit'in benim adıma yapacağı müzakereye kulak verin."

Kaptan Red, şaşkınlıktan başka bir şey yapamadı ve başını salladı.

Sonra, odasındaki küçük aynanın önünde defalarca prova ettiği konuşmayı yaptı ve Satrap'ın teklifini sundu. Satrap'ın asıl amacı parasal zenginlik değil, güç olduğunu belirtti. Satrap, serbest bırakılması için para teklif etmeyecek, soylularından da bunu talep etmeyecekti. Bunun yerine, şartları kendisi müzakere edecekti. Kısaca konuşarak, teklifini özetledi: Kennit'in Korsan Adaları Kralı olarak tanınması, adalarda köle avının sona ermesi ve Chalcedean devriye gemilerinin çekilmesi. Elbette, bunun ayrıntıları Kral Kennit ile daha ayrıntılı bir şekilde müzakere edilmeliydi. Belki ticaret anlaşmaları da dahil edilebilirdi; belki Jamaillia'ya dönmek isteyen sürgünlere af da verilebilirdi. Malta, birçok kişi hala masada otururken kasıtlı olarak teklifi sunmuştu. Mürettebatla yaptığı konuşmalarda, onların en çok önem verdikleri endişeleri öğrenmişti. Divvytown veya Bull Creek'e döndüklerinde evlerinin yanmış olabileceği korkusunu ve Jamaillia City'deki arkadaşlarını ve ailelerini görme, başkentin büyük tiyatrolarında tekrar sahneye çıkma özlemlerini öğrenmişti.

Onların isteklerini bu teklife yansıtmıştı. Sessizliği çok anlamlıydı. Çenesini ovuşturdu ve masadaki herkese bir bakış attı. Sonra Satrap'a doğru eğildi. "Haklısın. Ben sadece parayı düşünmüştüm. Ama bu..." Ona neredeyse şüpheyile baktı. "Bize gerçekten bu şartları sunmaya hazır mısın?"

Satrap sessizce ve vakur bir şekilde konuştu. "Malta'nın bu sözleri söylemesine izin verseydim, çok aptalca davranmış olurum."

"Neden? Neden şimdi?"

Bu, Malta'nın ona hazırlıklı olmadığı bir soruydu. Dudaklarında gülümsemeyi korudu. Bu tür soruları ona bırakacağı konusunda anlaşmışlardı. Ancak, anlaşmayı sakın bir şekilde görmezden gelmesine şaşırmadı.

"Çünkü ben hatalarımdan ders alabilen bir adamım," dedi. Bu sözler tek başına onu sessizliğe mahkum etmeye yeterdi, ama ardından gelenler onu neredeyse ağzı açık bırakacaktı. "Jamaillia Şehrinden ayrılıp topraklarımı gezmek, danışmanlarımdan benden sakladıkları ya da kendilerinin de bilmedikleri gerçekleri görmemi sağladı. Cesur yolculuğum meyvesini verdi. Başkenti terk etmedeki "aptallığım" şimdi gerçek bilgelik olarak parlayacak." Masadaki herkese nazikçe gülümsedi. "Danışmanlarım ve soylularım genellikle zekamı küçümsüyorlardı.

Danışmanlarım ve soylularım genellikle zekamı hafife aldılar. Bu onların büyük bir hatasıydı."

Onları avucunun içinde tutuyordu. Masadaki herkes onun bir sonraki sözlerini bekliyordu. Satrap hafifçe öne eğildi. Her bir noktayı belirtirken parmağıyla masaya vurdu. Malta büyülenmişti. Bu adamı hiç görmemişti.

"Kendimi korsanların, köleliğin utancıyla dövmele erkek ve kadınların arasında buldum. Ama sizler bana anlatıldığı gibi değilsiniz. Aranızda cehalet ya da aptallık, barbarlık ya da vahşet görmüyorum.

Chalced ile yapılan antlaşma gereği devriye gemilerini gördüm. Ancak sularımda çok fazla gemiyi görüyorum. Ele geçirdikleri zenginlikle sefahat içinde yaşıyorlar. Açıkça, yanlış müttefiklere güvenmişim. Jamaillia şehri, Chalced gemilerinin saldırısına karşı savunmasız durumda. Daha sadık müttefikler aramak akıllıca olacaktır. Chalcedlilerle savaşmayı öğrenmiş olanlardan daha iyi kim olabilir?"

"Gerçekten de kim daha iyi olabilir?" Kaptan Red masadakilere sordu. Geniş bir gülümsemeyle gülümsedi, ama sonra gülümsemesini kontrol altına aldı ve ekledi: "Elbette, tüm nihai kararları Kral Kennit verecek. Ama ona şimdiye kadar paylaştığımız tüm altından çok daha değerli bir ganimet götürdüğümüzü sanıyorum. Divvytown'dan sadece birkaç gün uzaklıktayız. Kennit'e getirdiğimiz şeyi haber vermek için hemen bir kuş gönderilecek." Kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Paradan ve kandan daha değerli bir fidye için!"

Herkes kadehlerini kaldırıp şerefe içtiğinde, Malta gözcünün "Yelken!" diye bağırdığını duydu.

Masadakiler birbirlerine temkinli bakışlar attılar. *Motley* tamamen yüklendiği için Chalcedean gemilerinden uzak durmak gerekiyordu. Kapı çalındı. "Girin!" Kaptan Red, sesinde rahatsızlık duyarak izin verdi. Adam, yemeklerini bölmekten nefret ederdi, hele de böyle dramatik bir anda.

Kapı açıldı. Geminin uşağı heyecandan kızarmış yanaklarıyla orada duruyordu. Geniş bir gülümsemeyle, "Efendim, Vivacia ve *Marietta'yı* gördük" diye duyurdu.

Kennit, *Motley'den* yaklaşan küçük tekneyi karışık duygularla izledi. Sorcor, bu olay için *Marietta'dan* gelmişti. Üzerinde birkaç dönüm kırmızı kumaştan yapılmış giysiler vardı. Kaptanının sağ omzunun hemen arkasında duruyordu. Diğer tarafında, kendi gösterişli kıyafetleri içindeki Kaptan Red, kendi zaferinin coşkusuyla, liderinin kişisel çekincelerinin farkında değildi. Kaptan Red, Kral Kennit'e, diğer kaptanlarının asla ulaşamayacağı bir ganimet teslim ediyordu. Tiyatro geçmişi olan bir adam için bu, en büyük başarıydı. O günden sonra, Jamaillia'nın Satrap'ını Kral Kennit'e hediye eden korsan kaptanı olarak anılacaktı.

Kaptan Red, haberi paylaşmak için ilk olarak Vivacia'ya gelmişti. Şimdi, dramatik bir duruşla, Kennit'in yanında durmuş, ganimetin teslim edilmesini izliyordu. Kennit hem sevinçli hem de sinirliydi. Satrap'ın yakalanması olağanüstü bir olaydı ve fidyeyle elde edilecek kazanç çok büyüktü. Ancak bu beklenmedik kazanç, zihninin başka bir şeyle meşgul olduğu bir zamanda gelmişti. Althea Vestrit'in de küçük teknenin yaklaşmasını izlemek için korkulukta durduğu yere yan gözle baktı. Jek onun yanındaydı. Jek her zaman onun yanındaydı. Kış rüzgarı saçlarını ve Jek'in parlak eteklerini uçuruyor, yüzlerine renk katıyordu. Jek uzun boylu, sarışın ve cesur, çarpıcı bir kadındı. Ancak Althea, Kennit'i başka hiçbir kadının yapamadığı şekilde büyülemişti.

Kabininden çıkıp gemide özgürlük kazandığından beri, ona karşı dikkatli davranmıştı. Herkese, onun korkunç rüyasının, sırtındaki ağrı için verilen haşhaş şurubunun sonucu olduğunu söylemişti. Bunun için ona alenen özür dilemiş, aynı zamanda sırtının ağrıdığından şikayet ettiğini nazikçe hatırlatmıştı. Şurubu içtiğini hatırlamıyor muydu? Onun hırçın inkarları karşısında, çaresizce omuz silkti. "Erkeklerde danteli sevdiğini söylediğin zamandı," diye nazikçe hatırlatmıştı, eliyle boğazındaki danteli oynarken. Ona sevgiyle gülümsemişti.

"Bunu anlamlı bir şey gibi göstermeye çalışma," diye tehdit etti kadın.

Yüzünü incinmiş bir teslimiyetle düzeltti. "Şüphesiz, afyana sandığından çok daha duyarlısın," diye nazikçe önerdi.

Şansı ona, onu istediği gibi süsleme gücünü vermişti. Giysilerinin olmaması, onu ganimetlerinden seçtiği ve kamarasına gönderdiği kıyafetleri kabul etmeye zorlamıştı. Mücevherler, parfüm ve parlak eşarplar da göndermişti. Jek bu kadını cömertlikten utanmadan yararlandı, ama

Althea günlerce direndi. Hatta şu anda bile, ipek pantolon ve damask yelekle olabildiğince sade giyinmişti. Onun giydiğı renkleri seçmiş olması, şimdi ona yapışan giysilere dokunmuş olması onu memnun ediyordu. Böyle bir cömertliğe ne kadar direnebilirdi? Kafese kapatılmış bir kuş gibi, eninde sonunda onun eline uçarak gelmek zorunda kalacaktı.

Ondan olabildiğince uzak duruyordu, ama Vivacia büyük bir gemi değildi. Cinayet tehditleri ve küfürlerden, kaynayan bir nefret ve ölümcül bakışlara kadar gelmişti. O, tüm bakışlarına üzüntülü bir endişe ve özenli bir nezaketle karşılık vermişti. İçinde, onun içinde bulunduğu durumdan tuhaf bir neşe kabarıyordu. Bu durumu kasten yaratmış olsa bile, üzerinde hiç tahmin edemeyeceğı bir güce sahipti. Kendini haksızlığa uğramış bir kurban olarak görüyordu, ama masum bir adamın histerik suçlayıcısı olarak muamele görüyordu. Tecavüzden bahsettiğinde, sözleri öfkeyle karşılanmak yerine acıma ile karşılanıyordu. Paragon'un batmasından dolayı ona kişisel bir nefret besleyen Jek bile Althea'nın suçlamalarına şüpheyile yaklaşıyordu. Davasına destek bulamaması, onu öldürme arzusunu şüphesiz çok zayıflatıyordu.

Mürettebatın çoğı, onun Etta'ya ne yaptığı ya da yapmadığıyla ilgilenmiyordu. Ne de olsa o kaptandı ve mürettebatındaki korsanlar ahlak konusunda hiç fazla hassas değillerdi. Etta'yı en çok sevenler, Althea'nın varlığından çok Etta'nın yokluğundan endişe duyuyorlardı. Birkaç kişi ise onun Etta'ya bir şekilde haksızlık ettiğini düşünüyordu. Wintrow'u en çok rahatsız edenin bu olduğunu düşünüyordu. Bunu hiç doğrudan söylememişti ama Kennit, zaman zaman Wintrow'un onu şüpheyile izlediğini fark ediyordu. Wintrow için şanslı olan, bunu sık sık yapmamasıydı. Bunun yerine, zamanının çoğunu teyzesi ile bir tür bağ kurmak için boşuna çabalayarak geçiriyordu.

Althea yeğenini kararlı bir şekilde görmezden geldi. Wintrow onun reddini nazikçe karşıladı, ancak boş zamanlarının çoğunu onun yanında geçirmeyi başardı. Açıkça barışmayı umuyordu. Onu meşgul etmek için Kennit, geminin komutasının günlük görevlerinin çoğunu ona devretmişti. Zekası Jola'nınkinden çok daha keskin idi. Koşullar farklı olsaydı, Kennit onu ikinci kaptanlığa terfi ettirirdi. Komuta etme içgüdüğü vardı. Kennit'i rahatsız eden şey, Althea ile baş başa kalamadığıydı. Korsanların bilgisi dahilinde, Althea, Jek ile paylaştığı kamarada olmadığı zamanlarda, geminin baş tarafındaki figürinle birlikte güverteyedeydi. Bu durum Kennit'i eğlendiriyordu, çünkü geminin, Althea'ya

Kennit'in onun iddia ettiği gibi ona kötü davranmayacağına ikna etmek için çok zaman harcadığını biliyordu. Vivacia'nın tavırları, Althea'nın kendi duyularının deneyimlerini baltalamaktan daha etkiliydi. Her akşam Vivacia ile konuşmak için baş güverteye geldiğinde, Althea artık Jek'i peşinden sürükleyerek uzaklaşmıyor, biraz geri çekilip onları dinliyordu. Her hareketini izliyor, onu nasıl bir canavara dönüştüreceğini görmeye çalışıyordu. Onun maskesini göremiyordu.

Küçük tekne yaklaşırken Kennit, teknenin sadece ödünç aldığı kıyafetlerle teatral bir şekilde parıldayan Satrap'ı değil, aynı zamanda genç Yoldaşını da taşıdığını gördü. Satrap, dalgalanan yılan muhafızlarını görmezden gelerek dümdüz önüne bakıyordu, ama genç kadın beyaz yüzüyle gemiye bakıyordu. Bu mesafeden bile koyu renkli gözleri kocaman görünüyordu. Başındaki tuhaf şekilli türban, şüphesiz Jamaillian'da yeni bir moda idi. Althea'nın böyle bir başlık takarsa nasıl görüneceğini merak etti.

Althea, Wintrow'a baktı. O, Motley'in teknesinin kendilerine doğru savaşarak ilerlemesini izliyordu. Bingtown Limanı'ndan ayrıldığından beri olgunlaşmıştı. Profilden bakıldığında ona çok benziyordu; o kadar çok ortak özellikleri vardı ki, sanki kendini erkek haliyle görmek gibiydi. Ona bu kadar benzemesi, ihanetini daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Onu asla affedemeyecekti.

Tutunduğu korkuluktan içinden bir azarlama sesi yükseldi. "Biliyorum, biliyorum. Unut gitsin," diye mırıldandı. Tekne defalarca öfkesini bırakmasını söylemişti. Ama öfkesini bırakırsa geriye sadece keder ve acı kalacaktı. Öfke daha kolaydı. Öfke dışa yöneltililebilirdi. Keder ise içten içe kemiriyordu.

Bu konuyu unutamıyordu. Tecavüzün hiçbir mantığı yoktu. Bununla tartışamazdı. Bu deli bir adamın yapacağı bir şeydi, ama medeni ve kurnaz Kaptan Kennit kesinlikle deli değildi. Öyleyse ne olmuştu? Devon ve Keffria'nın görüntüleri, saldırı anılarıyla karışmıştı. Acaba onun dediği gibi, afyonun etkisiyle gördüğu çarpık bir rüya mıydı? Gemi, belki de başka bir mürettebat üyesinin yaptığını öne sürerek onu yatıştırmaya çalışmıştı. Althea bunu reddetti. Akıl sağlığına sarıldığı gibi gerçeğe de sarıldı, çünkü birini bırakmak diğerini inkar etmek anlamına geliyordu. Bir bakıma, Kennit'in ona tecavüz edip etmemesinin önemi yoktu. Brashen'i öldürmüş ve Paragon'u batırmıştı. Bunlar onu nefret etmek için yeterli sebeplerdi.

. Sevgili Vivacia'sı bile ondan çalınmış ve o kadar derinden değişmişti ki, bazı düşünceleri ve fikirleri Althea'ya tamamen yabancı gelmişti. Tüm yargıları, daha derin ejderha doğasına dayanıyordu. Bir zamanlar Althea, gemiyi en derinlerine kadar tanıdığından emindi. Şimdi ise içindeki yabancıyı sık sık görüyordu. Onun insanlığını paylaşmayan bir kişinin değerleri ve endişeleri onu sık sık şaşırtıyordu. Vivacia, yılanların durumundan dolayı acı çekiyordu. Bir zamanlar Vestrit ailesine ait olan bağlılık, artık o pullu canavarlara aitti.

Sanki figür başı konuşmuş gibi, Althea yenilenen bağları sayesinde onun düşüncelerini hissetti. *Gerçekte olduğum kişi olduğum için bana kin mi duyuyorsun? Seni memnun etmek için başka biri gibi davranmam mı gerekiyor? Eğer öyle yaparsam, bu bir yalan olur. Beni gerçekte olduğum gibi tanımaktansa bir yalanı mı tercih edersin?*

Tabii ki hayır. Tabii ki hayır.

Yine de, gemisinin dikkatinin dağılması onu yalnız ve başıboş bırakmıştı. Diğerlerinin rüya olduğuna inandığı çirkin bir gerçeğe tutunmuştu. Tekrar tekrar kabus olarak geri dönen bu gerçeği nasıl geride bırakabilirdi? Jek'in onu o rüyanın esaretinden kaç kez uyandırdığını sayamıyordu. Hain zihni, onu Brashen ile boğulduğu sahte anılardan, karanlık bir ranzada nefes almak için verdiği korkunç mücadeleye götürüyordu. Uykusuzluk, karar verme yeteneğini etkilemişti. Kendini kırılgan ve güvensiz hissediyordu. Bir zamanlar olduğu gibi, Althea'nın aynası ve desteği olan Vivacia'yı özliyordu. Onu iliklerine kadar tanıyan Brashen'i özliyordu. Kendini tutacak bir ruh ikizi olmadan kimliğinde sürükleniyordu.

"O teknede oturan genç kadında bir şey var," diye mırıldandı Vivacia. "Sen de hissetmiyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye cevapladı Althea ve öyle olmasını diledi.

Kalbi ağzında, Malta geminin korkuluğuna bakıyordu. Dalgaların çarpması, soğuk su sıçramaları, küçük tekneyi iten rüzgar ve en çok da pervasızca dalgalanan yılanlar onu tehdit ediyordu. Kürekleri çeken beyaz yüzlü adamlar da yılanlardan korkuyordu. Bunu sabit bakışlarından ve gergin kaslarından anlayabiliyordu. Yaratıklar teknenin yanından su yüzüne çıktıklarında, altın, gümüş veya bronz renkli gözleriyle ona baktılar. Birbiri ardına teknenin yanından geçerken başlarını geriye attılar ve dişli kırmızı ağızlarından derin çığlıklar attılar. Tintaglia ile uğraştığından beri

başka bir yaratıktan böyle bir bilinç baskısı hissetmemiştir. Onun üzerine sabitlenmiş bakışları çok anlamlıydı, sanki ruhuna ulaşp onu kendilerine ait ilan etmek istiyorlardı. Dehşet içinde, pullu canavarlara bakmamak için gözlerini Vivacia'ya dikti.

Onları bekleyen korsan kralına sakın bir yüz göstermeye odaklandı. Motley'in tüm ekibi onu hazırlamak için tüm enerjilerini harcamıştı. Kennit'in hediyelerinin gerçek ihtişamını görmesi için, Satrap'ı banyo yaptırıp süsleyip, Bingtown balosunda ilk gördüğünden daha güzel giydirmişlerdi. Bu ilgi, onun kendini beğenmişliğini neredeyse dayanılmaz bir düzeye çıkarmıştı. Malta da ihmal edilmemiştir. Burnunun yanında soluk bir yılan dövmesi olan iri yarı bir gemici, onun yüzünü boyamakta ısrar etmiştir. O, odasına getirdiği kozmetik ürünleri ve aletleri daha önce hiç görmemiştir. Bir diğeri ona türbanını yaparken, diğerlerinden biri de ganimetlerinden seçtiği mücevherleri, parfümü ve elbiseleri seçmiştir. Malta, hediyelerini daha abartılı göstermek için ona bu kadar yardım etmelerine çok sevinmiştir. Onların çabalarını boşa çıkarmayacaktı. Gözlerini Vivacia'ya dikti ve babasının hayatta olup olmadığını ya da onun dönüşümüne ne düşüneceğini merak etmemeye çalıştı.

Sonra Wintrow'u korkulukta dururken gördü. İnanamayan bir şekilde ayağa kalktı. "Wintrow!" diye kardeşine çılgınca seslendi. O ise ona aptalca bakıyordu. Uzun boylu bir figürün altın sarısı saçları, kalbini umutla doldurdu, ama ona bakan babası değil, bir kadındı. Satrap, onun terbiyesizliğine kaşlarını çatı, ama o onu görmezden geldi. Endişeyle bekleyen insanları taradı, Kyle Haven'ın öne çıkıp adını söyleyeceğini umarak. Bunun yerine, aniden kalkıp onu işaret eden el, şüphesiz teyzesi Althea'ya aitti.

Althea, korkuluklara tehlikeli bir şekilde eğildi. Jek'in kolunu sıkıca tuttu ve teknedeki kızı işaret ederek, "Sa'nın nefesi! Bu Malta!" diye bağırdı.

"Olamaz!" Wintrow teyzesinin yanına gelip kızı aşağıya doğru baktı. "Malta'ya çok benziyor," dedi titrek bir sesle.

"Bu Malta kim?" Kennit istemeden sordu.

"Küçük kız kardeşim," dedi Wintrow, küreklerin her vuruşuyla kızın yaklaşmasını izleyerek. "Ona çok benziyor. Ama o olamaz."

"Bu olağanüstü bir tesadüf olurdu. Ama yakında göreceğiz," diye cevapladı Kennit neşeyle. Rüzgâr, sözlerini fısıltıyla yankılıyor gibiydi. Midesi sıkıştı ve elini kaldırarak saçlarını düzeltir gibi yaptı. Tılsım kulağına fısıldadı.

"Olağanüstü tesadüf diye bir şey yoktur. Sadece kader vardır. Sa'nın takipçileri böyle söyler." Nefes kadar yumuşak bir sesle ekledi: "Bu senin için iyi bir şans değil, ölümünün habercisi. Sa, Etta'yı terk ettiğin için seni cezalandıracak."

Kennit burnundan soludu ve ellerini rahatça arkasına koydu. O fahişeyi terk etmemişti; sadece sonraya bırakmıştı. Sa onu bunun için cezalandırmazdı. Kimse cezalandırmazdı. Kennit de kendisine sunulan bu büyük fırsat karşısında titremezdi. En büyük ödüller en cesur ellere giderdi. Bir eliyle diğer bileğini sıkıca kavrayarak, tılsımın gözlerini ve ağzını dantelle kapatırken kendi kendine gülümsedi.

Sonra Wintrow konuştu ve Kennit'in sırtında bir ürperti geçti. Yaklaşan tekneye ve kızın yukarı dönük yüzüne bakarak, neredeyse rüya gibi bir sesle, "Sa'da olağanüstü tesadüfler yoktur. Sadece kader vardır," dedi.

Malta, şoktan donakalmış bir halde onlara bakıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Althea, ailenin yaşam gemisini kurtarmak yerine Kennit'in korsan ekibine mi katılmıştı? O kadar sahtekâr olamazdı. Olabilir miydi? Peki ya Wintrow? Geminin yanına vardıklarında, Satrap önce gemiye çekildi. Denizcilerin teşvikiyle, kendisine atılan ip merdiveni tuttu. Motley'in mürettebatından biri, ıslak ve pürüzlü iplerden oluşan, tehlikeli bir şekilde sallanan merdiveni tırmanırken ona eşlik etti. Kolayca tırmanıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Islak basamaklar, pürüzlü ellerini örtmek için giydiği ince eldivenleri delip geçti. Zorlu tırmanış, korkuluğa tutunup gemiye yardımla çıkardığı anda unutuldu. Garip bir enerji onu sarmış gibiydi. Gözleri sadece babasını ararken Kral Kennit'i aramayı unuttu.

Aniden Wintrow ortaya çıktı ve onu, sıska kardeşinin yapabileceğini hiç düşünmeyeceği kadar erkeksi bir kucaklamaya aldı. Ama o büyümüş ve kaslanmış, ve "Malta! Sa seni bize sağ salim getirdi!" diye bağırdığında, sesi derin ve babasınıninkine benziyordu. Gözlerinden akan yaşlar onu şaşırttı, ona sarılıp, onun gücüne ve hoş geldin sözlerine mantıksız bir şekilde sevinmesi de öyle. Uzun bir süre sarıldıktan sonra, Althea'nın da onu kucakladığını fark etti. "Ama nasıl? Buraya nasıl geldin?" diye sordu teyzesi.

Ama en önemli soru sorulana kadar cevap vermek istemiyordu. Wintrow'dan uzaklaştı ve kardeşinin ne kadar büyüdüğünü görünce şaşırdı. "Peki babam?" diye sordu nefes nefese.

Gözlerindeki derin ıstırap her şeyi anlatıyordu. "O burada değil," dedi ona nazıkçe ve o, nerede olduğunu sormamayı biliyordu. O gitmişti, sonsuza dek gitmişti ve o her şeye katlanmış, her şeyi riske atmış, ama boşuna. Babası ölmüştü.

Sonra gemi konuştu ve Vivacia'nın sesinde, Tintaglia'nın rüya kutusundan ona seslendiğinde duyduğu tını vardı. Gemi onu selamladığında, Malta'yı korkunç bir akrabalık duygusu sardı. "Hoş geldin ve hoş geldin, Ejderha Dostu."

31

Pazarlık kozları

TÜM GÖZLER gemi başındaki figüre çevrildi. Malta, Wintrow'un kollarından kurtuldu. Kendisi dışında kimse geminin ona konuştuğunu fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine, bakışları Satrap'a ve tekrar gemiye döndü. Satrap, hareket eden ve konuşan figürü şaşkınlıkla izledi, ama Malta'nın gözleri onun ötesine gitti. Satrap'ın yanında, tek bacağı tahta olan uzun boylu, esmer bir adam duruyordu. Yakışıklı, kendinden emin yüzünde hoşnutsuzluk vardı. Onun yanında, Kaptan Red'in yüzündeki kendinden emin ifade kayboluyordu. Önemli bir anı kaçırmaktan nefret ediyordu. Kaptan Red uzun boylu adama baktı ve Malta aniden onun kim olduğunu anladı. Kaptan Kennit, Korsan Adaları'nın kralı. Dikkatlerin dağıldığını fırsat bilerek onu inceledi. Tepkisi hem çekicilik hem de güvensizlikti. Bingtown'dan Roed Caern gibi, o da tehlike yayıyordu. Bir zamanlar onu gizemli ve çekici bulurdu. Artık daha akıllı olmuştu. Tehlikeli erkekler ne romantik ne de egzotikti; onlar size zarar verebilecek erkeklerdi. Bu adam, Kaptan Red kadar kolay manipüle edilip ikna edilemezdi.

"Bana konuşmaya utanıyor musun?" diye gemiden sıcak bir ses geldi.

Kadın, gemi başındaki figüre umutsuz ve yalvaran bir bakış attı. Tek bacaklı adamın onu özel biri olarak görmesini istemiyordu. O sadece Satrap'ın danışmanı olmalıydı. Vivacia'nın gözlerinde bir anlık anlayış mı belirdi?

Satrap, geminin ikna edici sözlerine alınmış gibiydi. Onun kendisine konuştuğunu sanmıştı. "Selamlar, canlı gemi," diye sertçe karşılık verdi. Ona duyduğu kısa süreli hayranlık geçmişti. Malta, bunun hayatı boyunca yeni ve şaşırtıcı hediyelerle şımartılmasının bir yansıması olduğunu düşündü. Hiçbir mucize onu uzun süre hayran bırakmazdı. Minnettarlığı da aynı şekilde kısa sürerdi. En azından kadının tavsiyesini hatırlıyor gibiydi: "Esir gibi davranma, yalvaran biri gibi davranma."

Kennit'e döndü. Ona eğilmedi ya da selam vermedi. "Kaptan Kennit," diye gülümsemeden seslendi. Kennit'i Korsan Adaları Kralı olarak resmen tanımak, müzakere konularından biriydi.

Kennit ona soğuk bir eğlenceyle baktı. "Satrap Cosgo," diye tanıdı onu samimi bir şekilde, şimdiden eşitlik iddiasında. Satrap'ın bakışları daha da soğudu. "Bu tarafa," dedi Kennit. Vestritlere hafifçe kaşlarını çatı. "Wintrow. Gel." Malta'ya, sanki kardeşi bir köpek ya da hizmetçiymiş gibi konuşuyordu.

"Malta!" Satrap'ın soğuk sesi, ona görevlerini sert bir şekilde hatırlattı.

Görünüşünü koruması gerekiyordu. Şu anda Wintrow'un kız kardeşi ya da Althea'nın yeğeni olamazdı. Sesini alçak tuttu. "Şu anda bana hiçbir şey sorma. Sonra konuşuruz. Lütfen. Güven bana. Yaptığım işe karışma." Uzaklaştı ve onu bırakıp gittiler, ama Althea'nın gözleri sertleşmişti. Wintrow kaptanının emrine uymak için acele etti.

Diğerleri ön güverteden ayrılırken Althea yüksek sesle sordu, "Buraya nasıl geldi? Bu ne anlama geliyor?"

"O senin yeğenin," diye cevapladı Jek, gözlerini onlardan ayırmadan. "Sanki bu bana bir cevap veriyor gibi. Sorularımı kendime saklayacağım ve karışmayacağım, çünkü o bilge bir insan olduğu için değil, yapacak başka bir şeyim yok. Umarım Kennit'in ne kadar hain bir yılan olduğunu anlar."

"Althea." Gemi yorgun bir sesle onu uyardı.

Althea gemiye döndü. "Neden ona Ejderha Dostu diye selamladın? Satrap ejderhaların dostu mu?"

"Satrap değil," diye gemiden kaçamak bir cevap geldi. "Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Althea.

"Başka şeyler beni rahatsız ediyor," diye cevapladı Vivacia.

Althea iç geçirdi. "Senin yılanların. Onları yumurtlama nehrine geri götürmek ve nehir boyunca eşlik etmek zorundasın. Seni bir ejderha olarak düşünmek benim için hâlâ zor." Vivacia'nın herkesten üstün bir sadakati olduğunu kabul etmek ise onun için daha da zordu. Ama yılanlar, Vestritler'den önce, onun kalbinde ilk sıradaysa, belki de Kennit'ten de önceydiler. Althea, çocukça bir şekilde, bunun bir ayrılık nedeni olabileceğini düşündü. "Neden bunu Kennit'ten istemiyorsun?"

Vestritlerden önce geliyorsa, belki Kennit'ten de önce gelmişlerdi. Althea çocukça bir şekilde, bu durumun bir ayrılık nedeni olabileceğini düşündü. "Neden bunu Kennit'ten istemiyorsun?"

"Talep karşısında iyi tepki veren birini tanıyor musun?" diye sordu Vivacia retorik bir şekilde.

"Reddedebileceğinden korkuyorsun."

Vivacia sessiz kaldı ve bu sessizlik Althea'yı kendi endişelerinin rutinden çıkardı. Sanki bir dalga tarafından yüksekçe kaldırılıp aniden daha uzak bir ufku görmüş gibiydi. Vivacia'nın hapsedilmişliğini, tahta bir gövdeye hapsolmuş bir ejderhanın ruhunu, onu denize açan adamlara ve yelkenlerini şişiren rüzgarlara bağımlı olduğunu fark etti. Aniden, tecavüze uğramanın birçok yolu olduğunu fark etti. Bu keşif kalbini kırdı. Yine de sonraki sözleri kulağına çocukça geldi. "Yeniden benim olsaydın, bugün, şu anda giderdik."

"O sözleri içten söyledin. Sana teşekkür ederim."

Althea, Jek konuşana kadar onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Onu zorlayabilirdin. Dikişlerini açmakla tehdit edebilirdin."

Vivacia acı bir gülümsemeyle, "Ben deli değilim Paragon, tüm mürettebatımı vahşi isyan eylemleriyle pervasızca tehdit edecek kadar. Hayır." Althea onun iç çekişini hissetti. "Kennit tehditlerle ya da taleplerle ikna olmaz. İsteğim olsa bile, gururu ona bana karşı gelmesini sağlar. Bu yüzden, ailenin bilgeliğine başvurmalıyım Althea. Sunacak hiçbir şeyim olmadan pazarlık yapmalıyım."

Althea bunu soğukkanlılıkla düşünmeye çalıştı. "Öncelikle, ondan ne istiyorsun? İkincisi, ona ne sunabiliriz?"

"Ne mi istiyorum? Beni mümkün olduğunca çabuk Rain Wild Nehri'ne götürmesini ve oradan da kozlanma alanına çıkarmayı istiyorum. Kış boyunca orada, yılanların yanında kalıp, yumurtadan çıkana kadar onları korumak için elimizden geleni yapmak istiyorum." Umutsuzca güldü. "Daha da iyisi, uzun yolculuklarında zavallı, yorgun yılanlarımı korumak için gemileriyle bize eşlik etmesi olurdu. Ama bunların hepsi Kennit'in çıkarlarına aykırı."

Althea bunu daha önce fark edemediği için kendini aptal hissetti. "Yılanlara yardım ederse, onları kullanamaz hale gelir. Onlar kaybolur ve ejderhalara dönüşür. Jamaillia'ya karşı güçlü bir silahını kaybeder."

"Bolt-self, gücünü ona göstermek için çok hevesliydi. Bunu öngörememişti." Başını salladı. "İkinci soruna gelince, ona sahip olmadığı bir şey sunacak hiçbir şeyim yok."

"Ejderhalar, yumurtadan çıktıktan sonra geri dönüp ona yardım edeceklerine söz verebilirler," diye tahmin etti Jek.

Vivacia başını salladı. "Onları bu şekilde bağlayamam. Yapabilsem bile yapmazdım. Büyücü ağacı var olduğu sürece insanlara hizmet etmek zorunda olmam yeterince kötü. Bir sonraki nesli de bu yükün altına sokmayacağım."

Jek omuzlarını huzursuzca silkti. "Yararı yok. Onda olmayan hiçbir şeyi istemiyor." Gülmeden gülümsedi. "Althea hariç."

Sözlerinin ardından korkunç bir sessizlik çöktü.

Etta'nın yardımı tam da bu anda işe yarayacaktı, ama o gemide değildi, diye düşündü Kennit sinirlenerek. Wintrow, kız kardeşinin varlığından tamamen kafası karışmış görünüyordu, her şeyi kendisi halletmek zorundaydı. "Harita odasına sandalyeler ve bir masa ayarla. Yiyecek ve içecek de getir," diye talimat verdi aceleyle.

"Ben yardım ederim," dedi Sorcor iyi niyetle ve Wintrow'un peşinden ağır adımlarla yürüdü. Neyse ki. Sorcor ve ailesi, Satrap'ın vergi tahsildarları ve köle sahiplerinin elinde çok acı çekmişti. Birlikte geçirdikleri ilk günlerde, Satrap'ın eline geçerse ne yapacağını sarhoşken sık sık anlatırdı. Şu anda bu konuyu düşünmesi için ona fazla fırsat vermemek en iyisiydi.

Kennit, Wintrow ve Sorcor'un odayı hazırlaması için onlara yavaşça takip etti. Genç kadının, onun kütüğünü ve çivisini izlediğini gördü. Malta Vestrit babasına benziyordu. Kyle Haven'ın kibri, dikkatle kapalı ağzında ve daralmış gözlerinde görünüyordu. Aniden durdu ve kütüğünü ona doğru salladı. "Bir yılan ısırıldı," dedi rahat bir tavırla. "Deniz hayatının tehlikeleri."

Satrap geri çekildi, genç yoldaşından daha çok rahatsız görünüyordu. Kennit gülümsemesini küçük tuttu. Ah. Jamaillialıların fiziksel sakatlıklara duydukları tiksintiyi unutmuştu. Bunu kullanabilir miydi? Kaptan Red, Satrap'ın teklifinin ayrıntılarını anlatmıştı. Muhteşem bir teklif, diye düşündü Kennit sevinçle, ve bu sadece ilk teklif.

Kennit onları harita odasına götürdü. Hazırlıklar yeterliydi. Wintrow ağır bir örtü sermiş ve gümüş şamdanlar eklemişti. Wintrow'un tuttuğu gümüş tepside, Güney Adası'na özgü sarhoş edici içkilerin bulunduğu bir dizi şişe ve birkaç sırlı sürahi vardı, hepsi de son yağmalardan elde edilmişti. Çeşitli içecekler için uygun bardaklar ve kadehler de hazırlanmıştı. Abartılı olmadan, zenginliği gösteren uygun bir sunumdu. Kennit memnun oldu. Masayı işaret etti. "Lütfen, lütfen, içeri gelin. Wintrow, içkileri sen ikram et, olursun iyi dostum."

Malta Vestrit odanın içinde dolaşarak etrafa bakındı. Kennit dayanamadı. "Bu oda son gördüğünüzden beri değişmiştir, dostum. Ama lütfen, sanki babanız hala burada yaşıyormuş gibi rahat olun."

Bu, beklenmedik bir tepkiyi tetikledi. "Malta Vestrit benim Yoldaşım değil. Ona Danışman diye hitap edebilirsiniz," dedi Satrap kibirli bir şekilde.

Ama daha da ilginç olan, Malta'nın yüzünün solmasıydı. Yüzündeki acı ifadesini gizlemeye çalıştı.

Zayıflık, istismar edilmek için vardır. Kaptan Red, onun kurnaz bir müzakereci olduğu konusunda onu uyarmıştı. Biraz sarımsak, zekasını köreltebilir. Kennit başını ona doğru eğdi ve omuzlarını hafifçe silkti. "Kaptan Haven'ın köle ticaretine bulaşması ne yazık. O seçimi yapmasaydı, bu gemi hâlâ onun olabilirdi. Halkıma verdiğim sözü biliyorsunuzdur. Korsan Adaları'nı köle tacirlerinden temizleyeceğim. Vivacia'yı ele geçirmek ilk adımlarımdan biriydi." Ona gülümsedi.

Kadının ağzı hafifçe kıpırdadı, ama acı dolu soruları ses çıkarmadan kaldı.

"Buraya Jamaillia Şehrine geri dönmem için müzakereye geldik," dedi Satrap sert bir şekilde söyledi. Kendisi çoktan müzakere masasına oturmuştu. diğçerleri de yerlerini seçmiş ama ayakta durarak Kennit'i bekliyorlardı. Bu protokol kuralı korsanların da dikkatinden kaçmadı.

"Elbette öyleyiz," Kennit geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. Topallayarak masanın başına yürüdü. "Wintrow," dedi ve itaatkar bir şekilde sandalyeyi çekip Kennit oturunca onun koltuk değneğini aldı. "Lütfen, rahat olun," Kennit onları davet etti ve diğçerleri yerlerini aldı. Sorcor onun sağında, Kaptan Red onun arkasında oturuyordu. Wintrow solundaki koltuğa oturdu. Satrap

ve Malta Kennit'in karşısında oturuyordu. Kadın sakinliğini yeniden kazanmıştı. Ellerini masanın üzerinde birleştirip bekledi.

Kennit sandalyesine rahatça oturdu. "Elbette, baban hala hayatta ve benim gözetimimde. Tabii ki bu gemide değil. Kyle Haven mürettebat arasında çok fazla düşmanlık yarattı. Ama bulunduğu yerde oldukça güvende. Bugün tatmin edici bir sonuca varırsak, belki de müzakerelerde bize yardım ettiği için mütevazı bir teşekkür olarak onu Danışman Malta Vestrit'e hediye ederim."

Satrap'ın çocuksu yüzü öfkeyle kızardı. İşte. Bu onları ayırmıştı. Malta bunu anında bastırdı, ama gözlerinde umut parladı. Artık Satrap'ı korumaktan çok Kennit'i memnun etmekle ilgileniyordu.

Derin bir nefes aldı. Sesi neredeyse sabitti. "Çok nazıksınız, Kaptan Kennit. Ama bugün benim çıkarlarım ailemin çıkarlarıyla aynı değil." Satrap ile göz teması kurmaya çalıştı, ama o Kennit'e taş gibi bakıyordu. "Ben Satrap'ın en sadık tebaası olarak buradayım," diye bitirdi. Sözlerine samimiyet katmaya çalıştı, ama Kennit onun şüphelerini duydu.

"Elbette, canım. Elbette," diye mırıldandı.

Artık başlamaya hazırdı.

Brashen ranzasında kestiriyordu. Divvytown bir gün ve bir geceden biraz daha uzaktaydı. Yatak takımlarında kıvrılarak uykuya dalmaya çalıştı. Althea'nın battaniyesine sarılmıştı. Hâlâ onun kokusu vardı. Bu onu sakinleştirmek yerine özlemle acıtiyordu. Onun için endişeleniyordu. Ya planları başarısız olursa? Son birkaç gün her şey yolunda gitmişti, diye hatırlattı kendine. Mürettebatın morali çok yükselmişti. Karada geçirdikleri bir gün, taze et ve sebzeler ve Kennit'in annesini "çalma" başarısı, kendilerine olan inançlarını geri kazandırmıştı. Anneleri bile onlara moral verici bir etki yapıyordu. Hava onu güverteden uzaklaştırdığında, geminin mutfağına gidip, sert galeleri mürettebatın çok sevdiği bir tür hamurlu pudinge dönüştürme yeteneğini ortaya çıkardı. Brashen'i en çok cesaretlendiren şey, Clef'in adamların Althea'yı kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarını söylemesiydi. Bazıları ona sadakat duyuyordu, diğerleri ise korsanların ellerinde gördükleri dayaktan sonra kaybettikleri gururlarını geri kazanmak istiyordu.

Derin, tekrarlayan bir ses Brashen'in zihnini deldi. Uyku kaçtı. Ranzasından yuvarlandı, kumlu gözlerini ovuşturdu ve ayakkabılarını giydi. Güverteye çıktı, ince kış güneşi ve taze bir esinti karşıladı onu. Paragon dalgaları kolaylıkla yararlanıyordu. Mürettebat aniden bir koro halinde şarkı söylemeye başladı ve o da başını kaldırıp direklerde açan yelkenleri gördü. Aniden onu uyandıran şeyin ne olduğunu anladı. Paragon'un derin sesi, mürettebatın yelkenleri kaldırırken ritmi tutmak için söylediği bir denizci şarkısıyla güverteyi titretti. Brashen'in omurgasında bir titreme hissetti, ardından kalbi hızla çarpmaya başladı. Canlı gemilerin mürettebatını nasıl etkileyebileceğini çok iyi bildiği halde, buna hazırlıklı değildi. Yukarıdaki mürettebat iyi niyetle çalışıyordu. Öne doğru koştu ve Semoy ile karşılaştı. "Rüzgâr çok güzel, boşa harcamayalım efendim!" Vekil ikinci kaptan, dişleri aralıklı bir gülümsemeyle kaptanına selam verdi. "Yelkenleri dolu tutabilirsek yarın öğlene kadar Divvytown'a varabiliriz!" Kararlı bir ifadeyle gözlerini kısarak ekledi, "Althea'yı geri alacağız efendim. Göreceksiniz."

Brashen başını salladı ve belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ön güverteye ulaştığında Amber ve annesini gördü. Biri Paragon'un uzun siyah saçlarını bir savaşçı kuyruğu şeklinde bağlamıştı. "Burada neler oluyor?" diye sordu Brashen, sessizce inanamadan.

Paragon başını çevirdi, şarkının son notasını tutarken ağzını genişçe açtı, sonra aniden kesip attı. "İyi günler, Kaptan Trell," diye gürledi.

Amber yüksek sesle güldü. "Emin değilim, ama bugün kimse onun havasına karşı koyamıyor. Annesi ona günlüklerini okumayı bitirdiği için mi, yoksa sadece o olduğu için mi, bilmiyorum..."

"Karar verdim!" diye bağırdı Paragon aniden. "Bir karar verdim, Brashen. Kendim için. Daha önce hiç vermediğim bir karar. Yaptığımız işe kalbimi koymaya karar verdim. Senin için değil, kendim için. Artık başarabileceğimize inanıyorum. Annem de öyle. İkimiz birlikte Kennit'in aklını başına getirebileceğimize emin."

Yaşlı kadın nazıkçe gülümsedi. Soğuk rüzgâr yanaklarını kızarttı. Garip bir çelişkiyle, eskisinden daha zayıf ve daha canlı görünüyordu. Paragon'un sözlerini onaylayarak başını salladı.

"Günlükler bunun bir parçasıydı, Brashen, ama en büyük parçası değil. En büyük parça benim. Geriye dönüp kaptanlarımın gözünden yolculuklarımı görmek bana iyi geldi. Gittiğim yerler, Brashen, ve gördüğüm şeyler, sadece bir gemi olarak geçirdiğim hayatımda; hepsi benim." Brashen'den uzaklaştı. Gözleri hala kapalıydı ama uzağa, denizin ötesine bakıyor gibiydi. Alçak sesle devam etti: "Acı, tüm bunların sadece bir parçasıydı. Bu hayattan önce başka hayatlarım da vardı ve onlar da en az bu hayat kadar benim. Tüm geçmişimi kabul edebilir, saklayabilir ve kendi geleceğimi belirleyebilirim. Kimsenin beni yaptığı gibi olmak zorunda değilim, Brashen. Paragon olabilirim."

Brashen ellerini korkuluktan çekti. Diğerleri geminin umut dolu sözlerinin ardındaki çaresizliği duymuş muydu? Paragon bu son bütünlük çabasında da başarısız olursa, geminin çılgınlığa sürükleneceğinden şüpheleniyordu. "Yapabileceğini biliyorum," dedi Brashen gemiye sıcak bir sesle. Yalanının acısı ruhunun karanlık bir köşesinde ekşidi. Geminin ani coşkısına güvenmeye cesaret edemedi. Bu coşku, onun önceki kasvetli ruh halinin aynada yansıyan bir görüntüsü gibiydi. Aynı hızla ve keyfi bir şekilde yok olup gitmez miydi?

"Yelken açın!" Clef'in net sesi yukarıdan duyuldu. Sonra, "Yelkenler!" diye ekledi. "Bir sürü yelken. Jamayan gemileri."

"Bu mantıklı değil," dedi Brashen.

"Yukarı çıkıp bir bakayım mı?" diye teklif etti Amber.

"Ben kendim bakarım," diye onu rahatlattı Brashen. Durumu düşünmek için biraz yalnız kalmak istiyordu. Yeniden inşa çalışmalarından beri direklerin tepesine çıkmamıştı. Onarımların nasıl gittiğini görmek için bu, en uygun zamandı. Direğe tırmanmaya başladı.

Onarılan donanımdan kısa sürede dikkati dağıldı. Clef haklıydı. Uzaklardaki gemiler Jamaillia gemileriydi. Bu karmaşık filo sadece Jamaillia bayraklarını değil, Satrapy bayraklarını da taşıyordu. Balistalar ve diğer kuşatma makineleri, birkaç büyük geminin güvertesini doldurmuştu. Bu bir ticaret filosu değildi. Paragon'u kuzeye, Divvytown'a doğru sürükleyen rüzgâr, onları da sürüklüyordu. Brashen, onların korsan kasabasına doğru gittiğinden şüpheleniyordu. Yine de, onların dikkatini çekmek istemiyordu.

Güverteye çıkınca Semoy'a hızı azaltmasını emretti. "Ama yavaş yavaş. Gözcüler bizi izliyorsa, hızlarından dolayı geride kaldığımız

onların hızından dolayı geride kalıyoruz gibi görünmesini istiyorum, onlardan kaçmak için yavaşladığımızı değil. Bizi merak etmeleri için hiçbir neden yok. Onlara bir neden vermeyelim."

"Althea, Divvytown'da söylentiler olduğunu söylemişti." Amber konuştu. "O, bunun sadece uydurma bir hikaye olduğunu düşünüyordu. Bingtown Tüccarlarının Satrap'ı gücendirdiği veya yaraladığı ve Jamaillia'nın kasabayı cezalandırmak için bir filo gönderdiği hakkında bir şeydi."

"Muhtemelen Satrap, gerçek korsanlardan ve Chalcedean devriye gemileri kılığına giren korsanlardan bıkmıştır."

"O zaman Kennit'e karşı müttefiklerimiz olabilirler?" Amber spekülasyon yaptı.

Brashen başını salladı ve sertçe güldü. "Onlar korsanları ortadan kaldırmak kadar yağma ve köle peşinde olacaklardır. Ele geçirdikleri her gemiyi ve içindekileri kendilerine saklayacaklardır. Hayır. Sa'ya Vivacia'yı onların gözünden uzak tutması için dua et, çünkü onu ele geçirirlerse Althea'yı geri alma şansımız onu köle pazarında satın almaktan ibaret kalır."

"Daha fazla mum, Wintrow," dedi Kennit neşeyle.

Wintrow iç çekerek ayağa kalktı. Satrap, gözleri çökmüş bir hayalet gibi görünüyordu ve boyası Malta'nın solgun yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. Kaptan Red ve Sorcor bile yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Sadece Kennit hala çılğın enerjisini koruyordu.

Malta, bir tüccarın vakar ve soğukkanlılığıyla masaya gelmişti. Wintrow, küçük kız kardeşiyle gurur duyuyordu. Teklifini dikkatli sözlerle sunmuş ve her noktada bunun Kennit ve Satrap için getireceği avantajları sıralamıştı. Kennit'in Korsan Adaları'nın kralı olarak tanınması, egemen bir devlet. Korsan Adaları'nda Jamaillian köle avcılarının son bulması. Korsan Adaları'nda Chalcedean "devriye" tekneleri olmayacaktı. Kaptan Red ve Sorcor zaferle sırtmışlardı. Satrap'ın karşılığında istediği şeyleri sıralamaya devam ettikçe daha da sakinleşmişlerdi: Kennit'in filosu eşliğinde Jamaillia Şehri'ne güvenli bir şekilde geri dönmesi ve Korsan Adaları'nın onu Jamaillia'nın Satrap'ı olarak tanıdığı ve desteklediği garantisi. Gelecekte, Kennit Jamaillia bayraklı gemilerin İç Geçit'ten güvenli geçişini garanti edecek ve anlaşmayı ihlal eden "bağımsız" korsanları bizzat bastıracaktı.

İlk başta Kennit çok heyecanlanmıştı. Wintrow'u parşömen, kalem ve mürekkep almaya göndermiş ve bunu yazmasını söylemişti. Satrap'a hitap etmek için kullanılacak uygun ifadeler dışında her şey basitti. Sadece bu bile "En Şanlı ve Muhteşem Efendimiz" gibi ifadelerle neredeyse yarım sayfa tutmuştu. Kennit bu ruha kapılmış, belgede kendisine "Cesur ve Yenilmez Korsan Kaptanı Kennit, Cesaret ve Kurnazlığıyla Korsan Adalarının Kralı" olarak atıfta bulunulmasını emretmişti. Wintrow, bu şanlı unvanları yazarken Kaptan Red'in gözlerindeki neşeli dansı ve Sorcor'un gözlerindeki derin gururu görmüştü. Bunun müzakereleri çabucak sona ereceğini düşünmüştü, ama Kennit daha yeni başlamıştı.

Hızlı ve kararlı bir şekilde, anlaşmaya başka hükümler eklemeye başladı. Jamaillia'nın muazzam güce sahip Satrapı, dağınık kasabaların kralı olan onun, hiçbir ücret almadan bu sulara haydut korsanlara karşı devriye gezmesini bekleyemezdi. Jamaillia'nın Chalcedean devriye gemileriyle yaptığı anlaşma, Kennit ve onun "devriye" gemilerine de aktarılacaktı. Satrap buna nasıl itiraz edebilirdi? Hazinesinden bir kuruş bile çıkmayacaktı; sadece başka gemilere gidecekti. Ve elbette, karşılıklı nezaketen, Kennit'in Raven bayrağını taşıyan gemiler, güneydeki rotalarında Jamaillia sularından sorunsuz geçecekti. Korsan Adaları'na kaçan suçlulara seçici af verilmesi ise çok kafa karıştırıcıydı. Kennit'in tüm tebaasına genel af çıkarmak çok daha kolay olurdu.

Satrap, bu "Dövmeli"lerin Jamaillia'nın yasal kölelerinden ayırt edilemeyeceğini itiraz edince, Kennit onu ciddiye almış gibi göründü. Satrap'a, bir fermanla Jamaillia'nın tüm özgür halkına, Satrap'ın özgür tebaası olduklarını belirten özel bir işaret dövmesi yaptırmasını ciddiyetle önerdi. Kaptan Red, kahkahasını bastırmak için öksürük krizi geçirdi, ama Satrap'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Ayağa kalkarak, kendini geri alınamaz bir şekilde gücendirdiğini ilan etti. Satrap kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Malta, onu sefil bir şekilde takip etti. Aşağılanmış bakışları, Satrap'ın fark etmediği şeyi anladığını ele veriyordu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Bu "müzakere" belgelenmiş bir soygun olmaktan öteye gitmeyecekti. Satrap'ın öfke krizinin geçmesini beklerken, Kennit Wintrow'a teğmenlerine en kaliteli içkileri ikram etmesini emretti ve son baskınında ele geçirdiği peynir ve egzotik meyve konservelerinden örnekler getirmesini söyledi.

Satrap, yenilgiye uğramış Malta'nın ardından geri döndüğünde, herkes rahat, sıcak ve rahattı. Masadaki yerlerine geri döndüler. Satrap, soğuk bir sesle Kennit'e, uygun gördüğü şekilde dağıtabileceği yüz adet imzalı af belgesi teklif etti.

"Bin tane," diye karşılık verdi Kennit aynı soğukkanlılıkla. Sandalyesine yaslandı. "Ve gerektiğinde başka aflar çıkarma yetkisini de bana verirsin."

"Tamam," dedi Satrap somurtkan bir şekilde, Malta öfkeyle itiraz etmek için ağzını açarken. Genç hükümdar ona sert bir bakış attı. "Bana hiçbir maliyeti yok. Neden ona vermemeliyim?"

Bu, sonrasındaki tüm olayların gidişatını belirledi. Malta'nın isteksizce taviz verme çabaları, Satrap'ın bariz çaresizliği ve nihayetinde tüm süreçten sıkılmasıyla boşa çıktı. Korsan Adaları'nda su, erzak veya ticaret için duran Jamaillia gemileri Kennit'e bir ücret ödeyecekti. Jamaillia, Kennit'in Korsan Adaları'ndan geçen ticaret ve gemileri düzenleme hakkına müdahale etmeyecekti. Sorcor'un zaferi, borçları nedeniyle köle olarak satılmaya mahkum edilen kişilere Korsan Adaları'na sürgün seçeneği sunulmasıydı. Kaptan Red, bireysel aktörlerin artık bir grubun borçlarından sorumlu olmayacağını ekledi. Bu noktadan sonra, Kennit'in taleplerinin siyasi önemi, ayrıcalıklı korsanlığa indirgendi. Satrap'ın sarayında bir oda takımı, Kennit'in Jamaillia Şehri'ni ziyaret etmeye karar vermesi durumunda sadece onun için ayrılacaktı. İç Geçit sularında görülen tüm yılanlar Kennit'in malı sayılacak ve rahatsız edilmeyecekti. Kennit her zaman Korsan Adaları'nın Merhametli ve Adil Kralı Kennit olarak anılacaktı. Müzakereler ancak Kennit'in yaratıcılığı tükenmeye başladığında sona erdi.

Wintrow masaya yeni mumlar getirmek için ayağa kalktığında, yakında onlara ihtiyaç kalmayacağını düşündü. Görüşmeler geceyi bitirmişti: kışın son günlerinin şafağı denizin üzerinde doğuyordu. Malta'nın yanında durarak mumları ağır gümüş mumluklara yerleştirirken, gemide olduğu gibi, sadece düşüncesiyle ona ulaşabilmeyi diledi. Onun, kendisine karşı olanlarla birlikte oturmasına rağmen, onunla gurur duyduğunu bilmesini diledi. O, gerçek bir Tüccar gibi pazarlık yapmıştı. Kennit'in babalarını geri getireceği teklifinin aklında ağırlık yapması durumunda, bunu göstermeyi reddetmişti. Kennit'in bu teklifi yerine getireceği umudu çok azdı. Malta'nın Satrap'ın yanına nasıl geldiği hâlâ bir sırdı, ama o zorlu yolculuğun izleri yüzünde belirgindi.

yüzünde belirgindi. Müzakereler başarılı olursa ne olacaktı? Satrap ile birlikte gidecek miydi?

Bunun bir an önce bitmesini istiyordu, böylece onunla konuşabilecekti. Evden haber alma arzusu, yemek ve uyku ihtiyacından daha güçlüydü. Son mumu yakıp yerine oturdu. Kennit, omzuna dostça vurarak onu şaşırttı. "Yorgun musun, evlat? Neredeyse bitti. Şimdi geriye sadece fidye miktarını belirlemek kaldı. Bazıları para tercih eder, ama ben bu konularda daha esnekim. Değerli taşlar, inciler, kürkler, duvar halıları, hatta..."

"Bu çok saçma!" Yorgunluğuna rağmen Satrap ayağa fırladı. Ağzı bembeyaz olmuştu ve dudakları sıkışmıştı. Sıkılmış elleri öfkeden titriyordu. Korkunç bir an için Wintrow, onun öfkeyle ağlamaya başlayacağından korktu. Malta ona destek olmak için elini uzattı, ama ona dokunmadan durdu. Kennit'e öldürücü bir bakış attı. Konuştuğunda sesi sakindi.

"Lord Magnadon Satrap, bunun mantığını anlıyorum. Soylularınız, sizi kurtarmak için hiçbir şey ödemek zorunda kalmazlarsa size daha az değer vereceklerdir. Bunu düşünün. Bu, size kimlerin size gerçekten sadık olduğunu ölçmenin bir yolunu sağlayacaktır. Daha sonra kurtarılmınıza katkıda bulunanları ödüllendireceksiniz. Katkıda bulunmayanlar ise muhteşem gazabınızı hissedecekler. Sonuçta Kral Kennit, efendim, hala bir korsan." Sanki sözlerinin etkisini görmek istercesine Kennit'e sıkı bir gülümseme attı. "Tüm soylularınız, halkına fayda sağlamak yerine kendisi için bir tür ödül talep etmediği bir antlaşmaya güvenmezler."

Bu acınası bir durumdu. Satrap'ın Kennit'i reddedemeyecek kadar güçsüz olduğunu gördü. Çocuğun gururunu korumak istedi. Satrap'ın ağzı bir an sessizce kıpırdadı. Malta'ya zehirli bir bakış attı. Sonra sessiz bir sesle tısladı, "Elbette öyledir. Bu, babanı geri kazanmak için yalakalık yapmanla bir ilgisi yok, değil mi?" Bakışlarını Kennit'e çevirdi. "Ne kadar?" diye acı bir şekilde sordu.

"YELKENLER!" Tüm başlar gözcülerin bağırışına döndü, ama Kennit sadece sinirli bir ifadeyle baktı. "Hallet şunu, Sorcor," dedi tembelce. Satrap'a dönüp gülümsedi, fareyle oynayan büyük siyah bir kedi gibi. Ama Sorcor kapıya ulaşamadan, Wintrow dışarıdan koşan ayak sesleri duydu. Jola kapıyı çalmadı, tahtaya vurdu. Sorcor kapıyı açtı.

Jola, "Efendim, Jamaillian gemileri! Güneyden bu tarafa doğru gelen bir filo. Gözcü, güvertelerinde savaş makineleri gördüğünü söylüyor." dedi. Nefes aldı. "Şimdi demir alırsak kaçabiliriz."

Satrap'ın gözlerinde umut parladı. "Şimdi göreceğiz!" diye haykırdı.

"Gerçekten göreceğiz," diye Kennit de dostça onayladı. Arkadaşına dönerek Azarladı. "Jola, Jola, kader bu çatışmada bana her türlü avantajı vermişken neden kaçalım ki? Tanıdık sulardayız, yılanlarımız bizi çevreliyor ve yüce Magnadon Satrap da misafirimiz. Küçük bir güç gösterisi yapmalıyız." Satrap'a döndü. "Filonuz, önce birkaç yılanın ilgisini gördükten sonra anlaşmamıza daha sadık kalabilir. O zaman sizin serbest bırakılmanız için ne kadar iyi pazarlık yapacaklarını görürüz." Satrap'a ince bir gülümsemeyle baktı ve antlaşmayı ona uzattı. "Bunu sonuçlandırmaktan keyif alacağım. İmzanızı lütfen. Sonra ben de imzamızı atacağım. Karşı karşıya geldiğimizde, eğer gelirler ise, Satrap'ın sözüne ne kadar saygı duyduklarını göreceğiz. Ve hayatına. Sorcor'a sııttı. "Sanırım ganimetlerimiz arasında birkaç Jamaillia bayrağı var. Tüm Jamaillia'nın Yüce Magnadon Satrap'ı misafirimiz olduğuna göre, onu onurlandırmak için bu bayrakları dalgalandırmak uygun olur."

Kennit masadan kalktı ve bir anda yine bir deniz kaptanı oldu. Birinci yardımcısına küçümseyen bir bakış attı. "Jola. Sakin ol. Satrap'ın bayrağının bizimkine eklenmesini sağla, sonra adamlara savaşa hazırlanmalarını söyle. Sorcor, Red, siz de gemilerinize dönüp aynısını yapın. Gemimle ve yılanlarla görüşmem gerek. Ah, evet. Misafirlerimiz. Wintrow, onları Althea'nın odasında rahat ettir ve güvenliğini sağla, olur mu? O ve Jek, bu iş bitene kadar onlara eşlik edecekler."

Onları kilitlemelerini özellikle emretmemiştir. Wintrow bu eksikliği kendine sakladı. Kız kardeşi ile birkaç dakika yalnız kalacaktı.

32

ULTİMATOM

ALTHEA, ön güverteden ayrılmak konusunda pek nazik değildi. Yaklaşan yelkenleri görmüştü ve Vivacia için duyduğu korku, Kennit'in yenilgisine dair umutlarıyla çatışyordu. Wintrow'un acil yalvarışları Vivacia'nın kendisine dönene kadar kulak ardı edildi. "Althea. Lütfen aşağı in. Bu, Kennit'le pazarlık yapma şansım olabilir. Sen burada olmazsan benim için daha kolay olur." Althea somurtarak ön güverteden ayrıldı, Jek de peşinden gitti.

Wintrow aceleyle mutfığa gidip büyük bir tepsiye yiyecek ve içecek topladı. Kabine vardığında Althea ve Malta odanın iki ucunda birbirlerine bakıyorlardı. Satrap kendini ranzaya atmış duvara bakıyordu. Jek köşede somurtkan bir şekilde oturuyordu. Malta öfkeliydi. "İkinizin de onun tarafını tuttuğunuzu anlamıyorum. O bizim yaşam gemimizi korsanladı, mürettebatını öldürdü ve babamı esir aldı."

"Dinlemiyorsun," dedi Althea soğuk bir sesle. "Kennit'ten nefret ediyorum. Tüm varsayımların yanlış."

Wintrow tepsiyi küçük masaya çarptı. "Yiyin, için. Hepiniz. Sonra tek tek konuşun."

Satrap masaya bakmak için döndü. Gözleri kızarmıştı. Wintrow, sessizce ağlamış olabileceğini düşündü. Sesi, muhtemelen öfkeyle boğulmuştu. "Bu da Kennit'in bana yaptığı aşağılardan biri mi? Bu kalabalık ortamda, sıradan insanlarla birlikte yemek yememi mi bekliyorlar?"

"Magnadon Satrap, bu korsanlarla aynı masada yemek yemekten ya da odanda tek başına yemek yemekten daha kötü değil. Gel. Gücünü korumak için yemek yemelisin."

Wintrow ve Althea, Malta'nın endişeli ses tonuna inanamayan bakışlar attılar. Bunu gören Wintrow aniden rahatsız oldu. Onlar sevgili miydi? Teyzesinin itirafı, akla gelmeyecek her türlü olasılığı mümkün kılmıştı. "Güverteye çıkıp neler olduğunu göreceğim. Size haber getirmeye çalışacağım." Odadan aceleyle çıktı.

Jamaillian gemileri gittikçe yaklaşıyor, yaklaşıırken dağılıyordu. Açıkça görülen stratejileri, güney yolunu kesip etrafını kuşatmaktı. Formasyonun kanatlarındaki gemiler hızlarını artırmıştı. Kaçmak istiyorsa, Jamaillians ağlarını kapatmadan önce hemen geri dönmeliydi. Konuşacak zaman yoktu, ama yaşam gemisi yine de konuştu.

"Kennit. Sana olan sadakatimi sorgulayamazsın. Ama yılanlarım yorgun düşüyor. Yiyecek ve dinlenmeye ihtiyaçları var. Her şeyden çok, onları eve götürmem gerekiyor."

"Elbette öyle." Kennit kendi sesindeki telaşı fark etti ve tonunu değiştirmeye çalıştı. "İnan bana, tatlı deniz kadını, senin endişelerin benim de endişelerim. Biz, sen ve ben, onları güvenle evlerine ulaştıracamız. Onları gözetleyebilmen için senden istediğin zamanı sana vereceğim. Hemen ardından."

Küçük gemilerden biri filodan ayrıldı ve yaklaştı. Şüphesiz, yakında onlara seslenecekti. Kennit hazır olmalıydı, sohbetle uğraşmamalıydı. Tam bir zafer kazanma şansı, tam bir başarısızlık tehlikesi kadar büyüktü. Yılanlar ona yardım etmezse, üç gemisi böyle bir filoya karşı çok az şansı vardı.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Vivacia yorgun bir sesle sordu.

Kennit bu soruyu duymaktan hoşlanmadı. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Onlardan bu filoyu bizim için bastırmalarını isteyeceğiz. Bu onlar için çok zor olmayacaktır. Sadece varlıkları bile gemileri teslim olmaya ikna etmeye yetebilir. Jamaillialılara Satrap'ın elimizde olduğunu gösterirsek, tam işbirliğini kazanacağımızı düşünüyorum. Sonra yılanlar, güç gösterisi olarak Jamaillia Şehrine giderken bize eşlik edecek. Satrap ve soylularımız antlaşma şartlarını kabul ettikten sonra, artık kalbimizin sesini dinleyebiliriz. Emrim altındaki tüm gemileri çağıracağım. Yılanları eve dönüş yolculuğunda koruyup onlara rehberlik edeceğiz."

Vivacia, Kennit konuşurken yüzü giderek ciddileşti. Yavaşça başını sallarken gözlerinde çaresizlik belirdi. "Kennit. Bolt, düşüncesizliğiyle bize tutamayacağımız tekliflerde bulundu. Affet beni, ama durum bu. Yılanların o kadar zamanı yok. Hayatları içlerinde tükenmeye başladı. Çabuk gitmeliyiz. Mümkünse yarın."

"Yarın mı?" Kennit aniden güverte altından kayıyormuş gibi hissetti. "İmkânsız. Satrap'ı bırakmak, onu kendi gemilerine teslim etmek ve sonra kuyruğunu kıstırmış bir köpek gibi kaçmak zorunda kalacağım. Vivacia, hedefimiz elimizin ucundayken, tüm emeklerimiz boşa gidecek."

"Son bir kez daha yılanlardan yardım isteyebilirim. Filo sana teslim olduktan sonra Satrap'ı *Marietta*'ya alabilirsin. *Motley*'e Divvytown'a haber vermesini ve oradan tüm gemilerin güney yolculuğuna katılacağını duyurmasını söyle. Bu, yorgun ve ölmek üzere olan yılanlar kadar etkileyici olur." Sesindeki alaycı tonu fark edince kendini durdurdu. "Wintrow ve Althea beni yılanlarımla birlikte kuzeye götürsün. Ben kozaları gözetlerken onlar benimle kalabilir, sen de krallığını sağlamlaştırmak için özgür olursun. Yazın ortasına kadar sana döneceğime yemin ederim, Kennit."

Ona ihanetini yüksek sesle söyledi. Onun en çok ihtiyaç duyduğu anda, onu terk edip Bingtown'daki ailesinin yanına dönecekti. Bolt'un sözünü dinlemediği için kendini içinden lanetledi. Althea'yı gemiye almamalıydı. Koltuğuna sıkıca tutunarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Zaferin eşiğinden felaketin eşiğine düşmenin dehşeti onu boğuyordu.

"Anlıyorum," diyebilirdi. Arkasında, güvertedeki hava neşeliydi. Althea'nın ihanetinden habersiz, mürettebatı karşılaşmayı heyecanla beklerken kaba şakalar yapıyordu. Gösterişli Kaptan Red, Kennit'in müzakerelerini herkese duyurmuştu. Herkes onun başarılı olmasını bekliyordu. Şimdi, bu kadar alenen başarısız olmak düşünülemezdi.

"Bugün elinden geldiğince yardım et," dedi. Yalvardığını düşünmek istemiyordu. "Yarın ise kendi başının çaresine bakmak zorunda."

Vivacia'nın yüzünde, beklenen bir acı gibi garip bir ifade belirdi. Geniş yeşil gözlerini bir anlığına kapattı. Gözlerini açtığı anda bakışları uzaklara dalmıştı. "Hayır, Kennit," dedi yumuşak bir sesle. "Yarın yılanları kuzeye götüreceğimize dair söz vermezsen olmaz."

yarın yılanları kuzeye götüreceğine dair söz vermezsen olmaz. Bugün sana yardım etmelerinin bedeli bu."

"Elbette." Yalan söylemeyi düşünmedi. Onu çok iyi tanıyordu. Düşünmek için duraksarsa, yalanını anlardı. "Söz veriyorum, Vivacia. Senin için bu kadar önemliyse, benim için de önemlidir." Yarın, ona söylediği gibi, kendi kendine hallolacaktı. Sonuçlarıyla o zaman ilgilenirdi. Tek geminin Jamaillian filosundan ayrılıp ona doğru geldiğini izledi. Yakında seslenebilecek mesafeye gelmişti.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Jek.

Althea, alnını porthole'a dayamış, cevap vermedi. Bu küçük, pahalı pencere, babasının ona yaptığı büyük bir lüksdü. Odasının geri kalanı değişmişti, ama buna dokunamadan babasını düşünmeden edemiyordu. Babası şimdi onun için ne düşünüyordu? Utancından yanıyordu. Bu, ailesinin gemisiydi ve o, bir korsan güvertede pazarlık yaparken, güverte altında saklanıyordu. "Dışarıda neler oluyor?" diye yüksek sesle merak etti. "Onlara ne diyor?"

Kapı açıldı ve Wintrow içeri girdi, rüzgardan yanakları kızarmıştı. Hemen konuşmaya başladı. "Jamaillalılar geçmemize izin vermediler. Kennit kendini Korsan Adaları Kralı ilan etti ve yol vermelerini istedi. Onlar reddetti. O da Satrap'ın gemide olduğunu ve Satrapy'nin onu Korsan Adaları'nın meşru kralı olarak tanıdığını söyledi. Onlar alay ederek Satrap'ın öldüğünü söylediler. Kennit, Satrap'ın hayatta olduğunu ve onu Jamaillia'ya götürüp tahtına geri oturtacağını söyledi. Kanıt istediler. O da, kanıtı görseler hoşlarına gitmeyeceğini bağırarak cevap verdi. Sonra Satrap'ı onlara teslim ederse gitmesine izin vereceklerini söylediler. O da aptal olmadığını söyledi. Şimdi Jamaillians'ın müzakere gemisi geri çekildi. Kennit, düşünmek için zamanları olabileceğini söyledi, ama oldukları yerde kalmaları konusunda uyardı. Herkes bir sonraki hamleyi kimin yapacağını bekliyor.

"Beklemek. Daha fazla beklemek," diye Althea sözleri dişlerini sıkarak söyledi. "Onlar bizi kuşatırken o öylece oturup beklemeyecektir. Tek mantıklı yol kaçmaktır." Sonra Satrap'a baktı. "Kennit'in söylediği doğru mu? Onu kral olarak tanıdın mı? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Durum karmaşık," diye bağırdı Malta, öfkeli Satrap ona öfkeyle bakarken. "Reddetmek daha aptalca olurdu." Daha alçak bir sesle ekledi, "Hayatta kalmak için tek şansımızı kullandık. Ama bunu anlamayı beklemiyorum."

"Nasıl anlayabilirim?" diye karşılık verdi Althea. "Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum, Jamaillia Satrapı'nın yanında olmanı bırak." Nefes aldı. Ses tonunu düzeltti. "Burada sıkışıp kalmış ve beklemek zorundayken, bana buraya nasıl geldiğini anlat. Bingtown'dan nasıl ayrıldın?"

Malta ilk konuşmak istemedi. Satrap'a doğru yaptığı küçük bir hareket, Wintrow'a onun isteksizliğini gösterdi. Althea bunu fark etmedi. Teyzesi hiç incelikli biri olmamıştı. Malta'nın suskunluğuna kaşlarını çatı ve Wintrow araya girince Malta rahatladı. "Bingtown'dan ilk ayrılan bendim. Althea yaşadıklarımın bir kısmını biliyor, ama Malta hiçbir şey bilmiyor. Althea haklı. Beklemek zorundayız, o zaman zamanımızı akıllıca kullanalım. Önce ben yolculuğumu anlatayım." Gözleri hem anlayışla hem de utançla doluydu. "Babamızdan haber almak için sabırsızlandığınızı biliyorum. Keşke daha fazlasını anlatabilseydim."

O, tüm olanları dürüstçe ama kısaca anlattı. Malta, babasının emriyle köle olarak dövme yaptırdığını duyunca inanmadı. Peki dövme ne olmuştu? Ona yalancı demek için dilini ısırıldı. Babalarının ortadan kayboluşu, yılanı kurtarma hikayesi kadar inanılmazdı. Geminin onu nasıl iyileştirdiğini ve yara izini nasıl sildiğini anlattığında, şüpheci davrandı ama sessiz kaldı.

Althea'nın yüzü, Wintrow'un yolculuğunun tamamını dinlemediğini ele veriyordu. En azından Kyle Haven'ın her şeyi yapabileceğine inanmaya tamamen hazır görünüyordu. Wintrow, babasının Kennit'in elinde kaybolduğunu anlattığında, Althea sadece başını salladı. Altı Dükaliğin iri yarısı Jek, sanki iyi bir hikâye dinliyormuş gibi dikkatle dinledi. Bu sırada Malta'nın yanında Satrap, diğerlerini umursamadan yiyip içiyordu. Wintrow konuşmasını bitirmeden Satrap ranzayı kapmış ve duvara dönmüştü.

Wintrow sonunda sözleri tükendiğinde, Althea ona umutla baktı. Ama Malta, "Hikayelerimizi sırayla anlatalım. Sırada Bingtown'dan ayrılışın var," dedi.

Althea boğazını temizledi. Wintrow'un basit anlatımı, göstermeye hazır olduğundan daha fazla onu etkilemişti. Onu suçladığı kararlar artık netleşmişti. Aslında, ona daha önce bu konuyu konuşmasına izin vermeliymiş. Ona bir özür borçluydu. Daha sonra. Kennit'le yaşadıklarını düşünürsek, o adamın tarafını tutması hiç de şaşırtıcı değildi. Affedilebilir olmasa da anlaşılabilirdi. Onu sessizce izlediğini fark etti. Yüzü kızarmıştı. Başını başka yöne çevirip düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bu gençlerle paylaşmak istemediği çok şey vardı. Malta'ya Brashen ile olan ilişkisi hakkında gerçeği söylemek zorunda mıydı? Onlara duygularını değil, gerçekleri söyleyeceğine karar verdi. Duyguları sadece ona aitti.

"Malta, Paragon'da Bingtown'dan ayrıldığımız günü hatırlayacaktır. Gemi iyi gidiyordu ve ilk birkaç gün seyir iyi geçti, ama..."

"Dur," Wintrow teyzesinin sözünü kesmeye cesaret etti. "Seni son gördüğüm ana geri dön ve oradan anlat. Her şeyi duymak istiyorum."

"Peki," dedi Althea sertçe. Bir süre, pencereden dışarıdaki gökyüzüne baktı. Wintrow, ona ne kadarını anlatacağına karar verdiğini görebiliyordu. Konuşmaya başladığında, olayları yalın ve açık bir şekilde anlattı, son olaylara yaklaştıkça sesi duygusuzlaştı. Belki de bu, o olayları anlatabilmesinin tek yoluydu. Wintrow'a bakmadı, ama Paragon'un Brashen Trell dahil tüm mürettebatıyla birlikte batışını doğrudan Malta'ya anlattı. Soğuk ve düz bir sesle tecavüzünü anlattı. Wintrow, Malta'nın gözlerinde parlayan anlayış ve nefretten şok olarak gözlerini indirdi. Onu kesmedi. O, "Tabii ki, gemideki kimse bana inanmıyor. Kennit, centilmen tavırlarıyla hepsini etkiledi. Kendi gemim bile benden şüphe ediyor" diyene kadar sessiz kaldı.

Wintrow'un boğazı ve ağzı kurumuştı. "Althea. Sana inanıyorum." Bu, hayatında söylediği en acı sözlerdi.

Ona attığı bakış, kalbini kırmak üzereydi. "Sen benim için hiç konuşmadın," diye suçladı onu.

"Bir faydası olmazdı." Bu sözler, kendisine bile korkakça geldi. Gözlerini indirdi ve dürüstçe, "Etta sana inandığını söylediği için sana inanıyorum. Bu yüzden gemiden ayrıldı. Onun yaptıklarına tanık olarak yaşayamazdı. Sa yardım et, ben kaldım ama sessiz kaldım."

"Neden?" Bu tek kelimelik soru teyzesinden değil, kız kardeşinden geldi. Malta'nın gözlerine bakmaya zorladı kendini.

"Kennit'i tanıyorum," dedi. Şimdi kabul ettiği gerçek onu incitti. "İyi şeyler yaptı, hatta harika şeyler. Ama bunları yapabilmesinin bir nedeni, kendini kurallara bağlamamasıydı." Gözleri Malta'nın şüpheli yüzünden Althea'nın donmuş yüzüne kaydı. "Çok iyi şeyler başardı," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de bunun bir parçası olmak istedim. Bu yüzden onu takip ettim. Yaptığı kötü şeyleri görmezden geldim. Kabul edemediğim şeyleri görmezden gelmekte çok iyi oldum. Ta ki sonunda, kötülük kendi kanımdan birine yöneldiğinde, bunu yüksek sesle itiraf etmemek daha kolay oldu." Sesi fısıltıya dönüştü. "Şimdi bile, bunu itiraf etmek beni... bunun bir parçası yapıyor. En zor kısmı bu. Onun yaptığı iyilikler için kazandığı şöhreti paylaşmak istedim. Ama bunu iddia edersem, o zaman..."

"Bok içinde oynayıp üstüne bulaşmamak imkansızdır," dedi Jek köşesinden kısa ve öz bir şekilde. Elini uzatıp Althea'nın dizine koydu. "Üzgünüm," dedi basitçe.

Utancı içinde yanıyordu. "Ben de üzgünüm, Althea. Çok üzgünüm. Sana bunu yaptığı için değil, benim sessizliğim yüzünden acı çektiğın için."

"Onu öldürmeliyiz," diye devam etti Jek, Althea ve Malta konuşmayınca. "Başka çare göremiyorum."

Bir an için Wintrow, onun kendisinden bahsettiğini sandı. Althea yavaşça başını salladı. Gözleri doldu ama gözyaşları akmadı. "Bunu düşündüm. İlk başta başka bir şey düşünemedim. Eğer gemiye zarar vermeden yapabilseydim, bir an bile tereddüt etmeden yapardım. Ama o adımı atmadan önce, onun gerçek yüzünü görmesi gerekiyor. Wintrow. Bana bu konuda yardım eder misin? Vivacia'nın onun gerçek yüzünü görmesini sağlamak için?"

Wintrow çenesini kaldırdı. "Yapmalıyım. Senin için değil, gemi için değil. Kendim için. Kendime bu dürüstlüğü borçluyum."

"Peki ya babam?" Malta acı dolu, alçak bir sesle sordu. "Althea, yalvarırım, bunu düşün. Çocukların için değilse, Keffria için, kız kardeşin için. Kyle hakkında ne düşünürsen düşün, lütfen babamın bize dönüşünü tehlikeye atma. En azından bu süre boyunca Kennit'e elini sürme..."

Aniden uzun ve alçak bir ses gemiyi sardı. Althea kulaklarıyla duydu, ama sesi kemiklerini titretti. Neredeyse anlayabildiği bir anlam derisinin altında dolaştı ve tüylerini diken diken etti. Her şeyi unutup o sese uzandı.

"Bu Vivacia," dedi Wintrow gereksizce.

Malta uzaklara baktı. "Yılanları çağırıyor," dedi yumuşak bir sesle.

Althea, Wintrow gibi Malta'ya baktı. Gözleri geniş ve karanlıktı.

Ardından gelen sessizlikte, Satrap'ın ranzasından uzun bir horlama sesi geldi. Malta uyanmış gibi irkildi, sonra küçük bir ekşi kahkaha attı. "Artık kesilmeksizin, düzeltilmeksizin ve ihanet suçlamaları olmadan özgürce konuşabilirim galiba." Althea'nın şaşkınlığına, Malta aniden gözyaşlarını sildi, yüzündeki boyayı bulaştırdı. Titreyerek nefes aldı. Sonra eldivenlerini çıkardı ve kızıl renkte yanmış ellerini ortaya çıkardı. Başörtüsünü kaptı ve yere attı. Alnının üstünden saç çizgisine kadar uzanan şok edici bir parlak kırmızı yara izi vardı. "Bakmayı bitirin," diye sert ve umutsuz bir sesle emretti. "Sonra konuşurum..." Sesi aniden kesildi. "Anlatacak çok şey var. Bana olanlar en önemsiz kısmı. Bingtown yok oldu; son gördüğümde her yer yanıyordu ve savaş yayılmıştı." Althea, yeğenini konuşurken izledi. Malta hiçbir şeyi saklamadı. Hikayesi ayrıntılıydı, ama hızlı konuşuyordu, sözcükler dudaklarından dökülüyordu, sesi yumuşaktı. Althea, Davad Restart'ın ölüm haberini duyunca gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti; tepkisinin bu kadar güçlü olması onu şaşırttı, ama ardından gelenler onu sersemlemiş ve sarsılmış halde bıraktı. Bingtown'daki kargaşa söylentileri birdenbire kişisel bir felakete dönüştü. Malta'nın büyükannesinin ve Selden'in hayatta olup olmadığını bilmediğini fark edince yıkıldı. Malta, Bingtown ve Trehaug'dan soğuk bir tavırla, kaybolan gençliğinin ilginç hikayelerini anlatan yaşlı bir kadın gibi bahsetti. Duygusuz bir şekilde, Reyn Khuprus ile görücü usulü evlendiğini, Bingtown düştüğünde Trehaug'daki ailesinin yanına kaçtığını, onu gömülü şehre çeken merakı ve neredeyse hayatına mal olan depresi anlattı. Eskiden Malta böyle bir hikayeyi abartarak anlatırdı, ama şimdi sadece anlatıyordu. Malta Reyn'den bahsederken, Althea genç Rain Wilder'ın yeğeninin kalbini kazandığından şüphelendi. Şahsen, Malta'nın böyle bir karar vermek için henüz çok genç olduğunu düşünüyordu. Ancak Malta konuşmaya devam ederken, sesi alçaldı ve Satrap ile geçirdiği günleri aceleyle anlattı. Althea, kızın bir kadın olarak

dünyaya bir kadın olarak baktığını fark etti. Malta'nın gemideki deneyimleri Althea'yı titretmişti. Malta, çirkinliğinin onu daha kötü muameleden kurtardığı için korkunç bir sesle güldü. Malta konuşmasını bitirdiğinde Althea Satrap'tan nefret ediyordu, ancak Malta'nın ona verdiği değeri anlıyordu. Satrap'ın ona verdiği sözleri tutacağından şüphe duyuyordu, ama Malta'nın tehlikeli bir durumda bile evini ve ailesini düşünmesi ve onlar için elinden geleni yapması Althea'yı etkilemişti. Kız gerçekten büyümüştü. Althea, bir zamanlar Malta'nın bazı zorlukların onu daha iyi bir insan yapacağını düşündüğünü utanarak hatırladı. Şüphesiz ki Malta daha iyi bir insan olmuştu, ama bunun bedeli çok ağır olmuştu. Ellerinin derisi tavuk ayağı kadar pürüzlüydü. Kafasındaki yara izi, rengi ve büyüklüğüyle şok edici bir şeydi. Ama fiziksel yaraların ötesinde, yüksek ruh halinin körelmiş olduğunu hissetti. Kız çocuğunun romantik bir gelecekle ilgili ayrıntılı hayalleri, yarını hayatta kalma kararlılığıyla yer değiştirmişti. Althea için bu bir kayıp gibiydi.

Malta konuşmasını bitirdiğinde Althea, "En azından artık bizimlesin," dedi. "Bizimle güvendesin," demek istemişti, ama Malta artık yalanlarla kandırılabilir küçük bir kız değildi.

"Ne kadar sürecek acaba?" diye sordu Malta üzüntüyle. "O nereye giderse, ben de peşinden gitmeliyim. Gücünü geri kazandığından ve bana verdiği sözü tutacağından emin olana kadar. Aksi takdirde, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Ama seni burada bırakırsam, seni bir daha görebilecek miyim? Althea en azından bu gemiden inip Kennit'ten uzaklaşmanın bir yolunu bulmalı."

Althea hüzünlü bir gülümsemeye başını salladı. "Onunla birlikte gemimi terk edemem, Malta," dedi sessizce. "Ne olursa olsun."

Malta ondan yüzünü çevirdi. Çenesi bir an titredi, ama sonra sert bir sesle konuştu. "Gemi. Her zaman gemi, ailemizi parçalıyor, her türlü fedakarlığı istiyor. Büyük büyükannemiz hayatlarımızı bu şey için satmasaydı, hayatlarımız ne kadar farklı olurdu, hiç düşündün mü?"

"Hayır." Althea'nın sesi soğudu. Kendini tutamadı. "Her şeye rağmen, ona hiçbir şey için kin beslemiyorum."

"O seni köle yaptı," dedi Malta acı bir şekilde. "Diğer her şeye kör oldun."

"Oh, hayır. Asla öyle değil." Althea bunu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Onun içinde gerçek özgürlüğüm yatıyor." Ama öyle miydi? Bu sözler bir zamanlar doğrudu, ama Vivacia değişmişti. O ve gemi artık birbirlerini tamamlamıyorlardı. Zihninin küçük bir hain kısmı, Divvytown'da Brashen'le geçirdiği çalınmış günü hatırladı. O yaşasaydı, böyle sözler söyleyebilir miydi? Vivacia'ya, ona kalan tek şey olduğu için mi sarılıyordu?

Aniden tüm gemi yılanların boru sesleriyle yankılandı. "Geliyorlar," diye fısıldadı Malta.

"Hepinizin burada kalması en güvenli olacaktır," dedi Wintrow. "Ben neler olduğunu öğreneceğim."

Kennit, ön güvertede durmuş, vücudunu rahatlama kaplamıştı. Yılanlar geliyordu. Filo elçisine cesurca konuşmuş, yılanların ona yardım edip etmeyeceğini merak etmişti. Jamaillianlara görüşme zamanı tanındığında, Vivacia'nın yılanları ikna etmesi için gizlice zaman kazanmıştı. Vivacia onları ilk çağırdığında, geminin etrafındaki su yılanlarla kaynamıştı, ama aniden dağılmıştı ve bir an için onu terk ettiklerini sandı. Jamaillian gemisi filosuna katıldı ve diğer gemilerden botlar ona doğru toplandı. Kennit için zaman çok yavaş geçiyordu. Orada, suyun ötesinde, adamlar onu yok etmek için stratejiler tartışırken, o ön güvertede keskin rüzgarda uysalca bekliyordu.

Bir süre sonra Jamaillalı tekneler gemilerine döndü. Kennit, Vivacia'ya neler olduğunu sormaya cesaret edememişti. Mürettebatı hazırdu ve bekliyordu. Gemideki beklenti hissedilebiliyordu. Kennit, tüm korsanların yılanların filoya doğru aniden fırlamasını beklediğini biliyordu. Uzakta, yılanların ani kargaşasını görecekt ve sessiz çılgınlıklarını duyacaktı. Ama hiçbirisi yaklaşmadı. Yakında bir karar vermesi gerekecekti: Jamaillia filosuyla yüzleşmek ya da kaçmak. Kaçarsa, filo kesinlikle peşine düşecekti. Satrap'ı elinde tuttuğuna inanmasalar bile, Jamaillialılar için ona karşı koymak imkansızdı. Korsanlığı ve köle ticaretini yok etmesi hepsinin canını sıkıyordu.

Sonra, mürettebatının sevinç çılgınlıklarını uyandıran bir ani hareketle, Vivacia'nın etrafında esnek boyunlu yılan kafalarından oluşan bir orman belirdi. Gemiyle konuştular ve gemi onların dilinde cevap verdi. Bir süre sonra gemi ona baktı. O da geminin yumuşak sözlerini duymak için ona yaklaştı.

"Onlar bölünmüş," diye Vivacia sessizce uyardı. "Bazıları çok yorgun olduklarını söylüyor. Güçlerini kendileri için saklayacaklar. Diğerleri ise bu son seferde sana yardım edeceklerini söylüyor. Ama yarın onları kuzeye götürmezsek, hepsi bizsiz gidecek. Sözümü tutamazsam..." Bir an durakladı, sonra sert bir sesle devam etti, "Bazıları gitmeden önce beni öldüreceklerini söylüyor. Beni parçalara ayırıp, sihirli odun parçalarını yiyerek anılarımı ele geçirmek onlara yardımcı olabilir."

Yılanların Vivacia'ya saldırabileceği hiç aklına gelmemişti. Eğer saldırarak olursalar, onu kurtaramazdı. *Marietta* ile kaçmak ve yılanların peşlerine düşmemesini ummak zorunda kalacaktı.

"Yarın onları kuzeye götüreceğiz," diye ona onayladı.

Kadın, kabul etmiş gibi bir şey mırıldandı.

Kennit kısa bir süre düşündü. Yarın, bu silah artık onun kontrolünde olmayabilirdi. Onu son bir kez, efsane olacak şekilde kullanacaktı. Gücü varken Jamaillia'nın deniz gücünü kırmak istiyordu. "Saldırın," diye emretti sert bir sesle. "Ben başka bir şey söyleyene kadar merhamet göstermeyin."

Vivacia'nın tereddüt ettiğini hissetti. Sonra Vivacia kollarını kaldırdı ve toplanan yılanlara o doğaüstü sesiyle şarkı söyledi. Yılanların başları filoya doğru döndü ve bakakaldılar. Sessizlik çöktüğünde yılanlar ileri atıldı, canlı oklar hedeflerine doğru uçu.

Yılanlar yaklaşan gemilere doğru akın ederken parıldayıp ışıldadılar. Sadece üçte biri gitti. Geri kalanlar etkileyiciydi, geminin yanlarında şeref kıtası gibi duruyorlardı. Arkasında Wintrow'un varlığını fark etti.

"Bu sefer çok fazla göndermedim," dedi Kennit aceleyle. "Paragon'da olduğu gibi gemilerin batmasını riske atmanın anlamı yok."

"Yılanlar için de daha güvenli," dedi Wintrow. "Daha dağınık olacaklar ve vurmaları daha zor olacak."

Bu aklına gelmemişti. Kennit yılanların falanksını izledi. Belki de başka hiçbir insan gözü, eskisi kadar hızlı hareket etmediklerini ve eskisi kadar güçlü yüzemediklerini fark edemezdi. Renkleri bile eskisi kadar parlak değildi. Yılanlar gerçekten zayıflıyordu. Gemisini çevreleyenler

, onun korkularını doğruluyordu. Bir zamanlar parıldayan gözleri ve pulları matlaşmıştı. Kahverengi bir yılanın boynunda, derisini dökmeye çalışıp başaramamış gibi deri parçaları sarkıyordu. Önemli değil, dedi kendi kendine. Önemli değil. Onlar onu bu son savaştan kurtarırsa, artık onlara ihtiyacı kalmayacaktı. Yılanlar onunla ittifak kurmadan önce de korsanlık yapmıştı. Yine yapabilirdi.

Yaklaşan Jamaillian gemilerinin güverteleri, ilerleyen yaratıklara karşı savaş makineleri hazırlanırken hareketlilikle doluydu. İnsanların bağırışları aniden yılanların sesleriyle karışmıştı. Küçük gemiler ok yağmuru yağdırdı. Kayalar parıldayan suyun üzerinde bir yay çizerek uçtu ve birkaç büyük gemi mancınıklarını ateşlediğinde gümüş rengi sıçramalarla suya düştü. Şans eseri, ilk ok yağmurunda bir yılanı vurdular. Jamaillian gemisinden sert zafer çığlıkları yükseldi. Yaralı yaratık, zayıf yeşil bir yılan, acısını yüksek sesle haykırdı. Diğeryılanlar onun çığlıklarına koşarak toplandılar. Uzun vücudu yüzeyde debelenerek, çırpınırken gümüş rengi su sıçratıyordu.

"Sırtını kırdılar," diye fısıldadı Wintrow sertçe. Acı ve sempatiyle gözlerini kısmıştı. Figür başı düşük bir inilti çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Benim hatam," diye fısıldadı. "Bu kadar uzun yaşadı ve bu kadar uzağageldi, bu şekilde mi ölecek? Benim hatam. Oh, Tellur, çok üzgünüm."

Yeşil yılan gözden kaybolmadan önce, diğeryılanlar da Vivacia'nın yanından ayrıldı. Kararlı bir dalga halinde ilerleyen yaratıklar, yaklaşan gemilere doğru keskin bir şekilde ilerlerken suda çok sayıda iz bıraktılar. Tehdit altındaki gemilerde mürettebat çılgınca çalışarak balistaları geri çekip yeniden dolduruyordu. Yılanlar artık kükremiyordu. Korkmuş insanların çığlıkları suyun üzerinde net bir şekilde duyuluyordu. Kennit, yanında Wintrow'un derin bir nefes aldığını duydu. Arkasında derin bir mırıldanma yükseldi. Kennit omzunun üzerinden baktı. Mürettebatı işlerini bırakmıştı. Korku dolu beklentiyle donakalmışlardı.

Hayal kırıklığına uğramayacaklardı.

Yılanlar, başarılı atışı yapan gemiyi çevreledi. Uzun boyunlu yılanlar, ona deniz anemonunun kapanan dallarını hatırlattı. Kükreyerek ve zehir püskürterek gemiyi yuttular. Yelkenler direklerden eridi, ardından direkler ve halatlar bir kucak dolusu odun gibi güverteye düştü. Mürettebatın tiz çığlıkları, yılanların kükremelerine kısa bir eşlik etti. Sonra daha büyük yılanlar

güverteye canlı halatlar gibi attılar. Büyük ağırlıkları ve çırpınan kıvrımları gemiyi batırdı ve gemi hızla parçalandı.

Kennit'in arkasından hayranlık ve dehşet dolu fısıltılar yükseldi. Kennit, Vivacia'nın yılanların kıvrımları arasında nasıl parçalanabileceğini çok net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Jamaillian gemileri yılanların kurbanından uzaklaşırken, taş yağmuruna devam ettiler. Yılanlar boğulan mürettebatı kapıp yediler, sonra dikkatlerini diğer gemilere çevirdiler. Birkaç gemi kaçmaya çalıştı, ama artık çok geçti. Yılanlar filoya yayıldılar, yosun yatağı gibi esnek ama yakalayıcıydılar. Yaratıkların çabaları artık bölünmüştü, sonuçlar o kadar hızlı değildi. Yılanlar gemilerin etrafında dolaşarak zehir püskürtüyordu. Bazı büyük yılanlar gemilere çarpmaya başladı. Bir gemi yelkenlerini kaybetti. Başka bir yılan vuruldu. Öfkeyle çığlık attı ve geminin üzerine atladıktan sonra cansız bir şekilde düştü. O gemi, hayatta kalan yılanların yoğun öfkesinin hedefi oldu.

"Onları geri çağır," diye yalvardı Wintrow alçak sesle.

"Neden?" diye sordu Kennit sohbet eder gibi. "Eğer onların elinde olsaydık ve ölmek üzere olsaydık, sence bize aniden merhamet gösterirler miydi?"

"Lütfen, Vivacia! Onları geri çağır!" Wintrow gemiye doğru bağırdı.

Vivacia büyük kafasını yavaşça salladı. Kennit, ona bu kadar sadık olduğunu görünce kalbi sevinçle çarptı, ama sonra sadece Kennit ve Wintrow'un duyabileceği bir mırıldanmayla korsanların hayallerini yok etti.

"Yapamam. Artık kimsenin kontrolünde değiller. Çılgına dönmüşler, intikam kadar umutsuzluk da onları yönlendiriyor. Korkarım, işleri bittiğinde bana saldıracaklar."

Wintrow'un yüzü soldu. "Şimdi kaçalım mı? Onlardan kaçabilir miyiz?"

Kennit kaçamayacaklarını biliyordu. Cesur görünmeye karar verdi. En azından en azından kimse hayatta kalıp hikayeyi anlatamazdı. Wintrow'un omzuna omzuna vurdu. "Şansa güven, Wintrow. Şansa güven. Her şey yoluna girecek. Sa beni tüm bu zorluklardan geçirmek için yılan yemi olarak bırakmak için getirmedi." Aklına ani bir düşünce geldi. "*Marietta'daki* Sorcor'a haber ver. Etta'yı bana geri göndermesini söyle."

"Şimdi mi? Bu karmaşanın ortasında mı?" Wintrow dehşete kapıldı.

Kennit yüksek sesle güldü. "Seni memnun etmek imkansız, değil mi? Etta'nın benim yanımda olması gerektiğini söylemiştin. Senin haklı olduğuna karar verdim. O benim yanımda olmalı, özellikle de böyle bir günde. Sorcor'a haber ver."

Küçük Chalcedean kadirgaları, altlarındaki denizde bir yelkenli geminin iki yanını

sarmıştı. "Onların gününü neşelendirelim mi?" Tintaglia alçak bir sesle önerdi.

"Lütfen, hayır," Reyn inledi. Göğsündeki derin morluklar bile Nefes almak acı vericiydi. En son istediği şey, gemilerin üzerinde süzülüp dalarken onun pençelerinde sallanmaktı. ve gemilerin üzerinde dalışlar yaparken onun pençelerinde sallanmaktı. Onun vücudunda bir titreme hissetti ve inledi, ama kadın gemiye dalmadı.

"Duydun mu?" diye sordu.

"Hayır. Ne?" diye sordu, ama cevap vermek yerine, büyük kanatları ani bir enerjiyle çırpındı. Okyanus ve üzerindeki gemi onun altında geri çekildi. O daha da yükseğe çıkarken gözlerini kapattı. Tekrar açmaya cesaret ettiğinde, altlarındaki okyanus dalgalı bir kumaş, adalar dağınık oyuncaklar gibiydi. Nefes alamıyordu. "Lütfen," diye yalvardı başı dönerek.

Kız cevap vermedi. Bunun yerine kanatlarıyla soğuk bir hava akımını yakaladı ve orada asılı kaldı. Adam gözlerini kapattı ve sefil bir şekilde dayandı. "Orada!" diye bağırdı kız aniden. Ne olduğunu soracak nefesi yoktu. Eğildiler ve gökyüzünde kaymaya başladılar. Soğuk rüzgâr kemiklerini dondurdu. Daha fazla acı çekemeyeceğini düşündüğü anda, Tintaglia kulakları sağır eden bir çığlık attı. Küçük insan ruhu, kızın zihnindeki zafer çığlığıyla yok olurken, ses kulaklarında yankılanmaya devam etti. "Onları gör! Oradalar!"

"Bir şey oldu!" Althea odadaki diğerlerine haber verdi. "Yılanlar saldırıyı durdurdu. Hepsi başlarını çevirdi." Küçük pencereden dışarı baktı. Savaşın küçük bir bölümünü görebiliyordu, ama ona göre bütünün durumu belliydi. Görebildiği beş geminin hepsi hasar almıştı. Birinin yelkenleri paramparça olmuştu ve güvertede neredeyse hiç hareket yoktu. O gemi bir daha limana asla varamayacaktı. Yılanlar filonun düzenini bozmuş ve gemileri dağıtırarak her gemiyi tek tek savaşıma zorlamıştı. Şimdi yılanlar

aniden saldırılarını durdurmuş ve kocaman parıldayan gözleriyle gökyüzüne bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu Malta endişeyle, dik oturarak.

Jek kapıdaki nöbetini bıraktı. "Bir bakayım," diyerek porthole'a geldi. Althea kenara çekildi ve odanın ortasına doğru adım attı. Başını yukarı kaldırıp ellerini kirişe dayadı. "Keşke Vivacia ile daha yakın olsaydım. Keşke eskisi gibi onun gözleriyle görebilseydim."

"O ne hissediyor? Bekle! Yılanlar nereye gidiyor?" diye sordu Jek.

"Çok fazla şey hissediyor. Korku, endişe ve keder. Yılanlar gidiyor mu?"

"Bir yere gidiyorlar," diye cevapladı Jek. Sabırsız bir şekilde burnunu çekerek porthole'dan uzaklaştı. "Neden burada kalıyoruz? Güverteye çıkıp bir bakalım."

"Olur," diye cevapladı Althea somurtkan bir şekilde.

"Wintrow burada daha güvende olacağımızı söyledi," diye hatırlattı Malta. Güverteye çıkma düşüncesi bile ona acı veriyormuş gibi aniden ellerini başına götürdü.

"Böyle olacağını tahmin etmemişti herhalde," diye Althea onu sakinleştirmeye çalıştı. "Neler olduğunu öğrenmeliyiz."

"Hepinizin burada kalmasını emrediyorum!" Satrap aniden bağırdı. Oturarak, yüzü öfkeyle buruşmuş bir şekilde, "Beni terk etmeyeceksiniz! Benim tebaam olarak bana sadakat borçlusunuz. Burada kalın ve gerektiğinde beni koruyun."

Jek'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm, küçük adam. Ben senin teban değilim, olsam bile güverteye çıkardım. Ama bizimle gelmek istersen, seni korurum."

Malta ellerini yüzünden indirdi. Ağzını açarak ani bir nefes aldı, sonra "Güverteye çıkmalıyız. Hemen! Tintaglia geliyor! Ejderha yılanları çağırıyor."

"Ne? Bir ejderha mı?" Althea inanamadan sordu.

"Onu hissedebiliyorum." Malta'nın sesinde şaşkınlık vardı. Ayağa fırladı, koyu renkli gözleri daha da büyüdü. "Ejderhayı hissedebiliyorum. Ve onu duyabiliyorum! Tıpkı senin gemiden her şeyi hissedebildiğin gibi. Bana inan, Althea. Bu gerçek." Sonra yüzü soldu, şaşkınlığı umutsuzluğa dönüştü. "Reyn de onunla birlikte. Bütün bu yolu beni aramak için geldi. Beni!" Elini ağzına kapattı ve yüzü buruştu.

"Korkma," dedi Althea nazikçe. Aniden Malta'nın akıl sağlığından endişelendi. Düzenlenmiş evliliğinden bu kadar mı korkmuştu? Kız sandalyesinde kambur duruyordu. Parmak uçlarıyla alnındaki izli yara izini yokladı. Ellerini yanmış gibi çekip, pençe gibi parmaklarına baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, bu adil değil."

"Onun nesi var?" Satrap küçümseyerek sordu. "Hasta mı? Eğer hastaysa, götürülmesini istiyorum."

Althea yeğeninin yanına diz çöktü. "Malta?" Kızın nesi vardı?

"Dur." Bu söz, yalvarmaktan çok emirdi. Malta ağır ağır ayağa kalktı. Sanki birbirine uymayan parçalardan oluşmuş gibi hareket ediyordu. Gözleri donuktu. Masadan başörtüsünü aldı, baktı, sonra parmaklarından düşürdü. "Önemli değil." Sesi uzak ve tarafsızdı. "Artık ben buyum. Ama..." Düşüncesini yarım bıraktı. Sanki tamamen yalnızmış gibi kapıya doğru yürüdü. Kapıdan geçerken Jek kapıyı onun için açık tuttu. Altı Dükalığın kadını Althea'ya şüpheli bir bakış attı. "Gelmiyor musun?"

"Tabii ki," diye mırıldandı Althea. Aniden, annesinin yıllar boyunca hissetmiş olabileceği duyguyu anladı: kızları için iyi şeyler isteyen, ama bunların gerçekleşmesi için hiçbir şey yapamayan bir anne. Bu, mide bulandırıcı bir duyguydu.

"Durun! Ya ben? Beni burada yalnız bırakamazsınız." Satrap öfkeyle itiraz etti.

"Hadi, çabuk ol küçük adam, yoksa geride kalacaksın," dedi Jek. Ama Althea, kapıyı onun için tuttuğunu fark etti.

Kennit, ağzının açık kaldığının farkında olmasına rağmen, hiçbir şey yapamadan yukarıya bakakaldı. Vivacia'nın da yukarıya baktığını, ellerini göğsünün önünde dua eder gibi birleştirmiş olduğunu fark etti. Yanında, Wintrow dua ediyordu, Kennit'in beklediği gibi merhamet için değil, Sa'nın mucizesini öven neşeli sözler

. Sa'nın mucizesini kutluyordu. Çocuk trans halinde ilahi söylüyor gibiydi. "Mucize, zafer senin, Yaratıcı Sa..." Wintrow'un tanıdık sözler mi söylediğini, yoksa üstlerindeki yaratığın ihtişamı onu spontan bir ibadete mi sevk ettiğini anlayamadı.

Ejderha tekrar daire çizdi, kış güneşi yanaklarından geçerken mavi pulları gümüş gibi parladı. Yine bir çılgılık attı. Ejderha konuştuğunda, Kennit Vivacia'nın tepkisini hissetti. Gemide korkunç bir özlem dalgası yayıldı ve onu da etkiledi. O da gökyüzünde özgürce uçmak, yükselip alçalmak ve kendi isteğiyle daireler çizmek istiyordu. Bu, gemide ona sahip olmadığı ve bir daha asla sahip olamayacağı her şeyi hatırlattı. Zehir gibi umutsuzluk onu sardı.

Yılanlar Jamaillian gemilerine saldırmayı bırakmış ve açık denizde sürü halinde dolaşıyordu. Bazıları neredeyse hareketsiz, başları yukarıda, büyük gözleri yukarıya bakarak dönüyordu. Diğerleri ise ejderhanın dikkatini çekmek için sanki şaklabanlık yapar gibi oynuyor ve zıplıyordu. Jamaillia filosu bu fırsatı kaçırmadı. Kesin ölümden kurtulmak için hayatta kalmaya çalıştılar. Küçük bir gemi batıyordu, güvertesi suyla dolmuştu. Mürettebatı gemiyi terk edip başka bir gemiye geçiyordu. Diğer güvertelerde, adamlar kaos ve felaketin içinde düzen sağlamaya çalışıyordu. Düşen halatları kesip kanvasları denize atıyorlardı. Ancak orada bile, yaşadıkları onca şeye rağmen, adamlar gemileri geri çekilirken ejderhaya bağırıp onu işaret ediyorlardı.

Sorcor'un gönderdiği teknede Etta çömelmiş duruyordu. Bakışları, dans eden yılanlardan daireler çizen ejderhaya kayıyordu. Yüzü solgundu, gözleri Kennit'e sabitlenmişti. Teknedeki adamlar, başlarını omuzlarının arasına gömerek kürekleri vahşice çekiyorlardı.

Her turda, ejderha daha da alçaldı. Vivacia, ejderhanın dönüşünün tam ortasındaydı. Kennit, ejderhanın ön ayaklarında bir şey tuttuğunu gördü. Av olabilir, ama ne olduğunu anlayamadı. Saldırıdan önce gemiyi mi ölçüyordu? Bir martı gibi suya mı inecekti? Yine çok yakınından geçti, kanatlarının rüzgarı geminin yelkenlerini salladı ve gemiyi sallamaya başladı. Deniz yılanları, ejderha alçalırken seslerinin yüksekliği ve tizliği artan korkunç bir uluma başlattı. Sonra, Etta'nın kürek çekme botunun üzerinden geçerken ejderha yükünü düşürdü. Her neyse, tekneye çarpmaktan kıl payı kurtuldu; teknenin yanına su sıçratarak düştü. Kanatlarını ağır ağır çırparak, yaratık zorlukla havalandı. Kükredi

ve yılanlar da ona cevap verdi. Sonra geldiği zamankinden çok daha yavaş bir şekilde uçup gitti.

Yılanlar onu takip etti. Sonbahar yaprakları rüzgârda savrulur gibi ejderhanın peşinden gittiler. Hızlı olanlar önde giderken, diğerleri köpüklü izinde acı içinde suda süründüler, ama hepsi gidiyordu. Ejderha uçarken son bir uzun çığlık attı ve Kennit'in zaferini de beraberinde götürdü.

O bir adamdı ve hayattaydı. Etta, suya düşerken onu bir anlığına gördü. Düşerken bacaklarını çılgınca çırpıyordu, sonra suya çarptığında sıçrayan su onu yuttu. Ejderha onu tekneye o kadar yakın bırakmıştı ki, tekne neredeyse suya batıyordu. Etta bunun kasıtlı olduğuna yemin edebilirdi. Tekne, adamın dalışının yarattığı dalgalarla şiddetle sallandı. Buna rağmen, Etta teknenin kenarına tutunup yana eğildi ve adamı izledi. Boğulacak mıydı? Su yüzüne çıkacak mıydı? "Nerede?" diye bağırdı. "Su yüzüne çıkmasını bekleyin!"

Ama teknedeki adamlar ona aldırış etmediler. Yılanlar, geri çekilen ejderhanın peşinden akıp gidiyorlardı. Bu fırsatı değerlendirerek Vivacia'ya doğru tüm hızlarıyla ilerlediler. Ana güvertede, işaret eden ve konuşan mürettebatın arasında, Kennit ve Wintrow ejderhayı izliyorlardı.

Sadece baş figürü Etta'nın endişesini paylaşıyordu. Vivacia ejderhaya son bir kez acı dolu bir bakış attı. O da gözlerini küçük teknenin etrafındaki sulara dikti. Etta dalgaların altında soluk bir hareket gören ilk kişi oldu ve ağlayarak "Orada, orada!" diye bağırdı.

Ama su yüzüne çıkıp nefes nefese kalan yaratık bir insan değildi. İnsan şekline sahipti, ama bakışları bakır gibi parlıyordu. Sırılsıklam ıslak bukleleri, Etta'ya karışık yosunları hatırlattı. Tekneyi gördü ve uzanarak ona doğru uzandı, ama Etta, elinin ıslaklıktan daha fazlasıyla parladığını gördü. Vücudu pullarla kaplıydı. Kabarcıklar çıkararak tekrar suya battı. Onu gören kürekçiler dehşetle bağırarak işlerine eğildiler. Etta, onun battığı yere bakarak donakaldı.

"Onu çıkarın! Lütfen!" Bir kızın çığlığı duyuldu. Etta, güvertede zarif giysili bir kıza baktı. Satrap'ın refakatçisi Wintrow'dan daha büyük görünmüyordu!

Sonra Vivacia büyük ve emredici parmağıyla suyu işaret etti. "Orada! Orada, aptallar, yine çıkıyor! Çabuk, çabuk, onu çıkarın!"

Panik içindeki kürekçiler Etta'nın yalvarışlarını duymazdan geldiler, ama baş figürünün emri başka bir şeydi. Yüzleri bembeyaz olan kürekçiler küreklerini gevşettiler. Sonra, adam tekrar su yüzüne çıkınca, küreklerini suya batırıp tekneyi ona doğru çevirdiler. Adam onları gördü ve çaresizce uzandı. Onlara doğru tırmanmaya çalıştı, ama suya battı.

"Bu sefer bitti," dedi kürekçilerden biri, ama bir saniye sonra sudan eller çıktı. Boğulan beyaz yüzü görüldü ve Etta onun nefes almaya çalıştığını duydu. Bir kürekçi, ulaşabileceği bir yere kürek uzattı. Adam küreği o kadar sıkı tuttu ki, neredeyse elinden koparıyordu. Onu tekneye doğru çektiler. Bir saniye sonra, teknenin kenarına tutunmayı başardı. Orada tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Onu tekneye çekmek için iki adam gerekti. Onu tekneye aldıklarında, giysilerinden su damlarken teknenin dibinde yatıyordu. Kusmaya başladı. Burnunu deniz suyundan temizlediğinde, kan akmaya başladı. Etta'ya insanlık dışı gözleriyle baktı. İlk başta onu görmemiş gibi görüldü. Sonra sessizce bir şeyler söyledi. "Teşekkür ederim." Başı yana düştü ve gözleri kapandı.

33

KADER GEMİSİ

MÜRETTEBAT, Kennit'e yol açmak için kenara çekildi. Kennit onların yanından geçerek güvertede yüzüstü yatmış kişiye baktı. Giysilerinden su damlıyordu. Sırılsıklam saçları yüzünü gizliyordu. "İlginç bir enkaz parçası, Etta," dedi ekşi bir sesle. Kim olursa olsun, ya da, Kennit ellerini incelerken içinden düzeltti, her ne olursa olsun, zaten yeterince kafa karıştırıcı olan bu durumda hoş olmayan bir karmaşıklık yaratıyordu. Bununla uğraşacak zamanı yoktu.

"Onu sen çıkardın. Onda kalabilir," dedi Kennit, sonra Satrap'ın danışmanı onu iterek geçince sendeledi. Kennit ona öfkeyle baktı, ama kadın fark etmedi. Konuşmaya başladı, ama sözleri boğazında kaldı. Kadının kafasındaki şey neydi? Althea, onu tamamen görmezden gelerek, kadının arkasına sıkışıp onu geçmeyi başardı. Jek, somurtkan Satrap'la birlikte kalabalığın kenarında kaldı.

"Nefes alıyor mu? Reyn hayatta mı?" diye sordu Malta nefes nefese. Adamın üzerine eğildi ama ona dokunmadı.

Althea onun yanına diz çöktü. Parmaklarını adamın boğazının yanına dikkatlice koydu. Yüzü bir an hareketsiz kaldı, sonra yeğenine gülümsedi. "Reyn yaşıyor, Malta." Wintrow da onlara katılmıştı. Althea'nın sözlerini duyunca irkildi, sonra kız kardeşine inanamayan bir gülümseme attı.

Wintrow kız kardeşine gülümserken, Etta'nın yüzünde kıskançlığa benzer bir ifade belirdi. Bir anda kayboldu. Bakışlarını Kennit'e çevirdi. Neredeyse somurtkan bir sesle, "Beni çağırdın mı?" dedi.

"Ben çağırdım." Toplanan mürettebatın bu konuşmayı dikkatle dinlediğini fark etti. Sesini yumuşattı. "Ve geldin. Her zamanki gibi."

Ona gülümsedi. İşte. O ve mürettebat, bunu istedikleri gibi yorumlayabilirdi. Ayaklarının dibindeki adama işaret etti. "Bu nedir?"

"Ejderha onu düşürdü," diye açıkladı Etta.

"Tabii, sen de onu aldın," dedi Kennit alaycı bir şekilde.

"Vivacia öyle yapmamızı söyledi," Sorcor'un teknesindeki adamlardan biri gergin bir şekilde açıkladı. Kral Kennit ondan memnun değil miydi?

"O Reyn Khuprus, bir Yağmur Vahşisi. Kız kardeşim onunla nişanlı." Wintrow bu şaşırtıcı sözleri oldukça sakın bir şekilde söyledi. "Onu burada nasıl bulduğunu sadece Sa bilir, ama buldu. Onu çevirmeme yardım edin," diye ekledi. Adamı omzundan tuttu. Çekince Reyn inledi. Elleri güverteye zayıf bir şekilde tutunmaya çalıştı.

Althea, Wintrow'un yanına çömeldi. "Bekle. Ciğerlerini temizlemesi için zaman ver," diye önerdi Reyn öksürmeye başlayınca. Reyn hırıltıyla nefes aldı, başını güverteden hafifçe kaldırdı ve sonra tekrar geriye bıraktı. "Malta?" diye sordu kalın bir sesle.

Althea nefes nefese kalarak ondan uzaklaştı. Ellerini yüzüne kaldırdı. "Hayır!" diye bağırdı, sonra dönüp kalabalığın arasından itişip kakışarak uzaklaştı. Etta şaşkınlıkla onun arkasından baktı.

"Ne oldu?" diye sordu etrafındakilere.

Kimse cevap veremeden, bir gözcü bağırdı: "Efendim! Jamaillian gemileri geri geliyor!"

Sıra Kennit'e gelmişti, o da dönüp aceleyle uzaklaştı. Düşmanlarından dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermemeliydi, ne kadar hasarlı ve dağınık görünseler de. Mümkün olduğunca çabuk baş güverteye çıktı ve yaklaşan gemilere hayretle baktı. Üç gemisini kuşatmaya çalışıyorlardı. Delirmiş miydiler? Bazıları açıkça hasarlıydı, ama ikisi iyi durumdaydı ve diğerlerini öncü olarak götürüyordu. Güvertelerinde, savaş makinelerini hazırlayan adamların telaşlı hareketlerini gördü. Onları dikkatle değerlendirdi. Arkasında *Marietta* ve *Motley* vardı, her ikisinin de tecrübeli mürettebatı vardı. Jamaillialılar en azından yorgun olmalıydı ve muhtemelen cephanelerinin çoğunu harcamışlardı. Teknik olarak Jamaillia filosu hala sayıca üstündü, ama çoğu

Gemiler ciddi hasar almıştı. İkisi çoktan batmaya başlamıştı, mürettebatları küçük botlarla can kurtarmaya çalışıyordu.

Kennit, Satrap'ı pazarlık kozu olarak elinde tutuyordu. Jamaillia filosuna meydan okumak için bu kadar iyi bir zaman olamazdı. "Jola!" diye emretti. "Adamları görev yerlerine geri götür ve hazır olmalarını söyle."

Vivacia onunla birlikte yaklaşan gemileri izliyordu ama aklı başka yerdeydi. "Rain Wilder nasıl?"

"Hayatta," diye kısa bir cevap verdi.

"Ejderha onu buraya, bana getirdi."

"Wintrow, ejderhanın onu kız kardeşi için bıraktığını düşünüyor," diye cevapladı Kennit alaycı bir şekilde.

"Bu mantıklı," dedi gemi düşünceli bir şekilde. "Onlar birbirlerine ait."

"Bugün olan her şey kadar mantıklı. Böyle bir şeyin olma ihtimali ne kadar, Vivacia? Etrafımızdaki onca gemiden, ejderha Malta'nın sevgilisini onu bulması için doğru gemiye bıraktı."

"Bunda rastlantı yoktu. Ejderha Malta'yı aramaya geldi ve onu buldu. Ama..." Figür başı yaklaşan gemileri yavaşça taradı ve yumuşak bir sesle, "Burada bir şey var, Kennit. Senin taptığın şanstın bile daha güçlü bir şey," dedi. Gülümsedi, ama ifadesinde hüznün vardı. "Kaderin olasılıkları yoktur," diye ekledi gizemli bir şekilde.

Buna cevap veremedi. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Kader, başarıya ulaşacağı anlamına geldiğinde çok güzeldi. Ama bugün kader, dengeleri aleyhine çevirmiş gibiydi. Arkasında, baş güvertede Etta'nın ayak seslerini duydu. Ona döndü. "Satrap'ı buraya getir. Ve Malta'yı da."

Cevap vermedi. "Ee?" diye sordu sonunda. Yüzündeki ifade tuhaftı. Bugün neyi vardı? Onu gemiye geri getirmişti. Ondan daha ne isteyebilirdi? Neden hemen şimdi istiyordu?

"Sana söylemem gereken bir şey var. Önemli."

"Hayatta kalmamızdan daha mı önemli?" Yaklaşan gemilere baktı. Önce durup müzakere mi edeceklerdi, yoksa hemen saldırıya mı geçeceklerdi? Risk almamak en iyisiydi. "Jola ve Wintrow'u da buraya gönder," diye emretti.

"Tamam," diye söz verdi. Nefes aldı ve ekledi, "Hamileyim. Senin çocuğunu taşıyorum." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sözleri etrafındaki zamanı dondurdu. Aniden, güvertede değil, bir anın içinde hapsolmuş gibi hissetti. Bu andan itibaren pek çok yol, pek çok yöne uzanıyordu. Bir bebek. Bir çocuk. Bir ailenin tohumları. Kendi babası gibi o da baba olabilirdi. Hayır. Daha da iyisi. Kendi oğlunu koruyabilirdi. Babası onu korumaya çalışmıştı, ama başaramamıştı. O bir kral, oğlu da bir prens olabilirdi. Ya da Etta'dan kurtulabilir, onu bir yere götürüp orada bırakabilir ve kimseye bağlanmadan, kimseyi hayal kırıklığına uğratmadan hayatına devam edebilirdi. Düşünceleri dönmüyordu; beyninde taşlar gibi yankılanıyordu. Belki yalan söylüyordu. Belki yanılıyordu. Bir çocuk istiyor muydu? Ya kız olursa?

"Ona yine de Paragon adını verir miydin?" Bileğindeki tılsım acımasızca fısıldadı. Alçak bir kahkaha attı. "Kader artık belirsiz değil. Bir kısmı ejderhayla birlikte uçup gitti. Üç Diyarın Lordlarının yeniden uçacağına karar verildi. Bugünün geri kalan kaderi senin omuzlarına düştü. Bir taçtan biraz daha ağır, değil mi?"

"Beni rahat bırak," diye fısıldadı Kennit. Bu sözleri tılsıma değil, ona uzanıp geri alan geçmişe söylemişti. En derinlerde sakladığı diğer anılar da bir anda aklına geldi. Babasının kollarının arasında durmuş, babası gemiyi sabit tutarken kendi küçük ellerini Paragon'un tekerleğinin iç çubuklarına dayamıştı. Babasının omuzlarında yüksekte otururken, annesinin ona gülerek baktığını, Divvytown'da yürürken koyu saçlarında parlak bir fuların dalgalandığını hatırladı. Bu parlak ve neşeli anılar, hatırladığı tüm acılardan daha dayanılmazdı. Onlar bir alay, bir yalandı, çünkü tüm sevgi ve güvenlik, karanlık ve kanlı bir gecede silinip gitmişti.

Şimdi Etta her şeye yeniden başlayacaktı. Deli miydi? Ne olacağını bilmiyor muydu? Sonunda, elbette, çocuğa zarar vermek zorunda kalacaktı. Bunu istediği için değil, kaçınılmaz olduğu için. Bu an, sarkacın salınımının bir ucunu işaret ediyordu. Sarkacın diğer ucuna, Igrot'un Igrot olduğu ve Igrot'un o olduğu yere ulaşana kadar

diğer uca, onun Igrot olduğu ve Igrot'un o olduğu yere ulaşana kadar bu salıncakta sallanmak zorundaydılar. O zaman çocuk, bir zamanlar Kennit'in rolünü oynamak için öne çıkmalıydı.

"Seni zavallı, acınası piç," tılsım dehşetle fısıldadı. Ama acıma kaderi değıştirmezdi. Ne onu ne de çocuğu kurtarabilirdi. Olaylar kendi akışında ilerlemeliydi. Zamanın döngüsünü hiçbir şey bozamazdı. Her şey her zamanki gibi tekrar olacaktı. Her zaman olduğu gibi.

"Efendim?" Jola, dirseğinin yanında duruyordu. Ne zamandır oradaydı? Kennit'in düşünceleri, bir çocuğun dudaklarından üflenlen karahindiba tüyleri gibi uçup gitti. Ne düşünüyordun? Yağmur ne zaman başlamıştı? Lanet olsun o kadına! Neden tam da şimdi dikkatini dağıtmak için geldi? Birinci yardımcısı yutkundu ve konuştu. "Jamaillian gemisi bize selam veriyor."

"Satrap nerede?" diye öfkeyle sordu. Pelerini daha sıkı çekerek yüzündeki suyu silkeledi. Yağmur soğuktu.

Jola korkmuş görünüyordu. "Arkanızda, efendim."

Kennit arkasına baktı. Malta, başörtüsü yine yerine oturmuş, Satrap'ın yanında duruyordu. Wintrow kız kardeşinin yanında duruyordu. Hepsi ne zaman güverteye çıkmışlardı? Etta'nın haberleriyle sersemlemiş halde ne kadar süre orada durmuştu?

"Tabii ki orada!" Öfkesini bastırdı, ama dikkatini yeniden topladı. "Tam olması gereken yerde. Selamlarına cevap ver. Kral Kennit'in iyi düşünmelerini söylediğini söyle. Onlara yılanları istediğim zaman geri çağırabileceğimi hatırlat. Sonra onlara amacımın onları yok etmek değil, sadece yasal bir antlaşmaya uymalarını sağlamak olduğunu söyle. Bir gemi ve temsilcilerini öne gönderebilirler. Onları gemiye alacağız. Satrap'ın ağzından benim iddialarımın doğru olduğunu duyacaklar."

Jola rahatlamış görünüyordu. "O zaman yılanlar bizi terk etmedi mi? Onları çağırırsan geri gelirler mi?"

Eğer yakınlarda bir yılan olsaydı, Kennit onu yılanlara yem yapardı.

"Mesajımı ilet!" diye Jola'ya bağırdı. Arkasını dönüp Tehditkar filoya bakmak için geri döndü. Filonun türünü tanıdı. Her gemi bir asilzadeye aitti ve her biri ganimetle yüklü ve zaferle taçlandırılmış olarak geri dönme umudunu besliyordu. Satrap'ın serbest bırakılması için pazarlık yapmak için birbirleriyle rekabet edeceklerdi; her asilzade bunu müzakere etmek isteyecekti. Her gemiden bir rehine gönderecek kadar aptal

her gemiden bir rehine göndererek aptalca davranacaklar mıydı? Öyle olmasını umuyordu, ama yine de bugün kanlı bir savaş çıkabileceğini biliyordu.

Malta kaçtığında, Jek ve Althea Reyn'i Althea'nın odasına taşımışlardı. Reyn, Althea'nın ranzasında kendine gelmişti. "Malta nerede?" diye sordu sersemlemiş bir şekilde. "Onu bulamadım mı?" Bir burun deliğinden kan akıyordu ve saçlarından su damlıyordu.

"Bulduk," diye onu rahatlattı Althea. "Ama Kaptan Kennit seni çağırıyor." çağırırdı."

Reyn aniden çıplak yüzüne iki elini kapattı. "Beni gördü mü?" diye sordu dehşet içinde. Böyle bir anda böyle bir soru, dürüst bir cevap gerektiriyordu.

"Evet. Gördü," diye cevapladı Althea sessizce. Yalan söylemenin ya da onun duygularını incitmemek için uğraşmanın bir anlamı yoktu. Bakır rengi gözlerini okumak zordu ama ağzının kenarları okunaklıydı. "O çok genç, Reyn," diye yeğenini mazur gördü Althea. "Onunla çıkmaya başladığında bunu biliyordun." Sözlerini hem nazık hem de kararlı bir şekilde söylemeye çalıştı. "Bekleyemezsin..."

"Beni biraz yalnız bırak. Lütfen," diye sessizce rica etti.

Jek ona bakmayı bırakıp kapıyı açtı. Althea da onun peşinden dışarı çıktı. "Askedeki giysiler Wintrow'un," dedi omzunun üzerinden. "Kuru bir şeyler giymek istersen." Giysilerin ona olacağı pek umut yoktu. Pullu yüzü ve kuş gözlerine rağmen, uzun boylu ve kaslı, iyi yapıllı bir adamdı.

Jek, onun düşüncelerini okumuş gibi görünüyordu. "Pulları olsa bile fena görünmüyor," diye sessizce yorumladı.

Althea odasının dışındaki duvara yaslandı, Jek yanında duruyordu. "Burada değil, ön güvertede olmam gerekirdi," diye arkadaşına söylendi.

"Neden? Orada olanlara senin bir kontrolün yok ki," diye Jek sinir bozucu bir şekilde işaret etti. Aniden sesini alçaltarak, "Kabul et Althea," diye ikna etmeye çalıştı. "Yüzündeki pulları gördüğünde, geri kalanını merak etmiyor musun?"

"Hayır, merak etmiyorum," diye cevapladı Althea soğuk bir sesle. Bu konuyu düşünmek istemiyordu. Adam bir Yağmur Vahşisiydi, Bingtown Tüccarları'nın akrabasıydı; ona

sadakat borçluydu, vücudu hakkında boş spekülasyonlar değil. Daha önce Rain Wilders görmüştü ve kendine, şok olmadığını söyledi. Rain Wilds'ın onlara yaptıklarına engel olamazlardı. Khuprus ailesi hem zenginliği hem de onuru ile ünlüydü. Reyn Khuprus, pullu ya da pullu olmasın, iyi bir parti idi; bu kadar uzağa, bu şekilde onu aramaya gelmesi, cesur bir kalbin inkar edilemez kanıtıydı. Yine de Malta'nın kaçtığı için onu suçlamıyordu. Muhtemelen peçesinin altında yakışıklı bir yüz hayal etmişti. Pullu nişanlısıyla yüzleşmek onu sarsmış olmalıydı.

Reyn ıslak gömleğini çıkardı. Gömlek, diğer giysilerinin üzerine yere düştü. Sıkışmış boğazından derin bir nefes aldı ve odadaki küçük aynaya bakarak Malta'nın gördüklerini görmeye zorladı kendini. Tintaglia ona yalan söylememişti. Onunla teması, Rain Wild'daki değişiklikleri hızlandırmıştı. Yüzündeki ince ejderha pullarına dokundu, kapakları kapalı bakışlarla ona bakan bakır renkli sürüngen gözlerini açtı. Çıplak göğsünün pullu yüzeyleri bronz renginde parlıyordu. Altındaki deride mavimsi bir renk vardı; morluk mu, renk değişimi mi? Rain Wild'da elli yaşında, kendisinden daha az değişiklik gösteren gaffers görmüştü. Yaşlandıkça ne hale gelecekti? Ejderha pençeleri mi çıkacaktı, dişleri sivrilecek, dili oluklu hale mi gelecekti?

Bunun önemi yoktu, diye düşündü. Artık yalnız yaşayacaktı, çoğu zaman yeraltında, ejderhalar için kazı yapacaktı. Nasıl görüldüğü kimsenin umurunda olmayacaktı. Tintaglia anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. O da kendi payına düşeni yerine getirecekti. Bu ironiyi fark etmemişti. Hayatının geri kalanını Malta'yı kurtarabileceği umuduna bahse girmişti. Artık çılgın hayallerinden vazgeçmeyecekti. Onu kurtaracağını, onun yaşadığı korkunç tehlikelere rağmen zarar görmeden kurtaracağını ve onun kollarına yığılacağını ve her zaman yanında olacağına söz vereceğini hayal etmişti. Önünde ortaya çıktığında, onun gülümseyeceğini, yüzüne dokunacağını ve önemli olmadığını, sevdiği kişinin yüzü değil, kendisi olduğunu söyleyeceğini hayal etmişti.

Ama gerçek daha acımasızdı. Tintaglia onu terk etmiş ve değerli yılanlarıyla birlikte gitmişti. Günlerce süren zorlu uçuş ve ıssız kumsallarda soğukta uyuduktan sonra, neredeyse boğuluyordu. Malta'nın akrabaları onu kurtarmak zorunda kalmıştı. Onu tam bir aptal sanıyorlardı. Tüm arayışı boşa gitmişti, çünkü Malta zaten güvendeydi. Vivacia'nın neden Jamaillian bayrağı taşıdığını bilmiyordu, ama Althea Vestrit gemisini geri almayı ve yeğenini kurtarmayı başarmıştı. Onun acınası çabalarına ihtiyaçları olmamıştı, onu kurtarmak zorunda kalmışlardı.

Wintrow'un gömleklerinden birini askıdan aldı ve havaya kaldırdı. Bir iç çekerek tekrar askıya astı. Yerdeki kendi gömleğini aldı ve üzerinden akan suyu izledi. Peçesi gömleğe dolanmıştı. Bir süre gömleğe baktı. Sonra peçeyi çözüp sıkarak suyunu çıkardı. Gömleği giydiği ilk şey oydu.

Malta, şiddetli yağmurda görmeden duruyordu. Reyn'in yüzündeki ince pullar ipek zırh gibiydi, bakır rengi gözlerinin sıcak parıltısı bir fener gibiydi. Bir zamanlar, ince bir peçenin arkasından o dudakları öpmüştü. Çatlamış dudaklarında hizmetçinin parmaklarını hissetti ve elini çekip uzaklaştırdı. Artık ulaşamazdı. Yüzünü soğuk yağmura kaldırdı ve buz gibi dokunuşunu karşıladı. "*Beni uyuştur,*" diye yalvardı. "*Bu acıyı al.*"

"Üşüyorum," diye sızlandı Satrap yanında. "Ve burada durmaktan yoruldum."

Kennit ona uyarıcı bir bakış attı.

Satrap kollarını sıkıca kendine dolamıştı ama yine de soğuktan titriyordu. "Gelmeyecekler galiba. Neden burada rüzgâr ve yağmur altında durmak zorundayım?"

"Çünkü hoşuma gidiyor," diye bağırdı Kennit.

Wintrow araya girmek istedi. "İstersen pelerinimi alabilirsin," diye teklif etti.

Satrap kaşlarını çatı. "Sırılsıklam! Bana ne faydası olacak ki?" "Daha da ıslanabilirdin," diye bağırdı Kennit.

Malta derin bir nefes aldı. Korsan ve Satrap birbirlerinden pek farklı görünmüyorlardı. Birini halledebilirse, diğerini de halledebilirdi. Güverteyi geçip Kennit'in önüne kollarını kavuşturarak dikilmesine neden olan cesaret değildi, derin bir umutsuzluktu. O tehlikeli, şiddet dolu bir adamdı, ama ondan korkmuyordu. Ona ne yapabilirdi ki? Hayatını mahveder miydi? Bu düşünce neredeyse onu gülümsetiyordu.

Alçak ve düzgün sözleri sadece Kennit'e yönelikti, ama onun omzunun arkasında duran uzun boylu kadın da dinliyordu.

"Lütfen, Kral Kennit, içeri girip sığınmasına izin vermeyecekseniz, ona daha kalın bir pelerin ve sandalye getirmeme izin verin."

Başında, yara izini arayan bakışlarını hissetti. O, ona acımasızca cevap verdi. "Aptalca davranıyor. Biraz yağmurdan zarar gelmez. Senin bu konuyla ne alakan var anlamıyorum."

"Siz, efendim, ondan daha aptalsınız." Artık kırıcı olup olmadığını umursamadan cesurca konuştu. "Benim endişemi boş verin. Kendi endişenizi düşünün. Onu mutsuz etmekten aldığınız zevk, kaybedeceğiniz şeye değmez. O filonun kaptanlarının onu değerli görmesini istiyorsanız, ona Jamaillia'nın tüm satrapı, Lord High Magnadon gibi davranmalısınız. Onu zenginlik karşılığında pazarlık etmek istiyorsanız, onu tutmanız gereken kişi odur. Islak, huysuz, mutsuz bir çocuk değil."

Gözleri bir an Kennit'in soluk mavi gözlerinden kadının gözlerine kaydı. Sürpriz bir şekilde, kadın hafifçe eğlenmiş, neredeyse onaylar gibi görünüyordu. Kennit bunu hissetmiş miydi? Malta'ya baktı ama kadına konuştu. "Etta. Onun için ne yapabileceğine bak. Onun çok görünür olmasını istiyorum."

"Hallederim." Kadının yumuşak bir kontralt sesi vardı, Malta'nın bir korsanın karısından beklediğinden daha zarıftı. Bakışlarında zeka vardı.

Malta onun bakışlarını açıkça karşıladı ve "Teşekkür ederim, hanımefendi" diyerek ona reverans yaptı.

Etta'yı ön güverteden takip etti ve ona ayak uydurdu. Rüzgâr, küçük dalgalar oluşturmuştu ve ıslak güverte sallanıyordu, ama *Motley'de* geçirdiği günler *sayesinde* sonunda denize alışmıştı. Kendine hayran kalmıştı. Hayatındaki tüm olumsuzluklara rağmen, babasının gemisinde rahatça hareket edebilmesinden gurur duyuyordu. Babası. Kararlı bir şekilde, onunla ilgili tüm düşünceleri kafasından attı. Reyn'in varlığını hissedebilecek kadar yakın olmasına rağmen, onun hakkında da düşünmedi. Eninde sonunda, mahvolmuş ve yaralı bir halde onun karşısına çıkacak ve o olağanüstü bakır gözlerdeki hayal kırıklığıyla yüzleşecekti. Başını salladı ve gözlerine dolan gözyaşlarını dişleriyle bastırdı. Şimdi değil. Şu anda kendisi için hiçbir şey hissetmeyecekti. Tüm düşünceleri ve çabaları Satrap'ı tahtına geri getirmek için olmalıydı. Etta'yı takip ederek babasının kamerasına girerken net düşünmeye çalıştı.

Oda, Malta'nın dedesinin Vivacia'da kaptanlık yaptığı günlerden hatırladığı gibiydi. Tanıdık mobilyalara acı içinde baktı. Etta, gösterişli bir hareketle, zengin oymalı sedir ağacından yapılmış bir sandığı açtı. Sandığın içinde

Malta başka bir zamanda kıskançlık ve merakla dolardı. Şimdi ise Etta sandığı karıştırırken odanın karşısında durmuş, boş boş bakıyordu.

"İşte. Bu iş görür. Ona büyük gelir ama sandalyeye oturtursak kimse fark etmez." Jet boncuklarla süslenmiş ağır kırmızı bir pelerin çıkardı. "Kennit çok gösterişli olduğunu söylemişti ama ben yine de ona çok yakışacağını düşünüyorum."

"Kuşkusuz," Malta ifadesiz bir şekilde kabul etti. Şahsen, bir tecavüzcünün ne olduğunu bildiğinizde nasıl giyindiğinin pek önemi olmadığını düşünüyordu.

Etta ayağa kalktı, zengin kumaş koluna dökülmüştü. "Kapüşonun içi kürkle kaplı," diye işaret etti. Aniden sordu, "Ne düşünüyorsun?"

Bu kadına sert sözler söylemenin bir anlamı yoktu. Wintrow, Etta'nın Kennit'in kim olduğunu bildiğini söylemişti. Bir şekilde, Etta bunu kabullenmişti. Etta'nın sadakatini kim eleştirirdi ki? Satrap'a hizmet ettiği için Malta'yı da korkak bulmalıydı. "Kennit bunu iyice düşündü mü diye merak ediyordum. Jamaillian soylularının bir ittifakı, Satrap'ın Bingtown'da ölmesini istiyordu, böylece onun cinayetinden Tüccarları sorumlu tutup kasabamızı yağmalayabileceklerdi. Bu gemilerdeki soylular Satrap'a sadık ve onu kurtarmaya niyetli mi? Yoksa Bingtown'da başlayan işi bitirmek isteyen hainler mi? Bingtown'u suçlamak yerine Korsan Adaları'nı suçlasalar daha iyi olur. Ya da ikisini de." Düşünerek kaşlarını çatı. "Satrap'ı kurtarmaktan çok, Kennit'i onu öldürmeye kışkırtmakla daha çok ilgileniyor olabilirler."

"Kennit her şeyi düşünmüştür, eminim," diye sertçe cevapladı Etta. "O diğer adamlar gibi değil. Uzağı görür ve büyük tehlikeler anında büyük güçler ortaya çıkarır. Bana inanmamamı anlıyorum, ama tek yapman gereken kardeşine sormak. O, Kennit'in fırtınayı yatıştırdığını ve yılanlara emir verdiğini gördü. Wintrow bile Kennit'in elinde yılan ısırığından kurtuldu ve babasının yanağına yaptığı dövmeyle kaptanı sildirdi." Etta, Malta'nın şüpheli bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Belki de öyle bir adam sıradan kurallara uymak zorunda değildir," diye devam etti. "Belki de kendi vizyonu, diğer adamlara yasak olan şeyleri yapmasına neden oluyordur."

Malta, korsan kadına başını eğdi. "Hâlâ Satrap'ı tahta geri getirmek için pazarlık yapmaktan mı bahsediyoruz?" diye sordu. "Yoksa

babama yaptıklarını mazur göstermeye mi çalışıyorsun?" Ve teyzeme, diye ekledi içinden sessizce.

"Babanın davranışları Kennit'inkinden daha fazla mazeret gerektirir," diye soğuk bir şekilde cevapladı Etta. "Wintrow'a köle zincirleri ve dövme taşımak nasıl bir şey olduğunu sor. Baban hak ettiğini aldı."

"Belki de hepimiz hak ettiğimizi alırsız," diye karşılık verdi Malta keskin bir sesle. Gözleri Etta'yı baştan aşağı süzdü ve kadının öfkeden kızardığını gördü. Etta'nın gözlerinde aniden ortaya çıkan, maskesiz acıyı gördüğünde bir anlık pişmanlık duydu.

"Belki de öyle," diye soğuk bir şekilde cevapladı kadın. "Şu sandalyeyi getir."

Malta, ağır sandalyeyi kaldırırken bunun önemsiz bir intikam olduğunu düşündü. Sandalyeyi beceriksizce taşıdı, yürürken kalın ayakları ile sandalyenin ayaklarına çarptı.

Reyn Khuprus, görülmeden gözlemleyebileceği bir mesafede, baş güverteden uzak duruyordu. Malta'yı izliyordu. Peçe görüşünü engelliyordu, ama yine de onu açgözlülükle süzüyordu. Gördükleri onu acılandırıyordu, ama gözlerini ayıramıyordu. Satrap için sandalyeyi yerine koyarken ona gülümsedi. Yanındaki uzun boylu kadına döndü ve taşıdığı kırmızı pelerini memnuniyetle gösterdi. Satrap'ın yüzündeki gururlu ifade değişmedi. Çenesini ona doğru kaldırdı. Sonra olanlar Reyn'in kalbini bıçak gibi sapladı. Malta, ıslak pelerini onun için açtı, tüm bu sırada sıcak bir gülümsemeyle. Sözlerini duyamıyordu, ama yüzündeki şefkatli endişe belliydi. Islak pelerini dikkatsizce bir kenara attı ve hemen Satrap'ı büyük kırmızı pelerinle sardı. Başlığını iyice çekip, onu sıcak tutacak şekilde bağladı. Elini hafifçe dokunarak, Satrap'ın alnından ve yanaklarından nemli saçlarını nazikçe geriye itti. Satrap oturduğunda, pelerinin düşmesini düzeltmek için uğraştı, hatta bir dizini yere çökerek pelerinin kıvrımlarını düzelitti.

Her dokunuşunda sevgi vardı. Onu suçlayamadı. Soluk, aristokrat yüzlü ve asil tavırlı Satrap, pullu ve yaralı bir Yağmur Vahşisi'nden çok Malta Vestrit'e yakışıyordu. Acıyla, adamın onunla ilk dansını Presentation Ball'da yaptığını hatırladı. Kalbi o zaman mı ona dönmeye başlamıştı? Satrap'ın sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini tanıdık bir şekilde sandalyenin üstüne koydu.

. Birlikte yaşadıkları zorluklar şüphesiz aralarında bir bağ oluşturmuştu. Hangi erkek Malta'nın cazibesine ve güzelliğine uzun süre direnebilirdi ki? Satrap da şüphesiz büyük bir minnettarlık duyuyordu; tek başına hayatta kalamazdı.

Reyn, sanki kalbi göğsünden çıkıp gitmiş, geride kocaman bir boşluk bırakmış gibi hissetti. Onun yüzünü görmekten kaçmasına şaşmamalıydı. Boğazını yuttu. Arkadaş olarak bile ona selam vermedi. Onun sözünü tutacağından mı korkuyordu? Satrap'ın önünde onu küçük düşüreceğinden mi korkuyordu? Onları izlemenin acısıyla boğuldu. Artık asla onun olamayacaktı.

Althea, yeğenine ağır sandalyeyi ön güverteye taşımada yardım etti. Kendisi de bunun aptalca bir gösteri olduğunu düşünüyordu, ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hepsi Kennit'in saçma ve tehlikeli güç gösterisine kapılmışlardı. Malta'nın Satrap'ın ıslak pelerinini omuzlarından alıp onu temiz pelerlerle sıcakça sardığını izledi. Sanki adam Selden'miş gibi başlığını iyice çekti. Satrap, geçici tahtına oturduğunda, pelerini ayaklarına ve bacaklarına daha sıkı sardı. Malta'nın bu kadar alçakgönüllü bir hizmet yapmasını izlemek ona acı veriyordu. Kennit'in tüm bu sahneyi alaycı bir gülümsemeyle izlemesi onu daha da incitiyordu.

Görüşünü kırmızıya boyayan öfke dalgası içinden geçti. Tırnakları avuç içlerine derinlemesine batarken nefes almakta zorlandı. Geminin korkuluğuna yaslandı ve bu duyguyu içinden geçip gitmesine izin vermeye çalıştı.

"Onu o kadar çok öldürmek istiyorsun," dedi gemi sessizce. Yorum sadece ona yönelik gibi görünüyordu, ama Althea Kennit'in sözlere doğru hafifçe döndüğünü gördü. Alaycı bir ifadeyle kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Evet. Seviyorum." Dudaklarından çıkan kelimeleri okumasını bekledi.

Kennit başını hüzünle salladı. Sonra dikkatini, onlara doğru hızla yaklaşan küçük bir gemiye çevirdi. Gemi, kararan öğleden sonra yavaşça ilerliyordu. Kennit, geminin yılan saldırısında hasar alıp almadığını merak etti. Güvertede, etkileyici kıyafetler giymiş bir grup adam durmuş, onlara bakıyordu. Çoğu, zengin pelerinlerinin altında şişman görünüyordu. Denizciler, üstlerine Vivacia'ya geçmelerine yardım etmek için güvertede hazır bekliyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Geminin yanına yanaştığında batmaya başlarsa çok eğlenceli olurdu. "Belki de bu duruma uygun giyinmeliydim," diye Etta'ya yüksek sesle söyledi. "Satrap'ımızı bu kadar görkemli giydirmiş olmamız iyi oldu.

Belki de tanıyabilecekleri tek şey kıyafetleridir." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve umutla sıırıttı. "Halatları at, Jola. Bakalım bize ne yakalayacaklar."

"İşte oradalar," dedi Malta, Satrap'a alçak sesle. "Dik ve asil durun. Tanıdığınız var mı? Size sadık olduklarını düşünüyor musunuz?"

Soylularına somurtkan bir bakış attı. "Yaşlı Lord Criath'ın renklerini tanıyorum. Kuzey yolculuğuma çok hevesliydi, ama deniz yolculuğu eklemelerine ağrı yaptığı için benimle gelmeyi reddetti. Ama bakın, ne kadar kolay güvertemize çıkıyor ve ne kadar dik duruyor. Onu güverteye çıkaran adama neredeyse hiç ihtiyaç duymuyor. Beşinci adam, şimdi gelen, Ferdio hanedanının renklerini giyiyor, ama Lord Ferdio küçük, zayıf bir adamdır. Bu, onun daha iri ve uzun boylu oğlu olmalı. Diğerleri... Tanıyamıyorum. Başlık ve şapkalarla o kadar iyi örtülmüşler ki, yakaları o kadar yüksek ki, yüzlerini zar zor görebiliyorum..."

Malta, herkesten bir an önce bunu fark etti. Vivacia'ya binen adamlara göz attı. Diğer geminin güvertesinde, denizciler liderlerinin geçmesine yardım ediyordu. Birçoğu somurtkan ve öfkeli denizciler, hepsi günün soğuşuna karşı pelerinlerle örtünmüştü. Çok mu fazlaydılar?

"Hainlik var!" diye bağırdı aniden. Çığlığı onları harekete geçmeye zorladı, belki de planladıklarından daha erken. Bazı şık giyimli adamlar diğer gemide kaldı, ama Malta'nın çığlığıyla, denizciler de sahte soylular da pelerinlerini bir kenara attılar. Silahları ve sıradan savaşçıların kıyafetleri ortaya çıktı. Bir gürültüyle, arkadaşlarına "yardım eden" denizciler gemileri ayıran boşluğu atlayarak karşıya geçtiler. Güverteden daha fazla adam ortaya çıktı, elinde kılıçlarla bir savaşçı seli karşıya atladı.

Hiç kimseye güvenmeyen Kennit'in adamları, onlara karşı atıldılar. Bir anda, Vivacia'nın ana güvertesi, kavga eden adamlar ve parıldayan kılıçlarla dolu bir karmaşaya dönüştü. Malta'nın baktığı her yerde kaos vardı. Kennit, kılıcını çekmiş, halatları kesip gemiyi uzaklaştırmak için emirler yağdırırken, Etta hem kılıcıyla hem de daha kısa bir bıçakla onun arkasını koruyordu. Nazik kardeşi Wintrow bile bir bıçak çekmiş, güverteye çıkmaya çalışanları püskürtmek için hazır bekliyordu. Jek ve Althea, ellerinde hiçbir şey olmadan, onu desteklemek için arkasına geçmişti. Bütün bunlar, göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Korku Satrap'ı dondu. Sandalyesinde geri çekildi, hatta ayaklarını güverteden bile kaldırdı. Malta çaresizce yanında duruyordu. "Koruyun beni," diye çılgık attı. "Koruyun beni, beni öldürmeye geldiler, biliyorum." Onu şaşırtıcı bir güçle bileğinden yakaladı. Ayağa fırladı, çok uzun pelerinine takılıp tökezledi ve onu önüne çekti. "Koruyun beni, koruyun!" diye yalvardı. Onu sandalyeden çekip pruvaya sürükledi ve bileğini sıkıca tutarak oraya sıkıştı.

Malta çaresizce kurtulmaya çalıştı. Ana güvertede neler olduğunu görmesi gerekiyordu. "Bırak beni!" diye bağırdı ama adam korkudan onu dinlemiyordu. Diğer gemiden daha fazla adam akın akın geliyordu.

Jek, Satrap'ın sandalyesini kapıp güverteye çarptığında büyük bir gürültü duyuldu. Sandalyenin bir ayağını yakaladı ve oyulmuş diğer ayağını Althea'ya attı. Çılgınca sırtıyordu; kadın deli olmuştu. "Malta!" diye bağırdı ve kadın sandalyenin ağır bir basamağını ona fırlatınca Malta eğildi. "Bunu kullan!" Sonra merdivene atladı ve neredeyse ön güverteye ulaşan adamlara vahşice vurmaya başladı. Althea ona katıldı. Wintrow, adamlarına emirler yağdıran Kennit'in yanına geçmişti.

Malta başını geriye attı ve etrafına çılgınca bakındı. Jamaillian filosunun diğer gemileri yaklaşıyordu. *Marietta'nın* üzerlerine doğru hücum ettiğini gördü. *Motley'i* göremiyordu, ama kaçtığını sanmıyordu. Jamaillian bayrağı taşımayan başka bir geminin hızla geldiğini gördü. Başka bir korsan gemisi mi savaşa katılmıştı? Sonra geminin başındaki figürün hareket ettiğini gördü.

"Canlı bir gemi geliyor! Bingtown gemisi yardımımıza geliyor." Malta haberi bağırarak duyurdu, ama kimse aldırmaz etmedi.

Satrap omzunu tutmuştu. Şimdi onu çılgınca sallıyordu. "Beni aşağı indir, beni güvenli bir yere götür. Beni korumalısın."

"Bırak beni!" diye çaresizce bağırdı. "Böyle bana yapışırsan seni koruyamam." Satrap'ın tutuşuna karşı direndi ve Jek'in attığı basamağa ulaşmayı başardı. Basamağı eline aldı, ama kendini daha güvende hissetmiyordu.

"Neye saldırdığımızı bilmiyoruz!" Amber ona bağırdı.

"Althea'nın o gemide olduğunu biliyoruz!" Brashen öfkeyle bağırdı ve direğin aşağısına tırmandı. "Jamailliler Vivacia'yı alırken

Jamaillians Vivacia'yı ele geçirirken burada durup hiçbir şey yapamayız. Onlara Kennit'ten daha fazla güvenmiyorum. Althea öldürülebilir ya da esir alınabilir. Althea'nın yanağında köle dövmesi görmek istemiyorum. O yüzden bunu lehimize çevirmeye çalışalım." Güverteye atladı. "Semoy! Silahları çıkar!"

Semoy koşarak geldi. "Hemen, Kaptan. Ama adamlara kiminle savaştığımızı söylemelisiniz."

Brashen vahşi ve pervasız bir şekilde sırttı. "Bizimle Althea'nın arasına giren herkes!"

Paragon'dan aniden şaşırtıcı bir haykırış yükseldi. "Ama Kennit'i benden kurtarın!"
benim için kurtarın!"

Vivacia'nın ana güvertesindeki savaş aniden değişti. Jamaillian gemisinden akın eden adamların baskısı, savaşın gidişatını değiştiriyordu. Malta, Jek'in aşağı çekildiğini dehşetle gördü. Althea onun peşinden karambole daldı. O kaybolurken, Jamaillialı savaşçılardan oluşan bir dalga güverte kenarından yukarı çıktı. Wintrow, Etta ve Kennit'i, sıkı bir grup halinde, hayatları için savaşırken bir an gördü.

"İşte burada!" diye bağırdı Jamaillianlı bir denizci, kadına doğru atlayarak. Kadın, basamağı ona doğru savurdu. Basamak, adamın kılıcını tutan koluna çarptı, ama adam kolunu hafifçe kaydırarak darbeyi savuşturdu. Serbest eliyle, kadının elinden basamağı bir çocuk oyuncağını alır gibi kolayca kaptı. Kahkahalarla gülerek kadını kenara itti. Adamın itmesi ve kadına yapışan Satrap, kadını yere düşürdü. Adam Satrap'ı yakasından yakaladı ve Malta'nın elinden kurtardı. Satrap'ı kapmaya çalıştığında, savaşçı onu kadının ulaşamayacağı bir yere tuttu ve kılıcını Malta'ya saplamak için geri çekti, sonra göğsünden çıkan kılıç ucuna inanamadan baktı. Arkasında, uzun boylu bir adam öfkeyle bağırdı. Kılıç ve kurbanını Malta'dan geri çekip uzaklaştırdı. Ölü adamı yoldaşlarının arasına itti ve bunu yaparken kılıcı da çekti.

"Yere yat! Küçük ol!" Reyn öfkeyle ona bağırdı ve sonra sırtını ona döndü. Bakır rengi gözleri yırtık peçesinden parladı. Kız, kanla ıslanmış sol kolunu gördü. Sonra üç adam üzerine atıldı ve Reyn kızın gözleri önünde yere düştü.

"Reyn! Hayır!" diye bağırdı ve ileri atılmaya çalıştı, ama Satrap arkasında ona yapışmış, çılgık atan bir yük gibiydi. Bir deniz salyangozu gibi omuzlarına yapıştı

bir deniz salyangozu gibi yapışıp ağlayarak omuzlarına yapıştı. Bir adam onu saçlarından yakalayıp kenara fırlattı. Çılgınca gülerek, köşeye sıkışmış bir köpek yavrusu gibi Satrap'ın üzerine atladı. "Onu yakaladım!" diye bağırdı. "Onu yakaladım!"

Malta, tekmeyi kaçırmak için başını yana çevirdi. Tekme kafasına çarptı ve onu bir an için sersemletti. Bu kasıtlı değildi. Artık Satrap'ı ele geçirmişlerdi, kimse ona ilgi göstermiyordu. Onun bir çuval un gibi kaldırılıp bir adamın omzuna atıldığını gördü. Adam onu zafer çığlıkları atarak uzaklaştırdı. Savaş onun için sona erdi ve arkasında geri çekildi. Korsanlar istediklerini aldılar ve şimdi gidiyorlardı. Satrap'ın beyaz yüzünü, dehşetle açılmış ağzını ve gözlerini bir an gördü. Reyn'i hiçbir yerde göremiyordu. Dizlerinin üzerine çökerek etrafına çılgınca bakındı. Satrap, ölülerin ve inleyen yaralıların arasında uzanan güverteye taşındı. Hala savaşan korsanlar, kendi hayatları için savaşıyorlardı ve onu kurtarmak için harekete geçemiyorlardı.

Satrap sinir bozucu, işe yaramaz biriydi, ama o ona bir çocuk gibi bakmıştı. Gece gündüz onun yanından ayrılmamıştı. Onun ölümüne götürüldüğünü görmek kalbini parçaladı. "Malta!" diye bağırdı ve serbest kalan tek elini ona doğru uzattı.

"Satrap!" diye bağırdı kadın, ama nafile. "Onu kaçırdılar! Kurtarın, kurtarın!" Kimse onun yardım çığlıklarına cevap veremedi. Onu kaçıranlar onu sürüklerken, diğer Jamaillian savaşçılar etrafında geri çekildi, sırtarak ve zafer çığlıkları atarak. Savaşın odağı değişirken, Malta Althea'yı gördü. Birinden bir kılıç almıştı. Onunla boğuşan savaşçıların arasından kurtulmak için başarısız bir girişimde bulundu, ama Jek onu geri çekti.

"O senin hayatına değmez!" diye bağırdı uzun boylu kadın. Sarı saçları kanla damlıyordu.

Sonra, güvertedeki ceset yığınının Reyn ayağa kalktı. Malta onu görünce sevinçle çığlık attı. Reyn yere düştüğünde, onu öldü sanmıştı. "Reyn!" diye bağırdı ve Reyn bir kılıç kapıp Satrap'ın kaçıranlarının peşinden sendeleyerek koşmaya başlayınca, "Hayır! Hayır, geri dön, yapma, Reyn!" diye çığlık attı.

Reyn çok uzağa gidemedi. Yaralı bir adam, yanından geçerken ona yapıştı ve Reyn güverteye sertçe düştü. Malta sendeleyerek ayağa kalktı. Reyn'in

gördüğü tek şeydi. Onu yere çeken adamla boğuşuyordu. Diğer adamın elinde kanla kırmızıya boyanmış bir bıçak vardı. Her şeyi umursamadan Malta, boğuşan adamların üzerine atıldı.

"Bırak beni!" Althea, Jek'in tutuşunu kırmaya çalıştı ama arkadaşı acımasızdı.

"Hayır! Bırak onu. Onu güverteye çıkardılar. Onu alıp Orada, şansın daha da az olduğu yerde savaşmak mı? Onu kaybettik Althea, en azından şimdilik!

Althea onun haklı olduğunu biliyordu. Satrap'ı taşıyan adam sarkan bir halata tutunmuş ve diğer geminin güvertesine atlamıştı. Jamaillalı denizciler zaferle geri çekiliyor, kısa ve şiddetli çatışma sırasında gemileri birbirine bağlayan halatları kesiyorlardı. Geldiği kadar hızlı bir şekilde, Satrap'ı da yanlarına alarak gittiler.

Althea, Reyn'in kesintiye uğrayan hücumunu gördü. Reyn'in ayağa kalkacağını sandı, ama Reyn ayağa kalkmadan, beklenmedik bir kurtarıcı Satrap'ın yardımına koştu. Kennit, öfkeli bir çığlık atarak Etta ve Wintrow'un arasından fırlayıp kavgaya karıştı. "Onu almayın!" diye öfkeyle bağırdı. Bir elinde kısa bir kılıç, diğer kolunun altında koltuk değneği vardı. Etta onun birkaç adımdan fazla ilerleyemeyeceğini düşünmüştü, ama Kennit güverteyi geçerek, ayaklarından koltuk değneğine atlayarak, onu hayrete düşüren bir zarafetle ilerledi. "Bana!" diye bağırdı Kennit koşarken. Sadık korsanlar onun arkasına yaklaştı. Etta ve Wintrow onun peşinden atladılar, ama diğerleri boşluğu doldurmuştu. Onu kesmişlerdi. Kennit geminin korkuluğuna geldiğinde durmadı. Çubuğu güverteye, ayağı korkuluğa çarptı ve kendini dışarı attı. Bir kaplanı utandıracak bir sıçrayışla, uzaklaşan geminin peşinden atladı. Althea onun gemiler arasına düşeceğini sandı ama o diğer güverteye çarptı ve yuvarlandı. Bir avuç adamı onu takip etti. Biri yetersiz kaldı ve suya düşerken çığlık attı. Ondan sonra Kennit'e ne olduğunu göremedi. Çok sayıda adam, sayıca az olan korsan kralı ve adamlarının üzerine çullandı. Etta öfkeyle çığlık attı ve kendini topladı. Wintrow, Etta'nın Kennit'in peşinden atlamasını engellemek için ona sarıldı. Gemiler arasındaki mesafe, atlayamayacak kadar genişlemişti. Vivacia'dan uzaklaşan diğer gemiden alaycı kahkahalar ve zafer çığlıkları yükseldi. İki adam solgun Satrap'ı havaya kaldırdı ve Vivacia'nın mürettebatına alaycı bir şekilde salladı.

Etta, Wintrow'dan vahşice kurtuldu. Çaresizlik ve öfkeyle ona döndü. "Seni aptal! Onu onlara bırakamayız. Onu öldürecekler. Bunu biliyorsun."

"Onun elinde kalmasına izin vermeyeceğim. Ama senin boğulman onu kurtarmaz," diye öfkeyle karşılık verdi. Sesi emir verircesine kalınlaştı. "Jola! Kennit'i kaçırdılar! Vivacia! Peşlerine düş, Kennit'i kaçırdılar, peşlerinden gitmeliyiz!"

Vivacia da bağırmaya başladı. "Çekin demirleri! Yelkenleri açın! Onların peşinden gitmeliyiz, Kennit'i kaçırdılar."

"Hayır!" Althea alçak sesle inledi. "Bırakın gitsin, bırakın onu alsınlar." Ama geminin bunu yapmayacağını biliyordu. Vivacia'nın endişesini, ahşap gövdesinden yayılan titreşimlerle hissedebiliyordu. Gemi onu seviyordu ve ne pahasına olursa olsun onu geri alacaktı. Althea, önlerinde uzanan Jamaillian filosuna baktı. Vivacia onlara meydan okursa, *Marietta* ve *Motley* onu desteklese bile hiç şansı yoktu. Hızlı bir savaş olmazdı, Vivacia'nın güvertesinde daha fazla adam ölür ve sonunda gemisi Jamaillianların eline geçerdi. Zaten kaybedilmiş bir savaştı, ama geminin peşinden gideceğini biliyordu. O da onunla birlikte vahşi bir sonla yüzleşecekti.

Sonra bir ses ulaştı ona, su üzerinden yankılanarak ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Merhaba Vivacia! Kennit'i kim aldı?"

Soğuk bir ürperti onu sararken yavaşça döndü. Mezarlık sesiydi. Paragon'un sesi, hiçbir insanın yapamayacağı şekilde suyun ötesine ulaştı. Ona baktı, sonra tekrar baktı. Paragon değildi. Yaralı yaşam gemisinin geçici donanımında Paragon'un isim levhası vardı, ama geminin başındaki figür, sakalsız, saçları savaştı kuyruğu şeklinde bağlanmış, açık yüzlü genç bir adamdı. Sonra, figürün hemen arkasında güvertede duran, iki kolunu çılgınca sallayarak selam veren altın saçlı bir kadın gördü. Onları izlerken, bir an için tüm diğer düşünceleri ve korkuları durdu. Brashen'i göremiyordu; onun da hayatta olduğundan emin olamazdı, ama birdenbire hayatta olması gerektiğini hissetti. Paragon'un gözleri kapalıydı ve ellerini körü körüne önüne uzatmış şekilde yelken açıyordu. Bu, Amber'in kalbini parçaladı. Korktukları şey gerçekleşmişti. Amber onu yeniden oydu, ama görme yetisini geri kazanamamıştı. Beyaz bir yılan, geminin pruasından suya daldı.

"Hayattalar!" Jek aniden yanına geldi, zıplayıp kanlı yumruğuyla sırtına vuruyordu. Jek sevinç çığlıkları atarken, daha iri kadın tarafından ayaklarından kaldırılıp havada döndürölmek tedirgin edici ama aynı zamanda harikaydı.

"Ho, Paragon!" Vivacia çaresizlik içinde bağırdı. "Orada, o gemide, o gemide! Onu öldürecekler, Paragon, onu öldürecekler!" Çılgınca ve boşuna denizi işaret etti. Kendi gemisinin çapası çamurdan yeni çıkıyordu.

Çılgılığı *Marietta* ve *Motley'e* de ulaştı. Althea, onların rotalarını Vivacia'ya çevirip, filosunun korumasına sığınmak için kaçan Jamaillian gemisini takip ettiklerini gördü.

Ama Paragon çoktan yola çıkmıştı ve bir yaşam gemisinin iradesi onu yelkenlerindeki rüzgar kadar hızlı ilerletiyordu. Anormal bir hız kazandı. Yaşam gemilerinin davranışlarına aşına olan Vivacia'nın mürettebatı bile, yanlarından geçerken hayretle bağırdı. Althea, Brashen'in Clefin peşinde Paragon'un güvertesinde koştuğunu gördü. Onu görünce, kalbi göğsünde canlandı. Sonra Paragon yanlarından geçip Vivacia'ya kıcını gösterdi. Althea, sevinçten sersemlemiş bir halde öylece durup baktı.

Vivacia'nın kuşatılmış mürettebatı, kaptanlarının kaçırıldığı haberini alınca harekete geçti. Hareket edebilen herkes demirleri kaldırmak ve yelkenleri açmak için koştu. Şimdilik güvertede yatan cesetleri görmezden geldiler. Yaralılar, ayakta durabilenler gemiyi idare etmek için yardıma koştu. Yaralanmamış ama sarsılmış olan Malta, ölülerin arasında şaşkın bir şekilde dolaşıyordu. Wintrow, sarsılmış Jola'dan komutayı almıştı. Etta her yerdeydi, yardım ediyor ve her iş için acele etmeleri için bağıırıyordu.

"Althea!" Jek, onu trans halinden çıkarmak için bağırdı. "Hareket et!" Jek çoktan çapa ekibine katılmıştı.

"Peşinden!" Althea, Wintrow'un bağırıışlarına katıldı. "Paragon tek başına onlarla yüzleşmemeli!"

Çapa tamamen sudan çıkmadan önce Vivacia hız kazanmaya başlamıştı.

34

KURTARMA

"Kennit umurumda değil!" diye kükredi Brashen. "Althea'yı kurtarın!"

"O şu anda olduğu yerde güvende!" Paragon meydan okurcasına bağırdı. "Kennit'i geri getirmeliyim. Ona ihtiyacım var."

Brashen dişlerini sıktı. Bir an için çok yakındılar, ama sonra yanlarından geçip gittiler. Althea'yı görmek ve onun güvende olduğunu bilmek ihtiyacı onu boşluğa sürükledi, ama inatçı gemi onları ölüme götürmeye kararlı gibiydi. Brashen, Paragon'a güvenmeye her başladığında, umutları yine suya düşüyordu. Dümeni ve emirleri hiçe sayarak, kaçan Jamaillian gemisinin peşine düştü. Beyaz yılan, bir yunus gibi geminin pruvasından atlayıp daldı. Ön güvertede, annesi sanki gemiyi daha hızlı itebilecekmiş gibi korkuluğa yaslandı. Amber dik ve uzun boylu duruyordu, rüzgâr saçlarını savuruyordu. Gözleri sanki uzaktaki bir müziği dinliyormuş gibi fal taşı gibi açılmıştı.

"En azından yavaşla," diye yalvardı Brashen. "Diğer gemiler bize yetişsin. Jamaillian filusunun tamamıyla tek başımıza yüzleşmemize gerek yok."

Ama Paragon körü körüne ilerlemeye devam etti. Brashen, beyaz yılanın onu yönlendirdiğini düşündü. "Geciktiremem. Onlar onu öldürecek, Brashen. şu anda onu öldürüyor olabilirler. Ben olmadan ölmemeli."

Bu sözler uğursuz bir tonda söylenmişti. Brashen aniden bileğinde hafif bir dokunuş hissetti. Aşağı baktığında Kennit'in annesinin yanında durduğunu gördü. Soluk gözleri, onun karanlık gözlerine kilitlendi ve diliyle söyleyemediği tüm sözleri söyledi. Bu yalvarışın etkileyciliği reddedilemezdi. Brashen başını salladı, ona değil, kendi aptallığına. "Git o zaman!" diye bağırdı aniden gemiye. "Körü körüne kendini ileri at. Seni bu çılgınlığa sürükleyen şeyi bir kez olsun tatmin et."

"Yapmam gerek!" diye bağırdı Paragon.

"Hepimizin yapması gerek," dedi Amber sessizce.

Brashen, yeni bir hedef bulduğu için sevinçle ona döndü. "Sanırım bu senin kaderin," diye Amber'a sinirle meydan okudu.

Ona ruhani bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Oh, evet, kesinlikle," diye söz verdi. "Ve sadece Paragon'un değil. Benim. Ve senin." Kollarını genişçe açtı. "Ve tüm dünyanın."

Kennit hiç bu kadar kötü bir durumda olmamıştı. Koltuk değneği ve silahı olmayan Kennit, güvertede otururken, işlerini yapan denizciler onun yanından soğukkanlılıkla geçip gidiyordu. Onunla birlikte gemiye çıkan birkaç adam kanlı cesetler haline gelmişti. Onlarla birlikte yakaladıkları Jamaillialılardan tatmin olmak anlamsızdı. Satrap, arkasında buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Yaralı değildi ama baygın durumdaydı. Kennit de hırpalanmıştı ama henüz kanaması yoktu.

Geminin evinin yakınındaki açık güvertede oturuyordu. Muhafızlarına bakmak zorundaydı. Ama bunu yapmayı reddetti. Onların alaycı yüzlerini ve alaycı sırıtişlarını görmekten bıkmıştı. Onlar, koltuk değneğini elinden alıp onu düşürmekten büyük zevk almışlardı. Çizmelerinden dolayı kaburgaları ağrıyordu. Şansının bir anda tersine dönmesi, yaraları kadar onu sersemletmişti. Şansı nereye gitmişti? Korsan Adaları Kralı Kennit'in başına bu nasıl gelmişti? Bir dakika önce, tüm Jamaillia'nın Satrap'ını esir almış ve onu Korsan Adaları Kralı olarak tanıyan imzalı antlaşmayı elinde tutuyordu. Kaderini hissetmiş, ona kısa bir an için dokunmuştu. Şimdi ise bu. Çocukluğundan beri bu kadar çaresiz ve yenilmiş hissetmemişti. Bu düşünceyi kafasından attı. Wintrow ve Etta onu takip etselerdi, bunların hiçbiri olmazdı. Onların cesareti ve şansına olan inançları, kendisinininkiyle eş olmalıydı. Onları kurtardığında bunu onlara söyleyecekti.

Arkasından, Satrap'ın baygınlığından uyanmaya başladığını hissetti. Hafifçe inledi. Kennit ona dikkat çekmeden dirsek attı. "Sessiz ol," dedi alçak sesle. "Otur. Yetkin görünmeye çalış. Ne kadar zayıflık gösterirsen, o kadar çok canını yakarlar. Sana tek parça ihtiyacım var."

Jamaillia'nın tüm Satrapı oturup burnunu çekti ve korkuyla etrafına baktı. Güvertede, gemiyi daha da hızlandırmak için koşuşturan adamlar gürültüyle yanlarından geçiyordu. İki adam onları koruyordu, biri uzun

bıçak, diğeri ise korkunç bir kısa sopa ile. Kennit'in sol kolu, son karşılaşmasında neredeyse uyuşmuştu.

"Kayboldum. Her şey bitti." Satrap kendini salladı.

"Kes şunu!" Kennit tısladı. Alçak sesle devam etti: "Sızlanıp inlerken düşünmüyorsun. Etrafımıza bak. Şimdi, her zamankinden daha fazla, tüm Jamaillia'nın Satrap'ı olmalısın. Kral gibi davranmak istiyorsan kral gibi görün. Dik dur. Uyanık ve öfkeli ol. Hepsini öldürebilecek gücün varmış gibi davran."

Kennit kendisi de kendi tavsiyesine uymuştu. Jamaillialılar Satrap'ı ondan kurtulmak için kaçırmış olsalardı, onu hemen öldürürlerdi. İkisinin de hayatta olması, Satrap'ın onlar için bir değeri olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer öyleyse, Satrap Kennit'e az da olsa minnettarlık duyuyorsa, belki korsanların hayatını da bağışlayabilirdi. Kennit sesine güç verdi. Fısıltısına inanç kattı. "Bize yaptıklarından zarar görmeden kurtulamayacaklar. Şu anda bile gemilerimiz peşimizde. Bizi esir alanlara bak ve onları nasıl öldüreceğini düşün."

"Yavaşça," dedi Satrap, sesi hâlâ hafifçe titriyordu. "Yavaşça ölecekler," dedi daha kararlı bir sesle, "aptallıklarını pişman olmak için bolca zamanları olacak." Oturmayı başardı. Kırmızı pelerini kendine daha sıkı sardı ve muhafızlara öfkeyle baktı. Öfke ona yakışıyordu, diye düşündü Kennit. Öfke, yüzündeki korkuyu ve çocukluğu silip süpürdü. "Kendi soylularım bana sırt çevirdi. İhanetlerinin bedelini ödeyecekler. Onlar ve aileleri. Malikanelerini yıkacağım, ormanlarını keseceğim, tarlalarını yakacağım. Onuncu kuşağa kadar bunun acısını çekecekler. İsimlerini biliyorum."

Bir muhafız onu duymuştu. Satrap'a ayağıyla küçümseyerek itti. "Kapa çeneni. Gün bitmeden öleceksin. Onları duydum. Herkesin önünde yapmak istiyorlar. Kan bağına bağlılık diyorlar." Denizci dişlerini göstererek sırtıttı. "Sen de, "Kral" Kennit. Belki bana yapmama izin verirler. O lanet olası yılanlarına iki gemici arkadaşımı kaybettim."

"KENNIT!"

Gürültü, rüzgârın kendisinin sesi, öfkeli bir tanrının çığlığıydı. Alaycı muhafız arkasına dönüp baktı. Kennit'i korkunç bir titreme sardı.

Kennit'in vücudunu sardı. Bakmasına gerek yoktu. Bu, ölen gemisinin sesi, onu yanına çağırıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama koltuk değneği olmadan bu çok zordu. "Yardım edin!" diye emretti Satrap'a. Başka bir zaman, kraliyet genci böyle bir emri muhtemelen küçümserdi, ama korsanların adının sesi hala herkesin kulaklarında yankılanıyordu. Hızla ayağa kalktı ve korsana elini uzattı. Güvertedeki adamlar bile görevlerini yavaşlatıp arkaya baktılar. Bazılarının yüzlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi. Kennit, Satrap'ın ince omzuna tutunarak ayağa kalktı ve hayalet gemiyi aramak için etrafına çılgınca bakındı.

Onu buldu, sancak tarafına hızla yaklaşıyordu.

İmkansız bir şekilde, Paragon'du, ölümle genç birine dönüşmüştü. Hayalet gibi beyaz bir yılan geminin önünde dans ediyordu. Rüzgardan daha hızlı, doğaüstü bir hızla, canlı gemi yanlarına yanaştı. Kabusu tamamlayan, annesi ön güvertede duruyordu, beyaz saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Onu gördü. Ona yalvaran bir el uzattı. Yanında altın bir tanrıça duruyordu ve ölü bir adam mürettebata emirler veriyordu. Kennit'in dili bir an için damağına yapıştı. Geçmişinin hayaletleri inanılmaz bir hızla yaklaşarak Jamaillian gemisinin yanına geldi ve sonra ona doğru yöneldi. "Kennit!" ses yine gök gürültüsü gibi çınladı. "Senin için geldim!" Paragon'un sesinde soğuk bir öfke vardı. "Kennit'i bana ver! Emrediyorum! O benim!"

"Teslim ol!" Vivacia'nın sesi geminin iskele tarafından gökyüzünü yırttı. Kennit onu göremiyordu, ama yakın olduğunu biliyordu. Kalbi göğsünde acı bir şekilde çarptı. O onu kurtarabilirdi. "Teslim ol Jamaillian gemisi, yoksa sizi dibe batırırız!"

Jamaillian gemisinin gidecek yeri yoktu. Kaptanının yelkenleri boşaltması için çılgınca emirlerine rağmen, gemiyi yeterince yavaşlatamıyordu. Paragon, pervazına doğru pervasızca keskin bir dönüş yaptı. Jamaillian gemisi yön değiştirdi, ama bu yeterli olmadı. Korkunç bir parçalanma sesi ve ardından gergin ahşapların inlemeleriyle, Paragon'a bir açıyla çarptı. Sihirli ahşabı çarpmanın şiddetini emdi, ama Jamaillian gemisinden parçalar uçuşuyordu. Jamaillian gemisi kontrolünü tamamen kaybetti ve savrulmaya başladı. Yukarıda, yelkenler çılgınca çırpınıyordu. Aniden, Vivacia diğer tarafına çarptığında başka bir gıcırdayan çarpışma sesi duyuldu. Bu, üç gemiyi de batırabilecek pervasız bir manevraydı. Gemilerin duran ivmesi, hepsini yavaşça dönen bir daireye soktu. Her güvertede denizciler dehşet içinde bağıırıyordu.

Yukarıda, halatlar birbirine dolanmak üzereydi. Her iki tarafta, *Marietta* ve *Motley*, yaklaşan Jamaillian gemilerini uzak tutmak için hızla geçti.

Kennit'in altındaki güverte, her iki yaşam gemisinin çengelleri ona tutunurken hala sarsılıyordu. Her iki taraftan da gemiciler parmaklıklardan atladılar. Etraflarında savaşın gürültüsü yükseldi, yaşam gemilerinin çılgın haykırıışları da buna eşlik etti. Yılan bile borazan sesini ekledi. Onları esir alanlar birdenbire kendi hayatlarını korumaya kararlıydılar.

"Satrap! Vivacia'ya ulaşmalıyız." Kennit, Satrap'ın omzunu sıkıca tuttu ve kulağına bağırdı. "Sizi oraya götüreceğim," dedi, canlı koltuk değneğı kendi başına gitmeye kalkışmasını diye.

"Öldürün onları!" Jamaillian kaptanının kükremesi savaşın seslerini bastırdı. Bu, çaresiz bir adamın öfkeli çığlığıydı. "Lord Criath'ın emriyle, canlı yakalanmamalılar. Satrap'ı ve korsan kralını öldürün. Kaçmalarına izin vermeyin!"

Vivacia'nın güvertesi hala cesetlerle doluydu, kan damlaları mühürlü ahşap üzerinde akıyordu. Yürümek zordu. Çılgınca koşturan denizciler, yaralıların uzanmış, yalvaran elleri ve güverteadaki hareketlilik, Malta'nın Reyn'in düştüğü yere ulaşmasını bir kabusu çevirmişti. Kaos ve delilik içinde, dünyanın sonuna doğru tek başına, yavaşça ilerlediğini hissetti. Korsanlar, Wintrow'un bağıarak verdiği emirlere uyarak onun yanından geçip gittiler. Reyn onu aramak için bu kadar yol gelmişti, ama o ona tek kelime bile edememişti. Onun reddedilmesinin acısını o kadar çok korkmuştu ki, ona teşekkür edecek cesareti bile bulamamıştı. Şimdi ise ölü bir adamı aradığından korkuyordu.

Yüzüstü yatıyordu. Üstündeki cesedi çekip çıkarmak zorundaydı. Üstündeki adam çok ağırdı. Etrafında herkes Kennit'i kurtarmak için çılgınca uğraşırken, o umutsuzca adamı çekmeye çalıştı. Ne kardeşi ne de teyzesi ona yardım etmeye geldi. Nefes nefese, gözyaşları akmadan çalışırken hıçkırarak ağladı. İki yaşam gemisinin birbirine bağırıışlarını duydu. Aceleyle koşan denizciler, onun çabalarını umursamadan etrafından kaçıştılar. Kanın içinde dizlerinin üzerine çöktü, omzunu ölü adamın gövdesine dayadı ve onu Reyn'den itti.

Ortaya çıkan katliam onu nefes nefese bıraktı. Kan, adamın giysilerini ıslatmış ve vücudunun etrafında birikmişti. Adam, korkunç bir şekilde hareketsizce kanın içinde yatıyordu. "Oh, Reyn. Oh, aşkım

aşkı." İlk rüya kutusu paylaşımlarından beri kalbinde sakladığı boğuk sözleri sıkarak söyledi. Kanı umursamadan eğilip onu kucakladı. Hâlâ sıcaktı. "Asla olmayacak," diye inledi, sallanarak. "Asla olmayacak." Sanki evini ve ailesini yeniden kaybetmiş gibiydi. Onun kollarında, Malta'ya geri dönebileceği tek yerin burası olduğunu aniden anladı. Onunla birlikte gençliği, güzelliği, hayalleri de ölmüştü.

Sanki o hala acı hissedebiliyormuş gibi, onu nazikçe ters çevirdi. Yüzüne son bir kez bakacaktı, ona bakmasa bile bakır rengi gözlerine bakacaktı. Onunla ilgili sahip olabileceği tek şey bu olacaktı.

Ellerini onun kanıyla kaplıyken, gömleğinin yakasından duvağı çıkardı. İki eliyle duvağı kaldırıp yüzünden uzaklaştırdı. Duvağı çıkınca, sarkık yüzünde kanla çizilmiş bir kafes izi kaldı. Yumuşakça pelerinin kenarıyla izleri sildi. Eğilip, hala hareket etmeyen dudaklarına öpücük kondurdu, aralarında ne rüya ne de duvak vardı. Çevresinde yelkenlerin ve savaşın gürültüsü devam ettiğini belli belirsiz fark ediyordu. Umursamıyordu. Hayatı burada sona ermişti. Alnındaki çizgileri parmaklarıyla izledi, parmaklarının altında ince işlenmiş bir zincir gibi pürüzlü cildi hissetti. "Reyn," dedi sessizce. "Ah, benim Reyn'im."

Gözleri aralandı. Bakır rengi parladı. O, donakalmış bir şekilde, onun iki kez göz kırpmasını ve sonra gözlerini açmasını izledi. O, ona doğru gözlerini kısarak baktı. Acıyla bir nefes aldı, sağ eli sol kolundaki ıslak koluna gitti. "Yaralandım," dedi sersemlemiş bir şekilde.

Ona daha da yaklaştı. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Kendi sözlerini zar zor duyabiliyordu. "Reyn. Kıpırdama. Kanaman çok fazla. Seni muayene edeyim." Kendinde olmayan bir beceriyle, gömleğini çıkarmaya başladı. Umut etmeye cesaret edemiyordu, hiçbir şey ummuyordu, hayır, dua etmeye bile cesaret edemiyordu, onun yaşayacağına, onu seveceğine dair. Böyle umutlar çok büyüktü. Titreyen elleri düğmeleri açamıyordu.

Gömleği yırttı ve içindeki yıkımı görmeyi bekleyerek genişçe açtı. "Sen sağ salımsın!" diye bağırdı. "Sa'ya şükürler olsun!" Düzgün bronz göğsünü merakla okşadı. Elinin altında pullar dalgalandı ve soluk kış güneşinde parladı.

"Malta?" Gözlerini kısarak, sonunda üzerinde diz çökmüş olanı görebilmiş gibi baktı. Kanlı sağ eliyle iki elini tuttu ve gözleri alına sabitlenmiş halde

gözlerini onun alnına dikti. Gözleri büyüdü ve ellerini bıraktı. Utanç ve acı Malta'yı yakıp kavurdu, ama o adamdan gözlerini ayırmadı. Sanki dürtüsüne karşı koyamıyormuş gibi, adam elini kaldırdı. Ama Malta'nın umduğu gibi yanağına dokunmadı. Bunun yerine, parmakları doğrudan şişkin yara izine gitti ve saçlarının arasından izini takip etti. Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Taç giymiş," diye mırıldandı. "Ama bu nasıl olabilir? Eski duvar halılarındaki eski Elderling kraliçesi gibi taç giymiş. Yara izleri kırmızı renkte belirmeye başladı. Ah, güzelliğim, leydim, kraliçem, Tintaglia haklıymış. Bizim yapacağımız çocukların annesi olmaya layık tek kişi sensin."

Sözleri anlamsızdı, ama umursamadı. Yüzünde kabullenme ve hayranlık vardı. Gözleri, hayranlık ve zevkle yüzünde dolaşıp duruyordu. "Kaşların da, dudakların da. Pullar çıkmaya başladı. Beni kaldır," diye emretti. "Seni tamamen görmeliyim. Bunun gerçek olduğunu anlamak için sana sarılmalıyım. Çok uzaklardan geldim ve seni çok sık rüyamda gördüm."

"Yaralanmışsın," diye itiraz etti kadın. "Çok kan var, Reyn..."

"Benimkisi çok değil, sanırım." Elini başının yanına götürdü. "Sersemlemiştim. Ve sol koluma bir kılıç darbesi aldım. Ancak, bunun dışında..." Yavaşça hareket ederek inledi. "Sadece her yerim acıyor."

Ayaklarını kaldırdı, dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça ayağa kalkmayı başardı. Kız da onunla birlikte ayağa kalktı ve onu destekledi. Elini gözlerine götürdü. "Peçem!" diye bağırdı aniden. Sonra kızın yüzüne baktı. Bir erkeğin yüzünde bu kadar sevinç parlayabileceğini hiç düşünmemişti. "O zaman benimle evlenecek misin?" diye sordu sevinçle ve inanamadan.

"Beni olduğum gibi kabul edersen." Dik durdu, gerçeği seçti. Başkaları daha sonra gelini hakkında ne fısıldayacaklarını bilmeden, onun bu işe körü körüne atılmasını engelleyemezdi. "Reyn, benim hakkımda bilmen gereken çok şey var."

O anda, Vivacia teslim olmakla ilgili bir şeyler bağırdı. Bir saniye sonra, şiddetli bir darbe ikisini de tekrar güverteye fırlattı. Reyn acı içinde bağırdı, ama kendini korumak için onun üzerine yuvarlandı. Reyn onu kollarının arasına alırken gemi altlarında titredi. Yanına uzandı, sağlam koluyla onu sıkıca tutarak ikisini de dünyanın darbelere karşı korudu. Denizciler gürültü yaparken ve yeni bir savaş gürültüsü yükselirken,

kızın kulağına bağırdı: "Tek bilmem gereken şey, şu anda senin yanımda olduğun."

Wintrow emir vermeyi biliyordu. Her şeyin ortasında, Althea diğerleriyle birlikte onun emirlerini yerine getirmeye çalışırken, bu emirlerin mantığını anladı. Başka bir şey daha gördü, onun güverteyi yönetme şeklini onaylayıp onaylamamasından daha önemli bir şey. Mürettebat ona güveniyordu. İkinci kaptan Jola, onun yetkinliğini veya Kennit'in yerine geçme yetkisini sorgulamadı. Etta da öyle. Vivacia kendini çekincesizce onun ellerine teslim etti. Althea, Vivacia ve Wintrow arasındaki alışverişin farkındaydı ve kıskançlık duyuyordu. Su gibi akıcıydı, onun yanından akıp gidiyordu. Doğal bir şekilde, çaba harcamadan birbirlerine cesaret ve bilgi veriyorlardı. Onu dışlamıyorlardı; sadece yetişkinlerin bir çocuğun kafasının üstünden geçen konuşmaları gibi onun yanından geçip gidiyordu.

Çocuk gibi küçük ve sıska olan rahip adayı, artık bir erkeğin sesiyle emirler yağdıran zayıf ama enerjik bir genç adam olmuştu. Alana, kendi babasının Wintrow'da bu potansiyeli görmediğini fark etti ve aniden suçluluk duydu. Eğer görseydi, Ephron Vestrit, Keffria'nın onu rahipliğe göndermesine karşı çıkardı. Kendi babası bile onu, daha genç ve cesur oğlu Selden reşit olana kadar bir nevi yer tutucu olarak kullanmak niyetindeydi. Bunu sadece Kennit görmüş ve onda bu özelliği beslemişti. Tecavüzcü Kennit, bir şekilde Wintrow'un neredeyse taptığı bir lider ve onun bu güvertede yerini alıp komuta etmesini sağlayan akıl hocası olmuştu.

Düşünceler, yelkenleri iten rüzgâr kadar hızlı bir şekilde kafasında dolaşıyor, çıplak ayakla Vivacia'nın güvertesinde koşan denizciler gibi duygularını ezip geçiyordu. Öfkeli gücünü bir halata çekmeye verdi. Kennit'ten nefret ediyordu. Onu öldürmek istediğinden daha çok, onu ifşa etmek istiyordu. Onun, kendisinin onurunu ve mahremiyetini bedeninden kopardığı gibi, takipçilerinin sevgisini ve sadakatini ondan koparmak istiyordu. Ona, onun kendisine yaptığını yapmak istiyordu: Ondan asla geri alamayacağı bir şeyi almak. Onu mantığa sığmayacak bir şekilde sakat bırakmak. Yeğeni ve gemisini incitmek istemiyordu. Ama ikisini ne kadar sevse de, Kennit'in kendisine yaptıklarından vazgeçemezdi.

Brashen'in hayatta olduğunu öğrendiğinden beri acısı daha da artmıştı. Paragon'un güvertesinde onu her gördüğünde, sevinçle dolan kalbi korkuyla lekeleniyordu. Ona söyleme düşüncesi, yeniden bir araya gelme heyecanını gölgeliyordu.

Brashen bile bunun tamamını anlayabilir miydi? En çok neyden korktuğunu bilmiyordu: Kennit'in ondan çalmış gibi öfkeleneneğinden, onu kirliymiş gibi reddedeceğinden ya da bunun geçici bir kötü deneyim olarak görmezden geleceğinden. Onun nasıl tepki vereceğini bilmediği için, birdenbire onu hiç tanımadığından korktu. Brashen ile arasındaki açık sevgi ve güven, bir bakıma hala yeni ve tazeydi. Bu gerçeğin ağırlığını kaldırabilir miydi? Kennit'in bunu da yok edip etmediğini merak ederken öfkesi içinde kaynıyordu.

Artık düşünmeye zaman yoktu. Jamaillian gemisinin yanındaydılar. Althea, geminin bir şeye çarptığını duydu. Muhtemelen Paragon, diye düşündü aniden acı içinde. Zavallı çılgın gemisi, Kennit uğruna bu savaşa atılmıştı. Jamaillian gemisi gittikçe büyüdü, yaklaştı ve...

"Sıkı tutun!" Birisi bağırdı.

Bir saniye sonra bunun bir uyarı olduğunu anladı, ama o sırada güvertede kayıyordu. Yuvarlanıp kayarken öfke onu sardı. Wintrow gemisini nasıl böyle tehlikeye atabilirdi? Sonra, büyücü ağacına değen vücudu aracılığıyla geminin bu kovalamaca ve yakalamaya ne kadar kararlı olduğunu hissetti. Vivacia tehlikeyi seçmişti. Wintrow onu en aza indirmek için elinden geleni yapmıştı. Althea güvertedeki cesetlerden birine çarptı. Titreyerek ayağa kalktı. Jamaillian gemisinin yanı iskele kadar yakındı. Etta'nın elinde bir kılıçla güverteden güverteye atladığını gördü. Wintrow öncü mü olmuştu? Onu hiçbir yerde göremiyordu. Ölü adamın hala elinde tuttuğu kılıcı kapmak için uzandı.

Bir saniye sonra, ayakları Jamaillia gemisinin güvertesine çarptı. Etrafında kavga vardı, çok yoğun, ne olup bittiğini anlayamıyordu. Yeğeni neredeydi? Jamaillia'lı bir denizci, sallanan kılıcına doğru atıldı. Althea, onu öldürmek için yaptığı ilk iki hamleyi beceriksizce savuşturdu. Sonra, bir yerden başka bir kılıç ortaya çıktı ve adamın göğsünü kesti. Adam bir çığlık atarak döndü ve sendeleyerek uzaklaştı.

Jek aniden omzuna geldi, her tehlikede yaptığı gibi deli gibi sırıtıyordu. "Satrap'ı kurtarırsam benimle evlenir mi sence? Satrap'ın karısı olmak isterdim, ya da her ne deniyorsa."

Althea cevap veremeden, güverte altında bir şey sallandı ve savaşçılar sendeledi. Althea Jek'e yapıştı. "O neydi?" diye sordu, Jamaillian filosunun kilitli gemilere mancınıklarını mı kullandığını merak ederek. Cevabı, Jamaillian denizcilerinden gelen çılgın bir bağırışla geldi. "Kaptan, kaptan, lanet olası yılan dümenimizi kopardı. Su almaya başladık!"

"En iyisi, almamız gereken şeyi alıp bu gemiden çıkalım," dedi Jek neşeyle. Savaşa daldı, belirli bir rakip seçmeden, karmaşada kendine yol açtı. Althea onun peşinden gitti, adamları uzak tutmaktan başka bir şey yapmadı. "Etta'yı gördüm sanırım – ah, işte buradalar!" diye bağırdı Jek. Sonra, "Sa'nın nefesi ve El'in cesareti!" diye küfretti. "İkisi de yerde ve kanlar içinde!"

Jamaillian kaptanı adamlarına sorgusuz sualsiz itaat etmelerini öğretmişti. Bu, sana karşı kullanılana kadar hayranlık uyandıran bir şeydi. Kennit'e yaklaşırken gözlerinde tam bir itaat vardı. Kaptanlarının emriyle tereddüt etmeden ikisini de öldüreceklerdi. Açıkçası Satrap ya onların kontrolünde olmalı ya da ölmeliydi. Kennit'in Cosgo'nun değerine ilişkin tahmini yükseldi. Onu hayatta tutacak ve kontrolü altında tutacaktı. Açıkçası, Jamaillians için en büyük tehdit olduğu ve dolayısıyla en değerli olduğu yer orasıydı. Yılan saldırısından kurtulmuş ve onu yakalamak için her şeyi riske atmışlardı. Kennit onu geri götürecek ve sonra onlar hayal bile edemeyecekleri bir bedel ödeyeceklerdi. Vivacia yanındaydı; Etta ve Wintrow gelene kadar onları birkaç dakika oyalaması yeterliydi.

"Arkamda dur!" diye emretti Satrap'a ve onu sertçe geri itti. Kennit, devrilmemek için elini geminin gövdesine dayadı. Vücudu, korkmuş Magnadon'u koruyordu. Serbest eliyle pelerinini yırttı. Yaklaşan adamlar durmadı. İlk adamın hamlesini, kılıcı yaklaşırken pelerinini kılıcın etrafına sararak ve kenara iterek engelledi. Pelerinini sahibinin elinden kopararak almaya çalıştı, ancak pelerin ağır katlarından kayarak elinden kaydı.

İkinci adam iri yarı, kılıç ustasından çok demirciye benzeyen biriydi. İncelik ya da gösteriş olmadan, öne adım attı ve ağır kılıcını Kennit'in ve Satrap'ın içinden geçirdi. Kılıç ikisini birbirine yapıştırdı. "İkisini de vurdum!" diye haykırdı memnuniyetle. Kennit, katilin çizgili gömleğinin yağla lekелendiğini fark etti. Adam kılıcı

çıkardı ve gemiye çıkanlara döndü. Kennit ve Satrap birlikte yere düştüler.

Düşerken bile Kennit buna inanamıyordu. Bu olamazdı, ona olamazdı. Köşeye sıkışmış bir tavşan gibi tiz bir çığlık hemen arkasından yükseldi. Çığlık aşağıya doğru yayıldı ve acıya dönüştü. İçinde patladı ve tüm vücuduna yayıldı. Acı beyazdı, dayanılmaz derecede beyazdı ve o kadar şiddetliydi ki çığlık atmaya gerek yoktu. Uzun bir süre sonra güverte düşüşünü durdurdu. Her iki eli de karnını sıkıca kavradı. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Bir an sonra, ağzında kendi kanının tuzlu ve tatlı tadını aldı. Daha önce de kan tadı almıştı; Igrot ona tokat atmayı çok severdi. Ağzındaki kan tadı, her zaman daha şiddetli acının habercisiydi.

"Paragon," diye nefes nefese bağırdı, acı dayanılmaz hale geldiğinde her zaman yaptığı gibi. "Yaralandım, gemi. Yaralandım."

"Nefes almaya devam et, Kennit." Bileğinden gelen minik ses acil, neredeyse panik içindeydi. "Dayan. Neredeyse geldiler. Nefes almaya devam et."

Aptal tılsım. Nefes alıyordu. Almıyor muydu? Mutsuz bir şekilde gözlerini aşağıya çevirdi. Her ağır nefes alışında dudaklarından kan sırıyordu. Güzel beyaz gömleği mahvolmuştu. Etta ona yenisini yapardı. Kanın tadını alıyordu, kokusunu alıyordu. Paragon neredeydi? Neden bu acıyı almıyordu? Gemisinin eski dilinde onu çağırmaya çalıştı. "Kıpırdama, evlat," diye fısıldadı kendine, Paragon'un her zaman yaptığı gibi. "Kıpırdama. Ben alırım. Hepsini bana ver. Sen sadece kendine bak."

"O yaşıyor!" diye bağırdı biri. Kurtuluş için dua ederek konuşana doğru gözlerini çevirdi. Ama ona bakan yüz Jamaillian'dı. "Seni aptal, Flad! Onu öldürmedin bile." Bu adam, ince bıçağını Kennit'in göğsüne saplayıp çıkardı. "Bu sefer öldürdüm!" Sesindeki tatmin duygusu Kennit'i karanlığa doğru takip etti.

Çok geç kalmışlardı. Wintrow acı içinde bağırarak, kaptanını öldüren adamı öldürdü. Hiç düşünmeden, pişmanlık duymadan yaptı. Vivacia'dan onu takip eden mürettebat, kalabalık güvertede onlara yer açtı. Etta, Wintrow'u geçerek Kennit'in yanına diz çöktü. Yüzüne, göğsüne dokundu. "Nefes alıyor, nefes alıyor!"

kırık bir sevinçle haykırdı. "Yardım et, Wintrow, yardım et! Onu Vivacia'ya geri götürmeliyiz! Hâlâ kurtarabiliriz."

Etta, Kennit'in diğer tarafına geçti ve ona sürekli fısıldayarak şarkı söyledi. Etta Kennit'in diğer tarafına geçti ve ona sürekli şarkı söylüyordu. Onu kaldırırken acıdan bağırması, Wintrow'a onun neredeyse öldüğünü kanıtladı. Acele etmeleri gerekiyordu. Jamaillians geri püskürtülmüştü, ama uzun sürmeyecekti.

Satrap, Kennit'in altındaydı. Onu kaldırdıklarında, Satrap spazmlar geçirerek canlandı, çılgık atarak kendini top gibi yuvarladı. "Hayır, hayır, hayır, beni öldürmeyin, beni öldürmeyin!" diye mırıldandı. Hacimli kırmızı pelerinle, battaniyenin altında saklanan bir çocuk gibi görünüyordu.

"Ne baş belası," diye mırıldandı Wintrow, sonra dilini ısırды, böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Kennit'le birlikte gemiye dönmeye başladıklarında, mürettebatına bağırdı, "Biri Satrap'ı getirsin."

Jek, grubun kenarından onun yanından geçerek koştu. Eğilerek Satrap'ı kollarının arasına aldı, sonra omzuna attı. "Gidelim!" diye bağırdı, Satrap'ın çılgınlıklarını duymazdan geldi. Yanındaki Althea, yaklaşan Jamaillian savaşçıları kılıcıyla tehdit ederek Jek'in arkasını koruyordu. Wintrow, onun karanlık ve öfkeli gözlerinden bir parıltı yakaladı. Umursamamaya çalıştı. Kennit'i kendi güvertesine geri götürmesi gerekiyordu. Kennit'in ona yaptıklarına rağmen, Kennit ile arasında hala bir bağ olduğunu anlamasını diledi. Keşke kendisi de bunu anlayabilseydi. Yarı koşarak güverteyi geçtiler. Kennit'in bacağı ve çivisi arkalarında sürüklenerek kan izleri bırakıyordu. Birisi, korkuluklardan atlarken bacaklarını yakaladı ve onlara yardım etti. Althea ve diğerleri Vivacia'nın güvertesine ulaşır ulaşmaz Jola'ya "Yelken aç!" diye bağırdı. Satrap'ı ya da en azından cesedini geri almak isteyen Jamaillians'lara saldırmak için döndüler. Gemiler birbirinden uzaklaşmaya başladı. Bir Jamaillialı öfkeyle atladı ve genişleyen boşluğa düştü. Gemileri artık sallanıyordu. Yılanın dümenlerine yaptığı şey, ambarlarını suyla dolduruyordu.

Aynı yılan, gemilerini indirmek için uğraştıkları teknenin hemen altında durmuş, gemilerini hevesle izliyordu. Wintrow gözlerini ondan ayırdı.

"Wintrow! Kennit'i getir!" diye bağırdı Vivacia. Sonra daha da yüksek sesle, "Paragon, Paragon, onu yakaladık! Kennit burada!"

Wintrow, Etta ile bakiştılar. Korsan sessizce aralarında asılı kalmıştı. Göğsünden akan kan güverteye damlıyordu. Etta'nın gözleri kocaman ve kararmıştı. "Baş güverteye," dedi Wintrow sessizce. Sonra mürettebata bağırdı, "Jamaillian gemisinden uzaklaşın. Batıyor. Jola! Filo bizi kuşatmadan uzaklaşalım."

"Bunun için biraz geç kaldık!" Jek neşeyle bağırdı ve Satrap'ı Vivacia'nın güvertesine attı. Althea, düşmemesi için kolunu tuttu. Jek, öfkeyle nefes nefese kalırken, gömleğini tutup yırttı. Karnından yavaşça kan akan koyu renkli yarayı inceledi. "Önemli bir yere isabet etmedi sanırım. Kennit senin yerine öldü. Aşağı in ve biri sana bakana kadar uzan." Althea, gömleğinin bir parçasını koparıp ona uzattı. "Al. Buraya bastır. Kan akmasını yavaşlatır."

Satrap, eline tutuşturduğu paçavraya baktı. Sonra yarasına baktı. Paçavrayı sinirli bir şekilde düşürdü ve ayakları üzerinde sendeledi. Althea onu sıkıca tutarken, Jek başını sallayarak diğer kolunu tuttu. Althea'ya gözlerini devirdi.

Althea, Wintrow'un arkasından bakakaldı. Kennit, yeğeninin omuzlarına kolunu dolamış, Wintrow da beline sarılmış, onu sürükleyerek götürüyorlardı. Althea dişlerini sıktı. O adam ona tecavüz etmişti, ama Wintrow yine de onun için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Satrap derin bir nefes aldı. Sonra, bir çocuk "Anne!" diye ağlar gibi "Malta!" diye haykırdı. "Kanıyorum. Ölüyorum. Neredesin?"

İyi bir soru, diye düşündü Althea. Küçük yeğeni neredeydi? Güverteyi taradı. Gözleri şaşkınlıkla durdu. Malta ve Reyn, yaralı bir korsanı aşağıya taşımak için birlikte çalışıyorlardı. Reyn'in sol kolu kalın beyaz bir bandajla sarılmıştı. Başı açık ve Malta'nın başı da örtülü değildi. Güneş ışığında, yara izi kırmızı renkte parlıyordu. Althea, onun dönüp Reyn'e kısa bir şey söylediğini gördü. Reyn tereddüt etmeden ona başını salladı. Kolunu

yardım ettikleri adamın etrafına doladı ve onu aşağıya indirirken Malta Satrap'a doğru aceleyle yürüdü. Ama ilk sözlerini Althea'ya söyledi.

"Reyn beni güzel buluyor. İnanabiliyor musun? Ellerim hakkında ne dediğini biliyor musun? Muhtemelen dirseklerime kadar kalın pullarla kaplanacakmış. Ölü deriyi ovalarsam, kırmızı pulların ortaya çıkacağını söylüyor. Beni güzel buluyor." Yeğenin gözleri Althea'ya sözleri sıralarken sevinçle parlıyordu. Ve sevinçten daha fazlası mı? Althea inanamadan öne eğildi. Reyn haklıydı. Malta'nın gözlerinde artık Rain Wild'ın ışıltısı vardı. Althea şok içinde elini ağzına kapattı.

Malta farkında değil gibiydi. Kolunu Satrap'ın omzuna doladı, yüzü birden endişeli bir ifadeye büründü. "Yaralanmışsın!" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Sadece... Oh, hayır, hadi gel, aşağı inelim de bakalım ne olmuş. Reyn! Reyn, sana ihtiyacım var!" Malta, Jamaillia'nın Satrap'ını ikna ederek ve ikna ederek uzaklaştırdı.

Althea, maskesiz Rain Wilder'ın yeğenin emirlerine uymak için aceleyle uzaklaşmasını izlemekten vazgeçti. Jek'i bakışlarından uzaklaştırdı. "Hadi," dedi. Kennit'in kan izlerini takip ederek ön güverteye doğru koştular. Kan damlaları ve birikintileri ona tuhaf geldi. Sonra anladı. Büyülü ağaç onu reddediyordu. Kennit'in kanı, bugün dökülen diğer kanlar gibi, üzerinde kalmıştı. Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştı. Vivacia ölen korsanı reddediyor muydu? Aniden umutlandı.

Bir saniye sonra, büyük bir sıçrama onu ıslatınca umudu yerini dehşete bıraktı. "Ucuz atlattık!" diye bağırdı Jek. Bir sonraki balast taşı Vivacia'nın gövdesine çarptı. Sert ahşap çarpmanın etkisiyle çınladı ve gemi sarsıldı. Althea, çevrelerindeki gemilerin oluşturduğu çemberde bir boşluk ararken çılgınca döndü. Hiçbir boşluk yoktu. *Marietta* ve *Motley* de kurtulmaya çalışsalar da kapana kısılmışlardı. Paragon, Jamaillian gemisinin pruvasının etrafında dolanıp tam görüş alanına girerken, başka bir mancınık devasa bir taşı onlara doğru fırlattı.

"Etta, Etta." Nefes nefese fısıldadığı sözler zar zor kulağına ulaştı.

"Evet, canım, buradayım, sus, sus." Bir başka sıçrama gemiyi salladı. "Seni Vivacia'ya götüreceğiz. Her şey yoluna girecek." Kennit'i ileriye doğru sürüklerken onu daha sıkı tuttu. Nazik davranmak istiyordu, ama onu ön güverteye çıkarmak için

onu ön güverteye götürmesi gerekiyordu. Vivacia ona güç verebilirdi; Wintrow'un yüzündeki umutsuzluğa rağmen bunu biliyordu. Kennit iyi olacaktı, iyi olmak zorundaydı. Onu kaybetme tehlikesi, zihninden ve kalbinden tüm şüpheleri silip süpürdü. Başkalarına ne yaptığı ne önemi vardı ki? O onu sevmiştir, hiç kimsenin sevmediği kadar sevmiştir.

"İyi olmayacağım, sevgilim." Başı göğsüne doğru eğilmiş, parlak siyah bukleleri yüzünü örtüyordu. Hafifçe öksürdü. Kan fişkırdı. Konuşacak gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. Nefes nefese fısıldayan sesi çaresiz ve acıltı. "Aşkım. Bileğimdeki büyücü ağacı tılsımını al. Oğlumuza verene kadar hep tak. Paragon'a. Ona Paragon adını vereceksin, değil mi? Tılsımı takacak mısın?"

"Elbette, elbette, ama ölmeyeceksin. Sus. Gücünü sakla. Merdiven burada, son zor kısım bu, aşkım. Nefes almaya devam et. Vivacia! Vivacia, geldi, yardım et, yardım et!"

Mürettebat ve Wintrow onu ön güverteye çekerken çok sert görünüyorlardı. Etta merdivenden atladı ve onların önüne koştu. Pelerini yırtıp güverteye serdi. "Buraya," diye bağırdı onlara. "Onu buraya yatırın."

"Hayır!" Vivacia gürledi. Figür başı, gerçek bir insanın dönebileceğinden daha fazla, olabildiğince döndü. Kennit'e kollarını uzattı.

"Ona yardım edebilirsin," Etta onu sakinleştirmeye çalıştı. "O ölmeyecek."

Vivacia sorusuna cevap vermedi. Yeşil gözleri, Etta'nın bakışlarıyla buluştuğunda okyanus kadar derindi. Bakışlarında okyanusun kaçınılmazlığı vardı. "Onu bana ver," diye tekrar sessizce söyledi.

Etta'nın kalbinde söylenmemiş bir çığlık yankılandı. Ciğerlerine hava girmiyordu. Bütün vücudu garip bir şekilde karıncalandı, sonra uyuştı. "Onu ona ver," diye kabul etti. Ağzının hareket ettiğini hissetmiyordu, ama sözleri duyuyordu. Wintrow ve Jola, Kennit'in vücudunu kaldırarak Vivacia'ya uzattılar. Etta, gemi onu kucaklayan kollarına alırken Kennit'in elini sıkıca tuttu. Vivacia onu alırken, "Ah, aşkım," diye yas tuttu. Sonra baş figürü arkasını döndü ve Etta, sarkan elini bırakmak zorunda kaldı.

Vivacia, Kennit'in hareketsiz bedenini göğsüne kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. Büyük başı onun üzerine eğildi. Bir yaşam gemisi ağlayabilir miydi? Sonra başını kaldırdı ve siyah saçlarını geriye attı. Başka bir kaya geminin pruvasına çarptı. Tüm gemi çarpmanın etkisiyle cınladı.

"Paragon!" diye bağırdı. "Çabuk, çabuk. Kennit senin. Gel ve onu al!"

"Hayır!" Etta anlamadan ağladı. "Onu düşmanına mı vereceksin? Hayır, hayır, onu bana geri ver!"

"Sessiz ol. Böyle olması gerekiyor," dedi Vivacia nazik ama kararlı bir sesle. "Paragon onun düşmanı değil. Onu ailesine geri veriyorum, Etta." Nazikçe ekledi, "Sen de onunla gitmelisin."

Paragon gittikçe yaklaşıyordu. Elleri kör bir şekilde Vivacia'yı arıyordu. "Buradayım, buradayım," diye seslendi Vivacia, onu kendine doğru yönlendirerek. İki gemiyi, üstelik taş yağmuru altında, burun buruna getirmek delice bir manevraydı. Bu taşlardan biri geminin üzerine düştü ve sıçrayan su ikisini de ıslattı. Onlar bunu umursamadılar. Paragon'un elleri aniden Vivacia'yı kavradı ve onun kollarındaki Kennit'e doğru uzandı. Uzun bir an, iki yaşam gemisi, aralarında korsanla, garip bir kucaklaşmada sallandı. Sonra Vivacia, sessizce Kennit'in gevşek bedenini Paragon'un bekleyen kollarına bıraktı.

Etta, korkulukta durmuş, geminin genç yüzündeki değişimi izliyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, belki de titremesini engellemek için. Sonra Kennit'in bedenini kaldırdı.

Paragon'un soluk mavi gözleri sonunda açıldı. Korsanların yüzüne uzun uzun baktı, yılların açlığıyla. Sonra yavaşça onu kendine çekti. Kennit, gemi başındaki heykelin kollarında neredeyse bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Dudakları kıpırdadı ama Etta hiçbir şey duymadı. Kennit'in yaralarından akan kan, Paragon'un tahtasına değdiği anda hızla kayboldu, hemen emildi ve hiçbir iz bırakmadı. Sonra Kennit'in üzerine eğildi ve başının üstüne inanılmaz bir şefkatle öptü. Sonunda Paragon başını kaldırdı. Kennit'in gözleriyle ona baktı ve gülümsedi, dayanılmaz derecede hüznü ama aynı zamanda huzur ve bütünlük içeren bir gülümseme.

Paragon'un güvertesinde yaşlı bir kadın Kennit'in bedenine doğru uzandı. Yüzünden gözyaşları akıyordu ve sesli ama sözsüz bir şekilde ağlıyordu, korkunç bir

çığlık çığlığa ağlıyordu. Arkasında, uzun boylu, koyu saçlı bir adam kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş duruyordu. Çenesi sıkı, gözleri kısılmıştı, ama müdahale etmeye çalışmıyordu. Hatta bir adım öne çıkıp, Paragon'un Kennit'in bedenini kadının uzanmış kollarına bırakırken onu desteklemeye yardım etti. Onu nazikçe yaşam gemisinin güvertesine uzattılar.

"Şimdi sen," dedi Vivacia aniden. Etta'ya uzandı ve yaşam gemisinin içine adım attı.

Karanlığın içinde bir yerlerde biri davul çalıyordu. Düzensiz bir ritimdi, yüksek-alçak, yüksek-alçak, yavaşlayarak, yavaşlayarak, kaçınılmaz bir şekilde sükûnete doğru. Başka sesler de vardı, bağırışlar ve öfkeli çığlıklar, ama artık önemi yoktu. Kulağına daha yakın, tanıdık sesler konuşuyordu. Wintrow ona ve başka birine mırıldanıyordu, "Lanet olsun, üzgünüm, üzgünüm, Kennit. Dikkatli ol, yapamaz mısın, ben kaldırırken bacağına destekle..."

Onun diğer tarafında Etta konuşuyordu. "... Sus. Gücünü sakla. Merdiven burada, son zor kısım bu, aşkım. Nefes almaya devam et..." İstersen onları görmezden gelebilirdi. Onları görmezden gelirse, neye odaklanabilirdi? Şu anda önemli olan neydi?

Vivacia'nın onu tuttuğunu hissetti. Evet, bu en iyisi olacaktı, en kolay olacaktı. Rahatladı ve kendini bırakmaya çalıştı. Hayatının vücudundan akıp gittiğini hissetti ve havada asılı kalarak ölmeyi bekledi. Ama kadın onu tuttu, ellerinde su gibi avuçlayarak onu almayı reddetti. "Bekle," diye fısıldadı. "Dayan, sadece bir iki dakika daha. Eve gitmelisin, Kennit. Sen benim değilsin. Hiçbir zaman benim olmadın ve bunu hep biliyorduk. Tekrar bir olmalısın. Bekle. Biraz daha bekle. Bekle." Sonra yüksek sesle bağırdı, "Paragon. Acele et, acele et. Kennit senin. Gel ve onu al!"

Paragon mu? Korku onu sardı. Paragon onu kaybetmişti, artık ocuk hayaletinden farksızdı. Onu öldürmüştü. Kendi gemisi onu asla geri alamazdı. Asla eve gidemezdi. Paragon onu fırlatıp atacak, tıpkı onun yaptığı gibi denizin dibine batmasına izin verecekti...

Onu kabul eden büyük ellerin dokunuşunu biliyordu. Ağlayacaktı, ama gözyaşı kalmamıştı. Ağzını hareket ettirmeye çalıştı, ne kadar üzgün olduğunu yüksek sesle söylemek istedi. "Sakin ol," dedi biri teselli edici bir şekilde. Paragon mu? Babası mı? Onu seven biri, "Korkma. Artık ben yanıdayım. Seni bırakmayacağım. Artık canın yanmayacak," dedi. Sonra

onu yargılamadan affeden öpücüğü hissetti. "Geri dön bana," dedi. "Eve gel." Karanlık artık siyah değildi. Gümüş rengi aldı ve Paragon onu kucaklayıp eve götürdüğünde beyaz bir ışık içinde kayboldu.

35

ZOR KARARLAR

"Aşağı gel de bandajlayayım," diye ısrar etti Malta. "Lordum, kendinizi tehlikeye atmamalısınız." Arkalarında suya bir taş düştüğünde irkildi. Arkasına baktı ve Reyn de onun bakışını takip etti. Nişan alma yetenekleri gittikçe geliyordu. Jamaillian gemileri yaklaşıyordu.

"Hayır. Henüz değil." Satrap, korkuluğa yapışıp aşağıya bakarak sevinçle gülümsedi. Malta, onun yanında kılıcının yarasına bir bez bastırıyordu. Satrap, yarasına dokunmayı reddediyordu. Bu görevi sadece Malta yapabiliirdi, ama Reyn kıskançlık duymayı reddediyordu. Satrap, sanki Malta onun dünyasını tutan çapa gibi ona yapışmıştı, ama ona bağımlı olduğunu kabul etmiyordu. Adamın, Malta'nın ona karşı gösterdiği tatlılığın sahte olduğunu fark edememesi onu şaşırtıyordu. Satrap aniden öne eğildi ve ellerini ağzına götürerek, batmakta olan Jamaillia gemisindeki adamlara sevinçli memnuniyetini duyurmak için bağırdı.

"Hoşça kal, Lord Criath. Şimdi beyaz yılanıma iyi öğütler ver. Jamaillia Şehrindeki ailenin, merhamet için attığın cesur haykırıışlarını duyacağından emin ol. Ne, Ferdio? Yüzme bilmiyor musun? Endişelenme. Suyun içinde uzun süre kalmayacaksın ve yılanın karnında yüzmene gerek yok. Seni işaretliyorum, Lord Kreio. Oğullarınız miraslarını asla göremeyecekler. Her şeylerini kaybedecekler, sadece Bingtown'da size verdiğim toprakları değil, Jamaillia'daki mülklerinizi de. Ve sen, Broadhill'li Peaton, en iyi sigara arkadaşım! Ormanların ve bahçelerin senin anısına dumanlar içinde kalacak! Ah, asil Vesset, yüzünü ellerinle mi kapatacaksın? Korkma, seni unutmayacağız! Bir kızın var, değil mi?

Asil komplocular ona baktılar. Bazıları yalvardı, bazıları hareketsizce durdu, bazıları ise ona hakaretler yağdırdı. Hepsi aynı sonla karşılaşacaktı. Geminin botlarına binmeyi reddettiklerinde

, mürettebat onları terk etmişti. Geminin botlarına olan güvensizlikleri haklı çıkmıştı. Artık yüzen enkazlardı. Reyn tek bir denizcinin bile hayatta kaldığını görmemişti.

Bu, Yağmur Wilder için çok fazlaydı. "Ölenlerle alay ediyorsun," diye Satrap'ı azarladı.

"Ben hainlerle alay ediyorum!" Satrap onu acımasızca düzeltti. "Ve intikamım çok acı olacak!" diye bağırdı su üzerinden. Gözleri, batan geminin güvertesinde çaresizce duran Jamaillian soylularını hevesle saydı. Gemi çoktan suya batmıştı. Adlarını mırıldanarak, daha sonra ailelerine intikam almak için ezberlemeye çalışıyordu. Reyn, Malta ile inanamayan bir bakışlaştı. Bu vahşi, acımasız çocuk, tüm Jamaillia'nın Lord High Magnadon Satrap'ı mıydı? Cosgo tekrar ağlayarak ağzını açtı, "Oh, yılan, gitme, burada bir şefkat var - Ah!"

Aniden nefesini keserek yarasına eğildi.

Malta, yarasına bez parçesini sıkıca bastırarak, bir bebek kadar masum görünüyordu ve şöyle haykırdı: "Ah, Satrap Efendi, bağırmayı kesmelisiniz. Bakın, yine kanamanız başladı. Gelin, aşağı inmeliyiz. Onları Sa'nın adaletine bırakın."

"Yine kanıyor – ah, bu hain korkaklar daha yavaş ölmeyi hak ediyor. Kennit haklıydı. O beni kurtardı, biliyorsun." İzin almadan Reyn'in kolunu tuttu ve ona yaslanarak onu geminin evine doğru sendeleyerek götürdü. "Sonunda Kennit, benim hayatta kalmamın kendisininkinden daha önemli olduğunu anladı. Cesur ruh! O hainlere karşı geldim, ama onlar beni öldürmek için saldırdığında, cesur Kennit benim yerime öldü. Artık onurla anılacak bir isim var. Korsan Adaları Kralı Kennit."

Böylece Satrap, Kennit'in başarıları ve ünüyle kendini taçlandırmak istedi. Reyn, onun kibirli fantezisini onun için süsledi. "Şarkıcılar, senin büyük maceranı anlatan harika şarkılar yazacaklar. Cesur genç Satrap, Bingtown ve Yağmur Ormanları'na doğru yola çıktı. Sonunda, Jamaillia'nın Satrap'ının nihai önemini geç de olsa anlayan özverili korsan kral tarafından kurtarılması, böyle bir şarkı için tek uygun son. Reyn, Malta'nın gülümsememek için mücadele etmesini severek, sözleri yavaşça söyledi. Aralarında, Satrap'ın yüzü sevinçle parladı.

"Evet, evet. Mükemmel bir fikir. Ve bana ihanet edenlerin isimlerine ve Kennit'in beni korumak için emrettiği yılanlar tarafından parçalanarak nasıl öldüklerine adanmış bir kıtanın tamamı. Bu, gelecekteki hainlerin bana karşı komplo kurmadan önce bir kez daha düşünmelerini sağlayacaktır."

"Şüphesiz," diye onayladı Malta. "Ama şimdi aşağı inmemiz gerek." Kararlı bir şekilde onu yanına çekti. Endişeli gözleri Reyn'inkilerle buluştu, bu günü hayatta atlatabilecekleri korkusunu paylaşıyordu. Duyguların karanlığına rağmen, Reyn sadece yanında durarak onun hissettiklerini bu kadar iyi anlayabildiğine şükretti. Gücünü topladı ve ona sakinlik yaydı. Kaptan Kennit daha kötü durumlarda kalmıştı. Mürettebatı onları bu durumdan kurtarmanın yolunu bilirdi.

"Örtü için bir branda sererim," dedi Amber.

"Çok iyi," dedi Brashen uyuşmuş bir şekilde. Kennit'in cesedine baktı. Hepsini neredeyse öldüren korsan, güvertesinde ölmüştü. Annesi onu sallayarak sessizce ağlıyordu, dudaklarında titrek bir gülümseme vardı. Paragon, Kennit'i annesine teslim ettiğinden beri hiç kıpırdamıyordu. Brashen, cevap vermeyeceğinden korkarak ona seslenemedi. Gemide bir şeylerin olduğunu hissediyordu. Her ne ise, Paragon onu sıkı bir şekilde koruyordu. Brashen bunun ne olabileceğinden korkuyordu.

"Buradan çıkabilecek miyiz?" Clef pragmatik bir şekilde sordu.

Brashen yanındaki çocuğa baktı. "Bilmiyorum," diye kısa bir cevap verdi. "Deneyeceğiz."

Çocuk düşman gemilerini dikkatle inceledi. "Neden geri çekiliyorlar?"

"Hayat gemilerinden korkuyorlar sanırım. Kayalar iş görürken neden hayatlarını riske atsinlar ki?"

Jamaillian gemisi batıyordu. Birkaç çaresiz ruh, beyaz yılanın geminin botlarının onlara kaçış yolu sağlamayacağını gösterdiği için geminin donanımına kaçmıştı. Kennit'in diğer iki gemisi, komşu Jamaillian gemileriyle çatışmaya girmiş ve onları çevreleyen gemiler çemberinde bir boşluk açmaya çalışıyordu. Başka bir füze rahatsız edici bir şekilde yakına düştü. Paragon hafifçe sallandı. Hiç şüphe yok ki, Jamaillian gemisinden kurtulur kurtulmaz, filonun geri kalanı daha cesurca füzelerini fırlatmaya başlayacaktı.

"Beyaz yılanın o iki korsan gemisine yardım etmesini sağlayabilirsek, kaçabiliriz. Ama o zaman filodan da kaçmamız gerekir."

"Durum iyi görünmüyor," dedi Clef.

"Hayır," dedi Brashen somurtkan bir şekilde. Sonra gülümsedi. "Ama henüz ölmedik."

Garip bir kadın, Paragon'un ellerinden korkuluklara adım attı. Brashen'e bakmadı bile, sadece düşmüş korsanının yanına sessizce oturdu. Tarif edilemez bir keder, siyah gözlerini donuklaştırmıştı. Kennit'in elini kaldırıp yanağına götürdü. Anne, Kennit'in üzerinden uzanarak kırıksık elini kadının omzuna koydu. Kadınların gözleri, Kennit'in vücudunun üzerinden buluştu. Bir an için, siyah saçlı kadın Anne'nin yüzünü inceledi. Sonra sessizce konuştu.

"Onu sevdim. Onun da beni sevdiğine inanıyorum. Onun çocuğunu taşıyorum."

Kadın, Kennit'in hareketsiz yüzünden buklelerini geriye doğru düzeltti. Brashen, bir yabancıнын varlığını hissederek, onlardan uzaklaşan Vivacia'ya bakmak için gözlerini onlardan ayırdı. Wintrow ve Althea, baş güvertede birlikte durmuş, bir şey hakkında konuşuyorlardı. Brashen, onu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kendine aptal diye lanetler okurken, aniden korkuluğa atladı. Bir kadın geçebiliyorsa, diğeri de geçebilirdi. "Althea!" diye bağırdı, ama iki gemi çoktan birbirinden uzaklaşmıştı. Yine de, onun sesine dönerek, Althea hızla pruvaya doğru koştu. Onu, geminin baş figürünün omzuna atladığını görünce kalbi durdu. Vivacia'nın yüzündeki şokun sebebi belliydi. Althea'yı koşarken yakaladı.

Gemisine söylediği sözler, suyun üzerinden ona kadar net bir şekilde ulaştı. Kalbi, sözleriyle birlikte uçtu. "Lütfen, Vivacia. Bana ihtiyacın yok. Ona gitmek istiyorum."

Vivacia, Paragon'a baktı. Sonra sesi suyun üzerinden net bir şekilde duyuldu. "Paragon! Onu da sana veriyorum!"

Bir ebeveynin şakayla çocuğunu havaya kaldırması gibi, Vivacia Althea'yı yüksekçe kaldırdı, alçaltı, sonra tekrar yükseğe kaldırdı ve kör gemiye doğru uçuşmasını sağladı. Vücudu havada bir yay çizdi.

"Hayır!" Brashen korkuyla bağırdı, korkuluklara tutunarak.

"Onu yakaladım!" Paragon güven verici bir şekilde bağırdı ve sonra, mucizevi
Baş bir şekilde, onu yakaladı.
ardı

Onu yakaladı ve momentumuyla onu döndürerek havada savurdu.
Onu aniden Brashen'in uzanmış kollarına teslim etmeden önce. Kız korkuluktan
sendeledi ve onun kollarının içine kaydı. Brashen onu kendine çekip kollarına sardı.
Konuşmaya bile çalışmadı. Nefesi kalmamıştı. Paragon'a baktığında, gemi de ona
bakıyordu. Soluk mavi gözleri gülümsemeyle kırıştı. Brashen donakaldı.

"Hoş geldin, hadi buradan çıkalım!" Clef onu selamladı. "Oh, Brashen,"

Althea titreyerek göğsüne doğru söyledi. Sesi
Brashen'i şoktan uyandırdı. Yüzünü kaldırıp ona baktı ama
her zamanki gibi ona sıkıca sarıldı. Derin bir nefes aldı. "Wintrow'un planı. Eğer
kurtulabilirsek, kuzeye, Divvytown'a koşalım. O liman şu anda savunulabilir
durumda. Kuşlar Kennit'in diğer gemilerini bize yardıma getirene kadar, orada
gerektiği kadar dayanabiliriz."

Aniden sözlerini kesti. Kennit'in hareketsiz bedenine bakakaldı. Onun iki
yanında duran yaşlı kadın ve Etta, etraflarında kimse yokmuş gibi davranıyordu. "O
öldü," diye fısıldadı Brashen Althea'nın saçlarına. "Paragon'un kollarında öldü."
Althea ona hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı. Brashen onu tuttu, keşke zamanları
olsaydı diye düşündü. Ama yoktu. Etraflarını ölüm sarmıştı. "Kaçalım," diye
mırıldandı şüpheyle. "Nasıl?"

Paragon aniden konuştu. Althea'nın eğik başının üzerinden Brashen'e baktı ve
sanki tamamen yalnızlarmış gibi konuştu. "Bir zamanlar seni öldürmeyeceğime söz
vermiştim. Deliydim, bunu sen de biliyordun, ama yine de bana inandın." Gemi
etrafına bakındı, soğuk mavi gözleriyle durumlarını taradı. "Artık bütünümlü. Şimdi
ikinize yeni bir söz veriyorum. Sizi hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Onları yukarı çıkarın!"

Emir arkalarından geldi. Malta, Reyn ve Satrap oraya döndü. Kennit'in kanıyla
gömleği kırmızıya boyanmış Wintrow, batan gemideki çaresiz soyluları işaret etti.
Jola onun yanına koştu. "Tekne mi indiriyoruz?" diye sordu inanmadan.

"Hayır. Onlar için kimseyi riske atmayacağım." Jamaillia soylularına sesini yükseltti. "Size bir halat atacağız! Geçmeye cesaret edenler hayatta kalabilir. Seçim sizin. Filolarınız sizi kurtarmamız için bize zaman vermiyor. Jola, hallet." Tekrar baş güverteye doğru yürüdü.

Soylular arasında kargaşa çıktı. Alabora olan geminin yan tarafına yığıldılar. Yaşlı bir adam ellerini kaldırarak Sa'ya merhamet diledi. Daha pragmatik olan şık giyimli genç bir adam geminin diğer tarafına koştu, pelerinini sallayarak gemilere saldırıyı durdurmaları için bağırdı. Kimse onu dinlemedi. Dalgalar artık korkulukların üstüne vuruyordu. Jola bir halat hazırladı ve attı. Bütün adamlar halata atladılar ve biri hemen halata tırmanmaya çalıştı.

"Öyle değil, aptal!" diye bağırdı ikinci kaptan. "Ucunu bir şeye bağlayın ve ellerinizle tutunarak çıkın."

Ancak bazıları yaşlı adamlardı, bazıları ise boş zamanlarını geçiren beyefendilerdi. Yardım almadan tırmanabilen çok azdı. Sonunda, birkaç halat ve özenli ama hızlı bir çekmeyle onları gemiye çıkarmak mümkün oldu. Gemiye vardıklarında, giysilerinin geriye kalanları paramparça olmuştu. "Bu geminin canlı bir gemi olduğuna şükredin," dedi Jola acımasızca. "Normal ahşap gibi midye tutmazlar. Diğer gemilere göre daha yumuşak bir kış çekme yaşadınız."

Satrap'ın önünde duran, adını bildiği, birlikte yemek yediği, güvendiği bir düzine adam vardı. Malta, ona küçük bir cesaret gösterdi. Onlarla yüz yüze durdu. Bazıları onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı, ama çoğu ayaklarına ya da ufka bakıyordu. Konuştuğunda, Malta ondan duymayı beklediği son sözleri söyledi.

"Neden?" diye sordu. Her birine sırayla baktı. Hala karnına bez tutan Malta, onun hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. Yüzüne baktı ve belki de başka hiç kimsenin görmediği bir gerçeği gördü. Onların ihaneti onu incitmişti. "Beni o kadar mı nefret ettiniz ki, ihanetle ölümümü istedik?"

Lord Criath diye seslendiği adam gri gözlerini kaldırıp ona baktı. "Haline bak," diye homurdandı. "Zayıf ve aptalsın. Kendinden başka hiçbir şey düşünmüyorsun. Hazineyi yağmaladın ve şehri yıkıma uğrattın. Seni öldürmekten başka ne yapabilirdik? Sen hiçbir zaman gerçek bir Satrap olmadın."

Satrap Cosgo adamın gözlerine dik dik baktı. "Sen on beş yaşımdan beri güvenilir danışmanımsın," diye ciddiyetle karşılık verdi. "Seni dinledim,

Criath. Ferdio, sen Hazine Bakanıydın. Peaton, Kreio, siz de bana ögütler vermediniz mi? Bazı yoldaşlarımın söylediklerine rağmen, sizden her zaman ögütlerinizi dinledim, çünkü benim hakkımda iyi düşünmenizi istedim." Gözleri hepsinin üzerinde dolaştı. "Görüyorum ki bu benim hatamdı. Beni ne kadar övdüğünüzle kendimi ölçüyordum. Sizlerin bana öğrettiğiniz gibi biriyim, beyler. Ya da öyleydim." Çenesini öne çıkardı. "Gerçek erkeklerin arasında geçirdiğim zaman çok aydınlatıcı oldu. Artık sizin manipüle ettiğiniz ve ihanet ettiğiniz çocuk değilim, lordlarım. Bunu yakında göreceksiniz." Sanki yetkisi varmış gibi Jola'ya emretti: "Onları aşağıya götür. Çok rahat olmamaları lazım."

"Hayır." Wintrow geri dönmüştü. Özür dilemeden emri iptal etti. "Onları geminin gövdesine bağla, Jola. Filolarına görünür olmalarını istiyorum. Bu yerden kurtulduğumuzda üzerimize yağacak ok ve kayaları engelleyebilirler." Kız kardeşine bir bakış attı, ama kız onu zar zor tanıdı. Keder yüzüne çizgiler çizmiş, gözlerini soğutmuştu. Sesini yumuşatmaya çalıştı, ama sözleri yine de emir gibi geliyordu. "Malta, kaptanın kamarasında daha güvende olursun. Reyn, onu oraya götürür müsün? Ve tabii ki Satrap'ı da."

Batmakta olan Jamaillian gemisine son bir kez baktı. Canlı kalkan olarak bağlanmış soyluları izlemek için oyalanmadı. Bu bir savaştı, diye sertçe kendine söyledi. O, hepsini kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Soylular ölürse, bu kendi adamlarının onlara ateş açması yüzünden olacaktı. Satrap'a karşı komplo kurduklarında, ölümü göze almışlardı.

Bu, onun bundan memnun olduğu anlamına gelmezdi. Bingtown halkından, kölelerden, basit esnaflardan ve Tüccarlardan onlarca kişinin onların hırsları uğruna öldüğünü düşünerek acı bir şekilde düşündü. Komploları başarılı olsaydı, Bingtown düşecek ve sonunda Rain Wilds da düşecekti. Belki de kaçınamayacakları bir tehlikeyle karşı karşıya kalmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmelerinin zamanı gelmişti.

Paragon'un direğinin tepesinden Althea, savaşı geniş bir açıdan görebiliyordu. Brashen'e, durumdan kurtulmak için direğe tırmanacağını söylemişti. Brashen, Paragon'un mavi gözlerinin bakışlarından ve kendi sahiplenici dokunuşlarından kaçtığını bilmeden ona inanmıştı. Bu ikisi bir araya gelince Althea'yı aniden tedirginlik kaplamıştı. Brashen fark etmemişti. Semoy'u Paragon'un azalmış mürettebatını savunmaya hazırlaması için görevlendirmiş, kendisi de Paragon'un dümenine geçmişti. O kadar çok denizcinin hayatını kaybetmiş olduğunu ve

ve hayatta kalanların kaçının yaralı olduğunu görmek kalbini parçaladı. Amber'ın yanmış yüzü ve kafatası ile Clef'in hala soyulan yanıkları onu dehşete düşürdü. Onların tehlikesini paylaşmadığı için garip bir utanç duydu.

Yüksekteki konumundan, felaket ve savaş sahnesine bakıyordu. Mürettebatın yılanların hasar verdiği gemilerini terk ettiğini, diğerlerinin düşen donanımlarla ve yaralı adamlarla boğuştuğunu gördü. Ancak Jamaillian filosundan hala işlevini yerine getirebilenler savaşa devam etmeye kararlı görünüyordu. Gördüğü kadarıyla, kolay bir kaçış yolu yoktu. *Motley*, önünü kesmeye çalışan bir gemiyi rampa etmişti. Gemiler birbirine kenetlenmiş, donanımları birbirine dolanmış ve her iki güvertede kanlı bir savaş sürüyordu. Althea, kim kazanırsa kazansın, her iki geminin de kaderinin mahvolduğunu düşündü. *Marietta* kaçıp kurtulabilirdi, ama Sorcor onu *Motley'e* yardım etmek için geri tuttu. Güvertesinden oklar yağmur gibi yağarken, kendi küçük mancınığı çevreleyen gemilere taşlar fırlatarak onları geri çekmeye çalışıyordu.

Bu çok eşitsiz bir mücadeleydi ve giderek kötüleşiyordu. Vivacia ve Paragon hareket halinde olduğundan, Jamaillia gemilerinin iki yaşam gemisini tamamen kuşatmasını engelleyen tek şey, mancınıklarını etkili menzilde tutma arzusu idi. Paragon'un yanında suda süzülen beyaz yılan, bazı gemileri uzak tutarken, önceki yılan saldırılarının etkileri diğerlerini geciktiriyordu. Althea, bir geminin ana yelkeninin aniden çöktüğünü gördü ve önceki yılan tükürüklerinin sonunda yelkenleri erittiğini düşündü.

Tek umutları, çemberden çıkıp Divvytown'a kaçmaktı. Wintrow, kasabanın savunulabilir olduğunu söylemişti, ama savunulabilir demek, uzun süreli bir kuşatmaya dayanabileceği anlamına gelmiyordu. Satrap hayatta olduğu sürece Jamaillia filosunun pes etmeyeceğini düşünüyordu. Satrap öldüğünde ise tüm tanıkları ortadan kaldıracaklardı. Bütün bir korsan yerleşimini yok etmekten çekinirler miydi? Althea öyle düşünmüyordu.

Güvertede, adamlar Kennit'in cesedini taşıyorlardı. Yaşlı kadın oğlunun cesedinin peşinden gitti, ama Etta, ön güvertede kalarak, korkuluğa tutunup, baş figürünün omzunun üzerinden bakarak, etraflarındaki savaşı umursamadan durdu. Belki o da, Kennit'in daha çok baş figüründe kaldığını hissediyordu. Kennit artık Paragon'un bir parçasıydı.

Paragon'un güvertesinde ölmüştü ve gemi onu kabul etmişti. Nedenini hâlâ anlayamıyordu.

Amber aniden onun altında konuştu. "Aşağı inen daha iyi olur. Brashen bir kaya gelip seni alıp götüreceğinden emin."

Paragon, korkuluğunun bir kısmını koparan ve güvertesini çiziklere boğan sağlam bir darbe almıştı.

"Ben de aşağı çıksam iyi olur," diye devam etti Amber. "Kyle, Kennit'in cesedinin burada olması yüzünden yaygara koparıyor gibi."

"Kyle?" Althea'nın ağzından bu kelime patladı.

"Brashen sana söylemedi mi? Kennit'in annesi onu gemide getirmiş. Anlaşılan Kennit onu Key Adası'nda saklıyormuş."

"Hayır, söylemedi. Konuşacak fazla vaktimiz olmadı." Bu, hafif bir ifadeydi. Annesi mi? Key Adası mı? Althea, Amber'ı geçerek güverteye ulaşmak için direğin aşağısına kayd. Bu günü daha da karmaşık hale getirecek bir şey olamaz diye düşünmüştü. Yanılmıştı.

Keffria'nın kayıp kocası Kyle Haven, Paragon'un evinin kapısında durmuş, yolu kapatıyordu. Althea onun sesini tanıdı. "At şunu aşağıya!" diye sertçe bağırdı. "Katil! Hırsız, k-k-korkak katil!" Öfkesinden boğuk bir sesle kekeledi. "Ölmeyi hak ettin! Onu yılanlara yem yapın, tıpkı onun benim mürettebatımı yılanlara yem yaptığı gibi."

Cesedi taşıyan iki adam hoşnutsuz görünüyordu, ama Kennit'in annesi olduğu anlaşılan kadın yıkılmış gibiydi. Hâlâ ölen oğlunun elini sıkıca tutuyordu.

Althea hafifçe güverteye atladı ve aceleyle yanlarına gitti. "Bırak geçsin, Kyle. Onu eziyet etmek Kennit'in yaptıklarını değiştirmez." Bu sözleri söylerken, aniden bunların doğruluğunu anladı. Kennit'in ölü yüzüne duygusuzca baktı. Artık onun intikamının ötesindeydi ve acısını bu yaşlı kadından çıkarmayacaktı. Ancak Kyle, onun ulaşamayacağı bir yerde değildi. Bu yüzleşmeyi uzun zamandır bekliyordu. Onun kibri ve bencilliği neredeyse hayatını mahvetmişti.

Yine de, Kyle ona dönüp bakarken, nefretinin yerini dehşet aldı. Ona meydan okuduğu anda öfkeli özgüveni yok olmuştu.

Anlamadan ona bakarken elleri spazmlar halinde titriyordu. "Ne?" diye sordu şikayetkar bir sesle. "Kim?"

"Althea Vestrit," dedi sessizce. Ona baktı.

Adamın vücudu birçok dayak iziyle doluydu. Dişleri eksikti ve yüzü yara izleriyle kaplıydı. Dağınık sarı saçlarında gri çizgiler vardı. Kafasına aldığı darbeler, kafasını ve ellerini kontrol etmesini imkansız hale getirmişti. Titreyerek ve düzeltmeler yaparak, çok yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu.

Amber, Althea'nın hemen arkasında duruyordu. Paragon sinirli olduğunda kullandığı tonla nazikçe konuştu. "Bırak gitsin, Kyle. O öldü. Artık önemi yok. Artık güvendesin."

"Önemli değil!" diye öfkeyle haykırdı. "Önemli! Bana bak. Lanet olası pislik. Hep senin suçun!" diye bağırdı aniden, titrek ve çarpık parmağıyla Althea'yı işaret ederek. Çarpık elleri, ona bakarken Althea'nın bayılmak üzere olduğunu hissettirdi. Ellerinde sistematik kırılma izleri vardı. "Senin suçun – sen doğal değilsin – erkek olmak istiyorsun. Ailemizi utandırdın. Gemidekilerin benden nefret etmesine neden oldun. Senin suçun. Senin suçun."

Althea onun sözlerini zar zor duyabiliyordu. Onun yerine, kelimeleri bulmak ve ağzından çıkarmak için nasıl çabaladığını görüyordu. Kyle derin bir nefes aldı, yüzü çabasıyla kırmızıya döndü. "Seni lanetliyorum! Bu çılgın gemide öleceksin! Seni kötü şansla lanetliyorum. Gemide ölü adam var. Bu güvertede öleceksin. Bunu unutma! Seni lanetliyorum! Hepinizi! Lanetliyorum!" Titrek ellerini genişçe açtı ve dudaklarından salya sıçradı.

Althea ona sessizce baktı. Asıl lanet, onun Keffria'nın kocası, Wintrow, Malta ve Selden'in babası olmasıydı. Onu onlara geri vermek onun göreviydi. Bu düşünce kanını dondurdu. Malta yeterince acı çekmemiş miydi? Bu adamı idealize etmişti. Bu acı dolu enkazı kız kardeşinin yanına geri götürmek zorunda mıydı?

Sözleri karısının kız kardeşini korkutmadığında, yüzü öfkeyle buruştu. Onu aşağılamak için güverteye tükürdü, ama tükürüğü çenesinden damladı ve Althea sadece dehşete kapıldı. Sonunda sözlerini buldu ve sakin bir sesle konuştu. "Kyle. Annenin acısı için onu bırak. Bırak geçsinler."

Kyle yavaşça anlamaya çalışırken, adamlar Kennit'in cesedini taşıyarak onun yanından geçtiler. Annesi ona suçlayıcı bir bakış atarak peşlerinden gitti. Etta şimdi annesinin yanındaydı. Bir an için gözleri Althea'nınkilerle buluştu. Aralarında geçenleri kelimelerle ifade etmek imkansızdı. "Teşekkür ederim." Sözler sert ve kin doluydu. Etta'nın gözlerinde hala nefret yanıyordu, ama bu nefret Althea'ya yönelik değildi. İkisini de işkence eden utanç verici gerçeğe yönelikti. Althea bu acı verici gerçeği görmezden gelerek başını çevirdi. Kennit ona tecavüz etmişti. Etta bunu biliyordu ve bu itiraf, onunla ilgili anılarının kalbine saplanmış bir kazık gibiydi. İki kadın da onun onlara yaptıklarından kaçamazdı.

Althea başka yere baktı, ama gözleri Kyle'a takıldı. Hâlâ öfkeyle mırıldanıp zayıf yumruklarını sallayan Kyle, onlardan uzaklaşırken çılginca el kol hareketleri yapıyordu. Sol ayağı garip bir şekilde dışa dönmüştü.

Amber sessizce konuştu. "Geceleri, odamızda, onu bir kez daha görmek istediğini söyledin. Sadece ona yaptıklarını yüzüne söylemek için."

"O benim gemimi çaldı. Hayallerimi mahvetti." Eski suçlamayı tekrarladı. Şimdi bu imkansız geliyordu. Althea, sendeleyeyen figürden gözlerini ayıramıyordu. "Bizi kurtar." Karşılaşma sadece birkaç saniye sürmüştü ama Althea kendini yıllar yaşlanmış hissediyordu. Kyle'dan gözlerini ayırıp arkadaşına baktı. "Bir günde iki kez intikamdan mahrum kaldık," dedi titrek bir sesle.

Amber ona şaşkın bir bakış attı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır. Hayır, hiç de öyle değil." Althea kalbinin derinliklerine baktı ve hissettiklerine şaşırdı. "Minnettarım. Hayatım için, bedenimin zarar görmediği için. Brashen gibi bir adamın hayatımda olduğu için. Sa'nın nefesine şükürler olsun, Amber, şikayet edecek hiçbir şeyim yok." Bir kabustan uyanmış gibi aniden başını kaldırdı. "Bunu atlatmalıyız, Amber. Atlatmak zorundayız. Yaşayacak bir hayatım var."

"Hepimizin var," diye cevapladı Amber. Suyun ötesinde, kilitli gemilerin güvertelerinde savaşıyor adamlara baktı. "Ve ölmek için de bir hayatımız var," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

"Kennit şimdi ne yapardı?" Wintrow, yaklaşan gemileri izlerken kendi kendine mırıldandı. Jamaillian gemisindeki adamları almıştı çünkü onları boğulmaya veya yenilmeye terk edememişti. Kennit zayıflık derdi. Gemisini uzaklaştırması gereken zamanda değerli zamanı boşa harcamıştı.

Onun emriyle Jola, adamları görev bilinciyle zincirliyordu. Bu düşünce midesi bulandırdı. Ama düşünmeye vakit yoktu. Artık bu işte yalnızdı. Kennit ölmüştü ve Etta onu yas tutmak için gönderilmişti. Althea, Paragon'a geçmişti. Vivacia'nın komutasını almıştı, çünkü Jola'nın kaptanlık yapmasına tahammül edemiyordu. Artık gemisi elindeydi, ama onu ve tüm mürettebatı kaybedeceğinden korkuyordu. Akli, geminin kontrolünü son kez ele geçirdiği ana gitti. O zaman babasının yerine geçerek gemiyi fırtınadan kurtarmıştı. Şimdi ise savaşın ortasında Kennit'in yerini almıştı. Aradan geçen zamana rağmen, hala aynı belirsizlik hissini yaşıyordu. "Kennit ne yapardı?" diye sordu kendine bir kez daha. Akli çalışmayı reddediyordu.

"Kennit öldü." Vivacia sert sözleri yumuşak bir sesle söyledi. "Sen hayattasın. Wintrow Vestrit, her şey sana bağlı. İkimizi de kurtar."

"Nasıl? Nasıl yapacağım bilmiyorum." Etrafına tekrar baktı. Harekete geçmesi ve hızlı olması gerekiyordu. Mürettebat ona güveniyordu. Her emrine isteyerek uyuyorlardı ve şimdi ölüm yaklaşırken o donakalmıştı. Kennit ne yapacağını bilirdi.

"Kes şunu." Hem yüksek sesle hem de onun kalbinde konuştu. "Sen Kennit değilsin. Onun gibi emir veremezsin. Wintrow Vestrit olarak emir vermelisin. Başarısız olmaktan korktuğunu söylüyorsun. Etta'ya ne söyledin ki, bu sözler kemiklerimde yankılanıyor? Başarısız olmaktan korktuğunda, henüz gerçekleşmemiş bir şeyden korkuyorsun. Kendi başarısızlığını öngörüyorsun ve harekete geçmeyerek kendini ona mahkum ediyorsun. Ona da böyle söylemedin mi?"

"Yüzlerce kez," diye cevapladı, neredeyse gülümsüyordu. "Okumaya bile çalışmadığı günlerde. Ve başka zamanlarda da."

"Ve?"

Nefes aldı ve kendini topladı. Savaşı tekrar gözden geçirdi. En eski eğitimi aniden aklına geldi. Derin bir nefes daha aldı. Nefesini verirken, şüpheyi de beraberinde gönderdi. Aniden savaşı, Etta'nın oyun tahtalarından biriymiş gibi gördü. "Çatışmada zayıflık vardır. Biz de buradan kırılacağız." *Marietta* ve *Motley*'i işaret etti, onlar Jamaillian gemileriyle çoktan çatışmaya girmişti. Birkaç gemisi daha savaşa katılmak için hareket ediyordu.

"Orada mı?" Vivacia aniden şüpheyi sordu.

"Orada. Ve onları kurtarmak için elimizden geleni yapacağız." Ani bir emirle sesini yükseltti. "Jola! Gemiye döndür. Okçular hazır olsun. Ayrılıyorruz!"

Bu, bekledikleri bir şey değildi, ama arkadaşlarını terk edemeyeceğini anladığında, karar vermek kolay oldu. Vivacia dümeni hemen aldı ve şans eseri rüzgar da onların lehineydi. Paragon tereddüt etmeden onları takip etti. Trell'i yaşam gemisinin dümeninde gördü. Bu basit güven göstergesi, Wintrow'un kendine olan inancını geri kazandırdı. "Tereddüt etmeyin!" diye gemilere seslendi. "Onları önümüzden çekilmeye zorlayacağız."

Bir Jamaillian gemisi onu kuşatmak için yanaştı. Daha küçük, hızlı ve çevik bir gemiydi, korkulukları okçularla doluydu. Rehinelerin çığlıkları üzerine okçular tereddüt etti, ama bir saniye sonra oklarını fırlattılar. Wintrow, kendisine nişan alınan iki oku kaçmak için kendini yere attı. Bir ok Vivacia'nın omzuna isabet etti, ama zararsız bir şekilde sekip gitti. Vivacia öfkelerini haykırarak, bir yılanın çığlığı kadar tiz bir ses çıkardı. Büyücü ağacı sıradan okların korkusu bilmezdi. Zift tencereleri ve alevler başka bir meseleydi, ama Wintrow, bu kadar kalabalık bir ortamda bunları kullanmaya cesaret edemeyeceklerini doğru bir şekilde tahmin etti. Canlı rüzgâr, yanan kanvas parçalarını bir gemiden diğerine kolayca taşıyabilirdi. Vivacia'nın okçuları çok daha isabetli bir şekilde karşılık verdi. Küçük tekne yön değiştirdi. Wintrow, rehinelerin haberinin yayılmasını umdu.

Tam da sağ salim kaçtıklarını düşünürken, bir adam geminin donanımından düştü. Ok boğazını delmişti; Gankis sessizce ölmüştü. Yaşlı adam Kennit'in ilk mürettebatından biriydi. Cesedi güverteye çarptığında Vivacia çığlık attı. Bu bir kadının çığlığı değildi, öfkeli bir ejderhanın yükselen çığlığıydı. Onun içinden yükselen öfke Wintrow'u da sardı. Paragon'dan bir kükreme geldi, beyaz yılanın tiz boru sesiyle yankılandı.

Büyük bir gemi, yoluna doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Kaptanı, Vivacia'yı filonun ortasına geri çekmek istiyordu. Wintrow şanslarını değerlendirdi. "Elinden geldiğince ince kes, leydim," diye emretti. "Dümenciye istediğin gibi bağır." Ön korkuluğa sıkıca tutunarak, hepsini ölüme sürüklediğini umdu. Yelkenleri şişmiş, iki gemi arasında sinir bozucu bir yarış başladı. Son anda diğer kaptan yelkenlerini gevşetip uzaklaştı. Vivacia, neredeyse pruvasından geçerek hızla uzaklaştı.

Wintrow, beyaz yılanın onlara yetişmek için hızlandığını, geçip giderken kükreyerek gemiye su sıçrattığını fark etti.

Şimdi savaş halindeki *Motley* tam önlerindeydi. Parlak renkli yelkenlerinden biri inmiş ve işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu. Mürettebat güvertedeki çoğu düşmanı temizlemişti, ama iki gemi hala birbirine kenetlenmiş ve dolanmıştı. Vivacia, okçuları hazır, bir ejderha gibi bağırarak üzerlerine doğru ilerledi. *Marietta* onlara yer açmak için uzaklaştı. Sorcor'un ok ve mermi stoğu muhtemelen bitmek üzereydi.

"Şuna bak!" Wintrow aniden haykırdı. Beyaz yılan, *Motley* ile kilitlenmiş Jamaillian gemisinin yanında su yüzüne çıkmıştı. Sanki planlarını biliyormuşçasına kükredi ve ardından çenesini genişçe açarak güverteye zehir püskürttü. Adamlar çığlık attı. Yılan, mancınıklarının ulaşamayacağı kadar yakındı. Ok yağmuru, yılanın üzerinde zararsız bir şekilde sekip gitti. Yılan dalgaların altında kayboldu, sonra geminin pruvasında tekrar ortaya çıktı. Gemiye tekrar zehir püskürttü, sonra büyük kafasını eğerek alnını geminin gövdesine dayadı. Öfkeyle itti, çabalarıyla denizi köpürttü. Wintrow, ahşabın iniltisini duydu. Yılanın zehiriyle dumanlar çıkan büyük kirişler, basınçtan dolayı gerçekten bükülmüştü. *Motley'de*, adamlar gemiyi uzaklaştırmak için çabalıyordu. Yukarıda, karışık halatlar direniyordu, ama baltalı denizciler yukarıda uğultu içindeydi. Pervasızca kendilerini kurtarmak için halatları kesiyorlardı. Gemiler birdenbire ayrıldı.

Motley'deki korsanlar düzensiz bir tezahürat yaparken, yılan bir kez daha yükselerek diğer gemiye zehir püskürttü. Yanıklarının acısıyla çığlık atan yalnız bir okçu, tek bir ok attı. Ok, beyaz yılanın çenesinin hemen arkasından isabet etti. Ok, gözden kayboldu ve yılan acı içinde çığlık attı. Ok'u çıkarmak istercesine başını çılgınca salladı. Wintrow dehşetle yılanın boynunda aniden açılan bir yara gördü. Yara kan ve buharlaşan beyaz zehir akıyordu. Kendi zehiri etini yiyip bitiriyordu. Vivacia öfke ve dehşetle çığlık attı.

Paragon aniden yanlarından geçti. Figür başını hiç umursamadan, gemi Jamaillian gemisine çarptı. Pruva diğer geminin ortasına çarptığında, Paragon öfkeyle bağırdı. Geminin korkuluğunu yakaladı ve kopardı.

Wintrow, bir canlı geminin baş figürünün gücünü hiç tahmin etmemişti. Gözlerinin önünde, öfkeli Paragon geminin korkuluğunu

sopası gibi kullanarak talihsiz gemiyi dövdü. Her vuruşta kıymıklar uçuşuyordu. Adamlar, uçan tahta parçalarından korunmak için kaçıştılar. Korkuluk kırılınca, kemerinden savaş baltasını çıkardı. Baltayı iki eliyle tuttu. Her ezici darbede Paragon kükrerdi. Güverte tahtaları yerinden çıktı ve sonra başının üstüne uzanarak yelkenleri ve halatları yırttı. Baltası ve elleriyle, Wintrow'un inanamayan gözleri önünde gemiyi enkaza çevirdi. Paragon'un güvertesinde, kendi mürettebatı korku içinde bağırarak siper almaya çalışıyordu.

Diğer Jamaillian gemileri savunma amaçlı geri çekilmişti. Paragon, onlara enkaz parçaları fırlatmaya devam etti. Uzun bir zincirle bağlı bir çapa, bir geminin donanımına çarptı. Vahşi bir güçle fırlatılan bir gemi botu, başka bir geminin güvertesinin yarısını temizledi. Onun menzilinden çıkmak için acele eden Jamaillian gemilerinden biri diğerine çarptı. Halatları birbirine dolanmış halde daireler çizerek sürüklendiler. Paragon'un vahşi saldırısı onlara bir açıklık yaratmıştı. Bunun onlara pek faydası olmayacaktı, ama Althea, *Marietta'nın* onu geçip, ardından topallayan *Motley'in* onu takip ettiğini izledi. En azından onlar kaçacaktı.

"Paragon! Paragon!" Dümen başındaki Brashen, geminin adını boğuk bir sesle bağırdı. İşe yaramadı. İçinde bir ejderhanın öfkesi yanıyordu ve her vahşi darbede, onu kükreterek haykırıyordu. Vivacia, çemberdeki boşluktan geçti. "Takip et, takip et!" diye bağırdı Paragon'a kaçarken, ama o duymamış gibi görünüyordu. Yelkenleri onu ileri itmek için gerilmişti, ama o bir eliyle Jamaillian gemisini tuttu ve diğer eliyle ona vurmaya devam etti. İki gemi birbirine çarparak gıcırdıyordu. Bir taş kış taraflarına çarptı ve Althea'ya Jamaillian gemilerinin hala saldırdığını hatırlattı. Başka bir taş arka güverteye çarptı ve Paragon'un korkuluğunun bir parçasını kopardı. Dümenini kırarlarsa, mahvolacaklardı. Bir taş daha çarptı. Ölüm onlara uzanıyordu.

Kyle Haven saklandığı yerden çıkmıştı. Kaosun ortasında, ana güvertede deli gibi dans ediyordu. "Ölün burada, ölün burada!" diye bağıırıyordu. "Hepiniz hak ettiğiniz gibi öleceksiniz! Hak ettiniz! Onun cesedini gemiye getirdiniz! Onu bizimle birlikte dibe götüreceğiz."

Etta, annesiyle birlikte kapalı bir odadaydı. Şimdi ortaya çıktı ve güverteye kararlı bir şekilde koştu. Koşarken, daha önce Vivacia'yı taciz eden küçük bir gemi yanlarından geçti. "Eğil!" Althea, okçular oklarını fırlatırken bağırdı.

Etta onu dinledi. Kyle dinlemedi.

Kyle, vücuduna iki ok saplanmış halde yere düştü. Etta ona bakmadı bile. Kendini toparlayıp koşmaya başladı. Ön güverteye ulaştığında, ani bir soğuk rüzgârın gücüyle bağırdı. "Sadakatsiz gemi! Bizi götür! Yoksa Kennit'in çocuğu doğmadan ölecek, bana "Paragon" adını vermemi istediği çocuk."

Figür başı geriye dönüp kadına baktı. Geniş mavi gözleri delilikle parlıyordu. Kadına bakakaldı ve aniden sessizlik çöktü. Bir elinde, parçalanmış gemiden kopardığı bir tahta parçası tutuyordu. Onu başının üzerine kaldırdı, sonra yaklaşan bir Jamaillian gemisinin halatlarına fırlattı. Baltasını tekrar kemerine soktu. Sonunda, iki eliyle parçalanmış gövdeyi kavradı ve vahşice itti. Bu ivme onları kapanan boşluğa doğru yönlendirdi ve enkazı diğer iki geminin yoluna fırlattı. Aniden önü açılan geminin yelkenleri onu ileriye fırlattı. Sadece bir yaşam gemisinin ulaşabileceği hızla, Jamaillian gemisinin pruvasını geçip açık denize çıktı.

Sa'nın bir lütfu gibi, önlerinde aniden açık deniz belirdi. Paragon kendini denize attı. Rüzgar, Vivacia'nın peşinden kaçarken onları hızlandırdı. Güvertede, Kyle Haven'ın kanı birikmiş su birikintileri oluşturmuştu.

36

SIRLAR

KAÇIŞLARI onları Divvytown'a kaçmak için yanlış yön olan kuzeye zorlamıştı.

Paragon diğerlerine yetiştiğinde gün batmak üzereydi. Vivacia, küçük gemi grubunun önüne hızla ve emin adımlarla ilerliyordu. Wintrow, küçük korsan grubunun komutasını açıkça ele geçirmişti. Althea onunla gurur duyuyordu. Babasının oğlunu Kennit'in gördüğü gibi hiç görmemiş olması ne yazık, diye düşündü.

Kyle Haven'ı seven hiç kimse ona yapılanları görmek zorunda kalmayacaktı. Amber sessizce onun cesedini denize atmasına yardım etmişti. Althea, Paragon'un güvertesinden büyücü ağacının emmediği kanı silmişti. Malta ve Keffria'ya ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu. Onlara söylemeyeceği şeyleri biliyordu. Kendini hasta ve çirkin sırlarla dolu hissediyordu.

Althea gözlerini kaldırıp gemileri eleştirel bir bakışla inceledi. Vivacia, sadece bir canlı gemi yapabileceği şekilde yolun önderliğini yapıyordu. Sorcor'un küçük, bakımlı gemisi *Marietta*, ona yetişmeye çalışıyordu. Yıpranmış *Motley* ise oldukça geride kalmıştı. Son olarak Paragon geliyordu. Althea, onun hala yılanın yasını tuttuğunu hissedebiliyordu. Kennit artık geminin bir parçasıydı, ama yine de onunla olan bağıını inkar edemiyordu. Yarı titreme, yarı ürperti, vücudunu sardı.

Althea, Brashen'i aramak için kış tarafına doğru ilerledi. Henüz baş figürünün yanına gitmeye hazır değildi. Etta'nın baş güvertede durduğunu ve şüphesiz yalnız kalmak istediğini düşünerek izin istedi. Güvertede yürürken, Amber bir güveç kabı ile ambar kapağından çıktı. Kokusu Althea'nın midesini bulandırdı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu.

Semoy dümenin başındaydı. Ona sırtarak ve göz kırparak selam verdi. "Seni geri getireceğimizi biliyordum," dedi. Althea, onun hoş geldin sözlerinin kendisini bu kadar etkilemesine şaşırarak, geçerken omzuna vurdu. Amber, sessizce yemeği ona uzattı. Semoy dümeni ona verip Althea'nın yanına geldi. Ağzına bir kaşık dolusu yemek atarken, kış tarafına doğru başını salladı. "Hâlâ pes etmediler, değil mi?"

Arkalarında Jamaillian gemileri, Paragon'un saldırısından kurtulmuşlardı. Bazıları peşlerine düşmüştü. "Cesaret edemezler," diye yanıtladı Althea. "Satrap bizimle ve hayatta olduğu sürece vazgeçemezler. O ölmedikçe, planlarının geri kalanı suya düşer. Her şeylerini kaybederler." Düşman gemilerini dikkatle izledi. "Kaçmakla doğru yapıyoruz. O gemilerin bazıları geceyi atlatamayacak. Yılan tükürüğünün etkisini gördüm. Ses perdesi gibi görünen şey yakında parçalanıp yırtılacak. Kaçarsak, en azından bazılarını geride bırakabiliriz. O zaman savaşmak zorunda kaldığımızda, daha küçük bir güçle karşı karşıya kalırız."

"Daha da iyi bir umut, onları gece karanlığında kaybetmemiz." Brashen arkalarından konuştu. "Kaybetmesek bile, Wintrow'un artık rehineleri var." Yüzüne bir gölge düştü. "Onları kullanmaktan çekinmeyeceğini sanmıyorum."

"Rehineler mi?" Althea, Brashen'in kış tarafındaki korkuluğa gelip yanlarına katıldığında sordu. Yüzü solgundu; sanki bir günde bir yıl yaşlanmış gibiydi. Yine de kolunu Althea'nın omzuna attı ve onu kendine çekti. Althea da kolunu onun beline doladı.

Brashen'in ses tonundan, onu onayladığını mı yoksa dehşete düştüğünü mü anlayamadı. "Son anda, Wintrow Jamaillian gemisinden bir düzine kadar adamı kaçırdı. Kıyafetlerine bakılırsa soylular. Rehine olarak bir değeri olmalı. Ama pazarlık yapabilecek duruma gelene kadar kaçmak doğru karar. Adalarda saklanacak çok yer var ve bu suları iyi bilen üç gemiyi takip ediyoruz. Bugün ölümden kurtulabiliriz."

Semoy yemeğini bitirmişti. Amber'e teşekkür etti ve tabağı tekerlekle takas etti. Böyle bir günde böylesine sıradan bir takasın gerçekleşmesi garip gelmişti. Barış, Althea'ya artık yabancı bir kavram gibi geliyordu.

Brashen aniden Amber'a seslendi. "Süs eşyası mı?" diye sordu suçlayıcı bir tonla.

Amber omuz silkti ve garip gözlerinde şaşkınlık vardı. "Baltayı yerine sabitlememiştim. Onu çıkarıp kullanabileceğini hiç düşünmemiştim." Başını salladı. "Ne kadar çok öğrenirsem, büyücü ağacı o kadar garip geliyor."

"Neyse ki yapabildi," dedi Semoy onaylayarak. "Kıymıklar etrafa saçılmadı mı?"

Kimse bu yoruma cevap vermeye hazır görünmüyordu.

Althea, Brashen'e yaslandı ve aralarındaki mesafenin açıldığını izledi. Ona anlatacak çok şey vardı, ama bu basit dokunuşla daha iyi ifade edilemeyecek hiçbir şey yoktu. Clef aniden ortaya çıktı. Althea ve Brashen'in önüne dikildi ve kınayıcı bir şekilde başını salladı. "Mürettebatın önünde," diye onları aşağılayıcı bir gülümsemeyle küçümsedi. Althea ona şakacı bir şekilde vurmaya çalıştı. Clef, Althea'nın uçan elini yakaladı ve sıkıca yanağına bastırdı. "Geri döndüğüne sevindim," dedi. "Ölmediğine sevindim." Elini yakaladığı kadar çabuk bıraktı. "Paragon'a neden bir şey söylemedin? Yeni bir yüzü var, biliyor musun? Ve bir baltası. Ve benim gibi mavi gözleri."

"Mavi gözler mi?" Amber inanamayarak patladı. "Koyu kahverengi, neredeyse siyah olması gerekiyordu." Aniden arkasını döndü ve aceleyle ilerledi.

"Büyücü ağacı garip bir şeydir," diye hatırlattı Brashen kendini beğenmiş bir şekilde.

"Değiştirmek için b i r a z geç," dedi Clef neşeyle. "Ayrıca, ben seviyorum. Nazik. Anneminki gibi." Onun peşinden koştu.

Semoy'u saymazsak, artık neredeyse yalnız kalmışlardı. Yaşlı denizci, Brashen onu öperken düşünceli bir şekilde gözlerini öne doğru çevirdi. Kennit'in saldırısı anısı sadece bir anlığına aklına geldi. Sonra onu yakaladı ve meydan okurcasına sertçe öptü, bununla korsanların ona saldırması arasında herhangi bir karşılaştırma yapmayı reddetti. Bunun aralarına girmesine izin vermeyecekti.

Yine de, onu bıraktığında, Brashen'in gözlerinde bir gölge belirdi. O çok algılayıcıydı. Sorgulayan bir bakışla kızın yüzüne baktı. Kız omuzlarını hafifçe silkti. Şimdi ona söylemenin zamanı değildi. Ona her şeyi anlatmanın zamanının gelip gelmeyeceğini merak etti.

Muhtemelen konuyu değiştirdiğini düşünüyordu. "Öyleyse, gidip Paragon'a senin gemide olduğunu ve iyi olduğunu söyleyelim mi?"

"O benim kim olduğumu biliyor. Ama onun için olmasam, ben burada olmazdım," diye cevapladı. Onu yakaladığında gördüğü gözlerin şoku hâlâ geçmemişti. Kennit'in gözleri. Geminin dev elleri onu yakaladığında çılgılık atarak neredeyse kendini utandırıyor. Paragon'un bunu hissettiğini biliyordu. Durmadı, ama onu hızla Brashen'in ulaşabileceği bir yere bıraktı. Brashen'in şaşkın sessizliğine karşılık, "Onu göreceğim ve sakın bir anda konuşacağım, Brashen. Henüz değil." dedi. Bir girişimde bulundu. "Kennit artık onun bir parçası. Değil mi?"

Ona açıklamaya çalıştı. "Kennit bir Ludluck'tu. Bunu anlamış mıydın?"

"Hayır," dedi yavaşça. Kennit, Bingtown Tüccarları'ndan mıydı? Bu onu dehşete düşürdü.

Brashen, bunu sindirmesi için ona biraz zaman verdi ve sonra ekledi, "Divvytown'dan beri Paragon'un Igrot'un efsanevi gemisi olduğundan şüphe Divvytown'dan beri Paragon'un Igrot'un efsanevi gemisi olduğundan şüpheleniyorduk. Bingtown, korsanların canlı gemileri olabileceğini her zaman inkar etmişti. Ama vardı: Paragon. Ve Kennit'te, gemiyi kendisine itaatkar tutmak için bir rehine vardı."

"Sa'nın nefesi." Parçalar artık yerine oturmuştu. Zihni hepsini kavramaya çalışıyordu. "Yani Kennit, güvertesinde ölmek için eve döndü. Gemisiyle bir olmak için." Omurgasından hafif bir ürperti geçti.

Brashen başını salladı, yüzüne bakarak. "O hep öyleydi, Althea. Gemide ölmesinin Paragon'u değiştirdiğini sanmıyorum, onu huzura kavuşturmak dışında. Sonunda bir bütün oldu, tam bir benlik. Ejderhalar, Ludlucks, erkekler ve çocuklar, Kennit, hepsi birleşti." O sözleri üzerine Althea yüzünü çevirdi ama Brashen iki parmağını çenesinin altına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Ve biz," dedi neredeyse şiddetle. "Sen ve ben. Amber ve Jek. Clef. Ona verdiğimiz her şey onun da bir parçası oldu. Şimdi ondan uzaklaşma. Lütfen. Onu sevmekten vazgeçme."

Onun sözlerine konsantre olamıyordu. Brashen'e tecavüzü anlatmaktan korkuyordu, ama anlatması gerektiğine karar vermişti. Ancak, gemisine olan duygularını incitmeden ona nasıl anlatabilirdi? Düşünceleri kafasını karıştırıyordu.

"Althea?" diye sordu Brashen endişeyle.

"Deneyeceğim," dedi zayıf bir sesle. Aniden kimlerin izlediğini umursamadı. Kollarını onun boynuna doladı ve kollarının arasına girdi. "Sarıl bana," dedi şiddetle. "Beni çok, çok sıkı sar."

Denemeyeceğini söylemişti. Brashen zorlukla daha fazlasını istemekten vazgeçti. Vivacia'da bir şey olmuştu, onu ondan uzak tutan bir şey. Çenesini onun koyu renkli saçlarına dayadı ve kollarıyla sardı. Ne olduğunu bildiğini sanıyordu.

Althea onun düşüncelerini hissetmiş gibi konuyu değiştirdi. "Dalgalar şiddetleniyor." Kollarında hafifçe kıpırdadı. O, gömleğinin önünü silerek gözyaşlarını sildiğini görmemiş gibi yaptı.

"Öyle. Sanırım bir fırtına yaklaşıyor. Ama daha önce de fırtınalar atlattık. Paragon fırtınalı havalar için iyi bir gemidir."

"Saklanmak için daha iyi."

"Jamaillialılardan uzaklaşıyoruz galiba."

"Işıklarını söndürdüler. Karanlıkta bize gizlice yaklaşmayı umuyorlar."

"Önce bizi bulmaları lazım."

"*Marietta* ve *Motley*, karanlıkta yaşam gemilerine ayak uydurmakta zorlanacak."

"Onlar da karanlıkta seyreliyorlar."

"Vivacia onları geride bırakmayacak. Kendisine ne kadar risk olsa da onları koruyacaktır."

Sıradan bir konuşma, bariz olanı tartışıyorlardı. Brashen için çok açık bir konuşmaydı. Vivacia'ya geri dönmüş ve kalbini yeniden bulmuştu. Onu suçlayamazdı. Vivacia, Althea'nın aile gemisiydi. Kennit öldükten sonra, gemiyi geri alma şansı çok daha yüksekti. Paragon'un aksine, Vivacia, Althea'nın ailesine büyük zarar vermiş bir katil korsanın anma'sını benimsememişti. Vivacia'dan döndüğünde, Brashen onun kendisine geri döndüğünü sanmıştı. Oysa Althea, savaş planlarını paylaşmak için gelmişti. Kadının dalgın yüzündeki kaşlarını çatışını izleyen Brashen, onun ne düşündüğünü biliyordu.

O, kendi tarzında onu seviyordu. Gemisini ve ailesini terk etmeden, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bundan fazlasını istemeye hakkı yoktu. Hâlâ onu bekleyen bir ailesi olsaydı, belki de o da aynı şekilde ikilemde kalırdı. Bir an için Paragon'u bırakıp onu takip etmeyi düşündü. Ama yapamadı. Bu gemiyi onun kadar iyi bilen kimse yoktu. Onunla birlikte bu kadar zorluklara katlanan kimse yoktu. Paragon'u, onun dengesiz ruh halini tolere edemeyecek bir kaptana teslim edemezdi. Peki ya Clef? Onu seven gemiden koparabilir miydi? Ya da onu Paragon'da, onun iyiliğini düşünmeyen bir ustanın eline mi bırakacaktı? Semoy başka bir kaptanın altında birinci kaptan olamazdı. Yine sefil bir ayyaş olacaktı ve geri kalan yıllarını içkiye verecekti. Hayır. Althea'yı ne kadar sevse de, burada sorumlulukları vardı. Gemisini terk edip onu takip eden bir adamı saygı duymazdı. Brashen Trell görevinden kaçmakla işini bitirmişti. Burada kalmalı ve gerekirse Althea'yı uzaktan ve fırsat buldukça sevmeliydi.

Bunu kabul ettiğinde, aniden yeniden bir ailesi olduğunu fark etti.

Etta, korkuluğa yaslanarak karanlığa bakıyordu. Paragon, onun varlığını hissedebiliyordu, ancak varlığı, büyücü ağacından yapılmış korkuluğa yaslanan ön kollarının sıcaklığıyla sınırlıydı. Onunla hiçbir bağı olmadığı için, duygularını hiç hissedemiyordu.

Etta aniden sessizliği bozdu. "Hayat gemileri hakkında biraz bilgim var. Vivacia'dan."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bekledi.

"Nasıl oldu bilmiyorum, ama Kennit senin ailenmiş. Öldüğünde, senin içine mi girdi?" Garip kelimeler ağzından zorlukla çıktı. Titrediğini hissetti.

"Bir bakıma öyle." Sözleri çok soğuk gelmişti; daha nazık bir şey eklemek istedi. "O her zaman benim bir parçamdı, ben de onun. Birçok nedenden dolayı, normalden daha sıkı bir bağımız vardı. Ölüm anında geri dönmesi ikimiz için de çok önemliydi. Ben bunu biliyordum. Kennit ise, bu gerçekleşene kadar farkında değildi sanırım."

Kadın nefes aldı. Boğuk bir sesle sordu, "Yani şimdi sen Kennit misin?"

"Hayır. Üzgünüm. Kennit benim bir parçam. O beni tamamlıyor. Ama ben, geri dönülmez bir şekilde, Paragon'um." Bu açıklamayı yapmak iyi geldi. Etta'nın bunu duymasının acı verici olabileceğini düşündü. Kendisine de şaşırtıcı bir şekilde, onu incitmiş olmaktan dolayı içten bir üzüntü duydu. En son ne zaman böyle bir duygu hissettiğini hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı. Bu da bütünlüğün bir başka yönü müydü: sempati duyma yeteneği? Böyle duygulara alışmak zaman alacaktı.

"O zaman o gitti," dedi Etta ağır bir sesle. Onun zor nefes aldığını duydu. "Ama neden Vivacia'nın Wintrow'u iyileştirdiği gibi onu iyileştiremedin?"

Bir süre sessizce düşündü. "Onu iyileştirdi mi dedin? Benim bundan haberim yok. Sadece tahminde bulunabilirim. Ejderhalar gerekirse bunu yapabilirler. Vücutlarındaki kaynakları yakarak iyileşmeyi hızlandırırlar. Vivacia Wintrow'a bunu yaptıysa, hayatta kalması büyük şans. Çok az insan böyle bir kaynağa sahiptir. Kennit'in kesinlikle yoktu."

Sessizliği uzun sürdü. Etraflarını gece kapladı. Yeni kazandığı görüş yeteneği sayesinde karanlık bile ona zevk veriyordu. Gece tam anlamıyla karanlık değildi. Gözlerini gökyüzüne çevirdi, ay ve yıldızları gizleyen ve sonra ortaya çıkaran bulutlara baktı. Dalgaların kenarları fosforesansla çizilmiş gibiydi. Ejderhalardan miras aldığı keskin görüşü, takip ettiği gemilerin siluetlerini seçebiliyordu.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun, Kennit? Sana bir şey sorsam, bana doğruyu söyler misin?"

"Belki," diye yanıtladı Paragon. Ona bir bakış attı. Kız, ellerini korkuluktan çekmiş, bileziğini huzursuzca çeviriyordu.

"Beni sevdi mi?" Sorusu, acı verici bir yoğunlukla patladı. "Beni gerçekten sevdi mi? Bilmem gerek."

"Kennit benim bir parçam. Ama ben Kennit değilim." Paragon kendi içinde şiddetle tartışıyordu. Kız, ona uzun zaman önce vaat edilen çocuğu taşıyordu. Paragon Ludluck. Bir çocuğun sevgiye, koşulsuz sevgiye ihtiyacı vardı.

"Onun anılarına sahipsen, gerçeği biliyorsun." Etta ısrar etti. "Beni sevdi mi?"

"Evet. Seni sevdi." Ona duyması gereken şeyi, vicdan azabı duymadan söyledi. *Kennit'in anılarına sahibim, ama ben Kennit değilim. Yine de, onun kadar iyi yalan söyleyebilirim*

en az onun kadar iyi yalan söyleyebilirim. Ve daha iyi bir amaç için. "Seni kalbinin sevebileceği kadar çok sevdi." En azından bu doğrudu.

Teşekkür ederim. Düşen bir yağmur damlası kadar net ve kısa, düşünce ona ulaştı. Kaynağını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Sesin hissi tuhaf bir şekilde tanıdıktı, sanki Kennit'ten geliyordu, ama kendi dışındaydı.

"Teşekkür ederim," Etta bilinçsizce bu duyguyu tekrarladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar teşekkür ederim. İkimiz adına." Ön güverteden hızla uzaklaştı ve onu düşüncelere dalmış halde bıraktı.

Önünde, Motley'in güvertesinde bir fener aniden parladı. Üç kez havaya kaldırıldı, bir kez sallandı, sonra tekrar gizlendi. Kennit'in anılarına erişebilmek hâlâ neredeyse bir sürprizdi. Eski korsan işaretlerini deşifre etmek ona kalmıştı. Brashen, Vivacia'ya çağrıldı.

"Umarım önemli bir şeydir," diye mırıldandı Brashen, Althea'ya kürekleri tutarken. Etta ve Amber ikinci kürekleri tutuyordu. Rüzgâr, Amber'ın dağınık saçlarını lekeli yüzünün üzerinden uçurdu. Etta dümdüz önüne bakıyordu.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Althea. Rüzgara, suya ve karanlığa karşı mücadele ederek öndeki gemiye yetişmek için çok uğraştılar. Dört gemi arasındaki mesafe kapanmıştı, ama bu toplantı için bile durmamışlardı. Vivacia, küçük adalardan oluşan labirentte yolunu bulurken onlara öncülük ediyordu. Bazıları dik ve kayalıktı, bazıları ise sadece dalgaların kırılıp pürüzlü yüzeyde koştuğu bir görüntü sergiliyordu. Gemiler, aralarında dolambaçlı bir yol izliyordu. Brashen, gelgitin düşük olduğu zamanlarda bu rotanın geçilmez olacağını tahmin etti. Wintrow ve Vivacia'nın bu rotayı görüldüğü kadar iyi bildiklerini umdu.

Brashen, Jamaillian filosundan olabildiğince uzaklaşmak için yapılan seçimi onayladı, ancak gemisini terk edip Vivacia'ya gitme konusunda hala çekinceleri vardı. Althea, Wintrow'a güvenilebileceğini söylemişti, ama o, Vivacia'nın mürettebatı ve diğer iki geminin kaptanları ve mürettebatı hakkında çok az şey bildiklerini hatırladı. Korsanlarla beklenmedik bir ittifaka girmişlerdi. Batan bir geminin ambarında kaldığı anlar hâlâ zihninde tazeydi.

Vivacia, şiddetli bir yağmur yağmaya başlarken onları aldı. Loş bir fenerin ışığında, gemiye çekildiler. O, Marietta ve Motley'den gelen

Marietta ve *Motley'den* gelen teknelerden çok geride kalmıştı. En son varanlar onlardı. Brashen'in ihtiyatı bir kat daha arttı. Etta ilk olarak tekneye çıktı. Althea da onu takip etmek istedi, ama Brashen onu eliyle durdurdu. "Önce ben çıkacağım," diye homurdandı. "Herhangi bir ihanet belirtisi görürsen, Paragon'a geri dön."

"Korkmana gerek yok," diye başladı Althea, ama o başını salladı. "Seni bir kez kaybettim. Bir daha riske atmayacağım," dedi.

"Akıllı adam," dedi Amber sessizce, ıslak merdiveni tutup tırmanmaya başlarken. Ellerini Vivacia'nın korkuluğuna koyduğunda, inanılmaz duygular onu sardı. Bir an için kendini kaybetti. Gözleri yaşlarla doldu. Sıcaklık ve hoş geldin duygusu onu sardı. Kurtulduğu için sevinç duyuyordu. Geminin uyandığı günden beri basmadığı güverteye ayak bastı.

"Brashen Trell!" gemiden alçak bir kontralto sesi geldi. "Paragon sana iyi gelmiş. Gemimde çalıştığın zamankinden daha duyarlısın. Uyanık hayatımda ilk kez, sana gemimize hoş geldin diyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı. Etta ortalıkta yoktu. Wintrow, yağmurun altında güvertede durmuş, ona elini uzatıyordu. Ephron'un cenazesinde tanıştığı alçakgönüllü delikanlı şimdi dik durmuş, gözlerine bakıyordu. Yoğun keder yüzünü yaşlandırmıştı. Asla iri bir adam olmayacaktı, ama kesinlikle bir erkekti. "Harita odasının yolunu hatırlıyorsundur," dedi ve Brashen kendini tanıdık bir gülümsemeyle karşılık verirken buldu. Wintrow'un Althea'ya olan benzerliği gerçekten şaşırtıcıydı.

Althea gemiye binerken onun yüzünü izledi. Althea korkuluğa elini koyduğunda, aniden parladığını gördü. Malta onu karşılamaya geldi ve ikisi hemen içeri girerken sohbete daldılar. Amber, canlı gemiyle ilk temasında daha az etkilenmiş görünüyordu. Wintrow'u gördüğü anda yüzü şokla dondu. "Dokuz parmaklı köle çocuk!" diye bağırdı.

Wintrow elini hızla yanağına götürdü, sonra utangaç bir şekilde indirdi. Amber ona bakarken Brashen'e tedirgin bir bakış attı. Jek gölgelerden fırlayıp Amber'i şiddetle kucaklayana kadar bu bakışlar sürdü. "Aow, sen benden daha kötü görünüyorsun!" diye selamladı Amber, Wintrow ise aceleyle başka yöne döndü. Brashen, bir zamanlar tanıdık gelen güverteye adım atarken karışık duygular içindeydi. Kennit'in gemiyi sıkı bir disiplinle yönettiğini fark etti. Adam

iyi bir kaptan. Sonra başını salladı, böyle bir düşüncenin aklına bile gelmesine inanamıyordu.

Harita odası kalabalıktı. Etta ve Malta'dan Rain Wilder da oradaydı. Reyn, üzerine çekilen dikkatin farkında olmamaya kararlı görünüyordu. Satrap, kendi öneminin son derece farkındaydı. Biri geniş ve tıknaz, diğeri gösterişli giyimli iki adam, diğerkorsan kaptanlar olmalıydı. Tıknaz adamın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Kızıl saçlı arkadaşısı ciddi bir tavır takınmıştı. Demek Kennit'in ölümünü öğrenmişlerdi.

Yakalanan Jamaillian soylular, perişan ve yorgun bir grup halinde duvarların önünde sıralanmıştı. Birkaç tanesi bayılmak üzereydi. Wintrow kapıyı arkasında kapattı ve onlara ıslak pelerinlerini çıkarmaları için biraz zaman verdi. Kalabalık masanın etrafındaki sandalyeleri işaret etti, kendisi ise ayakta kaldı. İri yarı korsan kaptanı hepsine brendi dolduruyordu. Brashen, içkiyi içerek ısınmaktan memnun oldu. Kadehi tanıdı. Ephron Vestrit onu özel günler için saklamıştı. Althea yanındaki koltuğa hızla oturdu. Ona yaklaşp aceleyle fısıldadı, "Harika haberler var! Reyn ve ejderha Bingtown'dan ayrıldığında annem, Keffria ve Selden de oradaydı ve hepsi iyiler." Nefes aldı. "Ancak korkarım ki tek iyi haber bu. Ailem meteliksiz kaldı, evim tahrip edildi, mallarımız yağmalandı. Şimdi her zamankinden daha fazla bir yaşam gemisine ihtiyacımız var... Sonra anlatırım," diye ekledi aceleyle, masadaki diğerk herkesin konuşmayı kestiğini fark edince. Herkes masanın başındaki Wintrow'a döndü.

Wintrow nefes aldı ve kararlı bir sesle konuştu. "Hiçbiriniz gemilerinizden ayrılmanın kolay olmadığını biliyorum. Bu gerekliydi. Kennit'in ölümü bizi bir dizi karar almaya zorladı. Size kararımı söyleyeceğim, her biriniz buna göre rotanızı belirleyin."

İşte bu, diye düşündü Brashen: Komuta ve otoriteyi üstlendiği sesinden belliydi. Birinin buna itiraz etmesini bekliyordu, ama herkes sessizdi. Diğerkorsan kaptanlar çoktan ona boyun eğmişti. Herkes saygıyla bekliyordu. Sadece Satrap'ın memnun gülümsemesi, herkesin ne olacağını zaten bildiğini gösteriyordu.

Wintrow nefes aldı. "Korsan Adaları Kralı Kennit ve Jamaillia'nın Yüksek Magnadon Satrap Cosgo tarafından özenle hazırlanan antlaşma, bu soylular tarafından kabul edildi ve onaylandı."

Bu sözlerin ardından şok edici bir sessizlik oldu. Sonra Kaptan Red ve Sorcor zafer çığlıkları atarak ayağa fırladılar. Etta gözlerini Wintrow'un yüzüne kaldırdı. "Başardın mı?" diye sordu hayretle. "Bize söz verdiği şeyi mi yaptın?"

"Başladım," diye cevapladı Wintrow sert bir şekilde. "Kız kardeşim Malta, onları bu akıllıca karara ikna etmede çok önemli bir rol oynadı. Ama daha yapılacak çok iş var."

Onun bakışıyla iki kaptan da yerlerine oturdu. Sorcor'un derin sesi sessizliği bozdu. Sesinde şiddetli bir memnuniyet vardı. "Kennit'in öldüğünü söylediğinde, hayallerimizin onunla birlikte öldüğünü sandım. Sana daha çok güvenmeliydim, Wintrow. Kennit seni iyi seçmiş."

Wintrow'un sesi ciddiydi, ama konuşurken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bu suları iyi biliyoruz. Jamaillian filosunu karanlıkta geride bıraktık. Sorcor ve Red gemilerine döner dönmez ayrılmalarını ve adaları dolaşarak Divvytown'a dönmelerini öneririm. Korsan filosunun toplandığını haber vermek için kuşlar gönderin. Diğer gemiler gelene kadar orada sessizce bekleyin."

"Peki ya siz, efendim?" diye sordu Sorcor.

"Ben de seninle *Marietta*'da gideceğim, Sorcor. Etta ve Lord High Magnadon Satrap Cosgo da bizimle gelecek. Esirlerimizi de... asil misafirlerimizi de," diye ekledi yumuşak bir sesle. Soruları önlemek için sesini yükseltti. "Satrap bizim korumamıza ve desteğimize ihtiyaç duyuyor. Filomuzu Divvytown'da toplayacağız. Sonra onu Jamaillia Şehrine geri götüreceğiz, orada diğer soylularına Korsan Adaları Krallığı ile ittifak anlaşmasını sunabilecek. Taleplerimiz kabul edilene kadar misafirlerimiz Divvytown'da iyi bakılacak. Şimdi, Etta..." Durdu, sonra devam etti, "Kennit'in yanında yelken açmak için seçtiği Kraliçe Etta ve doğmamış oğlunun annesi, Korsan Adaları'nın taleplerinin kabul edilmesini sağlamak için bizimle birlikte gidecek. Oğlunun reşit olana kadar onun yerine hüküm sürecek."

"Çocuk mu? Onun çocuğunu mu taşıyorsun?" Sorcor ayağa fırladı, sonra Etta'yı kucaklamak için üzerine atıldı. Gözyaşları yüzünden utanmadan akıyordu. "Bebek doğana kadar kılıç kullanma," diye uyardı onu, kolunu uzakta tutarak, sonra Red yüksek sesle güldüğünde kırılmış gibi baktı. Etta sarsılmış

sarsılmış, sonra da şaşkın görünüyordu. Sorcor tekrar oturduğunda bile, Etta'nın bileğini sanki onu yakınında ve güvende tutmak istercesine büyük eliyle tuttu.

"Kennit bize bir oğul bıraktı," diye doğruladı Wintrow, gürültü dinince. Konuşurken gözleri Etta'nınkilerle buluştu. "Onun yerine hüküm sürecek bir varis. Ama o zamana kadar Kennit'in fikirlerini hayata geçirmek ve sözünü tutmak bizim görevimiz."

Brashen, korsanların adı her anıldığında Althea'nın kaslarının gerildiğini hissetti. Yeğenine bakan gözleri kararmıştı. Masa altında, Brashen elini onun eline uzattı. Althea elini sıkıca kavradı.

Satrap aniden ayağa fırladı. "Sözümü tutacağım," dedi sanki onlara şaşırtıcı bir hediye veriyormuş gibi. "Son birkaç gün içinde, Korsan Adaları'nın kendi kendini yönetme hakkının neden olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Tahtımı geri kazanmak için sizin desteğinize ihtiyacım var, ama Jamaillia Şehri'ne döndüğümde..."

"Hey. Vivacia ne olacak? Neden herkes *Marietta*'ya geliyor?" Sorcor, tüm Jamaillia'nın Lord High Magnadon Satrap'ını böldüğünün farkında değildi. Wintrow kontrolü kolayca geri aldı.

"Vivacia, Kennit'in diğer vaatlerinden birini yerine getirmek için gidiyor. Hepimiz yılanlara borçluyuz. Onlar ejderhayı takip ederek kuzeye gittiler. Ama Vivacia, yolculukta onun yardımına ihtiyaçları olacağını ısrarla söylüyor. Onları takip etmesi gerektiğini hissediyor. Üstelik Kennit ona söz vermişti." Bir an durakladı, sonra zorlukla konuşmaya devam etti. "Onunla gidemem. Gitmeyi çok istiyorum, ailemi tekrar görmek için can atıyorum. Ama görevim burada, bir süre daha." Sonunda gözlerini Althea'ya dikti. "Althea Vestrit'ten Vivacia'yı kuzeye götürmesini rica ediyorum. Jola mürettebat adına konuştu. Kaptan Kennit'in vasiyeti gereği onu takip edecekler. Ancak seni uyarıyorum Althea. Vivacia, Kennit'e yılanlara hizmetini bitirince geri döneceğine söz verdi. Geminin de isteği bu. Yılanları evlerine götürmek. Bingtown'a haberlerimizi iletme. Ama ondan sonra ikiniz de bize dönmelisiniz."

Althea konuşmaya başlarken Wintrow elini kaldırdı ve şaşırtıcı bir şekilde Althea onu dinledi ve sessiz kaldı. Bakışları Brashen'e kaydı. Brashen ona donakalmış bir şekilde bakıyordu. Bunun olacağını tahmin etmişti, ama gerçek yine de onu şaşkına çevirdi. Wintrow az önce Althea'yı ondan almıştı. Bir kez daha, ailesine ve gemisine olan görevi onu çağırıyordu. Hayalini gerçekleştirecekti:

Vivacia'nın kaptanı olacaktı, Bingtown'a zaferle girecekti. Sonra Vivacia'yı Divvytown'a geri götürmesi gerekiyordu. O zaman gemisini bırakıp ona geri dönecek miydi? Bundan şüpheliydi. Elini sıkıca tuttu, ama onun çoktan gittiğini biliyordu. Wintrow'un sonraki sözlerine odaklanması zordu.

"Sen ve Paragon istediğinizi yapabilirsiniz, Brashen Trell. Ama Paragon'un Vivacia'ya Rain Wild Nehri'ne kadar yılanlarla birlikte eşlik etmesini istiyorum. Vivacia, iki yaşam gemisinin bir gemiden daha iyi rehberlik ve koruma sağlayacağını söylüyor. Malta ve Reyn de şüphesiz bu yolculuğa katılmak isteyeceklerdir."

Reyn, hepsini şaşırtarak konuştu. "Bu tarafa gelen tüm Chalcedeanlara karşı iki gemiye ihtiyacımız olacak. Biri korumak, biri savaşmak için."

"Söylentiler duymuştuk," dedi Wintrow üzüntüyle. "Ama sadece söylentiler."

"İnanın onlara," dedi Reyn. Sandalyesinde dönerek duvarları çevreleyen Jamaillia soylularına hitap etti. Bakır rengi gözleri onların üzerinde dolaştı. "Tintaglia ve ben güneye uçarken, Chalcedian gemilerinin kadirgamlar tarafından eşlik edildiğini gördük. Bildiğiniz gibi, bu onların ciddi savaşlar için kullandıkları düzen. Jamaillia Şehri'nin hedefleri olduğunu sanıyorum. Bingtown'da kalan az miktardaki ganimetin bir ejderhayla savaşmaya değmeyeceğine karar verdiklerini düşünüyorum."

Malta, Reyn'in sözlerini takip etti. "Yüzünüzden bize şüphe duyduğunuzu görüyorum. Ama Bingtown'a ilk saldırılarını gördüm. Reyn son saldırı sırasında oradaydı. Chalcedean komplocularınız sizi beklemek için bir neden görmedi. Siz gelmeden önce ganimetin en iyisini ele geçirmeyi planladılar. Bingtown'u Yeni Tüccar oğullarınıza ve kardeşlerinize teslim etmeyi hiç düşünmediklerini de sanmıyorum. Bingtown'da onlara vaat ettiğiniz kolay ganimetten mahrum kalan ve Tintaglia tarafından kovulan bu adamlar şimdi güneye geliyor. İşte seçtiğiniz müttefikler bunlar. Satrapınız daha akıllı davrandı. Sözleşmeyi baskı altında imzaladınız. Kalbinizdeki düşünceleri okuyabiliyorum. Fırsatını bulursanız, anlaşmadan cayacaksınız. Bu aptalca olur. Satrap'ınızın Korsan Adaları ile ittifakını hızlandırmalısınız, çünkü Chalcedoen gemileri ve akıncı kadirgamları geldiğinde, yardım isteyebileceğiniz her dostunuza ihtiyacınız olacak. Gözleri onları süzdü. Sözlerimi iyi dinleyin. Onlar merhamet bilmezler.

Kısa bir yıl önce, Malta kurnazlığını Brashen'e yöneltmişti. Onun sözlerinde, kız çocuğu kurnazlığının gerçek diplomasiye dönüştüğünü duydu. Bazı

soylular, onun sözlerinden etkilenererek birbirlerine baktılar. Satrap bile ondan memnun görünüyordu, sanki kendi düşüncelerini dile getirmiş gibi onun sözlerine başını sallıyordu.

Reyn sesi duymadan önce Malta ellerini kulaklarına kapattı. Ses duyulmaya başladığında, Reyn de onunla birlikte irkildi. Diğerleri çılgınca etrafa bakarken, Jamaillian lordlarından biri "Yılanlar geri döndü!" diye haykırdı.

"Hayır. O Tintaglia," diye cevapladı Reyn. Endişe onu sardı. Ejderha yaklaşırken yardım için çığlık attı. Reyn kapıya doğru ilerledi ve masadaki herkes ayağa kalkıp onu takip etti. Malta güverteye çıktıklarında Reyn'in elini tuttu. Birlikte sağanak yağmura baktılar. Tintaglia, bulutlu gece gökyüzünde soluk gümüş ve mavi bir parıltıyla üzerlerinden geçti. Kanatları şiddetle çırpıyordu. Geniş bir daire çizerek döndü, sonra tekrar çığlık attı. Reyn'in şaşkınlığına, çağrısına cevap geldi. Vivacia'nın cevabının gücüyle geminin güvertesi uğuldadı. Paragon'dan daha derin bir ses yankılandı.

Malta donakaldı, hayranlıkla yukarı bakıyordu. Sesin kesilmesinden bir saniye sonra, Reyn'in gözlerine soru dolu bir bakış attı. "Yardım mı istiyor?" Reyn burnundan soludu.

"Hayır. O bizim yardımımızı istiyor. Tintaglia nadiren bir şey "ister"." Soğuk sözlerine rağmen kalbi sıkıştı. Onun korkusunu ondan saklayamayacak kadar yaklaşmışlardı. Onun yorgunluğunu ve ruhundaki derin kederi hissedebiliyordu.

"Hepsini anlamadım." Malta ekledi, "Bunu anlayabildiğime bile şaşırdım."

Reyn alçak sesle cevap verdi. "Onun yanında ne kadar uzun kalırsan, o kadar net anlarsın. Bence kulaklarımızın bununla pek ilgisi yok." Ejderhanın sesleri gökyüzünü yine titretti. Etraflarındaki denizciler ya canavarları görmek için boyunlarını uzattılar ya da sığınaklara saklandılar. Reyn, yüzüne yağın yağmura aldırmadan yukarı baktı. Gemilerin cevap veren çığlıklarının arasında duyulmak için yüksek sesle konuştu.

"Ejderha yorgun. Yılanlar ona yetişemeyecek kadar hızlı uçuyor. Onların hızına uymak için sürekli daireler çizmek zorunda kaldı. Yılanlarını terk etmekten korktuğu için avlanmadı ve beslenmedi. Bir Chalcedean gemisiyle karşılaştıklarında, ejderha saldırıya uğradı. Ejderha ciddi şekilde yaralanmadı ama yılanlar gemiye saldırdı." Nefes aldı. "Yılanları nasıl öldüreceklerini biliyorlardı. Okçular gemiyi batırmadan önce altı yılanı öldürdüler."

Hayat gemisinin öfkesi ve kederi içlerinde yükseldi. "Karışıklık gece boyunca dinlenecek, ama o yardımımızı istemek için geri döndü." Yalvarırcasına kaptanlara döndü. "Karanlık onu kanatlarında yakaladı. Karaya çıkmak için kumlu bir sahile ihtiyacı var – ya da onu yönlendirecek bir ateşin olduğu herhangi bir sahile."

Sorcor aniden konuştu. "Çamur olur mu? Kaygandır, ama kayadan daha yumuşaktır."

"Kokulu Ada," diye onayladı Etta.

"Uzak değil," diye ekledi Red. "Her tur attığında muhtemelen üzerinden uçuyordur. Ama gemi için kötü bir yer. Sığ su."

"Ama oraya bir tekne çıkarabilirsin," Etta bu sorunu önemsemedi. "Ve ateş yakmak için bolca odun var."

"Oraya gitmeliyiz. Hemen." Reyn endişeyle gökyüzüne baktı. "Acele etmezsek, okyanus onu yutacak. Gücü tükenmek üzere."

BİR EJDERHASIN İRADESİ

ISLAK KAYIKTAKİ ODUNLAR tutuşmuyordu. Reyn rüzgârın alıp götürdüğü çıra ile uğraşırken, Malta pelerini çıkarıp odun yığınının sıkıştırdı. Reyn, Malta'nın fenerini yığına vurmasıyla duyduğu ani gürültüye başını kaldırdı. Birkaç saniye sonra, pelerinin kenarları alev aldı. Reyn, ateşin orada söneceğinden korktu, ama birkaç saniye sonra odunların tutuşmasının hoş çatırtısını duydu. O sırada Malta, Reyn'in pelerinine sığınmıştı. Kardeşi onlara tuhaf bir bakış attığında, çenesini kaldırıp ona meydan okurcasına baktı. Islak ve titrek vücudunu Reyn'e sıkıca bastırdı. Koruyucu karanlıkta Reyn onu kucakladı ve saçlarının kokusunu içine çekti. Cesurca kızın başının üstüne öptü. Kızın başının üstündeki ince pullar Reyn'in yanağını kaşıdı ve Malta istemeden titredi. Reyn, kızın vücudunun aniden ısındığını hissetti. Kız ona baktı, Rain Wild gözlerinin soluk parıltısı şaşkınlıkla daha da yoğunlaştı.

"Reyn," diye nefes nefese, zevk ve utanç arasında kaldı. "Bunu yapmamalısın," diye azarladı.

"Emin misin?" diye kulağına fısıldadı.

"Kardeşim izlerken olmaz," diye nefes nefese ekledi.

Şenlik ateşi iyice yanmıştı. Reyn endişeli gözlerle gökyüzüne baktı. Bir süredir Tintaglia'nın üstünden geçtiğini duymamıştı, ama endişesi hala güçlüydü ve ona da bulaşmıştı. O hala yukarıda, bir yerlerdeydi. Onlarla birlikte sahile gelen insanlara göz attı. Kokuşmuş Ada, ismine yakışır bir yerdi. Herkes dizlerine kadar çamura batmıştı ve Red, tiksindiği halde çamura düşmüştü ve muhtemelen ejderhayı yakından görmek istediğine pişman oluyordu.

İlk ateşten ikinci bir ateş yakıldı. Denizde, gemiler aniden bağırmaya başladı ve ejderha uzaktan cevap verdi. Reyn uyarıda bulundu: "Yolundan çekilin!"

Tintaglia, yağmur ve rüzgârla mücadele ederek kanatlarını şiddetle çırparak indi. Reyn, insan yükü olmadan zarif bir şekilde ineceğini umuyordu. Ancak Sorcor'un tahmin ettiği gibi çamur kaygandı. Ejderhanın sabit ayakları kaydı ve çılgınca sallanan kuyruğu ve kanatlarından çamur sıçradı. Neredeyse şenlik ateşinin üzerine kayarak durdu. Tintaglia, zedelenen haysiyetine öfkeyle baktı. Islak kanatlarını titreyerek insanlara daha fazla çamur sıçrattı.

"Bu sahili hangi aptal seçti?" diye öfkeyle sordu. Bir sonraki nefesinde, "Yiyecek hazır değil mi?" diye sordu.

İki fiçı tuzlu domuz eti yiyerek şikayet etti. Yemeğini bitirince, "İğrenç, yapış yapış, ısırarak için çok küçük" diye haykırdı ve yakındaki bir kaynağa doğru yürüdü.

"O çok büyük," diye hayretle bağırdı Sorcor.

Reyn, onun ihtişamına alıştığını fark etti. Malta, rüya kutusundaki anılarına sahipti, ama diğerleri için bu, uçarken olmayan bir ejderha görme fırsatıydı.

"Şekli ve hareketleri çok güzel," diye fısıldadı Amber. "Paragon'un ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Sadece gerçek bir ejderha gerçek ejderhadır. Diğerleri sadece beceriksiz taklitlerdir."

Jek, Amber'a küçümseyen bir bakış attı. "Altı Dükalığın ejderhaları bana gayet uygun. Sen de Forged olma korkusuyla yaşasaydın, sana da uygun olurdu. Ama," diye itiraf etti isteksizce, "O gerçekten şaşırtıcı." Reyn, anlamadıkları konuşmadan uzaklaştı.

"Vivacia nasıl bir şeydi acaba?" diye sordu Althea sessizce. Ejderhanın gölgeli silüetine bakarken gözlerinde ateş ışıkları dans ediyordu. "Ya

da Paragon'un ejderhaları," diye sadakatle ekledi Brashen.

Reyn, onların sözleri karşısında içini kemiren bir suçluluk hissetti. Ailesi ejderhaları gemilere dönüştürmüştü. Bir gün bunun hesabını vermek zorunda kalacaklar mıydı? Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı.

Tintaglia pınardan geri dönerek yaklaşırken, kanatlarından ve karnındaki çamuru büyük ölçüde temizlemişti. Girdap gibi dönen gümüş gözleriyle Reyn'e kötü bir bakış attı. "Kum dedim," diye azarladı onu. Büyük kafasını çevirerek toplanan insanlara baktı. "İyi," diye selamladı onları. Şikâyet etmekten talepte bulunmaya sorunsuz bir şekilde geçti. "Dalgalardan daha uzak, çamurun kayaya dönüştüğü bir yerde başka bir ateş yakmalısınız. Taş en iyi yatak değildir, ama çamurdan iyidir ve bu gece dinlenmem gerek." Sonra Malta'yı gördü. Gözleri daha hızlı dönerek dolunay gibi parladı.

"Işığa çık, küçük kardeşim. Seni göreyim."

Reyn, Malta'nın tereddüt ederek ejderhayı gücendireceğinden korktu, ama kız cesurca öne çıkıp annesinin önüne durdu. Tintaglia'nın gözleri kızının başından ayaklarına kadar gezindi. Sıcak bir sesle, "Beni kurtardığın için iyi bir ödül almışsın, genç kraliçe. Kızıl bir arma. Bundan çok memnun olacaksın," dedi. Malta'nın şaşkınca kızarması üzerine ejderha sıcak bir kahkaha attı. "Ne, henüz fark etmedin mi? Göreceksin. Ve onu tadını çıkararak uzun bir hayat süreceksin."

Bakışlarını Reyn'e çevirdi. "İyi seçim yaptın. O, Elderling kraliçesi ve ejderhaların sözcüsü olmak için çok uygun. Selden de onun değiştiğine çok sevinecek. Onun değişikliklerini küçümseyeceğinden biraz endişeleniyordu, biliyorsun."

Reyn garip bir şekilde gülümsedi. Selden'ın değişimlerini Vestritlere henüz haber vermemişti. Tintaglia, şaşkın bakışlarını başka yöne çekti.

"Bu gece uyuyacağım ve sabah uçmadan önce daha fazla yemek istiyorum. Karışıklık buradan kuzeyde. En azından bu gece için güvendeler." Büyük gözlerini kırttı ve gümüş rengi soğuk bir şekilde parladı. "Onları tehdit etmeye cüret edenleri ortadan kaldırdım. Ama yılanlarım yorgun. Yılanlar, en iyi durumda olsalar bile, kanatlı bir ejderhanın hızına yetişemezler. Eskiden, onları korumak için birkaçımız ve onlara rehberlik edecek hafızaya sahip birkaç yılan vardı. Şimdi ise sadece ben ve bir yılan rehber var."

Başını kaldırdı. Hareketinde kararlılık vardı, ama Reyn cesaretinin altında çaresizliği hissetti. Kibrine rağmen, kalbi

ona doğru gitti.

"Canlı gemilerle konuştum. Paragon, yılanlarımı kuzeye götürecektir. O geminin mürettebatı, yılanları korumama yardım edecek ve her gece karaya çıkıp beslenip dinlenmem gerektiğinde geminin yanında demirleyecek."

Wintrow cesurca konuştu. "Her iki yaşam gemisi de kuzeye gidecek. Kararımızı çoktan verdik."

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor!" Ejderha sertçe sözünü kesti. "Yoksa hala yaşam gemilerinin "sahibi" olduğunu mu sanıyorsun? Vivacia güneye, senin büyük şehrine gidecek. Yaşlılarım onunla birlikte gidecek, benim adıma konuşacak, işçiler için tahıl ve gıda sevkiyatlarını ayarlayacak, Reyn'in uygun gördüğü mühendisleri işe alacak, o şehirdeki insanlara ejderhaların bundan sonra neye ihtiyaç duyacağını bildirecek, ayarlayacak..."

"İhtiyacımız mı?" Wintrow soğuk bir sesle sözünü kesti. Öfke onu sertleştirmişti.

Ejderha öfkeyle Reyn'e döndü. "Onlara hiçbir şey söylemedin mi? Bütün gün vaktin vardı!"

"Beni bir deniz savaşının ortasına attığını hatırlamıyor musun?" Reyn sinirli bir şekilde sordu. "Günün çoğunu hayatta kalmak için uğraşarak geçirdik."

"Yılanlarımın tamamen insan amaçları uğruna tehlikeye atıldığını çok iyi hatırlıyorum. İnsanlar hep kavga edip birbirlerini öldürüyorlar." Hepsine öfkeyle baktı. "Buna artık tahammül edemeyiz. Benim amaçlarım gerçekleşene kadar bu tür şeyleri bir kenara bırakacaksınız, yoksa öfkemle karşılaşacaksınız." Başını dik tuttu ve kanatlarını yarı yarıya kaldırdı. "Bunu da benim Elderlinglerim sağlayacaktır. Hiçbir gemi yılanlara karışamaz! Rain Wilds'a giden erzakları engelleyen hiçbir küçük savaşta tahammül edilmeyecektir. Sizler..."

Wintrow öfkelenmişti. "Sen ne tür bir yaratıksın ki, hayatımızı zorla yönetmeye çalışıyorsun? Hayallerimiz, planlarımız, hırslarımız senin büyük planlarında hiçbir değeri yok mu?"

Ejderha durakladı ve başını çevirerek onun sorularını ciddiyetle düşünür gibi yaptı. Sonra büyük başını ona yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki, nefesinin esintisiyle giysileri hareket etti. "Ben bir ejderhayım, insan. Büyük planlarda, hayallerin, planların ve hırsların hiçbir önemi yok. Önemli olacak kadar uzun yaşamayacaksın." Durakladı.

Tekrar konuşmaya başladığında, Reyn sesini daha nazik hale getirmeye çalıştığını anlayabildi. "Tabii ki ejderhalara yardım ettiğiniz sürece. Bu görevi tamamladığınızda, benim türüm nesiller boyu hizmetinizi hatırlayacak. İnsanlar daha büyük bir onur umabilir mi?"

"Belki de önemsiz küçük hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamayı umuyoruz," diye karşılık verdi Wintrow. Karşı geldiği ejderhadan geri çekilmedi. Reyn, omuzlarının duruşunu ve ağzını tutuşunu tanıdı. Kardeşi, Malta'nın inatçı yanını paylaşıyordu. Ejderhanın göğsü şişmeye başlamıştı.

Malta, kardeşi ile ejderha arasına geçmek için acele etti. Korkusuzca ikisine de baktı. "Hepimiz yorgunuz, bu gece pazarlık yapacak kadar yorgun değiliz."

"Pazarlık!" ejderha küçümseyerek homurdandı. "Oh, yine mi ! İnsanlar ve pazarlıkları.

"Seninle aynı fikirde olmayanları öldürmek çok daha kolay değil mi?" diye sordu Wintrow alaycı bir şekilde.

Malta, kardeşinin koluna bir elini koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Hepimiz uyumalıyız," dedi kararlı bir sesle. "Sen bile, Tintaglia, dinlenmeye ihtiyacın var. Sabaha kadar dinleniriz ve herkes ne istediğini söyleyebilir. Bu sorunu çözmenin tek yolu bu."

Althea, uyuyabilen tek kişinin ejderha olduğunu düşündü. İnsanlar bir kez daha toplandılar, bu sefer *Motley'de*, çünkü Kaptan Red kahve ve biraz daha büyük bir harita odası olduğunu övünmüştü. Althea, Malta'nın müzakere yeteneğine karşı isteksiz bir hayranlık duymaya başlamıştı. Ronica'nın ticaret becerilerinin bir kısmını miras almıştı, ama çoğu Malta'nın doğuştan gelen cazibesinden geliyordu. İlk başarısı, Jamaillian soylularının da masada onlarla birlikte oturmasını sağlamaktı. Althea, kırgın Satrap ile fısıldayarak tartıştığı birkaç kelimeyi duydu: "...onları kendi çıkarlarıyla size bağlayın. Onları çok aşağılarsanız, sonsuza kadar sizin peşinizde hain köpekler gibi dolanırlar. Bu, daha sonra anlaşmayı reddetmemelerini sağlayacaktır," diye ısrarla söylemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Satrap onun taleplerini kabul etti. İkinci dahice hamlesi, toplantıdan önce herkes için yemek ayarlamaktı. Sonunda Kaptan Red'in masasının etrafında toplandıklarında, ortalık sakinleşmişti. Malta

Reyn de özel olarak görüşmüştü, çünkü ayağa kalkarak, Bingtown'da olanları herkese daha ayrıntılı olarak anlatmadan ilerleyemeyeceklerini açıkladı. Malta'nın hikâyesiyle ilgilenmesine rağmen, Althea kendini diğerlerinin yüzlerine bakarken buldu. Jamaillian soyluları, Chalcedean'ın ihanetinin tüm boyutlarını nihayet anladıklarında şok olmuş görünüyorlardı. Etta sessizce ama dikkatle dinliyordu. Amber, Wintrow'a takıntılı bir şekilde bakıyordu, yüzünde neredeyse trajik bir spekülasyon ifadesi vardı. Yanındaki Brashen, alışılmadık bir şekilde sessizdi, ama masanın altındaki eli, onun elinde sıcacıktı. Tek konuştuğu an, Reyn Trehaug'daki deprem hasarını anlatmaya başladığı andı. Brashen öne eğilip masaya hafifçe vurarak dikkatleri üzerine çekti. Sözleri sadece Reyn'e yönelikti: "Rain Wild Tüccarlarının işleri yabancılar önünde bu kadar açıkça konuşulur mu?"

Reyn alınmadı. Brashen'in endişesine ciddiyetle başını eğdi ve cevap verdi: "Daha büyük bir dünyanın parçası olmamız gerektiğini, yoksa yok olacağımızı anladık. Bingtown'daki kasaba toplantısında açıkça konuşulmayan hiçbir şey söylemiyorum. Sırlarımızı paylaşmanın ya da onlarla birlikte yok olmanın zamanı geldi."

"Anlıyorum," dedi Brashen ciddi bir şekilde ve sandalyesine yaslandı.

Reyn konuşmasını bitirdiğinde, Wintrow ayağa kalkarak dikkatleri üzerine çekti. Althea'ya, ayakta durmak için çok yorgun görünüyordu. Sesindeki pesimist eğlence tonu onu şaşırttı. "Reyn'in bize anlattıklarını ve yaşam gemilerinin doğasını göz önünde bulundurarak, Tintaglia'nın isteğini yerine getirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Yaşayan gemiler de ona katılıyorsa, başka seçeneğimiz yok," diye Althea da aynı fikirde olduğunu belirtti.

Reyn, Malta'ya konuştu ama herkes duydu. "Jamaillia'ya gitmek yerine doğrudan Bingtown'a gitmeyi mi tercih edersin?"

Kız kardeşinin ve teyzesinin üzerine bir bakış attı. Gözleri onunla net bir şekilde buluştuğunda sesini alçaltmadı. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Sözlerinin ardından kısa bir sessizlik oldu. O, cesurca Lord Criath'a dönerek bu sessizliği bozdu. "Şimdi. Duyduğunuz gibi, ejderha Rain Wilds'a gıda maddeleri gönderilmesi için pazarlık yapmamızı istiyor. Satrap'ın sadık soylularından hangisinin bize tedarik etme ayrıcalığını kazanacağı henüz belli değil."

Criath şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. Malta, onun teklifini anlamasını bekleyerek gözlerine bakmaya devam etti. Sonra Lord Criath boğazını temizledi. Konuşurken destek arayarak arkadaşlarına başını salladı. "Magnadon Satrap Cosgo. Sanırım şu anda ittifakınızın bilgelliğini kabul eden tek kişi ben değilim. Hatta," diye Malta'ya gülümsedi, "ejderhaların temsilcilerine yardımımı sunmak istiyorum. Jamaillia'daki mülklerim arasında tahıl tarlaları ve otlaklar var. Rain Wild halkıyla karşılıklı yarar sağlayan ticaret, Bingtown'daki toprak haklarından vazgeçerek uğradığım kayıpları telafi etmeme büyük ölçüde yardımcı olabilir."

Gece, pazarlıklarla geçti. Althea, dünyasının yeniden düzenlenmesine tanık olduğunun farkına vararak şaşkınlık içinde sessiz kaldı. Tintaglia, Jamaillia'ya "Yaşlıları"nı göndererek akıllıca davranmıştı. Onlar sadece Jamaillia ile Yağmur Ormanı halkı arasında ticaret yolları açmayacaktı. Reyn'in pullu yüzünde Jamaillialılar, dünyanın bakır gözlü geleceğiyle yüzleşecekti. Yorgunluktan süzülüyormuş gibi hissetti, etrafındaki sahnedan kopmuş gibi. Algısı değiştiğinde, geride bıraktığı geniş bir kavşak ve önünde hızlı bir akıntı gördü. İnsanların ve ejderhaların bu yeni dünyası savaşlarla değil, müzakerelerle yönetilecekti. Burada, bu odada, bu emsali oluşturunlardı. Aniden anladı ve bunu onaylamak için Amber'ın gözüne bakmaya çalıştı, ama marangoz Wintrow'a kederle bakıyordu.

Jamaillian soyluları sadece kâr ve güç kokusu aldılar. Kısa sürede aralarında tahıl fiyatlarını belirlemek için şiddetli bir rekabet başladı ve Bingtown üzerinde bazı haklar elde etmek için bir kez daha girişimde bulundular. Reyn ve Malta bu konuda kesin bir tavır sergilediler. Althea, kendi türleri için de ejderha için yaptıkları kadar kurnazca pazarlık yaptıkları için rahatladı. Gece ilerledikçe, müzakerelerin çoğu soyluların diğer soylularla alt anlaşmalar yapması, Satrap'ın hazineye gidecek kârlarının yüzdesini belirlemesi, kaptanların Wintrow ve Etta'yı destekleyerek diğerlerine Korsan Adaları'ndan geçen mallar için gümrük vergisi uygulanacağını hatırlatmasıyla geçti.

Brashen onu dirsekleyince Althea uyandı. "Bitti," diye fısıldadı. Masada erkekler belgeleri imzalarken, Wintrow Etta'ya kolunu uzattı. Etta onu görmezden gelerek kendi başına ayakta durdu ve omuzlarını silkti.

Althea dikkat çekmeden esnemeye çalıştı. Gözleri ne kadar süre kapalı kalmıştı? "Bunların bizimle bir ilgisi var mı?" diye sordu sessizce.

"Korkma. Reyn ve Malta, Bingtown'u iyi savundular ve işin özüne gelince, Bingtown ve Korsan Adaları bir arada durdular." Kısa bir kahkaha attı. "Baban bu konuda ne düşünürdü acaba? Malta'yla gurur duyardı, bunu biliyorum. O kadın, gördüğüm en zeki tüccar."

Althea, yeğenine duyduğu hayranlık karşısında kıskançlık hissetti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu sessizce. Herkes ayaktaydı. Uykulu bir gemici, kahve fincanlarını gümüş bir tepsiye topluyordu.

"Şimdi, kalkıp vedalaşmadan ve yelkenleri açmadan önce birkaç saat uyuyabiliriz." Konuşurken ona bakmadı. Onu takip ederek güverteye çıktı. Boğucu harita odasından sonra soğuk gece havası hoş geldi. Yağmur durmuştu.

"Sence ejderha şartlarımızı kabul eder mi?"

Brashen yorgun gözlerini ovuşturdu. "Sadece, zaten yapmamız gerektiğini söylediği şeyde yardımını istiyoruz. İç Geçit'teki toprak savaşlarına son vermek. Bunu yapmanın en iyi yolu, Chalcedeanları buradan kovmak. Dün "onun" yılanlarına yaptıklarından sonra, bize yardım etmekten memnuniyet duyacaktır. Gerisi, diğer taraflar arasındaki tartışmalardı." Başını salladı. "Bence, bize ne yapmamızı istediğini söylemesi dışında her şey bitti."

"Bu beni de endişelendiriyor," diye onayladı Althea. "Bu kadar zorlu bir mücadele verdik, belirsizlik içinde bu kadar yol kat ettik, ama bir ejderha çıkıp da "Hayatınız böyle olacak" diye bir karar veriyor. Kim nereye gidecek diye bizim hareketlerimizi yönlendirmesini sevmiyorum. Yine de," omuz silkti ve neredeyse gülmek üzereydi, "garip bir şekilde, bu kararların elimizden alınması neredeyse bir rahatlama olurdu. Bir yükten kurtulmak gibi."

"Bazıları öyle görebilir," dedi Brashen ekşi bir sesle.

"Hey, Bingtown!" Sorcor'un sesleri dikkatini dağıttı. "Akıntıya dikkat edin," diye uyardı korsan kaptanı, teknesine inerken. "Gelgit değişirken burası tehlikelidir. Çapalarınızı kontrol edin ve iyi bir adamı nöbetçi bırakın."

"Teşekkürler," diye Althea onların adına cevap verdi. İri yarı yaşlı korsandan gördüğü kadarıyla, onu sevmiştii. Etta'nın Vivacia'nın teknesine güvenli bir şekilde binmesini izleyerek onu kızdırırken onu izledi. Malta, Wintrow'u beklerken Reyn'in omzuna yaslandı. Althea buna kaşlarını çatıı, ama daha garip bir şey dikkatini çekti. Althea'nın sürprizine, Amber de Vivacia'nın teknesindeydi.

"Wintrow'a onunla önemli bir şey konuşmak istediğini duyduğum. O isteksizdi ama o ısrarcıydı. O yüz ifadesini aldığıında ne kadar sinir bozucu olabileceğini bilirsin." Bu haber Althea'nın omzuna yaklaşan Jek'ten geldi.

"O zaman gece Paragon'a sadece üçümüz mü döneceğiz?"

"İki," diye Jek gülümseyerek düzelitti. "*Motley'de* kalmaya davet edildim."

Althea etrafına bakındı ve direğe yaslanmış yakışıklı bir korsan gördü. Bekliyordu.

"İki," diye onayladı ve Brashen'e bakmak için döndü. O gitmişti. Paragon'un teknesinin kürek yuvalarına kürekleri yerleştirirken onu görmek için kenara baktı. "Hey!" diye sinirlenerek bağırdı. Merdivenlerden tırmanmaktan çok kayarak indi ve tekneye atlarken kasıtlı olarak küçük tekneyi salladı. "Gitmeye hazır olduğunu söyleyebilirdin," diye ters bir şekilde bilgilendirdi.

Ona baktı. Sonra Vivacia'nın teknesine baktı. "Amber indiğinde, ikinizin de gideceğini sandım."

Kız tekneyi izledi, sonra Vivacia'nın demirlemiş olduğu yeri gördü. Karanlık o kadar yoğundu ki, teknenin silüetini bile göremezdi. Gemisine veda etmeden önceki son gece miydi? Belki de öyle yapmalıydı. Aniden, bu kararı daha önce vermiş gibi garip bir anı yankısı duydu. Vivacia'nın ilk uyandığı gün, Kyle ile kavga etmiş ve gemiden fırlayarak Brashen ile akşamını sarhoş olarak geçirmişti. O zaman gemisine son sözlerini söylememişti. O günden beri pişmanlık duyuyordu. O ilk gece gemide kalsaydı, sonra olanlar farklı olur muydu? Kürekleri suyun üzerinde asılı duran Brashen'e baktı. Eğer bu, onunla burada kalmayacağı anlamına gelseydi, geri dönüp bunu değiştirir miydi?

Ancak bu geçmişte kalmıştı. Vivacia artık onun gemisi değildi. İkisi de bunu kabul etmişti. Ona veda etmekten başka ne söyleyebilirdi ki?

Motley'den ayrıldı, sonra teknenin içinden geçerek Brashen'in yanına oturdu. "Bana bir kürek ver."

Brashen sessizce bir kürek uzattı ve birlikte Paragon'a doğru kürek çekmeye başladılar. Sorcor onları uyarmakta haklıydı. Akıntı zorluydu ve Althea'nın kalan tüm enerjisini küçük tekneyi rotada tutmak için harcaması gerekiyordu. Brashen de aynı şekilde yorgun olduğu belliydi, çünkü dönüş yolunda tek kelime etmedi. Uykulu Clef halatlarını yakaladı ve Semoy onları sert bir şekilde tekneye davet etti. Brashen, Sorcor'un gelgit sırasında akıntı konusunda verdiği uyarıyı ilettili ve ona iki adamı demir nöbetine koyup biraz uyumasını söyledi.

"Kuzeye gidiyoruz," dedi Paragon hemen.

"Muhtemelen," dedi Brashen yorgun bir şekilde. "Deniz yılanlarına eşlik etmek. Hayatta yapmayı hiç beklemediğim bir şey. Ama son zamanlarda pek bir şey beklediğim gibi olmadı."

Paragon patladı: "Ejderha hakkında hiçbir şey söylemeyecek misin? İlk kez bir ejderhayı yakından gördün ve onun hakkında hiçbir şey söylemiyorsun?"

Brashen'in yüzünde yavaş bir gülümseme yayıldı. Althea, onun sık sık yaptığı gibi, gemiye konuşurken korkuluğa tutunduğunu fark etti. Hevesle konuştu: "Gemi, o kelimelerle anlatılamaz. Bir yaşam gemisi kelimelerle anlatılamaz ve bunun nedeni de aynı."

Althea'nın kalbi gururla doldu. Brashen yorgun olmasına rağmen, ejderha ile canlı gemi arasındaki bağı fark edecek kadar bilgeydi, ama Paragon'un gerçek formunu kaybetmiş olduğunu daha da keskin bir şekilde hissetmesine neden olacak hiçbir şey söylemedi.

"Ya sen, Althea?"

Kennit değil. Kennit değil. Paragon. Çocukken onunla oynadığı Paragon, onu bu kadar uzağa getiren ve çılgın arayışı uğruna çok şey katlanan Paragon. O Paragon için uygun kelimeleri buldu. "O inanılmaz derecede güzel – pulları dalgalanan mücevherler gibi, gözleri denize yansıyan dolunay gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, kibri dayanılmazdı. Hayatlarımızın onun emri altında olduğunu varsayması kabul edilemez."

Paragon güldü. "Dilinle övgü söylemeyi öğrenmen akıllıca, çünkü Tintaglia gibi kraliçeler etten çok övgülerle beslenir. Kibrine gelince, insanların emir vermek kadar emir almayı da hatırlamasının zamanı geldi."

Brashen neredeyse gülecekti. "Haklısın, gemi. Haklısın. Bu gece çapanı gözden kaçırma, olur mu?"

"Elbette. İyi uykular."

Bu dilekte bir parça ironi mi vardı? Althea ona bir bakış attı. O da soluk mavi gözleriyle onu izledi. Ona göz kırptı. Böyle bir şey yapmak ve söylemek Paragon'a yakışır, diye düşündü. O Kennit değildi. Tüm eşyalarının Brashen'in kamerasında bir köşede yığılmış olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı. "Anneninkine koymak zorunda kaldım," diye neredeyse özür diledi. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra kaptanın daha geniş yatağını ve kalın battaniyelerini gördü ve tek düşünebildiği, biri onu uyandırmaya zorlayana kadar uyumak oldu. Ejderhanın gelişiyse, kararlar artık onun elinde değildi. Birisi ona ne olacağını söyleyene kadar uyumak en iyisiydi.

Bir iç çekerek ranzaya oturdu ve botlarını çıkardı. Ter cildinde kurumuş, sahildeki çamur giysilerine işlemişti. Yapış yapış hissediyordu. Umursamadı. "Yıkanmayacağım," diye uyardı. "Çok yorgunum."

"Anlaşılabilir." Sesi çok kalınlaşmıştı. Yanına oturdu. Nazik ellerle, saçlarını toparlamak için yaptığı topuzu çözdü. Dişlerini sıktığını fark edene kadar, onun dokunuşuna hareketsizce oturdu. Nefes aldı. Bunu atlatabilirdi. Zamanla. Elini uzattı ve nazıkçe onun ellerini tuttu.

"Çok yorgunum. Bu gece yanında uyuyabilir miyim?"

Bir an için üzgün göründü. Sonra ellerini onunkilerden çekti. "Eğer istediğin buysa." Aniden ayağa kalktı. "Ya da istersen yatak sana kalabilir."

Onun ani çekilmesi ve sert sesi onu incitti. "Hayır," diye tersledi. "Ben öyle istemiyorum. Bu aptalca." Kendi sesini duydu ve durumu düzeltmeye çalıştı.

"İkimiz de düşünemeyecek kadar yorgunken kavga çıkarmak kadar aptalca." Yatağa doğru kayd. "Aceleci. Lütfen. Çok yorgunum."

Bir an için, sessizce ona baktı. Sonra omuzları yenilgiyle çöktü. Yatağa geri döndü ve kenarına oturdu. Dışarıda, yağmur aniden sağanak halinde geri döndü. Duvara çarparak kırık pencereden içeri giriyordu. Yarın onu tamir etmeleri gerekecekti. Belki yarın her şey düzelirdi. Bir korsanı gömmek. Bir yaşam gemisine veda etmek. Her şeyi geride bırakmak.

Brashen botlarını çıkarırken somurtkan bir şekilde, "Belki de artık gururum kalmadı. Bu son gecemde bana sunabileceğin tek şey yanımda uyumaksa, kabul ederim," dedi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ona bakmıyordu.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye şikayet etti kız. En az onun kadar yorgun olmalıydı. "Hadi uyuyalım. Bugün ikimiz için de başa çıkamayacağımız kadar çok şey oldu. Yarın daha iyi olacak, yarın gece daha da iyi." Umuyordu.

Ona tamamen incinmiş bir bakış attı. Koyu renkli gözleri hiç bu kadar savunmasız görünmemişti. Elleri gömleğinin üzerinde donakalmıştı. "Brashen. Lütfen." Ellerini kenara itti ve son üç düğmeyi kendisi açtı. Sonra yatağın kenarına, duvara yakın tarafa geçti, her ne kadar kapalı yerlerden nefret etse de. Omzunu çekerek onu yanına yatırdı. O ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama onu sırt üstü yatırdı ve başını omzuna yaslayarak onu sabit tuttu. "Şimdi uyu," diye homurdandı.

O sessizdi. Karanlık tavana baktığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı. Güzel kokuyordu. Aniden her şey güvenli ve tanıdık geldi, orada olmak güzeldi. Güçlü vücudu, onunla dünyanın geri kalanı arasında duruyordu. Rahatlayabilirdi. Derin bir nefes aldı ve elini göğsüne koydu.

Sonra o da ona doğru döndü ve kolunu onun omzuna attı. Tüm endişeleri yeniden uyandı. Bu aptalcaydı. Bu Brashen'dı. Kendini zorlayarak onu öptü ve kendi kendine, "Bu benim, bu Brashen," dedi. Onu kendine çekti ve daha derin öptü. Ama kolunun ağırlığı ve nefesinin sesi birden fazla geldi. O, ondan daha iri ve daha güçlüydü. Eğer isterse, onu zorlayabilir, onu

onu yere yatırabilirdi. Yine kapana kısılmış olacaktı. Elini onun göğsüne koydu ve onu biraz uzaklaştırdı.

"Çok yorgunum, aşkım."

O hareketsizdi. Sonra, "Aşkım," dedi sessizce. Yavaşça sırt üstü döndü. O da ondan biraz uzaklaştı. O hareketsizdi ve o karanlığa bakıyordu.

Gözlerini kapattı ama uyku gelmedi. Sırrının verdiği zararı hissedebiliyordu. Her geçen an, yanlış anlaşılma daha da büyüyordu. Bir gece, dedi kendi kendine. Bir gece yeter. Yarın daha iyi olacak. Kennit'in kenardan kayıp gittiğini göreceğim ve onun sonsuza dek gittiğini bileceğim. Bir gece, diye kendini ikna etti, ondan çok şey istemiyordu.

İşe yaramadı. Brashen'in acısının sıcaklık gibi yayıldığını hissedebiliyordu. Bir iç çekerek, ondan biraz uzaklaştı. Yarın, aralarındaki ilişkiyi düzeltecekti. Bunu atlabileceğini biliyordu.

Kadın tuhaftı. Etta, gizemli bir şekilde büyüleyici olduğunu kabul etse de, güzel bile değildi. Yılan ısırığı yüzünü mahvetmiş, saçları düzensiz tutamlar halinde sarkıyordu. Kafatasındaki hafif tüyler, sonunda saçlarının tekrar uzayacağını gösteriyordu, ama şimdilik kesinlikle güzel sayılmazdı. Yine de Wintrow bütün akşam ona yan gözle bakmıştı. Hayatının en önemli kararlarını verirken, onu dikkatini dağıtacak gücü hala vardı. Kim olduğu ya da görüşmelere neden dahil edildiği kimse tarafından açıklanmamıştı.

Etta, Kennit'in yatağına uzanmış, başını onun lavanta kokan yastıklarına dayamış, battaniyesine gömülmüştü. Uyuyamıyordu. Onun eşyalarına ne kadar dalarsa, kendini o kadar yalnız hissediyordu. Amber'ı düşünmek neredeyse bir rahatlama gibiydi. Onun için önemli değildi, ama evet, önemliydi. Wintrow böyle bir zamanda nasıl bir kadına ilgi gösterebilirdi? Kennit'in ona bıraktığı görevin önemini anlamıyor muydu?

Wintrow'un Amber'a bakışından daha rahatsız edici olan, Amber'ın ona olan içten hayranlığıydı. Kadın onu tuhaf gözleriyle inceliyordu. Bu, sarışın barbarınki gibi dürüst bir şehvet değildi.

tüm akşam boyunca sergilendi. Amber, Wintrow'u bir kedinin kuşu izlediği gibi izlemişti. Ya da bir annenin çocuğunu izlediği gibi.

Onlarla birlikte Vivacia'ya geri dönüp dönemeyeceğini sormamıştı. Sadece tekne bekliyordu. "Wintrow Vestrit ile konuşmalıyım. Yalnız kalalım." Özür dilemedi, açıklama yapmadı. Ve Wintrow, tüm yorgunluğuna rağmen, isteğine kısa bir baş sallamayla cevap verdi.

Peki neden bu onu rahatsız ediyordu? Bir adam öldü diye, bu kadar çabuk başka birini mi arıyordu? Wintrow'un ona hiçbir hakkı yoktu. Kimsenin hakkı yoktu. Ama rahatsız bir şekilde fark etti ki, ona güveniyordu. Kennit'in çocuğu için kurduğu hayallerinde, ona okumayı ve yazmayı öğreten hep Wintrow'du, Kennit'in soğukluğunu ve kendi belirsizliklerini yumuşatan da Wintrow'du. Wintrow bu gece onu kraliçe ilan etmişti ve kimse ona karşı çıkmaya cesaret edememişti. Ama bu, onun yanında kalacağı anlamına gelmiyordu. Bu gece bir kadın ona bakmıştı ve Etta, onun kendi hayatını yaşamak için ondan uzaklaşabileceğini biliyordu.

Etta koyu renk saçlarını taradı. Kennit'in aynasında kendi görüntüsünü gördü ve aniden merak etti: Neden? Neden saçlarını tarıyor, neden uyumaya ya da nefes almaya zahmet ediyordu? Düşünceleriyle başı zonkluyordu. Neden düşünmeye zahmet etsin ki? Yine başını ellerinin arasına gömdü. Artık gözyaşı kalmamıştı. Gözleri kumla dolmuştu, boğazı kederinden kurumuş ve pürüzlüydü, ama bu ona hiç rahatlık vermiyordu. Ne gözyaşları ne de çığlıklar bu acıyı dindirebilirdi. Kennit ölmüştü. Acı yine kalbini bıçak gibi deldi.

Ama çocuğu hayattaydı.

Sanki Kennit'in kendisi fısıldamış gibi, bu düşünce ona ulaştı. Kendini topladı ve nefes aldı. Kendini sakinleştirmek için güvertede bir tur atacaktı. Sonra uzanıp en azından biraz dinlenecekti. Yarın, Korsan Adaları'nın çıkarlarını korumak için zihninin açık olması gerekecekti. Kennit bunu ondan beklerdi.

"Üzgünüm. Burada konuşmamız gerekecek. Şu anda kendime ait bir odam yok."

"Nerede konuştuğumuz önemli değil, önemli olan konuşmamız." Amber onu nadir bir kitapmış gibi inceledi. "Bazen halka açık yerler, özel yerlerden çok daha özel olabilir."

"Anlamadım?" Kadının konuşma tarzı karmaşık ve aldatıcıydı. Wintrow, ona söylediklerine dikkat etmesi gerektiğini hissetti, hatta onun söylediklerine daha da dikkat etmesi gerektiğini. "Çok yorgunum," diye özür diledi.

"Hepimiz yorgunuz. Bir günde çok fazla şey oldu. Bu kadar çok ipin tek bir yerde bir araya gelebileceğine kim inanırdı? Ama bazen böyle olur. Ve ipin sonu, tüm düğümler çözülmeden önce birçok kez düğümlerin içinden geçmelidir." Ona gülümsedi. Karanlıkta arka güvertede duruyorlardı. Tek ışık, uzaktaki sahildeki şenlik ateşlerinden geliyordu. Onun yüz hatlarını tam olarak göremiyordu, sadece yüzünün değişen hatlarını görebiliyordu. Ama eldivenleriyle oynarken gülümsediğini biliyordu.

"Özür dilerim. Benimle konuşmak mı istemiştin?" Konuya girmesini umuyordu.

"Evet. Sana üç kez söylediğin şeyi söylemek için. Özür dilerim. Senden özür dilerim, Wintrow Vestrit. Seni nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum. İki buçuk yıldan fazla bir süre boyunca seni aradım. Bingtown'da aynı sokaklarda yürümüş olmalıyız. Bir süre çok yakın olduğunu hissettim, ama sonra kayboldun. Onun yerine teyzeni buldum. Sonra kız kardeşini buldum. Ama bir şekilde seni kaçırdım. Oysa bulmam gereken kişi sendin. Şimdi yanında dururken, bundan hiç şüphem yok." Aniden içini çekti ve tüm şaşkınlık ve hafiflik sözlerinden kayboldu. Başını salladı ve itiraf etti: "Yapmam gerekeni yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Senin rolünü yerine getirip getirmediğini ya da daha yeni başladığını bilmiyorum. Bilmediğim için çok yoruldum, Wintrow Vestrit. Tahmin etmekten, umut etmekten ve elimden geleni yapmaktan çok yoruldum. Bir kez olsun, doğru yaptığımı bilmek istiyorum."

Vücudu yorgunluktan titriyordu. Kadının sözleri ona neredeyse mantıklı geliyordu. Ama ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, sadece nezaket. "Bence uyumanız lazım. Benim uyumam lazım. Size yatacak yerim yok, ama temiz bir iki battaniye bulabilirim."

Gözlerini göremiyordu, ama yine de ona baktığını hissediyordu. Neredeyse çaresizce sordu: "Burada senin için hiçbir şey yok mu? Bana baktığında hiçbir kıvılcım görmüyor musun? Hiçbir bağ hissetmiyor musun, kaçırılmış bir fırsatın yankısını duymuyor musun? Hiçbir yolun izlenmemiş olması için özlem duymuyor musun?"

Onun kıvrımlı sözlerine neredeyse gülecekti. Ondan ne tür bir cevap bekliyordu? "Şu anda tek pişmanlığım, uyumadığım bir yatak,"

yorgun bir şekilde söyledi.

Bir keresinde, manastırda, bir fırtına sırasında tahta bir kulübede sığınmıştı. Fırtınayı izlerken, ıslak kapı çerçevesine tutunmuş, yakınlardaki bir ağaca yıldırım düşmüştü. Patlama meşe ağacını ikiye ayırırken, güçlü bir his onu sarmış ve yağmurun altında yere yığılmıştı. Şimdi de benzer bir his onu sarsmıştı. Kadın sanki onu dürtmüş gibi seğirdi. Bir an için uzaklardaki şenlik ateşlerinin alevleri kadının gözlerinde parladı.

"Uyumamış bir yatak ve yatmamış bir kadın. Yatak senin hakkın, ama kadın, zamanla sana gelse bile, asla tamamen sana ait olmayacak. Ancak çocuk senin, çünkü bu çocuk onu yapanın değil, onu alanın."

Anlamlar, yağmaya başlayan yağmur damlaları gibi etrafında dans ediyordu. Yağmura küçük dolu taneleri karışmış, güverteye ve Wintrow'un omuzlarına çarpıyordu. "Etta'nın çocuğundan bahsediyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Kadın başını eğdi. "Sen benden daha iyi bilirsin. Kelimeler aklıma geliyor, ama anlamları başkasına ait. Ama ona nasıl seslendiğine dikkat et. Etta'nın çocuğu, oysa herkes ona Kennit'in çocuğu diyor."

Onun sözleri onu rahatsız etti. "Neden ona onun çocuğu dememeliyim? Bir çocuk yapmak için iki kişi gerekir. Onun değeri sadece Kennit'in babası olmasından gelmez. Ona öyle ad vererek Etta'yı küçümsüyorlar. Sana şunu söyleyeyim, yabancı. Birçok yönden Etta, Kennit'in bir kralın babası olmaktan daha çok bir kralın annesi olmaya layık."

"Onun yanında kalmalısın, çünkü bunu bilen birkaç kişiden biri olacaksın."

"Sen kimsin? Neden buradasın?" diye sordu.

Yağmur aniden şiddetini artırdı ve konuşmaları bastıran bir gürültüyle yağmaya başladı. Dolu taneleri büyüdü. "İçeri!" diye bağırdı Wintrow ve koşarak önden gitti. Kapıyı açık tuttu ve onun peşinden gelmesini bekledi. Ama yağmurdan kaçarak içeri giren pelerinli kişi Amber değil, Etta'ydı. Onun arkasını baktı ama kimseyi görmedi.

Etta başlığını geri itti. Koyu renkli saçları kafasına yapışmıştı ve gözleri kocaman olmuştu. Nefesini tuttu. Sesi ruhunun derinliklerinden geliyordu.

ruhunun derinliklerinden çıktı. "Wintrow. Sana söylemem gereken bir şey var." Bir kez daha nefes aldı. Yüzü aniden buruştu. Gözyaşları yağmurla birlikte yüzünden süzüldü. "Bu çocuğu tek başıma büyötmek istemiyorum."

Onu kollarının arasına almadı. Bunu yapmamalıydı. Ama sözler kolayca ağzından çıktı. "Sana söz veriyorum, bunu yapmak zorunda kalmayacaksın."

Karanlıkta ona saldırdı, ağırlığıyla onu yere bastırdı. Korku onu felç etti. Althea nefes almaya çalıştı, çığlık atmaya çalıştı. Sesini bile çıkaramadı. Ondan kaçmak için çırpındı, ama sadece kafasını duvara çarptı. Nefes alamıyordu. Onunla savaşıyordu. Muazzam bir çabayla bir kolunu kurtardı ve ona vurdu.

"Althea!"

Onun öfkeli çıığı onu uyandırdı. Birdenbire kendine geldi. Kırık pencereden şafak vakti gri ışık sızıyordu. Brashen yatakta oturmuş, yüzünü tutuyordu. Nefes almayı başardı, sonra bir nefes daha aldı. Titremesini durdurmaya çalışarak kendini sıkıca kucakladı. "Ne? Neden beni uyandırdın?" diye sordu. Rüyasını aramaya çalıştı, ama sadece korkunun dağınık parçalarını bulabildi.

"Neden uyandırdım?" Brashen inanamıyordu. "Neredeyse çenemi kırıyordun!"

Kuru bir şekilde yuttu. "Özür dilerim. Sanırım kabus gördüm."

"Öyle olmalı," diye alaycı bir şekilde kabul etti. Ona baktı ve gözlerinin sempatiyle yumuşamasından nefret etti. Onun acımamasını istemiyordu. "Şimdi iyi misin?" diye nazikçe sordu. "Her ne olduysa, çok kötü olmalı."

"Sadece bir rüyaydı, Brashen." Endişesini bir kenara itti.

O, duygularını gizleyerek başka yere baktı. "Peki. Sanırım sabah oldu, ya da neredeyse. Giyinmeliyim." Sesi düzdü.

Kız zorla gülümsedi. "Yeni bir gün. Dünden daha iyi olmalı." Oturup gerindi. Her kasında ağrı vardı, başı zonkluyordu ve midesi bulanıyordu. "Hâlâ yorgunum. Ama yola çıkmak için sabırsızlanıyorum." En azından bu doğruydı.

"Aferin sana," diye homurdandı Brashen. Ona sırtını döndü. Giysi sandığına gidip içinde bir şeyler aramaya başladı. Bugün gemisini geri alacaktı.

gemi geri alacaktı. Heyecanla beklemesi çok normaldi. Onun için seviniyordu. Gerçekten. Komuta koltuğuna oturmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bir gömlek buldu ve üzerine giydi. Kız iyi iş çıkaracaktı. Onunla gurur duyuyordu. Paragon'un başına geçtiğinde kız onun için çok sevinmişti. Şimdi de o kız için mutluydu. Gerçekten. Ona döndü. Kız, etrafına dağılmış giysilerin arasında, çantasının yanında yere çömelmişti. Ona baktığı bakışlar çok üzgündü. O kadar yorgun görünüyordu ki, Brashen bir pişmanlık duygusu duydu. "Bu kadar sert davrandığım için özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Sadece çok yorgunum."

"İkimiz de öyleyiz. Özür dilemene gerek yok." Sonra gülümsedi ve ona, "Yatağına geri dönebilirsin. İkimizin de bu kadar erken kalkmamız için bir neden yok," dedi.

Bu onu daha iyi hissettirmeli miydi? Onu yatakta bırakıp gitmeye razı olması? Bu, Candletown'da ayrıldıkları acı anları hatırlattı. Belki de Althea Vestrit adamlarına böyle veda ediyordu. "Dün gece o kısmı uyuyakalmış olmalısın. Wintrow, buradan ayrılmak için gelgiti yakalamak için hepimizin erken kalkması gerektiğini söylemişti. Semoy iyi bir yardımcıdır, ama Paragon'u bu labirentten kendim çıkarmak istiyorum."

"Bence ben de senin kadar zorlu bir geçidi geçebilirim." Ona kırılgan bir bakış atmak için topuklarını hafifçe geriye doğru kaydırdı.

"Yapabileceğini biliyorum," diye bağırdı. "Ama Vivacia'nın dümenindeyken bu Paragon'a pek bir fayda sağlamaz," diye karşılık verdi.

Ona boş boş baktı. Sonra yüzü değişti. Anladı. "Ah, Brashen." Ayağa kalktı. "Bugün gideceğimi sandın. Vivacia ile."

"Değil mi?" Sesindeki hafif kısıklığı nefret etti. Umut etmeyi reddederek somurtkan bir şekilde ona baktı.

Kız yavaşça başını salladı. Gözlerinde bir kayıp yansıması gördü. "Orada benim için yer yok, Brashen. Dün anladım. Onu her zaman seveceğim. Ama o Wintrow'un gemisi. Onu ondan almak... Kyle'ın bana yaptığıyla aynı şey olur. Yanlış."

Kelimeleri bir araya getirdi. "O zaman Paragon'da kalacaksın?" "Evet."

"Ve benimle mi?"

"Öyle sandım." Başını ona doğru eğdi. "İkimizin de bunu istediğini sanıyordum. Birlikte olmak." Başını eğdi. "Benim istediğim şeyin bu olduğunu biliyorum. Hayat gemimi kaybetmeme rağmen, seninle olmak istediğimi biliyorum."

"Althea, çok üzgünüm." Yüzünü kontrol etmeye çalıştı. "Gerçekten, çok üzgünüm. Vivacia'nın senin için ne anlama geldiğini, hala ne anlama geldiğini biliyorum."

Gözlerinde hem eğlence hem de kızgınlık parladı. "Gülümsemeyi bıraksan daha samimi görürsün."

"Yapabilsem yapardım," diye içtenlikle güvence verdi. Üç adım attı. Sonra kollarının arasına girdi. Onu sımsıkı tuttu. O da onunla kalıyordu. Onunla kalmak istiyordu. Her şey yoluna girecekti. Bir süre onu öylece tuttu. Uzun bir süre sonra sordu, "Ve benimle evlenecek misin? Bingtown'da, Tüccarlar Salonu'nda?"

"Planım öyleydi," diye onayladı

kız. "Oh."

Yüzüne baktı. Gözleri ve kalbi artık ona tamamen açılmıştı. Ona istemeden verdiği tüm belirsizlik ve acıyı gördü. Bunu asla istememişti. Ona gülümsedi ve o da gülümsemeye çalıştı. Onu daha sıkı sarıldı ve o da kendini nazikçe kurtarma isteğine direndi. Bunu aşması gerekiyordu. Bu Brashen'dı. Onu seviyordu.

Derin bir nefes aldı. Kendini onun dokunuşuna katlanmak için zorlamak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Ama sadece bu sefer, sadece bu sefer, ikisi için de bunu yapacaktı. Rahatlayıp buna tahammül edebilirdi. O, onun sevgisine dair bu güvenceye ihtiyaç duyuyordu. Ve o da Kennit'in onu mahvetmediğini kendine kanıtlamalıydı. Sadece bu sefer, arzu duyuyormuş gibi davranabilirdi. Brashen için. Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve onu öpmesine izin verdi.

BAHAR

38

JAMAILLIA ŞEHİRİ

ODASI Malta'nın hayal edebileceğinin ötesindeydi. Nereye baksa, gözlerine ihtişam çarpıyordu. Duvarlardaki orman freskleri, uçan kuşlar ve kelebeklerle dolu soluk mavi tavana karışıyordu. Ayaklarının altındaki kalın halılar yosun yeşiliydi, mermer su kuşlarıyla çerçevelenmiş ve sazlık ve kamışlarla örtülü devasa bir küvette sürekli akan buharlı su köpürüyordu. Ve burası sadece giyinme odasıydı.

Tuvalet masasının yanındaki ayna, kendisinden daha büyüktü. Küçük kozmetik ve merhem kavanozlarının yarısının içinde ne olduğunu bilmiyordu. Bilmesine de gerek yoktu. Bunları ustaca cildine sürmek, üç hizmetçinin işiydi.

"Hanımım izin verirsiniz, kaşlarınızı kaldırır mısınız, gözlerinizi daha iyi çizebileyim?" içlerinden biri nazıkçe rica etti.

Malta elini kaldırdı. "Oldukları gibi gayet güzel, Elise. Üçünüz de harika bir iş çıkardınız." Bu kadar ilgi görmekten bıkaacağını hiç düşünmemişti, ama biraz yalnız kalmak istiyordu. Aynada etrafındaki kadınlara gülümsedi. Elise kendi koyu saçlarından bir kısmını kesmişti. Kırmızı camla süslenmiş bir tarak, Malta'nın armasını ustaca taklit ederek orada duruyordu. Diğer iki genç kadın kaşlarını alıp, pullu sedef ve boyadan yapılmış parlak bir kozmetikle yerine koymuştu. Biri Malta'ya saygı göstererek kırmızı rengi seçmişti. Diğerisi ise parıldayan mavi kaşları vardı. Malta, bunun Reyn'i övmek için bir çaba olup olmadığını merak etti.

Aynaya bir kez daha baktığında, hiçbir kozmetik ürünün onları Malta kadar egzotik gösteremeyeceğinden emin oldu. Kendine gülümsedi, ışığın pullarında dans edişini izledi.

Işığın pullarında dans etmesinden keyif aldı. Başını yavaşça bir yandan diğer yana çevirdi. "Harika," diye tekrarladı. "Hepiniz gidebilirsiniz."

"Ama hanımefendi, çoraplarınız ve terlikleriniz..."

"Ben kendim giyerim. Gidin artık. Yoksa bu gece birkaç dakika erken çıkmanızı sabırsızlıkla bekleyen genç erkekler yok mu sanıyorsunuz?"

Aynada karşılanan gülümsemeler, tahmininin doğru olduğunu gösterdi. Böyle büyük bir balo, Satrap'ın sarayının tüm katlarında heyecan yaratıyordu. Her aristokrat sınıfı için en az dört ayrı balo salonunda dans edilecekti ve Malta, bu heyecan ve ışıltının hizmetkarların salonuna da sıçrayacağını biliyordu. Bir ay içinde üçüncü kez düzenlenen bu gala, kimsenin coşkusu azaltmıyordu. Kimse, Korsan Adaları'nın Kraliçesi'nin ciddi ve zarif güzelliğini bir kez daha görme şansını kaçırmak istemiyordu, Elderlinglerin birlikte dans etmesini izleme fırsatını kaçırmak ise hiç söz konusu değildi. Jamaillia'nın yeni nüfuzlu danışmanları ve soyluları, vahşi dünyaya cesurca macera atılmak ve sonra da böylesine yüce yeni müttefiklerle eve dönmek için yola çıkan genç Satrap'ı övmek ve yüceltmek için bir kez daha bir araya gelecekti. Bu gece, bunun için son fırsatları olacaktı. Yarın, o ve Reyn, Wintrow ve Kraliçe Etta ile birlikte Vivacia ile kuzeye yelken açacaklardı. Yarın nihayet eve dönüş yolculuğuna başlayacaklardı.

Malta çoraplarını giydi, ardından küçük beyaz saten terliklerini. İkincisini bağlarken, terliğe yakından baktı. İlk balosu için yeni terlikleri olmamış olmasının ne kadar trajik olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kendi cehaletine başını sallarken, eskiden olduğu kıza acımişti. Tuvalet masasından beyaz dantelli eldivenlerini aldı. Eldivenler dirseklerine kadar geliyordu ve dantelin arasından parlak kırmızı pullarının görünmesi için ustaca tasarlanmıştı. Dün, hizmetçilerinden biri, çarşıda bu efekti taklit eden parlak eklemeli eldivenler satıldığını söylemişti.

Malta aynaya inanamadan baktı. Herkes, herkes onu güzel buluyordu. Elbisesi beyazın ve kırmızı kumaştan gizlenmiş panellerin birleşiminden oluşuyordu. Reyn onu dans pistinde döndürdüğünde kırmızı kumaşlar parıldıyordu. Elbiseyi diken terzi, elbisenin bir ejderha rüyasında kendisine geldiğini söylemişti. Malta ellerini elbisenin beline koydu

elini koydu ve aynanın önünde döndü, kırmızının parlamasını yakalamak için başını çevirirken neredeyse düşüyordu. Sonra kendi aptallığına gülerek giyinme odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra, kapıyı iki kez tıklattı ve cesurca içeri girdi. "Etta?" diye sordu karanlıkta nazikçe.

"Buradayım," diye cevapladı Korsan Adaları Kraliçesi.

Malta karanlık odayı hızla geçerek Etta'nın devasa giyinme odasına girdi. Dolaplar açıktı, elbiseler sandalyelere ve yere dağılmıştı ve Etta aynanın önünde iç çamaşırlarıyla oturuyordu. "Giyinme hizmetçilerin nerede?" diye dikkatlice sordu Malta. Wintrow, Etta'nın öfkesini ona uyarıyordu. Malta, onun öfkesini hiç görmemişti, sadece derin kederinin karanlığını görmüştü.

"Onları gönderdim," dedi Etta sertçe. "Sohbetleri delirticiydi. 'Bu kokuyu dene, saçını böyle tutalım, yeşili giyecek misin, maviyi giyecek misin, oh, hanımefendi, siyahı değil, yine siyahı değil.' Sanki bir sürü çılgık atan martı, hepsi cesedimi yemeye gelmiş gibi. Onları gönderdim."

"Anlıyorum," dedi Malta nazikçe. İkinci bir kapı açıldı ve annesi bir tepsi ile aniden ortaya çıktı. Üzerinde buhar çıkan bir çaydanlık ve ona uyan fincanlar vardı. Mavi çiçeklerle süslenmiş beyaz renkli, çok güzel bir servis takımıydı. Annem Malta'ya yumuşak bir selam verdi ve tepsiyi Etta'nın tuvalet masasına koydu. Yıkanmış mavi gözleri Etta'nın üzerinde sevgiyle durdu. Etta'ya çay dökerken kendi kendine konuştu, kedinin mırıldanması gibi yatıştırıcı, yumuşak bir sesle. Etta dinliyor gibi görünüyordu, ama Malta sözlerinin anlamını anlayamadı. Sonra Kraliçe Etta içini çekip fincanı aldı ve bir yudum aldı. Annesi saraydaki konumuna rağmen, unvanını ve kendi odasını reddetmişti. Bunun yerine Etta'nın odasını paylaşıyor ve her fırsatta ona hizmet ediyordu. Malta, bu kadar sürekli ilginin onu öfkeliendireceğini düşünmüştü, ama Etta bundan rahatlık duyuyor gibiydi. Korsan Adaları Kraliçesi fincanını masaya koydu.

"Yine siyah giyeceğim," dedi, ama sesinde artık sadece hüznün vardı, öfke ya da acı yoktu. Bir iç çekerek aynaya döndü. Malta siyah elbiseyi buldu ve basit çizgilerini silkeledi. Etta, Kennit'in yasını tutmak için onu giydi, takdığı tek mücevher, bileğine bağladığı onun minyatürü ve ona verdiği küpelerdi.

Kıyafetinin ve tavırlarının trajik sadeliğinin Jamaillia'daki tüm şairlerin dramatik ilgisini çektiğinin farkında değildi.

Aynanın önünde oturmuş, annesi parlak siyah saçlarını tararken ve mücevherli tokalarıyla toplarken ellerine bakıyordu. Başka biri yapsa Etta böyle bir süslemeye itiraz ederdi, ama annesi bunu yaparken sakinleştirici bir melodi mırıldanıyordu. İşini bitirdiğinde, Etta'nın koyu saçları parıldayan yıldızlarla dolu bir gece gökyüzü gibiydi. Annesi sonra bir parfüm şişesi aldı ve boğazına ve bileklerine biraz sürdü.

"Lavanta," dedi Etta sessizce. Sesi bu kelimeyle kırıldı. "Kennit bu kokuyu çok severdi." Aniden başını ellerinin arasına gömdü. Annesi Malta'ya bir bakış attı. Yaşlı kadın odanın diğer tarafına çekilip giysileri asmakla meşgul olunca, Malta alçakgönüllülükle ona yardım etti.

Etta başını kaldırdığında yüzünde gözyaşı izi yoktu. Yorgun görünüyordu ama yine de gülümsemeyi başardı. "Sanırım giyinmeliyim," diye teslim oldu. "Sanırım bu gece yine kraliçe olmalıyım."

"Wintrow ve Reyn bizi bekliyor olacak," dedi Malta. "Bazen," diye Malta'ya

sır vererek, Etta sırtındaki sonsuz dizi küçük düğmelerini iliklerken, "En umutsuz olduğum anlarda, kendime bir dakika zaman ayırırsam, onun bana konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim. O, karnımdaki oğlum için güçlü olmamı söylüyor."

Annesi, Etta'nın terliklerini ve çoraplarını getirirken yumuşak bir şekilde onayladı.

Etta yumuşak, neredeyse rüya gibi bir sesle konuşmaya devam etti. "Geceleri, uykuya dalmadan hemen önce, sık sık onun sesini duyarım. Bana aşk sözleri, şiir, iyi öğütler ve cesaret verici sözler söyler. Yemin ederim, beni delirmekten alıkoyan tek şey bu. Bir şekilde, Kennit'in en iyi kısmının hala benimle olduğunu hissediyorum. Her zaman benimle olacağını hissediyorum."

"Eminim öyledir," dedi Malta rahatça. İçinden, Reyn'in kusurlarını da bu kadar görmezden geliyor muyum diye merak etti. Etta'nın hatırladığı Kennit, Malta'nın hatırladıklarıyla hiç uyuşmuyordu. Kennit'in kanvasla sarılmış cesedinin Vivacia'nın güvertesinden tuzlu suya kayarken gördüğünde sadece hafif bir rahatlama hissetmişti.

Etta ayağa kalktı. Siyah ipek eteği etrafında hışırdadı. Hamileliği henüz belli değildi, ama herkes biliyordu. Kraliçe, Kral Kennit'in varisini taşıyordu. Kimse onun yerine hüküm sürme hakkını sorgulamıyordu, tıpkı filosunu komuta eden adamın genç görünüşünü sorgulamayanlar gibi. Korsan geleneğine göre, Wintrow kaptanlarının oylarıyla Kennit'in yerine geçmişti. Malta, oylamanın oybirliğiyle yapıldığını duymuştu.

Wintrow ve Reyn merdivenlerin dibinde onları bekliyordu. Kardeşi, Rain Wilder'ın yanında sönük kalıyordu. Ceketinin dar kesimi, zayıf yapısını gizleyemiyordu. Wintrow'un Jamaillian kıyafetinin resmiyeti, gözlerine bakılana kadar onu yaşından daha genç gösteriyordu. O zaman Etta'ya yakışır bir eş gibi göründü. Her zamanki gibi, o da Etta gibi siyah giyinmişti. Malta, bunun gerçekten korsan için yas tutmak için mi, yoksa sadece Etta'ya uyum sağlamak ve ikisini bir çift olarak göstermek için mi olduğunu merak etti.

Merdivenlerin dibinde, korsan kraliçesi bir an durdu. Malta, sanki kendini hazırlar gibi nefes almasını izledi. Sonra parmaklarını Wintrow'un uzattığı koluna koydu ve çenesini kaldırdı. Wintrow'un kolunda kayarken, Malta dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatı.

"Bir şey mi var?" diye sordu Reyn. Elini tutup koluna sıkıca koydu. Elinin sıcaklığı, Malta'nın elini orada tuttu.

"Umarım kardeşim daha uzun olur," diye mırıldandı.

"Malta!" diye azarladı onu, ama sonra gülümsedi. O da ona bakmak zorunda kaldı ve bunu çok sevdi. Jamaillian tarzı Reyn'e çok yakışıyordu. Dar kesim indigo ceket, omuzlarının genişliğini daha da vurguluyordu. Manşetleri ve yakasının beyazlığı, güneşten bronzlaşmış teniyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Beyaz pantolon ve siyah diz botları kıyafetini tamamlıyordu. Kulaklarında küçük altın halkalar vardı ve parlak siyah buklelerinden yansıyarak ışıldıyordu. Bu gece saçlarını bu hale getiren kişiye sempatiyle gülümsedi. Reyn, kişisel hizmetçilere hiç tahammül edemezdi. Başını çevirdi ve ışık pul pul saçlarında dans ederek mavi parıltılar yarattı. Gözleri ne kadar koyu olsa da, bakır rengi derinliklerinde gizli maviyi görebiliyordu.

"Ee?" diye sordu ona. Yüzünde hafif bir kızarıklık vardı ve kız, onu uzun süre öylece izlediğini fark etti.

Kız onaylayarak başını salladı ve birlikte salonu geçtiler. Salon, mermer sütunlarla desteklenen yüksek tavanıyla etraflarını sardı.

bir kemerin altından geçerek büyük balo salonuna girdi. Salonun bir ucunda müzisyenler dansın öncesinde yumuşak bir müzik çalıyordu. Diğer ucunda ise Satrap, yüksek bir tahttan şenliklere başkanlık ediyordu. Üç arkadaşı, kürsünün önündeki sandalyelerde oturuyordu. Bir hizmetçi, Satrap'ın iki yanında duran iki buhurdanla ilgileniyordu. Otlardan çıkan sarı duman Satrap'ı sarmalıyordu. Satrap gülümsedi ve misafirlerine nazikçe başını salladı. Aynı bir kürsüde, Kraliçe Etta için biraz daha sade bir taht vardı. Kraliçe, sanki darağacıymış gibi merdivenleri çıkıyordu. Onun yanında, Wintrow için daha alçak bir koltuk bekliyordu.

Onun ve Reyn'in oturma düzeni siyasi açıdan daha karmaşıktı. Satrap Cosgo, ayrı bir krallığın hükümdarı olan Kraliçe Etta'nın belki de kendisiyle eşit statüde olduğunu isteksizce kabul etmişti. Ancak Malta ve Reyn kendileri için kraliyet iddiasında bulunmadılar. Malta, Bingtown'un bağımsız bir şehir devleti olduğunu defalarca ama sessizce vurguladı, ancak kendisinin temsilcisi olduğunu iddia etmedi. Reyn de Jamaillia'nın Rain Wilds üzerinde herhangi bir yetkisi olduğunu kabul etmedi, ancak o da Satrap'ın elçisi değildi. Onlar daha çok Ejderha Tintaglia ve onun türünün çıkarlarını temsil ediyorlardı. Onlar açıkça Ejderhaların Kralı ve Kraliçesi ya da uzak diyarlardan gelen soylular değildi ve bu nedenle tahtlara ya da herhangi bir tür yükselmeye hakları yoktu. Cosgo'nun onları çelenklerle süslenmiş bir kürsüye yerleştirmiş olması, bu egzotik yeni müttefiklerini sergileme arzusuyla, onları onurlandırma isteğiyle aynı derecede ilgilidir. Bu, Reyn'i Malta'dan daha fazla rahatsız etti. Onun pragmatizmi, Reyn'in gösterişten hoşlanmamasından üstün geldi. Onun bu ayrıcalığı neden verdiğinin önemi yoktu; tek umursadığı, onları gören her soylunun zihninde bunun yüksek statülerini yansıtmasıydı. Bu, pazarlık güçlerini artırabilirdi.

O bu avantajı her şekilde kullanmıştı. Satrap'ın Bingtown'un ihracatındaki boğucu tekeli kırılınca, Trader şehirleriyle yeni bağlar kurmak isteyen birçok tüccar ortaya çıktı. Egzotik görünümünün moda olması, Rain Wilds'ta ticaret ve yerleşim olanakları hakkında bir dizi sorunun gelmesine bile neden oldu. Reyn, Rain Wild Konseyi adına konuşamayacağını hatırlatarak bu sorulara ihtiyatlı yanıtlar verdi. Bir dizi girişimci ve macera arayan kişi, Vivacia'nın eve dönüş yolculuğu için yüksek fiyatlar ödeyerek yer ayırtmak istedi. Wintrow bu konuyla ilgilenmiş ve Vivacia'nın Rain Wilds'ın değil, Korsan Adaları'nın amiral gemisi olduğunu belirtmişti. O

Elderlinglerin dönüşü için ulaşım sağlayacak olsa da, Vivacia kiralanamazdı. Bingtown'a giden başka gemiler aramalarını önerdi.

Yılanlar artık bir tehdit oluşturmıyordu ve Chalcedean tehdidi büyük ölçüde azaldığı için, hepsi şehirler arasında nakliye ve seyahatin artacağını öngörüyordu. Malta, Lord Ferdio ile uzun bir öğleden sonra rakamları hesapladı. Sonuç, her ikisine de Satrap'ın hazinesinin, Bingtown'daki hakimiyetinden daha fazla kar elde edeceğini gösterdi. İç Geçit'ten geçen gemilerin artması, Korsan Adaları ile serbest ticaret ve Chalced ve ötesindeki ticaretten kar eden Jamaillian yelkenli gemilerinin artması, şehri durgunluk sarmalından çıkarabilir. Bu, Ferdio'nun Güney Adaları'ndan çeşitli kuzey pazarlarına malların serbestçe pazarlanmasından elde edilebilecek olası karları hesaplamaya başlamasından önceydi. Bulgularını Cosgo'ya sundular, o da kısa bir süre gülümsedi ve başını salladıktan sonra sıkılıp dikkatini başka yere verdi.

Satrap Cosgo değişmişti, diye düşündü Malta, tahtına yaklaşıırken, ama onu samimiyetiyle etkilemek için yeterli değildi. Zenginlik ve rahatlığa, kadınlara ve sarhoş edici içkilere kavuşan Satrap, Bingtown Tüccarlar Çarşısı'nda ilk tanıştığı zayıf genç adamın tüm tavırlarını yeniden benimsemişti. Yine de, onu yıllardır tanıyanların, dönüşümünün gerçekten olağanüstü olduğu yönündeki sözlerine inanmaya hazırdı. O reverans yaparken ve Reyn eğilirken, Satrap ciddiyetle başını eğerek selam verdi. Onlara aşağıdan bakarak konuştu.

"Öyleyse. Bu, birlikte geçireceğimiz son akşamımız olacak, dostlarım."

"Aksi olmasını ummak isteriz," diye cevapladı Malta nazikçe. "Elbette, gelecek günlerde Jamaillia Şehrinin harikalarına geri döneceğiz. Belki Lord High Magnadon Satrap bir gün Bingtown veya Trehaug'a başka bir yolculuk yapar."

"Ah, Allah korusun! Yine de, görevim gerektirirse yapacağım. Satrap Cosgo'nun seyahatin zorluklarından korktuğu söylenmesin." Hafifçe öne eğildi. Uşağa hafifçe sinirli bir hareket yaptı ve adam hemen pirinç tutuculardaki yanan karışımı doldurdu. Dumanlar yine yoğun bir şekilde yükseldi. "Yine de yarın ayrılmaya kararlısınız."

Reyn konuştu. "Kararlı mı? Magnadon Satrap, daha çok mecburum demelisin. Bildiğin gibi, düğün hazırlıklarımız bir kez ertelendi. Ailelerimizi bir kez daha hayal kırıklığına uğratamayız."

"Hayal kırıklığına uğramalarına gerek yok. İsterseniz yarın Satrap'ın Sa Tapınağı'nda evlenebilirsiniz. Yüz rahibin töreni yönetmesini emredeceğim ve bir alay sizi sokaklarda gezdirecek. Bunu sizin için ayarlayabilirim. Şimdi, isterseniz."

"Bu çok cömert bir teklif, Lord Magnadon. Ancak korkarım ki reddetmek zorundayız. Tüccar gelenekleri, kendi halkımızla, kendi geleneklerimize göre evlenmemizi gerektirir. Sizin gibi bilgili, kültürlü ve seyahat etmiş birinin, bu tür geleneklerin ancak kişinin itibarını ciddi şekilde tehlikeye atarak bozulabileceğini şüphesiz anlarsınız. Bingtown ve Trehaug'daki tüccarlara ilettiğimiz birçok mesaj da büyük önem taşıyor. Bunlar gecikmeden teslim edilmeli. Tüccar şehirleri, Korsan Adaları ve Jamaillia Şehri arasındaki iletişimin iyileştirilmesi için sağladığınız mesaj kuşlarını da unutmadık."

Malta gülümsemek için yanağını ısırdı. Satrap'ın, Vivacia'ya isteksizce kabul ettiği "kokuşmuş, pis yaratıklar" hakkındaki düşüncelerini bilmemesi iyi olmuştu. Jola, her zamanki menüye çeşitlilik katmak için güvercin turtası önermişti, ama Malta, kuşların haberci olarak hizmet etmek için hayatta kalacağından emindi.

Yüzünde bir anlık huysuzluk belirdi. "İstediyini elde ettin: Bingtown ve Yağmur Ormanları'nın bağımsızlığı. Parşömenleri imzalamamın hemen ardından ayrılmak için planlar yaptın."

"Elbette, Lord High Magnadon. Jamaillia'nın çıkarlarını orada Vestrit ailesinin temsil etmesini siz emretmediniz mi? Bu görevi çok ciddiye alıyorum."

"Hiç şüphesiz, bundan en büyük kârı da sen çıkaracaksın," diye alaycı bir şekilde belirtti. Başını eğerek dumanını daha derin bir nefesle içine çekti. "Ah, peki, ayrılmamız gerekiyorsa, umarım bu hepimiz için iyi bir şansa yol açar." Satrap geriye yaslandı, gözleri yarı kapalıydı. Malta bunu minnetle, gitme işareti olarak yorumladı.

O ve Reyn kendi koltuklarını aradılar. Balo salonundaki manzaraya bakındı ve bunu kaçırmayacağını fark etti. Eh, kaçırmayacaktı.

Hemen. Partiler, danslar ve zarafetle dolu hayatından bıkmıştı. Planlanmamış günlerin sadeliğini ve mahremiyetini özliyordu. Reyn ise Elderling şehrinde bulunmaktan rahatsızdı. Ophelia, hepsine mektuplar getirerek Jamaillia şehrine yeni gelmişti. Bingtown'dan gelen haberler hem cesaret verici hem de merak uyandırıcıydı. Bingtown'dan nehir yukarısına gıda akışı düzenli ve yeterliydi. Genç rahip Wintrow'un mühendis olarak önerdiği kişi, basit ama zarif çözümler üretme konusunda neredeyse mistik bir yeteneğe sahipti. Yılanların nehirde yukarı çıkmasını sağlayan geçici kilitler tamamlanır tamamlanmaz, Reyn'in kardeşi dikkatini şehrin kalıntılarına aramaya çevirdi. Bu konuda Selden, Bendir'e çok yardımcı olmuştu. Henüz sağlam bir oda bulamamışlardı, ama Reyn bunun sadece kendisinin yokluğundan kaynaklandığından emindi. Arayışa başlama konusundaki hırsı Malta'yı hayrete düşürdü.

Onun ruh haline karşılık olarak küçük bir iç çekişle cevap verdi. "Ben de eve dönmeyi çok istiyorum," diye itiraf etti. Müzik yükselmeye başlamıştı. İlk dans, sadece Satrap'ın Yoldaşları için özel bir dans olacaktı. Onun onuruna, onun yokluğunda onu partnerleri olarak dans ettiler, o ise kürsüden onları izledi. Malta, özenle giyinmiş kadınların ağır adımlarla dans etmelerini izledi. Satrap, aralıklarla başını eğerek, arkadaşlarına selam verdi. Malta, bunu tuhaf bir gelenek ve güzel müziğin boşa harcanması olarak gördü. Ayaklarını yere vurmaya bıraktı. Reyn, onu duyduğundan emin olmak için ona yaklaştı. "İki taş kesici daha buldum. Ophelia'da bizimle gelecekler. Wintrow, Korsan Adaları'nda makul bir fiyata bize taş sağlayabilecek birkaç ada olduğunu söylüyor. Kilitlerin tahta duvarlarını taşla değiştirirsek, nehrin aşındırması nedeniyle sürekli bakım gerektiren işçilerden kurtuluruz ve büyük gemilerin limana yanaşması için bir yol açabiliriz. O zaman bu işçileri şehir kazılarına aktarabiliriz..."

"Düğünden önce mi, sonra mı?" diye sordu ona ciddiyetle.

"Oh, sonra," diye cevapladı adam heyecanla. Elini tuttu. Başparmağıyla avucunu okşayarak gezdirdi. "Sence annelerimiz başka türlü yapmamıza izin verir mi? Düğünü yapana kadar bize yemek yememize ve uyumamıza izin vermeyeceklerini sanıyorum."

"Dayanmak mı?" diye sordu kız, kaşlarını kaldırarak.

"Kesinlikle," diye cevapladı iç çekerek. "Kız kardeşlerim sevinçten deliye döndüler. Korsan Adaları'nın Kraliçesi ve senin yakışıklı kardeşin Wintrow ile tanışacaklar. Tintaglia, düğünden sonra bizi "karşılacak" diye duyurdu. Kız kardeşlerim düğünde peçe takmam için ısrar ediyorlar. Jamaillia'da nasıl görüldüğümün önemi olmadığını, Rain Wild'ın geleneksel töreninde uygun şekilde mütevazı olmam gerektiğini söylüyorlar."

"Senin alçakgönüllülüğünün geleneklerle bir ilgisi yok," diye karşılık verdi Malta. Ona daha önce duymadığı bir şey söylemiyordu. Ophelia limana vardığında, hepsine kalın mektuplar getirmişti. Keffria'nın mektubu da düğün planlarıyla doluydu. "Ben de peçe takacağım. Onların kutladığı şey, birbirimizi körü körüne kabul etmemiz." Bir soru aklını kurcalıyordu. "Grag Tenira ile uzun süre gizli bir ilişki yaşadın. Annem, onun Üç Gemi'den bir kızla görüştüğünü yazdı. Bu doğru mu?"

"O ve Sparse Kelter'in kızı o yönde ilerliyorlar."

"Oh. Yazık. Sanırım bu, Althea teyzemin köprüleri attığı ve Brashen Trell ile yetinmek zorunda kalacağı anlamına geliyor."

"Onları son gördüğümde gayet mutlu görünüyorlardı." "Grag Tenira ona daha uygun bir eş olurdu."

"Belki. Bana bakışından, senin daha iyisini bulabileceğini düşündüğünü sanıyorum."

"O herkese öyle bakar." Malta teyzesinin çekincelerini önemsemedi.

"Benim için daha ilginç olan Ophelia'daki değişikliklerdi. Ya da daha doğrusu, değişikliklerin olmaması. O her zaman olduğu gibi aynı kişi. Grag, Ophelia'nın ejderha olduğu zamanları hatırlamadığını söylüyor. Onun için hayat Ophelia olarak başlamış. Goldendown için de aynı şey geçerli."

"Sence daha sonra hatırlayacaklar mı?"

"Bilmiyorum." İsteksizce ekledi: "Benim şüphem, büyücü ormanındaki kütüklerdeki ejderhaların bir kısmının biz onları kullanmadan önce ölmüş olabileceği yönünde. Ophelia ve Goldendown'un ejderha anıları yok çünkü içlerindeki yaratık ölmüş ve anılarını da beraberinde götürmüş olabilir. Her zaman olduğu gibi kalabilirler." Durakladı. "En azından Grag minnettar. Kendisinin

Kendry'nin neredeyse kontrol edilemez hale geldiğini söylüyor. Acımasız bir yaratık ve sadece Tintaglia'nın emriyle denize açılıyor."

Aralarında bir sessizlik oldu. Malta, onun dikkatini dağıtmak için cesurca çaba gösterdi. "Selden'den de bir not aldım. El yazısı berbat. Rain Wilds'ı çok seviyor. Ancak Cassarick ona işkence ediyor. Hemen kazmaya başlamak istiyor ama kardeşin izin vermiyor."

Reyn alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de öyleydim,"

dedi. Yüzü hâlâ ona göre fazla düşünceliydi.

"Tintaglia ile çok zaman geçiriyor, kozaları 'koruyor'. Tintaglia, sadece elli üçünün geliştiğini söylüyor. Nasıl bildiğini söylemiyor. Zavallı yaratık. Onları eve getirmek için çok uğraştı ve yolda pek çoğu öldü. Elli üçünün hepsinin yumurtadan çıkmayacağından endişeleniyor. Bütün kışı kozalarında geçirmeli ve yazın ortasında yumurtadan çıkmalıydılar."

"Belki geç başladıkları için yaz sonunda yumurtadan çıkarlar." "Belki. Oh."

Elini çekti. "Yoldaşlar bitti.

Şimdi asıl dans başlayacak."

"Müziğin başlamasını istemiyor musun?" diye alay etti, kalkmak istemiyormuş gibi yaptı.

Ona uyarıcı bir şekilde gözlerini genişletti. Adam ayağa kalktı.

"Sen sadece elbiseni göstermek istiyorsun," diye onu ciddiyetle suçladı.

"Daha kötüsü. Bu zarif partnerimi tüm bu soylu hanımların önünde sergilemek istiyorum, sonra onu uzak Rain Wilds'a kaçırıp kendime ait olarak hapsetmek istiyorum."

Her zamanki gibi, abartılı iltifatları onun yanaklarını kızarttı. Sessizce onu dans pistine götürdü. Müzisyenler çalmaya başladı, Jamaillian taş davulları ritmi belirlerken diğer enstrümanlar da eşlik etti. Reyn elini tuttu ve diğer elini Jamaillian tarzında beline koydu. Wintrow'a bu adımın tek doğru şekilde atılmasının bu şekilde olduğunu açıklamıştı, ama Reyn'in cesaretine kaşlarını çatacağını biliyordu. Davulların sesine uyarak ağır adımlarla ilerlediler, ta ki nefesli enstrümanlar eşlik etmeye başlayıp

birlikte dönmelerini işaret edene kadar davulların sesine uyarak ağır adımlarla ilerlediler. Reyn sonunda onu yakaladı ve tempo hızlanırken davulların ritmine uyarak tekrar dans etmeye başladılar.

Onu ikinci kez döndürdü, daha hızlı ve vücuduna daha yakın. "Beklediğine pişman değil misin?" diye sordu ona dansın mahremiyetinde cesurca.

"Varisi olan çocuğumun meşruiyetini tehlikeye atmayı daha çok pişmanlık duyardım," diye onu ciddiyetle azarladı.

Ona gözlerini devirdi ve o da onun şehvetine karşılık somurtarak baktı.

"Aç bir adam ziyafetin hazırlanmasından şikayet eder mi?" diye sordu ona, bir sonraki dönüşte. O kadar yakın dönüyorlardı ki, kız onun nefesini kendi tepesinde hissetti. Bu, ona artık tanıdık gelen bir sıcaklık dalgası getirdi. Bunun yine olduğunu fark etti. Diğer çiftler Elderlinglerin dansını izlemek için durunca, etraflarında büyük bir daire oluşarak yer açıldı. Adam onu tekrar döndürdü, daha hızlı, o kadar yakın ki, kızın göğüsleri neredeyse adamın göğsüne değecekti. "Açlık yemeği lezzetli yapan şeydir derler," diye ekledi kulağına. "Seni uyarıyorum. Bingtown'a vardığımızda, açlıktan ölecek bir adam gibi olacağım."

Kalabalığın mırıldanmasından, merdivenlerde o kadar hızlı döndüklerini anladı ki, elbisesinin kırmızı işlemeleri parıldıyordu. Gözlerini kapattı, onu kendi yörüngesinde tutacağına güvenerek, bu muhteşem anı neyin aşabileceğini merak etti. Sonra cevabı bildiği için gülümsedi.

Delo'ya anlatmak.

"Birlikte çok güzeller," diye mırıldandı Etta.

Wintrow ona yan gözle bakmaya cesaret etti. Etta, dansçıları garip bir açlıkla izliyordu. Kendini Kennit'in kollarında, Reyn ve Malta kadar zarıfçe dans ettiğini hayal ediyordu herhalde. Ama o kadar kendinden geçmiş değil, diye düşündü. Korsanlar bile onun asi kız kardeşinden daha terbiyeliydi. "Yakında evlenmeleri iyi," dedi sertçe.

"Oh. Sence bu onların dans etmelerine son verecek mi?" Etta alaycı bir şekilde sordu.

Ona alçakgönüllü bir gülümseme attı. Arada sırada, eski Etta'nın bir parıltısı, söndürülmüş bir ateşin içinde parıldayan kömürler gibi ortaya çıkıyordu. "Muhtemelen hayır,"

diye kabul etti. "Malta dans etmek için doğmuş, bence." Reyn'in dans ederken yüzündeki coşkuyu izleyerek, "Sanırım ondan bir düzine çocuk doğsa, duygularını yine bu kadar açıkça gösterirdi" diye ekledi.

"Ne yazık," Etta onu kuru bir şekilde teselli etti. Çift tekrar dönmeye başladığında sessiz kaldı, sonra sordu, "Bingtown'da herkes senin gibi dans etmeyi hor mu görüyor?"

"Dans etmeyi küçümsemiyorum," diye şaşkınlıkla cevapladı. "Rahip olmak için gönderilmeden önce temel adımları öğreniyordum ve oldukça zarif dans ediyordum." Reyn ve Malta'yı bir süre izledi. "Yaptıkları şey o kadar da etkileyici değil. Sadece hızlı ve zarif bir şekilde yapabiliyorlar. Ve birbirlerine çok yaklaşıyorlar." Bir an kaşlarını çatı, sonra itiraf etti, "Ve giydiği o inanılmaz elbise."

"Sen de öyle dans edebilir misin?"

"Biraz pratikle, belki." Aklına birden bir düşünce geldi. Bu düşünceyi, hala ne kadar aptal olabileceğini keşfetmesiyle birleştirdi. Ona doğru eğildi. "Etta. Dans eder misin?"

Elini ona doğru uzattı. Kız bir an eline baktı, sonra yana çevirdi. "Bilmiyorum," dedi sertçe.

"Sana öğretebilirim."

"Ben beceremem. Kendimi ve partnerimi utandırırım."

Sandalyesine yaslandı ve yumuşak bir sesle konuştu, onu dikkatle dinlemeye zorladı. "Başarısız olmaktan korkuyorsan, henüz gerçekleşmemiş bir şeyden korkuyorsun demektir. Dans etmek okumaktan çok daha zordur, özellikle de halatları kullanabilen ve adımlarını asla kaçırmayan bir kadın için." Bekledi.

"Ben... şimdi olmaz. Bu kadar halka açık bir yerde olmaz." Herhangi bir arzuyu itiraf etmek onun için zor olduğu için, bunu itiraf etmeye cesaretini topladı. "Ama bir gün dans etmeyi öğrenmek isterim."

Ona gülümsedi. "Hazır olduğunda, senin partnerin olmaktan onur duyarım."

Çok yumuşak bir sesle ekledi, "Ve o elbisenin daha güzelini giyeceğim."

Yıldızlar, başlarının üzerindeki kara gökyüzünde soğuk bir şekilde parılıyordu. Buna karşılık, Jamaillia'nın sarı ışıkları sıcak ve yakındı. Işıkları, limanın dalgali suları üzerinde yılan sırtı gibi kıvrılıyordu. Uzaklardaki şenliklerden gelen neşe ve müzik sesleri, soğuk bahar gecesinde hafifçe esiyordu. Onun karşısındaki rıhtımda Ophelia karanlıkta kıpırdadı. O eski moda bir yaşam gemisi, eski püskü bir tekneydi. Bir an sonra Vivacia'ya büyük bir zar kutusu salladı. "Oyun oynar mısın?" diye sordu davetkar bir şekilde.

Vivacia, matronvari figürine gülümsedi. Başka bir canlı geminin bu kadar neşeli bir arkadaşlık sunacağını, özellikle de tüm ejderha anılarını kaybettiğini söyleyen bir geminin, hiç beklemiyordu. Ophelia sadece iyi bir arkadaş değildi, aynı zamanda Bingtown dedikodularının gerçek kaynağıydı. Vivacia için daha da önemli olan, Trehaug'da gördüklerini ve duyduklarını ayrıntılı bir şekilde anlatmasıydı. Kozalar nehrin çok yukarısındaydı, gemisinin ulaşabileceği mesafeden çok uzaktaydı, ama Ophelia usta bir dedektif ve hevesli bir dinleyiciydi. Yılanların ilerleyişiyle ilgili her gerçeği ve her söylentiye öğrenmeyi başarmıştı. Vivacia ile paylaştığı haberler hem iyi hem de kötüydü, ama yılanlarının kaderini bilmek başlı başına bir huzur kaynağıydı. Şimdilik Jamaillia'da kalarak türüne en iyi şekilde hizmet ediyordu, ama bu belirsizlik dayanılması zordu. Ophelia, yılanlar hakkında bilgiye olan susuzluğunu anlıyordu. Jamaillia şehrine geldiğinden beri, ayrıntılı anlatımları Vivacia için büyük bir teselli olmuştu. Yine de Ophelia'nın zar kutusuna bakarak başını salladı. "Althea seninle oynarken hile yaptığını düşünüyor gibiydi," dedi hafifçe.

"Ah, Althea işte. İyi kız, ama biraz şüpheli. Dünyanın en iyi yargı gücüne sahip değil. Sonuçta, benim Grag'ımı alabilecekken o renegade Trell'i seçti."

Vivacia yumuşakça güldü. "Bence senin Grag'ının pek şansı yoktu. O "dönek" Trell'in yıllar önce Ephron Vestrit tarafından onun için seçildiğini sanıyorum." Ophelia'nın kırılgan ifadesine karşılık, nazikçe ekledi: "Ama Grag onu çok özlememiş gibi görünüyor."

Ophelia memnuniyetle başını salladı. "İnsanlar bu konularda pragmatik olmak zorundadır. Çok uzun yaşamazlar, biliyorsun. Ekke ise iyi bir kız, hayatı nasıl yaşayacağını ve ondan bir şeyler yapmayı biliyor. Bana ilk kaptanımı hatırlatıyor. "Benden karada kalıp senin için çocuk doğurmamı bekleme," demişti ona, tam burada, gemimin baş tarafında. "Çocuklarım

bu gemide doğacak," demişti ona. Grag ne cevap vermişti biliyor musun? "Evet, hayatım." Süt gibi uysal. Bir aile kurmak istiyorsa, bunu yapması gerektiğini biliyor sanırım. İnsanların ömrü kısıtlı, biliyorsun."

"Bu yüzden o yıllara bu kadar çok şey sığdırmamız gerekiyor." Bu gözlem Jek'ten geldi. Parfümü bahar gecesinde yayılıyordu. Soğuğa rağmen çıplak ayakla, uzun eteği ayak bileklerinde dalgalanıyordu. Cesurca Vivacia'nın korkuluğuna oturdu. "İyi akşamlar, bayanlar," diye selamladı. Derin bir nefes aldı, memnuniyetle iç geçirdi ve ayaklarını sallayarak oturdu.

"Dans etmeye gitmişsin!" Ophelia heyecanla sordu. "Anlat bize. Satrap'ın sarayını gördün mü?"

"Dışarıdan gördüm. Her yer fahişe evinin fenerleri gibi aydınlıktı, altın rengi lambalar ve müzik her pencereden ve kapıdan sızıyordu. Sokaklar güzel arabalarla doluydu ve her biri krallar gibi giyinmiş insanlar geçit töreni yapıyordu. Bazıları ayakta durup üstünlüklerini seyretmekle yetiniyordu ama ben değil. Avlu bana gayet iyi geldi. Müzik neşeliydi, erkekler yakışıklıydı ve danslar canlıydı. şişte domuzlar pişiriliyordu ve fiçilerden bira akıyordu. Hiçbir şehirde böyle bir şölen görmemiştim. Yine de yarın yola çıkmaya hazırım. Jamaillia, güzel evlerine rağmen kirli bir yer. Tekrar denize açılacağım için mutluyum, Divvytown'u göreceğim için daha da mutluyum. Orayı ilk gördüğümde, orasının benim limanım olduğunu anlamıştım.

"Korsan kasabası mı? Tanrım, bizi kurtar. Orada seni bekleyen biri mi var, canım?" diye sordu Ophelia.

Jek yüksek sesle güldü. "Hepsi beni bekliyor. Sadece henüz bilmiyorlar."

Ophelia'nın müstehcen kahkahası onun kahkahasına yankılandı. Sonra Vivacia'nın sessizliğini fark etti. "Neden bu kadar dalgın, canım? Wintrow'unu mu özledin? Yakında dönecek."

Vivacia hayallerinden uyandı. "Hayır. Wintrow değil. Dediğin gibi, yakında dönecektir. Bazen kendi düşüncelerimden başka hiçbir şey düşünmemek çok hoşuma gidiyor. Gökyüzüne bakıp anılarımı yad ediyordum. Ne kadar yükseğe uçarsan, o kadar çok yıldız görürsün. Orada bir daha asla göremeyeceğim yıldızlar var. Gökler hala bana aitken onlar benim için önemli değildi, ama şimdi bir kayıp olarak hissediyorum."

"Sen gençsin. Hayatında bunun gibi birçok şey bulacaksın," diye cevapladı yaşlı yaşam gemisi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bunların üzerinde durmanın anlamı yok."

"Hayatım," diye düşündü Vivacia. "Bir yaşam gemisi olarak hayatım." Ophelia'ya dönüp içini çekerek baktı. "Seni neredeyse kıskanıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorsun, bu yüzden hiçbir şeyi özlemiyorsun."

"Çok şey hatırlıyorum, canım. Anılarımın kanatları yerine yelkenleri var diye onları küçümseme." Burnunu çekti. "Ve hayatımı küçümseme, eklemeliyim. Kendi hayatını da. Grag'dan bir ders alabilirsin. Etrafın geniş denizle çevriliyken yıldızların peşinden koşma. O da kendi gökyüzü, biliyorsun."

"Ve aynı sayıda yıldızla," diye ekledi Jek. Güverteye atladı ve kasaları çatırdayana kadar esnedi. "İyi geceler, hanımlar. Ben yatmaya gidiyorum. Denizcilerin günü erken başlar."

"Ve yaşam gemileri için. Tatlı rüyalar, canım," Ophelia ona dilek diledi. Jek yumuşak adımlarla uzaklaşırken, yaşam gemisi başını salladı. "Sözlerimi unutma. Yakında yerleşmezse pişman olacak."

"Nedense sanmıyorum," diye cevapladı Vivacia gülümseyerek. Kasabanın ışıklarına baktı. Satrap'ın sarayında, Wintrow ve Etta, insanları kendi türünün dönüşünü kabul etmeye hazırlıyorlardı. Onlarda ani bir gurur dalgası hissetti. Şaşırtıcı bir şekilde, kendisi de aynı şeyi hissediyordu. Ophelia'ya gülümsedi. "Jek yaşamakla çok meşgul. Pişmanlıklarla zamanını boşa harcamaz. Ben de öyle yapmayacağım."

39

BINGTOWN

'' SERILLA YOLCU salonda." Ronica odaya girdi ve merakla etrafına bakındı.

"Emin misin?" Keffria, sorusunun aptallığını sorar sormaz fark etti. Üzerinde durduğu tabureden indi. Omzunun üzerinden eleştirel bir bakış attı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Selden'in odasından alınan eski perdeler, boyanmış, ters çevrilmiş ve ütülenmiş olmasına rağmen, hâlâ Selden'in odasındaki eski perdeler gibi görünüyordu. Yatak odasına ne yaparsa yapsın, burası yine de Kyle ile paylaştığı oda olacaktı. Jani Khuprus ona Rain Wild mobilyaları göndermişti, ama bu güzel mobilyalar, bir zamanlar odayı dolduran ağır yatak ve masif sandıkların hayaletleri gibi havadar ve solgundu. Malta'nın odasına taşınıp bu büyük odayı Reyn ve Malta geldiğinde kullanmak için saklamalı mıydı?

Ama bu belki de zalimce olurdu. Bu oda, Keffria'ya kocasını hatırlattığı kadar Malta'ya da babasını hatırlatmaz mıydı? Kaderin zalimliğine başını salladı. Zavallı Kyle, Jamaillian denizcileriyle savaşırken Paragon'un güvertesinde ölmüştü. Ne için? Bir gün sonra, onu öldürenler onların müttefikleri olmuştu. Althea ona haberi getirmiş ve yalnız kaldıklarında alışılmadık bir duyarlılıkla iletmmişti. Ağlayamamıştı. Haberi başka kimseyle paylaşması saatler sürmüştü. Neyse ki annesi hiçbir şey söylememiş, sadece başını eğmişti. Hayatının uzun süren askıya alınma döneminin sona erdiğini hala kabullenemiyordu.

"Serilla beklemeyi sevmez," diye hatırlattı Ronica.

Keffria rüyadan uyanmış gibi irkildi. Artık kendine ayıracak çok az zamanı vardı. Kendine ait işlerle veya kişisel düşünceleriyle meşgul olduğunda, kendini onlardan koparmak zor oluyordu. "Onu buraya ne getirmiş olabilir? Hem de bu kadar erken?"

"Sana bir mesajı olduğunu söyledi."

Şimdi annesinin gözlerindeki endişeyi gördü. Reyn, Malta ve Wintrow Jamaillia'daydı. Bu, iyi haber kadar kötü haber de olabilirdi. Midesi sıkıştı. "Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu onunla konuşmak."

Salondan geçerek oturma odasına koştu, annesi daha yavaş takip ediyordu. Zamanın yavaş merhameti nihayet Bingtown'a baharı getirmişti. Mevsim son birkaç günde değişmişti. Kışın şiddetli yağmurları yerini hafif bir çisemeye bırakmıştı. Keskin rüzgarlar yerini hafif esintilere bırakmıştı. Dün, parlak mavi gökyüzünde kaçan bir çocuk uçurtması bile görmüştü. Pazardaki tezgahlar yeniden açılmıştı. İnsanlar tekrar ticaret yaparken gülüyor ve konuşuyorlardı.

Bahar tek başına Bingtown'un tüm sorunlarını çözemezdi. Ancak daha ılıman hava, birçok hoşnutsuz Yeni Tüccarın ayrılmasını hızlandırmıştı. Korsan Adaları'nın Chalcedean gemilerine karşı devriyelerini artırması ve yılanların ortadan kalkmasıyla seyahatler hızla normale dönecekti. Yeni rıhtımlar ve iskeleler neredeyse tamamlanmıştı. Bu yeni pazara girmek için sabırsızlanan altı Duchies gemisi, Chalcedean kıyılarının tehlikelerine göğüs gererek ticaret mallarını güneydeki Bingtown'a taşımak için yola çıkmıştı. Ticaret canlanırken, kasaba da canlanmaya başladı.

Geçerken avluya göz attı. Düzeltilmiş saksılarda kurtarılan soğanlar filizlenmeye başlamıştı. Umutsuzca öldüğünü düşünerek kestiği asmalar şimdi yeni yapraklar çıkarıyordu. Kuru dallardaki yeşil tomurcuklar, ölümün görünüşünün ölümün kendisi olmadığını gösteriyordu. Her yerde hayat kendini yeniden gösteriyordu.

Bahar, beslenme düzeninde de hoş bir değişiklik getirmişti. Bahçeden dilinizi uyandıracak taze yeşillikler ve balık dışında çorbaya lezzet katacak taze soğanlar vardı. Hırsızlık, fırtına ve yetersiz beslenmeden kurtulan birkaç sefil tavuk, artık böcek ve filizleri arıyor ve tekrar yumurta bırakıyordu. Kıskançlıkla korunan bir yuva, sürüyü yenilemek için

yavruların sürüyü yeniden dolduracağına dair umut veriyordu. Yıl değişiyordu ve Vestrit ailesinin şansı da onunla birlikte. Belki.

Ronica'nın sözlerine rağmen, Yoldaş Serilla sabırla salonda oturuyordu. Hiçbir şeye bakmadan, perdesiz pencerenin parlaklığına sırtını dönmüştü. O günkü havaya göre fazla sıcak tutan, sakın bir kıyafet giymişti, sanki Bingtown'un baharı onun sonbaharıymış gibi. Keffria'nın ayak seslerini duyunca yavaşça başını çevirdi. Keffria odaya girince ayağa kalktı.

"Tüccar Vestrit," diye selamladı alçak sesle. Keffria'nın selamını beklemeden, ona küçük bir kağıt rulosu uzattı. "Paylaşacak haberlerim var. Kuş bu sabah geldi."

"Yoldaş Serilla, günaydın. Haberci kuşlarınızın hizmetlerini bizimle paylaştığınız için çok minnettarım. Ama bu mesajı bizzat kendiniz getirmek, bizim işi eşi benzeri görülmemiş bir onur."

Serilla sert bir gülümsemeyle cevap verdi ama başka bir şey söylemedi. Keffria kağıdı elinden aldı ve ışığın en iyi olduğu pencereye doğru yürüdü. Güvercinler uçuş sırasında ağır yük taşıyamazlardı. Bu nedenle mesajlar kısa ve sıkı yazılırdı. Jamaillian katipleri bu küçük harfleri yazmada ustaydılar. Grag Tenira'nın el yazısıyla yazılmış sıkışık bir ek, Bingtown Konseyi'nin yazmanı Keffria'ya yönelikti. Keffria gözlerini kısarak okudu, sonra okuduklarını Ronica'ya ilette.

"Ophelia sağ salim varış yaptı. Mektuplar teslim edildi. Herkes iyi. Vivacia yakında yola çıkacak." Annesi'ne gülümseyerek baktı. "Sadece bizimle ilgili meseleler. Grag'ın bize haber vermesi ne kadar nazik."

"Resmi haberler seni de ilgilendiriyor," dedi Serilla. "Lütfen oku."

Yazıcının elinden çıkan küçük harfler neredeyse gözlerini yordu. Bir kez okudu, sonra tekrar okudu. Şaşkınlıkla annesine ve Serilla'ya baktı. Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Yoldaş Serilla, Satrap'ın hizmetinden alınmıştır. Bingtown bağımsız bir şehir devleti olarak tanındığı için artık ona burada ihtiyacı yoktur. Satrap ayrıca, kendisinin iddia ettiği tüm yetkileri de açıkça geri almaktadır. Dil... oldukça sert."

Ronica ve Keffria birbirlerine garip bakışlar attılar. Yoldaş dik duruyordu, sakın yüzünde küçük bir resmi gülümseme vardı. Ronica yumuşak bir sesle, "Bu resmi haberlerin Vestrit ailesiyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi.

Keffria nefes aldı. "Görünüşe göre Malta, Satrap ile pazarlık yapmış. Vestrit ailesi, Jamaillia'da Satrapy'nin çıkarlarını temsil edecek. Bu hizmetin yıllık ücreti oldukça yüksek. Ayda on satrap." Bu miktar çok büyüktü. Mütevazı bir ev, bununla gayet iyi idare edilebilirdi.

Sözlerinin ardından bir anlık sessizlik oldu. Sonra Keffria başını salladı. "Ne kadar cömert olsa da bunu kabul edemem. Bingtown Konseyi Başkanı olarak önerildim. Vestrit ailesi için dürüstçe ticaret yapmak ve Bingtown'daki tüm meselelerde tarafsız kalmak zaten yeterince zor. Anne?"

"Küçük mülklerle uğraşmakla yeterince meşgulüm. Artık genç bir kadın değilim Keffria ve son birkaç yıl benim için çok zor geçti. Para kulağa harika geliyor. Ama kendi mülklerimizi ihmal ettiğim için hemen harcamak zorunda kalacağım parayı kazanmak için kendimi başkasının çıkarlarına adanmak ne anlamı var?"

"Selden çok genç ve kendi çıkarlarıyla çok meşgul. Malta geri döner dönmez evlenecek. Ayrıca ejderha onun hizmetlerini çoktan talep etti. Wintrow ise dünyada kendine bir yer edindi." Keffria çocuklarını hızla eledi. Annesi'ne soru dolu bir bakış attı. "Althea?"

"Oh, lütfen," diye iç geçirdi annesi. "Paragon'un güvertesinden yapamıyorsa, yapamaz. Gemiden uzaklaşıp düzgün bir evlilik yapmaya bile zaman bulamadı."

"Trell'in ailesi sorun." Keffria kız kardeşini savundu. "Brashen, Concourse'da onun elini isteyeceğini ısrarla söyledi, ama onlar onun hakkını reddetti. Ailesi tarafından reddedildi, artık Tüccar değil. En azından öyle iddia ediyorlar." Keffria, onların inatçılığına başını salladı. "Sorun babası. Bence zamanla annesi onu ikna edebilir. Genç Cerwin onu aileye ve klanı geri kabul etmeye kesinlikle istekliydi. Ailesinin büyük üzüntüsüne, dövmeli bir kızla görüştüğü söyleniyor. Belki de babasının demir yumruğundan kurtulmak için bir müttefik hoş karşılayacaktır. Brashen ve

Althea limanda çok az zaman geçirdiler; belki döndüklerinde babasının fikrini değiştirebilir. Gururu ona bir şans daha verir ise."

"Yeter," diye cevapladı Ronica sessizce. Companion'un önünde bu konuyu tartışmayacaklardı.

"Eminim bir çözüm bulacaklardır," dedi Companion Serilla. "Gitmeliyim, çok işim var..."

"Ne yapacaksın?" Keffria alçak sesle sordu.

Serilla hemen cevap vermedi. Sonra omuz silkti. "Zaten yakında herkes öğrenecek. Keffria'nın söylemeye kıyamadığı şeyi herkes öğrenecek. Cosgo beni buraya sürgün etti." Derin bir nefes aldı. "Yeminime sadık olmadığımı ve belki de komploya karıştığımı iddia ediyor." Dişlerini sıktı. Sonra zorlukla konuştu: "Cosgo'yu tanıyorum. Birisi suçu üstlenmek zorunda. Ben günah keçisiyim. Birine bu suçu atması gerekiyordu ve diğerleri affedilmek için pazarlık yaptı."

"Ama sen asla gerçekten bunun bir parçası olmadın!" Keffria dehşetle

haykırdı. "Siyasette görünüş, gerçeklerden çok daha önemlidir. Satrap'ın otoritesi sorgulanmış ve hayatı tehdit edilmişti. Benim kendi çıkarlarım için onun otoritesine karşı çıktığına dair kendi amaçlarım için onun otoritesine meydan okuduğuma dair önemli kanıtlar var." Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Gerçekte, ona karşı geldim. Beni pişman edemez. Bunu kabullenmesi zor. Bu onun intikamı."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Ronica.

"Gerçek bir seçeneğim yok. Beni ne para ne de yetki bırakarak terk etti. Bingtown'da parasız bir sürgün olarak kalacağım." Cevabında eski Serilla'nın bir parıltısı belirdi.

Ronica'nın dudakları gülümsedi. "Bingtown'un en iyi ailelerinin hepsi böyle başlamıştı," diye işaret etti. "Sen eğitilmiş bir kadınsın. Bingtown düzeliyor. Böyle bir durumda kendi yolunu çizemiyorsan, parasız kalmayı hak ediyorsun."

"Restart'ın yeğeni beni evinden kovuyor," diye açıkladı Serilla aniden.

"Oradan çoktan taşınmalıydın," diye sertçe cevapladı Ronica. "Orada yaşamaya hiç hakkın yoktu."

, o eski kavgadan uzaklaştı. Artık önemi yoktu. "Yaşayacak bir yer buldun mu?"

Bu bir tuzak gibiydi. "Sana geldim." İkisini de sırayla baktı. "Sana birçok konuda yardım edebilirim."

Ronica'nın gözleri büyüdü, sonra şüpheyle kısıldı. "Ne şartlarla?" diye sordu.

Serilla'nın sertliği kayboldu ve Keffria ilk kez gerçek kadını gördüğünü hissetti. Gözlerinde meydan okuma ışığı parlıyordu. "Bilgi ve uzmanlık alışverişi. Buraya, az önce söylediklerini duyacağımı umarak geldim. Bingtown'da Jamaillia'nın çıkarlarını dürüstçe temsil edemeyeceğini." Keffria'dan Ronica'ya baktı. "Ben yapabilirim," dedi Ronica sessizce. "Ve bunu dürüstçe yapabilirim. Hem de kârlı bir şekilde."

Keffria kollarını göğsünde kavuşturdu. Manevra mı yapılıyordu? "Dinliyorum," dedi sessizce.

"Delege," dedi Serilla sessizce. "Görevi bana devret, senin adına yönetmemi istiyorum. Yıllarca Bingtown'un Jamaillia ile ilişkisini inceledim. Bu bilgi, elbette Jamaillia'nın Bingtown ile ilişkisini de kapsıyor. Jamaillia'nın Bingtown'daki çıkarlarını adil bir şekilde temsil edebilirim." Gözleri Keffria'dan Ronica'ya, Ronica'dan tekrar Keffria'ya kaydı. Gerçek gücün kimde olduğunu mu belirlemeye çalışıyordu? "Ve onun teklif ettiği parayla, beni bu iş için işe alabilirsin."

"Böyle bir düzenlemenin Satrap'ı memnun edeceğini sanmıyorum." "Bingtown

Tüccarları olarak bu sizin için en önemli endişe miydi? Satrap'ı memnun etmek mi?" diye sordu Serilla alaycı bir şekilde.

"Bu değişen zamanlarda, dostane ilişkileri sürdürmek daha önemli olacak," diye cevapladı Keffria düşünceli bir şekilde. Aklından binbir türlü düşünce geçiyordu. Bu fırsatı reddederse, Satrap başka kimi atayacaktı? Bu, durumu kontrol altında tutmak için bir fırsat mıydı? En azından Serilla ile tanıdıkları biriyle uğraşıyorlardı. Ve saygı duydukları, bu saygıyı ne kadar zor kazanmış olsalar da. Kadının uzmanlığını inkar edemezdi. Bingtown'un tarihini Bingtown'dakilerin çoğundan daha iyi biliyordu.

"O bilmeli mi?" diye sordu Serilla. Sesinde çaresizlik belirmişti. Sonra aniden dik durdu. "Hayır," dedi

Keffria ya da Ronica konuşmadan önce. "Bu korkakça bir soruydu. Ondan saklanmayacağım. Beni eşlikçisi olarak kovdu, babasına sadakatle hizmet eden diğer tüm kadınları terk ettiği gibi beni de terk etti. Bu utanç verici bir şey değil. Onun yaptığı şey onun ne olduğunu gösterir, benim ne olduğumu değil." Derin bir nefes aldı ve bekledi.

Keffria annesine baktı. Annesi başını hafifçe salladı. "Bu benim kararım değil," dedi erteledi.

"Ayda on satrap sözü, elimizde on satrap demek değildir," diye düşündü Keffria. "Bu konuda Satrap'a hiç güvenmediğimden korkuyorum. Ancak onun parası olsun ya da olmasın, Bingtown Konseyi'nin Jamaillia konusunda Serilla'nın tavsiyelerinden yararlanabileceğini düşünüyorum. Satrap, danışmanımdan hoşnut olmadığı için gönderdiği teklifi kabul etmezse, bu bana Bingtown'un kendi işlerini düzenleme hakkını tam olarak tanımadığını gösterir. Ve ben de ona bunu söyleyeceğim.

"O zaman Bingtown Konseyi'ne Serilla'yı işe almasını tavsiye edeceğim. Jamaillia ile ilişkiler konusunda bize özel danışmanlık yapması için." Eski Companion'a düz bir bakış attı. "Selden'in odası boş. İstedğin zaman kullanabilirsin. Ancak burada kalmak için iki şart olduğunu belirtmeliyim."

"Nedir?" diye sordu Serilla.

Keffria güldü. "Balıklara karşı yüksek tolerans. Ve mobilyalara karşı kayıtsızlık."

40

YAĞMUR VAHŞİ NEHİR

SABAH HAVASI yüzüne serin ve yatıştırıcı geliyordu. Paragon nehrin akıntısıyla kolayca ilerliyordu. Althea yeni güne bakarken Semoy'un dümen başında olduğunu fark etti. Bu, becerisine ihtiyaç duyulduğu için değil, daha çok bundan zevk aldığı içindi. Nehrin bu kısmı Paragon'un güvertesi kadar sakindi. Mürettebatın çoğu Bingtown'da gemiden atlamıştı. Diğerleri Trehaug'a kadar kalmış, ancak orada işçi olarak yeni işler bulabilmişti. Trehaug'dan neredeyse sadece iskelet mürettebatla ayrıldıklarında, ne Brashen ne de Althea bunu gerçek bir kayıp olarak görmemişti. Kalanlar için maaşları bir araya getirmek yeterince zor olacaktı. Şu anki görevleri, bir yük taş bekleyen Bingtown'a dönmekti. Althea, bu taşların yıkılmış New Trader mülklerinden kurtarılmış olduğunu düşünüyordu. Bu taşlar, ejderhaların yumurtadan çıkacağı bankayı güçlendirmek için kullanılacaktı. Ejderha, yaşam gemileri için iş bulmakta ustaydı, ancak mürettebatına maaş bulmakta pek başarılı değildi.

Althea bu kasvetli endişeleri kafasından silkeledi. İnatla iyimserliğe sarıldı. Fazla düşünmediği sürece her şeyin yoluna gireceğine inanabilirdi. Ana güverteyi geçip baş güverteye koştu. "Günaydın!" diye seslendi baş figürüne. Etrafına bakınarak gerindi. "Her gün bu ormanların daha yeşil olamayacağını düşünüyorum. Her sabah uyanıyorum ve yanıldığımı anlıyorum."

Paragon cevap vermedi. Ama Amber, geminin kenarından seslendi. "Bahar," dedi Amber. "Harika bir mevsim."

Althea, onu görmek için korkuluğa yaklaştı. "Bu nehre düşersen pişman olursun," diye uyardı. "Seni ne kadar çabuk çıkarırsak çıkaralım, her yerin acıyacak."

"Düşmeyeceğim," diye karşılık verdi Amber. Paragon'un elleri onu önünden kavradı. Amber, bacaklarını sallayarak, elinde oyma aletiyle oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla sordu Althea. "Bitirdiğini sanmıştım."

"Bitirdi. Bu sadece süsleme. Kazıma işleri falan. Baltasının sapına ve savaş zırhına."

"Ne oyuyorsun?"

"Saldıran geyikler," diye cevapladı Amber çekinerek. Aletlerini aniden kınına soktu. "Lütfen beni yukarı çıkar," diye rica etti. Tek kelime etmeden, baş figürü onu güverteye geri koydu.

Nehir, onlardan uzaklaşan geniş gri bir yol gibiydi. Yağmur Ormanları'nın yoğun ormanı sancak tarafında yaklaşırken, iskele tarafında geniş sular başka bir yeşil bitki duvarına kadar uzanıyordu. Althea, nehir suyu ve bitki örtüsünün kokusuyla dolu serin havayı derin bir nefesle içine çekti. Görünmeyen kuşlar ağaçlarda cıvıldıyordu. Devasa ağaçları süsleyen sarmaşıkların bazıları şişkin mor tomurcuklar açmıştı. Dans eden böceklerden oluşan uzun bir sütun, sayısız küçük kanatlarıyla güneş ışığını yakaladı. Althea, bu ışıltılı manzaraya yüzünü buruşturdu. "Yemin ederim, bu haşerelerin hepsi geceyi bizim kabinde geçirdi."

"En azından biri benim odamdaydı," diye Amber onu yalanladı. "Bütün gece kulağımın yanında vızıldadı."

"Tuzlu suyu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevapladı Althea. "Ya sen, Paragon?"

"Yakında," diye cevapladı gemi dalgın bir şekilde.

Althea, Amber'e kaşlarını kaldırdı. Marangoz omuz silkti. Son iki gündür gemide tedirgin bir hava vardı. Althea ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve alanı vermek niyetindeydi. On yıllardır ertelenen bu eve dönüş, onun için garip ve acı verici bir deneyim olmalıydı. O ne yılan ne de ejderhaydı, ama onları kuzeye götürürken yılanların her gün kaybettiği canlar onu dehşete düşürmüştü ve üzmüştü. Yılanların kendi ölümlerini yemesi, bu uygulama yiyecek ve miras alınan anıları korumak için ne kadar pragmatik olsa da, onu dehşete düşürmüştü.

Tintaglia'nın etraflarında dolaşan varlığı, onları Chalcedean gemilerinden korumuştı. Sadece iki kez doğrudan saldırıya uğramışlardı. Kısa bir savaş çıkmış, Tintaglia geri dönüp yabancı gemiyi uzaklaştırınca sona ermişti. İkinci karşılaşma, She Who Remembers'ın derinliklerden yükselip Chalcedean gemisine zehir püskürtmesiyle sona ermişti. Althea, onun ölümü Paragon için en zor olanı olmuştu. Sakat kalan yılan yavaş yavaş zayıflamış, ama cesurca göçüne devam etmişti. Diğer yılanların çoğundan farklı olarak, o gerçekten Rain Wild Nehri'nin ağzına ulaşmıştı. Akıntıya karşı nehirde yukarı doğru yolculuk, onun için çok zor olmuştu. Bir sabah onu, Paragon'un çapa zincirine hareketsiz bir şekilde sarılmış halde bulmuşlardı.

Birçoğu nehrin asitli sularında can vermişti. Yorgun ve bitkin olmalarına rağmen, küçük yaraları gri suların akıntısında derin yaralara dönüşmüştü. Ne gemi ne de Tintaglia, son uzun mesafeyi onlar için kolaylaştıramadı. Yüz yirmi dokuz yılan onlarla birlikte nehrin ağzına girdi. Rain Wilders'ın inşa ettiği nehir merdivenine ulaştıklarında sayıları doksan üçe düşmüştü. Kalın kütüklerden yapılmış kaba birbirine bağlı ağıllar nehrin sığ akışını engelliyor ve yönünü değiştiriyordu, akıntıyı yılanların nehrin yukarısında yüzecek kadar derinleştiriyordu.

Rain Wild mühendislik becerileri, Tüccarların ve Dövmelilerin güçlü sırtlarıyla birleşerek, eski çamur banklarına giden yapay bir kanal oluşturmuştu. Tintaglia, gümüş çizgili çamurun çıkarılmasını denetlemişti. Bu malzeme kil kadar sertti. Bir başka kütük ağıldan daha inşa edildi ve işçiler, Tintaglia bu çamurlu karışımı onaylayana kadar uzun ve soğuk saatler boyunca bu sert malzemeyi nehir suyuyla özenle karıştırmak zorunda kaldı. Yorgun yılanlar nehrin alçak kıyılarına çıkmayı başardıklarında, işçiler çamurla dolu el arabalarını taşıyarak yılanların üzerine döktü.

Paragon, yılanların kozaya girmesini görememekten büyük acı duyuyordu. Onun gibi büyük bir gemi, sığ sulara yaklaşamazdı. Althea onun yerine gitmişti. Yılanların sadece yetmiş dokuzunun kozalarını tamamlayabildiğini ona söyleme görevi ona düşmüştü. Diğerleri ölmüştü, vücutları çamuru uzun iplikler halinde birbirine bağlayacak özel salgıları üretemeyecek kadar zayıflamıştı. Tintaglia her ölümde kederini haykırarak, sonra da paylaştırmıştı.

kalan yılanlar arasında yiyecek olarak israf edilen cesetler. Bu davranıştan son derece tiksınmesine rağmen, Althea bunun iyi olduğunu düşündü. Ejderhanın kendisi yılanlardan pek de iyi görünmüyordu. Koza oluşumu sürerken avlanmak için zaman ayırmayı reddetti. Birkaç gün içinde, ona kuşlar ve küçük av hayvanları getiren şefkatli işçiler olmasına rağmen, parlak derisi kıvrımlar halinde üzerinde asılı kalmıştı. Bu cömertlik onu hayatta tuttu, ama gelişmesini engelledi.

Kozalanma döneminin ardından daha fazla iş vardı. Çamurla kaplı yılanlar, Rain Wild kışının şiddetli yağmurlarından, kabukları sertleşene kadar korunmalıydı. Ama sonunda Tintaglia kozalardan memnun olduğunu açıkladı. Artık devasa kozalar, yaprak, dal ve dallardan oluşan bir yığın içinde gizlenmiş dev tohum kabukları gibi nehrin çamurlu kıyısında duruyordu. Tintaglia, günlük avlarına yeniden başladığından beri bir kez daha parıldıyordu. Bazı geceler kozaların yanında dinlenmek için geri dönüyordu, ama onları ağaç evlerinden gözetleyen insan grubuna giderek daha fazla güveniyordu. Sözüne sadık kalan ejderha, artık nehrin ağzına kadar devriye geziyor ve Lanetli Kıyıları'nın sahilini uçarak geçiyordu.

Tintaglia hala daha fazla yılanın geri döneceğinden umutlu konuşuyordu. Althea, kıyıdaki uyanıklığının gerçek nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Hatta kayıp kurtulanları aramak için güneğin uzaklarına yaşam gemileri gönderebileceğini bile ima etmişti. Althea, bunun kayıplarından duyduğu acının bir göstergesi olduğunu düşünüyordu. Selden'den, tüm kozaların çatlamayacağını öğrenmişti. Ejderhaların gelişiminde bu aşamada her zaman bir miktar ölüm olurdu, ancak bu zayıflamış yaratıklar normalden çok daha yüksek oranlarda ölüyordu. Selden, Tintaglia kadar onların yasını tutuyor gibiydi, ancak Althea'ya hangilerinin yumurtadan çıkamadan öldüğünü nasıl bildiğini tam olarak açıklayamıyordu.

Yeğenini hiç iyi tanımamıştı. Trehaug ve Cassarick'te geçirdiği haftalarda, onun giderek garipleştığını fark etmişti. Fark ettiği değişiklikler sadece fiziksel değildi. Bazen artık küçük bir çocuk gibi görünmüyordu. Ejderhayla konuşurken ses tonu ve kelime seçimi, daha yaşlı ve yabancı birine ait gibiydi. Onu hatırladığı Selden gibi görüldüğü tek an, Bendir ile keşfe çıktığı gün kirli ve yorgun bir şekilde döndüğü zamandı. Koza plajının arkasındaki bataklık ormanını, kazıklara veya ağaç dallarına bağladıkları parlak kumaş şeritlerle süslemişlerdi. Renkler, bir tür koddu. Althea için anlaşılmaz olan Althea için anlaşılmaz olan gelecekteki

kazı. Yemekler sırasında Selden ve Bendir bunları ciddiyetle tartıştılar ve yaz için ciddi kazı planları yaptılar. Artık yeğenini tanımadığını düşündü, ama bir şeyden emindi. Selden Vestrit, bulduğu bu yeni hayata büyük bir coşkuyla bağlıydı. Bu onu sevindirdi. Keffria'nın onu bırakmasına şaşırılmıştı. Belki de ablası, görünmeyen bir geleceğe karşı biriktirmek yerine, hayatın yaşanması gerektiğini sonunda anlamıştı. Althea bahar havasını derin bir nefesle içine çekti, hem havanın hem de özgürlüğünün tadını çıkardı.

"Brashen nerede?" diye sordu Amber.

Althea inledi. "Clef'e işkence yapıyor."

Amber gülümsedi. "Bir gün Clef, Brashen'e harfleri öğrenmesi için ısrar ettiği için teşekkür edecek."

"Belki, ama bu sabah pek olası görünmüyor. İkisine de sinirlenmeden önce oradan ayrılmak zorunda kaldım. Clef, harfleri öğrenmeye çalışmak yerine, neden öğrenemediğini tartışmakla daha çok zaman harcıyor. Brashen ona hiç taviz vermiyor. Çocuk denizcilik konusunda çok zeki. Harfleri öğrenebilmeli."

"Harfleri öğrenecek," dedi Brashen onlara katılırken. Mürekkepli eliyle saçlarını yüzünden geriye itti. Deniz kaptanından çok sinirli bir öğretmen gibi görünüyordu. "Ona üç sayfa yazdırıp bıraktım. Düzgün yazarsa daha çabuk bırakacağımı söyledim."

"Orada!" Paragon'un sesi gürledi. Ani bağıırışı, yaklaşan ormandan küçük bir kuş sürüsünü gökyüzüne fırlattı. Büyük elini havaya kaldırarak ağaçları işaret etti. "Orada. Orası." Eğildi ve tüm gemiyi hafifçe salladı. "Semoy! Sertçe sancak tarafına!"

"Karaya oturacaksınız!" Brashen dehşetle bağırdı. Semoy emri sorgulamadı. Gemi aniden yaklaşan ağaçlara doğru döndü.

"Çamurlu bir zemin." Paragon sakın bir şekilde cevap verdi. "Gerektiğinde beni kolayca çıkarabilirsiniz."

Althea korkuluğa tutundu, ancak Paragon karaya oturmak yerine, dar ama derin ve neredeyse durgun bir su kanalı bulmuştu. Yağmurlu mevsimde

mevsimde Rain Wild Nehri'ne su sağlayan birçok su yolundan biri olmuştı. Şimdi ise ağaçların altında kıvrılan sakin bir su parmağına dönüşmüştü. Rain Wild Nehri'nin ana kanalını geride bıraktılar. Ancak çok uzağı gitmeden Paragon'un halatları uzayan dallara dolanmaya başladı. "Donanımını bozuyorsun," diye uyardı Brashen, ama gemi kasıtlı olarak karışıklığın içine doğru ilerledi. Althea endişeli bir ifadeyle ona baktı. O ise başını salladı ve sessiz kaldı. Paragon bağımsız bir ruhluuydu. Vücudunun nereye gideceğine karar verme hakkı vardı. Bu canlı gemiyi yönetmenin yeni zorluğu, onun iradesine saygı duymak ve kararlarına güvenmekti. Bu, onun kendini bir orman lagününde karaya oturtmasına izin vermek anlamına gelse bile.

Birkaç tayfadan sorgulayıcı bağırışlar duyuldu, ama Semoy dümen başında sabit duruyordu. Yapraklar ve ince dallar üzerlerine yağmur gibi yağıyordu. Korkmuş kuşlar çığlık atarak kaçıştılar. Gemi yavaşladı ve sonra durdu.

"Geldik," diye heyecanla duyurdu Paragon.

"Kesinlikle geldik," dedi Brashen ekşi bir yüzle, karışık karmaşaya bakarak.

"Igrot'un hazinesi," diye fısıldadı Amber.

İkisi de ona döndü. Bakışları Paragon'un işaret ettiği yeri takip ediyordu. Althea, yüksekteki eski ağaçların arasında karanlık bir kütle dışında hiçbir şey göremedi. Figür başı dönüp onlara zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. "O önce tahmin etti ve doğru tahmin etti," dedi sanki bir oyun oynuyormuş gibi.

Azalmış mürettebatın çoğı güvertede, Paragon'un işaret ettiği yere bakıyordu. Igrot'un kötü şöhretli yıldızı, yakındaki ağacın kabuğuna derin bir şekilde kazınmıştı. Zaman, izi genişletmişti.

"Igrot'un en büyük ganimeti," diye hatırladı Paragon, "Jamaillia'nın Satrapı'na ait bir hazine gemisini ele geçirdiğı zamandı. O zamanlar Satrapy, uzak yerleşim yerlerinden kendisine ödenmesi gereken vergileri toplamak için yılda bir kez bir haraç gemisi gönderirdi. Bingtown, Rain Wild mallarından oluşan zengin bir ganimet yüklemişti. Ama Jamaillia'ya giderken tüm mavna ortadan kayboldu. Hiçbiri bir daha görülmedi."

"O benim zamanımdan önceydi, ama duydum," dedi Brashen. "Halk, Trehaug'dan ayrılan en zengin yük olduğunu söylüyordu. Bazı hazine odaları ortaya çıkarılmıştı. Hepsi kayboldu."

"Saklandı," diye düzeltti Paragon. Yine yüksek ağaçlara baktı. Althea, yüksekte, sarmaşıklar ve tırmanma bitkileriyle süslenmiş karanlık kütleye baktı. Kütle, birkaç ağacın canlı dallarını kaplıyordu.

Paragon'un sesi zaferle doluydu. "Igrot'un neden bir yaşam gemisi istediğini hiç merak etmedin mi? Hazinesini saklayabileceği, sıradan korsanların asla ulaşamayacağı bir yer olsun diye. Mürettebatından biri yerini ağzından kaçırırsa bile, hırsızlar onu geri almak için bir yaşam gemisine ihtiyaç duyardı. Hazinesini buraya koydu ve adamları benim gemimin halatlarından ağaçlara tırmandı. Orada bir platform inşa ettiler ve hazineyi oraya kaldırdılar. Orada sonsuza kadar güvende olacağını düşündü."

Brashen düşük bir ses çıkardı. Sesinde öfke vardı: "Bu yeri seçmeden önce mi yoksa sonra mı seni kör etti?"

Figür başı sorudan hiç çekinmedi. "Sonra," dedi sessizce. "Bana hiç güvenmedi. Haklı olarak. Onu kaç kez öldürmeye çalıştığımı sayamadım. Beni kör etti ki, onsuz geri dönüş yolunu bulamayayım." Güvertede hayretle bakan mürettebata döndü ve Amber'e yavaşça göz kırptı. "Kimsenin beni yeniden oyacağını hiç düşünmemişti. O zamanlar ben de düşünmemiştim. Yine de, işte buradayım. O kanlı mürettebatın tek kurtulanı. Artık benim. Ve dolayısıyla, senin." Sözlerinin ardından şaşkın bir sessizlik oldu. Kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı.

Figür başı sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kimse bizim için geri istemiyor mu?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Onu ilk kez görmek kolaydı. Eşyaları Paragon'un güvertesine taşımak için ağaçlara iskele ve vinçler kurmak zaman alıcı kısımdı. Yorucu iş olmasına rağmen kimse şikayet etmedi. "Clef'e gelince, Paragon onu derslerinden kurtarmak için bunu özellikle planlamış gibi," dedi Brashen. Geminin en çevik tayfası olan çocuk, bu görev için derslerinden muaf tutulmuştu.

"Biraz daha gülümserse, kafasının üst kısmı kopabilir," dedi Althea. Clef'i görmek için boynunu uzattı. Geminin yolunu tutarken sırtında ağır bir çuval zıplıyordu. Ne yılanlar ne de böcek sürüsü

, gemiyle platform arasında ip üzerinde yürüyerek gidip gelme hevesini azaltmamıştı. "Keşke biraz daha dikkatli olsaydı," diye endişelendi.

O, Brashen ve birkaç mürettebat üyesi, katmanlı bir kütük platformun üzerinde duruyorlardı. Asmalar, yıllar boyunca büyüyen güçleriyle eski yapıyı güçlendirmiş, hatta onu dalları ve hava kökleri sistemine dahil etmişti. Igrot'un hazinesini sakladığı sandıklar ve fiçılar ise o kadar şanslı değildi. Günün büyük bir kısmı, dökülen hazineyi boş gıda sandıklarına ve fiçılara yeniden yerleştirmekle geçti. Hazinelerin çeşitliliği onları hayrete düşürdü. Yağmalanan eşyalar arasında Jamaillian sikkeleri ve işlenmiş gümüş buldular, bu da Igrot'un buraya sadece Rain Wild'daki hazinesini saklamadığının kesin bir kanıtıydı. Yağmalanan eşyaların bir kısmı zarar görmüştü. Uzun zamandır küflenmiş halı ve kilim kalıntıları ve bir zamanlar savaş gömleklerini oluşturan çürümüş derinin üzerinde demir halkalar yığınları vardı. Hayatta kalanlar, yok olanlardan çok daha fazlaydı. Brashen mücevherli kupalar, filigran kabzalarından çıkarıldığında hala keskin parıltıya sahip kılıçlar, kolyeler ve taşlar, heykeller ve vazolar, fildişi ve mermerden yapılmış, parlak kristal oyun taşları olan oyun tahtaları ve tanımlayamadığı başka eşyalar gördü. Daha mütevazı eşyalar da vardı: servis tepsileri ve narin çay fincanlarından oyma saç tarakları ve mücevherli iğnelere kadar. Yağmur Vahası malları arasında, pulları mücevherlerle süslenmiş, özenle oyulmuş bir dizi ejderha ve yüzleri pullu bir aile bebekleri vardı. Brashen bu son eşyaları Paragon'un mutfağından aldığı soğan sepetine özenle koyuyordu.

"Bunlar müzik aletleri ya da onlardan geriye kalanlar," diye tahmin etti Althea.

Ne yaptığını görmek için dönüp sırtını gerdi. Althea diz çökmüş, dikişleri açılmış büyük bir sandıktan eşyaları çıkarıyordu. Zincirlerle birbirine bağlı kristalleri mezarlarından çıkarırken, birbirlerine çarparak tatlı bir ses çıkardılar. Althea onları sergilemek için döndüğünde gülümsedi. Saçlarının mücevherli zincirlerle ağırlaştığını unutmuştu. Hareketi, güneş ışığını saçlarında parıltıydı. Althea onu büyüledi. Kalbi küt küt attı.

"Brashen?" diye şikayet etti kız bir an sonra. Adam hala ona bakmakta olduğunu fark etti. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kızın yanına gitti. Onu ayağa kaldırdı ve öptü, dağınık paraları ağır kanvas çantalara toplayan iki denizcinin hoşgörülü gülümsemelerine aldırış etmedi. Onu kollarında tuttu,

bunu yapabildiğine hala yarı şaşkındı. Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Sakın benden ayrılma," dedi saçlarına boğuk bir sesle.

Kız başını kaldırıp ona gülümsedi. "Senin gibi zengin bir adamı neden terk edeyim?" diye alay etti. Ellerini onun göğsüne koydu ve nazıkçe onu itti.

"Sen benim servetimin peşinde olduğunu biliyordum," diye cevapladı ve onu bıraktı. Bir iç çekmeyi zorla bastırdı. O, her zaman o onu bırakmaya hazır olmadan önce ondan uzaklaşmak isterdi. Onun bağımsız karakteri yüzünden olmalıydı. Onun kendisinden bıktığını düşünmek istemiyordu. Yine de, Traders' Concourse'da düşünlerini ayarlayamadığında fazla üzölmüş görünmemiştii. Belki de ona bu kadar kalıcı bir şekilde bağlanmak istemiyordu. Sonra, kafasındaki şüpheler ve hoşnutsuzluk için kendini azarladı. Althea hâlâ yanındaydı. Bu, hayatında sahip olduğu en değeri şeydi ve ona bu anlaşılmaz hazineden daha değeri idi.

Durdukları platformun etrafına baktı, sonra gözlerini iki yanındaki ağaçlardaki benzer yapılara çevirdi. "Bu ganimet Paragon'un ambarını dolduracak. Igrot onu buraya hazineyle dolu olarak getirdi, biz ayrıldığımızda da öyle olacak. Bunun bizim için ne gibi değışiklikler getireceğini hayal etmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. Tek tek parçaların güzelliğine kapılıyorum."

Althea başını salladı. "Bunu kendimle ilişkilendiremiyorum. Çoğunlukla başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünüyorum. Ailemi. Anneme evimizi restore etmesinde yardım edebilirim. Keffria aile finansmanı konusunda bu kadar endişelenmek zorunda kalmaz."

Brashen sırtıttı. "Benim planlarım çoğunlukla Paragon için. Yeni pencereler. Yeni donanım. İyi bir yelkenci. Sonra da bizim için bir şeyler. Güneydeki Baharat Adaları'na bir gezi yapalım, yavaş bir yolculuk, keşif amaçlı, program yok, kâr etmek zorunda değiliz. Baban Vivacia'nın kaptanı olduğundan beri görmediğimiz limanları tekrar ziyaret etmek istiyorum." Yüzüne dikkatle bakarak ekledi: "Belki Wintrow ve Vivacia ile buluşabiliriz. Nasıl gidiyorlar, bir bakarız."

Onun düşünmesini izledi. Althea için, en güneydeki ticaret adalarına bir ziyaret, çocukluğunda seyahat ettiğı limanlara geri dönmek anlamına geliyordu. Belki orada, onu gölgeleyen sürekli pişmanlığının bir kısmını unutabilirdi. Ve belki Wintrow ve Vivacia'yı görmek, bazı hayaletleri dinlendirmeye yardımcı olabilirdi. Gemisinin mutlu ve emin ellerde olduğunu görürse, bu onun kalbindeki yükü hafifletir miydi?

? Böyle bir karşılaşmadan korkmayı reddetti. Kabul etmek ne kadar acı verse de, onun melankolisini kısa sürede giderebilirse, onu bırakması daha iyi olabilirdi. Althea gülümsemiyor ve gülmüyor değildi. Gülümsüyor ve gülüyordu. Ama her zaman, gülümsemeleri ve kahkahaları çok çabuk sönüyor ve onu dışlayan bir sessizliğe dönüşüyordu.

"Bunu çok isterim," diye kabul etti, onu kendine geri çağırarak. "Paragon ikna edilebilirse. Aynı zamanda Tintaglia'nın yılanlarını da arayabiliriz."

"İyi," dedi sahte bir samimiyetle. " yleyse öyle yapalım." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kaldırdı. Kısa bahar günü sona eriyordu. Ağaçların dalları arasından fırtına bulutları görünüyordu. Kış bu gece kısa bir süreliğine geri dönebilirdi. "En iyisi hepimiz gemiye dönelim," diye karar verdi. "Hava  abuk kararıyor ve bu gece gemiyi taşımak için adam ya da hazineyi riske atmanın bir anlamı yok."

Althea başını salladı. "Zaten nasıl yerleştirdiklerini görmek istiyorum." Diğerlerine döndü. "Son y k, beyler. Yarın bitirmek için yeterince zaman var."

Elinde bir fenerle karanlığa  ıktı. Paragon dönüp kim olduğunu bakmadı. Amber'ın çıplak ayak seslerini tanıdı. Amber geceleri sık sık yanına gelirdi. Birçok gece sohbet etmişlerdi. Konuşmadan da birçok kez birlikte vakit geçirmişlerdi, gece kuşlarının sesleri ve nehrin akışının rahatsız etmeden dinlenmekten memnunar. Genellikle, ellerini korkuluğa koyduğunda ona huzur verirdi. Bu gece fenerini bir kancaya astı ve korkuluğa yaslanmadan önce güverteye bir şey koydu.

"Ne güzel bir gece, değil mi?"

"Evet,  yle. Ama senin için uzun sürmeyecek. O fener, uçan tüm böcekleri çekecek. Fırtına  ncesi en yoğun olurlar. Uzun süre kalırsan her yerin ısırılır."

"Sadece kısa bir süreliğine ihtiyacım var." Nefes aldı ve adam onda alışılmadık bir heyecan hissetti. Sesi neredeyse gergin geliyordu. "Paragon, az önce hazineni bizimle paylaşmayı teklif ettin. Orada bir şey buldum, sahip olmak için can attığım bir şey."

Ona baktı. Kadın geceliğiyle, çıplak ayaklarına kadar uzanan uzun, bol bir giysi giymişti. Düzensiz saçları omuzlarına d k lm şti.

Yılanın ısırık izleri hala altın rengi teninde ölü beyaz olarak görünüyordu. Zamanla bu izler silinecekti, en azından o öyle düşünmek istiyordu. Fener ışığında gözleri parılıyordu. Kendini ona gülümserken buldu. "Peki, sahip olman gereken bu hazine nedir? Altın mı? Gümüş mü? Eski Elderling mücevherleri mi?"

"Bu." Ayaklarının dibindeki kaba bir çuvalın üzerine eğildi, ağzını açtı ve içine uzandı. İçinden oyulmuş tahta bir taç çıkardı. Elinde çevirirken neredeyse saygıyla tutuyordu. Sonra cesurca taçla kendi başına taktı ve gözlerini ona dikti. "Eğer yapabilirsen, ejderha anılarına uzan. Benim için. Bunu hatırlıyor musun?"

O sessizce ona baktı, o da onun bakışını karşıladı. Bekledi. Taç, kuş başlarıyla süslenmişti. Hayır. Tavuklar. O, bir kaşını ona doğru kaldırdı. Pişmanlıkla tacı çıkardı ve ona uzattı. O, onu dikkatlice eline aldı. Tahta. Oyulmuş tahta. Başını salladı. Altın ve gümüş, mücevherler ve sanat eserleri. Ona Lanetli Kıyıların zenginliklerinden istediğini seçmesini teklif etmişti. Marangoz neyi seçmişti? Ahşap.

Kız, onda bir tepki uyandırmak için tekrar denedi. "Bir zamanlar yaldızlıydı. Bak. Horoz başlarının detaylarında hala yaldız parçaları görünüyor. Kuyruk tüylerinin takılacağı yerler de var, ama tüyler çoktan çürümüş."

"Hatırlıyorum," dedi tereddütle. "Ama hepsi bu kadar. Biri takmış." "Kim?"

diye ısrarla sordu. O da ona uzattı ve kız tekrar aldı. geri verdi. Gözlerinden saçlarını silkeledi ve horoz tacını tekrar başına taktı. "Benim gibi biri mi?" diye umutla sordu.

"Oh," diye durakladı, onu hatırlamaya çalışarak. "Üzgünüm," dedi sonunda başını sallayarak. "O bir Elderling değildi. Onun hakkında hatırladığım tek şey bu." Onu takan kadın süt kadar solgundu. Amber'e hiç benzemiyordu.

"Önemli değil," diye onu hemen teselli etti, ama adam onun hayal kırıklığını hissetti. "Eğer sakıncası yoksa, bunu alabilir miyim?"

"Tabii ki. Diğerleri itiraz etti mi?"

"Onlara sormadım," diye cevapladı utangaç bir şekilde. "Onlara fırsat vermedim." Taçları tekrar çıkardı. Gözleri ve parmakları oyma işçiliğini sevgiyle inceledi.

"Senindir," diye onayladı Paragon. "Giderken yanına al." "Ah. Demek gideceğimi tahmin ettin."

"Evet. Yaz sonuna kadar bile benimle kalmayacak mısınız? buraya, ejderhaların yumurtadan çıkacağı zaman yanlarında olmak için döneceğim."

Parmakları oyulmuş kuş başlarının detaylarını takip etti. "Cazip geliyor. Belki giderim. Ama eninde sonunda kuzeye geri dönmem gerek. Orada arkadaşlarım var. Onları uzun zamandır görmedim." Sesi alçaldı. "İçimde bir şüphe var. Sanırım gidip hayatlarına biraz daha karışmalıyım." Sahte bir neşeyle güldü. "Umarım orada burada olduğumdan daha iyi olurum." Yüzü endişeli bir hal aldı. Aniden korkuluğa tırmandı ve yumuşak bir sesle, "Beni yukarı çıkar" dedi.

Adam omzunun üzerinden uzanarak sağ elini uzattı. Kadın elini tuttu ve adam geri dönerek karmaşık ormanı seyretmeye başladı. Işıktan uzaklaşıp karanlığa bakmak daha kolaydı. Daha dinlendiriciydi. Adam dikkatlice hareket ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. Çocuk gibi güvenerek kadın adamın kollarının üzerine oturdu ve dostça ona yaslandı. Etraflarında gece böcekleri cıvıldıyordu. Kadının çıplak bacakları sarkıyordu.

O, her zaman başkalarının söylemeye cesaret edemediği soruları soran kişiydi. Bu gece de başka bir sorusu vardı. "Hepsi nasıl öldü?"

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Artık bunu sır olarak saklamanın da bir anlamı yoktu. Bunu biriyle paylaşmak neredeyse iyi geliyordu. "Büyücü ağacı. Kennit yüzümden bir parça aldı. Görevlerinden biri yemek pişirmekte yardımcı olmaktı. Onu çorbada kaynattı. Igrot'un mürettebatının neredeyse tamamı bundan öldü." Kızın irkildiğini hissetti.

Ona anlamasını sağlamaya çalıştı. "O sadece Igrot'un başladığı işi bitiriyordu. Gemide adamlar ölmeye başlamıştı. Igrot, itaatsizlikten iki denizciyi geminin omurgasına bağlayıp sürükledi. İkisi de boğuldu. Fırtınalı bir gece nöbetinde iki kişi daha gemiden düştü. Yelkenlerde aptalca bir kaza oldu. Üç kişi öldü. Igrot'un bunun arkasında olduğunu düşündük. Muhtemelen hazinenin yerini bilen herkesi ortadan kaldırmak istiyordu. Kennit de dahil. Ellerini zorla açtı. "Bunu yapmak zorundaydık, anlarsın ya. Kennit'in hayatını kurtarmak için."

Amber yutkundu. Yine de soruyu sordu. "Peki çorbadan ölmeyenler?"

Paragon nefes aldı. "Kennit onları denize attı. Çoğu zehirlenmişti, direnemeyecek durumdaydılar. Sanırım üçü bir tekne bulup kaçmayı başardı. Hayatta kaldıklarını sanmıyorum."

"Peki Igrot?"

Orman, karanlık ve huzurlu bir yer gibi görünüyordu. Fener ışığının dairesinin dışında, içinde bir şeyler hareket ediyordu. Yılanlar ve gece kuşları, küçük ağaçlarda yaşayan tüylü ve pullu yaratıklar. Karışık karanlıkta birçok şey yaşıyor ve hareket ediyordu.

Kennit onu döverek öldürdü. Güverte altında. Aşağıdaki izleri gördün. Sürünen bir adamın el izleri. Nefes aldı. Adil oldu Amber. Adil.

Amber içini çekti. "İkinizin intikamı. Kennit'i döverek öldürdüğün zamanlar için."

Adam onun üzerinde başını salladı. "Bunu iki kez yaptı. Bir keresinde çocuk güvertemde öldü. Ama onu bırakamazdım. Yapamazdım. O benim her şeyimdi. Bir başka sefer, güverte altında saklandığı delikte kıvrılmış, yavaş yavaş ölüyordu. İçinden kan akıyordu, gittikçe soğuyordu, çok soğuyordu. Annesini çağırıyordu." Paragon içini çekti. "Onu yanımda tuttum. Ona hayat verdim ve elimden geldiğince vücudunu iyileştirmeye çalıştım. Sonra onu vücuduna geri koydum. O zaman bile, onun bir bütün olarak kalması için yeterince bir şey kalmış mı diye merak ettim. Ama yaptım. Bencilce bir hareketti. Bunu Kennit için yapmadım. Kendim için yaptım. Bir daha yalnız kalmamak için."

"O gerçekten kendisi kadar sana da aitti."

Paragon neredeyse gülecekti. "Kennit ile benim aramda böyle bir sınır yoktu.

beni

m

aram

da

böyl

e bir

çizgi

yokt

u."

. Onu geri almak zorundaydım. Tekrar bütün olana kadar savunmasızdım. Kendimi başkalarına kapatamazdım. Güvertemde dökülen her damla kan benim için bir işkenceydi."

"Oh."

Uzun bir süre, bu konuyu burada bırakmakla yetindi. Ona yaslandı. Nefesi o kadar derin ve düzenli hale geldi ki, uyuduğunu sandı. Arkasında, güvertede, böcekler fenerine çarpıyorlardı. Semoy'un güvertede yavaşça dolaştığını duydu. Fenerin yanında durdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Paragon'a sessizce.

"Her şey yolunda," diye cevapladı gemi. Semoy'u sevmeye başlamıştı. Adam kendi işine bakmayı biliyordu. Adımları tekrar uzaklaştı.

"Hiç merak ettin mi?" diye sordu Amber sessizce, "Dünyayı ne kadar değiştirdiğini? Sadece Kennit'i hayatta tutarak değil. Sadece var olarak."

"Ejderha yerine gemi olarak?"

"Her şeyi." Elini hafifçe sallayarak tüm hayatlarını kapsadı.

"Yaşadım," dedi basitçe. "Ve hayatta kaldım. Sanırım bunu yapmak için herkes kadar hakkım vardı."

"Kesinlikle." Kız yer değiştirdi, sonra kollarına yaslanarak yukarı baktı. Adam onun bakışını takip etti ama sadece karanlık gördü. Bulutlar ağaçların ötesinde kalın bir tabaka oluşturmuştu. "Hepimizin yaşamaya hakkı var. Ama ya rehberlik eksikliğinden dolayı yanlış yollara saparsak? Wintrow'u ele alalım mesela. Ya onun farklı bir hayat sürmesi gerekiyorsa? Ya benim yapmadığım veya söylemediğim bir şey yüzünden, akademik bir hayat sürmesi gereken bir adam, Korsan Adaları'nın kralı olduysa? Kaderinde inzivaya çekilip düşünceli bir hayat sürmek olan bir adam, bunun yerine kral oluyor. Derin manevi meditasyonları asla gerçekleşmiyor ve dünyayla paylaşılmıyor."

Paragon başını salladı. "Çok fazla endişeleniyorsun." Gözleri bir güveyi takip etti. Güve, kendini fenerin camına vurarak ölmeye kararlı bir şekilde kanat çırpıyordu. "İnsanlar çok kısa bir hayat yaşıyor. Dünyaya çok az etkisi olduğunu düşünüyorum. Wintrow rahip olmayacak. Bu, kral olması gereken bir adamın felsefeye kapanıp inzivaya çekilmesinden daha önemli bir şey değil."

Vücudunda bir titreme hissetti. "Ah, gemi," diye onu yumuşakça azarladı. "Bu seni rahatlatmak için miydi?"

Bir baba bebeğini sakinleştirir gibi dikkatlice onu okşadı. "Buna güven, Amber. Sen sadece küçük, kısa ömürlü bir yaratıksın. Tüm dünyanın gidişatını değiştirebileceğini düşünmek için aptal olman gerekir."

Kız sessiz kaldı, sonra titrek bir kahkaha attı. "Ah, Paragon, bu konuda sandığından daha haklısın, dostum."

"Kendi hayatından memnun ol, dostum, ve onu iyi yaşa. Başkalarının hangi yolu izleyeceklerine kendileri karar versin."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Onların yanlış yaptığını, kendilerine zarar verdiklerini açıkça gördüğün halde mi?"

"Belki de insanlar acı çekmeye hakları vardır," diye cesaretini topladı. İsteksizce ekledi: "Belki de buna ihtiyaçları vardır."

"Belki," diye kabul etti kadın mutsuz bir şekilde. Sonra, "Kalk lütfen. Sanırım yatıp, bana söylediklerini düşüneceğim. Yağmur ve sivrisinekler beni bulmadan önce."

Althea kabus içinde boğuluyordu. Rüya gördüğünü bilmek bir işe yaramıyordu. Kaçamıyordu. Nefes alamıyordu ve adam sırtında, onu bastırıyor, ona zarar veriyor, acı veriyordu. Çığlık atmak istiyordu ama yapamıyordu. Çığlık atabilseydi uyanabilirdi, ama sesini çıkaramıyordu. Çığlıkları içinde hapsolmuştu.

Rüya değişti.

Paragon aniden onun üzerinde durdu. Uzun boylu, siyah saçlı ve ciddi bir adamdı. Kennit'in gözleri gibi gözlerle ona baktı. O ondan uzaklaşarak korkarak geri çekildi. Konuştuğunda sesinde acı vardı. "Althea. Yeter artık. İkimiz de buna daha fazla dayanamayız. Bana gel," diye emretti. "Sessizce. Hemen."

"Hayır." Onun kendisini çekmeye çalıştığını hissetti ve direndi. Gözlerindeki anlamlı bakış onu tehdit ediyordu. Kimse onun hissettiklerini bu kadar iyi anlayamazdı.

"Evet," diye karşılık verdi o direnirken. "Ne yaptığımı biliyorum. Bana gel." bana."

Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. O çok büyük ve çok güçlüydü. Ama yine de mücadele etti. Eğer mücadele edip savaşırsa, bu nasıl onun suçu olabilirdi ki?

"Senin suçun değildi. O anı unut; artık o an değil. O an geçti ve bitti. Kendini serbest bırak. Sakin ol, Althea, sakin ol. Bağırırsan kendini uyandırırısın. Daha kötüsü, tüm mürettebatı uyandırırısın."

O zaman herkes onun utancını öğrenirdi.

"Hayır, hayır, hayır. Öyle değil. Bana gel. Bende bir şeyin var."

El ağzından çekildi, vücudundaki ağırlık kayboldu, ama hala kendi içinde hapsolmuştu. Sonra aniden, serbestçe süzölmeye başladı. Başka bir yerdeydi, soğuk, rüzgarlı ve karanlık bir yerde. Çok yalnız bir yerdi. O yalnızlıktan daha iyi, herhangi birinin eşliğı bile olurdu. "Neredesin?" diye seslendi, ama sesi fısıltı gibi çıktı.

"Burada. Gözlerini aç."

Gece fırtınasında, ön güvertede duruyordu. Esen rüzgar, başının üzerindeki ağaçları sallıyordu ve kirli yağmurla birlikte küçük parçalar düşüyordu. Paragon, ona bakmak için dönmüştü. Yüzünü göremiyordu, ama sesini duyabiliyordu. "Böyle daha iyi," dedi güven verici bir şekilde. "Buraya, bana gelmeni istedim. Bekledim, sonunda kendin geleceğini düşündüm. Ama gelmedin. Ve bu hepimiz için çok uzun sürdü. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum." Figür başı durakladı. Sonraki sözleri daha sert çıktı. "Sende benim bir şeyim var. Onu geri istiyorum."

"Sende hiçbir şeyim yok." Bu sözleri söyledi mi, yoksa sadece düşündü mü?

"Evet, var. Son parça. Hoşuna gitse de gitmese de, onu almam lazım, kendimi tamamlamak için. Seni de tamamlamak için. Onun senin olduğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun." Ondan gözlerini kaçırdı. "O acı benim hakkım."

Soğuk yağmur yağmaya başlamıştı. Önce ağaçların tepesinden duydu. Sonra damlalar yaprakların arasından sızmaya başladı. İlk başta hafifçe yağıyordu. Sonra rüzgâr şiddetini artırdı ve ağaçların tepesini salladı, damlalar soğuk yüklerini bir sel gibi yere bıraktı. Althea çoktan soğuktan donmuştu. Paragon yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Bana geri ver, Althea. Onu saklaman için hiçbir neden yok. Ona ait bile değildi. Anlıyor musun? O sana verdi. Acısını başkasına yükleyerek kurtulmaya çalıştı, ama o ona ait değildi. Bende kalmalıydı. Şimdi onu senden geri alıyorum. Tek yapman gereken

tek yapman gereken onu bırakmak. Anıları sana bırakıyorum, çünkü korkarım onlar gerçekten senin. Ama acı eski bir acı, birinden diğerine bulaşıcı bir hastalık gibi geçiyor. Buna bir son vermeye karar verdim. Şimdi bana geri geliyor ve benimle kalacak."

Bir süre direndi, sıkıca tuttu. "Bunu benden alamazsın. O kadar korkunçtu. O kadar kötüydü. Kimse anlamaz, kimse inanmaz. Acıyı alırsan, çektiğim acıyı yalanlamış olursun."

"Hayır. Hayır, canım, onu sadece bir anı haline getireceğim, zihninde sürekli yaşadığın bir şey değil. Geçmişte bırak. Artık sana zarar veremez. Buna izin vermeyeceğim."

O, geniş elini ona uzattı. Ondan korkuyordu ama direnemedi ve küçük elini onun elinin üzerine koydu. Derin bir nefes aldı. "Bana geri ver," dedi nazikçe.

Derinden bir kıymık çıkarılmış gibiydi. Çıkarmanın verdiği sürükleyici acı vardı, ardından taze kanın akışının temiz acısı. İçinde sıkıca kenetlenmiş bir şey aniden gevşedi. O haklıydı. Acısını sıkı sıkı tutmak zorunda değildi. Bırakabilirdi. Anı hala oradaydı. Kaybolmamıştı, ama değişmişti. Artık bir anıydı, geçmişinden bir şeydi. Bu yara kapanabilir ve iyileşebilirdi. Ona verilen zarar sona ermişti. Onu bir parçası olarak saklamak zorunda değildi. Kendini iyileştirmeye izin verebilirdi. Gözyaşları yüzünden akan yağmurla sulandı.

"Althea!"

Korkmadı bile. Yağmur, gökyüzündeki geceyi yıkayarak, ağaçların arasından zar zor sızan gri bir şafağa dönüştürüyordu. Althea, ön güvertede durmuş, ellerini karanlığa doğru uzatmış, yağmurun sırlıslam etmesine izin veriyordu. Yağmur, geceliğini vücuduna yapıştırmıştı. Kendini ve onu aptal olmakla suçlayan Brashen, güverteyi koşarak geçti, onu omzundan tutup salladı. "Aklını mı kaçırdın? İçeri gir."

Elini yüzüne götürdü, gözlerini sıkıca kapatarak yüzünü buruşturdu. Sonra aniden ona çarptı ve sıkıca sarıldı. "Neredeyim?" diye sordu sersemlemiş bir şekilde.

"Güvertedesin. Sanırım uyurgezerlik yapıyordun. Uyandığımda yoktun. İçeri girelim." Yağmur, çıplak sırtından akıp pamuklu pantolonuna yapışıyor.

pantolonunu vücuduna yapıştırdı. Yağmur, kadının ince saçlarını ıslattı ve yüzünden akıyordu. Kadının titremesi, selden kaçmak için hiçbir çaba göstermeden adama yapışmasına neden oldu.

"Bir rüya gördüm," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Çok canlıydı, bir anlık sürdü ve şimdi yok oldu. Hiçbirini hatırlayamıyorum."

"Hayaller böyledir. Gelir ve gider. Hiçbir anlamı yoktur." Kendi deneyimlerinden konuşmaktan korkuyordu.

Fırtına, kükreyerek öfkesini yeniden gösterdi. Şiddetli yağmur, açık nehrin sularında tıslama sesi çıkararak buraya kadar ulaşıyordu.

Kız kıpırdamadı. Gözlerindeki suyu silerek ona baktı. "Brashen, ben..."

"Burada boğuluyorum," dedi sabırsızca ve onu aniden kollarına aldı. O onu taşıırken, kız başını omzuna yasladı. Dar geçitte kızın başını çarptığında bile itiraz etmedi. Kabininde kapıyı tekmelerek kapattı ve kızı yere indirdi. Saçlarını yüzünden geriye attı ve sırtında taze bir su damlasının aktığını hissetti. Kız gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Yağmur damlaları kızın çenesinden ve kirpiklerinden damlıyordu. Islak geceliği vücudunun her kıvrımına yapışmış, onu baştan çıkarıyordu. Kız o kadar şaşkın görünüyordu ki, adam onu kollarına alıp sarılmak istedi. Ama kız bunu istemezdi. Adam zorlukla kızıdan uzaklaştı. "Sabah olmak üzere. Kuru giysiler giyeceğim," dedi sert bir sesle.

Nakışlı geceliğinin yere düşen ıslak sesi ve giysi sandığını karıştırdığı küçük sesleri duydu. Dönmeyecekti. Kendine eziyet etmeyecekti. Kendini dizginlemeyi öğrenmişti.

Dolabında temiz bir gömlek bulmuşken, kız onu arkadan kucakladı. Vücuduna değdiği yerlerde cildi hâlâ ıslaktı. "Temiz giysi bulamıyorum," dedi kulağına. Hareketsizce durdu. Nefesi sıcaktı. "Seninkini almak zorunda kalacağım galiba." Boynunun yanına kondurduğu öpücük sırtında bir ürperti yarattı ve sözlerinin yalan olduğunu kanıtladı. Gömleği elinden alıp arkalarındaki yere attı.

Kollarında yavaşça dönerek ona baktı ve gülümsemesine baktı. Onun oyunculuğu onu şaşırttı. Onun böyle olabileceğini neredeyse unutmuştu.

böyle olabileceğini neredeyse unutmuştu. Cesurca ifade ettiği arzusu, kalbini hızla çarptırdı. Göğüsleri göğsüne değdi. Elini yanağına koydu ve yüzünde belirsizliğin gölgesini gördü. Elini hemen çekti.

Hayal kırıklığı gülümsemesini silip süpürdü. Gözleri aniden yaşlarla doldu. "Oh, hayır," diye yalvardı. "Lütfen benden vazgeçme." Bir karar verdi. Elini tutup yüzüne koydu. Sözler ağzından döküldü. "Bana tecavüz etti, Brashen. Kennit. Bunu unutmaya çalışıyordum. O kadar zaman boyunca... sadece seni istedim," dedi kırık bir sesle. "Sadece seni. Oh, Brashen." Birdenbire duygular sözlerini kesintiye uğrattı. Kendini ona bastırdı, yüzünü göğsüne sakladı. "Lütfen aramızda hala her şey yolunda olabilir de" dedi.

O biliyordu. Bir şekilde, biliyordu.

"Bana söylemeliydin." Bu bir suçlama gibi geldi. "Tahmin etmeliydim," diye kendini suçladı.

Kız başını salladı. "Yeniden başlayabilir miyiz?" diye sordu. "Ve bu sefer yavaşça?"

Binlerce duygu hissetti. Kennit'e karşı ölümcül bir öfke. Onu koruyamadığı için kendine karşı öfke. Ona daha önce söylemediği için kırgınlık. Bunların hepsiyle nasıl başa çıkacaktı? Sonra onun ne demek istediğini anladı. Yeniden başlamak. Derin bir nefes aldı. Zorlukla, hepsini bir kenara bıraktı. "Bence yapmalıyız," diye cevapladı ciddiyetle. Sabırlı olmaya karar verdi. Kızın yüzünü inceledi. "Bir süre bu odada yalnız kalmak ister misin? Her şey hakkında farklı hissedene kadar? Yavaş gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Gözlerinden yaşları sildi. Ona gülümsemesi şimdi daha samimi görünüyordu. "Oh, Brashen, o kadar yavaş değil," diye itiraz etti. "Şimdi yeniden başlamalıyız demek istedim. Bununla." Ağzını onun ağzına yaklaştırdı. Onu çok nazıkçe öptü. Dilinin ucunu hissettiğinde şok oldu. Kız düzensizce nefes aldı. "Bu ıslak pantolonunu çıkarmalısın," diye azarladı. Yağmurla ıslanmış parmakları belinde dolaştı.

Paragon yüzünü gökyüzüne çevirdi. Yağmur, kapalı gözlerinden ağzına akıyordu. Güneş daha güçlü bir şekilde ortaya çıkınca kışın soğuğu azaldı. Gözlerini açıp gülümsedi. Yağmur aniden durunca, uzaktan bir kuş sorgulayıcı bir şekilde ötmeye başladı. Daha yakından başka bir kuş ona cevap verdi. Hayat güzeldi.

Kısa bir süre sonra, Amber'ın bir elini korkuluğa koyduğunu hissetti. Yanına sıcak bir bardak koymuştu. "Erken kalktın," diye selamladı.

Omzunun üzerinden ona baktığında, onu dikkatle incelediğini gördü. Gülümsüyordu. "Uyandığımda kendimi çok iyi hissettim."

"Öyle mi?" Kendinden emin bir şekilde gülümsedi, sonra tekrar güne döndü. "O hissi bilirim. Amber, sanırım şansım dönüyor."

"Ve herkesin şansı da."

"Sanırım öyle." Kısa bir süre düşündü. "Dün gece konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Bekledi.

"Fikrimi değiştirdim. Tekrar kuzeye gitmek istemen haklısın." Baharın mucizeleriyle dolu dünyaya bakındı. "İnsanları doğru yola sokmak iyi hissettiriyor." Ona tekrar gülümsedi. "Kuzeye git."

EPILOG

METAMORFOS

SHREEVER DİNLENİYORDU. Artık çabalamak, mücadele etmek yoktu. Acısı bile sönük bir nabız haline gelmişti. Ne yılan ne de ejderha olan karanlıkta, ikisinin arasında asılı kalmıştı. Bu kaçınılmazlıkta bir huzur vardı. Yaz geldiğinde, Tintaglia onları koruyan kalın yaprak tabakasını kazıyacaktı. Yazın sıcak ışığı kutusuna değdiğinde, bir ejderha olarak ortaya çıkacaktı.

Zorlu yolculuk sonunda bitmişti. Paragon ve Hatırlayan Kadın onları nehrin ağzına getirdiğinde, yılanlar inanmadı. Hiçbiri bu vahşi ve süt rengi akıntıyı eski Yılan Nehri olarak tanımadı. Derin şüphelerle onları takip ettiler. Birçoğu ölmüştü. Sadece Tintaglia'nın çılgınca ısrarları Shreever'a devam etme cesareti vermişti. İnsanların onlara yardım etmek için attıkları garip kütük yapısına ulaştıklarında, umudunu kaybetmişti. Su çok sığdı, dönüşler rahatça geçilemeyecek kadar dardı. İnsanlar yılanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve ona güvenemezdi. Tam vazgeçmek üzereyken, genç bir Elderling ortaya çıktı. Hızlı akan suyun ve çırpınan yılanların zehirli derisinin tehlikelerini umursamadan, yapıların üzerine çıkmış ve ona devam etmesini söylemişti. Kanatların üzerinden esen rüzgar kadar tatlı sözlerle, kozalarından çıktıklarında onları bekleyen her şeyi hatırlatmıştı. Onun düşüncelerini geleceğe odaklamıştı. Diğerlerinin de cesaretlendiğini, acıyı umursamadan labirentte ilerlemeye çalıştıklarını görmüştü.

Kıyıda debelenmek işkence gibiydi. Bu iş, ılık havalarda yapılmalıydı, kışın sert soğukunda değil. Derisi çok çabuk kuruyordu. Ona doğru aceleyle gelen insanlara güvenemiyordu ve onların onun yelesinden korktukları belliydi. Onlar,

gümüş çizgili çamuru onun yanına attılar. Kendini kaplamak için çamurun içinde yuvarlandı. Etrafındaki diğerleri de aynı şeyi yapıyordu. Tintaglia aralarında dolaşarak onları teşvik ediyordu. Bazıları çamuru yutacak ve onu uzun ipliklere dönüştüren salgılarla karıştırıp kusacak gücü bulamıyordu. Shreever, etrafını tamamen örmek için başını yeterince yukarı kaldırmaya çalışırken sırtının kırılacağını hissetti.

Kendi kozasını bitirmeden önce Sessurea ve Maulkin'in kozalarını görmüştü. Onlar hareketsiz kalıp kozaları donuk griye dönüşürken, kendini terk edilmiş ve minnettar hissetti. Onların güvende olduğunu görmekten memnundu. En azından bu ikisi onun yanında ortaya çıkma şansı vardı. Minstrel Slender Tellur gemi savaşında ölmüştü. Chalcedeans, kızıl Sylic'i öldürmüştü, ama devasa Kelaro, ondan çok uzak olmayan bir yerde koza içindeydi. Ölenleri düşünmeyeceğini, güneşi ve hayatta kalan arkadaşlarının ortaya çıkmasını bekleyeceğini söyledi kendine.

Yorgun zihnini yazın ortasına dair hayallere daldırdı. Rüyalarında gökyüzü ejderhalarla doluydu. Üç Diyarın Lordları geri dönmüştü.

Övgü

The Liveship Traders serisi için övgüler:

"Assassin kitaplarından bile daha iyi. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

GEORGE R R MARTIN

"Robin Hobb acı verecek kadar iyi yazıyor."

SFX

"Yeteneklerinin zirvesinde olan bir yazarın harika bir kitabı."

J V JONES

"Mükemmel dengelenmiş bir hikaye."

Manchester Evening News

"Uzun zaman aldı, ama aramızda, kendisine yöneltilen alaycı tavırları hak eden bir türde ciddi işler yapan bir fantastik yazar var. Her zaman büyüleyici olan bu kitabın ciddiyeti, epik olaylarla dengeleniyor."

SFX

"Olağanüstü bir beceriyle bir araya getirilmiş, büyük ölçekte sergilenmiş."

Interzone

Copyright

HarperVoyager

HarperCollinsPublishers'ın bir imtiyazlı
yayıncısı 77–85 Fulham Palace Road,
Hammersmith, Londra W6 8JB

www.harpervoyagerbooks.com 2001

basımı ciltsiz kitap

İlk olarak *Voyager* tarafından Büyük Britanya'da

yayınlanmıştır 2000 Telif hakkı © Robin Hobb 2000

Robin Hobb, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.
eserin

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkına sahip olursunuz. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya saklanamaz.

EPub Sürümü © MART 2010 ISBN 9780007370474
EPub Sürüm 2

Yazar

Robin Hobb, eleştirmenlerce beğenilen beş fantastik roman serisinin yazarıdır: *The Farseer Trilogy*, *The Liveship Traders Trilogy*, *The Tawny Man Trilogy*, *The Soldier Son Trilogy* ve *The Rain Wild Chronicles*. Washington, Tacoma'da yaşayan ve alışan Hobb, 30 yılı aşkın süredir profesyonel yazar olarak faaliyet göstermektedir.

Robin Hobb'un diğ er eserleri

FARSEER ÜÇLEMESİ

Suikastçının Çırağı

Kraliyet Suikastçısı

Suikastçının Görevi

TAWNY MAN

Fool's Errand The

Golden Fool

Fool's Fate

ASKER OĞUL

Şamanın Geç işi Orman

Büyücüsü Renegade'in

Büyüsü

YAĞMUR VAHŞ İ KRONİKLERİ

Ejderha Bekçisi

Ejderha Cenneti

Ejderhaların Ş ehri

Miras

MEGAN LINDHOLM OLARAK YAZAN

Ren Geyiği Halkı

Kurt'un Kardeşi

Harpy'nin Uçuğu

Rüzgar Şarkıcıları

Limbreth Kapısı

Tekerleklerin Şansı

Çatlak Toynaklar

Yabancı Dünya

Telif hakkı

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerler ile herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Voyager

HarperCollinsPublishers'ın bir yayıncısı
77-85 Fulham Palace Road, Hammersmith,
Londra W6 8JB www.harpercollins.co.uk

Sihirli Gemi

İlk olarak Büyük Britanya'da
HarperCollinsPublishers tarafından
1998 yılında yayınlanmıştır. Telif
hakkı © Robin Hobb 1998 *Çılgın*

Gemi

İlk olarak Büyük Britanya'da *HarperCollinsPublishers*
tarafından 1999 yılında yayınlanmıştır.

© Robin Hobb 1999

Kader Gemisi

İlk olarak *HarperCollinsPublishers*

tarafından 2000 yılında Büyük

Britanya'da yayınlanmıştır. Telif

hakkı © Robin Hobb 2000

Robin Hobb, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

ePub Paket Sürümü (*Sihirli Gemi, Çılgın Gemi ve Kaderin Gemisi'ni* içerir) © Aralık 2012 ISBN: 9780007514465

Sürüm 1 İLK

BASKI

Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında saklıdır.

Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine

bilgi depolama ve erişim sistemine aktarılamaz,
indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine
mühendislik yapılamaz veya saklanamaz. HarperCollins e-
kitaplarının açık yazılı izni olmadan.

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au/ebooks>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada [http](http://www.harpercollinsebooks.ca)

[://www.harpercollinsebooks.ca](http://www.harpercollinsebooks.ca) **Yeni**

Zelanda

HarperCollins Yayıncılık (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Box 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik

HarperCollins Yayıncılık Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık

<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Amerika

HarperCollins Yayıncılık A.Ş.

10 East 53rd Street New

York, NY 10022

<http://www.harpercollinsebooks.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

